

Giới thiệu Thịnh Thế Yêu Sủng

Truyện xuyên không Thịnh Thế Yêu Sủng của tác giả Mèo Vần Ổ đây nói về một tiên nữ hiền thực nhưng lại bị giết chết một cách thê thảm bởi chính phụ mẫu của mình. Còn gì đau đớn hơn khi người sinh ra mình lại nhẫn tâm giết chết mình!

Tên nam nhân phúc hắc yêu nghiệt kia lại kéo theo nàng cùng chung tay sát phạt thiên hạ, chinh phục tứ giới chỉ vì thay nàng cứu mẫu thân của nàng ra, trả lại cho nàng một mảnh đất yên bình đẹp đẽ.

Sống một cuộc sống vui tươi nhưng vết thương lòng thì vẫn còn rất sâu đậm! Với các tình tiết trong truyện vô cùng độc đáo không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thù này nhất định phải trả.

Lúc này, một nữ hài tử mặc áo trắng khoảng mười tuổi đang trừng lớn mắt đầy hoảng sợ. Nàng núp ở phía sau cây cột đá, miệng thì cắn chặt mu bàn tay vì sợ bản thân sẽ kêu lên thành tiếng, tay kia thì ra sức nắm lấy góc áo, dùng sức mạnh đến nỗi xương ngón tay trắng bệch.

Đối diện là một nam nhân áo trắng phiêu dật, mặt không chút thay đổi tung một chưởng đánh bay một nữ tử khiến nàng ta đập thẳng vào cây cột đá màu vàng sau lưng, mà trên cây cột đá đó có không biết bao nhiêu xương trắng.

"A...quả nhiên người chưa bao giờ yêu ta." Nàng ta ho ra một búng máu, ôm lấy ngực bị trọng thương, yếu ớt dựa vào bên trên những bộ xương trắng đầy đặc, bình tĩnh nói với nam nhân trước mặt.

Nàng không thấy chán ghét những bộ xương trắng sau lưng, ngược lại lại thấy vô cùng thân thiết bởi đó chính là tộc nhân các đời, trong đó còn có mẫu thân của nàng.

"Thân thể của Hồ tiên vốn là đời đời làm Thiên Trụ, nếu người đã sớm biết thì cần gì hỏi ta những điều vô nghĩa đó." Toàn thân nam nhân kia tỏa ra ánh sáng ấm áp chói mắt, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo, mang theo một tia chán ghét. "Lại còn mang theo đứa bé chạy trốn? Người cảm thấy các người có thể chạy thoát được ư?"

"Nàng còn nhỏ, ta van người hãy thả nàng đi đi, ta cam tâm tình nguyện làm Thiên Trụ." Nữ tử kia vừa nghĩ tới con gái của mình cũng sẽ có một ngày bị đóng đinh ở nơi này làm cột nguồn kết giới tiên lực của thiên giới, vĩnh viễn không được siêu sinh thì trong nháy mắt giọng nói trở nên vô lực. Cả đời cứng cỏi mà giờ nàng phải mở miệng cầu xin hẳn một cách hèn mọn.

"Cam tâm tình nguyện?" Nam nhân kia như nghe được chuyện cười lớn, "Dù cho trong tâm không cam lòng không tình nguyện, người cho rằng người có thể chạy thoát sao?" Nam nhân kia cười nhạt nàng, "Người cảm thấy ta sẽ để mặc cho Thiên nữ đời kế tiếp chạy vào tứ giới, chờ người khác uy hiếp Thiên giới hay sao?"

Các thế hệ Tiên hồ Thiên nữ đều là kết giới chống đỡ Thần giới, nhưng máu của Thiên nữ có thể giải bách độc lại càng có uy hiếp hơn, nếu lấy thân thể luyện đan sẽ được bách độc bất xâm, trường sinh bất lão, pháp lực cũng tăng lên rất nhiều. Nếu như bị người của các giới khác bắt được thì đó sẽ là mối đe dọa rất lớn của Thiên giới.

"Nhưng nàng là con của người kia mà!" Nữ tử kia thấy hẳn không hề may mắn dao động đành đem chuyện không muốn nhắc tới nói ra.

Ai ngờ nam nhân kia còn cười lớn tiếng hơn, "Chẳng qua chỉ là một quái vật, con của Thiên đế ta, nàng sao xứng?" Một câu làm cho nữ tử kia nháy mắt như rớt xuống địa ngục, lúc trước tình nồng mật ý thì ra chỉ vì thân phận Thiên nữ của nàng, chỉ vì muốn nàng sinh hạ một Thiên nữ kế nhiệm, một cho nàng còn thật lòng thật dạ đối với hắn, thật là nực cười.

Nam nhân kia không để ý tới nàng nữa, vung tay lên, bốn cái kim châm bay thẳng một đường, cắm vào tứ chi của nữ tử, máu phun ra bị những bộ xương trắng đầy đặc hấp thu hết trong nháy mắt.

"A." Một tiếng hét thảm thiết rung động trong kết giới, thể lương oán hận vô cùng.

"Người hãy ở lại đây vì Thiên giới mà cống hiến cho tốt đi." Nói xong vung tay lên kết giới xung quanh cột đá khôi phục lại nguyên trạng, mà kết giới bốn xung quanh cũng biến mất ngay lập tức. Vừa rồi Thiên Trụ còn tràn ngập oán khí mà giờ phút này lại khôi phục bộ dáng lấp lánh ánh vàng, ai mà ngờ được trong đó xương trắng chất đống.

Tiểu nữ hài kia vẫn cắn chặt mu bàn tay, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mẫu thân ở phía sau, nàng âm thầm chịu đựng. Mu bàn tay bị cắn đến máu thịt lẫn lộn nàng cũng không hề phát ra một chút âm thanh nào, bởi vì nàng biết giờ phút này mình không làm được gì cả.

Nàng dùng tiên lực để che dấu hơi thở của mình, chờ đợi cơ hội chạy trốn.

Nếu như nàng có cơ hội sống sót, thù này nàng nhất định sẽ hoàn trả gấp đôi.

Kết giới vừa biến mất, thị vệ chờ ở ngoài cửa lập tức quỳ xuống, bọn họ hoảng sợ nhìn Thiên đế, run giọng bẩm báo: "Bẩm Vương, không thấy tiểu thư đâu nữa!"

Khắp nơi toàn là người truy bắt nàng. Tiểu nữ hài cẩn thận từng ly từng tí trốn tránh truy binh nhưng vẫn bị dồn vào đường cùng. Tuy thân là Thiên nữ, tiên lực rất dồi dào nhưng tuổi nàng còn quá nhỏ.

Giờ phút này nàng cảm thấy một chút tiên lực trong thân thể đã cạn kiệt, cả người lạnh muốn chết. Nàng biết rõ sợ là vượt qua được kiếp này thì tiên lực cũng sẽ không phục hồi lại trong chốc lát được.

Đang lúc nàng muốn nghỉ ngơi một chút thì trước mặt và sau lưng đều xuất hiện truy binh. Bọn họ che mặt, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn, còn đầu cúi thấp về thiên binh chính nghĩa.

Đột nhiên một người trong đó lộ ra vẻ mặt tham lam, nhìn hai người khác nói: "Đại ca, đây chính là Thiên nữ đó! Nghe nói lấy máu thịt nàng luyện đan có thể trường sinh bất lão, pháp lực tăng cao, chúng ta cần gì đem nàng đi giao nộp chứ? Minh hưởng thụ không tốt à? Sau này Thiên giới sẽ nằm trong tay chúng ta."

Sắc mặt nữ hài từ đây kinh tím, lạnh nhạt nhìn bọn chúng. Bên trong đồng tử màu đỏ như máu đầy hờn oán, không in lại một chút bóng dáng nào của bọn chúng tựa như lời trong miệng chúng không phải là mình.

Đột nhiên máu tươi trong nháy mắt phun ra từ cổ một người trong số đó, mặt hai người khác cũng tràn đầy kinh ngạc. Dù là ai cũng sẽ không tin được rằng một nữ hài tử đã dùng hết tiên lực còn có thể giết người.

Nàng nhìn vết máu trên tay mình, hờ hững nhìn tên thiên binh tham lam đã tắt thở bên cạnh, trong mắt đầy tĩnh mịch lãnh khốc. Sau này kẻ nào ngăn cản nàng kẻ đó phải chết.

Nữ hài tử nhìn về phía kết giới thông với bên ngoài, không chút nghĩ ngợi, nhảy xuống không chần chừ. Cho dù thịt nát xương tan nàng cũng không cho bọn chúng được như ý, sau này Thiên giới sẽ không còn Thiên nữ nữa.

Nhưng, nếu như nàng không chết, đợi nàng đặt chân lên mảnh đất này một lần nữa chính là lúc Thiên giới bị tiêu diệt.

... ..

Dưới tàng cây Đề Huyết đỏ tươi, một nam nhân lưng dựa vào nhuyễn tháp, mặt mày như vẽ, toàn thân như mộng như ảo, một đôi mắt hoa đào câu hồn nhìn không ra vui hay giận. Lúc này hắn hơi cúi thấp đầu, hàng lông mi như cánh quạt nhẹ nhàng rung động, sắc môi đỏ tươi quyến rũ gợi cảm, nam nhân tuyệt sắc như thế sợ rằng trong thiên hạ này không tìm được người thứ hai.

Áo khoác đỏ tươi khoác hồ lên người, áo bên trong hơi tán loạn lộ ra lồng ngực trắng hơn tuyết, lộ ra sự quyến rũ vô cùng nhưng đôi mắt kia lại quá lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta không dám tới gần.

Một tay hắn xoa xoa không mục đích trên cây Đề Huyết. Máu đỏ tươi của Đề Huyết càng làm nổi bật bàn tay trắng nõn thon dài của hắn, giống như một kiệt tác của tạo hóa, mà một tay kia cầm chén ngọc tinh xảo, trong đó vẫn tràn đầy như cũ, lại không gọi nổi cho hắn một tia hứng thú.

Hắn khẽ nghiêng đầu nhìn lên không trung, đột nhiên cười nhạt một tiếng, người của Thiên giới ngày ngày đóng kín trong kết giới của mình như cũ, đúng là một đám người vô dụng.

Đột nhiên trên kết giới bỗng mở ra một cái cửa, có một vật gì màu trắng rơi thẳng xuống dưới nam nhân tà mị nhìn theo vật màu trắng đó, mày khẽ nhíu lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn "Xem ra thật sự chịu không nổi sự tịch mịch của Thiên giới." Hắn tự nói rồi nhẹ nhàng uống một hớp rượu trong tay, không có chút phản ứng nào với vật thể màu trắng vừa rơi xuống sắc môi màu đỏ hợp với ly rượu ngọc màu trắng trông rất đẹp mắt.

Bỗng nhiên phía sau hắn lóe ra một bóng người, người đó cung kính cúi đầu quỳ gối bên cạnh hắn thỉnh cầu nói: "Vương, có cần thuộc hạ đi xem một chút không?"

Nam nhân tà mị kia khẽ liếc hắn ta một cái lạnh thấu tận xương, vung tay lên. Nam tử kia liền bay về phía sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi hắn lập tức cúi đầu thỉnh tội, "Thuộc hạ quá phạm." Sau đó biến mất hoàn toàn ngay lập tức.

Vọt đến chỗ ẩn nấp, trong lòng của tên ám vệ vẫn còn kinh hoàng, lau khỏa miệng còn dính máu. Hắn vừa rồi có thể nói là cử tử nhất sinh, không khỏi âm thầm trách cứ bản thân mình, chuyện của chủ thượng từ lúc nào cho phép hắn đến thăm dò? Nếu không phải vì hắn là trưởng thị vệ có lẽ bây giờ đã đầu thân hai nơi.

Mà lúc này vật thể màu trắng không rõ nguồn gốc kia đã rơi xuống đất, không nghiêng không lệch vừa vụn rơi trúng nhuyễn tháp của nam nhân tà mị. Hắn khẽ giương mắt vừa thấy không ngờ lại là một tiểu hài tử.

Đúng lúc nữ hài tử cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn một đôi đồng tử trong trẻo màu đỏ như máu nhìn thẳng vào hắn, không một chút sợ hãi, cũng không có

một chút lấy lòng, ánh mắt bình thản không gợn sóng.

Trong lòng nam nhân tà mị chấn động, chỉ cảm thấy bị hấp dẫn bởi đôi đồng tử đỏ như máu trong đôi mắt trong trẻo ngày thơ không lẫn tạp chất. Hắn chỉ muốn cho nơi đó phản chiếu ra hình bóng của mình. Ý nghĩ này làm chính hắn thấy cả kinh, trái tim cũng theo đó mà nhảy lên, tựa như đó là người trong vận mệnh của hắn vậy.

Tiểu nữ hài chỉ cảm thấy đầu của mình rất đau, cả người cũng lạnh vô cùng trong đầu thì trống rỗng, ngay cả mình là ai cũng không biết. Nàng chỉ cảm thấy người trước mắt đẹp đến mức khó có thể hình dung nhưng cũng không có ý nghĩ ham muốn nào chỉ là theo bản năng muốn dựa gần vào màu đỏ ấm áp này.

Không biết vì sao nhưng nàng không muốn chết trên mặt đất lạnh như băng, nàng lao đảo đứng dậy đi từng bước một đến chỗ nhuyễn tháp của nam nhân, chỉ là hai bước ngắn ngủi mà máu nhỏ đầy xuống đất. Máu máu bạc trên nền đất trắng lóa lên tia sáng kỳ dị.

Mà nam nhân luôn ưa thích sạch sẽ kia cũng không ngăn cản, không thèm để ý vết bẩn cùng vết máu trên người tiểu nữ hài, nhìn máu máu bạc trên đất khoe miệng từ từ hiện ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía tiểu nữ hài té ngã ở trong lòng mình, trong đôi mắt hoa đào không rõ tình cảm. Hắn cúi đầu hỏi: "Chắc là người tương tượng tốt lắm, giờ người chạy trốn vẫn còn kịp đó."

Tiểu nữ hài nhìn hắn, đập vào đôi đồng tử đỏ như máu đều là hình ảnh của người nam nhân này, cũng không biết hắn có ý gì. Nàng vừa muốn nói gì đó thì cảm thấy cả người vô lực, ngay sau đó liền biến trở về chân thân tiểu hồ ly ngã vào lòng ngực của hắn.

Nam nhân kia đột nhiên cười một tiếng, đưa tay cản lại, đem nàng ôm vững vàng trong ngực. Ngàn năm vạn năm quá tĩnh mịch, có một sùng vật cũng không tới. Trong mắt hắn nàng chẳng qua chỉ là một sùng vật mà thôi.

Hắn nhìn tiểu hồ ly đã sớm bất tỉnh trong lòng, lẩm bầm "Đáng tiếc là đã chậm, từ nay về sau người là của ta."

Ngay lúc đó hai tên thiên binh kia cũng đuổi tới. Bọn họ cũng không biết chân thân của Thiên nữ thật ra là một con hồ ly, giờ phút này nhìn mặt đất đầy máu màu bạc trong lúc nhất thời không biết phải làm sao. Đột nhiên họ nhìn thấy một nam nhân yêu nghiệt đang nằm thành thoi trên nhuyễn tháp, mấy tên thiên binh chưa từng gặp qua người này nên cũng không biết hắn là ai.

Nam nhân này lớn lên quá đẹp khiến bọn họ nhìn không được nuốt nước miếng một cái, trong đó có một tên đã mê đắm muốn đến gần nhưng còn chưa tới trong vòng năm bước bỗng nhiên máu thịt bay tứ tung.

Trong vòng năm bước quanh nhuyễn tháp không có một chút bị nhiễm bẩn nhưng nam nhân kia vẫn còn có chút phiền muộn nhíu nhíu mày.

Một tên thiên binh còn lại nhìn đến tên kia mình đầy máu tươi, mùi tanh trong không khí khiến người ta buồn nôn, lúc này hắn đã sớm bị sợ tới mức hồn phi phách tán, ngã nhào trên đất ngay cả chạy cũng không chạy nổi liều mạng bò về phía sau.

Nam nhân tà mị kia ngay cả nhìn cũng không nhìn, chỉ vẫy tay một cái, "Phốc ---" một tiếng tên thiên binh mới vừa rồi còn kêu thảm thiết cầu xin tha thứ máu thịt liền bay tứ tung ngay tức khắc.

"Bắn rồi, xử lý xong." Lạnh lùng nói ra mấy chữ xong hắn để tiểu hồ ly lạnh như băng trong lòng xuống nhuyễn tháp, đầu ngón tay hắn chạm đến làn da của Tiểu hồ ly, nơi đó ấm áp vô cùng nam nhân tà mị khẽ nhếch môi cười nhất thời khiến trăm hoa cũng phải cảm thấy thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Giết toàn tộc hắn.

"Dám có ham muốn với đồ của gia, giết toàn tộc hắn." Nam nhân tà mị quay về phía hư không nhẹ giọng nói, mười tên ám vệ bỗng đột ngột xuất hiện cung kính quỳ gối trước mặt hắn, "Dạ!" trong nháy mắt những ám vệ kia đã biến mất không thấy bóng dáng chỉ còn lưu lại một nam nhân cũng hết sức tà mị, hắn cung kính đứng ở một bên chờ đợi phân phó.

"Mì, đem lão kia quái kia đến đây để hắn xem vật nhỏ này một chút." Vật nhỏ trong ngực lạnh quá khiến hắn không tự chủ được nhíu chặt chân mày, lộ ra cảm xúc.

Nam nhân này là người khiến vạn vật nghe tiếng cũng phải sợ mất mật Yêu giới Ám vương Dạ Ly Lạc, một nhân vật mạnh mẽ hoàn toàn nằm ngoài tứ giới, đồn rằng hắn uống máu mà sống một ngày không sát sinh thì khó mà ngủ được, tóm lại là không người nào nguyện ý gặp hắn mà người đã gặp qua hắn thì đến bây giờ cũng không biết đang ở đâu.

"Vương, bọn người Thiên tộc này tự tiện xông vào lãnh địa của Yêu tộc, chúng ta...." Dạ Quý đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Dạ Ly Lạc, hắn khom mình về mặt cung kính chờ đợi chủ tử trả lời.

"Ừ.... .." Dạ Ly Lạc không ngừng bước chân, bởi vì bị Dạ Quỷ gọi lại nên không sử dụng di chuyển trong nháy mắt, hần lạnh lùng liếc Dạ Quỷ một cái làm như suy nghĩ gì đó, dung nhan tuyệt mỹ thập phần vô hại nhưng lời nói ra lại lãnh khốc vô cùng "Canh giữ đám thiên binh này, một tên cũng giết không tha." Nói xong hần lách người, sử dụng thuật di chuyển trong nháy mắt, trở lại Yêu điện.

Mấy ngàn tính mạng của thiên binh đối với hần xem ra còn không bằng chuyện vặt, mà thuộc hạ bên cạnh đã sớm quen với tính tình của hần nên một câu cũng không nhắc lại trực tiếp hạ mệnh lệnh giết hết đám thiên binh này.

Trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết vang vọng giống như địa ngục nhân gian.

Dạ Ly Lạc một tay ôm ngân hồ, tay kia thì thử sờ sờ bộ da lông màu bạc mềm mại, trong lúc nhất thời yêu thích không rời ra được, trong lòng càng cảm thấy hành vi khác thường ngày hôm nay là đáng giá.

Dạ Ly Lạc vừa vuốt ve vừa chậm rãi truyền linh khí vào cho nàng, hần đã biết đối phương là tiên hồ của Thiên giới nếu đưa yêu khí vào khẳng định sẽ khiến cho thương thể càng nặng thêm cho nên chỉ có thể tiêu hao linh khí thuần khiết trong tim để đưa vào.

Tiểu ngân hồ vốn đang cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tim thì ngay lúc đó có một cổ ấm áp chạm vào khiến mình thoải mái hơn, nàng không tự chủ được muốn dựa vào nơi áp áp này gần hơn, đầu dụi vào lồng ngực của Dạ Ly Lạc mà Dạ Ly Lạc vừa thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, đây chính là vật nhỏ đầu tiên không sợ hần.

Tâm cung của Dạ Ly Lạc xây dựng to lớn khí thế, một trong những thứ hần cực kỳ thích đó là hoa lệ, lộng lẫy xa xỉ, hơn hết cũng yêu cầu yên tĩnh cho nên cung điện bốn phía cả một bóng dáng yêu quái cũng không nhìn thấy.

Hần ôm ngân hồ ngồi trên ghế đệm tơ vàng, thấy nàng vẫn mê man bất tỉnh mà lão quái kia đến giờ vẫn còn chưa đến, trong nháy mắt một đôi mắt hoa đào không gọn sóng toát ra một tia sát khí.

"Ta nói ngài có thể hay không để cho ta mặc quần áo vào rồi hãy đến gặp Vương?" Bộ dạng như vậy rất thẹn thùng đấy !" Người còn chưa thấy chỉ nghe thấy tiếng lão quái kêu giống như heo bị giết.

Dạ Ly Lạc đưa mắt nhìn về phía cửa quả thật thấy Dạ Mị một tay mang theo một lão quái có cái đuôi chuột quần áo xộc xệch đang bước nhanh đến.

"Tham kiến Vương." Mị một phen đem lão quái ném xuống đất, cung kính nửa quỳ hành lễ nhưng mặt cũng vẫn quét về phía hồ ly trong lòng Dạ Ly Lạc.

Dạ Ly Lạc một tay chống lên một bên bàn trà, một tay tiếp tục vuốt ve ngân hồ trong lòng, hần chỉ là nhìn lướt qua Dạ Mị bên cạnh lại dọa hần ta sợ tới mức vội vàng cúi đầu, sát khí trong mắt hần nháy mắt trào ra, nếu không phải bởi vì bọn họ là tứ đại hộ pháp từ nhỏ đã làm bạn bên cạnh hần thì hần đã sớm chém bọn họ mấy lần rồi.

"Nhìn xem." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt nói, duỗi tay ra. ngân hồ liền bay đến trước mặt lão quái đang sợ hãi không thôi, lơ lửng giữa không trung, lão cũng bất chấp quần áo trên người không chỉnh tề vội vàng đứng lên thận trọng kiểm tra, hôm nay lại có thể để Vương phải chờ xem ra Vương đã nổi giận rồi, nếu hần chữa trị không xong đoán chừng về sau hần cũng không phải chữa bệnh nữa.

Đầu tiên lên trước, cái đuôi lão quái cũng mau nhóng nhếch tới, hần chớp chớp đôi mắt chuột nhỏ khăn trương nhìn khắp bốn phía thấy không có người ngoài mới nhỏ giọng nói: "Vương, nếu lão thần đoán không nhầm thì đây chính là đời đời Thiên nữ hồ tiên của Thiên giới.

"Nghe nói dùng nàng luyện đan ăn vào có thể được trường sinh bất lão, bách độc bất xâm, pháp lực tăng cao!" Nói đến đây lão hưng phấn nhìn Dạ Ly Lạc.

"Làm cho nàng ta tỉnh lại." Bị dội một gáo nước lạnh, lão quái vẻ mặt như đưa đám tiếp tục trị liệu, Thiên giới tiên nữ trăm năm khó gặp hần hưng phấn một chút cũng không cho.

Trong lòng nhin không được thăm oán giận, đã nhiều năm như vậy Vương vẫn chẳng có gì thú vị cả, nhưng mà cẩn thận ngắm lại Vương của bọn họ đúng là không cần đến cái gọi là trường sinh bất lão, bách độc bất xâm gì đó.

Theo động tác ghim kim càng lúc càng nhanh, lông mày lão quái cũng càng lúc càng nhíu chặt lại, mà Dạ Mị không tim không phổi bên cạnh cũng cảm thấy bầu không khí căng thẳng.

Bỗng nhiên miệng tiểu hồ ly phun ra máu, chậm rãi mở mắt ra, bóng dáng Dạ Ly Lạc trong nháy mắt hiện lên trong đôi đồng tử màu máu, nàng nhìn hần một cách khó hiểu.

Là nam nhân này đã cứu nàng? Là hần cho nàng cảm giác ấm áp vừa rồi? Nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng hoang mang, nàng là ai?

Lão quái lại lập tức quỳ xuống, "Bẩm Vương, thời điểm nữ tử này nhảy từ kết giới xuống linh hồn bị tổn thương, tuy giờ phút này giữ lại được tính mạng nhưng nếu thiếu đi một vị thuốc chữa trị chỉ sợ.... ..Chỉ sợ.... .. là lão thần cũng không còn biện pháp nào nữa."

"Vị thuốc kia là gì." Dạ Ly Lạc cũng không gấp, lão đầu từ này nói như vậy nhất định có cách, chỉ cần Dạ Ly Lạc hần muốn thì lên trời xuống đất cũng có gì khó.

Ánh mắt lão quái sáng lên, "Sùng vật của Đại công chúa - ngân xà!" Dạ Mị bên cạnh vừa nghe thấy nhin không được cả người run lên, cũng may hần là

hắc xạ hóa thân thành nếu không chắc là đã bị lão quái này lừa gạt đi làm thuốc rồi.

"Ừ, kêu Dạ Vồng đi đi, nếu như không cho bẩm báo lại với bốn vương." Dạ Ly Lạc vừa nói vừa thu tay lại, tiểu hồ ly lúc này đã ảm áp lại trở về trong ngực hắn càng làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay.

Tiểu hồ ly lại ngẩng đầu, một đôi đồng tử trong suốt ánh lên vẻ tuyệt sắc khuynh thành của hắn, nàng nghi ngờ rồi thấp thỏm, "Ta là ai?"

"Nhược Ly." Dạ Ly Lạc lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, hắn tựa như nhìn ra được linh hồn của tiểu hồ ly bị hao tổn không nhớ được mọi chuyện trước kia nữa.

"Hả?" Tiểu hồ ly hỏi lại không biết là hắn có ý tứ gì.

"Người về sau gọi là Nhược Ly." Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói ra, đã được hắn ban cho tên gọi thì đòi đòi kếp kếp đều là người của hắn.

Tiểu hồ ly cúi đầu, trong lòng nói không ra được mùi vị gì, ngọt ngọt ê ảm, nhưng nàng vẫn còn rối rắm một vấn đề, "Người là người thế nào của ta? Ta là ai?"

"Ta là chủ nhân của ngươi." Lời nói tuy hờ hững nhưng trong mắt Dạ Ly Lạc lại mang theo ý cười ảm áp khắc sâu vào lòng tiểu hồ ly, tuy rằng có chút nghi hoặc nhưng cả thể xác lẫn tinh thần đều một mối, nhưng vừa nãy hình như nàng nghe thấy lấy nàng luyện đan gì đó tim thoáng cái thót lên tới cổ họng, "Người muốn bắt ta để luyện đan?"

"Luyện đan? Thân thể bốn vương là vạn độc, vốn là vạn độc bất xâm, trường sinh bất lão, chẳng lẽ lấy tu vi của bốn vương còn ham muốn dùng ngươi để gia tăng pháp lực sao?"

Dạ Ly Lạc cười nhạo nói, không nghĩ vật nhỏ này hỏi lại là vấn đề này, dựa vào tu vi của nàng đối với hắn cũng không hiếm lạ, ở trong mắt hắn nha đầu này ngay cả là một tiểu ăn xin còn sợ người ta giành với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Phế vật

Hắn cúi đầu nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của tiểu hồ ly trong lòng, bốn mắt chạm nhau, khi nhìn thấy trong ánh mắt của nàng chỉ có hắn tâm tình hắn phảng phất tốt hẳn lên.

Lão quái ở bên cạnh nghe lời nói cuồng ngạo của Vương nhà mình, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong thiên hạ chỉ có người này có thể đối mặt với Thiên nữ người người tranh đoạt nói ra những lời này, bất quá người ta vốn cũng rất ngông cuồng.

Nhược Ly đột nhiên nở nụ cười, mặc dù thân thể là hồ ly nhưng sự cảm kích xuất phát từ nội tâm vẫn để lộ ra trong ánh mắt híp lại kia.

Nàng cảm thấy lời nói của người này tuy thực ngạo mạn nhưng quả thật làm cho nàng thấy yên tâm, biết mình có thể sống sót, không biết vì sao vui vẻ như vậy lại cảm thấy có chuyện gì đó rất quan trọng mà nàng cần làm nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra nổi.

Dạ Ly Lạc cảm nhận được độ ảm nơi bàn tay, khoe miệng không tự chủ được nâng lên, chỉ là không biết có phải là ngàn năm qua quá tịch mịch nhàm chán hay không hắn liền muốn trêu chọc vật nhỏ ngốc nghếch trong lòng một chút.

"Chỉ là, ngày nào đó tâm tình không tốt, hoặc là tiểu hồ ly chạy trốn ta cũng không ngại làm hai viên đan dược để thưởng thức thử xem."

Cảm giác được tiểu hồ ly trong lòng cả người run lên, trêu chọc nàng xong tâm tình Dạ Ly Lạc thật tốt nhưng vừa rồi cũng coi như là cảnh cáo, nếu tiểu hồ ly đã được hắn ban tên cho mà còn dám chạy trốn thì dù có phải lật tung cả thiên hạ hắn cũng phải tìm cho ra nàng, luyện đan hay không Cái đó còn phải bàn lại.

Trong lòng lại nghĩ nếu một ngày không thấy vật nhỏ lông ngắn tròn tròn nữa Dạ Ly Lạc cảm thấy một hồi phiền muộn, hắn kẹp nách Nhược Ly đem nàng nâng lên, nửa uy hiếp nói, "Ban thưởng tên cho ngươi thì ta chính là chủ nhân của ngươi, dám bỏ trốn ta liền luyện ngươi."

Lời nói ầu trĩ như vậy khiến hai vị còn đang quý kia nhất thời lão đảo, mà Nhược Ly căn bản không biết Dạ Ly Lạc trước mặt là hạng người gì nhưng trong lòng âm thầm tự nhủ nếu còn muốn sống thì mấy cái chuyện đó có gì quan trọng. Lúc này cảm thấy người nam nhân này trở nên hiền lành như thế tự mình cũng cảm thấy bị thương, mình muốn sống tiếp còn phải dựa vào hắn cho nên hiện tại dù có đuổi nàng đi cũng không thể đi được nên vội vàng gạt gạt đầu mà không biết cái gạt đầu này cũng đã tạo thành sự ràng buộc đòi đòi kếp kếp giữa hai người.

"Lão quái, làm thế nào để nàng khôi phục lại hình người?" Dạ Ly Lạc vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly, làm như an ủi sau khi đã đe dọa sau đó ngược mắt nhìn lão quái như bị sét đánh đang đứng trước mặt.

Tay hắn cũng không dừng lại, vuốt vuốt cái móng nhỏ của Nhục Ly, cảm nhận được sự mềm mại vô cùng của đệm thịt không tự chủ được nhẹ nhàng xoa nắn.

Nhục Ly đương nhiên cảm thấy không thoải mái, thử rút móng vuốt nhỏ ra khỏi tay hắn nhưng bị người nào đó gắt gao kéo lại làm như trừng phạt hơi dùng sức nhéo nắn một cái khiến cho tiểu Nhục Ly phải nhíu mày.

"Nghe lời hay là luyện đan?" Nhục Ly vừa nghe thấy liền trở về dáng vẻ ngoan ngoãn trong nháy mắt, trong lòng lại hết sức khinh bỉ hắn, không chơi với người hay đe dọa như vậy, tuy bây giờ nàng chỉ là một con hồ ly nhưng bị hắn xoa nắn cũng thấy có gì đó không đúng nhưng không đúng chỗ nào thì nàng không nói được.

Bất quá Nhục Ly bị hắn nắm như vậy chỉ một lát đã cảm thấy mệt mỏi, lại nói trong một ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà nàng vừa tỉnh lại không lâu nên nhất thời còn chưa kịp thích ứng.

"Bẩm Vương, muốn nàng khôi phục lại hình người cũng không khó, nhưng tiền lực của nàng đã bị hao tổn, linh hồn bị tổn thương muốn tiếp tục tu luyện nữa e là khó càng thêm khó. Nói cách khác cho dù biến thành người nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử khoảng mười tuổi, tiền lực gì đó lại càng không thể khôi phục được.

"Chính là phế vật?"

"Dạ!" Lão quái nói xong Dạ Ly Lạc cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng chấn động, hắn thấy có chút không đành lòng cúi đầu nhìn nàng dò hỏi, "Muốn khôi phục sao?"

Nhục Ly vội vàng gật đầu, đôi đồng tử màu đỏ nháy mắt trở nên long lanh, nếu thật sự như bọn họ nói nàng có thể trở nên mạnh mẽ vậy sau nàng cũng không phải bị hắn rà qua rà lại rồi.

Nàng nhìn như vậy làm Dạ Ly Lạc trong lòng rung động, hắn ngẩng đầu lên không nhìn Nhục Ly nữa, lại vẫn như cũ vuốt ve đám lông mềm mại trên thân thể nhỏ bé, "Vậy phải làm thế nào?"

Lão quái nhất thời cũng lâm vào khó khăn, trước kia còn chưa gặp qua chuyện như vậy, hơn nữa đối phương lại là tiên, cái này trước kia hắn cũng chưa từng nghiên cứu qua, "Vương, có thể cho lão thần trở về nghiên cứu thêm một chút không, nếu cứ tùy tiện kết luận sợ sẽ xảy ra chuyện gì thì lão thần sao có thể đảm đương nổi."

Lão quái nói xong liền quỳ xuống, cả người khẽ run, vốn đang muốn lập công nhưng lúc này xem ra là chuyện có thể giữ được cái mạng nhỏ của lão hay không rồi, "Bất quá, vị thuốc kia là không thể đợi được nữa!" Hắn linh cơ khẽ động vội vàng nói ra để bảo toàn tính mạng.

"Ba ngày." Nói xong, Dạ Ly Lạc mang theo Nhục Ly biến mất ở đại sảnh dẫn đến Lưu Ly điện, có một số việc hắn phải hỏi lại tiểu sủng vật trong tầm điện của hắn rồi.

Trong Lưu Ly điện rất đơn giản, chỉ là cái nào cái nấy cũng khiêm tốn xa hoa, Dạ Ly Lạc lười biếng dựa nghiêng người trên giường nhìn Nhục Ly trước mặt có chút mất tự nhiên, nhếch môi cười.

Một tay vẫn vuốt ve đệm thịt mềm mại của nàng không tha làm như chờ nàng mở miệng, Nhục Ly mở to đôi mắt đỏ long lanh nhìn hắn, có chút khó hiểu, nam nhân này muốn nàng ở lại bên cạnh hắn?

"Về sau hãy ở lại bên cạnh bản đại gia." Cùng với tiểu hồ ly này ở chung một chỗ, Dạ Ly Lạc không biết vì sao không muốn tự xưng là bản vương giống như sẽ tạo ra khoảng cách giữa hai người vậy.

Nhục Ly cái hiểu cái không cúi đầu, ít nhất nàng có thể bảo vệ mình trước, nàng sẽ sống ở chỗ này, mặc dù tính tình của nam nhân này có chút kỳ quái nhưng ít cũng có đáng vẻ của một con người.

"Bẩm vương, Đại công chúa không muốn giao ra Ngân xà!" Dạ Vồng đứng ở bên ngoài đại điện, dùng thiên lý truyền âm bẩm báo, kỳ thật lúc Vương để hắn đi trong lòng cũng có chút thấp thòm.

Dù sao tính tình của Đại công chúa cũng hết sức điêu ngoa, ý vào tương lai hoàng trữ (người xác định sẽ thừa kế ngôi vua), tuy rằng e ngại Ám vương nhưng Ngân xà kia là sủng vật của nàng ta, nàng ta vẫn đang chờ nó tu thành hình người để ăn sạch sành sanh đấy, tên hạ nhân này còn muốn lấy, chưa đuổi hắn ra coi như đã chữa cho hắn chút mặt mũi rồi.

"Hửm?" Dạ Ly Lạc vẫn như cũ vuốt ve sau lưng Nhục Ly, đôi mắt hoa đào khẽ nhíu lại, thản nhiên cười, trên đời này không có gì là Dạ Ly Lạc hắn không chiếm được, ngày đang nhàn chán vậy thì coi như đây là một việc vui đi.

"Tiểu Nhục Ly, chúng ta đi xem xem." Nói xong Dạ Ly Lạc ôm lấy Nhục Ly càng ngày càng suy yếu, hắn khẽ cau mày xem ra nếu không có vị thuốc kia thì tiểu hồ ly này chắc không được mấy ngày nữa.

Lúc này Nhục Ly chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, nhất thời cả người lạnh như băng, ý thức lúc có lúc không căn bản là không nghe được Dạ Ly Lạc đang nói gì, chỉ biết cái ôm này thật ấm áp nàng nhịn không được muốn đến gần, gần hơn chút nữa.

Yêu Hoàng của Yêu giới không phân biệt nam nữ, người có tài năng vẫn có thể làm được, mà Yêu giới hiện tại chỉ có một công chúa và ba vị vương gia, Đại công chúa là huyết thống trực hệ của Yêu hoàng đương nhiệm, do chính cung sinh ra lại có tư chất thông minh, trừ bỏ hậu cung thối nát thì những cái

khác đều làm cho Yêu hoàng tìm không ra tật xấu, cho nên mới cho nàng ta là người thừa kế hoàng vị.

Mà Ám vương khiến cho tứ giới kinh sợ vốn là yêu khí của thiên địa biến hóa mà thành, hấn vẫn thoát ly tứ giới khiến Yêu Hoàng nhiều năm không yên, lại thấy Ám vương không có hứng thú với vị trí Yêu Hoàng nên cũng không để ý tới, trong lúc nhất thời Yêu giới đã quên mất sức uy hiếp của Ám vương.

Các vương gia khác đều là do thứ phi sinh ra hoặc là con riêng, từng người đầu đã xong chỉ còn lại ba người, cho nên hiện tại chỉ có duy nhất Đại công chúa là có tư cách nên tính tình ngược lại có chút kiêu căng, dám can đảm tự mình cự tuyệt yêu cầu của Ám vương, có lẽ sớm quên mất vị Ám vương vẫn ẩn cư này vốn rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhược Ly đau lòng

Ám vương sợ tiểu hồ ly trong lòng bị thương nên cũng không sử dụng thuật di chuyển trong nháy mắt, hấn vẫn như cũ thỉnh thoảng đưa vào chút linh lực để cho nàng được thoải mái một chút mà Nhược Ly lúc này nhu thuận càng làm cho Dạ Ly Lạc không khỏi đau lòng.

"Vương!" Dạ Vồng điều khiển ngự giá Linh Xa xa hoa lờ lững giữa không trung trước cửa vương phủ chờ đã lâu nhìn thấy Vương đến lập tức hành lễ, Dạ Ly Lạc trực tiếp bay lên xe, trong nháy mắt xe bị yêu lực điều khiển liền hướng về phủ Đại công chúa bay đi.

Khắp trong tứ giới chỉ có duy nhất một chiếc ngự giá Linh Xa này, xa hoa vô cùng, đến mức phần đuôi sẽ lưu lại một đường thẳng màu vàng ngoại trừ chủ nhân đã ẩn thân ra thì cho dù người có pháp lực cao đến cỡ nào cũng không thể phát giác ra chiếc xe và người ngồi ở bên trong, mà đó chính là dấu hiệu Ám vương xuất hành, vạn yêu khi thấy đều hành lễ, con dân khác giới thấy thì lùi tránh xa nhường đường.

Xe còn chưa tới phủ Đại công chúa Đại công chúa cũng đã biết chỉ là nàng ta nhất thời thể diện lên cao không chịu ra nghênh đón, tốt xấu gì sau này nàng ta cũng là Yêu hoàng vì sao phải đi nghênh đón cái tên Ám vương không có thân phận gì kia chứ.

Nhưng Đại công chúa đã quên mất một điều ngay cả phụ hoàng của nàng ta nhìn thấy Ám vương còn phải kinh sợ, trước khi tiếp nhận hoàng vị nàng ta cũng chỉ là một hoàng tử nhỏ nhỏ, Ám vương như thế nào để nàng ta vào mắt.

Dạ Ly Lạc điều khiển Linh Xa hạ xuống thấy ở cửa chỉ có quân gia đón chào hấn cũng không để ý, trong mắt hấn vốn những thứ lễ tiết hư vô gì đó cũng không đáng giá một đồng, mục đích lần này tới đây chỉ là vì vị thuốc Ngân xà kia.

Cảm giác nhiệt độ của tiểu hồ ly trong lòng càng lúc càng lạnh hấn không tự chủ được nhú chặt chân mày, lộ ra cảm xúc. Hành tung của Dạ Ly Lạc luôn quỷ dị nên gã sai vặt ở cửa làm sao đã gặp qua hấn, chỉ là mắt nhìn chằm chằm vào tuấn mã nam nhân đến choáng váng, một đám cứ như vậy đứng như trời trồng tại đó.

Bên cạnh Dạ Mị nhìn thấy tất nhiên là biết chủ tử nhà mình rất ghét người khác ham muốn dung mạo của hấn, còn chưa đợi Dạ Ly Lạc tức giận hấn đã vung tay lên tức thì những người đó liền bị đánh bay không làm bắn mất Dạ Ly Lạc được nữa.

"Ngân xà." Dạ Ly Lạc vừa vào cửa đã dùng thiên lý truyền âm nói, ngữ điệu rất lạnh nhạt, thanh âm tuy rằng không lớn nhưng lại truyền khắp toàn bộ phủ Đại công chúa, bất quá hấn lại che kín lỗ tai của Nhược Ly trước khi nói để tránh làm ồn đến nàng.

Đại công chúa vừa nghe thấy vốn là muốn tránh nhưng một tiếng của Dạ Ly Lạc vừa rồi có chứa công lực khiến cho bọn tiểu yêu công lực hơi thấp trong phủ phải bị lấy lỗ tai khàn giọng kêu rên mà chính nàng ta cũng thấy khó chịu, nhìn Ngân xà bảo bối trong lòng cũng hiểu được tránh được nhất thời cũng không tránh được cả đời huống chi người đến không có ý tốt.

"Không biết Ám vương đại giá quang lâm là vì chuyện gì?" Đại công chúa đem Ngân xà giấu trong lòng, dùng thuật di chuyển trong nháy mắt đến đại sảnh, lúc này Dạ Ly Lạc đang lười biếng dựa vào trên ghế, trong lòng ôm Nhược Ly căn bản không để ý đến Đại công chúa.

Đại công chúa nhìn người kia đang ngồi trên ghế được Dạ Vồng phủ bằng da yêu thú Bạch Hồ ngàn năm tức thì lửa giận càng lớn hơn, đây là cảm thấy ghế dựa của quý phủ Đại công chúa nàng không sạch sẽ sao?

"Ám vương, Ngân xà là sủng vật của ta cho dù ngươi có nói gì ta cũng sẽ không giao ra đâu, mời ngươi trở về đi." Đại công chúa hừ lạnh một tiếng, nhưng nàng ta vốn luôn yêu thích mỹ nam nên giờ phút này gắt gao nhìn chằm chằm Ám vương, trong ánh mắt mang theo dục vọng quá rõ ràng.

Chỉ cái nhìn này ngay lập tức chạm vào ranh giới cuối cùng của Dạ Ly Lạc, hấn vung tay lên Ngân xà trong lòng Đại công chúa liền bay ra rơi vào trong tay của Dạ Vồng.

Ngân xà đã nằm trong tay, Dạ Ly Lạc cũng không muốn nán lại chỗ này thêm một khắc, hấn đứng dậy muốn đi, Đại công chúa vừa thấy vật mình sủng ái bị bắt đi tuy rằng trong lòng có chút e ngại Ám vương nhưng lại nghĩ tới nếu như đánh bại hấn, đưa một tuyệt sắc như hấn vào hậu cung của nàng thì đó chính là có bao nhiêu chuyện tốt đây, trong nháy mắt sắc dục bốc lên tâm khiến nàng ta hoàn toàn quên mất chỗ đáng sợ của Ám vương.

Nàng ta đuổi tay ra, nhuyển tiên nơi tay liền ngăn cản đường đi của hắn, Dạ Ly Lạc hồ hững liếc mắt quét Đại công chúa một cái trong lòng không khỏi khinh bỉ, lại dám mơ ước hắn.

Vốn muốn nể mặt Yêu hoàng, hắn tự mình đến nơi này lấy Ngân xà là đã nể mặt nàng rồi nhưng hôm nay nàng tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.

"Võng, day dỗ." Dạ Võng vừa được đạo mệnh lệnh, hắn vốn là hồ yêu nên ngay lúc đó khí phách lộ ra ngoài, mang vẻ mặt khát máu, theo số tuổi tu luyện thì Đại công chúa sao có thể so sánh với Dạ Võng, chẳng qua là tư chất thông minh mới lan truyền ra, vài chục năm này bởi trầm mê sắc đẹp nên yêu lực lại càng không thể so với lúc trước.

Nhất thời ghé ngồi trong phòng tung bay, màn yêu khí cực đại làm cho cả phủ công chúa đều rung động khiến một số tiểu yêu có yêu lực thấp kém chịu không nổi yêu lực dao động cực lớn này, thân thể chia năm xẻ bảy rơi rớt khắp phủ công chúa, cảnh tượng hết sức đầm máu.

Chỉ qua mấy chục chiêu Đại công chúa đã bị Dạ Võng giữ chặt, một con dao cắt qua mặt Đại công chúa, hắn biết như vậy chính là trừng phạt nàng ta, chủ tử nhà mình sẽ hết giận.

Đại công chúa rên lên một tiếng, những tiểu yêu khác may mắn sống sót vừa thấy tình huống như thế, một đám sợ tới mức cả người run rẩy chạy tan tác khắp nơi.

Thập đại ám vệ của phủ công chúa vừa thấy càng thêm luống cuống tay chân, muốn chặn lại nhưng mà chưa kịp ra tay thì hai người kia đã không thấy tăm hơi đâu.

Dạ Ly Lạc căn bản không muốn ở lại đây lãng phí thời gian, nhất là nghe mùi vị thối nát khắp phủ này càng làm cho hắn khó chịu không thôi, hận không thể lấy cây đuốc một phen đem nơi này đốt hết.

Kết quả là hắn liền thật sự một phen hỏa thiêu nơi này, hắn vung tay lên một mảnh hồ hỏa rơi xuống khiến tiếng kêu rên từng trận giống như địa ngục trần gian.

Nhược Ly khẽ mở mắt, vừa rồi mặc dù nàng rất suy yếu nhưng chuyện xảy ra nàng đều biết, cảm giác Dạ Ly Lạc làm vậy hắn là đã có suy xét.

Nhưng vẫn cảm thấy người nam nhân này qua mức ác độc, mình đi theo một nam nhân như vậy thật sự là cái mạng nhỏ quá mong manh, nhịn không được phải suy tính cho tương lai, nếu có thể nàng vẫn muốn chạy trốn.

"Đang suy nghĩ gì thế?" Dạ Ly Lạc giống như nhìn ra được sự lo lắng bất an của Nhược Ly, trong đôi hoa đào câu hồn mang theo một tia âm trầm, "Chính là sợ ta sao?"

Nhược Ly phảng phất cảm nhận được hơi thở âm trầm của người nam nhân này, thân thể nhỏ bé trong nháy mắt cảm thấy nhiệt độ hạ xuống không độ, nhất thời liền tỉnh táo, nàng vội vàng lắc đầu cảm thấy nên nín hót một chút, dù sao vẫn nên giữ lại cái mạng nhỏ đã.

"Nhược Ly ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Khóe miệng Dạ Ly Lạc cong lên chứa đựng một chút trêu chọc, trong mắt không rõ tình cảm, bàn tay của hắn có chút lạnh vẫn như cũ vuốt ve thân thể nhỏ bé của Nhược Ly, nhưng vị trí lại càng ngày càng đi lên cuối cùng chặn chừ ở gần cổ nàng.

Nhược Ly nhịn không được nuốt nước miếng một cái, nàng chỉ là nhớ không nổi chuyện trước kia nhưng nàng cũng không phải là đứa ngốc nha, đây rõ ràng là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn a! Nam nhân tà ác này, nàng cảm thấy nếu nàng nói không trúng ý vị đại gia này thì chắc tay hắn sẽ bóp xuống một cái rồi.

Thật ra nếu Nhược Ly suy nghĩ một chút sẽ nhận ra Dạ Ly Lạc một nửa là muốn trêu chọc nàng, một nửa là cảm thấy phẫn lòng chỗ cổ phi thường mềm mại, hơn nữa hắn cũng không nỡ chấm dứt cái mạng nhỏ của nàng.

"Ách.....Ta đang nghĩ làm như vậy có phải hay không quá tàn nhẫn?" Hết cách rồi, Nhược Ly chỉ có thể nói lung tung, kết quả là trước mặt hắn lại nói ra luôn rồi.

Chỉ là mặc dù nàng không biết bọn họ cùng Dạ Ly Lạc có quan hệ gì nhưng vẫn cảm thấy giết người cướp bóc không tốt lắm, chủ yếu nhất là chuyện này còn vì nàng, về sau này nàng phải cố theo nỗi oan này a.

"Hừm?" Dạ Ly Lạc như nghĩ tới điều gì mắt liếc Nhược Ly một cái, sau đó vuốt ve bộ lông của nàng, nhìn không ra trên vẻ mặt yêu nghiệt kia là vui hay giận, "Ý tứ của Tiểu Nhược Ly là muốn cứu nàng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Một lòng muốn chết.

Lời nói đã ra khỏi miệng, Nhược Ly biết nàng không thể dối ý chỉ có thể nhắm mắt đồng ý, nàng tự an ủi ít nhất cũng coi như là làm một việc thiện đi, trong đầu vừa nghĩ vậy lòng tin liền vô cùng kiên định, "Ừ, dù sao nàng ta cũng không có làm gì."

Nhược Ly vừa nói xong rõ ràng cảm thấy trên lưng có chút đau mặc dù chỉ là trong nháy mắt nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Dạ Ly Lạc đột nhiên có chút âm trầm khiến nàng cảm thấy nhất định là mình nói sai cái gì rồi nhưng rốt cuộc là sai chỗ nào nàng cũng không nghĩ ra được.

"Tiểu Nhược Ly, nếu cứu nàng ta thì hậu quả sau này ngươi phải tự mình gánh vác." Mà lúc này đầu Nhược Ly lại có chút hỗn loạn sớm đã không biết hẳn nói cái gì chỉ gật đầu theo bản năng.

Dạ Ly Lạc bởi vì Nhược Ly không đủ ngoan tuyệt mà có chút lửa giận nhưng vừa thất đáng về yếu ớt của nàng cũng không nỡ tiếp tục dạy dỗ nữa.

"Võng, dập lửa." Dạ Võng vẫn đứng bên ngoài ngự Linh Xa chờ đợi Dạ Ly Lạc tùy thời sai khiến, vừa nghe, ngược lại có chút kinh ngạc, chủ tử của bọn họ từ khi nào thì tốt bụng như vậy.

Lúc trước vẫn là nói một không nói hai, coi sinh mạng như cỏ rác, nhưng hẳn cũng chỉ u mê trong nháy mắt liền vội vàng thi hành mệnh lệnh, nếu chậm một khắc hẳn cũng không chắc chủ tử của hẳn còn tốt bụng như vậy nữa.

... ..

Trong Âm vương phủ, lão quái vẫn một mực đợi ở phòng luyện đan, tuy rằng không nâng cao tay nghề nhưng trong lòng lại sợ hãi tới cực điểm hẳn có một loại dự cảm rằng nếu hẳn không cứu sống được tiểu hồ ly kia thì mạng già của hẳn cũng coi như xong luôn.

Vừa nghĩ tới điều đó hẳn liền không nhìn được mà cảm thấy bị thương đang muốn lớn tiếng khóc thì đột nhiên có một con ngân xà rơi vào trong lòng hướng hẳn gương nanh múa vuốt làm hẳn sợ tới mức suýt nữa thì đem ngân xà tưởng mạo hung tàn này ném ra xa.

"Một canh giờ." Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói, sau đó cũng không thèm nhìn lão quái một cái liền ôm Nhược Ly đã hôn mê bất tỉnh đi về phía tử cấm điện, hẳn cảm thấy cho lão một canh giờ là quá đủ rồi.

Lão quái thâm than một tiếng, chủ tử nhà mình cũng quá keo kiệt rồi, dù sao tiểu hồ ly kia hai ba ngày cũng không chết được gấp gấp như vậy không phải là làm khó hẳn hay sao? Nhưng khi hẳn nhìn ngân xà đang nắm chặt trong tay thần thái trong mắt ngay lập tức sáng láng, giống như nhìn thấy một đồng bảo vật vậy làm cho ngân xà vừa mới rồi còn hết sức kiêu ngạo nháy mắt mất hết tinh thần.

Nhược Ly bị một cỗ nhiệt lưu ấm áp khoan khoái làm tỉnh dậy, nàng chớp đôi mắt khác hẳn với các hồ ly khác, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra liền ngẩng đầu nhìn Dạ Ly Lạc.

Mà Dạ Ly Lạc lúc này đang lười biếng dựa nghiêng vào nhuyễn tháp thoải mái ôm Nhược Ly, giống như đáng về hẳn vốn là lười biếng như vậy, đôi mắt hoa đào tà tà liếc lão quái quỳ gối trước mặt.

"Tiểu Nhược Ly, uống thuốc đi." Hẳn nói xong không chút để ý đưa ngón tay trắng nõn thon dài chỉ phía đối diện, Nhược Ly nhìn theo hướng ngón tay xinh đẹp của hẳn nháy mắt hóa đá.

Choáng nha, nếu như nàng không nhìn lầm thì nàng phải ăn viên thuốc bọc đen thù lù đang bị một lão quái đáng ghét giống như con chuột nâng niu như bảo bối trong tay kia á.

Nhất thời nàng cảm thấy một trận hàn khí xâm nhập vào thân, cái vật kia so với đầu nàng còn lớn hơn, có chết ngạt thì nàng cũng không nuốt được viên thuốc như vậy nha! Nàng chớp chớp đôi mắt to, lập tức ngập nước, quay đầu nhìn Dạ Ly Lạc ấy vậy mà tên nam nhân yêu nghiệt kia lại mang vẻ mặt thú vị nhìn nàng.

"Tiểu Nhược Ly, nếu như ngươi không ăn sẽ biến thành đũa ngọc đấy!" Dạ Ly Lạc hiển nhiên không để ý tới viên thuốc kia có bao nhiêu lớn, chỉ là trong mắt nhìn nàng mang theo trêu tức, tay cũng không ngừng vuốt ve móng vuốt nhỏ của Nhược Ly quả thực chính là yêu thích không muốn buông tay.

Nhược Ly có chút bị phần quay đầu, vừa nghĩ tới nếu không ăn cái viên tròn tròn to như con trâu kia thì mình sẽ biến thành đũa ngọc, cái nào nặng cái nào nhẹ thì nàng đã biết liền lập tức đưa ra quyết định.

Nàng có chút tức giận rút móng vuốt nhỏ đang bị Dạ Ly Lạc nắm, giờ phút này lòng nàng ngập tràn bị phần nên không chú ý đến Dạ Ly Lạc có chút thất thần nhìn bàn tay trắng trẻo của mình.

Lão quái thì quỳ gối trước ở một bên nhuyễn tháp của Dạ Ly Lạc, lúc này Nhược Ly mới có được một ít linh lực chống đỡ cũng coi như tinh thần tỉnh táo, nàng hít một hơi thật sâu sau đó mạnh dạn phóng thẳng đến hướng viên thuốc kia, toàn bộ thân hình hồ ly đều nằm bên trên, sau đó chính là một hộp căn xuống.

Cẩn không nhúc nhích!

"Ha ha!" Dạ Ly Lạc nửa nằm trên nhuyễn tháp một tay nâng mặt nhìn bộ dạng tức cười của Nhược Ly không khỏi bật cười nhưng một tay khác vẫn không quên đem Nhược Ly kéo xuống khỏi viên đan được thoát nhìn vô cùng bản thủ kia.

Còn về mặt lão quái thì kinh ngạc, vốn sau đó lão rất muốn cười nhưng lại sợ chọc Vương mất hứng nên cố gắng nén xuống, kết quả là kim nén đến mức nước mắt đều chảy xuống.

Nhược Ly đưa móng vuốt nhỏ ôm cái răng bị đau, vô cùng nghi hoặc nhìn chằm chằm Dạ Ly Lạc về mặt cuồng tiếu đang xốc nằng lên, bị trúng gió rồi hả, không phải là hấn để cho nằng ăn sao, còn không nói tới nó lớn như vậy lại còn cứng ngắc, đoán chừng nằng còn chưa chết vì bệnh mà đã chết vì mắc nghẹn cái viên đan dược kia.

Nhìn Dạ Ly Lạc cười một cách không có nhân phẩm, trong lòng nằng thầm mắng một câu yêu nghiệt đáng chết, sau đó tức giận nói, "Ta không ăn còn hơn!"

Dạ Ly Lạc vừa nghe liền ngưng cười, nhưng trong đôi mắt hoa đào hẹp dài tà mị vẫn mang theo ý cười thật sâu chỉ là ý cười kia chắc chắn không hữu hảo mà ngược lại tràn đầy ý cười nhạo.

"Tiểu Nhược Ly đây là một lòng muốn chết?" Không muốn sống ở bên cạnh gia sao?" Hấn nói xong nhìn lão quái nháy mắt ra hiệu, "Nếu vậy gia sẽ cho người thỏa mãn!"

"Dạ Ly Lạc đem Nhược Ly nhắc lên nhuyển tháp còn hấn thì giống như không xương nằm xuống bên cạnh, nhưng mặc dù là tư thế lười biếng thế kia lại vẫn như cũ mang theo sát khí lộ ra viết rõ người lạ chó tới gần.

Nhược Ly bị đùa giỡn đến không còn khí lực, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, nằng dứt khoát cam chịu nằm ở một bên giường, bên cạnh chính là khuôn mặt tuyệt mỹ của yêu nghiệt kia.

Nhưng mà hôm nay Nhược Ly đã sắp chết nên ngay cả một phần tâm tư ngấm mỹ nam cũng không có, nằng chợt nghĩ lúc trước nhất định là bị thương rất nghiêm trọng nếu không làm sao có thể cảm thấy người này âm áp giống như ánh mặt trời.

Không nhận được rung mình một cái, yêu nghiệt tâm tình bất định như vậy cùng với mặt trời dường như chẳng có chút nào liên quan, nằng sâu sắc khẳng định lúc trước nhất định là ảo giác, ảo giác.

Một bên lão quái nhận được chỉ thị lập tức hết sức lo sợ hướng về phía đan dược niệm một câu chú ngữ, đan dược kia giống như một quả trứng gà nứt vỡ vụn ra, một tầng lại một tầng dần dần tách ra, cuối cùng chỉ còn lại một viên thuốc màu bạc nhỏ cỡ một hạt châu.

Nhược Ly trợn mắt há hốc miệng nhìn, dĩ nhiên trong nháy mắt hồi hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè luôn rồi, ban đầu sao nằng không hỏi cho rõ ràng đã? Giờ thì tốt rồi, đã nói không ăn giờ làm thế nào để mở miệng đây! Nằng lập tức nhìn sang Dạ Ly Lạc bên cạnh đang nhìn mình không chớp mắt, nghĩ nên nói như thế nào, ai ngờ tên yêu nghiệt đó cư nhiên lại mở miệng trước.

"Nếu tiểu Nhược Ly đã không muốn ăn, đan dược này thưởng cho người vậy."

Lão quái đứng đối diện vừa nghe xong hai mắt liền lập tức sáng lên, gương mặt tràn đầy kinh hi, viên đan dược này chính là bảo bối đó nha! Nếu không phải là mệnh lệnh của Vương thì còn lâu hấn mới chịu giao ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hầu ở bên cạnh người.

Nhược Ly mắt thấy lão quái muốn đem đan dược cất vào trong ngực lập tức nóng nảy, nằng vươn móng vuốt nhỏ cầm lấy tay Dạ Ly Lạc, đúng lúc lắc lắc, "Vương cho ta dược ta làm sao không dám ăn, ta ăn, ta ăn!"

"Gọi ta là Lạc!" Dạ Ly Lạc đột nhiên quay sang, mặt của hai người gần như kề sát nhau, đồng thời bốn mắt lập tức nhìn nhau, cái mũi của Nhược Ly còn đụng trúng mũi của Dạ Ly Lạc khiến nằng sợ tới mức lui ra sau từng bước, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống.

"À?" Người khác cũng đều gọi hấn là Vương, đương nhiên nằng cũng phải cung kính một chút, chẳng lẽ vuốt mõng ngựa không đúng chỗ rồi.

Nhược Ly âm thầm cảm thấy tinh thần bị đã kích, bây giờ nằng muốn sống tiếp lại khó đến vậy sao? Nằng vội vàng đổi cách xưng hô, vỗ vỗ hấn nói, "Lạc, người đã cho ta thì đương nhiên ta sẽ ăn mà!"

"Thật ra trong lòng gia rất muốn buộc chặt người lại, nhưng nếu tiểu Nhược Ly đã không muốn ăn, không muốn sống cùng với gia, vậy sao gia có thể cưỡng ép người?" Đôi mắt Dạ Ly Lạc giả hoạt như hồ ly, thì ngược lại cái người đang nằm ở đó tiểu hồ ly chân chính có vẻ có chút hốt hoảng.

Nhược Ly vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi trên cái miệng nhỏ nhắn, hiển nhiên là khản trương, trong lòng thì kháng nghị, rõ ràng là đang bói mớ mà, nhưng nằng thật sự nghĩ không ra đến tột cùng là thế nào lại chọc giận hấn rồi, nằng bây giờ vẫn hỗn loạn, rõ ràng là nằng có làm cái gì đâu? Chẳng lẽ là

nàng ngủ suốt nên người này ôm nàng đến mệt rồi?

"Lạc, ta muốn ăn! Ta còn muốn sống lâu thêm mấy ngày, hầu ở bên cạnh người thật tốt." Tính tình của người này khiến Nhược Ly thật sự không hiểu nổi, nàng chỉ có thể thử nói, vậy mà lần này coi như là đúng ý rồi, Dạ yêu nghiệt đó thực sự ha ha nở nụ cười.

Người khác mà nhìn thấy thì sẽ nghĩ là đẹp như thiên tiên nhưng với nàng mà nói thì đúng là khủng bố đến tận xương, tiếp xúc gần như vậy làm cho Nhược Ly sâu sắc ý thức được rằng Dạ yêu nghiệt này mà cười thì chắc chắn không có việc gì tốt.

"Hả, tiểu Nhược Ly muốn hầu ở bên cạnh gia sao?" Dạ Ly Lạc liếc mắt, nhìn Nhược Ly liều mạng gật đầu như giả vờ, mới vừa lòng chỉ chỉ lão quái, tuy nhiên hẳn không có mở miệng đòi lão quái mà hướng về Nhược Ly tiếp tục hỏi, "Vậy tiểu Nhược Ly sẽ hầu ở bên cạnh gia bao lâu?"

Nhược Ly cúi nhìn móng vuốt nhỏ, trong lòng âm thầm nghĩ sao cái tên yêu nghiệt này lại có nhiều vấn đề như vậy chứ, bộ dạng nàng hiện nay tay trái gãi không chặt, rồi bỏ hẳn còn có thể sống bao lâu, huống chi còn bị mất trí nhớ, nghĩ vậy liền nín nọt nói, "Lạc nói bao lâu liền bao lâu đi."

"Hả?" Dạ Ly Lạc như có điều suy nghĩ đáp một tiếng, sau đó nhìn lão quái không hề đề cập đến chuyện đó nữa, "Thuốc."

Lão quái thấy hẳn muốn lấy đan dược, vẻ mặt vừa mới vui mừng lập tức trở nên âm trầm vô cùng, tim của hắn đau ghê nha! Nhưng lệnh vua khó chống, một viên thuốc cải tử hoàn sinh cùng với mạng của mình thì so ra cái mạng nhỏ của mình đương nhiên là quan trọng hơn rồi.

Lão nhanh chóng đem thuốc giơ cao khỏi đỉnh đầu, dâng lên cho Dạ Ly Lạc, Dạ Ly Lạc dùng hai ngón tay kẹp viên thuốc lên, viên thuốc màu bạc vô cùng lạnh, hắn xoay qua xoay lại thưởng thức, đưa vào một chút yêu khí khiến cho nó ấm áp hơn.

Nhược Ly lúc này đang nhìn viên thuốc tròn tròn gắn liền với sinh mệnh của nàng, ánh mắt thẳng tắp, nhưng cái tên Dạ yêu nghiệt kia vẫn không chịu đưa cho nàng ăn, trong lòng suy nghĩ không phải vẫn còn bất mãn đối với chuyện vừa rồi đấy chứ.

"Lạc?" thử kêu một tiếng, Dạ yêu nghiệt quả thực nghiêng đầu, khoe miệng hắn mang theo một nụ cười đưa viên thuốc màu bạc tới móng vuốt nhỏ của Nhược Ly.

Viên thuốc mang theo hơi ấm của Dạ Ly Lạc, còn có một cỗ mùi thơm, nhưng đối với thân thể nhỏ bé hiện tại của Nhược Ly thì cỗ hương thơm mát này cũng không có cách nào hấp dẫn được nàng, từng ngậm cắn lại sợ không cắn nổi, một ngậm mới vừa nãy khiến răng của nàng vẫn còn đau đây này.

Thật sự là không biết phải làm sao, lúc này coi như nàng đã có kinh nghiệm, vội vàng ngẩng đầu, dùng đôi mắt to ngập nước nhìn đáng vẻ mỉm cười khó dò của Dạ Ly Lạc, ngọt ngào gọi một tiếng, "Lạc."

Dạ Ly Lạc hiển nhiên hết sức hưởng thụ đối với hành động này của nàng, hắn vươn tay cầm lấy viên thuốc màu bạc, "Nước." Mới nhẹ nhàng nói ra một chữ, một nữ tử xinh đẹp một thân từ y liền bùng nước cung kính quỳ gối trước nguyên tháp, dung mạo như vậy thật sự là hoa nhường nguyệt thẹn, đáng tiếc nếu đem so sánh với Dạ yêu nghiệt thì lại chỉ là một dáng dấp thủy mị bình thường.

Nhược Ly vừa định nhìn kỹ một chút, nhưng khi Dạ Ly Lạc một phen đem cái chén làm bằng bạch ngọc kia nâng lên, nàng ta liền biến mất, tốc độ so với nữ quỷ còn nhanh hơn.

Dạ Ly Lạc cầm viên thuốc khẽ bóp, nháy mắt viên thuốc biến thành bột rơi vào trong chén làm bốc lên một đồng bọt khí, Nhược Ly kinh sợ nhìn, thứ đồ này sao lại kỳ quái như vậy lại còn tỏa ra bọt khí kỳ dị.

Chén ngọc trong tay Dạ Ly Lạc nháy mắt trở nên lạnh như băng, hắn khẽ đưa vào một chút yêu lực, đợi nó có chút độ ấm hẳn mới đưa cho Nhược Ly đang đau khổ chờ đợi bên cạnh.

"Nếu đáng quá cũng đừng có khóc nhè đấy nhé." Dạ Ly Lạc trêu chọc, nhếch miệng cười nhìn Nhược Ly mặt mày nhũn nhủn chặt đang cầm cái chén biểu tình giống như xả thân vì chính nghĩa uống một hơi cạn sạch thì độ cong nơi khóe miệng càng lớn.

"Khụ khụ!" Không phải Nhược Ly khoa trương, mặc dù trước kia đã từng ăn những cái gì nàng không nhớ rõ, nhưng nàng có thể khẳng định thứ này là thứ đồ khó ăn nhất mà nàng từng ăn, cảm giác này thật sự không phải có thể dùng một từ nào để hình dung được.

Đột nhiên chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh lan khắp toàn thân, cả người ngay cả một cọng lông tóc cũng đau đến nỗi nàng hận không thể cắn lưỡi tự sát, nàng khổ sở co rút thành một cục, cả người lập tức liền ướt đầm.

Khuôn mặt Dạ Ly Lạc mới vừa rồi còn mang theo nụ cười lập tức mây đen dày đặc, hắn vươn tay đem Nhược Ly ôm vào trong lòng, chậm rãi truyền vào cho nàng chút linh lực thuần khiết, chỉ hi vọng có thể thành công giúp nàng phục hồi lại linh hồn bị tổn thương.

"Vương, coi như dùng linh xà luyện thuốc để phục hồi linh hồn, để cho linh hồn nàng tạm thời đầy đủ, nhưng linh xà dù sao cũng là yêu, mà tiểu hồ ly lại là tiên thể, chỉ sợ là trị ngọn không trị gốc, mỗi khi gặp mỏng một mười lăm, chắc chắn sẽ khí lạnh xâm thân khổ sở không chịu nổi, nếu Vương dốc lòng dùng linh lực hồng để nàng vượt qua thì cuối cùng thân thể của Vương cũng sẽ bị thương tổn, sẽ già đi rất nhanh!"

Lão quái vội vàng nín nọt nói, ý tứ của hắn là muốn cho Vương thấy mang theo tiểu hồ ly này rất phiền toái, sau đó sẽ buông tha cho nàng, lúc đó lão có thể lấy nàng để luyện đan.

"Quả nhiên tiên chính là phiền toái, có con rồng kia đã đủ phiền toái suốt ngày rồi." Dạ Ly Lạc cũng không tỏ thái độ gì, hắn nhìn Nhược Ly đang dần dần bình ổn lại, đột nhiên nửa đùa nói với tọa kỵ Huyết Long của hắn.

Trong một không gian khác Huyết Long đang ngủ đột nhiên mở to mắt, tức khắc kêu rên một tiếng, trong lòng oán hận nói, tốt xấu gì nó cũng là Thiên giới Huyết Long vạn năm khó gặp, người khác ước gì được cùng nó uống máu ăn thề, ký kết thệ ước chủ tớ đời đời kiếp kiếp, bây giờ lại bị chủ nhân chế giễu, còn ghét bỏ nó là tiên thể.

Trong nháy mắt trở thành bộ dạng của tiểu tức phụ, đáng tiếc thân thể khổng lồ của nó cùng với cái bộ dáng kia lại chẳng ăn nhập chút nào.

Nhưng Dạ Ly Lạc lại chê nó quá ồn ào, chân mày khẽ cau lại, bên kia lập tức yên lặng, nhắm mắt giả bộ ngủ, giống như những oán giận mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chuyện ở không gian khác, lão quái dĩ nhiên không nghe được, nhưng hần dầu gì cũng hầu hạ Âm vương nhiều năm như vậy mà còn sống, bản lãnh nhìn mặt mà nói chuyện tự nhiên cũng lợi hại, thấy Vương nhắc tới tiên thể Huyết Long cũng giống như vậy, trong nháy mắt hiểu Dạ Ly Lạc không muốn buông tay tiểu hồ ly này, hơn nữa còn chờ hắn nói ra biện pháp giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Kinh hãi thế tục

"Bẩm Vương, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, thiên hạ có bốn viên Ngự Linh Châu phân chia đều ở tứ giới: tiên, nhân, yêu, ma. Chỉ cần tiểu hồ ly ăn được một viên thì sẽ có được sinh mạng mới, khôi phục lại thân thể bình thường.

Lão quái thấy Dạ Ly Lạc tỏ vẻ hài lòng thì không khỏi xoa xoa mồ hôi trên trán, thật may là hắn phản ứng nhanh, nói đúng trọng điểm, nếu không một lát chết thế nào cũng không biết.

"Chính là thân thể bình thường?" Dạ Ly Lạc một câu đánh vào trọng điểm, hắn không cho phép người có bộ dáng tay trái gà không ở bên cạnh hắn, mặc dù hắn đủ cường đại nhưng không thể nào thời thời khắc khắc đều đem năng lượng theo bên người.

"Quả thực, nuốt một viên Ngự Linh Châu chỉ có thể khiến thân thể nàng trở thành bình thường." Lão quái run rẩy nói, phương pháp khác nhất thời hắn vẫn chưa nghĩ ra được.

"Vậy nếu nuốt hai viên thì sẽ thế nào?" Dạ Ly Lạc thờ ơ hỏi, tay từng chút từng chút vuốt ve thân thể Nhược Ly, bộ lông ẩm ướt cũng dần dần khô ráo trở nên bông bênh đáng yêu giống như trước kia.

Lão quái vừa nghe, thoáng chốc sợ tới run rẩy cả người, cả tứ giới đều xem viên Ngự Linh Châu như bảo bối, mà Vương của các giới càng coi như trọng, xem như là vật trấn giới chí bảo, viên thuộc về Yêu giới thì bằng thực lực của Âm vương thì việc đánh bại Yêu hoàng để đoạt lấy cũng sẽ không hao tổn nhiều khí lực lắm, nhưng còn những viên Ngự Linh Châu còn lại chắc không dễ dàng gì đoạt được.

"Đừng làm cho bốn vương phải nói lại lần thứ hai!" Nói xong ánh mắt Dạ Ly lạc lạnh lẽo, một thanh đao vô hình bắn thẳng về phía lão quái, trong nháy mắt thấy máu, lão quái không dám kêu ra tiếng, đỡ mặt bị thương vội vàng trả lời, "Hai viên.....Hai viên đích thực là có thể tu luyện bình thường, nhưng cũng chỉ là tu luyện bình thường mà thôi, bởi vì năng vốn là tiên thể, tu luyện sẽ khá phiền phức, không phải tự mình là người có năng lực thì ngàn năm vạn năm cũng khó mà thành được, nếu là yêu có lẽ còn có thể dễ dàng một chút."

Thanh âm của lão quái càng ngày càng nhỏ, nhưng lão nói đều là thật, nếu Nhược Ly là yêu thể, mỗi ngày hấp thu một chút yêu lực thuần khiết của Âm vương thì có thể tu luyện nhanh hơn, nếu không cho dù cả trăm ngàn vạn năm, nàng muốn đơn độc tu luyện ra được thành quả gì là điều không thể.

"Thành yêu sao?" Dạ Ly Lạc hiển nhiên đã hiểu những lợi ích của việc trở thành yêu sau khi lão quái nói xong, chỉ là.....Hắn nhìn Nhược Ly trong lòng, có phần chần chừ, hắn sẽ không bức nàng, hắn muốn chân tâm thật ý.

"Ta muốn trở thành yêu." Nhược Ly yếu ớt mở mắt ra, không biết vì sao, trong lòng nàng hết sức mâu thuẫn với cái từ tiên này, giống như cùng nó có một chút quan hệ nàng đều sẽ cảm thấy ghê tởm, vừa nghe nói có thể thoát khỏi thân tiên thể, nàng không chút do dự liền đáp ứng.

"Hả? Tiểu Nhược Ly, ngươi đồng ý sao?" Tay của Dạ Ly Lạc vuốt ve chỗ lông mịn trên cổ Nhược Ly, hắn thích khối da lông này, nhưng hắn cũng đang chờ đợi, nếu nàng may mắn có một chút nào do dự, vậy vừa nãy chính là lừa gạt, hắn sẽ không ngại mà vứt bỏ nàng.

"Ừ!" Ta muốn giống như Lạc vậy!" Nhược Ly lúc này còn không có mơ hồ, trên cổ cảm giác thập phần không tốt, lúc này vẫn không quên vỗ vỗ Dạ Ly lạc nịnh nọt, chỉ là nàng cũng không nói rõ ra như thế nào là giống nhau, nàng chỉ muốn trở nên cường đại giống như Dạ Ly lạc thôi.

Tốt!" Dạ Ly Lạc khoe miệng nhếch lên, có một loại cảm giác kỳ quái khuếch tán toàn thân, hắn ôm Nhược Ly, sau đó nhìn lão quái trước mặt lạnh lùng nói, "Biện pháp?"

Lão quái không ngờ Dạ Ly Lạc thật muốn đem Nhục Ly biến thành yêu, nhất thời cũng có chút giật mình, chỉ là mới vừa rồi đã nhận được bài học kinh nghiệm, lão cũng không muốn lập lại sai lầm, vội vàng trả lời, "Hồi vương thượng, chỉ cần mỗi ngày uống một giọt máu của ngài, liên tục uống tám mươi một ngày, sau đó ăn Ngự Linh Châu chứa đầy yêu khí là có thể thoát thai hoá cốt, chuyển hóa thành yêu, nhưng nếu muốn tu luyện hiệu quả tốt thì phải nuốt chửng những viên Ngự Linh Châu khác.

"Ồ!" Dạ Ly Lạc nhìn Nhục Ly trong lòng, thu liễm vẻ nghiêng ngả mới vừa nãy lại, hỏi, "Người có nguyện cùng ta chinh phục Yêu giới, thậm chí là tứ giới không?"

Nhục Ly đối với thế giới bên ngoài nhận thức rất ít, cho dù là nam nhân trước mắt nàng cũng không phải rất tín nhiệm, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, nàng giống như bị mê hoặc trịnh trọng gật đầu một cái.

Giờ khắc này nàng không do dự muốn cùng hắn đồng sanh cộng tử, không có nguyên do.

Giờ phút này trong tâm điện không có một bóng người, nhục Ly nằm ở bên giường Dạ Ly Lạc, nàng khẽ nghiêng đầu, nguyên nhân là do ăn vào viên đan dược kia, đầu óc do thiếu hụt linh hồn đã tốt hơn bảy tám phần, nhưng những chuyện trước kia nàng vẫn không nhớ nổi toàn bộ, chỉ có thể nhận thức một chút về những ký ức vụn vặt, không đến mức ngây thơ không biết gì như đứa trẻ mới ra đời.

Lão quái đã nói rồi, linh xà đan có thể làm cũng chỉ là những thứ này, còn những cái khác nếu muốn cải thiện chỉ có thể dựa vào việc dùng Ngự Linh Châu.

Nhục Ly không nghĩ nhiều như vậy, hai ngày qua mệt nhọc khiến nàng không được ngủ đủ giấc, lúc này đêm khuya yên tĩnh, mới dính vào chiếc giường mềm mại liền bị cơn buồn ngủ đánh úp.

Vậy mà Nhục Ly mới vừa nhắm mắt lại, Dạ Ly Lạc liền xấu xa lôi kéo lỗ tai nhỏ của nàng đùa nghịch, càng làm động tác càng lớn thẳng đến khi Nhục Ly không ngủ được nữa, đều nói cơn nóng nảy này còn cần người, huống hồ là một tiểu hồ ly ngoan tuyệt từ trong xương.

Nhục Ly đột nhiên mở mắt ra, nhưng khi nhìn thấy Dạ Ly Lạc không biết từ lúc nào đã đổi sang một thân áo ngủ đỏ rực thì trong nháy mắt cảm thấy có chút ngưng ngững, trong tiềm thức nàng dường như chưa từng thấy qua nam nhân nào lộ ra nhiều như vậy.

Bộ đồ ngủ màu đỏ Dạ Ly Lạc đang mặc lúc này hơi tán loạn, lộ ra vòm ngực cường tráng trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh tùy ý xõa tung sau lưng.

Hắn trước sau như một lười biếng tựa vào đệm dựa, một tay tiếp tục đùa nghịch lỗ tai nhỏ của Nhục Ly, một tay chống cằm, đôi mắt đào hoa hẹp dài lúc này mang theo một tia buồn ngủ, thờ ơ nhìn Nhục Ly đang tròn tròn đôi mắt.

Đột nhiên hắn cười nhạt một tiếng, sau đó nâng cằm của tiểu hồ ly lên, ác ý đùa giỡn nói, "Tiểu Nhục Ly đây giống như không kiêng nể gì mà nhìn như vậy, chính là thích sao?" (Lạc ca đây đang dụ dỗ con nít, hix)

Thích?

Cái này đối với Nhục Ly mà nói rất xa lạ, nhưng nàng nhìn lồng ngực Dạ Ly Lạc yêu nghiệt gần như lộ ra ngoài một nửa, đột nhiên cảm giác trên mặt một trận nóng ran, nếu không phải là thân thể hồ ly, sẽ rất dễ nhìn thấy mặt nàng đang đỏ ửng.

Dạ Ly Lạc chậm rãi đến gần, nhìn Nhục Ly, đột nhiên nhếch miệng cười, lúc này nụ cười hiện sâu trong đáy mắt, không giống với trước đây chỉ mang theo sát khí lạnh lẽo, hắn đem tay dời đến trên đầu Nhục Ly, tinh tế vuốt ve.

"Linh hồn và tốt rồi thì việc biến trở về hình người hẳn không có vấn đề gì chứ." Hắn làm như nói với chính mình, lại giống như là cùng nói chuyện với Nhục Ly, Nhục Ly nửa mơ hồ nửa hiểu, ngược mắt nhìn hắn, nàng biết lần đầu tiên gặp hắn lúc ấy nàng mang thân thể người, nhưng phương pháp để biến trở về thì nàng lại không nhớ nổi.

"Ta...."Nhục Ly còn chưa nói gì chỉ cảm thấy thân thể một trận khô nóng, sau đó tứ chi giống như dài ra nhanh chóng, nàng chớp mắt mấy cái, vừa mới này vẫn là lông xù cùng móng vuốt biến thành bàn tay trắng nõn giống hệt Dạ Ly Lạc, chỉ là tỷ lệ này có chút không đúng lắm, so với Dạ Ly Lạc nhỏ hơn rất nhiều, thấy thế nào cũng giống như tay của một tiểu hài tử.

Nhục Ly lúc này đang nằm ở trên giường, vẫn duy trì tư thế hồ ly mới vừa rồi, nàng có chút kinh ngạc nhìn cái tay trước mắt đã biến thành tay người, sau đó chớp chớp đôi mắt to long lanh, giống như có chút khó mà tin được, một khắc trước nàng vẫn là một con tiểu hồ ly, thế nào mà vào lúc này lại biến được thành người rồi.

Lúc này Nhục Ly đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, là thân thể của một tiểu cô nương mười hai tuổi, da trắng hơn tuyết, dáng vẻ mượt mà không thua gì Dạ Ly Lạc, hơn nữa đôi mắt to long lanh vừa thấy đã thương, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không điểm mà hồng, chỉ là bề ngoài của nàng vẫn còn là một tiểu hài, nếu tu luyện đúng mức thì không quá vài năm nhất định có thể xinh đẹp lấn áp tứ phương, kinh hãi thế tục.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Biến trở lại thành người

Dạ Ly Lạc rất hài lòng nhìn Nhược Ly, thấy gương mặt nhỏ nhắn biểu tình giật mình lại càng thêm thích, hẳn không nhúc nhích, mà ngược lại chờ đợi Nhược Ly có phản ứng trước.

Hắn giống như con báo đi săn đang lảng lảng đợi con mồi, không lên tiếng lại thời khắc núp trong bóng tối quan sát, chờ đợi thời cơ tốt nhất bỏ nhào đến, làm cho nàng rốt cuộc không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Mà lúc này Nhược Ly trên người không mảnh vải che thân, mái tóc dài màu bạc giống như thác nước tán loạn trên người, mặc dù chỉ là thân thể của một tiểu hài tử mười mấy tuổi lại lộ ra sức mẽ hoặc trí mạng.

Nàng lại chẳng hay biết chút nào, sự hiếu kỳ của việc lần nữa hóa thành người đã chiếm cứ tất cả, nàng ngẩng đầu lên sau đó ngồi dậy, không nhìn được nâng cánh tay đứng đưa, nhìn cánh tay bóng loáng sau đó nhìn xuống đôi chân trắng như tuyết, có chút không tin được đập đập, vừa thấy đây thật là của nàng, vui mừng lộ ra nụ cười, lần này có thể nói khuynh quốc khuynh thành.

Mà Dạ Ly Lạc đối diện cũng chỉ thản nhiên nhìn nàng, chỉ là đôi mắt đen càng ngày càng sâu thẳm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy lóe ra một chút tinh quang.

Nhưng khi Nhược Ly nhìn thấy bộ ngực bị lộ ra thì nhất thời cả kinh mở to hai mắt nhìn, tuy không nhớ rõ chuyện trước đây nhưng trong tiềm thức vẫn biết thế nào là xấu hổ, chỉ là không rõ như vậy thôi, nàng xấu hổ ôm lấy thân thể không mảnh vải che của mình lại.

Ngay sau đó có chút hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Dạ Ly Lạc đang im lặng, ánh mắt của hắn thật bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh như vậy ngược lại làm cho người ta cảm thấy có một loại áp lực vô hình, hắn đột nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó kéo cái chăn phủ lên cho Nhược Ly.

Đôi mắt to màu đỏ mang theo một tia u mê của Nhược Ly nhìn chằm chằm Dạ Ly Lạc, một lần nữa trở về làm người đối với người không có trí nhớ như nàng vẫn là xa lạ, nàng cố sức kéo cái chăn mỏng, đem mình co lại thành một cục, nhất thời không biết làm sao.

"Tiểu Nhược Ly thật sự muốn trở thành yêu?" Lát nữa một khi uống máu của hắn sẽ không còn đường lui nữa, hắn không thêm để ý người bên cạnh là tiên, hắn chỉ cần thực lòng thực dạ, nếu như chỉ vì bị khí thế của hắn bức bách mà đồng ý, hắn sợ có một ngày hiểu rõ chân tướng sẽ hung hăng hành hạ nàng.

"Ừm!" Nhược Ly mở to đôi mắt long lanh, đôi đồng tử màu đỏ chỉ in lại duy nhất bóng dáng của Dạ Ly Lạc, nàng là người cực kỳ nghiêm túc, nàng chán ghét thân phận là tiên, hơn nữa nàng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

"Tốt." Có lẽ giờ phút này dù Nhược Ly đồng ý, Dạ Ly Lạc cũng sẽ không quản nàng, hắn muốn nàng cũng như hắn, nói xong hắn đem ngón tay trắng nõn thon dài bỏ vào miệng, nhẹ nhàng cắn đứt, một giọt máu đỏ tươi theo ngón tay trắng nõn khẽ chảy ra, dấu vết đỏ tươi còn đọng lại trên môi, giống như yêu nghiệt làm rung động lòng người.

Hắn lười biếng nhòm người dậy, một tay vòng qua người Nhược Ly, giữ chặt gáy của nàng, sau đó đôi môi lạnh như băng dán lên cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra.

Một mùi tanh ngọt theo đó chảy vào, Nhược Ly chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu di chuyển trong cơ thể, cả người cũng nóng ran khó chịu, chỉ có gần sát đôi môi của hắn nàng mới có thể cảm giác được một chút mát mẻ, nàng bởi vì giật mình mà trừng thật to hai mắt, đôi đồng tử đỏ như máu vẫn như cũ ánh lên khuôn mặt yêu nghiệt không chút để ý của Dạ Ly Lạc.

Hắn cũng mở to mắt, nhưng khóe mắt dài hẹp mang theo nụ cười, hắn chậm rãi đưa đầu lưỡi lạnh như băng liếm liếm cánh môi của Nhược Ly, vừa muốn xuyên thấu qua cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên xâm nhập vào trong. Nhược Ly theo bản năng định ngậm chặt miệng, nhưng lại chậm một bước, đầu lưỡi của Dạ Ly Lạc đã xâm nhập vào.

Đầu lưỡi hắn tinh tế ma sát hàm răng của Nhược Ly, hấp thụ hương vị ngọt ngào bên trong, mỗi một lần va chạm lại làm cho Nhược Ly run rẩy không thôi.

Khóe mắt hắn vẫn mang theo ý cười nhìn Nhược Ly, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của nàng, ý cười càng sâu, rốt cuộc thấy nàng muốn thờ không nổi Dạ Ly Lạc mới buông nàng ra.

Dạ Ly Lạc từ trong miệng Nhược Ly thu hồi đầu lưỡi lúc kéo ra có một sợi tơ bạc nhỏ dài, trong suốt lộ ra ánh sáng mê loạn (Ta ngắt, hix) khiến cho Nhược Ly đang kịch liệt thờ dốc nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, cảm giác nóng ran mới vừa rồi đã biến mất, nhưng nhiệt độ trên mặt lại càng ngày càng cao, nàng trừng ánh mắt mờ mờ hơi nước, có chút không hiểu nhìn Dạ Ly Lạc đang dựa vào thuyền thấp.

Hắn giờ phút này vẫn như cũ mang theo vẻ mặt lười biếng, chính là tự nhiên vờn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi của mình, động tác kia muốn mị hoặc có bao nhiêu mị hoặc, muốn lẳng lơ có bao nhiêu lẳng lơ, đối với một tiểu nữ hài không hiểu sự đời tuyệt đối có lực sát thương trí mạng.

Cảnh tượng lúc này có thể nói là hết sức hương diễn, Dạ Ly Lạc lại làm như không biết, nhìn khuôn mặt Nhược Ly đỏ bừng, câu hồn cười một tiếng, "Tiểu Nhược Ly, đây coi như là chào hỏi."

Dạ Ly Lạc ngược lại không gấp gáp, trong cơ thể nàng đã chảy yêu huyết thuần khiết của hắn, bất luận sống hay chết đều là người của hắn, cuộc sống sau này còn dài, huống hồ Nhược Ly lúc này vẫn chưa thể tu luyện, thân thể cũng chỉ là một tiểu nữ hài khoảng mười hai tuổi.

Nhược Ly chớp mắt mấy cái, đưa cánh tay tuyết trắng bóng loáng cọ xát đôi môi có phần tê dại, thật ra nàng đối với việc hôn là cái gì cũng chưa hiểu rõ, chẳng qua là cảm thấy mặt nóng ran, tim đập rất nhanh.

"Miệng dán miệng chính là chào hỏi sao?" Nàng ngây thơ hỏi, bởi vì chuyện này nàng thật sự không hiểu, cho dù là có trí nhớ nàng cũng chưa từng cùng người nào hôn qua, huống chi lúc này nàng còn không nhớ rõ, chỉ là nghĩ tới chuyện vừa mới rồi nàng đã cảm thấy tim mình đập vô cùng nhanh, không tự chủ hưng hăng cắn môi của mình.

Dạ Ly Lạc vừa nghe, khóe miệng nâng lên một nụ cười, cặp mắt hoa đào dài hẹp mang theo nồng đậm cung chiều nhìn nàng mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, hắn biết hiện tại Nhược Ly cái gì cũng không nhớ, chỉ là không ngờ nàng thuần khiết giống như một tờ giấy trắng.

Hắn vươn tay nắm lấy cằm nhỏ của Nhược Ly, không để cho nàng giãy xéo đôi môi của mình nữa, nhìn đôi mắt to màu đỏ ánh lên bóng dáng của hắn, tâm tình thật tốt, ngay lập tức đưa tay đem cả nàng và chân cùng cuốn vào trong lòng.

"Đúng, về sau mỗi ngày đều phải cùng gia chào hỏi." Hắn chuyển động, tìm một vị trí thoải mái cho hai người, vừa kéo chân đắp lên, ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, lại như cũ có thể không chế nhịp tim khẽ tăng nhanh.

"À....."Nhược Ly cảm giác không đúng chỗ nào đó, vừa nãy ánh mắt của Dạ Ly Lạc thật giống như một con hồ ly giả hoạt thực hiện được âm mưu nào đó, nhưng không đúng chỗ nào nàng còn tìm không ra, chỉ có thể rầu rĩ lên tiếng, nàng tự an ủi mình, đây chỉ là chào hỏi đơn thuần, không có gì khác.

Nhưng Nhược Ly cảm giác được cánh tay của Dạ Ly Lạc đặt ở bên hông của mình có chút không được tự nhiên, ngón tay của hắn hơi lạnh thỉnh thoảng ma sát làn da của nàng, giống như khi nàng còn là thân hồ ly.

Lúc còn là thân thể hồ ly nàng rất thích Dạ Ly Lạc vuốt ve bộ lông của mình, nhưng lúc này biến trở về hình người, lại cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng là như thế nào nàng vẫn như cũ không nói ra được, chỉ có thể mở miệng nhấn mạnh vào, "Lạc, ta không phải hồ ly, không cần vuốt lông....."

"Ha ha......." Dạ Ly Lạc vừa nghe, trong lòng nghĩ vật nhỏ này còn biết xấu hổ, thế nhưng lúc này nàng đã rơi vào trong tay hắn, hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha, cánh tay hắn dùng một chút lực, liền đem Nhược Ly che phủ chặt hơn, giờ phút này cả người nàng chôn trong ngực hắn, khuôn mặt đỏ rực cũng gất gao dán chặt vào lồng ngực đang mở ra của Dạ Ly Lạc, bóng loáng nhẵn nhụi, cảm giác rất tốt.

"Cùng gia kẻ sát sẽ có lợi cho việc hấp thu yêu khí của ngươi." Cái này đơn thuần là nói vậy, nhưng Dạ Ly Lạc lại làm cho người ta nhìn không ra chút sơ hở, Nhược Ly khẽ nhủ chân mày, nửa tin nửa ngờ nhưng chắc chắn lúc này nàng giãy không thoát được cánh tay rắn chắc của hắn, nàng dứt khoát bỏ qua giấy dựa, tựa vào trước ngực mềm mướt kia, không tới một khắc sau đã ngủ mất.

Dạ Ly Lạc ôm Nhược Ly trong lòng, nàng ngủ cũng không được an ổn, thỉnh thoảng sẽ ở trong ngực hắn cọ tới cọ lui, tuy rằng tư thế ngủ không tốt, nhưng hắn vẫn kim lòng không đầu nắm thật chặt sự ấm áp trong lòng, mùi thơm mềm mại làm cho hắn yêu thích không buông tay, có lẽ nhiều hơn sự luyến tiếc chính là vì nàng nằm trong ngực hắn lại rất tự nhiên không có phần nào sợ sệt.

Dạ Ly Lạc trời sinh ra vốn là tập hợp muôn vạn yêu khí mà hình thành yêu, hắn không cha không mẹ, từ nhỏ mạnh mẽ, ở Yêu Sơn tu luyện ngàn năm sau rời núi lại bỗng nhiên nổi tiếng.

Hắn mặc dù có đại quyền trông coi sinh sát vạn yêu, nhưng luôn độc lai độc vãng, những người để ý đến vị trí Ám vương hậu, hay e sợ hắn hoặc là làm bạn với hắn vì mơ ước đáng vẻ bên ngoài của hắn thì hắn lại rất khinh thường, bây giờ lại có một người không như thế tồn tại ở trong lòng hắn, hắn cảm thấy đây chính là ý trời, cho nên hắn sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chinh phục yêu giới.

Sáng sớm khi tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào, Dạ Ly Lạc liền tỉnh, hắn đầu tiên là cúi đầu nhìn Nhược Ly trong lòng, ánh mặt trời màu vàng chiếu sáng ở trên mặt của nàng, có chút óng ánh trong suốt, lông mi mang theo hơi nước giống như một con bướm bướm khẽ rung động.

Nàng vẫn như cũ ngủ say sưa, thỉnh thoảng co lại ở trong ngực hắn, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn còn bắt chợt lôi kéo cái áo ngủ của hắn đến tận eo đáng vẻ thập phần đáng yêu.

Hắn nhìn không được cúi đầu ngậm chặt cái miệng ngọt ngào nhấn nhéch lên trên gương mặt trắng nõn nà kia, dịu dàng tận hưởng hương vị hết sức ngọt ngào mềm mại, bất quá chỉ là lướt nhẹ một cái rồi nâng đầu lên, khóe miệng hắn khẽ cười, cũng không muốn đánh thức Nhược Ly đang say ngủ, nghiêng người ngồi dậy, vẫn không quên kéo cái chân đắp lại cho nàng.

"Chuẩn bị y phục cho tiểu thư." Hắc thân nhiên nói, trong cung điện đột nhiên hiện ra ba tử y thiếu nữ, hành lễ xong, hai người tiến lên hầu hạ Dạ Ly Lạc thay quần áo, người còn lại biến mất đi chuẩn bị quần áo cho Nhượng Ly.

Dạ Ly Lạc yêu thích màu sắc đỏ tươi, bởi vì màu sắc như vậy cho dù có dính vết máu lên cũng sẽ không nhìn ra, hơn nữa màu đỏ chói mắt cùng với tính cách yêu nghiệt của hắc hết sức phù hợp, cho nên rất được lòng hắc, bởi vậy lúc bình thường quần áo của hắc đều là màu đỏ.

Dạ Ly Lạc là người cực kỳ ưa sạch sẽ, vô cùng chán ghét người khác đụng vào, cho nên những tỳ nữ kia chỉ đem y phục đặt lên, sau đó liền quỳ gối cách hắc một bước chờ đợi phận phó.

Hắc chỉ khoát tay, y phục kia liền giống như một thứ có sinh mệnh tự động thay đổi, hôm nay không có đặc biệt yêu cầu dĩ nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, một kiện trường bào màu đỏ đơn giản mặc ở trên người, bên hông đeo một đai lưng, phong cách vẫn như ngày thường không chịu bị trời buộc, tóc tùy ý xõa tung ở sau người, nhưng lại không có cảm giác xốc xếch một chút nào, ngược lại yêu nghiệt quyền rũ kinh người.

Hắc cúi đầu nhìn lướt qua hai tỳ nữ vẫn đang quỳ gối như cũ, khẽ nhướng mày, lại cảm thấy chướng mắt, hai người kia hắc là mới tới, nếu không sao có thể dám lưu lại tấm điện của hắc lâu như vậy, quả thực là phạm vào cấm kỵ của hắc.

Hắc vung tay lên, hai người kia chưa kịp hoảng sợ kêu lên liền bị đánh bay ra khỏi tấm điện, nếu như không phải sợ vết máu làm bẩn tấm điện của hắc, hắc nhất định sẽ làm cho họ máu tươi ngay tại chỗ, cũng sẽ không phạm lại sai lầm đơn giản như thế nữa.

Chờ ở ngoài điện cả đêm, Dạ Quý vừa thấy có người bị đánh bay ra ngoài, liền biết chủ tử của hắc đã tỉnh, lập tức quỳ trên mặt đất cung kính truyền âm vào, "Vương thượng, Yêu hoàng sai người đến hỏi chuyện của Đại công chúa, thái độ không tốt."

Dạ Ly Lạc rõ ràng buổi sáng bởi vì bị hai tỳ nữ kia làm trở ngại, vướng mắt, tâm tình không tốt, trên mặt mang theo một phần hân ý, hắc vốn là đang tựa người trên nhuyễn tháp đợi Nhượng Ly cùng rời giường, vừa nghe Dạ Quý bẩm báo, lập tức đứng dậy, một chương võ nát nhuyễn tháp, lại không phát ra một chút âm thanh nào.

Hắc khẽ nhắm mắt lại, đây là dấu hiệu biểu lộ con thịnh nộ của hắc, đắc tội với hắc còn dám tới đây hỏi tội, đây đúng là người đầu tiên, nhưng thật ra là gan cũng không nhỏ.

"Khi nào tiểu thư tỉnh báo lại cho bốn vương." Dạ Ly Lạc nói xong chợt lách người nháy mắt di động đến phòng nghị sự, Dạ Lượng vẫn luôn canh giữ ở dĩ không gian gần đầu, xem như đáp ứng Dạ Ly Lạc.

Ám vương có tứ đại hộ pháp, theo thứ tự là Dạ Quý, Dạ Mị, Dạ Vồng, Dạ Lượng. Dạ Quý là lang yêu, ôn trọng thành thực, quản lý sự vụ lớn nhỏ bên trong phủ; Dạ Mị là xà yêu tri thức uyên bác, là người nhiều mưu trí; Dạ Vồng là hổ yêu, trời sinh tính tình dũng mãnh, là viên hổ tướng đệ nhất, mà nhỏ nhất là Dạ Lượng còn lại chính là doi yêu, thường xuyên ẩn ở dĩ không gian, là cận vệ của Dạ Ly Lạc, thời khắc không rời.

Yêu lực cường đại của Ám vương Dạ Ly Lạc làm cho tứ giới kinh sợ lại thêm bên người lại có những người giỏi văn giỏi võ bày binh bố trận, cho nên bọn họ có tư cách đề cuồng ngạo, có thực lực chinh phục tứ giới, hơn nữa hiện giờ lại có được Thiên nữ tiên giới đang trưởng thành, tương lai lại càng không thể biết trước được.

Dạ Ly Lạc đến phòng nghị sự, Dạ Quý, Dạ Mị, Dạ Vồng đã đợi ở trong sảnh, bọn họ cung kính nửa quỳ trên mặt đất, chờ sai khiến.

Dạ Ly Lạc như cũ giống như không có xương dựa vào trên nhuyễn tháp, hắc lười biếng vươn cánh tay nâng đầu của mình, tay kia thì gõ gõ xuống dọc theo nhuyễn tháp, âm thanh kêu cốc cốc hết sức có tiết tấu, nhưng cũng làm cho người ta nhìn không ra tâm tình của hắc lúc này.

"Ngồi đi." Qua một lúc, Dạ Ly Lạc mới mở miệng, hắc nâng mắt nhìn Dạ Quý, dò hỏi, nhưng cũng chỉ là đơn giản một từ. "Nói."

Dạ Quý đứng dậy, khom lưng cung kính thi lễ sau đó mới bẩm báo chân tướng, "Bẩm Vương thượng, Đại công chúa sau khi bị thương liền đi đến cung điện của Yêu hoàng, đem mọi mũi nhọn hướng về phía Người, tối hôm qua Yêu hoàng liền phái người đến hỏi, bởi vì Người đã nghỉ ngơi, thuộc hạ liền tự tiện ngăn lại, chờ đợi Vương tỉnh dậy rồi xử lý."

Kỳ thật không cần Dạ Quý nói, Dạ Ly Lạc cũng có thể đoán ra được Đại công chúa kia vốn được nuông chiều từ nhỏ sẽ không nuốt trôi con tức này.

Mà lúc trước Dạ Ly Lạc đáp ứng cho nàng ta một con đường sống, một là không muốn bác bỏ nguyện vọng của Nhượng Ly, hai là hắc muốn mượn cơ hội này thống nhất yêu giới, ba là cũng cho tiểu hồ ly không đủ ngoan tuyệt kia một chút giáo huấn.

Có thể nói một hòn đá hạ ba con chim.

"Ta nói Đại công chúa kia rất không biết tốt xấu, Vương thượng tha cho nàng ta một mạng, còn tại đây kia gây sóng gió." Thân là hổ yêu Dạ Vồng trời sinh tính tình hấp tấp nóng nảy, hắc vừa nghe liếc đôi mắt một cái đột nhiên tiến lên hành lễ tức giận nói, "Xin đề cho thuộc hạ đi nhỏ có tận gốc!"

Mặc dù Dạ Ly Lạc tính khí âm tình bất định, thích giết chóc thành tính, nhưng hắc đối với tứ đại hộ pháp làm bạn bên cạnh vẫn có chút đặc biệt, nhất là thời điểm ở phòng nghị sự, cơ bản là tùy ý cho bọn họ phát biểu ý kiến của mình.

Dạ Mị bên cạnh vẫn không nói gì đột nhiên mở chiếc khăn màu trắng trong tay ra, thấp phận phong tao đưa lan hoa chỉ điểm một cái lên một thân cơ bắp của Dạ Vồng, cười đùa nói, "Vồng, Vương thượng nhất định đã có tính toán."

"A?" Dạ Vồng thần kinh thô hiển nhiên không đoán ra được Dạ Ly Lạc có tính toán gì, chỉ là người luôn luôn được tôn sùng là người đa mưu túc trí Dạ

Mị đã nói như thế, hần cũng không phản bác được, đành ngượng ngùng lui về, chờ đợi Dạ Ly Lạc hạ mệnh lệnh.

"Nga?" Dạ Ly Lạc đột nhiên ngồi xuống, vẻ lười biếng mới vừa rồi trong nháy mắt biến mất, cả người tản mát ra một cỗ khí phách, mặt mày cũng tăng thêm một phần tàn nhẫn, "Nếu như bốn vương muốn thống nhất Yêu giới?"

Ba người kia vừa nghe liền chấn động, Dạ Quỷ cùng Dạ Vồng sau khi khiếp sợ qua đi liền cùng lộ ra biểu tình vui mừng, bọn họ đã sớm hi vọng Âm vương có dã tâm có thể xưng bá Yêu giới, chỉ là Dạ Ly Lạc đối với chuyện gì cũng không có hứng thú, cho nên mấy năm nay vẫn làm nhân viên đã học, hôm nay mặc kệ vì sao lại có dã tâm này, bọn họ cũng sẽ thề sống chết theo.

Mà trong ba người Dạ Mị ngược lại sau khi kinh ngạc thì trở nên bình tĩnh, hần vốn là cảm thấy chủ tử của bọn hần là không ở không được, có thể an phận ở nhiều năm như vậy chắc cũng là cực hạn, thật cũng không kinh ngạc.

Ngay sau đó ba người đều quỳ trên mặt đất, cùng kêu to lên, "Thuộc hạ nguyện đi theo chủ tử, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Dạ Ly Lạc đối với sự thể hiện quyết tâm trung thành của bọn họ không cảm thấy hứng thú, khoát tay ý bảo bọn họ đứng dậy, dù sao đã được ban cho họ Dạ, mạng của bọn họ chính là của hần.

Hần nhéo nhéo lỗ tai của mình, hiển nhiên là chê bọn họ quá ồn, ba người kia vừa thấy sắc mặt đều tái đi, lập tức ngồi đằng hoàng lại cũng không dám tùy ý mở miệng nữa, chờ đợi Dạ Ly Lạc mở miệng.

Nhưng Dạ Ly Lạc cùng bọn họ nói chinh phục Yêu giới kỳ thật là có nguyên nhân, bởi vì hần lúc này còn chưa có suy nghĩ chinh phục Yêu giới xong kế tiếp sẽ là giới nào, vẫn là tất cả đều nắm hết, cho nên những thứ này chờ hần nghĩ tốt rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chế độ.

"Bẩm Vương thượng, tiểu thư đã tỉnh, nói là đói bụng!" Dị không gian truyền đến thanh âm của Dạ Lượng, hần giống như một cái bóng thời khắc tồn tại bên cạnh Dạ Ly Lạc trong dị không gian, xuất quỷ nhập thần, dị không gian kia Dạ Ly Lạc là vì dự tính của Dạ Mị mà mở ra, trừ hai người họ ra không ai có thể tiến vào.

Dạ Ly Lạc nghĩ tới Nhược Ly, khoe miệng không tự giác gọi lên một chút tươi cười, hần vừa đứng lên, ba người kia cũng lập tức đứng dậy, "Các người về trước, chuyện này ba ngày sau bàn lại."

Chuyện chinh phục yêu giới cũng không vội, hần cho bọn họ ba ngày, để cho bọn họ thu thập tin tình báo hữu dụng cùng người ngựa, ba ngày sau, có lẽ thời thế sẽ thay đổi.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Lúc này Dạ Ly Lạc đã sử dụng thuật thuần gian di động (di chuyển trong nháy mắt, Phương vì cụm từ này xuất hiện rất thường xuyên nên sau này mình thống nhất sử dụng cụm từ này luôn nhé) đi tới tâm điện của hần, ngược lại đem Nhược Ly vừa mới tỉnh ngủ dọa cho hoảng sợ.

Bất quá ngay sau đó nàng đã bị công phu đi lại tự nhiên của Dạ Ly Lạc hấp dẫn, một tay níu cái chân, một tay lôi kéo ống tay áo của Dạ Ly Lạc, lấy lòng nói, "Lạc, đây là công phu gì mà lợi hại như thế?"

Dạ Ly Lạc ngồi ở bên giường, vừa vặn có tỷ nữ đưa y phục đến cho Nhược Ly, nhưng vừa thấy Dạ Ly Lạc đã trở về, lập tức để y phục xuống hành lễ một cái liền lui xuống, nếu nàng ta lại lập lại sai lầm như hai tỷ nữ kia thì phỏng chừng sẽ không phải đơn giản là bị đánh bay ra ngoài như vậy.

Mà các nàng sử dụng cũng không phải là thuần gian di động, mà là yêu lực thượng thừa bay tốc độ cực nhanh thôi.

Thuần gian di động là môn pháp thuật độc nhất của Yêu giới, cần người sử dụng có ý niệm cường đại cùng yêu lực, bởi vì di động khi trong lòng nhất định phải cảm ứng được nơi hoặc người cần đến, nếu không là di động không được, nói cách khác chỉ có thể di động đến nơi có vật còn sống.

Bởi vậy trên đời này linh hội được thuật thuần gian di động cũng không được mấy người, Yêu giới cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ có Dạ Ly Lạc cùng tam đại hộ pháp dưới tay hần, còn có Yêu hoàng, ngay cả Dạ Lượng cũng không sử dụng được.

"Tiểu Nhược Ly muốn học?" Dựa vào thân thể hiện tại của Nhược Ly, ngay cả yêu pháp bình thường muốn tu luyện cũng đã là việc khó khăn, đừng nói tới pháp thuật thượng thừa này, nhưng Dạ Ly Lạc vẫn hỏi lên, dù sao hần cũng định vì nàng cướp lấy Ngự Linh Châu, làm cho nàng trở thành người có thể đứng sánh vai cùng với hần.

"Ừ, ừ." Cái đầu nhỏ của Nhược Ly gật như trống bỏi, đôi huyết sắc đồng tử đã toát ra hưng phấn lấp lánh giống như ánh sao, hiển nhiên là nàng còn chưa ý thức được rằng thực lực bản thân không đủ.

"Ừ, xem tâm trạng của gia đã." Nói xong Dạ Ly Lạc ngồi ở bên giường, lười nhác nhéo nhéo bả vai của mình, ý tứ này hết sức rõ ràng, chính là muốn Nhược Ly xoa bóp bả vai cho hắn.

Nhược Ly sớm đã đặt cho Dạ Ly Lạc cái biệt danh là Dạ yêu nghiệt, giờ phút này nàng đưa lưng về phía Dạ Ly Lạc hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức đau khổ, trong lòng đem Dạ yêu nghiệt tổn hại mấy lần, hạp hòi bá đạo đều không đủ để hình dung sự tức giận của nàng giờ phút này đối với hắn, y phục còn không cho nàng mặc thì làm sao mà sinh hoạt, rõ ràng là chiếm tiện nghi của nàng mà!

Không có biện pháp, nàng cầu cạnh người ta thì phải xuống nước thôi, Nhược Ly một tay cố gắng túm chặt cái chăn, một cái tay tuyết trắng nhỏ bé khác đặt trên vai Dạ Ly lạc xoa bóp.

Kỳ thực mới khôi phục lại hình người, nàng ngay cả đi bộ chân vẫn còn yếu, làm gì có khí lực mà nắm bả vai hắn, lực đạo trên vai so với muỗi chích cũng không lớn hơn là bao, bất quá cách một tấm chăn mỏng truyền đến nhiệt độ cơ thể của Nhược Ly, cùng với từng trận mùi thơm khi nàng thở ra, làm cho Dạ Ly Lạc cảm thấy hết sức thoải mái.

"Oc ọc....." Một tiếng kỳ quái vang lên, Nhược Ly đỏ bừng mặt, lập tức dừng tay, đây rõ ràng là tiếng kêu phát ra từ bụng của nàng, trong nháy mắt cảm giác mình xấu hổ muốn chết.

Dạ Ly Lạc cố nén ý cười, thu hồi cánh tay, sau đó cầm lấy y phục đang để trên bàn đưa cho Nhược Ly, cũng là một bộ y phục nhỏ màu đỏ tươi, không khác gì y phục của Dạ Ly Lạc, vạt áo trước thêu một đóa mẫu đơn đỏ thắm, vô cùng phù hợp với thân phận yêu nghiệt của Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly kéo cái áo khoác lên người, trong suy nghĩ lúc này lại lâm vào khó khăn, trong trí nhớ nàng cũng không có mặc quần áo a, cách thức mặc y phục của nữ tử cũng không thể giống như Dạ Ly Lạc chỉ thắt một nút thắt lỏng lẻo trước ngực là xong, này trái một bộ bên phải một bộ, thật đúng là khó khăn.

Dạ Ly Lạc cũng không giúp Nhược Ly, hắn dựa vào trên nệm thấp đối diện giường, đôi mắt hoa đào dài hẹp mang theo ý cười chế nhạo nhìn nàng, sau đó thực sự sợ rằng Nhược Ly sẽ đem y phục xé nát, mới lười biếng mở miệng chỉ điểm cho Nhược Ly như thế nào mặc được, "Món đồ ngắn mặc ở bên trong."

Cũng may cuối cùng cũng vắt và mặc vào được, làm cho Nhược Ly trên người toát ra một tầng mồ hôi mỏng, tầng mồ hôi mịn trên trán bị ánh mặt trời màu vàng chiếu lên lóe ra những đốm nhỏ ánh sáng, cặp mắt to kia cũng vụt sáng, vô cùng động lòng người.

Dạ Ly Lạc dạng mỹ nhân gì mà chưa nhìn thấy qua, không nói tới người khác, chỉ riêng bản thân hắn đã đủ xinh đẹp kinh hãi thế tục rồi, nhưng giờ phút này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Nhược Ly, cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng đây mới chỉ là đáng yêu của một nữ hài mười mấy tuổi, nếu lớn lên, sẽ xinh đẹp đến như thế nào, hắn thật sự đoán không ra.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Dạ Ly Lạc gọi lên một chút ý cười nghiền ngẫm, hắn đúng thật là đã nhặt được một bảo bối, "Đói bụng sao?" Gia mang người đi ăn cơm." Nói xong vươn cánh tay ra phía trước, cánh tay trắng nõn lộ ra khỏi tay áo màu đỏ rộng thùng thình, càng làm nổi bật lên làn da trắng hơn tuyết.

Nhược Ly vừa nghe ăn cơm, bụng cũng rất thức thời phát ra tiếng kháng nghị, mặt của nàng lại đỏ một phần, một tay ôm bụng, một tay ôm lấy cánh tay Dạ Ly Lạc đang duỗi trước mặt.

Cánh tay to của Dạ Ly Lạc bao lấy cánh tay nhỏ bé trắng nõn của Nhược Ly, hai cánh tay đều đẹp đến kinh ngạc, hai người cũng đẹp đến kinh diễm, một mái tóc màu đen, đen nhánh như mực, một mái tóc màu bạc, sáng như ngân hà, có thể nói là tuyệt phối.

Vốn dĩ Nhược Ly mới khôi phục lại hình người, thân thể suy yếu, hắn là nên ăn ở trong phòng luôn, nhưng Dạ Ly Lạc sợ Nhược Ly chung quy đi không quen, không thích ứng được với thân thể nửa yếu nửa tiên, về sau bước đi khó khăn, liền lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Nhưng khi nhìn Nhược Ly mới đi được hai bước đã thở hồng hộc, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng lại như cũ không đành lòng, cánh tay dùng một chút lực, thân hình nhỏ nhỏ của Nhược Ly liền ngã nhào vào trong ngực của hắn.

Nhược Ly thoáng cái đã cảm thấy đau chân muốn chết, đi hai bước liền cảm thấy giống như bị kim đâm, vốn là không muốn đi rồi, nhưng lại cảm thấy mình quá kiêu cách, liền vẫn chịu đựng không mở miệng, đột nhiên cảm thấy cánh tay trầm xuống, một hồi trời đất quay cuồng, liền rơi vào một lồng ngực cường tráng của người nào đó.

Nhược Ly khế tựa vào lồng ngực hơi mở ra kia, hô hấp không bị không khí rối loạn, nghe tiếng tim đập vững vàng, nàng lại không biết rõ Dạ Ly Lạc chính là của nàng rồi.

Vốn trong lòng còn muốn kháng nghị vì Dạ Ly Lạc vẫn khi dễ nàng, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy nói không nên lời, nhưng là câu nói sau đó của hắn lại làm cho nàng hận không thể hung hăng cắn hắn một ngụm, tia cảm kích biến mất trong nháy mắt.

"Tiểu Nhược Ly, xem ra không thể để cho người ăn quá nhiều, đây là muốn nặng chết già a!" Dạ Ly Lạc vừa cười vừa nói, kỳ thật thân thể Nhược Ly cực kỳ nhẹ, phỏng chừng hắn chỉ dùng hai ngón tay là có thể đem nàng xóc lên, hắn chính là muốn trêu chọc Nhược Ly đang cứng đờ người ở trong lòng hắn, làm cho nàng đừng quá khản trương, nếu không một lát xuống đất, đoán chừng xương cốt đều hóa đã cứng đờ rồi.

Nhược Ly vừa nghe, nháy mắt đem lời khen ngợi Dạ Ly Lạc trong lòng thu hồi lại, cảm thấy mới vừa tìm đập rộn lên nhất định là ảo giác, ảo giác trắng trợn, đồng thời buông lỏng, thân thể bất giác cũng mềm mại lại, so mới vừa rồi thoải mái hơn.

Còn chưa nhìn thấy thức ăn, Nhược Ly đã nghe thấy từng trận mùi thơm, nằng không nhìn được chếp chếp miệng, không phải nằng là một người tham ăn, mà là nằng cũng không biết mình trước khi hôn mê có từng ăn qua cơm không, dù sao cảm giác này giống như nằng đã đói bụng ba bốn ngày rồi, nếu còn không ăn cái gì, đoán chừng sẽ chết mất, nếu như không phải là nằng không chế tốt không chừng vào lúc này nước miếng cũng chảy xuống người Dạ Ly lạc rồi.

Dạ Ly Lạc đương nhiên nghe thấy âm thanh chếp miệng của Nhược Ly, hấn bình thường cũng không ăn cái gì, cho nên căn bản không hiểu cảm giác đói bụng của Nhược Ly, nhất thời trong lòng lại muốn trêu chọc Nhược Ly một chút, cho nên bước chân hết sức thông thả.

Rõ ràng chỉ là cách một hành lang gấp khúc, nhưng Nhược Ly lại cảm thấy đoạn đường này dài đến đòi mạng, nằng đã đói đến mức sắp hết chịu nổi, vội vàng thúc giục, "Lạc, ta đói bụng!"

Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng cười, sau đó nói, "Tiểu Nhược Ly, không phải gia kéo dài, mà là ngươi quá nặng, ôm mệt lắm đó!"

Nhược Ly vừa nghe, nhảy mất in bật, nằng bất động mà Dạ Ly Lạc còn ôm nằng đi chậm như vậy, nếu nằng lại thúc giục, liền thật sự không có lương tâm mà đi chậm hơn thì sao, nhưng mà nghe thức ăn thơm ngát mà lại nhìn không thấy, lòng của nằng đều đã muốn khóc thét lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Còn kém một bước liền đến cửa, Nhược Ly ở trong ngực Dạ Ly Lạc đã có thể nhìn thấy bên trong trên bàn hơi nóng tỏa ra, vậy mà Dạ Ly lạc đột nhiên lao đảo một cái, sau đó tựa vào cột bên cửa, nói, "Tiểu Nhược Ly, để gia nghỉ một lát."

Mặt Nhược Ly đen lại, Dạ yêu nghiệt này cũng làm quá rồi, cứ ôm nằng đi được hai bước thì lại bất động, nằng quấy người một cái, nhảy xuống đất, nghỉ ngơi một lát trên chân hơi sức cũng lớn.

"Lạc, tự ta đi là tốt rồi, vất vả cho người!" Tuy rằng Dạ yêu nghiệt thật sự không tốt, nhưng Nhược Ly được hấn bế đi, trong lòng vẫn cảm kích, nhưng là không lâu về sau, Nhược Ly mới biết là nằng bị Dạ Ly Lạc đem ra trêu đùa, chứ người có thể không hao tổn một chút sức lực nào dùng một chương võ bay một tầng đá lớn, cư nhiên bế nằng mà đi không nói, nói ra ai tin a!

Dạ Ly Lạc không muốn nhẹ nhàng buông tha nằng như vậy, đưa tay ôm vai của Nhược Ly, cả người sức nặng hơn phân nửa đều đặt ở trên người nằng.

Nhược Ly hiện tại mới chỉ là vóc dáng của một tiểu nữ hài hơn mười tuổi, Dạ Ly Lạc vóc dáng cao lớn như vậy dựa vào người nằng khỏi phải nói có bao nhiêu buồn cười, thế nhưng Dạ Ly Lạc chính là thích.

Hấn quay đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Nhược Ly, sau đó vươn tay kia ra, nhẹ nhàng điểm điểm đôi môi đỏ của mình, môi mỏng khẽ mở, "Tiểu Nhược Ly, sáng nay vẫn chưa có chào hỏi đầu nhĩ?"

Nhược Ly vừa nghe, quay đầu nhìn hấn, gương mặt tinh xảo chỉ cách mũi nằng một chút, nằng nuốt nuốt nước miếng, nhất thời ngây dại.

Đột nhiên khuôn mặt trước mắt phóng đại, một mảnh tuyết trắng, môi Dạ Ly Lạc đã che phủ môi nằng. Nhược Ly chỉ cảm thấy lạnh lạnh, tim đập có chút nhanh.

"Ha ha, tiểu Nhược Ly thật sự là ngay cả chào hỏi cũng quên mất!" Dạ Ly Lạc cười nói, sau đó như cũ dựa lên người Nhược Ly, hấn chính là thích khi dễ nằng, bất quá hấn nắm giữ tốt sức nặng, sẽ không để nằng quá mệt mỏi.

Nhược Ly hi hục khiêng hấn vào phòng, giúp hấn ngồi xuống, Nhược Ly liền ngay cả hơi sức để động cũng không có, thờ phỉ phò diu Dạ Ly Lạc.

Vậy mà Dạ Ly Lạc chỉ một cánh tay, đem nằng kéo vào trong ngực của hấn, Nhược Ly đã đói muốn xỉu, hơn nữa cùng Dạ Ly Lạc cũng không có cảm giác có gì là nam nữ thụ thụ bất thân, toàn bộ lực chú ý đều đặt vào trên bàn.

Vừa nhìn thấy cái bàn, gương mặt nhỏ nhắn liền suy sụp, nằng đưa ngón tay tuyết trắng nhỏ bé chỉ về cái bàn cực lớn đối diện, sau đó khiếp sợ nói, "Là cái này?"

Không trách Nhược Ly khiếp sợ như vậy, cả cái bàn lớn như vậy chỉ có một tô cháo nhỏ cùng một đĩa rau dưa, tô ngọc kia thật là đẹp đẽ, nhưng mà cháo cũng quá ít đi, nhìn như vậy miễn cưỡng có thể mức được hai chén, mà đĩa rau dưa kia cũng thật sự là cực kì nhỏ.

Dạ Ly Lạc nhìn bộ dáng giật mình của Nhược Ly, sau đó thần nhiên gật đầu, "Làm sao vậy?" Đây là biết rõ còn cổ hủ a!

Nhược Ly quệt miệng, sau đó vì bản thân liền đi lấy chén ngọc, dù sao có còn đỡ hơn không có, trước ăn lót dạ mới là lợi ích thực tế. Chỉ có một chén, tuy rằng rất đói bụng, nhưng hiện tại hết thấy mọi thứ của nằng đều phải dựa vào Dạ Ly Lạc, làm người không thể dễ giận như vậy, bộ dáng làm ra vẻ

hấp tấp hỏi, "Lạc, ngươi không ăn sao?"

Dạ Ly Lạc nhìn bộ dáng của Nhưộc Ly, đoán chừng nếu lại trêu chọc nàng thì con mèo nhỏ này chắc sẽ nổi giận đấy, thế nên tốt bụng lắc đầu, "Gần đây bác không dễ kiếm, gia đây sẽ không ăn."

Nhưộc Ly cảm thấy trên đầu hiện ra ba đạo hắc tuyến, những lời này đánh chết nàng cũng không tin được, nơi này hoa lệ như vậy, vừa nhìn là biết nơi có tiền, nếu hần không ăn, Nhưộc Ly cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp cầm chén lên ăn, này tướng ăn thiếu chút nữa đem mặt mình chôn ở trong chén rồi.

Dạ Ly Lạc ở sau lưng nàng nhìn, khóe miệng vẫn mang theo ý cười, để cho nàng ăn ít cũng là có đạo lý, thăm qua mạch nàng, mặc dù nàng là tiên thể, nhưng tiên lực vẫn bị kiềm chế, vẫn giống như loài người bình thường cần ăn uống, cho nên tự nhiên là không chống lại được việc đối bụng.

Hiện giờ từ tiên chuyển thành yêu, càng cần thêm một lượng lớn năng lượng, nhưng nếu nàng một lần ăn quá nhiều, nhất định sẽ không tiêu hóa được, cho nên hần tình nguyện làm nàng mất hứng, cũng chỉ chuẩn bị cho nàng cháo trắng cùng với rau dưa.

Vóc người Nhưộc Ly vốn nhỏ nhắn, lúc này ngồi trên đùi Dạ Ly Lạc, hết sức chăm chú ăn cơm, bộ dáng thập phần đáng yêu, má nhỏ phình ra, thỉnh thoảng còn than thở mấy câu bày tỏ ăn không đủ no, Dạ Ly Lạc ở sau lưng ôm nàng, nhìn nàng so với ăn cơm còn có hứng thú hơn.

Bất quá lúc này Nhưộc Ly cũng không than thở nữa, chuyên chú ăn, bởi vì cháo này nhìn thì đơn giản, thật ra thì dùng hơn mười loại nguyên liệu làm, mùi thơm ngát ngon miệng lại dinh dưỡng phong phú, mặc dù không thu hút, nhưng vị hết sức được, ngay cả đến củ cải rau dưa cũng là mất rất lâu mới ướp gia vị mà thành.

Chỉ còn lại cuối cùng một cây củ cải khô, Nhưộc Ly bệt bệt miệng, kỳ thật bụng vẫn có chút đói, nhưng là nàng cũng không phải tri ân không báo đáp người.

Dạ Ly Lạc chăm sóc nàng như vậy, nàng không thể ăn một mình, cho nên nàng thật cẩn thận cầm lấy củ cải khô nhỏ kia, quay đầu nhìn người vẫn làm ghế dựa cho nàng Dạ Ly Lạc, lấy lòng nói, "Lạc, ngươi muốn ném thử không? Hương vị tốt lắm nha!"

Dạ Ly Lạc nhìn khối củ cải khô nhỏ kia, lại nghiêng đầu nhìn Nhưộc Ly, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, cố gắng đem suy nghĩ xúc động muốn cười nghẹn trở về, Nhưộc Ly vốn tưởng rằng Dạ Ly Lạc sẽ nhận lấy rồi tự ăn, ai biết hần nắm cổ tay nàng trực tiếp đưa vào miệng, Nhưộc Ly vừa thấy, mặt lại nhìn không được đỏ lên.

Ngay lúc Nhưộc Ly xấu hổ không biết nói cái gì cho phải thì đột nhiên quanh thân nàng sáng lên bạch quang, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, nàng rất đau xót vron móng vuốt nhỏ lông như tơ, sau đó kêu rên một tiếng, choáng nha, nàng lại biến trở về hồ ly rồi!

Dạ Ly Lạc vốn mang theo nụ cười trên mặt vừa thấy Nhưộc Ly lại biến trở về tiểu hồ ly, nụ cười lập tức biến mất, hần một phen ôm nàng kéo vào lòng, tay đặt lên mạch của nàng.

Chân mày hần nhíu chặt lại, trong lòng cũng đã đoán được nguyên nhân, quả thực chỉ có một viên đan dược để vá linh hồn là vô dụng, lúc trước tiên lực của nàng vốn bị phong ấn, không thể giải khai, hôm nay lại muốn phá tiên thể chuyển thành yêu thể, pháp lực gần như bằng không, muốn duy trì biến thân lâu dài khó càng thêm khó.

"Truyền lão quái!"

.....

Lúc này lão quái đang ra sức bó thuốc cao lên mặt, tuy rằng bộ dáng lão không phải thực phong lưu phóng khoáng, không phải thực anh tuấn tiêu sái, không phải thực ngọc thụ lâm phong, nhưng lão cũng muốn là cái mặt người a! Lần trước Vương thiếu chút nữa cho lão hủy dung, lão trở về đúng là sâu nảo rất lâu.

Giờ nghe nói Âm vương lại triệu kiến lão, sợ toi mức đem hòm băng cơ ngọc phụ cao mà lão hết sức quý trọng toàn bộ nện xuống đất, lão nhìn bình thuốc mỡ trắng bóng bày trên mặt đất, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Lão đứng lên, nhìn người mang tin tức đến, xoa xoa nước mắt, sau đó cầm lấy cái hòm thuốc nhỏ bên cạnh, rất có tư thế tráng sĩ một đi không trở về.

Bên cạnh đến truyền lời là một người chân chính nam nhân, vừa thấy lão quái này bôi kem trắng bóng hết mặt, nhìn nhìn lại thấy là một mặt chuột, trong nháy mắt một hồi lạnh đến buồn nôn, hần vron tay xách lấy lão quái chạy như bay, hận không thể lập tức đem thứ này ném tới Âm vương điện, giẫm bót ghê tởm cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một hòn đá hạ hai con chim.

Dạ Ly Lạc biết Nhược Ly chỉ là tu vi không đủ chứ thân thể không có gì đáng ngại, thì cũng không lo lắng, vẫn như cũ giống như người không xương dựa nghiêng vào trên nhuyễn thấp, bộ dáng thập phần lười biếng.

Hắn một tay cầm móng vuốt nhỏ của Nhược Ly đang buồn bực bên cạnh, một tay cầm quyển sách lòng không yên nhin, có thể là cảm thấy phải chờ trong thời gian dài, giữa hai lông mày sát khí càng ngày càng nặng.

Nhược Ly cũng rảnh rang nhàn chán, ở đây chờ lão thầy thuốc kì quái kia làm nàng không thể ra ngoài chơi, mà mình còn bị Dạ yêu nghiệt đem ra đùa giỡn, cuộc sống đúng là buồn tẻ.

Nàng thật sự là không hứng thú liền đưa móng vuốt cầm lấy một bên cuốn sách, nhìn mấy câu mở đầu cảm thấy một chút thú vị, liền đọc xuống tiếp.

Đến tận lúc lão quái bị xách ném xuống đất tiến vào, Nhược Ly mới phục hồi lại tinh thần, nhìn bên cạnh là khuôn mặt tuấn tú phóng đại nhất thời sợ hết hồn, hóa ra Dạ Ly Lạc vẫn luôn nhìn nàng, sát khí trên mặt hắn giảm đi vài phần, đáng tiếc bị lão quái làm âm ỉ, trong nháy mắt tâm tình có chút không tốt.

"Nàng thế nào lại biến trở về hồ ly rồi hả?" Dạ Ly Lạc quay lại, tay vẫn không quên ôm chặt Nhược Ly, hắn mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề.

"Hồi bẩm Vương thượng, tiểu thư linh hồn mặc dù đã được vấ, nhưng pháp lực cơ hồ là bằng không, còn nữa nàng bây giờ vẫn chưa chuyển hóa thành yêu, càng thêm không có biện pháp tu luyện yêu lực, cho nên trong vòng một ngày chỉ có thể duy trì hình người một canh giờ, mà một canh giờ còn phải chuyển hóa, vừa vặn đem một chút tiên lực còn sót lại trước kia tiêu hao hết, như vậy đối với chuyển đổi thành yêu có trợ giúp rất lớn."

Lão quái quỷ gồi thao thao đem tất cả thứ mình biết nói hết, thỉnh thoảng còn cẩn thận nhìn sắc mặt Dạ Ly Lạc, sợ nói một câu không tốt, lại đem nửa khuôn mặt còn lại của lão hủy nốt, lão sẽ thật sự là khóc không ra nước mắt.

Vốn đáng đáp của lão cũng có chút xin lỗi, đến bây giờ vẫn chưa tìm được vợ đâu, nếu lại bị hủy dung, hạnh phúc về sau phải làm sao bây giờ a! Hắn ở trong lòng than thở nói: gặp phải đáng về yêu nghiệt của Âm vương như vậy, thật sự là nam tử ăn no không biết đến nam tử chết đói mà.

"Oh? Chỉ có thể dựa vào Ngự linh châu?" Điện hình cho việc biết rồi còn có hỏi, lão quái ở trong lòng kháng nghị, Âm vương đúng là không phúc hậu, nhìn bộ dáng xem ra lại muốn lừa gạt được liệu trân quý gì của lão đây mà.

Hắn lau mồ hôi trên trán, cổ trần định gât đầu một cái, "Hồi bẩm Vương thượng, lúc này đúng là chỉ có thể dựa vào Ngự linh châu thôi, lão thần nơi này chỉ có một ít được đơn giản, được hiệu không lớn, nhưng vẫn có khả năng làm tăng yêu lực."

Dạ Ly Lạc chờ chính là những lời này của lão, vung tay lên, được liệu mà lão quái đang dâng lên liền bay vào trong tay hắn, lão quái nhìn lại bảo bối của mình, thật sự như là cắt mất thịt của hắn. Nhưng hắn biết, nếu hắn không giao ra chút gì đó, phỏng chừng Dạ Ly Lạc sẽ thực sự cắt thịt của lão.

"Lui ra." Dạ Ly Lạc không thích trong tâm điện có người khác, tay vung lên, lão quái liền bay ra ngoài, ngã ngồi ở ngoài điện.

"Tiểu Nhược Ly thích đọc sách?" Dạ Ly Lạc nhìn lướt qua quyển sách mà Nhược Ly vừa mới nhìn không chớp mắt, không ngờ lại là một quyển sách viết về cách chế độc.

Hắn đột nhiên suy nghĩ một chút, tuy rằng hiện tại Nhược Ly không thể tu luyện yêu lực, nhưng những kỹ năng chế độc này không cần yêu lực mạnh mẽ, nếu như có thể học thành, cũng có thể tự bảo vệ mình.

"Ừ ừ!" Nhược Ly xem vì một là cảm thấy thú vị, hai là dĩ nhiên nếu được cũng sẽ có năng lực tự bảo vệ mình, hiện tại nàng đã biết, nếu nàng muốn thoát ly thân phận phế vật này, thật sự là quá khó khăn.

Dạ Ly Lạc không có khả năng bảo hộ cho nàng khắp mọi nơi, huống hồ không biết Dạ Ly Lạc đối với nàng là thái độ gì, hay chẳng qua chỉ xem nàng là một sủng vật.

Cho dù hắn hiện tại đối với nàng cực kỳ yêu chiều, cũng là có kỳ hạn, cho nên nàng phải có năng lực, nếu có một ngày Dạ Ly Lạc vứt bỏ nàng, chính nàng còn có thể sống sót.

"Sẽ cho ngươi đến nơi đó học một ít biện pháp điều chế độc cũng tốt." Dạ Ly Lạc đưa tay vuốt cái đầu nhỏ của Nhược Ly, đôi mắt hoa đào hẹp dài càng ngày càng thâm trầm, làm như độc thoại, lại giống như cùng Nhược Ly nói, "Thật sớm chút trưởng thành."

.....

Dạ Ly Lạc làm việc chưa bao giờ theo khuôn phép, vẫn đều là tùy tâm sở dục, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, giống như chuyện Đại công chúa, Yêu Hoàng bên kia vẫn tạo áp lực, nhưng hắn vẫn tránh né không gặp, căn bản cũng không để ý, mà những kẻ được phái đến đều bị hắn giết chết.

Hắn chính là muốn đợi bọn họ đến để giải quyết nhàn chán, nghĩ đến đó chính là thời khắc Yêu giới biến thiên, cũng có lẽ hắn chính là chờ đợi bên kia chủ động tìm tới cửa.

Trong cung Yêu hoàng, Đại công chúa che khuôn mặt đã bị hủy khóc không ngừng, Yêu hoàng bị nàng khóc đau cả đầu, muốn phát hỏa nhưng đây cũng chính là nữ nhi mà mình yêu thương nhất, hơn nữa chuyện này cũng không thể trách nữ nhi được.

Vị Âm vương này cũng khinh người quá đáng, nhưng người này hắn cũng không chọc nổi, lúc trước phái người đi tìm hiểu, đến bây giờ cũng chưa trở về, đoán chừng là không còn mạng để về, tới bây giờ hắn cũng không đoán ra được Dạ Ly Lạc vốn vẫn khiêm tốn đang có ý tưởng gì.

"Tâm Tâm! Con bôi thuốc mỡ này lên mặt hân là sẽ không lưu lại vết sẹo, con hãy nhẫn nại đi, Âm vương kia là người không dễ chọc đâu."

Yêu Hoàng trong lòng cũng là không nắm chắc, ai cũng không biết Dạ Ly Lạc đã sống đã bao lâu, cũng không biết hân rốt cuộc tu luyện bao nhiêu năm, bởi vì từ khi bọn họ có ý thức, thì đã có truyền thuyết về Dạ Ly Lạc, nói hân và Yêu Giới đồng thọ đều không khoa trương, hân làm sao dám đi trên chọc Âm vương.

Đại công chúa là nghề con không sợ cạp, nàng ta chỉ nghĩ Dạ Ly Lạc tuy lợi hại, nhưng bảo bối nàng ta cũng chiều hôm nay bị người ta cơi trên đầu khi dễ, chẳng những đoạt đi yêu xà còn đốt luôn phủ đệ của nàng ta, liền chính nàng ta cũng bị hủy dung thiếu chút nữa chết rồi, nàng ta làm sao có thể nuốt trôi con tức này.

Trong lòng nàng ta vẫn không phục, nếu như hân thật lợi hại như vậy, tại sao chỉ là một Âm vương, nếu như hân thật là lợi hại đã sớm ngồi lên vị trí Yêu Hoàng, như vậy xem ra hân còn không có người chống đỡ lợi hại như nàng ta.

Nhưng nàng đương nhiên không thể nói như vậy, Đại công chúa nghẹn ngào khóc thút thít, nâng khuôn mặt lên, sau đó ghé vào trên đùi Yêu hoàng, làm nũng nói, "Phụ hoàng, phái sứ giả đi không thấy hồi báo cái gì sao?"

"Ai, sứ giả đến bây giờ còn chưa trở lại, phỏng chừng.... ..."Câu nói kế tiếp hân chưa nói, kỳ thật trong lòng có chút mất hứng, tốt xấu gì hân cũng là Yêu hoàng, phái đi sứ giả có đi mà không có về, mặc cho ai nghe xong đều muốn cười nhạo hân.

Đại công chúa đương nhiên biết sứ giả không trở về, đây chính là nguyên nhân phụ hoàng nàng ta tức giận, nàng ta cố ý nhắc tới sứ giả, chớp mắt, đột nhiên trong lòng nảy sinh một kế, có thể nói là một hòn đá ném hai con chim.

Nàng ta còn có một tiểu đệ cực kỳ tài hoa, nghe nói gần đây yêu lực cũng tăng nhanh, nếu hân cứ như vậy phát triển tiếp, khả năng vị trí của nàng ta sẽ bị uy hiếp.

"Phụ hoàng, sứ giả một đi không trở lại, truyền đi cũng không tiện, không bằng chúng ta phái đi một người có thân phận cao quý, người họ nhất định không dám tùy tiện chém giết, cũng có thể cho chúng ta tìm về một chút mặt mũi."

Yêu Hoàng đang vì chuyện này mà phiền lòng, vừa nghe nhất thời liền vui vẻ, hân nâng Đại công chúa lên, đáng vẻ nóng nảy hỏi, "Tâm Tâm, nói nghe một chút."

"Phụ hoàng, tiểu đệ luôn luôn thông minh, nếu như phái hân đi, đặt ở chỗ thân phận của hoàng tử, người họ nhất định sẽ không làm khó, còn nữa theo tài hoa của tiểu đệ, chuyện này nói không chừng có thể giải quyết tốt!"

Yêu Hoàng có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế dĩ nhiên cũng không đàn, tất nhiên biết này hơn phân nửa là nữ nhi bảo bối của hân kiêng kỵ tiểu nhi tử tài hoa, mặc dù cảm thấy có chút nguy hiểm, thế nhưng cũng không phải là một biện pháp tồi, coi như Dạ Ly Lạc có ngồng cuồng, cũng không đến mức trắng trợn chém giết con trai của Yêu hoàng, Yêu giới Trí vương.

Đáng tiếc Yêu Hoàng cũng là đánh giá cao bản thân mình, nếu như Dạ Ly Lạc vui vẻ, hân muốn đem Yêu Giới Hoàng thất ra chém giết, đoán chừng cũng không ai có thể ngăn được, ngay cả Đại công chúa mệnh đều là nhặt được, huống chi một là Trí vương không được sủng ái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tâm kế

Dạ Ly Lạc kể từ lúc ném ra lời nói muốn chinh phục Yêu giới sau đó liền không nhắc đến nữa, dường như đang chờ điều gì đó, hôm nay như thường ngày lười biếng tựa vào nhuyễn tháp uống rượu ngon, ngắm mỹ nhân.

Nhưng Dạ Ly Lạc còn có một đam mê rất kỳ quái khi thưởng thức mỹ nhân, bởi vì hân cực ưa thích sạch sẽ, cho nên hân cũng chỉ có nhìn, không cho mỹ nhân mảy may chạm vào người mình.

Một đám mỹ nhân quần áo hở hang đứng ở xa xa mỗi một người đều hao hết tâm tư ẻo lả làm dáng, nhưng cũng không thể làm cho Dạ Ly Lạc liếc mắt nhìn đến, hoặc giả hân chính là thích xem dáng vẻ làm trò hề của các nàng khi tranh giành mà thôi.

Nhược Ly vốn ở bên cạnh hân xem hân say, nhưng khi nhìn thấy mấy mỹ nhân kia, nhìn dáng vẻ đều muốn đánh nhau, nhất thời cảm thấy nhàm chán, liền muốn đi ra ngoài chơi, Dạ Ly Lạc cũng cảm thấy chung quy giữ nàng mãi như vậy sớm muộn gì cũng sẽ khiến nàng buồn bức đến bệnh mất, liền để Dạ Lượng đi theo, dẫn nàng đến chỗ Dạ Mị để nàng học một ít biện pháp chế độc phòng thân.

Dạ Ly Lạc vốn là bách độc bất xâm, cho nên đối với lĩnh vực độc dược thật sự là không có gì để nghiên cứu, nếu không hân cũng không giao chuyện

này cho cái tên Dạ Mị hảo sắc kia.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhượng Ly nhảy ra khỏi phòng, trong nháy mắt cảm thấy những mỹ nhân này cũng chẳng có gì thú vị, xoay xoay ly ngọc trong tay, qua hồi lâu mới thờ ơ phân phó Dạ Vồng một câu, "Vồng, nếu như Mị có gì quá đáng, trực tiếp thiến hẳn."

Dạ Vồng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, Dạ Mị đúng là nhất lầy phiền phức rồi, chỉ có thể hi vọng chính hắn tự cầu phúc, vội vàng găt đầu một cái, sau đó lại ẩn ở chỗ tối.

Nhượng Ly đương nhiên không biết Dạ Ly Lạc phân phó cái gì, chẳng qua là thật vui vẻ đi học nghệ. Ngoài cửa đã sớm có một tử y cung nữ xinh đẹp chờ sẵn, vừa thấy một con tiểu hồ ly màu trắng bạc nhảy ra ngoài, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Ngược lại là Nhượng Ly đột nhiên bị dọa sợ lui ra sau một bước, vừa thấy nàng là người dẫn đường thì cảnh giác trong lòng cũng buông xuống, nhưng chung quy cảm thấy quý như vậy cũng rất phiền toái, liền mở miệng nói, "Sau này nhìn thấy ta không cần quý, còn làm trễ nãi thời gian." Âm thanh non nớt, hết sức ngọt ngào.

Tiểu cung nữ kia vừa nghe, trong lòng ám áp, nhưng chủ tử của Ám vương cung Dạ Ly Lạc tính khí thật sự là quá âm tình bất định, các nàng cũng không dám phá hư quy củ.

Nhượng Ly thấy nàng e sợ như vậy, cũng không miễn cưỡng nữa, hai người đều trầm mặc, tử y cung nữ đi trước dẫn đường, Nhượng Ly liền vui vẻ dọc đường nhìn ngắm hoa cỏ, rất khoái hoạt.

Đột nhiên Nhượng Ly nghĩ đến một chuyện, liền trực tiếp hỏi, còn bày ra bộ dáng tò mò ngây thơ đáng yêu, "Cung nữ tỷ tỷ, miệng đối miệng chính là chào hỏi sao?"

Thật ra trong lòng Nhượng Ly vẫn nghi hoặc, lúc Dạ Ly Lạc cùng nàng chào hỏi luôn rất bá đạo cường thế, hơn nữa tư vị kia là lạ, dù sao nàng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, còn nữa nàng cũng không nhìn thấy hắn cùng người khác chào hỏi giống vậy nha.

Nói chung là rất quý dị.

Nhượng Ly biết chuyện trước kia nàng không nhớ được, nhưng không thể bởi vì nàng nhớ không được mà khi dễ nàng a!

Vừa nghĩ tới cảm giác Dạ yêu nghiệt ôm nàng thật chặt, xúc cảm gần gũi như môi với răng. Động tác thân mật như vậy, nói chung là nàng cảm thấy rất không thỏa đáng.

Nhượng Ly theo bản năng đưa móng vuốt đặt lên miệng, giờ phút này phảng phất còn có thể cảm giác được đầu lưỡi trơn trượt của hắn ở trong miệng nàng khuấy loạn.

Chỉ là một hồi tưởng tượng lại, Nhượng Ly lại cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn, không tự chủ đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng vội vàng lắc đầu một cái, đem cái suy nghĩ đó quăng đi.

Tiểu cung nữ kia vừa nghe cũng choáng váng, nàng sống tới giờ cũng chưa từng nghe miệng đối miệng là chào hỏi, này có bao nhiêu xấu hổ a! Ngay cả giữa phu thê với nhau cũng không thể tùy tiện ở bên ngoài hôn môi nữa là.

"Miệng đối miệng chuyện đó chỉ có phu thê mới có thể làm! Hơn nữa cũng không gọi là chào hỏi, cái đó..." Tuổi của tiểu cung nữ cũng nhỏ, vất vả suy nghĩ một hồi mới đột nhiên nghĩ ra, ngượng ngùng nói, "Được gọi là thân thiết."

Tiểu cung nữ nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Nhượng Ly, có chút kinh ngạc hỏi, "Không phải là tiểu thư bị người ta khinh bạc đi?"

Khinh bạc? Từ này Nhượng Ly biết, trong nháy mắt nàng cảm thấy có một loại cảm giác rơi vào bẫy, bất quá nàng không thể để tiểu cung nữ này nhìn ra, dù sao người khởi xướng chuyện này cũng là Dạ Ly Lạc, cho nên nàng lập tức biểu hiện bộ dáng rất bình tĩnh, lắc đầu một cái.

Thấy Nhượng Ly lắc đầu, tiểu cung nữ mới yên tâm thở phào một cái, nếu như chuyện như vậy phát sinh, đoán chừng Ám vương mà biết, nàng cũng đừng mong được sống, đáng tiếc tiểu cung nữ không biết, cái tên hảo sắc đó chính là Ám vương điện hạ của bọn họ.

"Như thế nào thì gọi là phu thê vậy?" Cái từ này Nhượng Ly dường như chưa có nghe qua.

Tiểu cung nữ lại sững sốt, vốn không muốn trì hoãn thời gian, nhưng đáng về Nhượng Ly thật sự hết sức đáng yêu, nàng không đành lòng thúc giục, liền tiếp tục kiên nhẫn giải thích, "Ồ Yêu giới chính là bãi đường, uống rượu hợp cần, ở trên cây Lưu Ly cùng nhau khắc lên tên của hai người, như vậy vĩnh viễn sẽ không chia cách."

Tiểu cung nữ cho rằng Nhượng Ly mới tu luyện thành người, cho nên đối với chuyện thế gian không hiểu, thuận tiện giúp nàng đã thông tư tưởng.

Nhưng phòng chừng nàng có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đây là vị Ám vương cao cao tại thượng của bọn họ vì để chiếm tiện nghi của tiểu hồ ly mà nghĩ ra mưu kế này.

Nhượng Ly đi theo tiểu cung nữ hướng nơi ở của Dạ Mị đi tới, chỉ là trong lòng nàng như bị chặn một tảng đá, sớm mất đi vẻ hoạt bát vừa rồi.

Tiểu cung nữ thấy Nhượng Ly an tĩnh, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng lúc mới tiến vào đã được nghiêm cẩn rèn dạy làm cho nàng cảm thấy vừa rồi là

mình đã quá phận, liền cúi đầu cẩn thận không dám nói năng gì nữa, Nhược Ly thật ra ở trong lòng đang thầm mắng Dạ Ly Lạc, hừ, vậy là cả buổi đó Dạ yêu nghiệt chính là chiếm tiện nghi của nàng, nhìn tiểu cung nữ ngượng ngùng như vậy, chuyện hôn mê nhất định không phải là chuyện gì tốt.

Hơn nữa hai nàng căn bản chưa từng trải qua cái gì gọi là bá đường, trong lòng Nhược Ly càng thêm khẳng định Dạ yêu nghiệt chính là khi dễ nàng không nhớ ra chuyện trước kia, lúc này ấn tượng của nàng về hắn đối đã rơi xuống mức thấp nhất.

Nhược Ly trong lòng một mực nghiên cứu làm sao có thể hòa nhau ván này, để cho lão yêu nghiệt kia không thể cứ vậy chiếm tiện nghi của nàng, nhưng nhất thời còn chưa nghĩ ra được đối sách gì vừa không đắc tội với người lo cơm áo cho nàng, vừa có thể vì mình tranh thủ lợi ích, thật là làm cho nàng cảm thấy khó khăn.

Hai ngày này không có chuyện gì, Dạ Mị liền buông lỏng xuống, vào lúc này đang ở trên giường cùng ái thiếp mây mưa, đột nhiên dị không gian truyền đến thanh âm của Dạ Vồng, nói Vương của bọn họ muốn đem tiểu hồ ly bên cạnh đến để học cách điều chế độc, truyền lời Vương nói nếu như hắn làm không tốt liền đem hắn thiến.

Những lời này dọa Dạ Mị thiếu chút nữa bất lực, trời, hiện tại có người nào không biết tiểu hồ ly kia là một tiểu phiền phức, vì nàng Vương của bọn họ có thể thu hồi mệnh lệnh giết Đại công chúa, hiển nhiên đó không phải là một nhân vật bình thường.

Dạ Mị vội vàng đứng dậy mặc quần áo, cũng không quản chuyện tốt mới làm được một nửa bị phá ngang, dù sao hầu hạ vị tiểu tử tông kia mới là việc chính yếu, quan trọng nhất là tiểu đệ đệ của hắn còn đang bị uy hiếp đây này.

Lúc Nhược Ly ủ rũ đi tới cung điện của Dạ Mị, Dạ Mị đã sớm chờ sẵn ở cửa, chỉ sợ chậm trễ đón tiếp vị khách số một này.

Dạ Mị trực tiếp nửa ngồi trên mặt đất nhìn thẳng vào mắt Nhược Ly, còn chưa vào cửa, hắn đã mở miệng, "Tiểu thư, người muốn học cái gì trước?"

Rất hiển nhiên hắn muốn đi thẳng vào vấn đề, tranh thủ thời gian mau mau dạy cho xong để nàng cuốn xéo, đỡ cho việc phải chọc giận chủ tử, hắn thật sự chịu không nổi, hạnh phúc nửa đời sau của hắn còn tràn ngập nguy cơ đây.

Nhược Ly nhìn đại thúc yêu mị trước mặt, bệt bệt miệng, đột nhiên nghĩ đến một mưu kế có thể đè bẹp nhuệ khí của Dạ yêu nghiệt, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Dạ Mị trước mặt đang chờ đợi phản phó.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nhìn thấy mỹ nhân ta sẽ biến thân.

Ánh mắt lóe lên hồng sắc quang mang, loại ánh mắt này nhìn hắn giống như hắn là vàng là bạc, Dạ Mị nhìn thấy mà hoảng hốt, khiến cho hắn thân kinh bách chiến cũng không nhìn được nuốt nước miếng một cái.

Nhưng sau khi làm ra động tác như vậy, lại cảm thấy có chút mất mặt, dù gì hắn cũng là người đa mưu túc trí bên cạnh Yêu giới Âm vương, lý nào lại bị một tiểu hồ ly hù dọa, ngay sau đó phục hồi lại dáng vẻ như trước, cười híp mắt nhìn Nhược Ly.

"Mị thúc thúc, ta muốn học một ít cách điều chế độc để phòng thân, ngài tùy tiện dạy ta một chút là tốt rồi, bất quá tối hôm qua ta có xem một quyển sách, trong lúc vô tình nhìn thấy có một loại gọi là mị dược, được hiệu của nó thật là kỳ quái, Mị thúc thúc, ngài có thể dạy ta cách chế loại đó trước được không?"

Vốn vừa rồi Dạ Mị đã bị ghen một cổ dục hỏa, lúc này tiểu hồ ly lại hồn nhiên cùng hắn nói về mị dược, trong nháy mắt hắn cảm thấy khí huyết dâng trào, trong lòng lại càng thêm giống như bị gãi một loại khó nhịn, tất nhiên không để ý đến cách xưng hô của nàng đối với hắn.

Đáng tiếc chỉ vì sơ suất nhỏ này, khiến hắn về sau nếm đủ đau khổ.

Trong lòng Dạ Mị giờ phút này thật sự muốn khóc, tiểu hồ ly này nhất định là do Vương thượng phái tới để chinh hắn, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Hắn ho nhẹ mấy tiếng, nghĩ nếu tiểu hồ ly này đã muốn học, hắn sẽ hào hào mà dạy nàng, để cho nàng khỏi trở về tổ khổ cùng Vương, đến lúc đó hắn sẽ thật chịu không nổi.

Hơn nữa mị dược cũng dễ điều chế, hắn tùy tiện cho nàng một ít là được rồi, Dạ Mị chớp mắt một cái, được rồi hắn sẽ tìm cách lừa gạt tiểu hồ ly vô hại luôn luôn nhìn về phía hắn một cách tình quái.

Hắn coi như là đánh giá thấp năng lực chinh người của Nhược Ly, hắn cho rằng nàng ranh rồi không có việc gì làm, tới vui đùa một chút, cho nên hắn đối với việc nàng đến học tập cũng không quá coi trọng.

Dạ Mị tính toán, muốn tìm mấy quyển sách ghi chép về tinh hoa điều chế mị dược đưa cho Nhược Ly để nàng mau mau cuốn xéo, sau đó chạy đi tìm

chỗ phát tiết một chút, nếu không sau này còn có thể lên được không đối với hần chính là một vấn đề.

Dạ Mị nghĩ như vậy liền đem Nhược Ly đẩy đến kho sách của hần, chỉ vào một chồng sách đặc biệt nghiên cứu về mị dược, sau đó nói lời tốt đẹp rằng vì nàng mà đi chuẩn bị bữa trưa, liền biến mất.

Trải qua một ngày cố gắng học tập, Nhược Ly lúc này mặt vừa đỏ vừa đen, đen vì đây là loại sách gì a! Cũng quá thẹn thùng rồi, thì ra công dụng của mị dược lại hạ lưu như vậy.

Đó vì chính là những thứ này lại còn phối kèm hình ảnh, mặc dù vẽ có chút câu thả, nhưng cũng có thể thấy rõ trong đó hai người nam nữ lửa thể hết găm lại hôn.

Đay coi như là kiến thức phổ cập đi, Nhược Ly ôm sách ở đó khổ cực suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy kế hoạch của mình có chút vô si, Dạ yêu nghiệt mặc dù có chút không đúng, nhưng đối với nàng vẫn là có thể, chính hần như thế, nếu không thành công hần sẽ không thẹn quá hóa giận chứ?

Thật ra thì kế hoạch của Nhược Ly cũng không đến nỗi kinh hãi thế tục, chỉ là cho Dạ Ly Lạc uống một chút mị dược, sau đó nhìn hần mất lý trí, còn nàng sẽ ở một bên xem náo nhiệt, xem hần sau này còn dám chiếm tiện nghi của nàng nữa hay không.

Dạ Mị vốn là người đa mưu túc trí, hần chế độc cũng là nhân trung kiệt xuất, bất quá hần chỉ biết hại người, sẽ không cứu người, đây cũng là nguyên nhân lúc ấy hần không giúp gì được cho Nhược Ly.

Lúc này Nhược Ly đang ngồi ở trên đài cao nhìn Dạ Mị phối một lọ mị dược công hiệu mạnh nhất, theo lời của hần nói, hần điều chế đồ cho tới bây giờ đều là đệ nhất thiên hạ, cho nên mị dược cũng phải là loại mạnh nhất.

Ngày thứ nhất trên giờ học Nhược Ly kinh hồn bạt vía, nàng chỉ sợ Dạ Mị cảm thấy có chỗ nào kỳ quái, vậy mà tên kia quả thực cũng là một đóa hoa tuyệt thế, tư tưởng cũng không phải người bình thường nào có thể vượt qua được, cho nên hần căn bản không cảm thấy ngày đầu tiên Nhược Ly đã muốn học thứ này có cái gì không đúng.

Lúc trở về, Nhược Ly cẩn thận lấy một ít thuốc bôi ở trong móng tay, cuối cùng đối với Dạ Mị cười một tiếng, lại làm cho hần một trận sợ hãi.

Cho đến lúc không thấy bóng dáng của Nhược Ly, Dạ Mị mới cảm thấy bản thân vẫn còn sống, hần vỗ ngực mấy cái, lại nhìn đến tiểu mỹ nhân mềm mại bên cạnh, đột nhiên cảm thấy có thể làm cho Vương của bọn họ coi trọng thì cũng không phải là một yêu quái đẳng cấp bình thường, cũng là một đóa hoa tuyệt thế.

... ..

Dạ Ly Lạc đã nhận được mật báo, nói là Yêu hoàng muốn phái Tam hoàng tử đến, hần chính là vẫn đang đợi, nhưng đợi một ngày mà bên kia vẫn không có động tĩnh, làm cho tâm tình của hần thật không tốt.

"Hồi bẩm Vương thượng! Tiểu thư ở chỗ của Mị hộ pháp học chế mị dược cả ngày." Dạ Ly Lạc vừa nghe, hình tượng yêu nghiệt vạn năm của hần suyt chút nữa bị phá hủy, trà trong miệng cũng muốn phun cả ra ngoài nhưng hần cố gắng nuốt trở về.

Hần nhướng mày nhìn không ra vui buồn, nhìn không được có chút xuất thần, tiểu hồ ly kia học cái đó để làm gì, hơn nữa nàng không phải không nhớ ra được chuyện trước kia sao, nàng rốt cuộc có biết mị dược là cái gì không?

Kết quả là hần nghĩ như thế nào cũng không nghĩ thông nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Dạ Ly Lạc một tay giữ sách, một tay nâng trán, chẳng qua là nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán được tiểu hồ ly muốn mị dược làm gì, cuối cùng không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng ngược lại tràn đầy vẻ mong đợi.

Dạ Ly Lạc vừa thấy Nhược Ly trở về, liền để sách trong tay xuống, vươn tay đem nàng ôm vào trong lòng, một tay rất không có quy củ đùa nghịch lỗ tai của Nhược Ly, tay kia vuốt vuốt cái bụng nhỏ của nàng, hết sức hưởng thụ.

Mặc dù Nhược Ly biết không nên cùng hần quá thân mật, nhưng là bụng nhỏ được hần vuốt rất thoải mái, khẽ hừ hừ bất động.

Nàng liền an ủi mình đây là thân thể hồ ly, vuốt lông là rất bình thường, cho nên trong lòng cũng thoải mái vì được Dạ Ly Lạc vuốt lông.

"Tiểu Nhược Ly, hôm nay học được những gì?" Hần liếc đôi mắt hoa đào hẹp dài, thờ ơ nhìn Nhược Ly.

Nhược Ly cảm thấy chột dạ, nàng mặc dù là con cháu Thiên đế, nhưng cũng chưa trải qua thời kỳ rèn luyện, lúc này bị hần hỏi đến, lại có chút lúng túng.

Bất quá rất nhanh nàng liền thích ứng, trở nên giao hoạt làm bật lên vẻ đáng yêu, đôi huyết sắc đồng tử thật to chớp chớp mấy cái, vội vàng cười hi hi đối chủ đề, "Ngày mai ta vẫn có thể đến đó để học cách điều chế độc phải không?"

Dạ Ly Lạc biết Nhược Ly có ý đối chủ đề, cũng không vạch trần nàng, nhìn màn đêm, đoán Nhược Ly còn có thể biến về hình người trong một canh giờ, liền tiếp tục dụ dỗ.

"Tiểu Nhược Ly, ngươi biến về hình người, ta dẫn ngươi đi ngắm hoa được không?" Mỗ Vương ôm Nhược Ly mềm mại trong lòng, biết nàng thích cây Đề Huyết tiên diễm, liền dụ dỗ.

Đôi mắt to của Nhục Ly chớp chớp, hiển nhiên hết sức muốn đi, nhưng đột nhiên nghĩ đến chút nữa nàng hạ mị được, không có mỹ nhân là không được, đại não không kịp suy nghĩ đã gào lên, "Nhìn thấy mỹ nhân ta sẽ biến thân."

Nói xong Nhục Ly cũng có chút hối hận, Dạ yêu nghiệt hết sức cảnh giác, nàng đột nhiên nói như vậy, hẳn có thể nhìn ra được manh mối gì không, nhưng nàng cũng thật sự thích nhìn mỹ nhân, cũng không tính là đột ngột đi.

"..." Dạ Ly Lạc không nghĩ tới Nhục Ly sẽ trả lời hẳn như vậy, thật ra làm cho khuôn mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi của hắn có một chút sụp đổ, sau một lát mới phản ứng lại được hỏi, "Tại sao?"

"Vì Lạc thích nên ta cũng thích." Lời này khiến Nhục Ly rất uất ức nha! Nhưng vì đạt được mục đích chính hắn, trong lòng Nhục Ly lẩm nhẩm, đây là hy sinh cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hãm hại.

Lại nói Nhục Ly vì lấy lòng Dạ Ly Lạc, lập tức nhanh nhẹn ngoan ngoãn biến về hình dáng tiểu nữ hài, bởi vì được điều dưỡng tốt, lại ăn nhiều thuốc bổ như vậy, cho nên hiện tại biến thân lại thấy cao hơn được một chút.

Lúc này là đáng đáp phần điều ngọc thể của một tiểu nữ hài mười ba tuổi, đôi huyết sắc đồng tử thật to bởi vì khăn trang mà hơi nước long lanh, lúc nàng biến thân thì y phục cũng sẽ tự động thay đổi, nàng cũng thích mặc màu đỏ phối hợp cùng với Dạ Ly Lạc.

Nhục Ly thừa dịp biến thân lúc này, nàng vội vàng đem móng tay đưa vào trong ly rượu của Dạ Ly Lạc đặt trên nhuyễn tháp chà xát, thuốc thuận lợi rót vào.

Dạ Ly Lạc kỳ thật luôn chú ý tới động tác nhỏ của nàng, trong lòng hắn lập tức sáng tỏ, bất quá hắn không tính vạch trần nàng, "Đem tất cả những nữ nhân có tư sắc trong cung đuổi hết đi, sau này bốn vương không ngắm mỹ nữ, chỉ ngắm hoa."

"..." Nhục Ly thật khóc không ra nước mắt, nha, suy nghĩ của Dạ yêu nghiệt người bình thường quả thật không thể so sánh, đúng là một đóa hoa tuyệt thế, không có mỹ nữ thì bỏ thuốc để làm gì!

Nhục Ly sao có thể cam tâm, nàng lại thử tranh thủ một cái, "Lạc, ngắm mỹ nữ cũng không có gì không tốt, ta thích..."

Dạ Ly Lạc đột nhiên đưa ngón tay trắng nõn đặt lên môi Nhục Ly, không để cho nàng nói nữa, "Tiểu Nhục Ly, không cần nói lời trái lương tâm với gia nữa, người không thích gia cũng không thích, ở trong lòng gia người là người quan trọng nhất."

Người quan trọng nhất.

Nhục Ly trong lòng lập đi lập lại bốn chữ này, đúng là người đơn giản, sớm quên mất ước nguyện ban đầu, chỉ cảm thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh, nàng tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, nhưng vẫn nhìn không được mặt đỏ tới mang tai.

Dạ Ly Lạc rất hài lòng nhìn phản ứng của Nhục Ly, chỉ là nhìn thấy vành tai của nàng cũng thay đổi thành màu phấn hồng, lại nhìn đến đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn đang dẩu lên, nhất thời cảm thấy miệng hơi khô.

Nhục Ly lúc này vui đùa trong ngực Dạ Ly Lạc, bị hắn ôm ôm sờ sờ, liền nghĩ tới ước nguyện ban đầu, lực chú ý đều tập trung lên ly rượu trên nhuyễn tháp.

Nhưng mỹ nhân không có, vậy rượu này phải làm sao a! Nếu chút nữa Dạ Ly Lạc thật uống, nàng làm thế nào để xong việc đây.

"Gọi Dạ Mị tới." Nhục Ly ngẩng đầu, đã nhìn thấy trong mắt Dạ Ly Lạc mang theo tươi cười, chẳng qua là nụ cười kia rất nhạt, làm nàng cho nàng có cảm giác quý dị không nói nên lời, chung quy cảm thấy Dạ yêu nghiệt mà cười, chính xác là không có chuyện gì tốt.

Dạ Ly Lạc buông Nhục Ly ra, một tay bưng chén ngọc lên, dường như muốn đưa lên miệng, Nhục Ly nhìn mà trong lòng run lên, nàng muốn ngăn cản hắn uống, nhưng lại không tìm được lý do, cảm thấy nếu đột nhiên mở miệng sẽ khiến hắn nghi ngờ.

Cũng may hắn chỉ đem chén đến bên môi rồi dừng lại, hẳn do dự làm như không muốn uống, lại đem cái chén để xuống, Nhục Ly liền thở phào nhẹ nhõm.

Dạ Ly Lạc rất thích xem dáng vẻ hoảng hốt của Nhục Ly, bởi vì những lúc tiếp xúc như vậy nàng thời thời khắc khắc đều muốn lấy lòng hắn, nhìn rất

hoạt bát, nhưng một khi không có ai lại an tĩnh làm cho người ta cảm thấy hốt hoảng.

Làm cho hắn cảm thấy giữa nàng và hắn có một khoảng cách rất xa không với tới, mọi thứ hắn đều nắm trong tay, nhưng hắn vẫn có cảm giác cho dù hắn hủy đi hết thủy, sát phạt thiên hạ, cũng không thể đến được bên cạnh nàng.

Loại cảm giác này hắn không thể khống chế, hắn không thích như vậy.

Dạ Ly Lạc lại cúi đầu liếc Nhược Ly đang khăn trương dồi theo ly rượu trong tay hắn, nhếch miệng cười một tiếng, không khỏi có chút cảm khái, hắn cảm giác mình gần đây già rồi, cư nhiên lại lo được lo mất như vậy.

"Dạ Mị tham kiến vương thượng." Đây là lần thứ hai Dạ Mị bị người từ trong chốn gọi ra, y phục còn hơi hỗn loạn.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh Dạ Ly Lạc là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, nhất thời còn chưa liên tưởng đến Nhược Ly, dù sao hắn chỉ biết tiểu hồ ly kia có thể biến thành người, về phần có hình dáng như thế nào hắn cũng không biết.

Tiểu mỹ nhân này thật sự quá đẹp, làm cho hắn nhất thời nhìn không được liếc nhìn thêm mấy cái, hắn căn bản là không cách nào đem nàng với tiểu hồ ly lông xù kia đánh đồng với nhau.

Nhìn Dạ Ly Lạc tư thế thân mật ôm tiểu mỹ nhân, Dạ Mị trong lòng kháng nghị, đều nói Vương của bọn họ cực thích sạch sẽ, ngay cả thưởng thức mỹ nhân cũng chỉ là ngắm chứ không chạm vào, mới nghe nói là vừa mới đem những nữ nhân có chút tư sắc trong cung đuổi ra ngoài, hắn vẫn buồn bực đây, lúc này vừa nhìn thấy, nguyên lai là sợ tiểu mỹ nhân ghen.

Dạ Mị thấy Dạ Ly Lạc không mở miệng, lại len lén liếc tiểu mỹ nhân yêu điệu một cái, trong lòng càng thêm giật mình, tiểu mỹ nhân này cũng quá nhỏ đi, mặc dù ở Nhân giới nữ nhân mười bốn, mười lăm đã lập gia đình, nhưng Yêu giới bình thường đều thích nữ nhân đã trưởng thành, không khỏi cảm thán, khẩu vị của Vương cũng quá nặng rồi!

Nhược Ly vừa thấy Dạ Mị tới, giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ cần có thể mở đề tài nói chuyện, nàng có thể thừa dịp đem ly rượu kia hủy thi diệt tích, vội vàng ngọt ngào kêu một tiếng, "Mị sư phụ!"

"...." Bị Nhược Ly gọi như vậy, người nào đó lòng ngổn ngang trong gió, chào ôi, nghe thanh âm này không phải là con tiểu hồ ly kia chứ, Dạ Mị muốn khóc rồi.

Dạ Ly Lạc một tay nắm lấy cánh tay trắng nõn của Nhược Ly, một tay như cũ bưng chén "rượu thuốc" khiến Nhược Ly lo lắng bất an. Đôi môi khẽ mở, nghe không ra hi vọng, "Mị, ngồi đi."

"Tạ vương thượng." Dạ Mị thấp thóm ngồi xuống, lúc này càng cảm thấy không khí có gì đó không đúng, hắn cẩn thận ứng đối, mặc dù nói vương thượng đối với tử đại hộ pháp hết sức "chiếu cố", nhưng nếu quả thật tức giận, thì một sự trừng phạt cảnh cáo nhỏ cũng sẽ không chịu nổi.

"Mị, đây là rượu mới tiến cống, người nếm thử chút đi, nếu như được, phải đi lấy mấy hũ." Vừa nói Dạ Ly Lạc vừa vung tay lên, chén ngọc trong tay liền bay đến bàn thấp Dạ Mị đang ngồi, không sánh một giọt ra ngoài.

"Ồi!" Nhược Ly vừa thấy, trong nháy mắt có chút luống cuống, chuyện này.... Cái này làm sao có thể cho hắn uống, làm sao bây giờ a! Nhưng nàng lập tức chặn lại miệng mình, để hắn uống còn đỡ hơn để Dạ Ly Lạc uống vào rồi mất đi lý trí.

"Tiểu Nhược Ly, làm sao vậy?" Dạ Ly Lạc biết rồi còn cố hỏi, hắn chính là hứng thú xấu xa nhìn thần sắc hốt hoảng của Nhược Ly.

"Cái đó ta sợ rượu sánh...Sánh." Nhược Ly trong lòng thầm khinh bỉ chính mình, đúng thật là trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc, không đành được Dạ Ly Lạc, ngược lại làm cho mình cả người rối rắm.

"Hả?" Thanh âm của Dạ Ly Lạc có thể nói xoắn lại, xoắn đến mức Dạ Mị cũng có chút kinh hoảng, hắn lập tức giơ ly rượu lên, không hề nghĩ ngợi một ngụm liền uống hết.

Vừa nuốt xuống, mặt Dạ Mị liền xanh mét, hắn giới về chế độ, rượu này không ổn lắm, chỉ một hớp là hắn đã nếm ra được, nhưng động tác quá nhanh khiến hắn không dừng lại được nuốt xuống, vẫn cứ đem một ly rượu đầy mị được uống hết.

Cúng không trách được một người đa mưu túc trí luôn luôn cẩn thận như Dạ Mị lại bị lật thuyền trong mương, thật sự là hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được Vương vĩ đại của bọn họ lại hạ mị dược trong rượu đưa hắn uống.

"Vương thượng, thuộc hạ còn có chút chuyện, thuộc hạ xin cáo lui trước." Dạ Mị cảm thấy trong người nóng ran, nếu chờ thêm chút nữa, e là phải ở trước mặt mọi người nhảy múa thoát ý rồi, hắn cắn răng, nửa quỳ hành lễ một cái.

Dạ Ly Lạc làm sao dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, dạy Nhược Ly cách điều chế mị dược, hắn là biết được, nếu hắn không biết để nàng thực hiện được thì nàng cũng phải gánh chịu hậu quả sau đó.

Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Dạ Mị, cái nhìn này không mang theo chút tình cảm nào, ý vị cảnh cáo hết sức rõ ràng, làm bạn bên cạnh Dạ Ly Lạc nhiều năm, Dạ Mị chỉ mới tiếp nhận ánh mắt này đã biết Vương biết hết thủy, đây chính là cố ý trừng phạt cảnh cáo hắn đây.

Hắn lập tức cúi đầu tạ tội, "Thuộc hạ biết sai."

"Mì, người về trước đi, lần sau cũng sẽ không tha cho người dễ dàng như vậy đâu." Một câu hai nghĩa, Dạ Mị vừa nghe tiếng của Dạ Ly Lạc, lập tức giống như được đại xá, vội vàng chào một cái rồi hướng tầm điện của mình chạy như bay, lập tức đem mỹ nhân ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tắm chung

"Tiểu Nhưộc Ly, có phải là rất thích cây Đề Huyết?" Dạ Ly Lạc trực tiếp sử dụng thuần gian đi động, ôm Nhưộc Ly đi đến dưới tàng cây Đề Huyết nơi lần đầu họ gặp nhau.

Cây Đề Huyết sinh trưởng ở trên mảnh đất màu mỡ nhất Yêu giới, cho nên một năm bốn mùa đều nở những đóa hoa đỏ tươi, gió vừa thổi liền rơi là cả một khoảng, đẹp không gì sánh nổi.

Nhưộc Ly nhìn mà có chút ngây dại, nàng đưa cánh tay tuyết trắng lên, mấy cánh hoa đỏ tươi nhẹ nhàng rơi xuống tay nàng, càng làm nổi bật vẻ trắng nõn thon mềm của đôi tay.

Dạ Ly Lạc đột nhiên nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn, nụ hôn kia vừa lạnh lẽo lại vừa nóng bỏng giống như một loại sắt nung, khiến mặt Nhưộc Ly giống như bị thiêu đốt đỏ lên.

Nàng có chút lúng túng muốn rút tay về, nhưng Dạ Ly Lạc vẫn không buông ra, tiếp đó đặt một thanh chủy thủ long lanh trong suốt vào trong tay Nhưộc Ly.

Thanh chủy thủ này rất nhỏ nhắn, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thấy được, nó trong suốt giống như nước, cầm trên tay thấy lạnh như băng, cảm giác hết sức tốt.

"Nó gọi là Bạc Băng, có linh tính, lúc mấu chốt có thể phòng thân." Nói xong thanh chủy thủ kia liền biến lớn chừng ngón tay cái, Dạ Ly Lạc lấy ra một sợi dây trong suốt đeo nó lên của Nhưộc Ly.

"Nếu như gặp nguy hiểm, tìm thời cơ tốt gọi nó, nó sẽ tự biết phải làm thế nào." Dạ Ly Lạc không chút để ý nói.

Thanh chủy thủ này là vật mà Dạ Ly Lạc luôn mang theo bên mình, chưa bao giờ rời xa hắn, cũng không phải là nó lợi hại, mà là nó còn có một công dụng, chính là thấy chủy thủ như thấy Dạ Ly Lạc, hơn nữa nó còn có thể điều động toàn bộ thể lực Âm vương phủ, hết sức quan trọng.

"Bất quá không thể lấy xuống," Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng nâng cằm Nhưộc Ly lên, khẽ rũ mắt xuống mang theo một phần lười biếng, một phần chăm chú nhìn nàng nói.

Nhưộc Ly nhìn thanh chủy thủ có thể biến ảo to nhỏ giống như một loại bảo bối, tất nhiên cao hứng, nên không cho nàng lấy xuống thì nàng sẽ không lấy xuống, vội vàng gật đầu một cái.

Trong lúc nhất thời nét mặt tươi cười như hoa, cả người như chìm vào bóng dáng cây Đề Huyết, đẹp như mộng như ảo.

Dạ Ly Lạc nhìn đến xuất thần, nhưng chỉ một qua một cái chớp mắt liền phục hồi tinh thần, hắn nhìn không được cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng, nhưng lúc này chỉ lướt qua một cái rồi dừng lại, giống như chuồn lượn lướt nước.

Nhưộc Ly chớp mắt mấy cái, thật ra thì nàng biết đây không phải là chào hỏi, mà là một cử chỉ rất thân mật, nhưng lúc đôi môi hơi lạnh của hắn chạm vào môi nàng, nàng ngoại trừ không khống chế được nhịp tim tăng nhanh thì không có chút nào bài xích, giống như lúc hắn vuốt lông nàng khi là thân hồ ly, dường như đã thành thói quen.

Nàng lại không để ý đến phản động tâm kia, chỉ quy kết thành vì nàng sợ đắc tội với người lo cơm áo cho nàng, lúng túng cười một tiếng liền trực tiếp đổi chủ đề.

"Lạc, ta lần đầu tiên gặp người chính là ở chỗ này." Nàng nhớ hôm đó nàng ở chỗ này gặp được Dạ Ly Lạc, lúc ấy nàng còn coi hắn giống như là ánh mặt trời mà hướng đến, hôm nay nàng mất nhìn hắn, hắn vẫn như cũ tuần tú tà mị không gì sánh được.

"Đúng rồi, tiểu Nhưộc Ly lúc ấy còn cứng rắn hướng trên người gia ngã nhào." Dạ Ly Lạc quay người lại nằm xuống nhuyến thả đùa giỡn nói, tay còn không quên đùa nghịch mái tóc dài màu bạc của Nhưộc Ly.

Màu đỏ rực như lửa càng làm nổi bật màu bạc rực rỡ, lấp lánh giống như dải ngân hà, làm cho Dạ Ly Lạc yêu thích không muốn buông tay.

Lời nói này khiến cho Nhưộc Ly đỏ cả mặt, nàng bĩu môi, trong lòng kháng nghị, Dạ yêu nghiệt này cũng thật là không mở bình thì ai biết trog bình có cái gì, khi đó nàng không phải là muốn tìm một vòng ôm ấm áp sao, vừa đúng lúc gặp hắn thôi.

Nàng lại tiếp tục muốn đổi chủ đề. "Lạc, ta vẫn chưa biết nguyên tên của ngươi là gì." Tên của Dạ Ly Lạc ít có người biết, cho dù biết cũng không có cách nào dám cọi thẳng tọc danh của hắn.

Dạ Ly Lạc đột nhiên cười, hắn nhìn về mặt mong đợi của nàng, cười mueri dậm gió xuân, đây là lần đầu tiên hắn chính miệng nói tên của mình cho người khác, hắn nói rất chậm, lại rõ ràng từng chữ, dường như muốn khắc sâu trong lòng Nhược Ly.

"Dạ - Ly - Lạc."

Chẳng qua chỉ đơn giản ba chữ, lại giống như mang theo một loại mê được đầu độc tâm trí của Nhược Ly, không biết tại sao nàng có một loại cảm giác, hắn nam nhân này là lần đầu tiên nói tên của mình cho người khác.

"Trên đời này chỉ có nàng mới có thể gọi tên của ta." Những người khác dám gọi tên hắn đã sớm hài cốt không còn, câu sau Dạ Ly Lạc không nói ra, nhưng một câu này cũng đã rõ ràng.

Bởi vì câu nói này mà Nhược Ly cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nàng không nhớ rõ chuyện trước đây, mất đi tất cả sau lại gặp được nam nhân này, tính khí hắn mặc dù có chút cổ quái, thỉnh thoảng chiếm chút tiện nghi của nàng, nhưng đối với nàng rất tốt, trong lòng nàng rất cảm kích.

Quý thần xui khiến, Nhược Ly nói ra suy nghĩ trong lòng, "Nếu ngươi không vất bỏ ta, ta cũng sẽ không rời đi." Lời vừa nói ra, hai người đều sững sốt.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Dạ Ly Lạc dù trải qua vạn năm đối với mọi chuyện đều mạn bất kinh tâm rồi cuộc cũng sụp đổ, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười vui vẻ cũng bởi vui mừng qua đời mà cứng ngắc.

Hắn chỉ cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đánh vào lòng hắn, hắn cảm thấy chưa bao giờ áp áp như vậy, nhưng câu nói sau của Nhược Ly lại làm cho Dạ Ly Lạc cảm thấy giống như bị người tát một cái bặt tai, một tát này rất đau.

"Ta nhất định sẽ hảo hảo báo đáp ngươi phần ân tình này!"

Bất quá Dạ Ly Lạc rất nhanh liền bỏ qua, duỗi tay một cái, đem Nhược Ly ôm vào trong lòng, cúi đầu nhìn tiểu mỹ nhân yếu điệu.

Trong lòng khẽ rung động, khóe miệng vẫn như cũ mang theo nụ cười khiến người ta không đoán được, hàm hồ nói, "Vậy thì hãy ở bên cạnh gia mà báo đáp cho tốt đi!"

Giờ phút này hắn cảm nhận được, nữ nhân này đối với hắn hết sức khác biệt, khác biệt đến mức làm cho hắn mang Bạc Băng đưa cho nàng, mặc dù hắn không hiểu lắm sự khác biệt này có ý nghĩa gì, nhưng chỉ một điều này làm cho trong lòng hắn có một sự rung động khác biệt, hắn liền quyết định không bao giờ buông tay nữa.

Mặc dù lúc này Nhược Ly đối với hắn chẳng qua là cảm giác lệ thuộc vào, nhưng ngày tháng còn dài, hắn không vội, giờ khắc này có thể làm cho đôi huyết sắc đồng tử chỉ có bóng dáng của hắn, thì sau này hắn cũng có thể làm cho trong lòng nàng cũng chỉ chứa một mình hắn.

Kỳ hạn là, lâu dài.

Vốn là hai người nằm rất tốt, Nhược Ly cũng buồn ngủ, vậy mà Dạ Ly Lạc đột nhiên đứng dậy, một phen ôm lấy Nhược Ly đang mơ hồ hướng đến tầm cung.

Nhược Ly vốn đã quen thoải mái ở trong ngực hắn, đôi mắt đảo đảo một cái lại nhắm mắt ngủ thiếp đi, nhưng vẫn hỏi một câu tượng trưng, "Lạc, là trở về đi ngủ sao?"

Dạ Ly Lạc môi mỏng khẽ nhếch lên, lười biếng nói, "Bồi gia tắm đi."

"Hả, tắm à! Nhược Ly đầu nhỏ khẽ động, đột nhiên nàng mở choàng mắt, có chút bất khả tư nghị nhìn chiếc cảm hoàn mỹ của Dạ Ly Lạc.

Tắm thì nàng biết, nhưng hai người cùng nhau ngâm mình trong nước, nàng là thân thể hồ ly thì không sao, nhưng Dạ Ly Lạc không phải cỏi sạch hết chứ?

Nhược Ly vừa nghĩ tới đó không khỏi đỏ bừng mặt, nàng mặc dù không biết nam nữ thụ thụ bất thân là cái gì, nhưng nàng chỉ mới nhìn Dạ Ly Lạc nửa ngực mở rộng đã cảm thấy nóng hết cả mặt, nếu là.....Nếu là không mảnh vải che thân, Nhược Ly nghĩ một hồi đã cảm thấy có một cổ ảm áp muốn từ mũi chảy ra.

Thật là xấu hổ chết đi được.

Dạ Ly Lạc dĩ nhiên cảm nhận được sự khác thường của người trong lòng, nhưng hắn chính là muốn trêu chọc nàng một chút, hơn nữa hắn quả thật nên cho Nhược Ly tắm rửa một chút rồi.

Bên cạnh tầm cung của Dạ Ly Lạc chính là một hồ tắm lớn, bên trong hồ từ bạch ngọc mài giữa mà thành, bốn góc đều có khảm viên dạ minh châu lớn, màn đêm vừa xuống, sẽ tỏa ra ánh sáng sắc vàng cam giống như ban ngày.

Mà nước trong hồ được dẫn vào từ núi linh tuyền, ảm áp vừa phải, dòng nước không ngừng chảy, lượn lờ hơi nóng, giống như tiên cảnh.

Chương 17: Uy hiếp

Nhưộc Ly vừa đến nơi đã bị cảnh tượng này hấp dẫn, nhanh chóng quên mất sự lúng túng ban đầu, nàng giãy giụa từ trong lòng Dạ Ly Lạc nhảy xuống, ngó đông ngó tây, cảm thấy hết sức mới lạ.

Khóe miệng Dạ Ly Lạc nhếch lên, cũng không quản ngại, hần chậm rãi đi đến bên cạnh hồ, y phục để thay sau khi tắm đã được chuẩn bị chỉnh tề trên chiếc bàn nhỏ cạnh hồ.

Dạ Ly Lạc biếng nhác cời từng món đồ trên người, để lộ ra lồng ngực trắng nõn cường tráng, cơ bụng rắn chắc, đôi chân thon dài, mái tóc dài đen như mực tùy ý xõa tung phía sau, dài chấm mắt cá chân, đẹp không sao tả hết.

"Lạc, hạt châu này có thể hay không..."Nhưộc Ly nhìn thấy bốn góc hồ lóe lên ánh sáng mờ ảo của dạ minh châu, nhất thời hưng phấn quay đầu lại, còn chưa nói xong, lại thấy Dạ Ly Lạc không mảnh vải che thân.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, đôi mắt huyết sắc mở to hoảng sợ nhìn chằm chằm cơ thể lồ lộ của Dạ Ly Lạc, lúc này nàng quên luôn cả việc phải quay đầu lại để tránh né.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhưộc Ly cách đó không xa, nhìn nét mặt nàng hoảng hốt lại mang theo một tia mê muội, một tia thương thức, lại làm cho tâm tình của hắn thật tốt, chậm rãi bước xuống nước.

Vẫn không quên trêu chọc nàng, âm thanh lười biếng thật dễ nghe, "Tiểu Nhưộc Ly nếu muốn nhìn, hôm khác gia nhất định sẽ cho nàng nhìn đủ, hôm nay trước tắm cho sạch sẽ bụi bặm trên người nàng đi."

Âm thanh tràn đầy từ tính xuyên thấu qua tầng hơi nước mỏng, biếng nhác nhưng rất hấp dẫn, giống như một âm thanh ma mị bay vào lỗ tai Nhưộc Ly.

Lúc này nàng mới ý thức được cư nhiên nàng vẫn nhìn chằm chằm vào cơ thể tron bóng không chút che đậy của hắn, nhưng mà lúc bình thường Dạ Ly Lạc vẫn luôn mặc áo bào rộng cho nên nàng vẫn không nhìn ra vóc người của hắn lại đẹp như vậy.

Lúc này suy nghĩ, lại khiến cho nàng khí huyết dâng trào, một cổ ngượng ngùng xông lên mặt, càng thêm không dám nhìn Dạ Ly Lạc.

Dạ Ly Lạc đang dựa vào thành hồ bạch ngọc, tóc dài đen nhánh thỉnh thoảng phiêu động theo làn nước chảy, đôi mắt hoa đào nhắm lại dưỡng thần, tư thế biếng nhác nhàn tản như vậy nhưng lại rất giống dáng vẻ của một tiên nhân.

Nhưộc Ly lần nữa ngẩng đầu nhìn thấy chính là bức họa này, nàng chỉ cảm thấy toàn bộ tầm mắt của mình bị hắn hấp dẫn, trái tim không khống chế được bùm bùm đập loạn.

"Đến đây!" Dạ Ly Lạc thấy tiểu gia hỏa này đến bây giờ cũng không chịu nhúc nhích, có chút mất kiên nhẫn, cánh tay duỗi ra liền đem Nhưộc Ly đưa vào trong nước.

"Tồm!" Nhưộc Ly cả kinh, vừa muốn chìm vào trong nước, Dạ Ly Lạc liền ôm nàng vào trong ngực, vươn tay chà xát lên mớ lông bụi bẩn của Nhưộc Ly.

Nhưộc Ly vốn đang còn thấy ngượng ngùng, nhưng được hắn cào cào chà xát thì cảm thấy ngứa ngứa rất tốt, cười hi hi sớm quên mất lúng túng, nước trong hồ ngọc lại ấm nóng vừa phải, tiếp xúc cảm thấy hết sức thoải mái, làm cho nàng khó có thể tự kiềm chế.

Có yêu lực của Dạ Ly Lạc duy trì, Nhưộc Ly có thể trôi nổi trên mặt nước, rửa sạch một thân bụi bặm, nàng lại phát huy bản tính nghịch ngợm, cứ thế vẩy tung tóe nước lên mặt Dạ Ly Lạc.

Dạ Ly Lạc phải hít hơi thật sâu mới không đem tiểu hồ ly này ném ra, nhưng khi thấy nàng mở miệng hồ ly cười quyến rũ với hắn, sự bức tức vừa rồi liền tan thành mây khói.

Nhưộc Ly ngâm ngâm nước một hồi liền ngủ thiếp đi, Dạ Ly Lạc nửa mở đôi mắt đào hoa, khẽ cười một tiếng, vung tay lên cả thân thể mềm mại tron nhẵn liền rơi vào trong ngực hắn, nhuyễn ngọc ôn hương, một cảnh sắc tuyệt đẹp.

Nhưng có thể do ngâm nước nóng quá lâu, Nhưộc Ly lúc này ngủ một mạch không tỉnh lại nữa, Dạ Ly Lạc khẽ nhíu mày, bộ mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi lộ ra một tia lo lắng, hắn không khỏi có chút tự trách.

Vốn thân thể Nhưộc Ly còn rất yếu ớt, ngâm nước lâu như vậy tất nhiên là làm cho thân thể càng thêm suy yếu, hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng, mê man

không tỉnh của Nhược Ly, tâm lại càng đau, loại cảm giác này khiến hần vừa vui sướng vừa có chút lo lắng.

Sáng sớm hôm sau, Nhược Ly vừa mới ăn điểm tâm xong lại vui vẻ đi tìm Dạ Mị học nghệ, lúc này Dạ Mị đã biết tầm quan trọng của tiểu hồ ly này trong lòng vương thượng, sớm kéo lê tấm thân mệt là đợi sẵn ở cửa.

"Dạ Mị sư phụ!" Vì chuyện ngày hôm mà Dạ Mị bị liên lụy, Nhược Ly không muốn Dạ Mị ghi hận nằng, dù sao sau này nằng có thể hay không học hành có thành tựu đều phải dựa vào người đa mưu túc trí này.

Dạ Mị chột nhú mày, hần hôm qua thể nhưng rất thảm, hần đây chính là nằm còn trúng thương, giờ phút này Nhược Ly tuy rằng cung kính nhưng lại xa cách vô cùng, chỉ sợ nằng lại làm ra cái gì khiến cho hần chịu không nổi, phòng chừng nếu hần còn phải lần qua lần lại cả một đêm nữa, khéo sau này nhìn thấy nữ nhân phải bỏ chạy mất.

"Dạ Mị sư phụ, hôm qua là lỗi của Nhược Ly, người đừng nóng giận, sau này ta tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm không đáng như vậy!" Nhược Ly ngẩng đầu, dùng sức nung nịu, thanh âm dịu dàng mềm mại giống y như kẹo đường, nghe hết sức động lòng.

Dạ Mị cũng bị nằng làm cho trong lòng vui vẻ, nhưng vừa nghĩ nếu không trừng trị nằng, về sau nói không chừng còn khiến cho hần rước thêm cái phiền toái gì thì sao, hiện tại thất lung hần vẫn còn đau đây.

Hần trầm mặt, nhích ra để cho Nhược Ly một lối đi vào, vẫn như cũ không lên tiếng cũng không quan tâm đến nằng, Dạ Mị coi như là đã dự định tốt lắm, mấy ngày này hần sẽ không dây nằng cái gì có ích, vừa vặn làm nhụt nhục khí của nằng, xem sau này nằng còn dám đem đến phiền toái cho hần hay không.

Nhược Ly nhảy nhót, lại thấy Dạ Mị còn tức giận, con người đảo một vòng, "Dạ Mị sư phụ, người cũng đừng dọa ta, nếu không đến lúc đó ta lại run tay làm rơi thứ gì vào trong ly rượu, lại khiến Dạ Mị sư phụ lo lắng hãi hùng."

Dạ Mị vừa nghe, chân mày trong nháy mắt nhíu chặt, đây không phải đang uy hiếp hần sao? Hơn nữa còn là uy hiếp trắng trợn! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, làm cho Dạ Mị hần cũng không nhịn được a!

Kiên quyết không để ý đến nằng!

Dạ Mị mặc dù được phong làm người đa mưu túc trí, nhưng tính tình cũng vẫn có chút cổ quái, tiểu tử này mà tức giận, sẽ trở nên tương đối ngây thơ.

"Bất quá, Dạ Mị sư phụ tốt như vậy, nhất định sẽ không khi dễ Nhược Ly, đến lúc ta học được một thân đầy bản lĩnh, Lạc nhất định sẽ cao hứng! Lạc cao hứng, sư phụ nhất định cũng sẽ cao hứng!"

Nghe được câu sau của nằng khiến cho chân mày của Dạ Mị giãn ra, hần cúi đầu cùng Nhược Ly bốn mắt nhìn nhau, trong lòng lần nữa xem xét kỹ tiểu nha đầu này, cho tới bây giờ hần chỉ coi nằng giống như chỉ là một sủng vật của chủ nhân, căn bản không để vào mắt.

Không nghĩ tới vào lúc này lại biết tiến biết lùi, xử lý rất tốt, hần thật đúng là phải nhìn với cặp mắt khác xưa, quả thật sủng vật mà vương bọn họ lựa chọn cũng rất khác biệt.

Hần đột nhiên cảm thấy có một tiểu đồ đệ hoạt bát đáng yêu như vậy cũng không tệ, sau này phúc lợi cũng sẽ không ít.

Lúc này Nhược Ly sôi nổi vây quanh Dạ Mị tiếp tục làm nũng, một tiểu hồ ly màu bạc hết sức đáng yêu, làm cho người ta không thể dùng tâm địa cứng rắn mà đối đãi.

"Đi thôi, hôm nay học cái gì, sư phụ ta quyết." Dạ Mị nháy mắt với cung nữ bên cạnh, cung nữ kia lập tức ôm lấy Nhược Ly, chỉ sợ nằng đi bị mệt.

Dạ Mị tính tình dù có khó khăn thì giờ cũng không dám làm khó Nhược Ly nữa, dù sao cũng là người được vương bọn họ cung chiều, nếu không hần đừng mong có cuộc sống tốt.

Hơn nữa hần cũng không dám ôm nằng, bảo bối của vương thượng, hần đụng vào còn có kết quả tốt sao?

Nhược Ly vui mừng vì có người đi bộ thay, dù sao hiện tại thân thể quá nhỏ, chạy nhảy mới có thể theo kịp, hết sức mệt mỏi.

Nằng vốn không muốn cùng Dạ Mị tính toán. Nhưng nằng nhìn ra được, nội tâm Dạ Mị hết sức cao ngạo, để cho hần dạy nằng, trong lòng hần hần là không vui.

Cho nên vừa rồi nằng cố ý vừa đâm vừa xoa, chỉ là vì có thể để cho hần nhìn nằng với cặp mắt khác xưa, bởi vì nếu như không làm cho hần cảm thấy nằng xứng đáng để hần dạy, có lẽ nằng sẽ không học được cái gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trêu chọc

Đại công chúa mới cùng với Yêu hoàng nói chuyện xong, Yêu hoàng liền hạ chỉ phái người đến thông báo cho Trí vương, hầu như không có một chút chậm trễ.

Lúc Trí vương Nam Cung Cẩn tiếp chỉ, vừa nghe muốn cho hắn làm sứ giả đến yết kiến Âm vương, chân run lên thiếu chút nữa đứng không vững, phải nhờ vào thuộc hạ thân tín đỡ mới miễn cưỡng đứng vững để tiếp nhận thánh chỉ.

Hắn cau mày, trong lòng đã biết đây nhất định là chủ ý thối tha của vị đại tỷ trên danh nghĩa kia, nhưng phụ hoàng hắn cũng đã hạ chỉ.

Hắn hiện tại không quyền không thế, lại không được sủng ái, nếu phản kháng, nói không chừng đại tỷ tốt kia sẽ lại xuất ra chiêu gì đối phó hắn, có thể nói đưa đầu một đao rút đầu vẫn là một đao, đã ở thế cười lên lưng cọt rồi.

"Vương gia, ngài thật sự phải đi sao?" Tâm phúc của Trí vương tiến lên một bước, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Trí vương thật sự là không cách nào nhìn được, nên lên ý kiến, "Nếu một mực thối lui vẫn không có cách nào bảo toàn chính mình, vậy không bằng chúng ta...."

"Câm miệng!" Trí vương lạnh lùng lớn tiếng quát, cho dù đây là địa bàn của hắn, nhưng tai vách mạch rừng, hắn không thể không đề phòng, "Chuyến đi Âm vương phủ lần này nhất định phải đi."

Bất quá Trí vương cũng đang trên bàn nhẹ nhàng viết xuống, hai chữ Lễ vương, tên thuộc hạ kia vừa thấy, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cúi đầu hành lễ rồi vội vàng lui ra, cấp bách liên lạc với Lễ vương.

Mặc dù ba vị vương gia bằng mặt không bằng lòng, nhưng giao tình với Lễ vương cũng không tồi, mới hờ hững lạnh, hắn tin tưởng coi như Lễ vương không phải xuất phát từ thật lòng, nhưng vì cầu tự vệ cũng sẽ phải toàn lực cứu hắn.

Thuộc hạ vừa đi, Trí vương Nam Cung Cẩn liền không chống đỡ được nữa tê liệt trên ghế ngồi, hắn sao lại không biết được số mạng của mình, Âm vương sao có thể bởi thân phận Hoàng tử mà bỏ qua cho hắn, lần đi này hắn sợ là lành ít dữ nhiều.

Đột nhiên con người âm thầm của hắn bỗng trở nên thâm trầm, mang theo một tia sáng mờ nhạt không dễ dàng phát giác được, hai tay hắn nắm thành quyền, nếu bọn họ không cho hắn đường sống, hắn cũng sẽ không còn cố kỵ điều gì nữa.

Kéo dài suốt một ngày, Trí vương Nam Cung Cẩn vẫn chưa nhận được thư hồi âm của Lễ vương, thấy cũng không còn cách nào trì hoãn được nữa, ngày hôm đó liền mang theo lễ vật phong phú mà Yêu hoàng chuẩn bị đến bãi phóng Âm vương Dạ Ly Lạc.

Con đường dẫn đến Âm vương phủ hết sức vắng vẻ, hơn nữa còn bố trí ngũ hành bát quái hết sức tinh diệu, có mấy người đang chỉ thị đi chuyển những binh lính bị đóng đinh ở trên cây cho đến chết xuống.

Vốn Nam Cung Cẩn trong lòng đang hoang mang, lại thấy cảnh tượng u ám dọc đường đi, càng cảm thấy Âm vương chắc chắn là người hết sức kinh khủng, khiến sắc mặt của hắn càng ngày càng trắng bệch.

Yêu giới đông lứa bọn họ đều chưa từng được diện kiến Âm vương, ngay cả Phụ hoàng cũng chưa từng gặp qua, chỉ biết đó là một nam nhân tuyệt mỹ, cũng là một nhân vật cường đại khiến cho hoàng tộc Yêu giới cũng phải kiêng kỵ.

Phủ đệ Âm Vương phủ bốn phía hoang tàn vắng vẻ, còn có kết giới đặc thù, lộ ra quang mang màu vàng kim, đồng thời bị che phủ bởi một chướng khí màu tím, tạo ra một loại mỹ cảm siêu phẩm thoát tục.

Đáng tiếc Nam Cung Cẩn không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, hắn vừa tới cửa liền xuống ngựa, cung kính chờ ở cửa nơi tầng ngoài cùng của kết giới, không dám tiến lên một bước, mặc dù yêu lực hắn không thấp, thế nhưng chướng khí trong kết giới vẫn sẽ khiến cho hắn bị ăn mòn dần dần.

Không đầy một khắc, cửa chính xa hoa màu vàng kim liền mở ra, vừa lúc cửa mở cũng chính là lúc chướng khí kia cũng trong nháy mắt biến mất, có thể thấy được thiết kế này có bao nhiêu tinh diệu.

Dạ Quý đứng ở giữa, không kiêu ngạo, không siểm nịnh làm một cái lễ đơn giản với hắn, hắn lạnh nhạt nhìn lướt qua người trước mặt, sau đó nói, "Vương vẫn chưa ngủ dậy, xin Trí vương trước đến phòng khách nghỉ ngơi chờ một lát."

"Được, làm phiền ngài!" Trí vương vừa thấy người này liền biết hắn không phải là nhân vật đơn giản, đi tới nơi này, trừ bảo vệ tánh mạng, những thứ khác đều không quan trọng, hắn vội vàng khom người chào một cái, trịnh trọng cảm tạ.

Dạ Quý đối với những người như vậy thấy cũng nhiều, đáp lễ một cái liền nghiêng người dẫn đường cho hắn đi tới phòng khách, Dạ Ly Lạc thích xa hoa, cho nên Âm vương phủ hết sức rộng lớn, đình đài lầu các, sơn thủy phong cảnh đều hết sức đẹp để xa xỉ.

Trí vương không phải là chưa từng thấy qua nơi ở xa hoa, nhưng chỉ mới nhìn sơ qua trong lòng không khỏi kinh ngạc, nơi này so với cung điện của Yêu hoàng không biết xa hoa gấp bao nhiêu lần, ngay cả mỗi cây cột trên hành lang cũng đều khảm Đông Hải Dạ Minh Châu, nếu là ban đêm, không biết sẽ phát sáng giống như là có bao nhiêu ánh sao, giống như mộng ảo.

"Trí vương xin đi bên này, Vương thượng thức dậy sẽ tới gặp ngài." Dạ Quý lạnh nhạt nói, đưa tay chỉ phòng khách trước mặt, nơi đó đã sớm có cung nữ đứng chờ sẵn.

Giờ phút này Trí vương ngồi ngay ngắn ở trên ghế trong phòng chính, có thể nói là ngồi nghiêm chỉnh, lẳng lặng chờ Ám vương, hẳn chính là không bao giờ thiếu kiên nhẫn.

Thật ra thì Dạ Ly Lạc không nghĩ sẽ ra oai phủ đầu với Nam Cung Cần, hẳn không cần thiết làm như vậy, chỉ là buổi sáng ngây ngô có chút nhàm chán, hẳn chỉ đơn giản ngủ trong chốc lát, muốn đợi Nhượng Ly trở về, vậy mà ngủ một cái ngủ thẳng tới buổi chiều, Nhượng Ly còn chưa có trở về.

Dạ Ly Lạc bây giờ đã tỉnh, hẳn lười biếng tựa vào trên nhuyễn tháp, giống như bộ dạng thường ngày, chỉ là tâm tình lại cực kém, hẳn không ngờ tới giờ này mà Nhượng Ly vẫn chưa về, xem ra cơm trưa cũng là ăn ở chỗ của Dạ Mị luôn.

Dạ Quý cung kính quỳ gối ngoài cửa đã được một lúc, nhưng Dạ Ly Lạc căn bản không buồn để ý đến hắn, hồi lâu mới truyền ra âm thanh miễn cưỡng, "Đến rồi?"

"Hồi bẩm vương thượng, đã đưa đến phòng khách rồi."

"Ừ, chờ Tiểu Nhượng ly trở về đã." Dạ Ly Lạc lại nhắm mắt lại, không lên tiếng nữa.

Nửa ngày trôi qua, Dạ Mị dạy hết sức nghiêm túc, bây giờ Nhượng Ly đã có thể luyện chế một ít loại độc được rồi, máu của nàng có thể giải bách độc, cho nên nàng căn bản cũng không sợ trúng độc, học cũng hết sức thuận buồm xuôi gió.

Dạ Mị cảm thấy nha đầu này bề ngoài xem ra rất ngu ngốc, nhưng làm việc cũng nhanh chóng, học này nọ cũng mau, trong lòng hẳn hết sức hài lòng.

Giờ phút này nàng học xong tâm tình cũng tốt, nhảy nhót quay trở về, vừa vào cửa liền nhảy lên nhuyễn tháp nơi Dạ Ly Lạc đang nghỉ ngơi, nàng vốn là muốn cùng hắn nói một chút nàng hôm nay học được những gì, vậy mà vừa lên mới nhìn thấy hắn nhắm mắt lại đang nghỉ ngơi.

Nhất thời im lặng, Nhượng Ly liền ngồi chồm hổm ở bên cạnh đầu của hắn, nhàm chán quan sát Dạ Ly Lạc, nhưng càng xem càng không dò được ánh mắt, Dạ yêu nghiệt đáng ghét cũng thật sự là quá yêu nghiệt.

Nhìn lông mi dài của Dạ Ly Lạc giống như cánh quạt nhỏ, Nhượng Ly đột nhiên nghĩ sẽ có cảm giác cái gì, nàng im lặng không nói biến trở về hình người, sau đó nửa bò tới trên nhuyễn tháp, thận trọng đưa cánh tay nhỏ bé muốn sờ vào một cái.

Nhưng còn chưa đụng vào được nàng đã cảm thấy một hồi long trời lở đất, sợ đến mức nàng vội vàng nhắm mắt lại, đợi khi mở mắt ra, Dạ Ly Lạc cứ nhiên đang để nàng xuống nhuyễn tháp, mà hắn lại ở phía trên nàng.

Dạ Ly Lạc hơi híp mắt lại, mang theo một phần lười biếng nhìn bộ dáng Nhượng Ly làm trò bị vạch trần, Nhượng Ly bị làm cho kinh sợ, đột nhiên lại biến trở về tiểu hồ ly.

Dạ Ly Lạc vừa thấy, trên mặt của hắn lộ ra một nụ cười, thân thể nghiêng một cái dựa vào Nhượng Ly ở bên cạnh, hắn vươn tay đùa nghịch móng vuốt nhỏ của Nhượng Ly, sau đó không chút để ý hỏi, "Tiểu Nhượng Ly, cùng gia đi gặp một người khách nhé?"

Nhượng Ly vừa nghe trong nháy mắt liền hăng hái, chuyện xấu mới vừa làm cũng quên biến luôn, một cái nhảy trong ngực Dạ Ly Lạc, về mặt tiểu hồ ly tràn đầy mong đợi.

Dạ Ly Lạc chột nhiu mày nhìn tiểu hồ ly đang ở trong ngực hắn làm nũng, cũng là hết sức hưởng thụ, một tay liền đem nàng bao vào trong ngực, vẫn không quên trêu chọc một phen, "Tiểu Nhượng Ly, lần tới muốn sờ gia liền hào phóng cho sờ, gia thích."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hạ độc

Dạ Ly Lạc vẫn như cũ một thân áo bào đỏ tươi, nút thắt đai lưng lỏng lẻo, cả người lộ ra vẻ lười biếng, ôm tiểu ngân hồ trong lòng, không chút để ý đi đến.

Dạ Ly Lạc còn chưa tới cửa, Nam Cung Cần đã nhìn thấy hắn, vội vàng đứng dậy hành đại lễ, Dạ Ly Lạc chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn ta một cái, mới ngồi xuống ghế lười biếng phát tay để cho hắn ta đứng lên.

Mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng một khắc khi đứng dậy, khi Nam Cung Căn nhìn thấy Dạ Ly Lạc vẫn bị chấn kinh, đây là cỡ nào tuyệt sắc, nhìn một cái liền làm cho người ta không dời được mắt.

"Cho người vào chỉ có một việc, bốn vương không muốn nhìn thấy Nam Cung Tâm nữa." Dạ Ly lạc lười biếng nói, giọng điệu kia giống như chỉ thuận miệng nói hôm nay thời tiết thế nào, nhưng vừa mở miệng đàm luận lại là mạng người.

Nam Cung Tâm chính là Đại công chúa, giết nàng ta dĩ nhiên hẳn không cần bỏ bao nhiêu tâm lực. Bất quá cái hẳn muốn chính là làm cho Yêu Hoàng hoàng cung náo động, nếu không đột nhiên cướp lấy vị trí Yêu Hoàng, dường như có chút không thỏa đáng, đến lúc đó các tộc nhân yêu tộc kiểm chuyện phản kháng, hẳn còn phải đi giải quyết, sẽ làm trễ nải thời gian của hẳn.

Dạ Ly Lạc làm việc luôn luôn không thích phiền toái, cho nên lần này mới nghĩ ra kế sách như vậy, trước hết để cho hoàng tộc náo động, tàn sát lẫn nhau hầu như không còn, khi đó hẳn sẽ danh chính ngôn thuận tiếp quản, đến lúc đó tất nhiên sẽ giảm được việc binh loạn phiền toái.

Nam Cung Căn vừa nghe, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, cũng ý thức được mình luống cuống, vội vàng quỳ trên mặt đất, thấp thòm nói, "Ám Vương điện hạ, tiểu vương thể đơn lực bạc, không có cách nào. . . ."

Dạ Ly Lạc đứng dậy đi đến cách Nam Cung Căn một bước chân, hẳn cúi nhìn Nam Cung Căn vẫn một mực cung kính cúi đầu, khẽ nhủ mảy nói, "Bốn vương nói có thể là có thể."

Hắn tới đây gấp cũng chỉ là để cho Nam Cung Căn biết hẳn ủng hộ hẳn ta, làm hẳn ta có thể được ăn cả ngã về không, trợ giúp hẳn hoàn thành cái kế hoạch này thôi.

Nam Cung Căn đợi đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của Dạ Ly Lạc mới vịn ghế đứng dậy, hẳn sao lại không biết hẳn đây là bảo hồ lộ da(*), nhưng hẳn có cái gì để lựa chọn, đưa đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao.

Nếu như hẳn lùi bước coi như may mắn còn sống trở về, thì vị đại hoàng tỷ Nam Cung Tâm ác độc kia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hẳn.

Huống chi chuyện này là Ám vương tự mình đến nói cho hẳn biết, mặc dù thái độ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng hẳn có thể khẳng định đây là ý tứ của Ám vương, nếu là hẳn làm xong, có Ám vương che chở, về sau cũng không phải cả ngày sống trong sự nơm nớp lo sợ nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hẳn trầm xuống, tay vịn cái ghế khẽ dùng sức, nếu là như thế, còn không bằng kéo một kẻ chịu tội thay, cho dù chết cũng phải chết có ý nghĩa, huống chi nếu như không làm, sao biết không có kết quả.

Kỳ hạn ba ngày đã đến, nhìn Nhược Ly rời giường ăn xong điểm tâm, Dạ Ly Lạc liền đến phòng hội nghị thương nghị kế sách chinh phục Yêu giới, Dạ Mị dĩ nhiên cũng ở trong đó, Nhược coi như là được nghỉ một ngày.

Nghỉ ngơi mấy ngày lại có linh đan diệu dược của lão quái, thân thể Nhược Ly tất nhiên tốt lên rất nhiều, nàng chỉ ở trong phòng đợi nửa khắc đã cảm thấy không thú vị.

Ở trên giường lăn mấy vòng, Nhược Ly đột nhiên nhảy lên, nàng quyết định đi thăm thú nơi này, tìm hiểu một chút về cung điện Ám vương phủ.

Bây giờ mặc dù cơm nước không phải lo, còn có người cung chiều, nhưng là ai cũng không thể bảo đảm Dạ Ly Lạc âm tình bất định kia một ngày đó không vui sẽ vứt bỏ nàng, nàng vẫn là phải suy nghĩ cho sau này một chút.

Tâm cung của Dạ Ly Lạc tất nhiên không có một người cung nữ nào, nhưng vừa ra khỏi cửa tâm điện đã thấy có mấy cung nữ yêu lực cường đại sớm chờ ở đó, trong đó còn có cả quản gia của Ám vương phủ là Mị Tuyết.

Các nàng nhận được chỉ thị của Dạ Ly Lạc, tất nhiên sẽ không ngăn cản Nhược Ly, nhưng vẫn tận tâm tận lực đi theo Nhược Ly, một bước không rời đi theo như hình với bóng.

Nhược Ly một mặt nhìn phong cảnh bốn phía, mặt khác ghi nhớ dấu hiệu trên đường, thỉnh thoảng còn hỏi thăm cung nữ đằng sau đây là nơi nào, đáng tiếc các nàng giống như cộc gỗ chỉ biết gật đầu hoặc là lắc đầu, giống như không biết nói chuyện vậy.

Nhược Ly hỏi hai lần không thấy hồi đáp thì cảm thấy không thú vị, cũng biết sẽ không dò la được thông tin gì từ họ, liền thức thời im lặng.

Đến một nơi có một vườn hoa nhỏ không biết tên, nàng liền dừng bước, nơi này khắp nơi đều là một loại hoa màu đỏ rực, màu sắc hết sức chói mắt, hòa cùng không khí trầm lặng trong cung điện quả thực lộng lẫy.

Nhưng vừa thấy cảnh tượng nơi này, Nhược Ly liền không tự chủ nhớ tới Dạ yêu nghiệt cũng một thân y phục đỏ rực chói mắt.

Nàng liếc mắt liếc đầu một cái, muốn đem dáng vẻ yêu nghiệt của Dạ Ly Lạc bỏ qua một bên, đáng tiếc cho dù nàng mở to mắt, vẫn là khuôn mặt tươi cười đầy mị hoặc kia, dường như muốn hòa cùng với màu lửa đỏ rực trước mắt.

Điều này ảnh hưởng sâu sắc đến việc ngắm hoa của nàng, nàng bĩu môi một cái, vừa muốn đi, liền bị một cánh bướm đập dòn trước mắt hấp dẫn.

Nhược Ly vừa thấy liền đuổi theo chơi đùa, mãi không chán.

"Bóp bóp bóp..." Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên khiến Nhược Ly dừng lại, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn nam tử đang đứng ở bên ngoài vườn hoa nhẹ

nhàng vỗ tay, nhìn một lúc lâu cũng không biết hấn là ai.

Nam tử kia chính là Nam Cung Cẩn, hấn được Âm vương triệu kiến, trên đường đi ngang qua nơi này, vừa thấy Nhực Ly hấn liền dừng lại, Nhực Ly khi đó ngủ thiếp đi nên chưa thấy qua hấn, nhưng hấn lại đem Nhực Ly tiểu ngân hồ này vững vàng ghi tạc trong đầu óc.

Cho dù chưa từng gặp qua Âm vương, nhưng người ngoại giới đều biết rõ Âm vương trời sanh tính thích sạch sẽ, rất ghét người khác đụng vào, nhưng hôm qua hấn lại một mực ôm lấy tiểu hồ ly này trong lòng, có thể thấy được hấn có bao nhiêu yêu thích.

Hôm nay có thể may mắn nhìn thấy nó, hấn ta tự nhiên muốn lưu ý nhiều hơn, mạng của hấn ta bây giờ tất cả đều nằm trên tay trong tay Dạ Ly Lạc, thứ hấn coi trọng hấn ta nhất định phải cố gắng lợi dụng, nghĩ tới đây, đôi con ngươi vốn trong trẻo liền tối sầm lại.

Nơi này người nào người đấy đều trung ra một bộ mặt nghiêm nghị, những người có biểu cảm thì tính tình lại kỳ quái. Nhực Ly thấy nam tử này đáng đáp mi thanh mục tú, lại còn mang theo nụ cười ôn hòa, bất giác đối với hấn nhiều hơn mấy phần hảo cảm.

"Nơi này bướm bướm rất đẹp." Nam tử kia nói xong liền một tay bắt được con bướm bướm nhỏ mà Nhực Ly mới vừa phí sức đuổi theo, hấn chậm rãi đi tới bên cạnh vườn hoa, chậm rãi ngồi xổm xuống đem bướm bướm trong tay đưa tới cho Nhực Ly.

Một bên Mị Tuyết vẫn như cũ vẻ mặt lạnh nhạt nhìn, Âm vương chỉ nói nàng phải bảo đảm an toàn cho tiểu thư, những chuyện khác không can thiệp, cho nên nếu Nhực Ly không gặp nguy hiểm, nàng sẽ không ra tay, bất quá tất cả mọi chuyện sẽ được nàng bảo đảm.

Nhực Ly chỉ thấy nhàm chán mới đuổi theo bướm bướm chơi, cũng không thật muốn bắt nó, "Người hãy thả nó ra đi."

Nhực Ly vừa nói ngược lại làm cho Nam Cung Cẩn hoảng sợ, hấn biết tiểu hồ ly này nhất định là hồ yêu đang tu luyện, chỉ là không ngờ tới nàng cư nhiên chưa biến thành hình người đã có thể nói chuyện, nhưng mà hấn chỉ hơi hơi sùng sốt một chút liền trấn định về mặt, lần nữa mỉm cười nhìn nàng.

"Cô nương quả thật tâm địa thiện lương, xem ra là tiểu vương đường đột." Nam Cung Cẩn bộ dáng vẫn khiêm tốn như cũ.

Nhực Ly chạy tới bên cạnh vườn hoa, ánh nắng chói chang khiến nàng có chút choáng váng đầu, bướm bướm cũng nhìn rồi, liền cúi đầu.

Nam Cung Cẩn liền thừa dịp lúc này cố ý đem bướm bướm ở trên đỉnh đầu Nhực Ly thả cho bay lên, một chút ít bột cũng theo đó rớt xuống, dính trên đầu Nhực Ly.

Nam Cung Cẩn cũng là cao thủ chế độc, chỉ là hấn đối với chuyện này từ trước đến giờ đều khiêm tốn, cả Yêu giới cũng không có mấy người biết, hơn nữa thủ đoạn dùng độc của hấn cũng hết sức kín đáo, nếu không những năm này hoàng tộc tranh đấu gay gắt, hoàng cung chính là nơi ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, không có bản lĩnh hấn cũng sẽ không sống sót đến bây giờ.

Nhực Ly khẽ nhíu chân mày, không nhìn được đưa tay day day lỗ mũi, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Cung nữ dẫn đường cho Nam Cung Cẩn thấy hấn ta không chịu đi, sợ Âm vương sốt ruột chờ, vội vàng tiến lên làm tư thế mời.

Nam Cung Cẩn cũng không phải là kẻ ngu, ở chỗ này khắp nơi bị người hạn chế, hơn nữa hấn cũng không tiện cùng sủng vật của Âm vương tiếp xúc quá nhiều, tránh đưa tới tai họa không đáng.

Hấn vội vàng đứng dậy, hướng Nhực Ly chào một cái, "Ừm, hôm nay còn có chuyện quan trọng, nếu hữu duyên, ngày khác nhất định sẽ gặp lại được cô nương."

Chú thích: (*)Hán Việt: DỮ HỒ MUỖ BỈ :bào hồ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bộc lộ tài năng

"Hồi bẩm vương thượng, tất cả thông tin tình báo có ích về tứ giới đều ở đây." Dạ Vồng tiến lên một bước, mặc dù hấn tính tình tương đối nóng nảy, nhưng thu thập tình báo vẫn là thế mạnh của hấn.

"Ừm. . . ." Dạ Ly Lạc đã xem qua là không quên được, chỉ cần nhìn lướt qua một lần là có thể nhớ, trước kia hấn căn bản đối với chuyện của tứ giới không thêm để ý, hôm nay muốn chinh phục, đương nhiên phải biết người biết ta.

Một người cho dù có cường đại đến đâu đi chăng nữa, nếu như gây thù chuốc oán với quá nhiều người cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái, Yêu giới còn dễ bàn tính, nhưng Tiên giới thượng thần, bọn đạo sĩ kim bài của Nhân giới, còn có đám người Đại Trưởng Lão của Ma giới cũng rất khó giải quyết, phải

nghĩ chiến lược vẹn toàn cho thật tốt, đánh bại từng giới, liền có thể giảm bớt những phiền toái không cần thiết.

"Đối với Yêu giới, khiến cho bọn họ tự chém giết lẫn nhau, tiết kiệm cho chúng ta một phần sức lực." Có lẽ mấy ngày nay, Dạ Ly Lạc nhất định đã nghiên cứu thật tốt phương pháp chinh phục tứ giới, dù sao sau khi tiến vào Nhân giới không thể sử dụng được yêu lực, đó là chuyện tương đối phiền phức, như vậy chứng tỏ không thể dùng vũ lực chinh phục, nhất định phải dùng mưu.

"Chuyện còn lại của Yêu giới, các người tự định đoạt." Nói xong, hắn liền cầm cuốn sách lên muốn rời đi.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Nhược Ly chơi đùa đến choáng váng đầu đã sớm trở lại tầm cung, lúc này cảm thấy đầu óc mê man, liền nằm ở trên nhuyễn tháp ngủ thiếp đi, Dạ Ly Lạc trở lại đã nhìn thấy Nhược Ly hết sức nhu thuận nằm ngủ, có chút kinh ngạc, đợi lúc đến gần, đôi mắt đào hoa hẹp dài trong nháy mắt híp lại, vẻ mặt như thể đại biểu hắn đang tức giận.

Nhược Ly lúc này hiển nhiên là bị trúng độc, máu giải bách độc trong cơ thể nàng đang vì nàng mà giải độc, cho nên nàng mới bị choáng váng đầu óc, tinh thần mê man.

Dạ Ly Lạc bước ra phòng bên ngoài, chỉ sợ quấy rầy nàng giải độc, vừa ra đến phòng bên ngoài liền vung tay lên, khiến Mị Tuyết ngã nhào trên mặt đất, hắn lạnh nhạt nhìn nàng, lãnh khốc hỏi, âm thanh kia sắc bén giống y như lưỡi đao, lạnh thấu tận xương tủy, "Kẻ nào đã đến gần tiểu thư?"

Mị Tuyết mặc dù yêu lực cường đại, nhưng nàng chỉ thông thạo công kích cùng phòng ngự, đối với phương diện độc dược hết sức yếu kém, cho nên lúc Nam Cung Cận hạ độc Nhược Ly, thứ nhất thủ pháp hết sức xảo diệu, thứ hai nàng cũng không đoán được hắn ta sẽ dám hạ độc.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Bây giờ trông thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng của Dạ Ly Lạc, trong lòng cũng hết sức thấp thỏm, không cần đoán cũng biết nhất định là tiểu thư đã xảy ra chuyện gì đó, nàng vội vàng nhớ lại.

"Hồi bẩm vương thượng, Trĩ vương Nam Cung Cận đang đi thì gặp tiểu thư ở vườn hoa, có trò chuyện mấy câu." Mị Tuyết trong lòng căng thẳng run run nói, nàng hôm nay quả thật đã khinh suất, chịu phạt là đúng, nhưng ai cũng biết Dạ Ly Lạc trời sinh tính tình tàn nhẫn, trừng phạt này Nàng không dám nghĩ đến.

"Lạc. . . ." Một tiếng gọi yếu ớt vang lên, khiến Dạ Ly Lạc vút Mị Tuyết qua một bên rồi trực tiếp bay thẳng vào trong phòng, hắn ôm lấy Nhược Ly, trong mắt lộ ra một tia lo lắng mà chính hắn cũng không phát giác ra.

Lúc nàng trở về chỉ có cảm giác mình chơi đùa nhiều nên mệt mỏi, nhưng giờ phút này cả người bủn rủn vô lực, nàng cũng không phải đùa ngốc, dĩ nhiên nhận thấy được chuyện này nhất định là không bình thường, nàng xâu chuỗi lại tất cả, đại khái cũng đã đoán ra, liền thử hỏi một câu, "Không phải ta bị trúng độc ư?"

Dạ Ly Lạc ôm Nhược Ly thăm dò mạch tượng của nàng, biết độc đã được giải, liền yên lòng, hắn vốn là không có ý định gạt Nhược Ly bất cứ điều gì, liền nói về Nam Cung Cận và mục đích mà hắn ta đến đây.

"Để hắn trở thành phân bón cho cây cũng tốt." Dạ Ly Lạc không chút để ý nói, tay vẫn không quên đùa nghịch móng vuốt nhỏ của Nhược Ly, mềm mại êm ái khiến hắn yêu thích không buông tay.

Hắn vốn còn muốn dùng tên Nam Cung Cận cho vài việc, nhưng hắn ta dám động đến người của hắn, vậy thì phải làm cho hắn ta sống không được chết cũng không xong.

Sở dĩ cây Đề Huyết hàng năm không bao giờ ngừng nở ra những bông hoa xinh đẹp mỹ lệ như vậy, có rất nhiều nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là dùng những yêu ma còn sống làm phân bón cho cây, yêu lực của bọn họ từng chút từng chút thấm vào bên trong thân cây, mới khiến cho nó nở ra những bông hoa tuyệt mỹ như thế.

Một thời gian trước có cho nó ăn một ít tiên lực, hôm nay ngược lại trở nên kén chọn, yêu ma bình thường không thể làm cho nó nở hoa tươi đẹp như lúc ban đầu, vừa đúng lúc này có một hoàng tử huyết thống thuần chủng hoàng tộc tự dẫn xác mình đến để làm thức ăn cho cây Đề Huyết, xem ra hắn ta cũng có chút cống hiến.

"Chờ một chút." Thị vệ chờ ngoài cửa mới vừa lĩnh mệnh, Nhược Ly lại gọi hắn dừng lại, Dạ Ly Lạc có chút không hiểu nhìn về phía Nhược Ly.

"Lạc, người hắn muốn làm hại là ta, cho nên kết cục của hắn để cho ta định đoạt được không?" Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly yếu ớt, không đành lòng cự tuyệt nàng, chỉ là trong lòng vẫn như cũ có chút không yên lòng, đã lưu lại một tai họa ngầm là Đại công chúa, hôm nay.

"Lạc?" Nhược Ly cũng có chút thấp thỏm, nàng ngăn cản chuyện hắn đã quyết định, có phải đã làm mất mặt hắn, nhưng Nam Cung Cận kia cư nhiên coi nàng như quả hồng mềm mà bóp, nàng thật sự là nuốt không trôi con tức này.

Nếu chuyện như vậy để cho người khác biết, đoán chừng kẻ địch cũng sẽ coi nàng như quả hồng mềm mà xuống tay, như vậy tình cảnh về sau của nàng và hắn cũng sẽ trở nên khó khăn, dù sao giờ phút này nàng không có một chút năng lực tự vệ nào.

"Tiểu Nhược Ly thật muốn tự mình xử lý?" Dạ Ly Lạc cười nhạt một cái, ôm lấy nàng, "Vậy gia sẽ để cho nàng tự mình xử lý hắn."

Dạ Ly Lạc tất nhiên là có tính toán của mình, nếu như Nhượng Ly mềm lòng muốn thả hấn ta, hấn cũng sẽ không ngăn trở.

Hấn nhìn ra được tên Nam Cung Cẩn kia nhất định sẽ không chịu an phận, đến lúc đó cũng coi như cho Nhượng Ly một bài học kinh nghiệm, tránh cho về sau lại bị một vô đầu, dù sao hấn tranh thiên hạ này đều chỉ là vì nàng. (Ed: Mình thích câu nói này)

Nam Cung Cẩn vừa nghe Dạ Ly Lạc triệu kiến hấn, trong lòng liền thấp thỏm bất an, hấn cảm thấy hấn là chuyện hấn hạ độc Nhượng Ly chắc chắn đã bị phát hiện.

Bất quá trong lòng hấn vẫn có một tia phản kích, dù sao đó là độc được hấn đặc chế ra, trừ hấn ra thiên hạ khó có ai có thể giải được.

Lúc Nam Cung Cẩn đến đó, Dạ Ly Lạc đang tựa vào trên nhuyễn tháp, hấn thả cánh tay đang ôm Nhượng Ly, coi như là đang cố vũ chính nàng đến xử lý chuyện này.

Hấn ngược lại không buồn nhìn Nam Cung Cẩn một cái, giống như nhìn hấn ta một cái sẽ làm dơ bản ánh mắt của hấn.

Nhượng Ly nhìn Nam Cung Cẩn một mực cung kính quỳ gối trước mặt, còn có chút khí thế của một chút vương tử, đáng vẻ khiêm tốn, trông thật hiền lành vô hại.

Nhưng chính người này lại có thể đối với nàng hạ độc, lúc đầu nàng còn cảm thấy hấn là người tốt, quả thật trên đời này không thể cả tin người khác.

"Trí vương thật đúng là không làm mai một chữ trí này, chỉ là không biết ngài ở trên người ta hạ độc, là vì lý do gì? Là vì uy hiếp Lạc? Nếu là như vậy, quả thật là buồn cười."

Nhượng Ly nhảy xuống nhuyễn tháp, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Nam Cung Cẩn vẫn đang cúi đầu, khí thế lại không khỏi bức người, cùng đáng vẻ dễ thương này của nàng thật sự không có chút nào phù hợp.

Dạ Ly Lạc ngược lại hơi kinh ngạc, hấn vốn tưởng rằng Nhượng Ly sẽ lại mềm lòng, khiến nàng thả Nam Cung Cẩn đi, nhưng khi nhìn khí thế bức người của nàng lúc này, dường như là hấn đã sai khi nghĩ nàng quá nhu nhược.

Hấn cũng hít một hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt chăm chú dõi theo bóng dáng màu trắng nhỏ, lẳng lặng chờ đợi nàng mang đến cho hấn nhiều điều bất ngờ hơn.

Từ đại hộ pháp thì ẩn ở trong bóng tối thời khắc chuẩn bị thi hành mệnh lệnh, lúc này nhìn thấy Nhượng Ly như thế, ngoại trừ Dạ Mị, ba người kia ngược lại cũng có chút giật mình, dù sao từng gặp qua tiểu hồ ly khá ái đáng yêu này cũng chỉ có Dạ Mị, cho nên nơi này cũng chỉ có hấn hào hứng búng búng xem náo nhiệt.

"Thứ cho tiểu vương ngu muội, lời cô nương nói, ta nghe không hiểu." Nam Cung Cẩn bình tĩnh nhìn lại Nhượng Ly, nhìn khí sắc nàng mặc dù suy yếu, nhưng không có dấu hiệu độc phát, cho nên hấn ta tất nhiên không muốn kế hoạch của mình bị lộ ra.

Hơn nữa không tới vạn bất đắc dĩ hấn ta nhất định sẽ không thừa nhận, hấn ta muốn đợi đến khi nàng bị độc phát khổ sở khó nhịn, đến lúc đó trong lòng Dạ Ly Lạc nhất định sẽ hỗn loạn, hấn sẽ đúng lúc lấy ra thuốc giải, cho dù là Ám vương cường đại cũng phải để mặc hấn bố trí.

Nhượng Ly chột nhiu mày, nhưng vì là bộ dáng hồ ly nên không có ai chú ý đến nét mặt của nàng, chỉ là khí thế cũng không thua kém chút nào, "Trí vương điện hạ, độc trên người ta đã được giải."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tàn nhẫn

Một câu nói khiến mặt Nam Cung Cẩn trắng bệch, hấn cố gắng trấn định, như cũ chết cũng không thừa nhận, "Lời cô nương nói, thứ cho tiểu vương không hiểu."

"Hừ! Trí vương, chẳng lẽ ngươi dám làm không dám nhận? Có cần bảo Dạ Mị đến kiểm tra xem trên người ngươi có vị độc này hay không?" Nhượng Ly vẫn khí thế bức người nhìn chằm chằm Nam Cung Cẩn.

Nàng như thế, khiến Nam Cung Cẩn rốt cuộc hiểu rõ, kế hoạch của hấn đã thất bại, hấn chung quy đã đánh giá cao năng lực chế độc của mình.

Hấn có chút không tin được tự lẩm bẩm, "Không thể nào, độc đó là do ta tự mình phối"

"Trí vương, là ngài đã đánh giá cao bản thân mình hay là đánh giá thấp Âm vương?" Nhưộc Ly từng bước từng bước ép sát, nàng chính là muốn lột mặt nạ dối trá của hắn, bộ dáng cổ lăm ra vẻ kia khiến nàng cảm thấy không khỏi ác cảm, giống như trong tiềm thức trước kia cũng từng gặp phải kẻ dối trá như vậy.

"Ta." Nam Cung Cận tự biết kế hoạch thất bại, suy sụp ngã ngồi dưới đất, ngay cả nói cũng không nói nổi hết câu, không thể cứu vãn nổi nữa rồi, ngược lại trong lòng hết sức tĩnh mịch.

Hắn cười mỉa, "Quả thật vẫn là chạy không khỏi mệnh, bất quá ta không hối hận, chỉ trách vận khí ta không được tốt, nếu như loại độc này giải không được. . . ."

"Mặc kệ có giải được hay không, ta cũng sẽ không trở thành uy hiếp!" Nhưộc Ly đột nhiên biến trở về hình người, nàng còn nhân tiện biến áo ra bộ y phục đồ rục.

Nàng nhìn xuống khuôn mặt suy sụp của Nam Cung Cận, khí thế bức người, cho dù đang thất hồn lạc phách, vốn không nên còn muốn những cái khác, nhưng Nam Cung Cận vẫn bị nữ tử trước mắt làm cho kinh diễm.

Quả thật là khuynh quốc khuynh thành, so với Âm vương chỉ có hơn chứ không kém.

"Chắc chắn sẽ không có bất luận kẻ nào hay bất luận cái gì uy hiếp được Âm vương!" Lúc Nhưộc Ly nói ra những lời này, thì không có một ai chú ý tới Dạ Ly Lạc vẫn luôn hào hứng bùng bùng, nghe đến đó ánh mắt liền tối lại.

"A. Chẳng lẽ là ta tính toán sai lầm rồi." Giờ phút này ngay cả Nam Cung Cận cũng có chút hoài nghi hắn tiếp cận tiểu hồ ly được xem như bảo bối là lầm rồi, hắn đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, nghĩ lại Âm vương là nhân vật nào, há có thể vì một sủng vật mà khoanh tay chịu trời.

"Cũng coi như để cho người mình bạch trước khi chết !" Nhưộc Ly cảm thấy nàng đây coi như là nhân từ cuối cùng dành cho hắn, cũng là không để cho hắn chết không minh bạch.

Một chữ "chết" khiến Dạ Ly Lạc hai mắt tỏa sáng, hắn hài lòng lộ ra nụ cười, xem ra tiểu Nhưộc Ly của hắn không phải là một nữ tử yếu đuối mặc cho người khi dễ, mà là tiểu ma đầu giống hắn vậy, điều này làm cho hắn hết sức vui mừng .

"Nếu Lạc giao người cho ta xử trí, vậy ta coi như trả lại người độc." Nói xong Nhưộc Ly liền muốn dùng thủ độc được ngày hôm qua ở chỗ Dạ Mị phối được, coi như là lấy độc trả độc, sống hay chết còn phải xem tạo hóa của chính hắn.

Dạ Ly Lạc lại đột nhiên đưa tay đem Nhưộc Ly ôm vào trong ngực, không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn làm cho trên tay Nhưộc Ly dính vết máu không sạch sẽ, chỉ cần lòng của nàng đủ cứng rắn, cái này đã đạt tới mục đích của hắn rồi.

"Đem hắn mang xuống." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt phản phó, trên đời này những kẻ ngu ngốc không đem Dạ Ly Lạc hắn vào mắt, muốn ép buộc hắn, sợ rằng người nọ còn chưa ra đời.

"Chờ một chút." Nhưộc Ly ở trong ngực Dạ Ly Lạc gầy giữa thò đầu ra, vội vàng ngăn trở, bình tĩnh nghĩ lại, nàng đột nhiên nghĩ đến người này còn có chỗ dùng được, cứ vậy xử lý ngược lại đáng tiếc.

"Tiểu Nhưộc Ly, làm sao vậy?" Dạ Ly Lạc đùa nghịch sợi tóc màu bạc của Nhưộc Ly, cũng không chịu buông nàng ra, Nam Cung Cận loại người này nếu bị bức ép đến đường cùng ai biết hắn có thể hay không liều chết đánh một trận, nếu làm thương tổn Nhưộc Ly sẽ không hay, ở trong ngực hắn vẫn là an toàn nhất.

"Hắn còn có chỗ có thể lợi dụng." Dạ Ly Lạc muốn đoạt được vị trí Yêu hoàng, mặc kệ nguyên nhân chân chính là gì, nhưng Nhưộc Ly biết trong này nhất định có một phần là vì nàng, cho nên nàng tất nhiên sẽ dốc hết sức mình để giúp hắn, tựa như lời nói khi đó của nàng, "Hắn nếu không vứt bỏ, nàng sẽ không rời đi."

Điều này khiến tam đại hộ vệ đều cả kinh, có thể làm cho Vương của bọn họ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đây coi như là lần đầu tiên, đáng tiếc bọn họ không biết đây là lần thứ hai Nhưộc Ly khiến Dạ Ly Lạc thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

"A, Tiểu Nhưộc Ly nói nghe thử một chút?" Dạ Ly Lạc ánh mắt sáng lên, vừa rồi hắn có chút gấp gáp vội vàng rồi, lúc này tỉnh táo nghĩ lại, cũng biết Nhưộc Ly chỉ là cái gì, nhưng hắn vẫn muốn nghe một chút xem Nhưộc Ly có ý gì.

"Nếu Đại công chúa muốn mượn tay của chúng ta, vậy thì ăn miếng trả miếng đi." Nhưộc Ly cúi đầu nhìn chằm chằm Nam Cung Cận, trên mặt tràn đầy vẻ tàn nhẫn.

Giờ phút này đáng về tạo孽 lịch sự của Nam Cung Cận đã sớm biến mất hầu như không còn, hắn như thế có lẽ mới thật sự là hắn, một tên yêu quái nội tâm u ám.

Nhìn thấy hắn như vậy, Nhưộc Ly càng thêm cảm giác chính mình thu hồi sự đồng tình là đúng, một tên yêu quái như thế, nếu như không loại trừ, về sau nhất định hậu họa vô cùng, chuyện ngốc như vậy, Nhưộc Ly nàng chắc chắn sẽ không làm.

"Lạc, đem hắn về phủ của mình, sau đó để cho người phát hiện hắn chết ở trong phủ Đại công chúa, ta nghĩ Đại công chúa nhất định sẽ vô cùng giận mình."

Nhược Ly mang theo vẻ tươi cười nhìn Dạ Ly Lạc, cười như vậy làm cho mọi người ở đó đều cả kinh, ngay cả Dạ Mị cũng có chút kinh ngạc, nụ cười mang theo đùa giỡn như vậy, nụ cười ngạo nghễ như thể chỉ nhìn thiện hạ bằng nửa con mắt, ngược lại vô cùng giống với Vương của bọn họ.

"Đây quả là một ý kiến hay." Dạ Ly Lạc cũng chịu nheo cái mũi nhỏ của Nhược Ly một cái, rất hài lòng, người bên cạnh hẳn nhất định phải cùng hẳn giống như nhau, nếu không kẻ địch trong thiên hạ này nhiều như vậy, hẳn không muốn nàng gặp phải điều gì không may.

Đôi nhãn châu thật to của Nhược Ly chuyển động, nhân cơ hội nói, "Ta chỉ nói rồi Lạc nghĩ thôi, cũng không coi là cái gì."

Dạ Ly Lạc lúc này ngược lại thật sự nở nụ cười, hẳn cũng không quản có người khác, môi mỏng nhẹ đặt lên bên tai Nhược Ly, động tác quá mức mập mờ.

Hắn dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ có thể nghe nói, "Trên đời này chỉ có nàng mới có thể uy hiếp được gia." Nhược Ly chỉ cảm thấy trên lỗ tai ngứa một chút, ngay sau đó liền bị lời này của hắn làm rung động, thân thể khẽ run, nàng trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên chưa kịp phản ứng, những lời hắn nói lúc này rốt cuộc là có ý gì?

Đội Nhược Ly ngẩn người xong, Dạ Ly Lạc thoáng vung tay tay đem Nhược Ly biến trở về chân thân hồ ly, hắn ôm lấy nàng, vẫn như cũ không chút để ý bước đi, nhưng từng bước vững vàng.

Nhược Ly ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng Dạ Ly Lạc lúc này vẫn như cũ gương mặt lạnh lùng, giống như vừa rồi hẳn cũng không nói lời nào, nhưng mấy chữ nhẹ nhàng lại làm nhiều loạn trái tim nàng.

Nhược Ly ở trong lòng hẳn không biết có phải là trúng độc hay thân thể còn quá yếu đuối, vừa rồi lại miễn cưỡng biến thân tiêu hao quá nhiều hơi sức, giờ phút này đầu óc choáng váng, tựa vào trong lòng ngực kiên cố này, an tâm nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, trước khi ngủ nàng vẫn không giải thích được, lời hắn nói lúc này rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng, như thế nào nàng cũng không dám nghĩ là hắn để ý đến nàng, hẳn thích nàng.

Chuyện Nam Cung Cẩn được Dạ Mị giải quyết hết sức gọn gàng, theo như tính tình ác liệt trước sau như một của hắn, hẳn đầu tiên là đem Nam Cung Cẩn ra thử một chút thuốc, khi bị hắn làm cho nửa chết nửa sống, sống không bằng chết, thì mới cho hắn ta uống đoạt hồn tán, không chế hắn ta để cho hắn ta trở lại Trí vương phủ.

Án binh bất động hai ngày, liền khiến cho Trí vương đã sớm chết xuất hiện trong phủ Đại công chúa.

Đội Đại công chúa phát hiện thì tin tức này đã lan truyền nhanh chóng, hơn nữa đối với nàng ta hết sức bất lợi, dân chúng đồn đãi, đều nói là bởi vì Đại công chúa Nam Cung Tâm ghen tỵ Tiểu vương gia, mới âm thầm sát hại.

Trong lúc nhất thời lời đồn đại nổi lên bốn phía, vốn các Vương gia khác đã không phục việc một tiểu nha đầu được thừa kế hoàng vị, hôm nay nhân cơ hội khó có được, các Vương gia rồi rít mõ muốn hành động.

Một tiểu nhi tử không được sủng ái, Yêu hoàng dĩ nhiên không quan tâm, nhưng những ngày gần đây nghe các loại lời đồn đã khiến hắn phiền muộn không dứt, chuyện bên Ấm vương còn chưa được giải quyết, lúc này tất cả các thế lực Yêu tộc lại làm loạn gây áp lực, ép hẳn phải điều tra kỹ chuyện này, có thể nói làm cho hắn sốt đầu mề trán.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Không biết tự lượng sức mình

"Bẩm hoàng thượng! Nhân vương cầu kiến."

Nhân vương là con lớn nhất của Yêu hoàng, là người được sủng ái nhất trong ba nhi tử, được an bài chức vụ quan trọng, lúc Đại công chúa còn chưa lên ngôi, phần lớn sự vụ đều do hắn xử lý.

Yêu hoàng vừa nghe, trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, vội vàng cho gọi, nhi tử này của hắn đầu óc lạnh lẽ, lúc này Yêu hoàng đã trở nên nóng nảy lo lắng, căn bản là không nghĩ ra cách gì.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng!" Nhân vương luôn luôn làm việc tỉ mỉ cẩn thận, hơn nữa luôn ở thời cơ thích hợp biểu diễn tài hoa của mình, cho nên coi như là ở nơi này có cả ba hoàng tử, thì Yêu Hoàng đối với hắn cũng thân thiết nhất.

"Con ta mau đứng dậy!" Yêu Hoàng giống như già đi thêm mấy tuổi, các Vương gia khác hẳn không sợ, chỉ là Ấm vương vốn luôn mai danh ẩn tích cư nhiên cũng muốn nhúng tay vào, điều này khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

Yêu hoàng cũng không đàn, Đại công chúa cho dù có chút kiêu căng, nàng cũng không ngu xuẩn đến nổi tự tay giết đệ đệ của mình, hơn nữa bộ dạng Nam Cung Cận lúc chết rất kinh khủng, thủ pháp đó cũng không phải là người bình thường có thể làm được, hẳn chỉ đi một chuyến đến Âm vương phủ, kỳ hoặc trong đó, không nghĩ cũng biết.

"Bẩm Phụ hoàng, kẻ sách hiện nay cũng chỉ có thể ủy khuất đại hoàng tử, bất quá tin đồn này nhất định phải loại bỏ, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến uy tín của đại hoàng tử!"

Yêu hoàng có chút nhức đầu dựa vào ghế, từ xưa đến nay, các hoàng tử tranh đấu gay gắt, từ trước đến nay đều là thắng làm vua thua làm giặc, có ai đi lên vị trí này không phải máu tươi đầy tay, ngay cả hắn cũng đã giết sạch tất cả huynh đệ tỷ muội mới có thể không lo hậu hoạn về sau.

Tin tức về cái chết của tiểu nhi tử lại bị thổi phồng lên nghiêm trọng như thế, nghĩ đến nhất định là có người ở sau lưng quỷ phá, nhưng hôm nay hắn thật đúng là không có biện pháp gì giải trừ, chỉ có thể tận lực bảo toàn Đại công chúa, tạm lánh phong ba.

"Truyền lệnh, Đại công chúa không có lệnh của bốn hoàng không cho phép ra khỏi phủ nửa bước, dân Hoàng bang, nói Trĩ vương đột nhiên bệnh qua đời là vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, cùng Đại công chúa không có quan hệ chút nào."

Yêu hoàng dừng một lúc, sau đó nhìn về phía Nhân vương, có chút bất đắc dĩ nói, "Chuyện này liền giao cho ngươi làm."

Yêu Hoàng mệt mỏi rũ rời phát phát tay cho Nhân vương lui ra, gần đây bởi vì tâm tư phiền não, lúc luyện công không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma, đã khiến hắn bị trọng thương.

Hắn cũng biết nữ nhi cùng nhi tử tranh đấu gay gắt tất nhiên không phải ngày một ngày hai, nhưng giờ phút này hắn thật không biết có thể tin tưởng bất cứ ai, huống chi đem chuyện này quang minh chính đại giao cho Nhân vương, cho dù Nhân vương tâm ngoan thủ lạt cũng không đến nỗi mạo hiểm làm khó Đại công chúa, hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy thôi, còn lại cũng chỉ có thể trông chờ vào vận mệnh của nữ nhi mà thôi.

Đại công chúa bị nhốt ở trong phủ, Hoàng bang đã dán ra, nhưng vẫn không lần át được những lời đồn đại, Đại công chúa vốn là muốn cầu kiến Phụ hoàng nàng, nhưng lại bị cự tuyệt, làm cho nàng hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày.

Lễ vương thấy Trĩ vương bị ám hại một cách dễ dàng như vậy, tất nhiên biết đạo lý môi hở răng lạnh, nếu để cho Đại công chúa vẫn được đắc thế, theo tính tình ngạo mạn của nàng, hẳn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngày thứ hai hắn liền âm thầm bá kiến Nhân vương, thứ nhất là biểu lộ tâm tư của mình, hắn nguyện ý phò tá Nhân vương ngồi lên vị trí hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Nhân vương tất nhiên biết đệ đệ này của hắn thương ngày hết sức an phận, lá gan cũng nhỏ, hắn liền mừng rỡ vì có người giúp một tay, chỉ là lòng phòng bị không phải là không có.

Hôm nay coi như Yêu hoàng giữ bí mật chặt chẽ cẩn thận đến mấy, hai huynh đệ bọn họ ít nhiều gì cũng có chút thực lực, liếc mắt một cái là biết thân thể Phụ hoàng nhất định là xảy ra vấn đề gì, nếu không làm sao vẫn đóng cửa không ra, ngay cả đại nữ nhi hắn thương yêu nhất nhiều lần cầu kiến, hắn cũng chẳng quan tâm.

Hai người ngầm hiểu liếc nhìn nhau một cái, lúc này nếu như không diệt trừ Đại công chúa, đợi đến lúc nàng nắm quyền lực trong tay, hai người bọn họ ai cũng sẽ không có ngày được yên.

Nhân vương hơi thử dò xét một cái, Lễ vương liền nói ra phương pháp đối phó với Đại công chúa, hai người bình thường ăn không ít bực tức vì nàng, giờ phút này ngược lại thật sự là ăn ý vô cùng.

.....

Tết của Yêu giới mỗi năm một lần đã đến, Yêu giới một mảnh vui mừng, ngay cả Âm vương phủ hết sức an tĩnh cũng được Mị Tuyết thu xếp bố trí lại hoàn toàn, khiến nó có một chút không khí vui vẻ.

Nhược Ly mấy ngày nay không có việc gì làm bị nuôi đến béo ra, Dạ Ly Lạc mấy ngày gần đây lại bận bịu xem tình tức tình báo, cho nên đối với việc rèn luyện của nàng cũng ít giám sát, mùa xuân đến khiến khí trời ẩm áp nên tất nhiên càng ngày càng lười.

Lúc này Nhược đang nằm trên một chiếc giường nhỏ bên cạnh bờ hồ, giường là đặc biệt vì nàng mà làm, lớn nhỏ theo hình thể của nàng, phía trên còn phủ lên một tấm da bạch hổ thật dày.

Màu trắng như tuyết làm nổi bật lên những sợi lông màu bạc khiến nó càng thêm sáng bóng, mềm mại êm ái chạm phải một cái khiến tâm mềm nhũn.

Dạ Mị gần đây vẫn xử lý những nhiệm vụ mà Dạ Ly Lạc đã giao phó, việc dạy cách điều chế độc cho Nhược Ly cũng không được bao nhiêu, cho nên Nhược Ly càng thêm rảnh rỗi, mà rảnh rỗi thì lại đi phơi nắng.

"Tiểu Nhược Ly đây là đang phơi nắng sao?" Dạ Ly Lạc không biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh Nhược Ly, mang theo một phần vui vẻ nhìn nàng.

Nhược Ly vừa nghe thấy âm thanh của Dạ Ly Lạc nhất thời tinh thần tỉnh táo, đôi mắt mới vừa rồi còn nửa híp lại trong nháy mắt mở to.

Ui, rốt cuộc cũng có một người sống, những thị nữ bên cạnh kia đều giống như người chết, bày cái mặt chết cũng không nói, cả ngày chẳng có lấy một thanh âm, ngay cả nói cũng không cùng nàng nói, nàng đang phiền chán muốn chết rồi.

"Lạc, gần đây xử lý công sự có phải rất vất vả không?" Nhược Ly lập tức lộ ra bộ dạng chân chó, cười hi hi nhìn Dạ Ly Lạc ngồi đối diện nàng đang uống trà.

Nhược Ly đã nghĩ ra, mười mấy ngày nay ở chung, nàng đã nhìn ra Dạ yêu nghiệt là điển hình thích mềm không thích cứng, nếu nàng muốn đi ra ngoài chơi, nhất định phải làm nũng!

"Không tệ." Dạ Ly Lạc dĩ nhiên biết tính toán của Nhược Ly, nhưng hẳn chính là làm nger, vẫn như cũ không chút để ý uống trà, ngón tay thon dài trắng nõn thỉnh thoảng ma sát cái ly bạch ngọc, lúc này ngay cả nhìn nàng cũng không nhìn một cái.

Cho nên chiêu thứ nhất, nũng nịu làm bộ đáng yêu không dùng được.

Nhược Ly lập tức thay đổi chiến thuật, biến thành hình người, nhảy xuống giường êm, vòng qua phía sau Dạ Ly Lạc, bàn tay nhỏ bé trắng nõn khoác lên đầu vai hắn, ân cần vân vân xoa bóp, trong miệng còn lẩm bẩm, "Nhất định khổ cực, nhất định cực khổ, Lạc, người cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện chính phục Yêu giới cũng không vội."

"Hửm? Tiểu Nhược Ly, vừa nghe nàng nói như thế, gia thật đúng là có chút cảm thấy mệt mỏi." Dạ Ly Lạc đưa lưng về phía Nhược Ly, lười biếng nói xong, giống như thật sự muốn ngủ, chẳng qua là đôi mắt đảo hoa chi khép một nửa, nhìn thế nào cũng thấy mang theo một tia ranh mãnh.

Nhược Ly hiện tại chỉ là đáng đáp của một nữ hài khoảng mười ba tuổi, mặc dù đáng đáp cao gầy, nhưng trên mặt vẫn mang theo một nét ngây thơ bụ bẫm của hài tử, nhưng cho dù là như thế tướng mạo của nàng cũng khiến người khác phải kinh diễm, sau khi lớn lên nhất định da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán cao mày ngài, trở thành kinh thế mỹ nhân.

Nhược Ly vừa nghe Dạ Ly Lạc nói mệt mỏi, trong lòng lập tức hưng phấn, đây không phải là có hy vọng rồi sao?

"Mấy ngày tới gia liền bế quan ngủ đề lấy lại sức."

"."

Nhược Ly vốn là muốn không ngừng cố gắng, vậy mà hắn vừa mở miệng, lại nói muốn ngủ, lần này xem như nàng không có cách nào để trút bức bối rồi.

Chiêu thứ hai, lấy lòng cũng chiêu cáo thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Âm mưu xuất hiện

Nhược Ly ủ rũ cúi đầu, ịu xiu thu tay lại, biến trở về thân tiểu hồ ly nhảy lên trên giường nhỏ, giận dữ đưa cái đuôi xù về phía Dạ Ly Lạc.

Việc com no áo ấm của nàng hoàn toàn dựa vào người này, nàng như thế nào lại không biết xấu hổ khi thời điểm hắn muốn nghỉ ngơi nói lên yêu cầu khác, như vậy cũng có vẻ quá không phúc hậu.

"Vốn là gia còn muốn đi ra ngoài thưởng thức một chút không khí ngày Tết của Yêu giới, nhưng nhìn Tiểu Nhược Ly không có tinh thần như vậy, hay là thôi đi." Dạ Ly Lạc liếc mắt thấy Nhược Ly giật mình, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng sâu.

Nhược Ly vốn đang hậm hực, căn bản không muốn để ý đến Dạ Ly Lạc, nghe Dạ Ly Lạc nói vậy nhất thời không kịp phản ứng, đây không phải là hiệu quả nàng muốn ư, hóa ra nãy giờ nàng đều làm chuyện vô ích rồi, thì ra là người này cũng muốn đi.

Nàng lập tức nhảy đến, gật gù há hê, dáng vẻ mười phần trung khuyển, nhưng khi nhìn thấy khóe miệng Dạ Ly Lạc đang cười chế nhạo, Nhược Ly lập tức xụ mặt xuống.

Ui, ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, Dạ yêu nghiệt chính là đang đùa bỡn nàng đây mà, còn mệ cho nàng phải nghĩ ra đủ loại chiêu trò lấy lòng, thật là xấu hổ mất mặt.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly lại quay người đưa cái đuôi lông xù về phía hắn, tất nhiên đã nhìn ra, nếu lại trêu chọc nữa, đoán chừng tiểu hồ ly này sẽ nổi giận.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt cái đuôi xù của Nhược Ly, không chút để ý nhưng từng chữ nói ra lại là thật lòng: "Ngày mai Lễ Yêu nàng cùng gia ra ngoài đi dạo nhé."

Nhược Ly thật ra thì trong lòng rất cao hứng, nhưng khi đôi tay mang theo hơi lạnh chạm vào đuôi nàng khiến cho cả người nàng không nhịn được khẽ run, nha, cảm giác này cũng quá kỳ quái.

Nhược Ly vội vàng quay đầu lại, nàng cũng biết đâu là chùng mực, thấy mực đích của mình đã đạt được cũng không kiểu cách nữa, lúc quay đầu lại vẫn không quên đem cái đuôi của mình thu hồi lại.

Cảm giác vừa rồi giống như là có một dòng nhiệt chạy qua thật sự là rất khó chịu, có một chút tê tê ngứa ngứa, giống như có cái gì đang khê cào vào lòng của nàng, khiến cho nàng cảm thấy hô hấp đều không thông.

Dạ Ly Lạc tất nhiên chú ý tới biến hóa kỳ quái này của Nhược Ly, lông mày hần thoáng nhướng lên, trong lòng âm thầm nói tốt rồi, về sau coi như biết được vị trí mẫn cảm của Nhược Ly.

"Nàng có bằng lòng hay không?" Dạ Ly Lạc thu tay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Nhược Ly trước mặt trong ánh mắt có chút mê mang, trong đôi đồng tử đỏ như máu phản chiếu hình bóng của hắn, khiến cho hắn tự nhiên sinh ra một loại ảo giác-thiên trường địa cửu.

"Được, được! Lạc đi đâu ta sẽ đi đó!" Có thể nói Nhược Ly đã đem công phu nịnh hót phát huy đến mức vinh quang luôn rồi, khi nói mặt không đỏ không trắng, bất quá mặt hồ ly của nàng cũng không nhìn ra được màu gì.

Dạ Ly Lạc cũng đoán được lời này có một nửa là Nhược Ly nịnh nọt hắn, nhưng thâm tâm vạn năm không thay đổi cũng khẽ run lên, giống như có thứ gì khê vuốt trái tim của hắn, một dòng nước ấm trong nháy mắt chảy vào lục phủ ngũ tạng, sưởi ấm toàn thân của hắn.

Khuôn mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi có chút suy chuyển, hần vội vàng cúi đầu, nở nụ cười tự giễu, không chế lại phản rung này.

"Ngày mai chúng ta hảo hảo vui đùa một phen!" Hiếm khi thấy Dạ Ly Lạc âm thanh cũng mang theo vẻ mong đợi, hần vươn cánh tay đem thân thể nhỏ bé mềm mại của Nhược Ly ôm vào trong ngực.

Nhược Ly không nhìn thấy được sâu trong đôi mắt đào hoa kia mang theo một tia vui vẻ ấm áp, lần đầu tiên hần cảm thấy ngày mai là ngày đáng để mong chờ.

.....

Một chỗ trong mật thất, một nam tử gầy gò ngồi ngay ngắn phía sau tấm rèm, hần nhìn nữ tử đang nửa quỳ ở ngoài rèm, đạm mạc khẽ cười một tiếng, cánh tay yếu ớt đưa ra bên ngoài rèm vẫy vẫy.

"Không cần phải khách khí, có tin tức gì không?" Âm thanh của nam tử kia hết sức dịu dàng, khiến người ta cảm thấy hần là một người hết sức vô hại.

Nhưng nữ tử đang quỳ trên đất kia không chút nào cảm nhận được cảm giác ấm áp, ngược lại cả người cảm thấy lạnh lẽo, nam nhân này càng dịu dàng liền báo trước âm mưu sẽ bắt đầu.

"Ám Vương sẽ tham gia Lễ Yêu, hành trình đường đi bất định, nhưng hần vẫn sẽ như thường ngày mặc trang phục màu đỏ, tiểu thư nhất định sẽ đi đến những nơi náo nhiệt." Nàng kia suy tư một khắc mới chọn được lời chuẩn xác nhất mà nói ra.

"Hửm?" Nam tử trong rèm gật đầu một cái, bàn tay khẽ nâng trán, làm như đang suy tư cái gì, một lát sau mới mở miệng lần nữa, "Không còn việc của người."

Nàng kia ngẩn ra, do dự một chút mới lấp bắp mở miệng, "Không biết đệ đệ của ta."

Nhưng còn chưa nói hết liền bị nam tử kia nhẹ nhàng linh hoạt cắt đứt, "Đệ đệ của người không cần phải lo lắng, tỷ tỷ của hần giúp ta, ta như thế nào lại bực đãi hần, ta nhất định sẽ hảo hảo chiều đãi hần."

Nàng kia vừa nghe cả người run lên, mang theo một tia bất đắc dĩ cùng cô đơn, run run rẩy rẩy đứng lên rất cung kính thi lễ một cái mới lui ra.

Phía sau rèm nam tử nhìn bóng dáng cô đơn kia, cười nhạo một tiếng, ám vệ bên cạnh đột nhiên hiện thân, thử thăm dò hỏi một câu, "Chủ tử, kế hoạch vẫn tiến hành như cũ sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của nam tử gầy gò liếc qua một cái, ám vệ kia liền sợ hãi quỳ xuống cầu xin tha thứ, "Chủ tử thứ tội, thuộc hạ quá phận!"

"Không sao." Nam tử kia hiển nhiên tâm tình rất tốt, cũng không chỉ trích gì nhiều, ngược lại hơi vui sướng nói, "Dịp tốt như thế sao ta có thể bỏ qua, kế hoạch vẫn tiến hành như cũ."

Ám vệ kia trong mắt mang theo một tia lo lắng, nhưng thấy dáng vẻ chủ tử của hần tràn đầy tự tin, liền chớp mắt biến mất đi thi hành nhiệm vụ.

Nam tử gầy gò kia nhìn ám thất trống rỗng, nhếch môi cười, gương mặt lộ ra vẻ tùy tiện. Chớp mắt khi vén rèm lên, lại là một bộ dạng khúm núm, khí thế ngút trời mới vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng.

.....

Nhân vương phủ, giờ phút này Nhân vương tựa vào trên ghế đá lưu ly, cùng với súng cơ mập mờ không rõ, Nhân vương thừa kế đáng về anh khí của

mẫu thân mình, cả người đáng đáp hết sức khí phách.

Mây kiếm mắt sáng, vừa tu luyện được ngàn năm, thuật biến hóa tất nhiên tuyệt hảo, chỉ đáng về đó thôi cũng làm cho nữ tử kia không nhận được khuyên tâm.

Nguyên bản chính là còn sót lại ba vương tử tuần mỹ nhất, hôm nay lại chết một, cùng với Lễ vương lúc nào cũng có dáng vẻ bệnh tật, hẳn quả thực là vương công quý tộc được người tranh nhau nịnh bợ.

"Bẩm Vương Gia, bọn thuộc hạ tại hậu viện tuần tra đã phát hiện ra tờ giấy này." Thị vệ trưởng cung kính quỳ gối tại sảnh, hai tay hắn cầm một cuộn giấy giờ qua đình đầu, "Bọn thuộc hạ đã kiểm tra cũng không có độc."

"Các ngươi lui ra!" Nhân vương ngồi ở trên ghế cao, ngạo mạn phát phát tay cho đám thị vệ canh gác toàn bộ lui ra ngoài.

Sùng cơ ở trong ngực hắn nhăn mặt lại, ngược lại có chút không không muốn, Nhân vương ở trước ngực nàng hung hăng nắm một cái, mới mở miệng, "Chờ bốn vương trở về." Đỗ dành nàng kia xong mới bước ra ngoài.

"Vương Gia. . . ." Thị vệ trưởng vừa thấy, sắc mặt liền trắng bệch, hắn áp a áp úng cuối cùng đem tờ giấy cung kính đưa tới, "Chuyện này. . . . Thuộc hạ thật sự là không dám quá phận. . . ."

"Phế vật!" Nhân vương đoạt lấy tờ giấy, vừa thấy, sắc mặt cũng biến đổi, phía trên cư nhiên viết một kế sách tuyệt diệu để hãm hại Đại công chúa, hắn tỉ mỉ suy nghĩ một chút, mày chau chặt lại, chăm chú nhìn chăm chăm thị vệ trưởng đang quỳ phía dưới, trong mắt lộ ra một phần ác độc.

Người thị vệ trưởng kia bị hắn nhìn chăm chăm như thế, trong nháy mắt bị dọa đến nổi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hắn có cảm giác không tốt vội vàng sợ hãi đập đầu, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, chỗ cổ họng liên nứt ra một vết thương, máu mầu đỏ tươi bắn ra thật xa, trong nháy mắt trong không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi vị ngai ngái tanh nồng.

Nhân vương lại nhếch môi cười, lè lưỡi liếm môi một cái, hứng thú dạt dào nói, "Mùi vị này thật không tệ." Sau đó trưng ra một nụ cười.

Mảnh giấy này mặc kệ là do ai ném vào, cũng thật sự là đối với hắn trăm lợi chứ không có một hại, hắn theo bản năng vươn tay vuốt chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay của mình, gương mặt hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lên đường

Trong phủ Đại công chúa.

Đại công chúa Nam Cung Tâm từ khi sinh ra đến giờ chưa từng bị đối xử như vậy, Phụ hoàng nàng chẳng những không chịu gặp nàng, còn sai người đem nàng giam lỏng ở trong phủ Đại công chúa, điều đáng giận nhất chính là người đưa ra chủ ý này lại còn là đệ đệ của nàng - Nhân vương, cái tên tiểu nhân mà nàng luôn nhìn không vừa mắt.

Hai ngày này nàng đã đem tất cả đồ có thể đập bên trong tầm cung của mình toàn bộ đều đập nát bậy, nhưng vẫn một bụng lửa giận, lúc này đang ngồi trên ghế mềm thờ hồn hèn.

Mẫu hậu của Nam Cung Tâm mặc dù là chính cung nhưng đáng đáp cũng không xinh đẹp, bà ta dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ cường đại mới có thể giữ vững được vị trí hoàng hậu, hơn nữa thành công đem những hoàng tử của các phi tử khác âm thầm xử lý xong xuôi.

Tướng mạo của Nam Cung Tâm phần lớn đều được di truyền từ mẫu hậu của mình, cho dù sau này có tu luyện thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể thay đổi một chút, trừ cặp mắt phượng kia, những chỗ khác muốn bình thường thì có bao nhiêu bình thường.

Lúc này một tên nam sủng đang nửa quỳ ở trên chân nàng, thận trọng khuyên giải, "Công chúa, chuyện như vậy xét đến cùng đều là do Ám vương âm thầm sắp đặt!"

Đại công chúa vừa nghe, trong nháy mắt đúng tâm ý của nàng, tức giận lại đem ly nước trà mới vừa bung lên ném xuống đất, khiến nước bắn tung tóe lên khắp người tên nam sủng kia, thế nhưng hắn lại không nói tiếng nào, vẫn như cũ cười nói tự nhiên gạt đầu phụ hạ.

"Đứng nha! Công chúa, cái loại dã tạp chúng đó không biết ở đâu ra, hắn làm sao có thể so sánh cùng với người có huyết thống hoàng tộc cao quý như người, nói đến hắn chỉ khiến miệng của người bị ô uế!"

"Đó là điều đương nhiên, đều tại cái tên dã tạp chúng đó, nếu không bản công chúa cũng sẽ không bị cấm túc!" Đại công chúa trong lòng hết sức bất

binh, lý trí bình thường bởi bị giam lỏng mấy ngày nay đã bị tiêu tan hầu như không còn, huống chi mấy ngày nay cũng không có biện pháp trừng phạt nào, năng dĩ nhiên càng thêm coi thường Âm vương.

"Nếu như có cơ hội, Bồn cung nhất định khiến hắc đế đẹp mặt! Để cho hắc đế quỳ gối dưới chân của ta cầu xin tha thứ!" Đại công chúa cắn răng nghiền lợi nói, hận không thể lập tức đem Âm vương nghiền xương thành tro, nuốt sống vào bụng.

Nam sủng kia đột nhiên nghiêng người tiến lên, ở bên tai Đại công chúa nhẹ giọng nói ra, "Công chúa, tiểu nhân có một tỷ tỷ làm người hầu trong vương phủ, nói là Âm vương ngày mai muốn tham gia Lễ Yêu, sẽ mang theo sủng vật của hắn, nếu như bắt được sủng vật kia, đoán chừng nhất định sẽ làm tiêu tan nhuệ khí của hắn! Đến lúc đó khiến hắc đế quỳ xuống cầu xin tha thứ, cũng không phải là việc khó."

Đại công chúa mặc dù nóng lòng báo thù, nhưng vẫn còn có một tia lý trí, nàng nửa tin nửa ngờ hỏi, "Chỉ là một sủng vật thôi, chết thì chết, có đáng giá đến mức Âm Vương phải huy động nhân lực không?"

Nam sủng kia khi nghe thấy câu chỉ là một sủng vật thôi, có chết thì chết, ánh mắt lập tức tối sầm lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại cười tươi như hoa.

"Công chúa, nghe nói Âm vương đối với tiểu hồ ly kia sủng ái có thừa, coi như vì tiểu hồ ly kia, đoán chừng dẫn hắn đi vào bẫy rập cũng không khó lắm, đến lúc đó Âm vương không phải là vật trong túi của chúng ta sao, mặc cho người bố trí!"

Đại công chúa vừa nghe, mắt phượng chuyển một cái, cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, lời đồn thổi về Âm vương này cũng quá rồi, nàng đắc tội hắc đế trử Phụ hoàng của nàng ngạc nhiên bên ngoài cũng không có chuyện gì, vừa nghĩ tới đó, nàng trong nháy mắt sức mạnh tràn đầy.

Hơn nửa lần trước nàng từng gặp qua Âm vương, tướng mạo đó giống như thiên nhân, khiến cho nàng vẫn không quên được, chỉ cần vừa nghĩ tới đã cảm thấy những nam sủng bên cạnh đều không vừa mắt, gần đây đều không gọi nổi hứng thú.

Khóe miệng nàng nâng lên một nụ cười nhạt, nếu như có thể bắt được Âm vương rồi mặc cho nàng định đoạt, đó là chuyện mất hồn cỡ nào a!

Thói quen là một việc chuyện hết sức đáng sợ, mấy ngày tiếp theo cùng giường chung gối, Nhục Ly đã không cảm thấy có cái gì ngượng ngùng, mà đối với việc mỗi đêm chào hỏi cùng uống máu cũng biến thành thân nhiên.

Lễ Yêu ngày đó, người luôn luôn ngủ nướng như Nhục Ly lại có thể dậy thật sớm, dáng của nàng cuộn tròn lại, cái đuôi hé ra, lập tức hưng phấn mở mắt, nhưng vừa thấy Dạ Ly Lạc vốn luôn dậy sớm vẫn nhắm hai mắt, hưng phấn vừa rồi lập tức thì trở thành mất mát.

Nàng không muốn đánh thức Dạ Ly Lạc, nhưng là đối với việc có thể ra khỏi vương phủ ngắm một chút thế giới bên ngoài thật là tràn đầy mong đợi, nàng ôm cái đuôi lông xù, mở đôi mắt to màu đỏ, không chớp mắt một cái nhìn chăm chăm Dạ Ly Lạc đang ngủ say.

Chỉ nhìn một chút bất giác lại nhìn đến ngây dại, nàng gần đây đọc sách nhiều hơn, tự nhiên đã biết rất nhiều chuyện thế thái nhân tình, nàng tất nhiên biết một nữ tử mà đi nhìn chăm chăm một nam nhân là không tốt, nhưng Dạ Ly Lạc người này quá mức yêu nghiệt, ở hắn toát ra một loại sức quyến rũ, làm cho người ta nhìn liền không rời mắt được.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Thật ra thời điểm Nhục Ly tỉnh dậy, Dạ Ly Lạc cũng đã tỉnh, nhưng hắn chính là thích trêu chọc Nhục Ly, đột nhiên, đôi mắt đen thâm trầm của hắn bỗng mở ra, ngay lúc đó, phát ra yêu lực khiến Nhục Ly biến thành hình người.

Thân thể trắng nõn nhỏ xinh vừa tiếp xúc không khí, không nhận được để cho nàng hét lên một tiếng, vội vàng núp ở trong chăn, nhưng chăn vốn đang bị Dạ Ly Lạc chiếm cứ, dĩ nhiên chính là chui vào trong ngực của hắn.

Dạ Ly Lạc đưa tay liền đem Nhục Ly ôm vào trong ngực, đôi mắt đào hoa hẹp dài mang theo một tia lười biếng do mới tỉnh ngủ, khóe miệng hoàn mỹ nhếch lên một nụ cười tà mị.

Chiếc áo ngủ rộng lớn tán loạn trên người, một bên tay áo còn trượt xuống tận nơi cánh tay, cánh tay tuyết trắng tinh xảo kéo ôm lấy cái eo thon bóng loáng của Nhục Ly, thấy khuôn mặt bé nhỏ của nàng đỏ bừng, khóe miệng càng nhếch lên cao.

"Muốn ngắm gia, liền thoải mái ngắm đi." Giọng điệu hắn mang theo một tia chế nhạo, hiếm khi thấy được vẻ mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi kia vút bỏ vẻ bất cần đời, mang theo vẻ cưng chiều.

Nhục Ly vừa rồi cũng là nhìn lên hắn, tự biết đuôi lý liền ngượng ngùng cúi đầu, cuộn tròn trong cánh tay của hắn, rầu rĩ không lên tiếng.

Dạ Ly Lạc thấy tiểu nha đầu này càng ngày càng biết ngượng ngùng, điều này cũng chứng minh rằng nàng đang lớn lên, trong lòng tất nhiên vui mừng.

Theo từng ngày từng ngày nàng hấp thu máu của hắn, yêu lực của nàng cũng theo đó tăng nhanh, thân hình biến hóa cũng nhanh hơn.

Hôm nay xem ra so với mấy ngày trước đây càng thêm kiều mị, hắn than nhẹ một tiếng, chậm rãi vờn cánh tay, một phen ôm lấy cổ của Nhục Ly, môi mỏng hơi lạnh đặt lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, gần bó như môi với răng, nhẹ giọng thì thầm, "Buổi sáng tốt lành, Tiểu Nhục Ly của ta."

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Lúc này mặt trời mới vừa tránh thoát được trời buộc, chỉ một thoáng ánh sáng lấp lánh, chiếu vào trên người hai người, trai tài gái sắc, giống như thiên

nhân, cảnh đẹp như thế không biết thẹn chết bao nhiêu hoa tươi kiêu diễm

Hôm nay hôn lâu như thế, triều miên như thế, đôi mắt Nhược Ly dần dần bịt kín sương mù, hai gò má ửng hồng, mũi thái tóa ra, thiếu nữ thanh thuần cùng tuyệt diễm hoàn mỹ cùng một chỗ với nhau, đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Giống như bị giam cầm trong ý loạn tình mê của người nam nhân bá đạo kia, không thể gãy giữa, nàng khẽ đẩy hắn ra, giữa môi cùng môi kéo ra một chút khe hở, một cái sợi bạc mập mờ liền nối với nhau trong miệng.

Nhược Ly có chút ngượng ngùng cúi đầu, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, Dạ Ly Lạc lại vui khi thấy bộ dáng thẹn thùng của nàng như vậy, vung tay lên, liền thấy bộ y phục màu đỏ đã mặc ở trên người Nhược Ly.

Nhưng chiếc áo mỏng rộng đó, vẫn không che giấu được vóc người uyển chuyển của nàng.

Hắn lại than nhẹ một tiếng, quả thật là Hồ Tiên, cho dù không hề làm gì cũng có thể câu hồn phách người, hắn dùng tay nhẹ nhàng chống đỡ cái trán, giống như có chút nhức đầu.

Báu vật như thế, hắn chỉ muốn độc chiếm, chính là để cho người khác liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy không nổi, nhưng vẫn không thể khiến tiểu nha đầu này ngày ngày vây ở trong Âm vương phủ, có lẽ đây là lần đầu tiên Âm Vương không gì không làm được lộ ra vẻ mặt rồi rầm như thế.

"Đi ăn sáng thôi, chút nữa còn ra ngoài đi dạo một chút chứ?" Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly đang chớp chớp đôi mắt to, đáng vẻ diễm đam đáng yêu, cuối cùng là không đành lòng.

Nhược Ly vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, hiếm khi lộ ra thần thái giống hệt một tiểu hải tử, thật ra thì nếu là ở nhân gian nàng cũng chỉ là một hải tử choai choai, chỉ là hải tử này so với những hải tử khác thông minh tàn nhẫn hơn thôi.

Dạ Ly Lạc ra khỏi vương phủ luôn luôn xuất quỷ nhập thần, giống như kế hoạch muốn đi dạo chơi thật đúng là giống đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu, hắn có chút vô lực ôm lấy chân thân hồ ly Nhược Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nam nhân loài người

Âm vương phủ cửa vừa mở ra, kết giới phía ngoài cũng liền mở ra, tiếng huyền não lập tức truyền vào, cho dù Âm vương phủ cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được khắp chốn mừng vui náo nhiệt.

Dạ Ly Lạc vì không thể kiểm tra được nên nhún chặt lông mày, khi nhìn thấy Nhược Ly hưng phấn nhảy xuống khỏi trong ngực của hắn, biến thành hình người, lúc này tâm tình phiền não hắn lập tức trở nên thoải mái.

Hôm nay Dạ Ly Lạc vẫn như cũ một thân trường bào màu đỏ, kết hợp với một vài sợi kim tuyến tinh tế, nhiều đóa hoa mẫu đơn sắc tối dùng kim tuyến duyên dáng sang trọng thêu lên, lúc ẩn lúc hiện, lung lay sinh động.

Đôi mắt đào hoa mang theo ý cười lười biếng, chỉ cần đứng một chỗ cũng tạo thành một đạo phong cảnh, hắn khẽ cúi đầu nhìn Nhược Ly đang hưng phấn bưng bưng xem xét chung quanh, ánh mắt toát lên vẻ cưng chiều.

"Vương!" Dạ Quý cùng Dạ Vồng đột nhiên xuất hiện cung kính quỳ trên mặt đất, Dạ Mị phải ở lại trong phủ xử lý sự vụ, mà Dạ Lượng một mực không rời Dị không gian.

Âm vương lần đầu tiên muốn đi tham gia Lễ Yêu, cũng khiến cho bọn họ lấy làm kinh hãi, hôm nay hai người bọn hắn vội vàng chạy tới chờ sai khiến.

"Không cần đi theo." Dạ Ly Lạc đang hưởng thụ ánh mắt lệ thuộc của Nhược Ly đối với hắn, thấy sau khi hai người bọn họ xuất hiện, Nhược Ly lập tức làm bộ dáng cúi đầu, liền cảm thấy hai người kia hết sức chướng mắt, phất tay một cái, liền dẫn Nhược Ly đi ra ngoài.

Dạ Ly Lạc thật ra hết sức hưởng thụ phần an bình này, nhìn hắn và Nhược Ly đan xen mười ngón tay, nhìn đáng vẻ toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn của nàng, người luôn tâm tình bất định như hắn cũng cảm thấy thật tốt.

Vừa muốn nở nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng, hắn đột nhiên thu hồi, bởi vì bốn phía đều là âm vệ của hắn, nụ cười hắn chỉ muốn dành riêng cho tiểu nữ tử xinh đẹp như hoa đào trước mắt mà thôi.

Hắn muốn một mình đi cùng với Nhược Ly, liền hướng Dạ Lượng trong Dị không gian đang đi theo hắn truyền lệnh, "Lui ra."

Cảm giác một tia yếu lực bên cạnh biến mất, Dạ Ly Lạc mới lộ ra nụ cười vẫn đề nén, nhàn nhạt nhưng không mệt mỏi như lúc trước, đây coi như là nụ cười phát ra từ nội tâm.

"Đến Đô thành của Yêu giới còn một đoạn nữa, nàng có mệt không?" Dạ Ly Lạc khẽ dùng sức nắm tay Nhược Ly, đem nàng từ trong trạng thái hưng phấn kéo trở lại.

"Hả?" Nhược Ly hiển nhiên còn chưa thoát ra khỏi trạng thái đó, nàng dừng bước chân xoay người lại nhìn về phía Dạ Ly Lạc, khi nhìn thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành kia thì không khỏi nhìn đến ngẩn ngơ.

Nàng chưa từng nhìn thấy Dạ Ly Lạc cười dịu dàng như vậy, ngay cả đôi mắt đào hoa khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Khi hắn nhìn thấy một tầng mồ hôi mỏng trên trán Nhược Ly thì hắn theo bản năng đưa bàn tay hơi lạnh khẽ vuốt, đáng vẻ hết sức dịu dàng nghiêm túc. Da thịt chạm nhau, giống như có một dòng điện nhanh chóng lan khắp toàn thân, khiến cho hai người đều ngẩn ra.

"Ngự linh xa." Dạ Ly Lạc chẳng qua là luống cuống một cái, liền tự nhiên thu hồi tay, lạnh nhạt kêu một tiếng, đột nhiên trên bầu trời màu sắc chợt biến, một chiếc xe ngựa xa hoa từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt bọn họ.

Theo xe cất cánh, cách đó không xa trên nhánh cây có một con quạ trông mắt hơi híp, lộ ra một vẻ mặt hả hê, cũng theo xe giương cánh bay đi.

Sau khi lên xe, không tới một khắc, lúc xe dừng hạ thì liền nghe phía dưới một mảnh âm thanh náo nhiệt ồn ào, Nhược Ly đã đợi không kịp nhanh chóng muốn đến xem, vội vàng quay đầu lại bảo Dạ Ly Lạc dừng xe, vậy mà vừa quay đầu lại, đã cảm thấy trên mặt trầm xuống, bị hắn đeo lên mặt một cái mặt nạ

Nhược Ly tò mò lấy xuống nhìn một chút, lại là mặt nạ của một con hồ ly, trông rất giống mặt hồ ly của nàng, mặt nạ làm cũng rất tinh xảo, trong lúc nhất thời nàng yêu thích không buông tay được.

"Đeo nó lên, tránh không ít phiền toái." Dạ Ly Lạc nói lời này thì một nửa là vì các yêu khác nhìn thấy dung mạo khuynh thành này của nàng sẽ đưa tới phiền toái, một nửa cũng là có lòng riêng, đáng vẻ của nàng hắn không muốn cho các yêu quái dễ tiện khác nhìn thấy.

"Lạc, ngươi thì sao?" Nhược Ly đeo mặt nạ lên, cả người cũng nóng lòng đứng dậy, hận không được lập tức nhảy xuống khỏi xe ngựa xem một chút, Dạ Ly Lạc bình tĩnh lấy ra một cái mặt nạ mặt quý, mặt nạ dữ tợn ngược lại có một phần đáng sợ.

Nhược Ly bĩu môi, trong nháy mắt cảm thấy hắn rất không thú vị, chuẩn bị một mặt nạ như vậy, rõ ràng nói đúng là người lạ chớ lại gần, nào còn có cái gì gọi là niềm vui thú.

"Đi thôi, nếu còn chậm trễ hôm nay nàng không đi dạo được nữa đâu." Câu này cũng không phải giả, Đô thành Yêu giới vào dịp Lễ Yêu đến mỗi năm một lần sẽ trở nên hết sức náo nhiệt, vạn yêu tề tụ, mua bán cái gì cũng có, trắng đêm không ngủ, buổi tối còn có hoạt động lửa trại, có thể nói là một đại kỳ quan của Tứ giới, dĩ nhiên người của các giới khác tới du ngoạn cũng không ít, nhất thời càng thêm cực kỳ náo nhiệt.

Ngự linh xa liền dừng ở một chỗ tĩnh lặng phía trên đầu phố, nó có linh lực đặc biệt, cho nên bản thân nó có chức năng ẩn thân, nếu không xe của Âm vương ở chỗ này lộ diện nhất định sẽ đưa tới sự chú ý.

Dạ Ly Lạc vươn tay ôm chiếc eo thon của Nhược Ly, chớp mắt liền đứng ở đầu phố, nhưng yêu quái có yếu lực mạnh hơn đa số tốc độ di động đều rất nhanh, cho nên đối với việc bọn họ đột nhiên xuất hiện, cũng không có bao nhiêu yêu chú ý.

Mà hôm nay là Lễ Yêu, những công tử tiểu thư có chút thân phận, lên đường bất tiện nên cũng có người mang mặt nạ, cho nên bọn họ có thể nói hết sức an toàn, chỉ là Dạ Ly Lạc khí thế của hết sức kinh người, khiến một số tiểu thư coi trọng, luôn muốn đi tới bắt chuyện nhân tiện ngắm một chút dung mạo của hắn.

Mỗi lúc như vậy, Dạ Ly Lạc sẽ luôn siết chặt cánh tay ngang hông Nhược Ly, thứ nhất tuyên bố mình đã có chủ, đỡ cho lát nữa hắn không nhận được đem những nữ yêu này đánh bay, thứ hai cũng là ngăn chặn những nam nhân muốn có ý đồ với Nhược Ly.

Nhược Ly ngược lại không để ý nhiều như vậy, ánh mắt của nàng sớm đã bị nhiều loại vật nhỏ bên cạnh hấp dẫn, nào còn có dư thừa tinh lực đi xem người khác, trên tay cũng cầm các loại đồ ăn vặt, ăn cực kỳ vui thích.

Dạ Ly Lạc bất đắc dĩ thở dài, nơi ồn ào náo động như vậy quả thật không thích hợp với hắn, nhưng cúi đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy hưng phấn của Nhược Ly, hắn lại cảm thấy đáng giá, liền nhẫn nại phụng bồi nàng, lúc này hắn cũng không hối hận vì bảo Dạ Vồng rời đi, nếu không nhìn thấy bộ dạng này của hắn, uy tín của hắn sớm không biết chạy đến tận nơi nào rồi.

Dạ Ly Lạc đang ôm ngang hông Nhược Ly đi về phía trước, đột nhiên nhướng mày, đem nàng xoay tròn đến bên kia người mình, sau đó nhìn nam nhân lỗ mãng kia, một đôi mị nhãn đào hoa lộ ra tia sát khí không dễ thấy được.

"Ai nha! Công tử, ta ở chỗ này đây!" Một nam tử giống như là một tên sai vặt kêu to lên, vội vàng chạy đến.

Hắn kêu đúng lúc nam nhân kia thiếu chút nữa đụng vào Nhược Ly, nam nhân kia giống như cũng cảm thấy mình thiếu chút nữa đụng vào cái gì, hắn nâng cặp mắt vô hồn lên nhìn về phía Dạ Ly Lạc, khẽ vái một cái, "Tại hạ ánh mắt có tật, mới rồi nếu như gì mạo phạm xin hãy thứ lỗi!"

Nhược Ly lúc này mới phản ứng được, vui ở trong ngực Dạ Ly Lạc nhìn nam nhân trước mặt, mặc dù cả người để lộ ra một loại giống như bệnh tật yếu

ớt, nhưng nụ cười ôn nhu, thần thái thoát tục, ôn văn như ngọc, tám chữ này có lẽ chính là vì người này chế tạo riêng, cả người cũng để lộ ra một loại khí chất làm cho người ta cảm giác thoải mái.

Chỉ tiếc đôi mắt kia trống rỗng vô hồn, tiết lộ hẳn không thể nhìn thấy mọi thứ, trong mắt Nhược Ly lộ ra nhàn nhạt tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bắt cóc.

Dạ Ly Lạc dĩ nhiên cũng chú ý tới, nhưng mà làm cho hắn chú ý nhất chính là khí chất phàm nhân trên người nam nhân kia, chỉ là, càng làm cho hắn cảm thấy thực kỳ lạ chính là, loài người đi tới Yêu giới làm gì?

Phóng ra yêu lực để cảm giác bốn phía một cái, khi cảm thấy bốn phía áp lực cường đại thì hắn trong nháy mắt sáng tỏ, không trách được loài người này lại dám rêu rao đi dạo ở nơi này như vậy, thì ra là ở bên cạnh hắn có mấy đạo sĩ đang bí mật đi theo bảo vệ.

Hắn nhìn lướt qua tiểu đồng đang chạy tới, tiểu đồng này mặc dù trẻ tuổi, nhưng một thân đạo thuật trên người cũng không kém là bao so với mấy người đạo sĩ đang ẩn nấp kia.

Nhìn nam nhân loài người không có lấy một chút uy hiếp kia, trong mắt Dạ Ly Lạc chợt lóe lên một tia tìm tòi nghiên cứu. Nhược Ly thì không có yêu lực, cho nên nàng cũng cảm giác không ra được, chỉ cảm thấy hết sức tiếc hận cho người trước mặt.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Nàng tiến lên một bước, đem nam tử này kéo lại, đỡ cho hắn tránh khỏi phải đụng vào bày yêu, "Công tử, ngươi phải cẩn thận!"

Đôi bàn tay mang theo âm áp chạm vào khiến nam nhân kia ngẩn ra, sau đó lộ ra một nụ cười âm áp, hắn khẽ vuốt cằm để bày tỏ sự cảm tạ.

Cặp mắt trống rỗng kia nhìn thẳng vào đôi huyết sắc đồng tử của Nhược Ly, nếu như không phải là cặp mắt kia không hề có chút gọn sóng, nàng thật sẽ lầm tưởng nhìn thấy năng.

"Đa tạ cô nương, nếu như đến nhân gian, có duyên gặp lại, tại hạ nhất định khoản đãi thật tốt." Nam nhân mặc áo trắng kia thái độ hết sức cung kính, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, giọng nói dịu dàng, nghe khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Nhược Ly vừa định đồng ý, nhưng Dạ Ly Lạc lại ôm ngang hông của nàng tiến về phía trước, từ đầu tới cuối cũng không nói với nam nhân kia một câu. Lúc này tiểu đồng ở bên cạnh vị công tử kia cũng đi đến bên hắn, bắt gặp công tử nhà mình đang oán giận lăm lăm, thần kinh không ổn định căn bản sẽ không chú ý Dạ Ly Lạc hai người bọn họ.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

"Công tử, ngài đừng có chạy lung tung! Nếu sự phụ biết ta làm lạc mất người, hẳn không giết ta mới là lạ!" Nhưng oán trách vài câu, bạch y công tử cũng không để ý đến, tiểu đồng kia không khỏi có chút kỳ quái nhìn về phía hắn, thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy một quang cảnh rực rỡ màu sắc, làm gì có mục tiêu cụ thể nào.

"Đi thôi." Lần này bọn họ mạo hiểm đi tới Yêu giới mục đích đúng là cầu xin thuốc để trị liệu cho đôi mắt của hắn, bây giờ mặc dù hắn còn có thể nhìn thấy một chút cảnh tượng mơ hồ, nhưng nếu tiếp tục kéo dài, đoán chừng ngay cả thần tiên cũng khó cứu được, không thể trì hoãn được nữa.

Cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, chỉ là khóe miệng hắn vẫn lộ ra một nụ cười nhạt, nữ nhân vừa rồi thật đúng là thú vị, một đôi huyết sắc đồng tử, nhìn bộ dáng của nàng không giống con thô yêu, phải là một yêu quái hiếm lạ, hơn nữa nam yêu bên người nàng khí trường cường đại, không thể khinh thường, trong lòng bất giác đối với nàng nhiều hơn một chút tìm tòi nghiên cứu.

Đang lúc Nhược Ly hưng phấn không thôi, đột nhiên cảm thấy bụng một hồi đau đớn, nàng có chút buồn bực bĩu môi, quả thật là ăn tạp quá rồi, sao không đau bụng cho được.

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tìm kiếm khắp nơi một phen, cũng may ở đầu phố nhìn thấy nơi nàng có thể giải quyết, nàng vội vàng lôi kéo ống tay áo của Dạ Ly Lạc, sau đó ý thức lại nhanh chóng đem các loại đồ ăn vặt nhét vào tay hắn, nhanh chân liền hướng đầu phố chạy, một bên chạy còn một bên không có hình tượng nói, "Lạc, tquáá mót, người chờ ta một lát."

Dạ Ly Lạc đứng tại chỗ, chớp chớp đôi mắt hoa đào, ngay sau đó nhìn các loại đồ ăn vặt đang cầm trên tay, bất đắc dĩ lắc đầu, nếu có người nhìn thấy dáng vẻ hắn lúc này, một đời uy danh của hắn coi như bị phá hỏng.

Nhìn về cái bóng dáng nhỏ nhỏ phía trước, trong mắt của hắn lại mang theo một tia sùng nịnh mà chính hắn cũng không biết, khe thờ dài, hắn vội vàng đuổi theo, mặc dù bốn phía không có hơi thở của sự nguy hiểm, nhưng hắn vẫn thấy không yên lòng.

Giải quyết xong, Nhược Ly hài lòng sửa quần áo ngay ngắn, vừa muốn đi ra ngoài, nàng liền bị cái gì đó che miệng lại, trước lúc ý thức tan rã, nàng còn cảm thấy may mắn, may mắn là nàng đã giải quyết xong, nếu không người nọ chắc ăn đủ rồi. (Ta bó chân với Ly tỷ)

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Chỉ là trong lòng nàng vẫn hết sức buồn khổ, ui, vất vả lắm mới được ra ngoài một lần, còn bị bắt cóc, vậy cuộc sống sau này của nàng phải làm sao a!

Tên yêu quái bắt nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua!

Một nam yêu vóc dáng cao lớn, khí thế cường đại, trong tay lại cầm một ít vật dụng nhỏ đứng ở cửa mao xỉ, đương nhiên sẽ gây không ít sự chú ý của các yêu khác.

Nhưng Dạ Ly Lạc lại hoàn toàn đều không để ý, chỉ hạ mí mắt, lạnh nhạt nhìn dưới mặt đất, đột nhiên hắn nhủ mảy, ném xuống vật trong tay, không quan cái gì liền xông vào.

Bên trong trống rỗng, Dạ Ly lạc khẽ híp đôi mắt hoa đào, trong nháy mắt tức giận dâng lên, khi hắn bước ra ngoài thì tất cả kiến trúc sau lưng đều bởi vì sự tức giận của hắn trong nháy mắt sụp đổ, đường phố mới vừa rồi ồn ào náo nhiệt, chỉ một thoáng giống như bị một trận tập kích kinh khủng, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

"Quý -- Mị -- Vong -- Lượng!" Âm thanh trầm thấp, biểu thị cho việc đã chạm đến giới hạn của Dạ Ly Lạc.

"Có thuộc hạ!" Bốn người bị thiên lý truyền âm trực tiếp truyền vào đầu, lập tức hiện thân, vừa thấy dáng vẻ như vậy của Dạ Ly Lạc, trong lòng họ lạnh run.

"Mau chóng đi tìm tiểu thư." Bốn chữ lạnh lẽo, khiến bốn người đang quỳ không tự chủ nuốt nước miếng một cái, Dạ Ly Lạc nổi giận đùng đùng như thế vẫn là lần đầu tiên họ nhìn thấy, trong lòng hết sức bất an

"Dạ!"

.....

Thời điểm Nhược Ly mở mắt ra thì nàng đã biến trở về chân thân hồ ly, bốn phía tối đen như mực, phía dưới cũng âm âm lạnh lẽo, nàng không tự chủ nhíu chân mày, hoàn cảnh như vậy quả thật không tốt chút nào, thỉnh thoảng còn có thể nghe tiếng mấy con chuột kêu.

Đột nhiên bốn phía sáng bừng lên, nhất thời Nhược Ly có chút không thích ứng được, nàng lấy lại bình tĩnh mới nhìn rõ ngời ở cách đó không xa là một nữ nhân quần áo hoa lệ, chỉ là ánh mắt nàng ta nhìn nàng quá mức ác độc, khiến nàng không khỏi chán ghét.

"Các ngươi bắt ta tới là muốn làm gì?" Nhược Ly khẽ cử động, nhìn chăm chú về phía nữ nhân kia, mặc dù chiều cao cách xa, nhưng khí thế của nàng không chút nào kém hơn nàng ta.

Truyện được đăng ở diendanlequydon.com

Nhược Ly rất may mắn, thân thể của nàng cũng không có bị trói chặt, ngoại trừ đầu cảm thấy có chút choáng váng, tứ chi hắn là không bị thương.

"Làm gì? Âm vương làm hại Bồn cung lắm như thế, Bồn cung sẽ để cho hắn cũng sống không bằng chết, hắn không phải rất quan tâm ngươi sao, vậy thì ta sẽ giết ngươi!" Đại công chúa đột nhiên nghiêng người tiến lên, đôi mắt ác độc nhìn chằm chằm Nhược Ly, cảm giác hận thù khiến nàng ta muốn ngay lập tức lột da rút gân Nhược Ly.

Nhược Ly căn bản không để ý tới Đại công chúa Nam Cung Tâm đang lăm lăm, vừa nhảy vừa lui về phía sau, tránh thoát nàng, sau đó xem kỹ bốn phía một cái, nơi này hắn là địa lao mật thất ..., trừ nàng ta còn có một nam nhân đáng đáp hết sức diêm dúa lẻo lết.

"Đã thương ta, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!" Nhược Ly vừa đề phòng Nam Cung Tâm, vừa uy hiếp, hy vọng có thể kéo dài một ít thời gian, nàng ở trong lòng lại tăng thêm một câu, nếu như còn nàng sống, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

"Hả? Bồn cung không gánh nổi ư? Âm vương hắn làm thế nào không buông tha Bồn cung? Bồn cung nhìn hắn chính là một con cạp giấy, Hừ! Hôm nay, Bồn cung sẽ phá hủy mặt của ngươi, xem hắn thế nào cứu ngươi!"

Nam Cung Tâm nói xong sờ sờ khuôn mặt chưa hoàn toàn bình phục của mình, ngoài sự ác độc trong ánh mắt còn có một phần oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Bộc lộ khí phách

Nhược Ly thời thời khắc khắc đề phòng nàng ta, đáng tiếc yêu lực trên người nàng không đủ, không thể phản kháng, liền bị Nam Cung Tâm sử dụng yêu lực nhốt chặt không thể động đậy, thân thể ngay lúc này bị biến trở về hình người.

Nhược Ly chỉ có thể dựa vào một chút yêu lực trong người, biến ra một bộ y phục mỏng manh, tránh cho bị họ nhục nhã, nhìn Nam Cung Tâm từng bước một tiến lên, trong mắt của nàng tràn đầy quật cường.

"Ái chà! Thì ra là một tiểu mỹ nhân!" Cặp mắt ác độc kia khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Nhược Ly thì lại dâng lên một tầng ghen tỵ thật sâu.

Nàng ta đưa tay nắm lấy cằm của Nhược Ly, nhướng mày cúi đầu nhìn xuống, "Cầu xin Bồn cung đi! Bồn cung có thể làm cho ngươi chết một cách sáng khoái!"

Móng tay sắc nhọn của nàng ta cắm sâu trong da thịt phần nộn của Nhược Ly, khiến nàng đau đớn vô cùng, nhưng Nhược Ly một tiếng cũng không thốt ra, chỉ là mang theo một vẻ thương hại nhìn Nam Cung Tâm.

"Ánh mắt này của ngươi là có ý gì?" Nam Cung Tâm trong nháy mắt nổi giận, móng tay thật dài cắm sâu vào mặt Nhược Ly, mắt thấy như muốn cắm xuyên qua mặt nàng.

Đột nhiên nơi cổ của Nhược Ly có một đạo bạch quang thoáng qua, trong nháy mắt xoẹt qua bàn tay đang nắm lấy cằm nàng của Nam Cung Tâm, một đạo thấy máu, sau đó lại thừa dịp nàng ta chưa kịp phản ứng, hướng cổ họng của nàng ta vạch tới.

Nam Cung Tâm ăn đủ đạo đầu nhưng nàng ta yêu lực cường đại, cho nên nàng ta cứng rắn đưa tay cản lại, Bạc Băng cũng bị nàng ta dùng yêu lực ngăn lại, rơi xuống đất.

Cũng may Nhược Ly đã thừa dịp lúc này thối lui đến chỗ an toàn, cũng không bị Nam Cung Tâm xoay người lại thương tổn được, lúc này đây Nam Cung Tâm đã muốn nổi cơn thịnh nộ.

Nàng ta nhìn tay mình máu chảy không ngừng, nhìn lại thấy Nhược Ly vẫn hoàn hảo như cũ không có chút sứt mẻ, quanh thân liền dâng lên yêu lực sôi trào, bộ dáng kia giống hệt một nữ nhân chanh chua nơi phố phường, không còn một chút hình tượng nào của một công chúa nên có.

Tên nam sùng kia này giờ vẫn đang ở một bên xem trò vui cũng không nhịn nổi nữa, vội vàng tiến lên cầm khăn tay giả mù sa mưa buộc lại cho Nam Cung Tâm, lại bị Nam Cung Tâm giận dỗi dùng tay đẩy ra.

"Công chúa, đêm dài lắm mộng, chi bằng người giải quyết nàng sớm một chút để tránh rắc rối!" Nam sùng kia chính là muốn xui khiến Nam Cung Tâm giết chết Nhược Ly, làm sâu thêm mâu thuẫn giữa Ám vương và nàng ta, nếu tri hoãn thêm chút nữa cứu binh mà đến, mưu kế của hắn tất cả đều bị hủy hết, làm sao có thể trừ đi Nam Cung Tâm nữa.

Nam Cung Tâm bị hắn nhắc nhở như vậy, cũng khôi phục lại một chút lý trí, nàng ta chậm rãi quay đầu lại nhìn nam nhân mình vẫn sùng ái, hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên ý muốn hạ độc thủ với Nhược Ly.

"Nếu ngươi thương tổn ta một, ta chắc chắn sẽ trả lại ngươi gấp mười lần!" Cuối cùng Nhược Ly tự biết tránh không khỏi, nhắm mắt lại đem một chút yêu lực còn sót lại của bản thân đều tập trung lại, hy vọng có thể vượt qua cửa ải này, nếu vượt qua, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nữ nhân ác độc này.

Chẳng qua chờ một lúc cũng không thấy có đau đớn, đột nhiên nghe một tiếng nổ mạnh, cả tường phía sau cũng nứt vỡ vụn ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, sáng rực khiến ba người đều nhắm mắt lại.

Nhược Ly chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, liền rơi vào một lồng ngực ấm áp quen thuộc, nàng vừa mở mắt ra nhìn, thấy Dạ Ly Lạc chân mày nhíu chặt, đang cúi đầu thâm tình nhìn nàng, thứ tình cảm nồng đậm đó khiến nàng không hiểu.

"Lạc!" Nhược Ly yếu đuối tựa vào trong ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập vững vàng, khóe miệng dần dần nâng lên một nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Mà ánh mắt của Dạ Ly Lạc lại nhìn chằm chằm vào một điểm ứng đỏ trên cằm Nhược Ly, đôi mắt hoa đào vốn quen nhìn cuộc đời như một trò chơi lúc này dâng đầy lửa giận.

"Giết nàng ta!" Ba chữ lạnh lùng, tứ đại hộ pháp đã sớm chế phục tên nam sùng của Nam Cung Tâm và nàng ta, nhận được mệnh lệnh vừa muốn xuống tay lại bị Nhược Ly hét lên "Ngừng tay."

Nàng cho Dạ Ly Lạc một ánh mắt yên tâm sau mới rời khỏi ngực của hắn, duỗi tay ra thu hồi lại Bạc Băng, lại vung tay lên đưa Bạc Băng kề vào ngay cổ của tên nam sùng kia.

Nàng lạnh nhạt nhìn hán ta bị sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lãnh khốc nói, "Kẻ muốn giết ta, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt."

Nói xong, Bạc Băng liền đâm rách cổ họng của hán ta, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nếu như không kịp thời cứu trị cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà chết đi, "Có sống được nữa hay không, còn phải xem mệnh của ngươi! Chẳng qua nếu như có lần sau, ta nhất định sẽ để cho ngươi sống không bằng chết."

Những lời nói tàn nhẫn này khiến Nam Cung Tâm vừa mới nãy còn phách lối trong nháy mắt bị kinh hãi, nàng ta hết sức khiếp sợ ngược nhìn tiểu nữ tử gây yếu trước mặt, lại có cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhưng khi Nhượng Ly quay đầu lại nhìn nàng ta, khi Nam Cung Tâm chống lại đôi huyết sắc đồng tử của Nhượng Ly thì sự sợ hãi trong nháy mắt lan khắp toàn thân, mặc dù Nhượng Ly yếu lực không mạnh, nhưng khí thế lúc này lại quá cường đại, cường đại đến ngay cả một bên yêu ma quỷ quái bên cạnh cũng cả kinh.

Trong này chỉ có Dạ Ly Lạc là trấn định nhất, Nhìn Nhượng Ly lúc này bộc lộ khí phách như thế, trong ánh mắt hiện lên một tia thương thức.

Đây mới là nữ nhân có thể ở bên cạnh hán.

"Ta không biết ngươi tại sao muốn dồn ta vào chỗ chết! Nhưng là ngươi đã làm, ta sẽ không tha thứ ngươi!" Nhượng Ly lạnh lùng nhìn Nam Cung Tâm nói.

Mặc dù nàng không có trí nhớ trước kia, nhưng nàng biết, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ hoàn trả gấp bội, hơn nữa phải để cho ngươi vĩnh viễn hối hận.

Nhượng Ly cầm Bạc Băng trong tay, Bạc Băng giống như cũng cảm thấy lửa giận trong nội tâm nàng, hào quang màu trắng bạc hơi lóe lên, đột nhiên nàng vừa dùng lực, một tiếng hét thảm vang lên, một đạo vết cắt sâu tận xương tủy liền xuất hiện trên mặt Nam Cung Tâm.

"Đây cũng là trả lại ngươi!" Nhượng Ly vươn tay sờ sờ chỗ cảm bị bầm tím còn mang theo mấy vết trầy xước, hài lòng nhìn một chút kiệt tác của mình, đây chính sự trả thù của nàng.

"Không thể nào, không thể nào, kết giới của bốn cung hoàn mỹ như thế, các ngươi tại sao có thể tìm được?" Nam Cung Tâm hết sức suy sụp gào thét lên, căn bản vẫn không tin được người luôn cao cao tại thượng như nàng ta lại bị đối xử như thế.

"Ngươi cho rằng chút tài mọn của ngươi có thể ngăn cản được Ám Vương sao?" Dạ Mị cười nhạt một tiếng, chặt đứt sự kiêu ngạo cuối cùng của Nam Cung Tâm.

"Cứu ta với! Tha cho Bốn cung đi!" Nam Cung Tâm tự biết hôm nay đã nằm trong tay Ám vương, vội vàng bót lăm cao cầu cạnh.

Nhưng Dạ Ly Lạc căn bản chẳng buồn để ý đến nàng ta, ngược lại để lộ ra một tia không kiên nhẫn, Nam Cung Tâm vừa thấy, vội vàng nhìn Nhượng Ly cầu xin, "Ngươi bỏ qua cho bốn cung, ngươi muốn cái gì bốn cung cũng sẽ cho ngươi!"

Nhượng Ly nhìn nàng ta, hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ của vị công chúa kia lúc này cũng thật tầm thường, trong lòng càng thêm khẳng định nàng ta không đáng giá để tha thứ, cuối cùng quay người lại, cho nàng ta một bóng lưng.

"Ngươi tiểu tiện nhân! Ngươi nhất định sẽ không được chết từ tế!" Nam Cung Tâm ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng, nhưng vẫn ác độc nhìn theo bóng lưng của Nhượng Ly mà chửi rủa.

"Ai sẽ không được chết từ tế ta không biết, nhưng ngươi nhất định sẽ không được chết từ tế rồi!" Nhượng Ly hừ lạnh một tiếng, nữ yêu như vậy thật không đáng giá để đồng tình, được chết trong tay Dạ Ly Lạc cũng coi như là một cái chết có ý nghĩa.

Vốn là nghĩ tha cho nàng ta một mạng, dù sao cũng là công chúa, bót cho Yêu hoàng một kẻ thù, hôm nay xem ra là thật không cần thiết vì nàng ta cầu tình rồi, đỡ mất công thả cộp về rừng, hậu hoạn cô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hình phạt tàn khốc

Nhượng Ly mới đi hai bước, đã cảm thấy chân mềm nhũn, đầu óc choáng váng nặng trĩu, vừa nói gì đó với Dạ Ly Lạc, đáng tiếc còn chưa kịp mở miệng, liền mất đi tri giác.

Dạ Ly Lạc nhìn thấy Nhượng Ly đang từ từ ngã xuống, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt trong nháy mắt cứng ngắc, đôi mắt hoa đào cả kính tròng lớn, sau một khắc liền di động đến bên người nàng, bế nàng trong ngực, đôi tay cũng không không chế được khẽ run.

Nhìn Nhục Ly không hề có cảm giác ngã vào ngực hắn, Dạ Ly Lạc không biết tâm tình của hắn giờ khắc này là như thế nào, chỉ cảm thấy hô hấp cũng trở nên dồn dập, nơi mềm mại nhất trong lòng giống như bị một kích nặng nề, phảng phất như người trong ngực nếu vẫn không tỉnh lại, hắn cũng sẽ theo nàng đi.

Một tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Nhục Ly, do dự một chút mới thử đưa tay kia thăm dò chút mạch bác của nàng, biết chỉ là yêu lực tiêu hao quá độ nên mới ngất đi, nặng nề thở phào một cái, cả tâm tình đều nín cuối cùng cũng được giải thoát.

Vừa rồi hắn thất sợ Nhục Ly sẽ không mở mắt ra nữa, nếu là như vậy, hắn thật không biết hắn sẽ làm ra cái gì, cảm giác như vậy khiến cho hắn có chút sợ hãi.

Sử xuất yêu lực khiến Nhục Ly biến trở về thân tiểu hồ ly, hắn tận lực bình ổn yêu lực cường đại đang kịch liệt dao động, vừa rồi ở trên phố hắn bùng nổ yêu lực đã tạo thành khủng hoảng, trước lúc chinh phục Yêu giới, hắn không muốn lại dẫn đến những phiền toái không cần thiết.

Hắn thận trọng ôm lấy Nhục Ly, tay thỉnh thoảng khẽ vuốt vuốt lông của nàng, chỉ cảm thấy càng ngày càng thích không muốn buông tay, người luôn mạo bất kinh tâm không có gì làm hắn để ý, hôm nay trong lòng lại dâng lên một tia khủng hoảng.

Nếu như hắn không còn được gặp lại nàng, hắn thật không dám tưởng tượng điều đó.

Tâm tình bị đè nén không có chỗ phát tiết, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nam Cung Tâm cách đó không xa đang bị yêu lực che đi giọng nói.

Nếu như không phải là nàng ta, Nhục Ly cùng hắn nhất định có thể chơi rất vui vẻ, hắn cũng sẽ không phải chịu đựng loại tình cảm đè nén khó chịu này.

Cái nhìn này khiến Nam Cung Tâm vẫn bị làm cho im lặng này giờ sợ đến đứng ngây ngốc, đó là một lại ánh mắt gì kia! Mặc dù nhìn như không chút để ý, nhưng cất giấu trong đó là sự tàn nhẫn, ngay cả ánh mắt của ác quỷ ác độc nhất trong Địa ngục cũng không sánh bằng sự kinh khủng đó.

Nam Cung Tâm đột nhiên cảm thấy sợ, nàng ta cảm thấy Phụ hoàng nàng ta không cho nàng ta đến triều chọc Âm vương là đúng, chỉ cần một ánh mắt, nàng ta đã không chịu nổi, vậy nàng ta làm sao đối mặt được với những hành động tiếp theo của Âm vương đây.

Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn qua chiếc cằm nhỏ của Nhục Ly, dù đã được một lớp lông che phủ, cũng không che giấu được bên trong tím bầm, hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Vẽ hoa lên da của nàng ta." Dạ Ly Lạc dừng lại một chút, hình như nhớ tới cái gì, lại bổ sung, "Dùng U Minh Chi Hóa." (Lừa âm phủ) Nói xong đầu cũng không quay lại liền rời đi.

Dạ Mị cười nhẹ một tiếng, không ngờ chủ tử của bọn hắn còn có thể nghĩ đến biện pháp thâm hiểm như thế, chỉ nói vẽ hoa lên da, đó chính là toàn thân cũng có thể vẽ, tuyệt nhất chính là dùng U Minh Chi Hóa.

Bị U Minh Chi Hóa thiêu qua, trừ phi yêu lực cường đại đến nghịch thiên, nếu không cả đời cũng sẽ không khép lại, vẫn thối rữa, nếu như đã thương trên diện tích lớn, cả người sẽ thối rữa mà chết, cuối cùng ngay cả bụi cũng sẽ không còn sót lại.

Nhưng đây không phải là điều tàn nhẫn nhất, mà là quá trình này sẽ luôn luôn kéo dài thật lâu, khiến cho muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, có thể nói là hình phạt đứng đầu bảng của Yêu giới.

Nam Cung Tâm dù kiến thức hạn hẹp nhưng cũng đã từng nghe qua về U Minh Chi Hóa, nàng ta không thể tưởng tượng nổi nhìn theo bóng lưng của Dạ Ly Lạc, thứ mà chỉ nghe nói có trong truyền thuyết, chẳng lẽ hắn thật sự có.

Nàng ta đột nhiên liều mạng giãy giụa, không tiếng động hét ầm lên, chịu cái loại hình phạt đó, nàng tình nguyện lập tức chết đi, cũng tốt hơn từ từ thối rữa mà chết.

Đáng tiếc, hôm nay nào còn có chỗ cho nàng ta giãi hoà, cho dù nàng ta là công chúa Yêu Giới, Yêu hoàng tương lai, cũng không có một người nào có thể cứu được nàng ta.

Bởi vì chuyện Dạ Ly Lạc đã quyết định, không người nào có thể xoay chuyển, ngoại trừ một mình Nhục Ly.

.....

Dạ Ly Lạc dựa người vào nhuyễn tháp, cúi đầu nhìn chăm chú tiểu hồ ly đang vui ở trong ngực hắn, thứ tình cảm kia xuất hiện khiến hắn muốn chết cùng nàng lúc đó, tới quá đột ngột khiến hắn có chút mơ hồ.

Nhưng hôm nay sau khi tỉnh táo lại, hắn có thể khẳng định, cái loại tâm theo nàng sống mà sống, nàng chết mà chết, cảm giác chính là đời đời kiếp kiếp cũng muốn cùng nàng một chỗ.

Thứ tình cảm đó gọi là tình yêu. (Bingo, Lạc ca cuối cùng đã nhận ra *tung hoa*)

Lúc mới bắt đầu biết được loại cảm giác này thì hắn còn có một tia mê mang, nhớ hắn là Âm vương của Yêu giới, yêu lực vô biên, tâm nhưng vẫn là lạnh, không có chút nào ràng buộc, hôm nay hắn cư nhiên vì vật nhỏ này mà rung động.

Nghĩ kỹ lại tất cả sau khi gặp nàng, hắn hình như sống càng thêm tùy ý, càng thêm vui vẻ, trái tim vắng lặng không biết bao lâu cư nhiên sống lại, loại cảm

giác này khiến cho hấn mừng rỡ.

Đột nhiên hấn nhếch môi cười, đưa ngón tay trắng nõn sờ lỗ tai nhỏ mềm mại của Nhược Ly, cảm giác ấm áp, cái loại ấm áp đó chảy vào trong lòng của hấn.

Hấn đột nhiên thoải mái, chỉ là ngay sau đó lại có chút phiền muộn, vật nhỏ này hiện nay trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng, đoán chừng đợi nàng biết yêu là gì, cũng có cảm giác như hấn, thì hấn còn phải dạy dỗ nhiều lắm.

Hấn nhớ rõ cảm giác sợ hãi sau khi biết Nhược Ly biến mất, loại cảm giác vô lực đó hấn không muốn ném thử nữa.

Chậm rãi sử xuất yêu lực, làm cho Nhược Ly tỉnh lại, hấn đem nàng biến trở về hình người, có một việc hiện tại hấn nhất định phải làm.

Nhược Ly chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi mắt hoa đào của Dạ Ly Lạc ánh lên vẻ nghiêm túc, nàng có chút nghi ngờ vươn tay để ở trên tay hấn, trên mặt lộ vẻ thắc mắc.

Nhìn biểu tình của hấn như vậy thật ra khiến nàng có chút không hiểu, là vui vẻ hay giận dữ?

Dạ Ly Lạc xoay tay lại cầm ngược bàn tay nhỏ bé của Nhược Ly, sau đó một cái tay khác sờ nhẹ lên ngực trái của nàng, chỗ đó lập tức hiện ra một dấu ấn nhỏ nhỏ như cái móng tay hồ ly của nàng vậy.

Nhược Ly chỉ cảm thấy chỗ ngực trái phát ra một hồi đau nhói, giống như có cái gì hút lấy trái tim, khiến cho mặt nàng thoáng chốc trắng bệch lại, vừa định gạt hấn ra, lại bị Dạ Ly Lạc cầm giữ đôi tay.

Dạ Ly Lạc chậm rãi cúi đầu xuống nơi ngực trái nàng, ở trên dấu ấn kia nhẹ nhàng in xuống một cái hôn, hấn thành kính nhắm mắt lại, trong miệng như có như không thì thầm điều gì đó.

Đau đớn vừa rồi biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là một dòng nước ấm, giống như có một bàn tay vô hình ôm lấy trái tim của nàng, khiến nàng có cảm giác an toàn.

Dạ Ly Lạc ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, hấn buông cánh tay đang kiểm chế Nhược Ly, xoay người dựa vào nhuyễn tháp, biểu cảm trên mặt không chút để ý.

Nhược Ly cảm thấy tò mò, vội vàng cúi đầu nhìn dấu ấn màu đỏ trước ngực, đỏ rực như lửa, vẻ mặt không khỏi hiện lên sự nghi ngờ.

"Lạc, đây là cái gì?"

Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng phát tay, một bộ y phục liền mặc chỉnh tề trên người Nhược Ly, chỉ là bộ y phục mỏng manh cũng không che giấu được vóc người uyển chuyển của nàng.

"Khế ước, như vậy sẽ không bao giờ lạc mất nàng nữa!" Dạ Ly Lạc hơi hột nói, hấn sẽ không nói cho Nhược Ly biết, đó là khế ước mạnh nhất của Yêu giới, một khi đã lập ra, tức là sống chết cùng nhau.

Mà chỗ tốt của nó chính là, Dạ Ly Lạc bất cứ lúc nào cũng có thể cảm nhận được nơi Nhược Ly đang ở, nhưng có một điều chính là, nếu Nhược Ly chết, Dạ Ly Lạc sẽ bị lời nguyên âm cuốn lấy đời đời kiếp kiếp, cho đến lúc hấn chết theo Nhược Ly, khế ước kia mới biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mối đe dọa ngầm

"Khụ khụ."

Bên trong bức rèm u ám, truyền ra trận tiếng ho khan đè nén, nhưng sau đó lại truyền tới tiếng cười tùy tiện, "Không ngờ Nam Cung Tâm kia đúng là một phé vật."

"Vâng" một nữ nhân đang quỳ bên ngoài bức rèm, nàng kia cúi đầu thật thấp, trong mắt cũng không che giấu được sự phẫn hận.

"Cũng được, nàng ta chết sớm hay muộn cũng không có bao nhiêu tác dụng." Nói xong câu này, nam nhân gầy gò kia làm như không muốn mở miệng nữa, cánh tay vươn ra ngoài rèm, lười biếng vẩy vẩy, ý bảo nàng kia rời đi.

Nàng kia cắn môi, đứng lên nhưng vẫn nhịn không được lần nữa hỏi một câu, "Chủ tử, đệ đệ ta. Ngài nói ta làm xong chuyện này, thì sẽ thả hấn

ra!"

"Hả? Người cảm thấy đệ đệ người không ở lại nơi này của bốn vương, hẳn sẽ sống tốt hơn sao?" Nam nhân kia bình thản nói, lại lộ ra sự uy hiếp mạnh mẽ.

Nàng kia vừa muốn thối lui lại nghe thấy như vậy, trong nháy mắt tâm lạnh lẽo, nàng cắn môi cung kính chào một cái, "Thuộc hạ biết! Làm phiền chủ tử phí tâm!"

Nàng kia vừa lui ra ngoài, nam nhân phía sau rèm lại nhẹ nhàng nở nụ cười, tràn đầy ý vị khinh bỉ, đã vào tay hắn, muốn thoát thân dễ dàng như vậy sao, thật là ngây thơ.

"Hồi bẩm chủ tử, tin Nam Cung Tâm chết đã truyền đến chỗ Yêu hoàng, Yêu hoàng vô cùng giận dữ, nói sẽ xuất quan trước thời hạn!" Một ám vệ quý gối phía dưới, cung kính bẩm báo.

"Biết." Nam nhân kia sửa sang lại y phục, sau đó từ rèm phía sau cửa đi ra ngoài, thân thể gầy yếu hơi còng xuống, trên gương mặt gầy gò cũng tràn đầy sự sợ hãi rụt rè, nhưng cặp mắt trong suốt dưới lớp nguy trang lại hiện lên vẻ tính toán.

.....

Mấy ngày nay Nhục Ly bởi vì hôm đó vô năng mà bị kích thích, cả ngày vây ở bên người Dạ Mị học tập chế độc, nàng thiên tư thông minh, mấy ngày kế tiếp đã biết một chút cơ bản về độc dược.

Mà miệng nàng lại ngọt, Dạ Mị bị lừa gạt nhưng vẫn hết sức vui vẻ, lại dạy nàng mấy môn độc dược bí truyền, đối với chuyện này Dạ Ly Lạc lại yên tâm, bởi vì Nhục Ly bách độc bất xâm, cho nên cũng không sợ thương tổn đến bản thân được.

Trong phòng hội nghị, Dạ Ly Lạc ngồi ở bên trên, một tay chống cằm, ánh mắt hơi híp, thờ ơ nhìn Lễ vương đang cung kính quý gối phía dưới.

"Người làm sao biết được Nam Cung Tâm đã bắt cóc Nhục Ly?" Hôm đó sau khi Nhục Ly bị bắt đi, hơi thở cũng bị kết giới bao vây, hắn căn bản là không phát hiện được.

Lúc hắn gần như nổi cơn thịnh nộ, Lễ vương đột nhiên xuất hiện nói là biết được vị trí của Nhục Ly, hắn lúc này mới kịp thời chạy tới, nhưng chuyện trùng hợp này cũng quá đúng dịp.

"Khụ khụ. . ." Lễ vương đỡ ngực, có chút do dự ngẩng đầu nhìn Dạ Ly Lạc, nhưng không dám nhìn thẳng mặt của hắn, hèn mọn nhìn cằm của hắn, lễ độ giống như đối đãi với vương thượng cao cao tại thượng.

"Tiểu vương hôm đó cũng ra ngoài thưởng thức Lễ Yêu, lại cảm ứng được yêu lực của Đại công chúa, nhưng Đại công chúa đang bị cấm túc, tiểu vương tò mò, liền đi theo xem, thấy nàng bắt một tiểu hồ ly mang đi, sau có nghe nói Ám vương điện hạ đang tìm một con tiểu ngân hồ, liền tới báo cho người biết."

Rất hợp tình hợp lý.

"Hả? Thì ra là nhờ có vị vương gia này giúp ta! Nhục Ly ở đây xin đa tạ!" Nhục Ly không biết từ đâu chạy đến, nhảy một cái, thân thể hồ ly liền chui vào trong ngực Dạ Ly Lạc, tìm một tư thế thoải mái, rất tự nhiên ngồi xuống.

"Hôm nay học có mệt mỏi không?" Nhục Ly vừa tiến đến, cả tầm mắt Dạ Ly Lạc liền tập trung vào trên người của nàng, trong mắt cũng không chứa bất cứ điều gì nữa.

"Cô nương coi trọng tại hạ rồi, chỉ là một cái nhắc tay thôi!" Lễ Vương cười cười gật đầu với Nhục Ly một cái, dáng vẻ gầy gò kia đến khiến người ta cảm thấy thương tiếc, rất khó đem hắn cùng người xấu liên tưởng chung với nhau.

Nhục Ly nhìn hắn dáng vẻ khiêm tốn không chút lấy lòng, không có dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng tộc, ngược lại cả người lộ ra một cổ thanh cao, hơn nữa hắn gián tiếp cứu mình một mạng, ngược lại đối với hắn có một ít hảo cảm.

"Mặc kệ như thế nào, Bốn vương có thể thỏa mãn một tâm nguyện của người."

Hắn không muốn nợ ân tình của người khác, đây là nguyên tắc làm việc của Dạ Ly Lạc, từ lúc hắn ra đời đến giờ coi như đây là lần đầu cần người khác trợ giúp, nhưng mà hắn cam tâm tình nguyện.

Dạ Ly Lạc xác thực rất có năng lực, cho nên nguyện vọng này hắn cho cũng là hết sức trân quý, chỉ cần không quá phận thì hắn đều có năng lực làm được.

Lễ vương cúi đầu suy tư một chút, sau đó ngẩng đầu nói, "Ta hi vọng Ám Vương điện hạ có thể phái người tài ba tới chữa khỏi thân thể yếu đuối bệnh tật của ta, không cầu trị tận gốc, chỉ cầu có thể kéo dài tuổi thọ là được rồi."

Nhục Ly nghe những lời này mới chú ý đến thân thể của hắn, vừa rồi cũng không nhìn kỹ, xem kỹ lại mới thấy thần thái của hắn đúng là người bệnh lâu năm, cả người gầy gò yếu đuối vô cùng.

"Có thể." Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, Lễ vương từ khi ra đời thân thể đã yếu đuối, những tin tức tình báo về hắn, Dạ Ly Lạc cũng đã xem qua, trị tận gốc cũng không hẳn là không thể.

Hắn nói lên yêu cầu này cũng không quá đáng, cho nên Dạ Ly Lạc sẽ tiếp nhận, dù sao lòng tham luôn luôn sẽ không có kết quả tốt.

"Chỉ là, ta hi vọng Âm Vương điện hạ có thể để cho ta ở trong Âm vương phủ trị liệu, dù sao hiện tại thời cuộc rung chuyển, theo thân phận của ta, hết sức xấu hổ, không biết có thể sống được đến lúc thân thể được chữa khỏi không nữa." Lễ vương cười mỉa nói, có chút cô đơn.

Dù sao thân phận của hắn là hoàng tử, hôm nay cũng chỉ còn Nhân vương cùng hắn, Yêu Hoàng bởi vì Đại công chúa chết đi trở nên không thể nói lý, yêu lực tứ tán, đoán chừng không còn sống được lâu nữa, hắn chính là chứng ngại để Nhân Vương ngồi lên vị trí Yêu hoàng.

"Bốn vương có thể phái người bảo vệ ngươi." Dạ Ly Lạc rất ghét có người ngoài vào ở trong Âm vương phủ, những mùi bị khác đó, hắn không thích, hơn nữa tên Lễ vương nhìn như nhu nhược, nhưng hắn cảm giác có gì đó không thích hợp.

Tất cả đều quá xảo hợp rồi, trùng hợp không chê vào đâu được vậy thì chính là có vấn đề.

Nhược Ly ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, dù sao ở trong Âm vương phủ coi như hắn lợi hại hơn nữa cũng không tự tung tự tác được, nơi này khắp nơi đều là tai mắt, một người bệnh tật yếu đuối lại đơn bạc có thể làm được cái gì?

Hơn nữa Nhược Ly lại có chút thương thức thái độ vị Lễ vương này, cung kính khiêm tốn lại không nịnh hót, có một cỗ phong thái nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta dâng lên một sự kính nể, dù sao Dạ Ly Lạc khí thế cường đại như thế, các yêu khác khi đối mặt với hắn cũng không thể có được thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh như vậy.

"Tiểu vương chỉ muốn cầu xin một nơi ở bình yên, sau khi chữa khỏi bệnh sẽ tìm một nơi an tĩnh để sống qua ngày." Lễ vương mặc dù không có nói rõ nhưng là thái độ lại rất kiên quyết.

Dạ Ly Lạc còn chưa nghĩ ra vì sao Lễ vương nhất định phải vào ở trong Âm vương phủ, nhưng hắn vẫn gật đầu một cái, đặt ở dưới mắt dù sao cũng tốt hơn ở bên ngoài làm chuyện mờ ám.

.....

"Hắn thế nhưng giết chết ái nữ của ta! Tâm Tâm của ta!" Yêu hoàng bây giờ đã hoàn toàn thịnh nộ, yêu lực tứ tán, tinh thần điên loạn, đều tại hắn đã căm tức Nam Cung Tâm, vì vậy mới đem họa sát thân cho nàng.

Hắn tự biết mình ngày giờ không còn nhiều lắm, cục tức này càng thêm nuốt không trôi, dầu gì hắn cũng là Yêu hoàng của Yêu Giới, đứng đầu vạn yêu, người thừa kế của mình lại bị người ta sát hại, còn gì mặt mũi của hắn.

"Phụ hoàng, nghe nói Âm vương gần đây si mê một tiểu Ngân hồ, nếu chúng ta bắt được nó, không sợ Âm vương không đi vào khuôn phép." Nhân vương ánh mắt sáng quắc nói, "Trong Âm vương phủ ta đã an bài người, tóm nó không khó lắm đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lừa gạt hãm hại

"Hả?" Yêu hoàng lần nữa ngồi trở lại Long Ý, ánh mắt sắc bén nhìn Nhân vương cung kính đứng phía dưới, "Con ta, điều này con nghe ai nói?"

Âm vương của Yêu giới luôn luôn lãnh khốc tàn nhẫn, hắn chưa từng bị bất cứ điều gì ràng buộc, sao có thể vì một tiểu Ngân hồ mà khoanh tay chịu trôi, điều này cũng quá hoang đường.

"Nhi thần có tin tức đáng tin cậy, lại nghe nói Âm vương vô cùng sủng ái nàng, nếu Phụ hoàng cho phép thì chỉ cần bắt được tiểu hồ ly kia, đến lúc đó không sợ hắn không đi vào khuôn phép."

Nhân vương thấy Yêu Hoàng còn có chút do dự, vội vàng tiến lên nhỏ giọng nói, "Phụ hoàng, hoàng tử chết thê thảm như thế, hôm nay việc này đã truyền khắp trên dưới Yêu Giới, nếu như không trừng trị Âm vương, mặt mũi hoàng tộc chúng ta để ở đâu?"

Vừa nhắc tới Nam Cung Tâm, trong lòng Yêu hoàng nhói đau một hồi, đó là nữ nhi mà ông ta thương yêu nhất! Hôm nay ngay cả hài cốt cũng không còn, làm sao ông ta có thể nuốt trôi được con tức này?

"Lẽ vương đâu?" Hôm nay Yêu hoàng chỉ còn hai nhĩ tử này, cùng triệu kiến đến nhưng sao chỉ thấy có một mình Nhân vương đến.

"Bẩm phụ hoàng, Hoàng đệ bị bệnh, nói là không xuống giường được, chắc là bệnh cũ lại tái phát." Nhân vương có chút tiếc hận nói, cúi đầu xuống che đi vẻ tính toán trong đôi mắt.

Sắc mặt Yêu hoàng nặng nề, nhĩ tử này của ông ta lúc nào cũng ốm yếu bệnh tật, ông ta không thể trông cậy vào rồi, hai tay ông ta run run vịn lấy bả vai của Nhân vương, đôi mắt đục ngầu tràn đầy mong đợi nhìn hần, trầm giọng nói, "Hôm nay Phụ hoàng cũng chỉ có thể dựa vào con."

"Có thể vì phụ hoàng tận sức là vinh hạnh của nhĩ thần!" Trong lòng Nhân vương vui vẻ, bây giờ Yêu hoàng cũng chỉ còn mỗi mình nhĩ tử có năng lực là hần, hôm nay xúi giục Phụ hoàng đi đắc tội với Âm vương, chắc Người cũng sống không được bao lâu nữa, ngôi vị Yêu hoàng này, sắp vào tay hần rồi!

"Chuyện bắt giữ tiểu Ngân hồ, con có nắm chắc không?" Yêu hoàng lo lắng hỏi một câu, mặc dù ông ta chưa từng tiếp xúc với Âm vương, nhưng những việc làm tàn nhẫn của hần, Yêu giới không ai không biết, hơn nữa Âm vương phủ luôn canh phòng cẩn mật, muốn bắt một con tiểu hồ ly mang ra đâu phải chuyện dễ, huống hồ lại là sủng vật của Âm vương.

"Phụ hoàng yên tâm, nhĩ thần có cao nhân trợ giúp, trong Âm vương phủ lại có người của nhĩ thần, nhất định sẽ thành công!"

"Tốt, chuyện này giao cho con, con hãy cố gắng làm hết sức, con là hy vọng cuối cùng của Hoàng tộc chúng ta!" Lão Yêu hoàng thở dài nặng nề, vỗ vỗ vai Nhân vương, ông ta chết cũng không sao, dù sao ông ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, cũng không còn sống được lâu nữa.

Nhưng nếu nhĩ tử duy nhất có thể thừa kế vị trí Yêu hoàng xảy ra chuyện gì, các Hầu vương khác nhất định sẽ bất chấp mà làm loạn, dòng tộc này của ông ta cũng coi như suy tàn.

Ánh mắt lão Yêu hoàng âm trầm đầy vẻ tàn nhẫn, ông ta muốn tìm Âm vương để đòi lại công đạo, mà ngôi vị hoàng đế này ông ta cũng không thể chấp tay tặng cho người khác!

Dù sao Ngự linh châu của Yêu giới cũng đang nằm trong tay ông ta, không có sự đồng ý của ông ta ai cũng đừng mong đoạt được.

.....

Lẽ vương cứ như vậy mà ở lại Âm vương phủ, nơi ở cũng không đến nỗi hẻo lánh tách biệt, giống như nơi ở của một hạ nhân, Lẽ vương cũng không yêu cầu thêm điều gì khác, nhưng sau khi lão quái đến bắt mạch cho hần thì lại thở dài nặng nề, trong lòng thầm nghĩ có chữa trị cũng chỉ là tốn công vô ích thôi.

Mấy ngày kế tiếp cũng bình an vô sự, gần đây Dạ Ly Lạc cũng rất bận, dù sao cũng bởi vì chuyện Đại công chúa của Yêu giới bị chết nên có chút phiền phức.

Hần có thể tiến công, nhưng không được Yêu hoàng chỉ dẫn thì không ai có thể tìm ra vị trí của Ngự linh châu.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Hoàng tộc dù luôn luôn nội chiến, huynh đệ tỷ muội tương tàn, nhưng lại không có một người nào giết Phụ hoàng mình, bởi vì một khi Yêu hoàng chết đi, người ngồi lên vị trí Yêu hoàng sẽ không có được Ngự linh châu, ngôi vị Yêu hoàng này có làm cũng không được yên ổn.

Nếu bức bách Yêu hoàng quá thì ông ta sẽ thà chết chứ không giao ra Ngự Linh châu, làm chậm trễ việc biến thân của Nhược Ly, làm sai đi dự tính ban đầu của hần, nhất thời mọi chuyện lại lâm vào cục diện bế tắc.

Giờ phút này, Dạ Ly Lạc ngồi trên vị trí chủ vị trong phòng nghị sự, dựa vào ghế một cách lười biếng, một tay tùy ý chống cằm, đôi mắt hoa đào không chút gọn sóng nhưng lại chứa đầy sự phiền muộn.

Tứ đại hộ pháp đều ngồi ở phía dưới, nhất thời cũng không nghĩ ra được cách gì hay, sau khi bọn họ đến phủ Đại công chúa đã giăng kết giới, tất cả cũng làm hết sức bí mật, vốn là muốn giả họa cho các hầu vương khác.

Nhưng không biết tại sao, Yêu hoàng lại biết tin Đại công chúa qua đời, ông ta truyền lời rằng ông ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này, chuyện xảy ra quá đột ngột khiến bọn họ ứng phó không kịp.

"Quên đi, các người hãy mau chóng nghỉ cách." Dạ Ly Lạc thấy phía dưới vẫn im lặng, cũng không muốn tạo thêm áp lực cho bọn họ nữa, dù sao cũng còn hai tháng nữa mới tới thời hạn tám mươi mốt ngày, thời gian cũng đủ không cần phải gấp gáp.

"Mì, tiểu thư đâu rồi?" Hần nhìn mặt trời bên ngoài, cũng đã gần đến trưa, mới không gặp mặt một chút mà đã thấy nhớ.

"Hồi vương thượng, tiểu thư đang luyện chế độc dược ở phòng dược của thuộc hạ, chắc là quên mất thời gian rồi!" Dạ Mị tiến lên một bước, khoe miệng có chút run rẩy nói, nghĩ đến đây trái tim của hần cũng rí mấu.

Nhược Ly học cái gì cũng nhanh, mới dạy có mười mấy ngày, nàng đã lừa hần dạy cho nàng tất cả cách điều chế độc dược bí truyền của hần khiến hần vô cùng đau lòng! Hơn nữa nhà đầu kia còn mày mò nghiên cứu độc dược, ngày ngày nghĩ cách dùng hần để thí nghiệm thuốc, hần thực khó lòng phòng bị!

"Hả? Bỏn vương đi xem một chút." Dạ Ly Lạc nói xong liền đứng dậy, nhưng hần không dùng thuận gian di động, hần sợ hần đột nhiên xuất hiện sẽ dọa

Nhược Ly.

Lắc mình mấy cái, hắn đã đến phòng luyện đan, mặc dù không dùng thuật gian di động, thế nhưng tốc độ lại rất nhanh, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một tiểu hồ ly mặt xám mày tro, đang ở bên một đồng chai lọ, thỉnh thoảng còn sai bảo cung nữ bên cạnh, bận tới mảy tới mặt.

"A! Âm Vương điện hạ!" Tiểu cung nữ vừa thấy Âm vương đã kịp phản ứng, vội vàng quỳ xuống, đáng vẻ hết sức lo sợ khủng hoảng.

Nhược Ly vừa nhìn thấy, muốn nhào qua, nhưng sờ sờ khuôn mặt đầy bụi bặm của mình, lại nhìn móng vuốt nhỏ bản thủ liên sừng người lại, nàng không muốn làm bẩn y phục của hắn.

Dạ Ly Lạc lại không để ý, lười biếng đi tới, hay tay bế Nhược Ly lên để cho nàng mặt đối mặt nhìn hắn, "Nhìn xem bộ dạng của nàng kia, người không biết còn tưởng rằng gia ngược đãi nàng."

Trong lòng Nhược Ly thầm cảm thấy hôm nay tâm trạng hắn dường như không tốt, vội vàng cười làm lành, lộ ra hàm răng hồ ly trắng bóc, tạo thành sự đối lập rõ rệt với khuôn mặt lấm lem bụi đất của nàng.

Dạ Ly Lạc nhìn bộ dạng có ý lấy lòng của nàng, cười nhạt một tiếng, nha đầu xảo quyết này, hắn than nhẹ một tiếng thật đúng là không có cách nào với nàng mà.

"Đi thôi, đi tắm cho nàng, nếu không chút nữa làm bẩn y phục của gia."

". . . ." Nhược Ly buồn bực, mấy ngày nay nàng cũng đọc sách không ít, cái gọi là tắm trong miệng hắn, đơn giản chính là sàm sỡ nàng, nhưng người này là hắn, nàng có thể chấp nhận được.

"Lạc, có thể chờ ta chế xong thuốc này rồi hãy đi được không? Xong ngay bây giờ mà!"

"Có thể, nếu nàng muốn luyện cho xong, gia sẽ đưa nơi này cho Dạ Vồng."

". . . ." Nhược Ly lập tức ngoan ngoãn im lặng, uy hiếp trắng trợn như vậy! Đưa cho Dạ Vồng, hắn vẫn luôn luôn ở trong dị không gian, đưa hắn rồi nàng đừng mong được đến gần phòng luyện đan, cho nên nàng quả quyết im lặng.

"Sau này gia sẽ dạy nàng một số yêu pháp căn bản."

!" Nhược Ly vừa nghe, đôi mắt to lập tức lóe sáng, đây chính là một việc tốt, bộ dạng lập tức trở nên nhu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kẻ nào bắt ta kẻ đó chắc chắn phải chết

Nhìn hồ tắm hết sức quen thuộc, lại nhìn Dạ Ly Lạc bên cạnh đang cời y phục, trên đầu Nhược Ly chạy qua ba vạch đen, em gái nguoi, ban ngày ban mặt, tắm cái gì mà tắm chứ yêu nghiệt kia.

Nàng đang hoang ngồi chồm hổm ở bên cạnh hồ, hết sức nghiêm chỉnh đưa lưng về phía nam nhân yêu nghiệt đang cời y phục kia, nghe tiếng sột soạt của y phục, trong lòng nàng thật ra cũng rất ngứa ngáy.

"Bùm!" Một tiếng, đừng hiểu lầm nha, không phải là Dạ Ly Lạc xuống nước, mà là Nhược Ly bị một đôi chân dài hết sức hoàn mỹ dịu dàng đá một cước xuống nước.

"Dạ Ly Lạc!" Mồ hồ ly nổi giận, mặc dù hôm nay nàng ăn nhờ ở đậu, mặc dù mồ hồ ly nàng biết bơi, nhưng kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, người này thật là quá đáng, lại có thể đá vào cái mông nhỏ hoàn mỹ của nàng!

Đáng ghét nhất chính là khiến nàng dùng tư thế ngã nhào vào trong nước, thật sự là rất vũ nhục nàng, vốn dĩ đã chẳng còn mấy hình tượng trong lòng Dạ Ly Lạc, bây giờ chẳng còn gì nữa!

Có một loại bi phần tình tự nhiên sinh ra, nhưng khi nàng ở trong làn nước ấm áp thò đầu lên, vừa vận nhìn thấy Dạ yêu nghiệt không mảnh vải che thân, sự tức giận đến mức đòi núi lấp biển liền lập tức tiêu tan.

Ai ui, thật là khiến người ta chảy nước miếng, một mái tóc đen như mực tùy ý xoắn xuống, che kín lồng ngực trắng nõn, thân thể cao ráo, làn da nõn nà như em bé khiến cho người ta phải ghen tỵ, sống lưng rộng rãi, thân thể to lớn, cảm giác thật là...

Vì hơi nước nên đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, một vài cọng tóc thỉnh thoảng rủ xuống trên mặt hấn, đôi môi mỏng lúc này lại hồng hào mê người.

"Thích sao?" Không biết từ lúc nào Dạ Ly Lạc đã đi đến bên người Nhược Ly, đôi mắt hoa đào nhìn nàng chăm chọc, môi mỏng cũng khẽ nâng lên lộ ra một nụ cười, trong nháy mắt cả người giống như một mỹ cảnh đẹp vô cùng.

Nhược Ly cố sức quờ quạng tứ chi, cũng chính là dùng kiểu bơi chó mà bơi lên, bị hấn nhìn như vậy, trái tim hồ ly của nàng đập liên hồi.

Thực là kinh diễm động lòng người! Mặc dù bình thường hầu như cũng có thể nhìn nhưng nàng vẫn không có sức miễn dịch, đẹp như vậy khiến nàng quên cả đập tay làm trong nháy mắt bị chìm tới đáy.

"Phi" Dạ Ly Lạc phì cười, đưa tay vớt Nhược Ly lên nhưng ngay sau đó hấn liền không cười được nữa.

Sau khi được vớt lên chuyện đầu tiên Nhược Ly làm chính là phun một ngụm nước lên gương mặt hoàn mỹ của Dạ Ly Lạc, nhất thời bốn mắt nhìn nhau, hai người đều im lặng.

Nàng vốn còn muốn oán trách, nhưng nhìn người trước mặt sắc mặt tối tăm, xem ra mỡ yêu nghiệt rất có xu thế nổi phong ba bão táp rồi, nhất thời lại im lặng.

Nhược Ly cười hi hi, sau đó sờ sờ cái mũi nhỏ của mình cười hết sức nịnh nọt, khuôn mặt hồ ly cũng nhả lại, mặc dù Dạ yêu nghiệt cung chiều nàng, không để cho người khác khi dễ nàng, thế nhưng không nói chính hấn sẽ không khi dễ nàng.

Yêu nghiệt này đem việc khi dễ nàng lấy làm đặc ý, còn làm không biết mệt, cho nên lúc này nàng thực sợ hấn trong con giận dữ sẽ nghĩ ra cách gì đó để chinh nàng thể thâm.

"Quên đi." Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn một khoảng nước bị đen lại do bụi trên người nàng, tức thì chân mày nhả lại, nhịn nửa ngày mới nói ra hai chữ này.

Nhược Ly trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức nịnh hót đưa móng vuốt nhỏ sửa sang lại mái tóc đen hỗn độn trên trán của mỡ yêu nghiệt, kết quả là làm in xuống đó một cái dấu móng vuốt màu đen.

"Phi --" Nhược Ly không dám nhìn nữa, nhưng lúc này trông Dạ Ly Lạc thật buồn cười, khác xa với cái dáng vẻ thâm trầm thường ngày khiến cho nàng không nhận được phì cười.

Dạ Ly Lạc dường như cũng cảm giác có gì không ổn, đột nhiên thân thể hạ xuống, cả người cũng chìm vào trong nước, Nhược Ly dĩ nhiên cũng theo hấn rơi vào trong nước, đây rõ ràng là tập kích bất ngờ mà!

Nhược Ly kinh hãi vừa định thét lên ngay lúc đó nàng chợt biến trở về thân người, đôi môi lạnh lẽo của Dạ Ly Lạc liền hôn xuống môi nàng, ở dưới đáy nước hôn sâu vào, Ách. Có lẽ nên nói là cắn xé trừng phạt nàng đi.

Mái tóc màu đen cũng màu bạc quấn lấy nhau lơ lửng trên mặt nước, tạo thành một sự hài hòa kỳ lạ, sợi tóc dây dưa, người cũng dây dưa, ngay cả nhiệt độ trong nước dường như cũng tăng lên khiến làn da mịn màng của Nhược Ly cũng cảm thấy nóng ran.

Cho đến lúc Nhược Ly không thở nổi nữa, Dạ Ly Lạc mới ôm nàng nổi lên mặt nước, tựa vào thành hồ bạch ngọc, tâm tình thật tốt cúi người nhìn mỡ nữ bị hôn đến thất điên bát đảo.

Tâm tình của hấn tốt, nhưng mỡ nữ bị đùa giỡn thì không tốt chút nào, nàng rầu rĩ nằm giả chết, bụi bẩn trên người đã được rửa sạch nhưng nàng lại lười động đậy nên cứ nằm như vậy.

"Muốn học yêu thuật gì?" Dạ Ly Lạc thấy tiểu hồ ly này xù lông rồi, chỉ có thể xuất ra bản lĩnh để dụ dỗ nàng, quả thật mỡ nữ vừa nghe thì tinh thần tỉnh táo, lập tức từ từ thì liền biến thành xác chết vùng dậy.

"Có thể chạy trốn!"

"." Lúc này đến phiên Dạ yêu nghiệt vĩ đại của chúng ta hết ý kiến, đầu gì hấn cũng yêu lực vô biên, học cái gì mà không được lại đòi học môn không có tiền đồ như vậy.

Nhưng ánh mắt hấn đột nhiên tối lại tiến đến gần Nhược Ly, mang theo một phần uy hiếp hỏi, "Chạy trốn? Nàng muốn chạy trốn đến nơi nào?"

Nhược Ly bị khuôn mặt tuần tú phóng đại bất tỉnh linh trước mặt dọa cho giật bắn người, nàng lui về phía sau một chút, khi nhìn thấy sự đề phòng không hề che giấu trên mặt Dạ Ly Lạc thì nàng đột nhiên có chút sững sờ, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng an tâm, không khỏi nghĩ chẳng lẽ là yêu nghiệt này sợ nàng rồi nhà trốn đi?

Nhà! Cái từ này hiện ra trong đầu khiến Nhược Ly cũng phải kinh ngạc, ánh mắt nàng có chút mê mang nhìn Dạ yêu nghiệt trước mặt, nhưng khi nhìn đến liền lập tức tỉnh táo lại.

Bởi vì này gương mặt hấn đã đen đến không thể đen hơn được nữa, nếu nàng còn không trả lời hấn thì hôm nay cũng không cần đi ra ngoài, trực tiếp ở nơi này lập địa thành Phật rồi.

"Bởi vì, ta không hy vọng lại bị người xấu bắt lại sau đó dùng ta để uy hiếp người." Những lời này của Nhược Ly là thật lòng, nàng chưa từng nghĩ sẽ rời

xa Dạ Ly Lạc, dù sao cây đại thụ này to như vậy hơn nữa hẳn đối với nàng cũng rất tốt, ít nhất nếu hắn không vứt bỏ nàng thì nàng sẽ không rời đi.

Dạ Ly Lạc thoáng ngán người nhưng trong nháy mắt liền khôi phục bộ dạng bất cần đời, hắn ôm lấy Nhược Ly bay thẳng ra ngoài, "Vậy gia đây sẽ dạy cho nàng."

"." Nhược Ly lúc này thật là khóc không ra nước mắt, dù sao cũng phải cho nàng ăn cơm đã chứ! Ngâm nước lâu như vậy khiến bụng nàng trống rỗng rồi! Dạ yêu nghiệt đúng là người thất thường!

.

Nhược Ly đứng ở trong sân, nhìn nữ yêu nghiệt đang ngồi ở trong lương đình nhân nhả uống trà ăn bánh ngọt, lại ngẩng đầu nhìn cái thạch lớn trên đỉnh đầu của mình, ánh mặt trời lại gay gắt, trong nháy mắt cảm thấy cuộc sống quá thực bi ai.

"Không phải nàng muốn luyện yêu thuật chạy trốn sao? Vậy trước tiên tất nhiên phải luyện chạy, hôm nay mới bắt đầu học nên chỉ cần chạy một trăm vòng xung quanh là được rồi."

"." Nhược Ly nhìn lại đại viện, chạy một trăm vòng. Dạ yêu nghiệt nói nghe thật đơn giản nhưng chạy xong không mệt chết nàng mới lạ đó.

"Nếu như không muốn học thì thôi vậy, nếu lỡ nàng có bị bắt thì gia cũng sẽ đi cứu nàng!" Trong mắt hắn có ý xem thường rõ ràng khiến Nhược Ly nhất thời bị kích thích.

Nhược Ly cắn răng một cái liền chạy đi, mặc dù là chân thân hồ ly, nhưng do được Dạ Ly Lạc "nuôi" rất tốt, cho nên chỉ chạy mấy vòng đã không chịu nổi rồi.

Nàng dừng lại, nhìn Dạ Ly Lạc sau đó đột nhiên giác ngộ, nàng phẫn hận nói, "Ta không chạy, cũng không học yêu thuật chạy trốn nữa, ta muốn học yêu thuật cường đại, về sau kẻ nào nếu bắt ta, kẻ đó chắc chắn phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ta muốn trở nên mạnh mẽ

"Hửm?" Ánh mắt Dạ Ly Lạc đầy tán thưởng nhìn tiểu Ngân hồ đang ngồi xổm ở trong sân thờ hồn hèn.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ, không muốn làm gánh nặng của người nữa, khiến cho người bị uy hiếp! Sau này kẻ nào cản đường ta-- kẻ đó phải chết!" Ánh mắt Nhược Ly sáng lên nói, sống mà lúc nào cũng cần người bảo vệ hoặc phải chạy trốn, cuộc sống như vậy nàng không muốn.

"Ha ha." Dạ Ly Lạc không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Nhược Ly, đưa tay bế nàng lên. Hắn chợt cười khẽ một tiếng khiến Nhược Ly ngây dại nhìn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười vui vẻ như vậy.

"Được, sau này nàng cùng gia sống vai cùng nhau nhìn xuống thiên hạ này, kẻ nào chống lại chúng ta -- giết!" Dạ Ly Lạc một phần là thương thức khí thế của Nhược Ly, một phần khác là bởi vì nàng nói một câu chúng ta, chính là hắn và nàng không tách rời!

Truyện được đăng tại dien-dan-le-quy-don.com

Cho dù bây giờ Nhược Ly chưa nhận ra được tình cảm nàng dành cho hắn, nhưng trong tiềm thức của nàng có hắn, điều này cũng đủ để cho hắn vui mừng, sau này hắn sẽ từ từ khiến cho nàng nhận ra được phần cảm tình này.

.

"Hắn ta có động tĩnh gì không?" Dạ Ly Lạc dựa vào ghế chủ vị nhắm mắt lại, dáng vẻ không chút để ý.

"Hồi vương thượng, hắn ta cho đến bây giờ đều rất an tĩnh, mỗi ngày chỉ thưởng thức trà đọc sách, không tiếp xúc với bất kỳ kẻ khả nghi nào." Dạ Mị tiến lên bẩm báo, trên tay phe phẩy chiếc quạt, nhưng hàng lông mi cong vút của hắn lại hơi nhú lên, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười giờ lại lộ ra một chút nghi ngờ.

Truyện được đăng tại dien-dan-le-quy-don.com

"Ừm, tiếp tục giám thị." Dạ Ly Lạc cũng không tin là Lễ vương tìm mọi cách để được vào ở trong Âm vương phủ lại chỉ để tị nạn, nhưng mà nếu hắn ta có thể nhẫn nại được, hắn cũng đủ kiên nhẫn cùng hắn ta chơi đến cùng.

"Vương thượng, thuộc hạ thật sự không hiểu, vì sao không trực tiếp giết hắn luôn! Một tên phế vật như vậy có giữ lại cũng không dùng được, đỡ mất công phải cho người hầu hạ hắn!" Dạ Vồng vẫn kích động như cũ cho nên không chịu nổi nữa, thân thể to lớn đứng bật dậy cất giọng oang oang đề nghị.

"Vồng, ngươi luôn luôn kích động như thế!" Nhìn bộ dáng hơi bất mãn của Dạ Ly Lạc, ngay cả Dạ Quý luôn trầm ổn cũng vì tên Dạ Vồng thiếu muối này mà đỏ cả mặt, thấy Dạ Ly Lạc không lên tiếng liền vội vàng quát lớn.

Ngay sau đó hắn lại kiên nhẫn giải thích, "Vương thượng lưu lại hắn ta đương nhiên có chỗ dùng, dù sao nếu Lão Yêu Hoàng không cam tâm tình nguyện chỉ ra vị trí của Ngự Linh Châu thì sao có thể dễ dàng tìm kiếm, lúc đó làm chậm trễ thời gian, ngươi có gánh nổi trách nhiệm hay không?"

"Ta. Ta vẫn chưa hiểu!" Dạ Vồng thấy dáng vẻ Dạ Ly Lạc không kiên nhẫn, trong lòng cũng có chút chột dạ, nhưng từ trước đến giờ hắn vốn là người thẳng tính cho nên thật sự là không nghĩ ra hai việc này thì có liên quan gì đến nhau?

"." Ba người còn lại đều im lặng, Dạ Ly Lạc trực tiếp không để ý tới hắn, ngồi dậy xem xét những tin tức tình báo của Nhân giới do Dạ Quý thu thập được, có lẽ thời điểm bọn họ chinh phạt Nhân giới cũng không còn xa lắm.

"Ngươi nha! Đúng là ngu ngốc!" Dạ Mị không nhịn được nữa, bước lên đưa ngón tay xếp thành hình hoa lan xia xia lên trán Dạ Vồng, dáng vẻ quyền rũ đó thiếu chút nữa làm Dạ Vồng chết vì ghê tởm.

"Đúng đúng, chỉ có tên ẻo lả ngươi là hiểu được thôi!" Dạ Vồng mặc dù chột dạ, nhưng kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, bị cái tên ẻo lả này khi dễ, mặt mũi này của hắn còn đâu nữa!

"La vậy nè! Yêu hoàng nhất định sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con của ông ta, hôm nay chỉ còn lại Nhân vương cùng Lễ vương, nếu như chỉ còn lại Lễ vương, hắn ta lại đang nắm trong tầm không chế của chúng ta, như vậy Ngự Linh Châu không phải đã nằm trong tay chúng ta rồi hay sao." Dạ Quý trong lòng than thở! Đơn giản vậy mà tên thiếu muối kia cũng không hiểu được còn mắc công hắn phải giải thích rõ ràng như vậy, thật là lãng phí nước miếng của hắn.

"Ồ!" Dạ Vồng bừng tỉnh hiểu ra, theo bản năng vui vẻ vỗ vỗ bả vai của Dạ Mị bên cạnh, làm thiếu chút nữa khiến hắn tàn phế.

Lúc này Dạ Mị cũng nổi giận, trong nháy mắt tình hình giữa hai người thăng cấp thành khói lửa chiến tranh, nhưng e ngại Dạ Ly Lạc còn đang ở đây nên bọn họ không dám lên tiếng, lại âm thầm sử dụng ánh mắt để so đấu, chỉ chờ Dạ Ly Lạc lên tiếng cho bọn họ lui ra, chắc chắn bọn họ sẽ PK (*) một trận cho đã.

*PK: Ai chơi game chắc biết thuật ngữ này nhỉ, PK: Player Killing- chỉ những người hoặc hành động đi "giết" những người chơi khác, đấu tay đôi.

.

Dạ Mị không có ở phòng luyện được nên Nhược Ly cũng không đến đó, nàng vốn muốn xem vài bộ sách, nhưng Mị Tuyết keo kiệt lời nói đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

"Tiểu thư, hoa ở vườn đã nở, người có muốn đi ngắm một chút không? Vương thượng nói người nên vận động nhiều một chút." Nét mặt Mị Tuyết vẫn vô cảm như cũ, lên tiếng một câu xong lại lui qua đứng một bên.

Nhược Ly khẽ ngẩng đầu nhìn nàng, mặc dù cảm thấy khối băng sơn này đột nhiên lên tiếng có chút kỳ quái, nhưng thấy dáng vẻ Mị Tuyết có ý như là nàng bắt buộc phải đi, lại nghe nói đây là ý của Dạ Ly lạc, nàng lại cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều.

"Vậy ngươi dẫn đường đi!" Nàng ở trong phòng xem nhiều sách quá nên thấy mắt có chút mỏi, dứt quất ra ngoài đi chơi cho khuây khỏa.

Tầm điện của Dạ Ly Lạc nằm ở vị trí tốt nhất trong Âm vương phủ, chỉ mấy bước ngoặt là đến Đại vườn hoa trong phủ, lúc này trăm hoa đua nở thật sự là đẹp mắt.

Nhược Ly chậm rãi đi đến phía trước, đông xem một chút tây xem một chút, hoa ở đây nàng cũng chưa xem qua, nhất thời cảm thấy cũng mới lạ, bướm bướm chúa cũng thả tất cả bướm bướm ra ngoài, trong nháy mắt đẹp không sao tả xiết.

Nhược Ly đang vui chơi đột nhiên một hương thơm xông vào mũi, nàng nhăn nhó cái mũi nhỏ, thời gian này, nàng phát hiện trừ đọc sách ra cái mà nàng yêu thích còn lại chính là ăn, bình thường nàng đều không cự tuyệt được với đồ ăn ngon.

Chép chép miệng nghĩ thấy mùi vị này thơm ngát khác thường, có lẽ là một loại canh nào đó được hầm cách thủy, nàng ngó nghiêng sang hai bên, không kiếm chế được nương theo mùi thơm mà tìm kiếm.

Nhược Ly đang ở trong Âm vương phủ nên cảm giác rất an toàn, lại còn có Mị Tuyết không biết yêu lực lợi hại thế nào đi theo bên cạnh, cho nên nàng cũng lớn mật hơn.

Truyện được đăng tại dien-dan-le-quy-don.com

"Mị Tuyết, tìm giúp ta xem mùi thơm đó từ đâu đến." Nhược Ly cảm thấy nếu nàng cứ tìm như vậy sẽ mệt chết mất, nên nàng đem hi vọng gửi gắm vào Mị Tuyết yêu lực lợi hại bên cạnh.

"Bẩm tiểu thư, nó đến từ thiên viện ở bên tay trái phía trước mặt." Mị tuyết hít một hơi thật sâu, nét mặt không thay đổi nói.

""Nhược Ly liếc mắt một cái, trước mặt căn bản không nhìn thấy cái viện nào cả, lại quay đầu nhìn Mị Tuyết, đột nhiên cảm thấy có yêu lực thật là tốt, chỉ cần hỏi ở đâu một cái là biết đáp án liền.

Đứng trước cánh cửa tiểu viện, Nhược Ly đã nghe được mùi thơm khiến nàng chảy nước miếng, Mị Tuyết thấy vậy liền theo phận sự tiến lên mở cửa ra

Trong sân nhỏ sạch sẽ, một tiểu nha đầu đang ngồi xỏm đun một cái nồi lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn nhìn nồi canh.

"Tiểu Tuyết, thêm một chút nước trong, nấu lâu một chút mùi vị sẽ ngon hơn." Theo âm thanh nhìn lại, thì ra bên cạnh tiểu nha đầu còn có một nam nhân đang đứng, nhưng khi nhìn thấy mặt hắn thì Nhược Ly thoáng giật mình, đó hình như là Lễ vương.

"Không biết Mị cô nương đến đây có gì phân phó?" Lễ vương nghe thấy có tiếng động, quay đầu lại, lúc đầu chỉ trông thấy Mị Tuyết, hơi thi lễ thì mới nhìn thấy Nhược Ly, "Thì ra là tiểu thư cũng ở đây, thứ cho tiểu vương thất lễ."

"Ách"Nhược Ly thật không dám nói là nàng nương theo mùi thơm mà tìm đến, hơi suy tính một chút mới bịa ra một lý do, "Ám vương sợ người ở không quen, nên kêu ta tới xem một chút."

Nói xong, Nhược Ly liền hối hận, lý do này nghe thật là miễn cưỡng, ngay cả người bán hàng rong trên phố cũng biết Dạ Ly Lạc chẳng bao giờ quan tâm đến ai, làm sao sẽ lo lắng cho kẻ khác ở có quen hay không.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sủng ái như vậy

Lễ vương lại không vạch trần nàng, lễ phép cười cười, hắn thấy Nhược Ly vẫn đang nhìn chăm chăm vào nồi canh đang nấu, khẽ cười một tiếng.

"Tiểu vương hầm một nồi canh, nếu như tiểu thư không ngại, ném thử xem thế nào?" Lễ vương không kiêu ngạo không tự ti nói, mặc dù rất nhiệt tình, nhưng lại có chút lạnh lạnh.

Nhược Ly cũng không kiêu cách, vội vàng gạt đầu, "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Nói xong liền nhảy vào cửa.

Nàng vốn là bách độc bất xâm nên cũng không sợ hắn ta hạ độc nàng, đối với một người bách độc bất xâm tham ăn mà nói, có đồ tốt không ăn thì chính là kẻ ngốc.

Truyện được đăng tại dien-dan-le-quy-don.com

Mị Tuyết sững lại một chút nhưng sau đó vẫn theo vào, nhưng vẫn chỉ đứng thẳng một bên, giống như lúc bình thường, khiến người ta có cảm giác nàng không tồn tại.

"Tiểu Tuyết thỉnh an tiểu thư." Tiểu cung nữ cũng nghe thấy âm thanh, liếc mắt thấy một tiểu Ngân Hồ, vội vàng để cây quạt qua một bên cung kính quỳ xuống, cho dù tất cả tỷ nữ trong Ám vương phủ chưa từng gặp Nhược Ly, nhưng cũng biết chỉ có một con tiểu Ngân Hồ có thể tùy ý đi lại trong Ám vương phủ, đó chính là tiểu thư mà Vương thượng bọn họ hết sức sủng ái.

Nhược Ly giờ móng vuốt lên phát phát, liền nhảy lên một chiếc ghế gần đó, nhìn cái nồi xa xa, hết sức mong đợi, "Người cứ làm công việc của người đi."

Mặc dù lễ tiết trong Ám vương phủ không khắt khe, nhưng Nhược Ly vẫn cảm thấy không thích ứng được, cho nên nàng tận lực tránh né việc họ hành lễ, nhưng thử mấy lần vẫn không thể thay đổi, nàng cũng chỉ có thể thích ứng theo Dạ Ly Lạc.

"Đây là canh gì vậy? Thơm quá." Thấy nơi này hết sức an tĩnh, Nhược Ly thử tìm đề tài để nói chuyện, thật ra nàng rất có hứng thú đối với món canh này, vừa rồi nàng không cảm giác được, nhưng khi gần lại cảm thấy có một hương vị thanh mát.

"Nó giống y như canh cá bình thường, nhưng điểm đặc biệt chính là Tiểu Tuyết dùng nước sương sớm trong vườn hoa để chế biến thôi." Lễ vương đứng dưới tàng cây hoa đào, một thân trường bào màu ánh trắng nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, thân thể hơi gầy gò khẽ khom xuống, nhưng không làm cho người ta cảm thấy thô bỉ, chỉ cảm thấy có một cảm giác lịch sự tao nhã nhưng có độc lẻ loi.

Nhược Ly gạt gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó lại tập trung tinh thần lên nồi canh, đã muốn không chờ được nữa. Gần đây Dạ Ly Lạc lại còn khẩu trừ phần ăn của nàng khiến mấy ngày nay nàng phải ăn rau dưa củ cải trắng, hôm nay thấy thức ăn mặn nàng có thể không hưng phấn sao?

Truyện được đăng tại dien-dan-le-quy-don.com

Nhược Ly càng nghĩ càng thấy bản thân thật uất ức, không khỏi đau buồn nhẹ nhàng thở dài, đôi đồng tử màu đỏ chớp chớp rất đáng thương, lại nghĩ tới một lát nữa trở về lại phải ăn mấy thứ rau dưa cải trắng kia, nhất thời ớn đến buồn nôn vội lắc đầu một cái.

Ngày không có thịt ăn trôi qua thật khổ sở.

"À. Đúng rồi, ta tên là Nhược Ly, ta vẫn chưa biết tên ngươi là gì?" Nhược Ly nghĩ mình tới đây ăn ké canh của người ta, cũng không thể quá lộ liễu như vậy, vội vàng hỏi một câu, tránh cho người ta thấy đáng về tham ăn không kiểm chế được của nàng.

Lễ vương thật không ngờ Nhược Ly sẽ hỏi tên của hắn nên nhất thời ngẩn ra, nhưng chỉ dừng một chút, liền cười hồi đáp, "Nam Cung Nhược Thủy."

"."

Nhược Ly đã nghĩ ra câu tiếp theo, vốn định khen tên của hắn ta hay, nhưng cái tên này ngay cả người không có đọc sách cũng nghe ra được nó giống tên một nữ nhân. Cho nên lời khen ngợi này nàng đành phải nuốt xuống.

Nam Cung Nhược Thủy dường như cũng cảm thấy sự lúng túng của Nhược Ly, cười cười nói, "Mẫu phi hi vọng Phụ hoàng có thể trong ba ngàn con sông, chỉ lấy lên một gáo nước, nên người đã đặt cho ta một cái tên như vậy, khiến tiểu thư chê cười rồi." Nhưng nụ cười này lại có chút cô đơn.

"Trong ba ngàn con sông, chỉ lấy lên một gáo nước." Nhược Ly nhẹ giọng lặp lại, cảm thấy câu này rất có ý nghĩa, đối với tình yêu nàng còn chưa hiểu nhiều lắm, nhưng ở trong sách hình như nàng từng nhìn thấy ý này, nói là nhất sinh nhất thế nhất song nhân (một đời một kiếp nguyện làm một đôi), không khỏi cảm khái, "Quả thật tốt đẹp."

"Cám ơn đã khen."

.

Dạ Ly Lạc vẫn như cũ ngồi xem sách một cách lười biếng, đột nhiên một ám vệ lách mình đi vào, quỳ gối dưới chân của hắn, dùng âm thanh đặc biệt chỉ có Dạ Ly Lạc có thể nghe nắm bắt, "Hồi vương thượng, tiểu thư đã đến nơi ở của Lễ vương."

Dạ Ly Lạc ngừng lại một chút, một trận gió liền biến mất không thấy bóng dáng, lưu lại bốn người tròn trĩnh mắt không hiểu chuyện gì xảy ra.

.

"Được rồi này, cho ngươi" Lễ vương nâng chén ngọc lên, nhẹ nhàng múc một muỗng, đưa cho Nhược Ly, thấy nàng đang là thân hình hồ ly, lại thân thiết đặt lên ghế dựa bên cạnh bàn

Mùi thơm lập tức bay tản ra, Nhược Ly hít hà, lè lưỡi liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn, do dự một chút, liền biến trở về hình người.

Một thân y phục đỏ tươi, mái tóc dài màu bạc tùy ý phiêu tán, đôi mắt to đầy hưng phấn, vừa biến thân xong nàng đã chờ không kịp nữa vội vàng bung chén canh lên uống.

Chỉ nếm thử một miếng, Nhược Ly liền hạnh phúc nheo mắt lại, hương vị ngon đến nỗi nàng hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của chính mình.

Thật ra thì nó không phải ngon đến mức như vậy, nhưng mà đối với người phải gặm củ cải trắng lâu như Nhược Ly, lâu rồi không được nếm qua mùi vị của thịt mà nói thì đây chính là mỹ vị nhân gian.

Lễ vương luôn nghĩ nếu Nhược Ly biến thân hắn sẽ rất xinh đẹp, nhưng khi nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng sau khi biến thân ngoài sức tưởng tượng của hắn thì hắn cảm thấy sững sờ đứng yên tại chỗ.

Nhìn bộ dáng thỏa mãn của nàng, chợt hắn cũng dâng lên một phần thỏa mãn, khuôn mặt nàng long lanh hạnh phúc, ở trước mặt hắn lại lộ ra chút đáng yêu của một tiểu hải tử.

"Quả thật là uống rất ngon!" Nghe thấy tiếng nói của Nhược Ly, Lễ vương liền lấy lại tinh thần, hắn vội vàng cười cười, hóa giải một chút bối rối của mình.

"Cám ơn đã khen, nếu tiểu thư thích thì dùng thêm chút nữa đi." Nam Cung Nhược Thủy lấy cho nàng một chén nữa, vừa định đưa tới thì bị một đôi tay lạnh lẽo đoạt lấy.

Nhược Ly không cần quay đầu lại, chỉ cần nhìn thấy một cánh tay áo màu đỏ là biết ngay người nào, một thân y phục đỏ rực, ngoài Dạ Ly Lạc ra thì còn ai vào đây nữa.

Chỉ thấy Dạ Ly Lạc một tay ôm Nhược Ly, có chút lười biếng tựa vào vai nàng, một cái tay khác bung chén canh cá kia, hắn cười cúi đầu nhìn Nhược Ly đang đứng thất thần.

Hắn cúi gần hơn nữa, sau đó ở trước mặt Nhược Ly nếm thử một chút canh cá thơm ngon, "Ừ, mùi vị quả thật không tệ."

Nhược Ly ngờ ngác tựa vào trong ngực Dạ Ly Lạc, lúc nhìn thấy hắn nàng hận không có một khe nứt nào mà chui xuống, lúc này ăn vụng bị bắt gặp rồi, mặt mặt quá!

"Tham kiến Âm vương!" Nam Cung Nhực Thủy cũng không kinh ngạc, dáng vẻ vẫn nhẹ nhàng bình thản như mây gió, giống như sự xuất hiện của hắn là chuyện trong dự liệu vậy.

Dạ Ly Lạc lại không để ý đến hắn ta chút nào, hắn bung chén canh cá lên từ từ uống, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào Nhực Ly.

Xung quanh một hồi yên tĩnh, sau đó Dạ Ly Lạc liền nắm Nhực Ly quay về tẩm cung của mình, dĩ nhiên trong tay vẫn bung theo chén canh cá kia.

"Quả thật thức ăn hắn làm mùi vị ngon hơn so với gia làm nhĩ!" Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn Nhực Ly, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng sâu, nhưng trong mắt Nhực Ly lại thật sự rất khủng khiếp.

Nàng ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng lấy lòng Dạ Ly Lạc, "Đầu có, Lạc làm củ cải ăn rất ngon. Là Lạc làm sao?" Nhực Ly lúc này mới hiểu được lời nói của Dạ Ly Lạc, khiếp sợ tròn to hai mắt, có chút giật mình nhìn hắn.

Những thức ăn kia là hắn làm?

Nhực Ly nhất thời cảm thấy trong lòng chua chua ê ẩm, đôi mắt thật to phụt chốc ngập nước.

Tim cũng đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lộ mặt gian tế

"Những thức ăn kia là do ngươi làm sao?" Nhực Ly nhất thời cảm thấy chột dạ, những thức ăn kia nói thật ra mùi vị cũng rất ngon, nhưng mỗi ngày đều phải ăn cho nên nàng mới cảm thấy ngán.

Nghĩ đến hắn là Âm vương cao cao tại thượng, vậy mà lại đích thân xuống bếp làm đồ ăn cho nàng, Nhực Ly chợt cảm thấy hơi đau lòng, nếu ban đầu là cảm thấy chột dạ thì giờ đây chính là cảm giác tội lỗi.

Dạ Ly Lạc khẽ động ngón tay, chén ngọc liền rơi vào một bên trên bàn, hắn bắt lấy cánh tay Nhực Ly, lôi kéo nàng đi đến bên cạnh bàn.

Phần ăn hôm nay lại có thịt! Ánh mắt Nhực Ly lập tức bị món gà nướng hấp dẫn, không biết là ai đã từng nói, hồ ly mà không thích ăn gà nướng thì không phải là hồ ly tốt. Dạ Ly Lạc khẽ cười, gắp tay bung một chén kiều lên, sau đó múc một muỗng canh măng, mùi vị cũng không thua gì so với món cánh cá kia, lại nghe trong đó có một cỗ hương thơm thanh mát.

Nhực Ly ngồi trên ghế, có chút không tin được nhìn một bàn ăn bao gồm bốn món mặn một món canh, đơn giản nhưng cũng không kém phần xa hoa, chỉ nhìn một chút thôi đã khiến nàng chảy nước miếng.

"Tiểu hồ ly tham ăn này, đoán chừng nếu hôm nay gia không cho nàng ăn đồ ăn ngon...chắc nàng lại chạy đến chỗ người khác đấy." Tựa người vào ghế, Dạ Ly Lạc lười biếng vươn tay chỉ chỉ, "Ăn đi! Nếu lại vì một hộp canh cá mà mất đi khí phách, gia sẽ khiến cho nàng phải ăn củ cải cả đời."

"." Nhực Ly thật sự không biết lúc này nên cảm động hay bi thương, nhưng nhìn các món ăn thân thiết trước mặt, nàng lại cảm thấy trong lòng ấm áp.

.

Vấn đề với Lão Yêu hoàng không thể kéo dài thêm nữa, sáng sớm hôm sau Dạ Ly Lạc liền triệu tập ba người Dạ Quý, Dạ Mị, Dạ Vồng, còn Dạ Lượng thì ở lại phủ bảo vệ Nhực Ly.

"Dạ Lượng, Dạ Mị nói lần này muốn cho ngươi đi một chuyến." Mị Tuyết đứng trước cửa tẩm cung của Dạ Ly Lạc, hướng về phía không khí nói, không tới một khắc, một bóng người màu đen liền từ Dị Không Gian ló đầu ra.

Nhưng không cho hắn có cơ hội thốt ra câu nghi hoặc nào, một đạo ngân châm đã cắm thẳng vào cổ hắn, tốc độ cực nhanh làm hắn trở tay không kịp, khiến hắn trong nháy mắt mất đi tri giác.

Nhực Ly nghe thấy có tiếng mở cửa, còn tưởng là Dạ Ly Lạc đã trở về, nhưng còn chưa kịp mở mắt ra đã cảm thấy trong đầu một hồi choáng váng, ngay lập tức mất đi tri giác.

Trước lúc té xỉu, trong lòng Nhực Ly hết sức bị phần mắng thăm một câu, em gái ngươi, yêu thuật thấp kém quả thật không tốt chút nào, động một chút là bị bắt cóc, tiếp tục như vậy nữa còn có cho nàng đường sống hay không đây, nàng nhất định phải nhanh sớm trở nên mạnh mẽ, Nhực Ly ở trong lòng thề, đây tuyệt đối là lần cuối cùng nàng bị người ta bắt cóc.

.....

Dạ Ly Lạc vừa về tới tẩm cung đã cảm thấy không khí có gì đó không đúng, vung tay lên, Dạ Lượng bị ngất trong Dị không gian liền ngã ra ngoài.

Đôi mắt hần khẽ nheo lại, tỏa ra một phần yêu lực, Dạ Lượng bị đánh trúng phun ra một ngụm máu tươi, mặc dù đang bị thương nhưng mê được trên người lúc này cũng đã biến mất.

Mê được này hần chưa bao giờ tiếp xúc qua, lúc này trúng phải khiến toàn thân bủn rủn tê dại. Hơn nữa vừa trúng phải một chương trừng phạt của Dạ Ly Lạc, toàn thân mềm nhũn, nhưng hần vẫn cố vững vẫy đứng dậy, quý xuống thật mạnh, "Thuộc hạ thất trách, cam nguyện chịu sự trừng phạt của Vương thượng!"

Hần đã giăng kết giới, cho nên vẫn không phát hiện động tĩnh trong này, nhưng thủ thuật che mắt này, hần liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ.

"Tiểu thư đâu?" Dạ Ly Lạc lên tiếng, bây giờ đã không còn đáng vẻ lười biếng tùy tiện nữa, cả người toát lên vẻ âm u, giống như sẽ tùy thời mà bộc phát.

Dạ Ly Lạc xuất ra yêu lực toàn thân, nhưng vẫn không cảm nhận được dấu ấn trên người Nhượng Ly, trong lòng hần không khỏi hốt hoảng.

Mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh, lúc này vì sự phát tán yêu lực khổng lồ của Dạ Ly Lạc mà trong nháy mắt mây đen giăng đầy, hình như chúng cũng theo tâm tình của hần mà trở nên âm u.

Rất có xu thế nổi lên một trận phong ba bão táp.

"Mị Tuyết là gian tế, nàng ta dùng mê được đánh ngất ta." Dạ Lượng cố nén khí huyết đang cuộn trào trong lồng ngực, nhanh chóng nói ra chân tướng.

"Hừ." Dạ Ly Lạc khẽ cười một tiếng, nụ cười âm u nhưng có một loại áp lực rất lớn khiến Dạ Lượng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Thời điểm Dạ Ly Lạc xuất động yêu lực thì Tam đại hộ pháp cũng vừa vận chạy đến, chứng kiến tình hình này, không cần hỏi bọn họ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng quý xuống muốn thay Dạ Lượng cầu tình.

"Vương thượng, nếu như ngay cả ngài cũng không cảm nhận được hơi thở của tiểu thư, đoán chừng là đối phương có Khử Yêu Ngọc." Dạ Mị suy đoán nói.

Chuyện Dạ Ly Lạc cùng Nhượng Ly định ra kế ước, Dạ Mị cũng biết, nên nhìn bộ dáng phẫn nộ của chủ tử lúc này, hần cũng đoán được là chủ tử nhà mình không cảm nhận được hơi thở của Nhượng Ly, cho nên cũng chỉ có một khả năng này mà thôi.

Ba người kia vừa nghe trong lòng liền run lên, xem ra người đến thế lực cũng không nhỏ, lại có thể có cổ ngọc thượng thần Khử Yêu Ngọc trong tay.

Nếu người nào đeo ngọc này vào, sẽ có thể biến hình cùng ẩn thân, tương tự như khi Dạ Ly Lạc ngồi trong Ngự Linh Xa, những người khác cho dù pháp lực có mạnh cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể cảm nhận được hơi thở của hần.

Thật ra thì Dạ Ly Lạc cũng đã đoán được, nếu không cũng sẽ không tức giận như vậy, tuy nhiên sĩ nhục lớn nhất chính là người trong Ám vương phủ của hần lại có thể bị bắt đi dễ dàng như vậy.

Thậm chí ngay cả nữ nhân của mình hần cũng không bảo vệ được, để cho người ta năm lần bảy lượt bắt nàng đi.

"Mị Tuyết!" Dạ Ly Lạc thì thầm một tiếng, mặc dù âm thanh không mang theo cảm xúc, nhưng nó không che giấu được lửa giận ngập trời, đoán chừng lúc này nếu nàng ta ở trước mặt, Dạ Ly Lạc sẽ không chút do dự xé nát nàng ta ra.

"Lần này tạm tha ngươi." Dạ Ly Lạc đã tỉnh táo lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Dạ Lượng đang hô hấp một cách khó khăn.

An toàn trên dưới của Ám vương phủ đều do Dạ Lượng phụ trách, mặc dù không ai nghĩ tới nội gián chính là tổng quản nội phủ, nhưng hần vẫn không thể chạy trốn trách nhiệm, một chương chỉ là sự trừng phạt nhẹ.

"Tạ Vương thượng, thuộc hạ phải đi tra xét ngay hành tung của Mị Tuyết." Nói xong Dạ Lượng liền biến mất, trong không khí chỉ còn lưu lại một mùi máu tươi nhàn nhạt, thật lâu cũng không tàn đi.

"Đi tìm cách xử lý Khử Yêu Ngọc." Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn Dạ Mị đang quý gối bên dưới nói.

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Dạ Mị trong nháy mắt cũng biến mất.

"Hai ngày sắp tới hai người các ngươi phải hết sức chú ý mọi thay đổi, kẻ đó chắc chắn là có mục đích gì đó." Dạ Ly Lạc nói xong, trong tẩm điện chỉ còn lại một mình hần.

Hần nhìn mây đen giăng đầy trời, con mắt khẽ nheo lại, trong nháy mắt sấm sét vang dội, mưa gió ầm ầm kéo đến.

Hần thở, kẻ bày ra chuyện này, hần nhất định sẽ khiến cho kẻ đó sống dở chết dở.

.....

Nhược Ly cảm thấy đầu choáng váng mờ mịt, cả người vô lực, mờ mắt ra cũng chỉ là một màn đen kịt, nàng cố sức giãy giụa lại phát giác mình đang ở trong một túi vải. Đột nhiên nghe tiếng cửa mở, nàng vội vàng điều chỉnh hơi thở, giả vờ hôn mê.

"Cô nương chính là người luôn luôn tương trợ cho tiểu vương?" Theo tiếng bước chân đến gần, âm thanh của một nam nhân cũng càng ngày càng rõ ràng.

"Cứ cho là vậy đi." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của một nữ nhân vang lên, hình như nàng ta cũng đang đi vào, âm thanh này rõ ràng là cổ tình biến đổi, nhưng mùi hương này quả thật không sai, nàng ta chính là Mị Tuyết.

Nhược Ly thực sự cảm thấy thấy bị ai, thật là đề phòng cướp ngày nhưng cướp đêm thật khó phòng! Gian tế lại là tổng quản nội phủ của Âm vương phủ- phản đồ Mị Tuyết, thật không biết Dạ Ly Lạc tuyển chọn người kiểu gì nữa.

"Hả? Lời này là sao?" Nam nhân kia rõ ràng cũng không hiểu rõ được tình huống, "Sủng vật của Âm vương cũng đã đưa đến, không phải là cô nương đang giúp tiểu vương hay sao?"

"Không, đây cũng là giúp ta đấy!" Cảm giác lại có một nam nhân nữa đột nhiên xuất hiện, nhưng thanh âm của người này lại giống hệt với nam nhân vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hết sức tàn nhẫn

"Các người. Các người muốn làm Ôi. A." Hiển nhiên là nam nhân kia còn chưa nói xong đã bị giết, trong phòng an tĩnh chỉ nghe âm thanh đao nhọn đâm vào da thịt hết sức chói tai.

Nhược Ly khẽ nhíu mày, rõ ràng nơi này đang có âm mưu gì đó, như vậy có nghĩa là việc bắt cóc này đã được dự tính từ lâu rồi, nàng vẫn như cũ án binh bất động, nàng tin tưởng Dạ Ly Lạc nhất định sẽ tìm được nàng, nhưng nàng phải đảm bảo bản thân mình sống được đến lúc đó.

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, một hồi lại vang lên âm thanh xột xột xoạt xoạt, có người lấy ra vật gì đó từ trên người của kẻ bị giết kia, "Xèo."

Sau đó lại nghe thấy mùi khét của da thịt bị cháy.

Mùi thịt cháy khét trong nháy mắt tràn ngập trong phòng khiến người ta nôn mửa, cho dù Nhược Ly cách một túi vải cũng không thoát được mùi vị nồng nặc này.

"Mị tỷ, trực tiếp ném hán đi không được sao? Mùi này, chắc chắn, chết rồi mà hài cốt cũng không còn!" Một tên nam nhân lên tiếng châm chọc, hiển nhiên không phải một là một người an phận.

"Nếu lưu lại dấu vết, ta sẽ khiến cho người trở thành người chết mà hài cốt cũng không còn!" Mị Tuyết lạnh lùng nói, rõ ràng giao tình giữa nàng ta cùng tên nam nhân kia cũng không được tốt.

"Dạ dạ, tiểu đệ tất cả đều nghe theo tỷ!" Nam nhân kia tựa phi tựa tiếu nói, đột nhiên lại đổi chủ đề, "Tiểu hồ ly này sao mãi vẫn chưa thấy tỉnh, không phải đã chết ngộp rồi chứ? Nếu nàng xảy ra chuyện gì, hai người chúng ta đảm đương không nổi đâu!"

Mị tuyết cũng không yên lòng, trên người Nhược Ly đeo Khử Yêu Ngọc, nàng ta cũng không cảm nhận được hơi thở trên người nàng, vội vàng mở túi vải ra, khi nhìn thấy Nhược Ly hô hấp đều đặn thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc chắn, thể này mà tiểu hồ ly vẫn có thể ngủ được." Nam nhân kia hung ác chọc chọc lỗ tai nhỏ của Nhược Ly, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, "Tại sao ta không cảm giác được yêu khí trên người nàng? Không đúng, ngay cả hơi thở cũng không có."

Mị Tuyết căn bản không để ý đến hán, chuyên tâm xử lý mùi hôi thối trong phòng, trên đất lúc này một vết máu cũng không có, nếu như không phải trong không khí còn tỏa ra một mùi thối rửa nhân nhạ sẽ chẳng có ai nghĩ đến vừa rồi có một thi thể nằm ở đây.

Nam nhân kia quét mắt về miếng bạch ngọc tạo ra kết giới trên người Nhược Ly, hai mắt đột nhiên tròn to, "Chẳng lẽ là Khử Yêu Ngọc?" Đây chính là thượng thần cổ ngọc khiến hán không khỏi khản trương, xem ra tiểu hồ ly này lại lịch không nhỏ, lại phải dùng đến bảo bối như vậy để bắt nàng.

"Có lúc biết nhiều quá thì chết cũng nhanh hơn đấy." Mị tuyết lạnh giọng nói, vươn tay ôm Nhược Ly đến trên giường, còn tỉ mỉ kéo tấm chăn đắp cho nàng.

Lúc nàng ta đứng dậy vẫn không quên tạo kết giới xung quanh, với yêu lực của Nhược Ly thì không có cách nào thoát ra khỏi kết giới này, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên trong.

"Đi thôi, ám vệ của chủ tử đã tới, chắc là có gì dặn dò ." Mị Tuyết khẽ cau mày, trong tiềm thức nàng thật không muốn có bất cứ liên hệ gì với vị chủ tử kia.

Hai người vừa đi, Nhược Ly liền mở mắt, nàng thử chạm vào bốn xung quanh, kết giới này quả nhiên không có sơ hở, nàng nhàm chán nằm ở trên giường, vuốt miếng ngọc đeo trên cổ, trên ngọc cũng có kết giới khiến nàng không cách nào tháo xuống được.

Lúc này nàng cũng cảm thấy lúng túng, nghe ý tứ của bọn chúng, nàng đeo cổ ngọc này trên người thì người khác cũng không thể cảm nhận được hơi thở của nàng, vậy phải chăng Dạ Ly Lạc cũng sẽ không tìm được nàng?

Nàng sợ sở móng vuốt, cũng may lúc bình thường nàng luôn nhét một ít chất độc trong móng tay để phòng thân, phòng khi tất yếu có lẽ sẽ có tác dụng.

Từ lúc bị đánh bất tỉnh đến giờ nàng cảm thấy cổ họng hơi đau cho nên lúc này nàng cũng chỉ có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thời cơ. Nhưng vừa nhắm mắt lại thì cửa lại mở ra, hiển nhiên đồng bọn của nhóm người vừa rồi.

Nhưng ngoài dự tính của nàng chính là bọn họ lại ôm lấy nàng, xem ra là muốn di dời trận địa, nàng cũng chỉ có thể giả bộ ngủ, chỉ là nàng len lén vụng trộm hé mắt, tận lực ghi nhớ mọi thứ xung quanh.

.....

"Không biết ám sứ đến đây có gì chỉ giáo? Chủ tử có điều gì dặn dò sao?" Mị Tuyết không kêu ngoạ không siểm nịnh nói, mà nam nhân đi cùng nàng ta đã sớm cúi đầu quỳ gối trước cửa, ngay cả một câu cũng không dám nói.

"Không phải ngươi muốn gặp đệ đệ của ngươi hay sao? Chủ tử nhân hậu, sai ta đưa hân đến gặp ngươi!" Ám sứ kia toàn thân y phục màu đen, chỉ để lộ ra hai con mắt, không nhìn rõ lai lịch.

"Có thật không, đệ đệ ta đang ở đâu?" Mị tuyết vừa nghe thấy tin tức của đệ đệ, lập tức trở nên kích động, không giữ được sự lạnh lùng thường ngày nữa, nhưng còn chưa được gặp thì cảm thấy có vật gì đó cắm vào bụng mình, "A. Phụt."

Mị Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, một đao kia sử dụng mười phần yêu lực, rõ ràng là muốn lấy mạng của nàng, nàng ta cảm thấy hoa mắt, loạng choạng ngã xuống đất "Tại sao."

"Thân phận của ngươi đã bại lộ, chủ tử giữ ngươi lại thì có tác dụng gì? Chỉ khiến cho Dạ Ly Lạc tìm đến đây thôi." Ám sứ kia lại nói thêm, "Lại nói không phải là ngươi muốn gặp đệ đệ của ngươi ư, vậy ta liền thành toàn cho các ngươi."

"Ngươi nói cái gì, đệ đệ ta. Khụ khụ." Mị tuyết cả kinh tròn to hai mắt, trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc, nhất thời kích động khiến máu chảy ra nhiều hơn, trên đao kia lại có độc, vừa mở miệng liền khiến máu chảy không ngừng.

"Ồ! Đúng rồi, ngươi chết rồi đệ đệ của ngươi ở dưới đó cũng có người chăm sóc cho hân." Ám Sứ vỗ tay một cái, trong phòng liền truyền đến âm thanh của bánh xe.

Mị Tuyết vùng vẫy ngồi dậy, đôi mắt mong đợi nhìn về phía đó, nhưng khi nhìn thấy thì ánh mắt từ mong đợi trong nháy mắt biến thành tĩnh mịch.

"Không. Sẽ không. A! Tại sao có thể như vậy!" Mị Tuyết không tin được thét to, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra, dần dần máu chảy thành dòng, xem ra độc đã làm bên trong thân thể nàng ta rữa nát.

Trên tấm ván được đẩy đến, quả thật có một nam hài, tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, chân tay của bé bị đóng lên đó, có lẽ là bị đóng quá lâu nên chân tay cũng đã bị rữa nát.

Nam hài nhi này hiển nhiên đã chết nhiều ngày rồi, nhưng thân là Yêu, quá trình thối rữa diễn ra hết sức chậm chạp, nhưng vẫn có một ít giòi bọ bò qua bò lại trên người của bé.

Cặp mắt kia giống hệt Mị Tuyết, cũng đang trừng thật to, hiển nhiên là khi còn sống bị rất nhiều khổ cực nên chết cũng không nhắm mắt được.

"Các ngươi sống là người của chủ tử, chết là ma của chủ tử, thế mà lại muốn thoát khỏi, để cho ngươi chết thống khoái, coi như là chủ tử khoan hồng độ lượng rồi !" Tên Ám sứ kia nói xong liền xoay người rồi đi, tới cửa nơi tên nam nhân kia đang quỳ ở đó nói, " Sắp xếp chỗ này cho ổn thỏa, sau đó đến hoàng cung làm chuyện ngươi nên làm, sau này ngươi sẽ phụ trách công việc của Mị Tuyết."

"Tạ Đại nhân, thuộc hạ tuân lệnh." Chức vụ của Mị Tuyết không nhỏ, tên nam nhân kia không kiềm chế được nở nụ cười vui sướng.

Ám sứ vừa đi khỏi, nam nhân kia liền đứng lên, nhìn Mị Tuyết đang liêu mạng bỏ về phía đệ đệ của nàng, hân một cước đá văng nàng ra.

"Khụ khụ." Mị tuyết vốn là không còn sống được bao lâu nữa, bị hân đá một cái như vậy, chút khí lực cuối cùng gần như tiêu tan nhưng nàng vẫn cố chấp bò về phía đệ đệ nàng.

"Chắc chắn, đây là Mị tỷ lãnh khốc vô tình của chúng ta đây sao?" Nam nhân kia châm chọc nói, một cước liền giẫm lên tay của nàng.

"A." Mị tuyết rên lên một tiếng, biết nàng vô luận như thế nào cũng không thể đến được chỗ đệ đệ mình, nàng cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hân ta nói, "Ngươi cho rằng các ngươi đắc tội Ám vương, kết quả sẽ tốt hơn ta sao?"

Sắc mặt nam nhân kia ngay lập tức trắng nhợt, ngay sau đó lại hùng hồn nói, "Ta thế nào ta không biết, nhưng người bây giờ sẽ chết không chỗ chôn thân rồi!"

Nói xong nam nhân kia liền đổ thuốc lên người Mị Tuyết, "Xèo" một tiếng, chính là mùi da thịt cháy khét lúc này.

Mị Tuyết cố nén đau đớn không lên tiếng, nàng vẫn cười lạnh, "A!" Đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, nàng đem yêu khí toàn thân tản mát ra, ngay sau đó đoạn khí.

Nam nhân kia khẽ rủa thầm một tiếng, nàng ta làm như thế, người của Dạ Ly Lạc lập tức có thể tìm đến đây, hán cũng không quản điều gì khác, vội vàng lác mình rồi đi, nếu không lát nữa Dạ Ly Lạc đến hán liền xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Quả thật không tới một khắc, Dạ Ly Lạc liền cảm nhận được yêu lực bạo phát của Mị Tuyết, liền mang theo Tam đại hộ pháp tới nơi này, đây chỉ là một phủ đệ bị bỏ hoang.

Dạ Ly Lạc nhìn vết máu trên mặt đất chưa kịp xử lý hết, dựa vào hơi thở liền biết đây là Mị Tuyết, lại nhìn nam hài bị đóng đinh trên tấm ván, đại khái hán cũng đã hiểu được nguyên do.

Dạ Ly Lạc cười lạnh một tiếng, Mị Tuyết từ nhỏ đã làm việc trong phủ của hán, ít nhất cũng đã một trăm tám mươi năm, vậy mới thấy kẻ kia thật đúng là tâm tâm khổ cực dùng trăm phương nghìn kế, bên người hán lại có một kẻ nắm vững lâu như vậy mà hán không phát hiện ra.

"Hồi vương thượng, trong phủ đệ này chỉ có một gian sương phòng là được quét dọn sạch sẽ, nhưng không có phát hiện hơi thở của tiểu thư." Dạ Quý cung kính đứng ở bên cạnh Dạ Ly Lạc, cúi đầu hồi báo.

"Dẫn đường." Tâm tình Dạ Ly Lạc hết sức không tốt, những người này làm hết sức cẩn mật, hán cư nhiên không cảm thấy có bất kỳ một hơi thở kỳ quái nào.

Trong sương phòng, Dạ Ly Lạc đứng ở bên giường, nghiêng ngẫm đám chăn màn hỗn độn, đưa tay chạm tới còn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp.

Một cảm giác thật bại thật sâu đánh úp vào lòng hán, cái gì mà chí tôn của Yêu giới chứ, hán thậm chí ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, để cho nàng hết lần này đến lần khác lâm vào hiểm cảnh.

"Vương thượng, trong phòng hiển nhiên có dấu vết bị xử lý qua, bọn thuộc hạ không phát hiện được tin tức gì." Dạ Quý tiếp tục hồi báo, chân mày của hán cũng nhíu chặt lại.

Rõ ràng cũng biết nhóm người kia vừa mới ở đây, nhưng do tác dụng của Khử Yêu Ngọc khiến bọn họ đột nhiên biến mất không để lại chút dấu vết nào, thật sự khiến hán điên lên.

Đột nhiên trông mắt Dạ Ly Lạc hơi híp lại, nhìn thấy một cái gì đó màu bạc trên giường, hán vội vàng vươn tay nhặt lên, lại là một sợi lông màu bạc.

Dạ Ly Lạc đột nhiên lộ ra nụ cười vui mừng, lông trên người Ngân hồ không dễ rụng, rất dễ nhận thấy đây là do tiểu hồ ly nào đó thông minh kéo xuống, nhưng cũng đã khá lâu nên đã không còn hơi thở của nàng, cho nên hán mới không cảm giác được.

Hán vội vàng xoay người lại phân phó nói, "Tìm kiếm những sợi lông màu bạc, chắc chắn là Nhược Ly lưu lại dấu vết."

Dạ Mị vừa nghe trên mặt vốn như mây mù che phủ hiện lên vẻ hưng phấn, chỉ sợ không có dấu vết, hôm nay coi như chỉ có một tí dấu vết, bọn họ cũng có thể tìm ra được nguồn gốc.

"Dạ!" Sợi lông này nếu như vừa được nhổ ra, có lẽ có chứa một chút yêu lực, vừa rồi bọn họ căn bản hoảng loạn nên không để ý, lúc này dùng yêu lực để cảm nhận, lại có thể cảm thấy có một chút yêu lực yếu ớt thuộc về Nhược Ly.

.

Rốt cuộc cũng dừng lại, hai mắt Nhược Ly vốn đã đỏ giờ càng thêm đỏ, chao ôi, lông mọc dài mà chắc như vậy cũng có lúc không tốt chút nào, nhổ lên thật đau hết sức a!

Nhược Ly hết sức cảm tạ những người này không tiếp tục nhốt nàng ở trong túi, mà nhốt trong lồng giống như vật nuôi bình thường, mặc dù rất ngột ngạt nhưng tốt xấu gì nàng thỉnh thoảng có thể chờ có cơ hội nhỏ một hai sợi lông.

Nhưng tốc độ di động của đám người này hết sức nhanh, tới nơi rồi mà nàng chỉ nhỏ được khoảng mười sợi lông, nhưng nàng tin tưởng cho dù dấu vết rất nhỏ, Dạ Ly Lạc cũng có thể tìm được nàng.

Nàng thử rất nhiều lần cũng không tháo được Khử Yêu Ngọc trên cổ xuống, nàng cũng nhất quyết buông tha.

Lúc này nhìn cung điện vàng son lộng lẫy, nàng đoán chắc là nàng phải đang ở trong hoàng cung, mắt liền tối sầm lại, nàng có một loại dự cảm không tốt, bất cóc nàng chắc không phải là Yêu Hoàng chứ?

Yêu Hoàng có mười phần lý do để làm chuyện này, dù sao ái nữ của ông ta bị Dạ Ly Lạc giết chết, Nhược Ly cau mày lại ra vẻ u sầu, nếu quả thật là ông ta, vậy xem ra sắp tới nàng không dễ chịu rồi.

"Phụ hoàng, nhi thần đã đưa Ngân hồ đến, còn xử trí như thế nào thì mặc cho Phụ hoàng làm chủ." Theo tiếng bước chân đến, âm thanh cũng càng ngày rõ ràng.

Nhược Ly cảm thấy trên đầu chạy qua ba vạch đen, quả thật là Yêu Hoàng, cái âm thanh kia chính là âm thanh mà nàng nghe được lúc ở trong túi vải, xem ra hẳn là Nhân vương - nhi tử còn lại của Yêu hoàng.

Nhược Ly cuối cùng vẫn nghĩ không ra, Nhân vương chân chính đã chết, mà nhìn tình hình thì Yêu hoàng cũng không phải là kẻ bày ra chuyện này, vậy kẻ nấp trong bóng tối bày ra mọi chuyện là ai, rốt cuộc là có mục đích gì?

Nhược Ly không khỏi nghĩ đến chuyện Đại công chúa gây rối chắc chắn có kẻ đứng sau giật dây, mục đích duy nhất của chúng chính là khiến Yêu Hoàng cùng Dạ Ly Lạc trở mặt, chẳng lẽ là bọn yêu tộc Hầu vương?

Nhược Ly trăm mối vẫn không có cách giải, giờ phút này cửa mở ra, nhìn hai người đi tới nàng liền an tĩnh ngồi xổm xuống, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

"Hừ, Âm vương khinh người quá đáng, hôm nay bốn hoàng cũng muốn cho hắn nếm thử cảm giác mất đi người thương là thế nào!" Yêu Hoàng hết sức yêu mẫu thân của Đại công chúa, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên mới luôn luôn cưng chiều nàng ta như vậy, hôm nay đau lòng vì mất đi ái nữ cùng hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), lại thêm mạng của ông ta không còn được bao lâu nữa khiến ông ta cũng không còn kiêng dè điều gì.

"Phụ hoàng, muốn giết nàng thì hãy đợi Âm vương mắc câu sau đó mới xử lý nàng cũng không muộn, nếu hôm nay giết chết nàng khiến hắn phản hận sẽ làm ra chuyện gì đó, chúng ta vẫn phải suy tính vì sự hưng suy vinh nhục của Nam Cung nhất tộc."

Tên Nhân vương giả thấy Yêu hoàng mất lý trí, vội vàng tiến lên khuyên can, lúc trước hắn đã nhận được chỉ thị, không thể để cho Nhược Ly xảy ra chuyện gì, nếu không hậu quả này hẳn cũng đảm đương không nổi.

"May mà có con nhắc nhở ta." Yêu Hoàng cũng khôi phục lại lý trí, nhưng sự đau thương vì mất đi ái nữ khiến lòng ông ta vẫn không yên được, ánh mắt nhìn Nhược Ly đầy căm phẫn.

Nhược Ly an tĩnh quan sát hai người, nhìn dáng vẻ vụng trộm của nhóm người kia có lẽ sẽ không lập tức muốn mạng của nàng, có lẽ còn giữ nàng vì có âm mưu gì đó, đầu óc liền xoay chuyển nghĩ cách.

"Yêu Hoàng, ta biết thi thể nữ nhi của ông ở chỗ nào, ta muốn đơn độc cùng ông bàn chút chuyện." Nhược Ly đột nhiên mở miệng, nàng bình tĩnh quan sát Yêu Hoàng, chuyện kể tiếp nàng nhất định phải đánh cuộc một lần, ngồi một chỗ để người ta dặt mũi đi cũng không phải là cách làm của nàng.

"Lời người nói là thật?" Yêu Hoàng vừa nghe thấy thi thể nữ nhi của ông ta vẫn còn, lập tức kích động phát phát tay cho Nhân vương rời đi.

"Phụ hoàng, cẩn thận có bẫy rập!" Tên Nhân vương giả kia đoán được Nhược Ly rất khéo léo, lúc này lại càng không đoán được Nhược Ly định nói gì.

"A, ta thật sự không biết là ta đang bị nhốt trong lồng, lại là một tiểu hồ ly trên người cơ hồ không có yêu lực, có thể đối với Yêu Hoàng của Yêu giới có gì uy hiếp đây!" Nhược Ly mĩa mai nói, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

"Con lui xuống trước đi, bẫy rập sao! Bốn hoàng biết nàng cũng không xuất ra được hoa chiêu gì đâu!" Yêu Hoàng đã mất kiên nhẫn, có thể tìm được thi thể ái nữ của ông ta thì thật tốt, ít nhất ông ta cũng không phải thẹn với thê tử quá cố của mình.

Tên Nhân vương giả thật sự là không có cách nào khác, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Nhược Ly một cái. Hắn cho rằng Nhược Ly lúc ở sương phòng đang bị hôn mê, căn bản không biết nàng nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, cho nên cảm thấy nàng sẽ không nói ra điều gì đặc biệt, liền lui ra.

"Nói! Nữ nhi của ta ở đâu?" Yêu Hoàng căm tức nhìn Nhược Ly, nếu như không phải muốn dẫn dụ kẻ đầu sỏ Dạ Ly Lạc đến, không chừng lúc này ông ta đã giết chết Nhược Ly.

"Nhân vương đã chết, người vừa rồi là giả, Nam Cung Tâm chỉ là con cò trong tay bọn chúng, ông hôm nay cũng như vậy!" Nhược Ly không chút sợ hãi nhìn Yêu Hoàng, muốn nhiều loạn ý định của bọn chúng, để cho bọn chúng đấu tranh nội bộ, tranh thủ thời gian chờ Dạ Ly Lạc đến.

Chương 37: Đứt đuôi đau xót

"Người có ý gì, nhi tử của ta sao ta lại không nhận ra?" Yêu Hoàng duy trì cảnh giác, nhìn Nhục Ly, nhưng trong lòng vẫn có chút tin tưởng, dù sao huyết không trống thì không có gió, nàng nói như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Hơn nữa hôm nay ông ta cảm thấy hành động của Nhân vương hết sức kỳ quái, lúc này nghĩ lại ngay cả khí tức cũng không giống trước đây, trong lòng ông ta không khỏi trầm xuống, nhi tử duy nhất có thể xuất thủ thay ông ta chẳng lẽ đã chết? Vậy gia tộc Nam Cung không phải sẽ hù quanh lắm sao?

Nhục Ly dĩ nhiên cũng chú ý đến ánh mắt nghi ngờ cùng đau lòng của Yêu Hoàng, liền biết ông ta đã phát hiện ra chút manh mối.

Nàng tiếp tục nói: "Nhân vương đã chết vào tối hôm qua, người bây giờ là giả. Muốn biết thật hay giả, ta nghĩ chính ông có thể nghiệm chứng được, chẳng lẽ ngay cả nhi tử của mình mà ông cũng không phân biệt được, tin hay không là tùy ông, ta là người ngoài nhiều lời cũng vô ích."

"Mà ta cũng muốn nói với ông bây giờ ông đã trở thành quân cờ của bọn chúng, Nam Cung Tâm chết là hậu quả của việc nàng ta bắt cóc ta, chuyện này chỉ có thể trách mình nàng ta, chẳng oán được ai." Nhục Ly đứng mực nói, khiêm tốn nhưng không kém phần kiêu ngạo.

Vừa nhắc tới cái chết của Nam Cung Tâm, trong lòng Yêu Hoàng giống như bị cắm một thanh đao vô cùng khó chịu, ông ta phần hận nhìn nàng, cuối cùng vẫn còn một chút lý trí để cho ông ta cố gắng áp chế không giết nàng báo thù cho Nam Cung Tâm, cố gắng nghe nàng nói hết câu chuyện.

"Nhưng ông có nghĩ tới hay không, Nam Cung Tâm không phải là bị ông cầm tù ở phủ công chúa ư, một người vốn bị cầm tù làm sao có thể ra vào phủ công chúa như chỗ không người? Còn có ngày hôm đó ta cùng Âm vương lên đường hết sức bí mật, hơn nữa trên mặt còn đeo mặt nạ để che giấu hơi thở, nàng ta từ đâu có được hành tung của bọn ta?"

Nhục Ly phân tích cặn kẽ, cũng không hy vọng xa vời rằng Yêu Hoàng có thể thả nàng ra, dù sao ông ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua mối thù giết chết nữ nhi, nàng chỉ hy vọng có thể tạm thời dời đi sự chú ý của ông ta đối với nàng, nhân đó làm đảo loạn kế hoạch của kẻ thù, tranh thủ thời gian cho bản thân và Dạ Ly Lạc.

"Người nói phủ công chúa có nội gián? Còn là nội gián đến từ hoàng cung?" Yêu Hoàng cũng tỉnh táo nghĩ lại cũng cảm thấy chuyện rất kỳ hoặc, lúc ấy tinh thần ông ta đều đặt hết vào việc Nam Cung Tâm chết, nên không suy nghĩ được nhiều như vậy. Hôm nay ngẫm lại đúng là trăm ngàn chỗ hở.

"Nếu chỉ là một nội gián bình thường, quyền lực của hắn sẽ không lớn như thế, có thể tự mình thả Nam Cung Tâm ra ngoài, hơn nữa còn có thể tra được hành tung của chúng ta." Nhục Ly cũng vừa nói vừa suy tư, người này rốt cuộc là ai?

Theo phân tích của nàng, người này chắc chắn có thể lực rất lớn, lại có thể vẫn ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mà không bị Yêu Hoàng và Dạ Ly Lạc phát hiện, chắc chắn là một người tâm tư hết sức tinh tế.

Hơn nữa hắn ta hiện tại thi hành kế hoạch này nhất định là đã được trù tính từ rất lâu, trước vẫn an binh bất động, hay là đang tìm một cơ hội, như thế xem ra, sự xuất hiện của nàng chính là cơ hội tốt mà hắn ta đang chờ.

"Trước không đề cập tới người này là ai, nhưng mục đích của hắn ta đã rất rõ ràng, chính là muốn khích bác ông và Âm vương, cuối cùng hai bên tổn hại, hắn ngồi ngư ông đắc lợi, ông có thể suy nghĩ một chút, cả trên dưới Yêu giới, nếu ông và Âm vương bị tổn thương, người nào hoặc gia tộc nào được hưởng lợi nhiều nhất."

Nhục Ly tận lực muốn dụ Yêu Hoàng nghĩ đến tất cả các chư hầu của Yêu giới, dù sao một khi dính đến chuyện quốc gia đại sự, vậy những chuyện nhi nữ tình trường cũng có thể tạm buông bỏ, lại nói yêu Hầu vương nhân số đông đảo, điều tra hết cũng mất rất nhiều thời gian, hơn nữa khả năng lớn nhất cũng là nghiêng về các Hầu vương, mà những người này nhiều vô kể, như vậy phải tiến hành điều tra từng người.

"Các lộ yêu Hầu vương?" Yêu Hoàng mặc dù dùng câu nghi vấn, nhưng trong giọng nói là sự khẳng định, trong lòng hắn đã có đáp án này, dù sao có thể có thể lực cùng mưu trí như thế, hơn nữa bọn họ vẫn không phục gia tộc Nam Cung, trong các lộ yêu Hầu vương cũng không thiếu kỳ nhân.

Mặc dù báo thù quan trọng, nhưng nếu để cho gia tộc suy tàn và mất đi ngôi vị hoàng đế, ông ta làm sao còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông của Nam Cung gia?

Som muộn gì cũng có thể báo thù, nhưng ông ta thân là Yêu Hoàng đứng đầu vạn yêu lại bị kẻ khác lợi dụng, niềm kiêu ngạo của ông ta không cho phép, nhất thời trong đôi mắt vẫn những tia máu đỏ ánh lên sự phẫn nộ.

"Lời ta nói, tin tưởng trong lòng Yêu Hoàng đã có định đoạt." Nhục Ly cũng không nói thẳng là yêu Hầu vương, mà để cho ông ta tự đi xác định, như vậy ông ta sẽ càng thêm tin chắc ý nghĩ của mình, nếu như nàng nói ra, đoán chừng Yêu Hoàng sẽ cảm thấy là bẫy rập, lại phản tác dụng thì hỏng.

Yêu Hoàng quan sát Nhục Ly trước mặt, mặc dù trong mắt còn có nghi ngờ, nhưng đúng như Nhục Ly từng nói, ông ta còn phân rõ nặng nhẹ.

"Người tốt nhất đừng có mà hoa ngôn xảo ngữ, nếu không. . . ." Yêu Hoàng chỉ nói một nửa, đột nhiên xoay người, vung tay lên từ tay lấy một cái roi màu vàng trực tiếp quát hướng cửa, "Người nào?"

"Ầm!" một tiếng, cánh cửa liền vỡ tung, cái roi màu vàng trực tiếp quát về phía người đang nấp sau cánh cửa, người nọ phản ứng cũng hết sức nhanh chóng, mặc dù trốn thoát khỏi dây roi, nhưng vẫn bị nó đã thương cánh tay phải.

Hắn vừa định trốn, lại cảm thấy đầu một trận đau đầu, ngay lúc đó một giọng nói vang lên, "Giết Ngân Hồ, giả họa cho Yêu Hoàng." Nam nhân ngay lập tức không trốn chạy nữa, trong bóng tối nhảy ra mấy tên ám vệ trợ giúp hắn.

Yêu Hoàng vừa thấy đứng sau cửa là "Nhân vương", biết những lời Nhục Ly nói đều là sự thật, sự nghi ngờ trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

Nhưng đám người kia không chút nào cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp công kích vào chiếc lồng đang nhốt Nhục Ly. Nhục Ly trong lòng cả kinh, xem ra bọn người này muốn giết nàng diệt khẩu, sau đó giả họa cho Yêu Hoàng, đến lúc đó thật đúng là tiện nghi cho kẻ giấu mặt rồi.

Nhục Ly vội vàng hô to, "Yêu Hoàng, thả ta ra, nếu không ông sẽ phải chịu tiếng oan, cả đời cũng không tra ra được kẻ đứng sau mọi chuyện."

Yêu Hoàng mặc dù không cam tâm cứu Nhục Ly, nhưng nàng nói cũng đúng, lắc mình một cái, liền che chở cho chiếc lồng sau lưng, roi vàng múa lượn tạm thời có thể bảo vệ cho nàng khỏi nguy hiểm.

Nhưng Yêu Hoàng đã bị tẩu hỏa nhập ma, yêu lực không còn được như trước, mà năm người đến đều có thân thủ rất tốt khiến ông ta phải vất vả chống đỡ.

"Mau thả ta ra ngoài đi, nếu không ngay cả ông cũng phải chết tại đây!" Nhục Ly lại nói, nếu tiếp tục như vậy nữa không chừng nàng phải chết cùng một chỗ với lão gia này rồi.

Yêu Hoàng do dự một chút, chợt một đạo hàn quang lóe lên, một đao xẹt qua cánh tay phải của ông ta khiến ông ta không khỏi kêu lên, liền không do dự nữa một roi đánh nát chiếc lồng.

Nhưng tiếc là quá chậm, Nhân vương giả đã vung đao bổ về phía Nhục Ly, Nhục Ly đang bị nhốt bên trong lồng tre chỉ kịp lắc mình qua một bên khiến thanh đao kia bổ thẳng xuống chặt đứt cái đuôi của nàng.

"Á...!" Nhục Ly cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế, cơn đau trong nháy mắt lan khắp toàn thân, mà một luồng khí hỗn loạn từ vết thương nhanh chóng tản ra, sức mạnh to lớn đến nỗi Nhân vương giả bị đánh bật ra xa, trực tiếp đụng vào cột đá phía sau.

Lực phủ ngũ tạng của tên Nhân vương giả đều vỡ nát, thất khiếu chảy máu mà chết, tay chân cũng bị vỡ nát, thân thể bị tàn phá kinh khủng, máu chảy đầy đất, cái chết hết sức kinh khủng, có thể thấy được sức mạnh vừa rồi cường đại cỡ nào.

Nhục Ly cảm nhận được sức lực toàn thân đang dần dần tụ tập đến phần đuôi, liệu mạng thoát ra ngoài, loại cảm giác đó dường như muốn đem thân thể nàng xé nát.

Yêu Hoàng và năm tên còn lại đều sửng sốt, nếu như bọn họ không nhìn lầm thì sức mạnh thoát ra từ trên người Ngân Hồ, đó chính là tiên khí thuần khiết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Vì họa được phúc

Sáu người nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy kết cục bi thảm của Nhân vương giả, không một ai dám lỗ mãng tiến lên nữa vì e sợ sẽ trở thành Nhân vương giả thứ hai.

Yêu Hoàng nhân cơ hội này, vung roi một cách ngoan tuyệt, không tới một khắc liền giết chết năm người kia, lật ngược tình thế.

Ông ta từ trên cao nhìn xuống Nhục Ly đang hôn mê bất tỉnh, lộ ra nụ cười quỷ dị. Sâu trong đôi mắt già nua vẫn đục tan mát ra ánh sáng giống như nhìn thấy vật quý báu, nếu ông ta đoán không lầm thì tiểu Ngân Hồ này chính là Thiên nữ của Tiên giới.

Ông ta hừ lạnh một tiếng, không trách được Dạ Ly Lạc xem như bảo bối, Thiên nữ của Tiên giới, nếu bắt nàng luyện đan có thể pháp lực tăng nhiều, bách độc bất xâm, đây chính là một vật vô cùng quý báu.

Nếu ông ta hấp thu được bảo bối này, không những có thể điều trị được việc bị tẩu hỏa nhập ma mà còn gia tăng công lực của ông ta lên gấp bội, hơn

nữa còn có Ngự Linh Châu trong tay, ứng phó với Âm vương cũng không thành vấn đề, ông ta sẽ chẳng phải e ngại điều gì nữa.

Thời điểm Yêu Hoàng đang tính toán liền nghe, "Àm!" một tiếng, nguyên cánh cửa trước tấm điện vỡ tung, một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng vọt đến bên cạnh Nhược Ly.

Hắn tung một chưởng đánh bay Yêu Hoàng qua một bên, lúc này trong mắt trong tim hắn cũng chỉ có hình ảnh Nhược Ly đang hôn mê bất tỉnh. Đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé đang run rẩy.

Nhìn hai mắt nàng nhắm chặt, mồ hôi thấm ướt bộ lông, khi tầm mắt hắn dời đến chỗ phần đuôi bị chặt đứt tức thì trợn to mắt không tin được.

Tam đại hộ pháp bên cạnh cũng cả kinh, vẫn là Dạ Mị phản ứng đầu tiên, vội vàng điểm vào huyết đạo của Nhược Ly, hơn nữa dùng yêu lực cảm máu, lại dứt cho nàng một viên Yêu Đan, thấy nàng tạm thời không có nguy hiểm gì, Dạ Mị mới thở phào một cái, chân mềm nhũn đứng sang một bên.

Dạ Mị chưa từng thấy qua biểu tình này của Dạ Ly Lạc, rõ ràng là cả người ngây ngẩn nhưng ánh mắt lại vô cùng đáng sợ. Làm Dạ Mị không khỏi có một loại ảo giác, nếu lúc này Nhược Ly xảy ra chuyện gì, chủ tử của bọn hắn có phải sẽ phá hủy cả Yêu giới hay không? Hậu quả của việc này hắn thật không dám tưởng tượng.

Dạ Ly Lạc thấy Nhược Ly hô hấp đều đặn, mới khôi phục lý trí, vội vàng xem xét nàng, chính hắn cũng không nhận thấy được sự luống cuống của mình.

Tay hắn hơi run khẽ chạm vào móng vuốt nhỏ của Nhược Ly, chính mình xác định mạch bác của Nhược Ly đã ổn định, lúc này hắn mới thở phào một hơi.

Nhưng khi nhìn vũng máu chỗ nàng nằm, hắn lại không biết nên làm sao, có nên ôm nàng hay không? Hắn chỉ sợ động không đúng làm đau nàng.

Thời điểm Dạ Mị di chuyển, Dạ Quý cũng đã phục hồi lại tinh thần, hắn vội vàng phân phó Dạ Lượng cấp tốc đưa lão quái đến. Lúc hắn vừa xoay người lại nhìn thấy thần thái của chủ tử nhà mình khẩn trương như thế, trong lòng cũng cả kinh, có chút không tin tưởng, rõ ràng vị trí của Tiểu Ngân Hồ trong lòng Vương thượng rất quan trọng, khiến cho một người không bao giờ thể hiện vui giận lại có thể lúng túng đến vậy.

Nhưng tâm ý của Vương thượng bọn họ không thể tùy tiện suy đoán, Dạ Mị cùng Dạ Quý biết sự tình nghiêm trọng nên đều vội vàng cúi đầu, biểu hiện của Vương thượng như vậy không nên để bất luận kẻ nào nhìn thấy, nếu nhìn thấy có lẽ sẽ không có kết quả tốt.

Còn Yêu Hoàng bị Dạ Quý vây lại trong kết giới, bọn họ dĩ nhiên không quan tâm đến, vì người đã định sẽ chết tất nhiên không thể tiết lộ bất cứ điều gì ra ngoài.

"Thần tham kiến Vương thượng." Dạ Ly Lạc nghe thấy âm thanh run rẩy của lão quái liền khôi phục bộ dạng thường ngày, hắn đứng bên cạnh Nhược Ly, trầm giọng nói, "Nếu nàng có chuyện gì thì người cũng không cần sống nữa."

"Dạ!" Lão quái vội vàng tiến lên, vừa rồi hắn cũng cảm nhận được một luồng tiên khí chấn động mạnh mẽ, lúc này thấy tiểu Ngân hồ máu me đầy người, trái tim nhỏ bé của hắn run rẩy không thôi, sợ là nếu hắn không trị khỏi cho nàng thì hắn cũng phải chôn theo nàng luôn rồi.

Lão quái tỉ mỉ quan sát nửa ngày cũng không lên tiếng, Dạ Ly Lạc chỉ cảm thấy lòng của mình cũng theo từng cái chau mày của lão quái mà co chặt lại, lúc này hắn thà để người nằm đây là hắn chứ không hy vọng đó là Nhược Ly.

Tam đại hộ pháp cũng yên lặng theo dõi, trong lòng bọn họ cũng vô cùng căng thẳng, chỉ sợ tiểu Ngân Hồ xảy ra chuyện gì, nói không chừng bọn họ cũng phải chôn theo luôn.

Yêu Hoàng vốn bị tẩu hỏa nhập ma lại thêm bị một chưởng của Dạ Ly Lạc nên bệnh lại tái phát, khuôn mặt lúc này trắng bệch, liều mạng vận công, cũng không có ý định mà quán xem bọn hắn đang làm chuyện gì.

Lão quái vẫn nhủ chặt chân mày, có một chuyện hắn vẫn không hiểu được, tiên khí mạnh mẽ kia là ở đâu ra? Nghĩ đến đây hắn đột nhiên vui mừng ngẩng đầu, kích động đến mức không biết diễn tả tâm trạng thế nào, "Vương thượng, là chuyện tốt, chuyện tốt đó!"

Dạ Ly Lạc vừa nghe hắn nói như vậy, trái tim treo lơ lửng cũng tạm để xuống, nhưng nhìn phần đuôi bị chặt đứt của Nhược Ly, trên gương mặt hiện lên vẻ lo lắng, "Như thế nào?"

"Hồi vương thượng, lão thần vẫn luôn nghĩ cách có thể loại bỏ tiên lực còn sót lại trong người tiểu thư mà không để lại nguy hiểm, khiến tiểu thư thuận lợi chuyển hóa thành yêu."

Thật ra lúc đầu lão quái hiến kế cho Dạ Ly Lạc là cho Nhược Ly uống máu của hắn trong vòng một trăm ngày sau đó sử dụng Ngự Linh Châu là có thể chuyển hóa thành yêu, nhưng cách làm này vẫn chứa một tai họa ngầm, đó chính là không loại bỏ hết được phần tiên lực còn sót lại trong cơ thể nàng.

Vốn cho là không có bao nhiêu, không xuất ra được có lẽ cũng không đáng ngại, nhưng hôm nay nhìn thấy sức mạnh từ nó lại thấy thật may là nó đã được phóng thích ra, nếu không về sau hậu họa vô cùng. Hôm nay giải quyết được vấn đề này coi như vì họa được phúc.

"Hôm nay lại có thể vì họa được phúc, đuôi tiên của tiểu thư bị đứt, vừa vận loại bỏ được tiên lực còn sót lại trong cơ thể, hôm nay coi như chuyển hóa thành yêu, cũng sẽ không còn mấy may quan hệ gì với Tiên giới nữa! Hầu như đã chân chân chính chính trở thành yêu!"

"Tại sao trước kia không nghe người nói qua trong cơ thể nàng sẽ lưu lại tiên lực?" Dạ Ly Lạc biết Nhược Ly vì họa được phúc, bây giờ sự tình tảo cũng

khôi phục, hấn nhướng mày nhìn lão quái, chuyện trọng đại như vậy lão lại không bẩm báo với hấn.

Lão quái vừa nghe, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, gương mặt già nua thoáng cái tái mét, lão vội vàng quỳ xuống, run rẩy nói, "Hôm nay lão thần nhìn thấy tiên khí của tiểu thư bạo phát mới biết trong cơ thể nàng lưu lại nhiều tiên lực như vậy, lão thần. Lão thần. Vốn cho rằng chỉ có một ít, không để ở trong lòng, hôm nay. Cầu xin vương thượng thứ tội!"

Dạ Ly Lạc đã som không để ý tới lão quái, hấn dùng yêu lực làm sạch vết máu trên người Nhược Ly, sau đó nhìn thấy vết thương của nàng, trong lòng đau nhói, mặc dù lần này coi như là vì họa được phúc, nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn.

"Vương thượng không cần phải lo lắng, tiểu thư chỉ cần ăn được Ngự Linh Châu của Yêu giới thì vẫn có thể mọc được cái đuôi khác.

Lão quái vội vàng bổ sung, lão chỉ sợ Dạ Ly Lạc mất hứng một chương đánh bay lão, bản thân lão thật sự không chịu được một chương nữa đâu a.

Thấy Nhược Ly không có chuyện gì, Dạ Mị cũng thở phào một cái, không chỉ vì Vương thượng vô cùng coi trọng nàng, mà chính bản thân hấn cũng không hi vọng tiểu hồ ly đáng yêu này xảy ra chuyện gì, dù gì nàng cũng là đồ đệ đầu tiên và cũng là duy nhất của hấn, nếu nàng chết đi hấn nhất định sẽ rất thương tâm.

"Vương thượng, hiện giờ phải nghĩ cách để lấy được vị trí của Dạ Linh Châu từ Yêu Hoàng, đồn rằng chỉ có Yêu Hoàng của các triều đại mới biết được vị trí của Ngự Linh Châu, đời trước truyền lại cho đời sau, người bên ngoài không ai biết!" Dạ Quỷ nói ra vấn đề lớn nhất hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Yêu Hoàng kế nhiệm

Từng chuyện từng chuyện xảy ra quá đột ngột nên bọn họ không có thời gian để nghĩ cách bắt Yêu Hoàng giao ra Ngự Linh Châu, lúc này Yêu Hoàng lại bị tẩu hỏa nhập ma khiến bọn họ trở tay không kịp.

"Các ngươi muốn Ngự Linh Châu? Ha ha, đừng vọng tưởng!" Những lúc Yêu Hoàng thoáng tỉnh táo lại cũng nghe thấy lời bọn họ nói, ông ta biết trong tay mình vẫn có lợi thế lập tức nở nụ cười khoái trá.

"Ngươi có điều kiện gì?" Dạ Ly Lạc vô cảm nói, hấn nhẹ nhàng ôm Nhược Ly, chậm rãi truyền cho nàng yêu lực thuần khiết chỉ hy vọng nàng bớt đau đớn hơn.

"Điều kiện?" Yêu Hoàng chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, bây giờ ông ta còn có thể ra điều kiện gì, ông ta biết nếu không ăn được đan dược luyện từ máu thịt của Nhược Ly, sẽ không cách gì trị khỏi được chứng tẩu hỏa nhập ma của ông ta. Nhưng hôm nay thấy Dạ Ly Lạc xem nàng như bảo bối, có lẽ hấn không thể nào đưa tiểu Ngân Hồ cho ông ta luyện đan. D.đ.l.q.đ

"Nếu ngươi giao ra Ngự Linh Châu, bốn vương sẽ phái người giỏi nhất đến chữa trị cho ngươi." Dạ Ly Lạc chậm rãi đi về phía ông ta, áp lực xung quanh cũng tăng lên "Tội ngươi đã bắt cóc Nhược Ly cũng sẽ được đặc xá."

Đây là lần đầu tiên Dạ Ly Lạc chủ động nhượng bộ, nếu không phải đã đến ngày cần Ngự Linh Châu, để Nhược Ly lần nữa mọc lại đuôi, thành công chuyển hóa thành yêu, ông ta nghĩ là ông ta có thể sử dụng vật kia uy hiếp được hấn hay sao?

"Ngươi cho rằng bốn hoàng không biết, nếu muốn kéo dài sinh mạng, một thân yêu lực của ta nhất định phải bị tiêu tán, đến lúc đó Nam Cung nhất tộc cũng suy bại rồi!" Yêu Hoàng kích động quát lên, gia tộc của ông ta giờ chỉ còn lại hai nam nhân là ông ta và đứa nhi tử ốm yếu bệnh tật Lễ vương mà thôi.

"Nam Cung Nhược Thủy đang ở trong tay của Bốn vương, Bốn vương có thể khiến cho Nam Cung nhất tộc các ngươi biến mất như chưa từng tồn tại." Ông ta có thể uy hiếp Dạ Ly Lạc vậy Dạ Ly Lạc cũng có thể uy hiếp ngược lại ông ta, dù sao hấn cũng không bận tâm nhiều như ông ta. D.đ.l.q.đ

"Ngươi!" Yêu Hoàng hung hăng nhìn chằm chằm Dạ Ly Lạc đã nắm chắc phần thắng, cuối cùng ông ta đành vô lực thở dài nói, "Bốn hoàng muốn gặp Nhược Thủy."

"Đưa hấn ta đến." Dạ Ly Lạc ngồi xuống chiếc ghế mềm Dạ Mị đưa tới, nhẹ nhàng cẩn thận vuốt ve bộ lông của Nhược Ly, hy vọng có thể cho nàng một chút ấm áp.

Không tới một khắc, Nam Cung Nhược Thủy liền bị đưa đến, hấn ta có chút giật mình khi nhìn thấy Yêu Hoàng bị giam trong kết giới, nhưng khi nhìn đến Dạ Ly Lạc cùng tam đại hộ pháp thì cũng không kinh ngạc nhiều lắm.

Hấn ta vẫn đứng nghi lễ vái chào Yêu Hoàng một cái, "Nhi thần tham kiến phụ hoàng! Khụ khụ. . . ." Nhưng bệnh cũ tái phát khiến thân thể yếu ớt của hấn ta có chút chống đỡ không nổi.

Yêu Hoàng nhìn thấy bộ dáng của hắn, trong lòng thật ra cũng đã nguội lạnh, hoàng tử như vậy (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) làm sao có thể làm cho người khác phục, thế nhưng đây cũng là hy vọng duy nhất của ông ta.

"Người cũng đã gặp rồi, nói, Ngự Linh Châu ở đâu?" Dạ Ly Lạc thấy Nhượng Ly đã an ổn ngủ thiếp đi, liền nhẹ nhàng vâng về chỗ tai nhỏ của nàng, tảng đá vốn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống được. D.đ.l.q.đ

"Bỏn hoàng còn có một yêu cầu, người phải thời khắc bảo vệ các thế hệ Yêu Hoàng của Nam Cung nhất tộc !" Yêu Hoàng đưa ra một yêu cầu hết sức quá đáng.

Dạ Ly Lạc chợt cười nhạo nói, "Nam Cung lão yêu, người thật sự cho rằng Bỏn vương sợ người sao? Bỏn vương không ngại quật mộ của Yêu Hầu lên, sau đó nghiền xương thành tro, khiến cho bà ta hôi phi yện diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh."

"Người!" Yêu Hoàng tức giận đến mức không nói nên lời, ông ta chia ngón tay gầy trơ xương vào Dạ Ly Lạc, đôi mắt chứa đầy vẻ căm phẫn, so với Dạ Ly Lạc ông ta quả thật có quá nhiều thứ vướng bận.

Nếu Dạ Ly Lạc thực sự nổi giận, hắn cũng có thể không cần Ngự Linh Châu, dù sao tiểu hồ ly kia có biến thành yêu hay không có lẽ cũng không liên quan đến ông ta, nhưng lực uy hiếp của ông ta cần bản không đủ.

"Bất quá nếu người giao ra Ngự Linh Châu, Bỏn vương có thể bảo đảm sẽ không tranh đoạt vị trí Yêu Hoàng." Ngôi vị hoàng đế này hắn căn bản không để vào mắt, ban đầu muốn có chỉ là nó sẽ giúp cho việc thống nhất Yêu giới dễ dàng hơn, hôm nay coi như không có cũng chẳng sao.

Yêu Hoàng biết mọi chuyện đã hết hy vọng, nhắm mắt lại thở dài nặng nề. Bất quá nếu Âm vương không ra mặt tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, trong thời gian này các lộ yêu Hầu vương cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, đây cũng coi như là một sự giúp đỡ với gia tộc của ông ta. D.đ.l.q.đ

Trong nháy mắt ông ta trông như già đi rất nhiều, mắt cũng trở nên càng ngày càng đục ngầu, run rẩy đưa tay chỉ Nam Cung Nhượng Thủy, sau đó nói, "Nhượng Thủy tới đây, Phụ hoàng có lời muốn nói với con."

Yêu Hoàng biết mạng ông ta không còn bao lâu nữa, với lại lúc tinh tảo càng ngày càng ít, ông ta thật không biết mình còn có thể tinh tảo bao lâu nữa, nếu như không nhân lúc tinh tảo đem ngôi vị hoàng đế truyền lại, gia tộc bọn họ nhất định sẽ rất hù quạnh.

"Dạ! Nhi thần tuân lệnh." Nam Cung Nhượng Thủy trầm ổn đi tới, sau đó cung kính nửa quỳ ở trước người Yêu Hoàng, thấy Yêu Hoàng muốn nói gì đó, liền nghiêng đầu đến gần.

"Cô (danh xưng của vương hầu thời phong kiến) lấy danh nghĩa Yêu Hoàng truyền lại vị trí Yêu Hoàng đời thứ bảy mươi một cho con!" Tiếp đó Yêu Hoàng xướng lên một đoạn cổ văn, sau đó một cỗ tinh khí chảy vào người Nam Cung Nhượng Thủy.

Trong nháy mắt Yêu Hoàng trở nên khô héo, đây chính là nghi thức truyền ngôi của các đời Yêu Hoàng, Yêu Hoàng đời trước dùng toàn bộ tinh khí cùng tư duy truyền lại cho Yêu Hoàng kế nhiệm, hoàn thành việc truyền ngôi.

Nam Cung Nhượng Thủy hít một hơi thật sâu, nhìn Yêu Hoàng đã biến thành tro bụi, hắn ta vẫn như cũ hết sức lạnh nhạt, trong mắt không có vui buồn, giống như người vừa chết đi không có liên hệ gì với hắn ta, căn bản không phải là người cha đã cho hắn ta sinh mạng.

"Vương thượng, chuyện này." Dạ Quỷ không ngờ Yêu Hoàng còn có chiêu này, lúc này không biết phải làm sao mới phải.

Dạ Ly Lạc cũng không kinh ngạc, lão Yêu Hoàng vốn cũng không xong rồi, truyền ngôi cho Nam Cung Nhượng Thủy cũng tốt, đỡ cho hắn phải lo lắng Ngự Linh Châu thất truyền, "Giao ra Ngự Linh Châu."

Nam Cung Nhượng Thủy vẫn như cũ bình tĩnh đứng dậy, vẫn không quên vỗ vỗ bụi bặm trên đầu gối của mình, hắn ta đứng trước mặt Dạ Ly Lạc, cung kính vái một cái, sau đó đứng mực nói, "Âm Vương điện hạ, tiểu vương hiện tại còn chưa đăng cơ, khụ khụ. Cho nên trong đầu óc vẫn chưa có tin tức của Ngự Linh Châu."

Dạ Ly Lạc chợt nhíu mày, còn hơn bốn mươi ngày nữa là đến kỳ hạn tám mươi một ngày, thời gian vẫn còn nên hắn cũng không gấp gáp, "Bỏn vương cho người mười ngày."

"Đại diện đăng cơ mong rằng Âm Vương sẽ tham gia, mấy ngày nay đoàn người của ngài cũng vất vả rồi, nên ở lại hoàng cung nghỉ ngơi một chút, nếu tiểu vương có bất kỳ tin tức nào sẽ lập tức bẩm báo." Nam Cung Nhượng Thủy chân thành vái một cái, nhìn Nhượng Ly yếu ớt nằm trong ngực Dạ Ly Lạc, trên mặt cũng lộ một chút tiếc hận. D.đ.l.q.đ

"Còn nữa, chuyện của tiểu thư, trong thư các của hoàng cung có một ít sách cổ, có lẽ sẽ có chỗ dùng đến." Nam Cung Nhượng Thủy nhìn Dạ Ly Lạc không chút cử động, liền tiếp tục mở miệng nói.

Dạ Mị vừa nghe nhất thời hứng thú, ngoài điều chế độc thì sở thích còn lại của hắn là thu thập sách và đọc sách, thư các của hoàng cung cho tới nay canh giữ nghiêm mật, vì hắn không muốn gây ra phiền toái nên chưa có viếng thăm, hôm nay có cơ hội được xem, mắt hắn liền sáng lên, "Đúng đó! Vương thượng, lão quái này già mờ, tra sách cổ cũng có ích cho lão lắm."

Dạ Ly Lạc dĩ nhiên biết Dạ Mị đang suy nghĩ điều gì, hắn cúi đầu nhìn tiểu Nhượng Ly trong lòng, gật đầu một cái, mặc dù không biết Nam Cung Nhượng Thủy có âm mưu gì, nhưng hắn cũng phải ở lại chỗ này, dù sao ở đây có thể lấy được tin tức trước nhất về Ngự Linh Châu.

Chương 40: Nhược Ly động lòng

Nhược Ly vui mình trên chiếc giường mềm mại, nhìn sau lưng trống rỗng trong nháy mắt cảm thấy bị ai, em gái người, không có đuôi chẳng những ảnh hưởng mỹ cảm mà bước đi cũng cảm thấy không quen.

Dạ Ly Lạc đứng tựa vào cửa, trong tay bưng một đĩa trái đào mọng nước, nhìn thấy Nhược Ly đang buồn bực, có chút cung chiêu cười cười.

"Tiểu Nhược Ly, cái đuôi kia không phải là bị nàng nhỏ hết xuống chứ!"

". . . ." Nhược Ly thật muốn nổi giận, Dạ yêu nghiệt không an ủi nàng thì thôi đi, lại còn cười nhạo nàng, nhưng khi nàng quay người lại, nhìn thấy đĩa đào mọng nước trong tay hắn, nháy mắt ỉu xù.

Nhìn đôi mắt to của Nhược Ly ngập nước, bộ dáng đáng thương dùng hai móng vuốt nhỏ che đi cái mông trụi lủi của mình thì Dạ Ly Lạc nhất thời không cười được nữa.

Hắn bước đến đặt đĩa đào lên giường, bàn tay hơi lạnh vỗ vỗ lên đầu nhỏ của Nhược Ly, "Yên tâm, không bao lâu nữa gia sẽ giúp nàng mọc lại đuôi, còn tặng thêm cho nàng một cái xinh đẹp nữa."

". . . ." Lời của Dạ yêu nghiệt nói ra thật khiến người ta sợ hãi kinh ngạc đến chết, chín cái đuôi thì không nói làm gì, dầu gì cũng là Cửu Vĩ Linh Hồ, thế nhưng hai cái đuôi thì gọi là cái gì a! Còn xinh đẹp hơn, cho dù có xinh đẹp nhất nàng cũng không muốn.

"Vương thượng, thuộc hạ đã tìm được biện pháp hóa giải phong ấn của Khử Yêu Ngọc." Dạ Mị quỳ gối ngoài cửa, cung kính chờ Dạ Ly Lạc tuyên triệu.

Dạ Ly Lạc vừa nghe, theo bản năng nhìn miếng bạch ngọc đeo trên cổ Nhược Ly, có chút đau đầu đưa tay vuốt vuốt trán.

"Vào đi."

"Hồi bẩm vương thượng, Dạ Quý cùng Dạ Lượng đã trở về Âm vương phủ rồi ạ." Dạ Mị ngừng lại một chút, cũng không nói chuyện của Khử Yêu Ngọc trước.

"Ừ, nói đi người có cách gì?" Dạ Ly Lạc thấy Dạ Mị muốn nói lại thôi, liền trực tiếp hỏi, hắn mân mê miếng bạch ngọc, phía trên tản mát ra kết giới chặn lại khế ước của hắn trên người Nhược Ly khiến hắn hết sức không thoải mái.

"Chuyện này. Vương thượng, hôm qua tiên khí trong người tiểu thư bị lộ ra ngoài, lúc này nghe Nam Cung Nhược Thủy nói, bốn phía yêu Hầu vương đã biết Tiên Hồ của Thiên giới đến Yêu Giới, nhất thời lời đồn nổi lên khắp nơi." D.đ.l.q.đ

"Lúc này trên người của Tiểu thư có Khử Yêu Ngọc, bọn họ không cảm nhận được khí tức, nhưng nếu lấy Khử Yêu Ngọc xuống thì hành tung của Tiểu thư nhất định bị bại lộ, mặc dù không sợ bọn họ nhưng đến lúc đó khắp nơi sẽ bị hạn chế."

Dạ Mị hết sức lo lắng, lúc này Nhược Ly chưa hoàn toàn chuyển hóa thành yêu, không có cách nào tu luyện, mặc dù bọn họ có thể bảo vệ nàng, nhưng nhìn tính khí tiểu nha đầu này chắc chắn sẽ không ngồi một chỗ chờ người bảo vệ.

Dạ Ly Lạc khẽ cau mày, hắn dĩ nhiên cũng biết tính tình của Nhược Ly, nhưng nếu như vấn đề cho nàng mang Khử Yêu Ngọc trên người, hắn sẽ không cách nào cảm thấy nàng, hắn không thích cảm giác đó.

"Hồi bẩm vương thượng, có một biện pháp mà không cần lấy đi Khử Yêu Ngọc, còn có thể khiến ngài không chịu ảnh hưởng của nó, thuộc hạ không dám giấu giếm, nhưng cũng không dám đề nghị, dù sao cũng quá mạo hiểm!" Dạ Mị ấp a ấp úng, không biết có nên hay không nói.

"Nói."

"Chuyện này. Thuộc hạ tìm đọc sách cổ trong thư các, có tra được một biện pháp nói rằng nếu một người lấy một giọt máu trong tim nhỏ lên Khử Yêu Ngọc, như vậy kết giới của Khử Yêu Ngọc sẽ không có tác dụng đối với người đó."

Nhược Ly vừa nghe, trong nháy mắt kinh hãi đến nổi đánh rớt cả trái đào trong tay, máu trong tim, điều đó sẽ khiến tâm lực hao phí rất lớn, nếu như là người nhất định sẽ chết, là yêu thì nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề.

"Đi chuẩn bị đi." Dạ Ly Lạc không chút nào do dự, bàn tay vẫn để trên đầu Nhược Ly vuốt ve, đôi mắt hoa đào tràn ngập sự kiên định.

Chuyện Dạ Ly Lạc đã quyết định, ai cũng không thể phản kháng. Sau khi hắn bày một kết giới cường đại, liền dùng Bạc Băng nhanh chóng đâm vào trái

tìm, lấy ra một giọt máu. D.đ.l.q.đ

Nhược Ly vốn không đồng ý, vậy mà hần cư nhiên dùng yêu thuật khiến nàng bất động, nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Dạ Ly Lạc chịu khổ mà không làm gì được.

Đáy mắt đột nhiên đau xót, nước mắt mặn đắng lặng lẽ chảy ra, loại tâm tình này Nhược Ly không rõ là gì, chẳng qua là cảm thấy nếu như Dạ Ly Lạc có điều gì bất trắc, thế giới của nàng cũng sụp đổ.

Thật ra thì chỉ là trong nháy mắt Dạ Ly Lạc đã làm xong hết thảy, khi giọt máu của hần nhỏ xuống Khử Yêu Ngọc thì trong đầu của hần cũng đã cảm nhận được khổ ước đời đời kiếp kiếp giữa hần và nàng, hần đột nhiên cười một tiếng. D.đ.l.q.đ

Trên khuôn mặt tái nhợt là nụ cười thật đẹp, khắc sâu trong lòng của Nhược Ly, nàng khẽ thì thầm, "Dạ Ly Lạc."

Đáng tiếc là do tiêu hao tinh khí quá nhiều, Dạ Ly Lạc không thể nghe được tiếng nói phát ra từ sâu trong tim của nàng, liền hôn mê bất tỉnh, vừa ngất đi thì định thân chú trên người Nhược Ly cũng biến mất.

Nhược Ly bỏ nhào đến bên người hần, run rẩy đưa tay tìm tòi hơi thở của hần, đến khi cảm thấy được hơi thở dịu dàng kia nàng cũng nhận không được nữa bật khóc nức nở.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy khổ sở như vậy từ lúc có trí nhớ, trong lòng ề ảm chua xót, nàng rốt cuộc biết sự tồn tại của người này đối với nàng mà nói chính là sinh mệnh của nàng, loại cảm giác này nàng đã từng thấy trong sách miêu tả ——đó chính là yêu.

"Tiểu thư yên tâm, vương thượng chỉ là tiêu hao tinh lực quá nhiều, nghỉ ngơi một ngày là được." Dạ Mị trong lòng cũng hết sức khiếp sợ, hần thật không nghĩ tới, vương thượng của bọn họ lại có thể vì Nhược Ly làm được đến thế.

Nhược Ly nhìn Dạ Ly Lạc luôn luôn mạnh mẽ lúc này nằm bất động một chỗ, liền đứng dậy biến trở về hình người, lau nước mắt trên mặt, lại thay đổi hết sức kiên cường.

Nàng gạt đầu, bảo Dạ Mị kiểm tra kết giới bốn phía, đột nhiên nàng như có điều suy nghĩ ngừng lại, đột nhiên nhìn Dạ Mị hỏi, "Biện pháp này cùng những tin tình báo kia ngươi từ đâu mà biết?"

Dạ Mị bị nàng hỏi như vậy liền ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì, đây tất cả giống như vô tình hay cố ý đều là từ Nam Cung Nhược Thủy lấy được tin tức, hần đột nhiên có chút chột hiểu, nhìn Nhược Ly khẽ gạt đầu.

Nhược Ly cũng là mới phát giác được tất cả đều không bình thường, bọn họ giống như vẫn bị người ta dắt mũi, mà người có khả năng nhất thì bọn họ lại bỏ quên, hôm nay suy nghĩ lại mới biết là nàng đã coi thường Nam Cung Nhược Thủy rồi.

"Mị hộ pháp! Vương gia mới tìm thêm được một số sách cổ trong thư các, hỏi ngài có muốn xem một chút hay không!" Ngoài cửa một tên hộ vệ hết sức tròng hợp bậm báo nói.

Nhược Ly cùng Dạ Mị nhìn thoáng nhìn nhau, sau đó Dạ Mị liền rời đi.

Dạ Mị vừa rời đi không lâu, Nhược Ly đã cảm thấy không khí bốn phía trở nên hết sức kỳ quái, nàng làm bộ như không biết lại biến trở về hồ ly, nhìn Dạ Ly Lạc một cái, sau đó cố ý ra khỏi kết giới để uống nước.

Quả thật mới ra khỏi kết giới một bước, liền bị một người xách lên, sau đó ôm vào nàng trong lòng, Nhược Ly cũng không mở mắt ra, chỉ bằng mũi nàng cũng biết là Nam Cung Nhược Thủy. D.đ.l.q.đ

Nàng khẽ hít một hơi thật sâu, sau đó nâng móng vuốt cào hần một cái, không sâu nhưng thấy máu.

Nam Cung Nhược Thủy lại tỏ vẻ xem thường, tay vẫn ôm lấy Nhược Ly, hần ta khẽ cười nói, "Chỉ biết sử dụng móng vuốt hồ ly thôi sao! Thế nào, ngươi không thích chủ nhân mới là ta sao?"

Nhược Ly mở mắt ra, nhìn lướt qua tầng tầng ám vệ đang bao vây xung quanh kết giới của Dạ Ly Lạc, bọn họ đang cố gắng phá vỡ kết giới để giết hại Dạ Ly Lạc.

"Nếu bây giờ ngươi thu tay lại, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng." Nhược Ly vẫn rất thương thức trí tuệ cùng mưu lược của hần ta, nếu như không phải là hần ta quá nóng lòng mà bại lộ chân tướng, đoán chừng sẽ mất rất lâu nàng mới nhận thức được đầu mối của mọi chuyện.

"Hiện tại, tất cả các ngươi đều nằm trong lòng bàn tay của Bồn vương, ngươi còn có thể làm gì?" Nam Cung Nhược Thủy vui vẻ nhìn tiểu hồ ly trong lòng, đắc ý nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nhược Ly trở thành Yêu Hoàng

Kết giới do Dạ Ly Lạc bố trí sắp bị đột phá nhưng Nhược Ly lại không chút khẩn trương, nàng ngẩng đầu lên đối mặt với Nam Cung Nhược Thủy đang cúi xuống nhìn nàng, chau mày nói, "Xem ra ngươi thật không muốn sống nữa!"

Nam Cung Nhược Thủy vừa định cười nhẹ ra tiếng, đột nhiên lại cảm thấy hết sức đau đầu, trong óc dường như có một "chính mình" khác, cùng hắn ta tranh đoạt quyền làm chủ thân thể cùng linh hồn này.

Hắn ta trợn to mắt, đau đớn giãy giụa, lần đầu tiên bất chấp khí tiết mà rống lên: "Ngươi. . . .Đã làm cái gì?"

Nhược Ly thừa dịp hắn ta chưa kịp ứng phó nhảy ra khỏi ngực hắn, đứng trên bàn bên cạnh, nhìn hắn ta nói ra từng chữ từng chữ, "Chỉ cho ngươi ném thứ loại độc được ta mới điều chế được, à, ta đột nhiên nghĩ đến một cái tên cho nó, gọi là Nhíp hồn tán."

Nam Cung Nhược Thủy liều mạng khiến cho mình tỉnh táo lại, nhìn Nhược Ly đang tỉ mỉ vuốt ve móng vuốt trên đầu ngón tay, trong nháy mắt sáng tỏ, thì ra vừa rồi nàng cao giọng quát hắn ta là để hạ độc, hắn ta quả thật là đã đánh giá thấp nàng.

"Ha ha!" Nam Cung Nhược Thủy đột nhiên nở nụ cười, cười hết sức thoải mái, "Là ta đã xem thường ngươi, Tiểu Ngân hồ, Bồn vương thua tâm phục khẩu phục."

Những tên thủ hạ bên cạnh nhìn thấy chủ tử nhà mình như vậy, mọi người đều lo lắng, một tên ám vệ trong đó vội tiến lên nói, "Vương Gia, ngài có sao không, thuộc hạ sẽ bắt nàng ta giao ra thuốc giải." d.đ.l.q.đ

Nam Cung Nhược Thủy vươn tay chặn hắn lại, "Không vội." Nói xong lấy ngón tay làm đao, hung hăng cắt một đường xuống cánh tay bị hạ độc, khiến máu đen chảy ra, sau đó phong bế huyết đạo lại.

"Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể loại bỏ được chất độc ra khỏi người sao?" Nhược Ly không chút hoảng sợ, làm như khiêu khích nói, hiện tại nhìn thấu được bộ mặt của tên nam nhân này làm cho nàng cảm thấy thực sự chán ghét.

Cứ tưởng rằng hắn ta không giống với người bình thường, thì ra cũng là một tên đầy dã tâm. Nhưng phải nói là hắn ta còn không bằng người khác, ít nhất người khác không ở trước mặt người ta thể hiện một bộ dáng này nhưng sau lưng lại là một bộ dáng khác.

"Tiểu vương dĩ nhiên sẽ không dám coi thường tiểu thư, nhưng trước khi chất độc phát tác, bắt ngươi lại cũng đâu có khó khăn gì!" Nam Cung Nhược Thủy nói xong nhanh chóng đi đến trước mặt Nhược Ly.

Nhưng vừa muốn ra tay, cánh tay liền một chưởng đánh bay, tiếp đó chưởng phong hướng ngực hắn đánh tới, hắn đành buông tha Nhược Ly, vọt và tránh thoát được chưởng kia.

Dạ Ly Lạc nhướng mày, hồng y tung bay, hắn vẫn lười biếng dựa vào một bên ghế, trong ngực ôm lấy Nhược Ly, đưa tay vuốt ve bộ lông của nàng một cách sủng nịnh giống như là đang trấn an nàng vậy.

Mặc dù sắc mặt của hắn vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng khí thế vương giả toát ra từ người hắn là không thể nghi ngờ, trên trán ẩn ẩn sự tức giận, nhất là khóe miệng cười như không cười kia, càng làm cho trong lòng người rét run.

Người đời cũng biết, lúc Âm Vương tự tiểu phi tiểu chắt chắn là hắn muốn đại khai sát giới, tuyệt không thể cứu vãn.

Vài tên ám vệ yêu lực thấp bị ảnh hưởng bởi khí thế cường đại của Âm Vương, chân cũng có chút run lên, "Nữ nhân của gia là người ngươi có thể động vào sao?"

Âm thanh lạnh nhạt không rõ vui buồn, nhưng những ai quen thuộc với tính khí của hắn đều biết, hắn đã nổi cơn thịnh nộ, Âm Vương Dạ Ly Lạc ghét nhất bị người ta dắt mũi, điều đó đối với hắn chính là sự khiêu khích.

"Âm Vương điện hạ, khụ khụ. . . ." Nam Cung Nhược Thủy thân thể quả thật không tốt, bị chấn động như thế, hơn nữa còn phải hao phí tinh lực áp chế độc trong người nên hô hấp của hắn ta cũng đã bắt đầu rối loạn. "Nhưng ngài đừng quên, cả Yêu giới chỉ có một mình tiểu vương biết được vị trí của Ngự Linh Châu."

Nam Cung Nhược Thủy nhìn Dạ Ly Lạc, khóe môi hắn hiện ra một nụ cười, Dạ Ly Lạc cũng nâng mắt nhìn lại hắn ta, đôi mắt hoa đào không rõ vui buồn nhưng lại hàm chứa một ý cười nhạo báng.

Nhược Ly tựa vào lồng ngực quen thuộc, thoải mái cọ xát, nghe Nam Cung Nhược Thủy nói như vậy nàng thật sự nghe không nổi nữa, sau đó ngẩng đầu nhỏ lên, nhìn Nam Cung Nhược Thủy đang cười hả hê, không nhanh không chậm nói:

"Chẳng lẽ Vương Gia đã quên độc của ta được gọi nhíp hồn tán sao? Ý nghĩa của từ nhíp hồn ta cho là ngươi đã biết!" Nói xong Nhược Ly trừng mắt lên, xuất ra một chút yêu lực nhưng cũng đủ khiến cho Nam Cung Nhược Thủy đau đến nhủ mày.

Một con người khác trong cơ thể mà hắn ta cố gắng áp chế lại xuất hiện, đang tranh đoạt ý chí của hắn, hắn ta lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, độc của nàng không phải để lấy mạng, mà là khống chế tâm trí của con người.

"Vương Gia, chúng ta mau rời khỏi nơi này!" Những tên ám vệ kia thấy chuyện không thể xoay chuyển, lập tức thay đổi sách lược, một tên thủ lĩnh ám vệ vội vàng lôi kéo Nam Cung Nhược Thủy bỏ chạy, nhưng đã bị tam đại hộ pháp ngăn lại ở cửa.

Nhược Ly đột nhiên nhảy xuống khỏi lồng ngực của Dạ Ly Lạc, biến thân thành người, dáng người tuyệt mỹ xinh đẹp, Hồ Tộc vốn trời sanh có sức mạnh hoặc rất lớn thể nên mấy tên yêu quái không phải là ám vệ liền bị đánh về bề ngoài của Nhược Ly mê hoặc.

Ánh mắt Dạ Ly Lạc liền lạnh lẽo, tay vung lên đánh bay toàn bộ những tên đang nhìn chằm chằm vào Nhược Ly ra khỏi phòng, trong nháy mắt thân thể bọn chúng vỡ nát, huyết nhục văng khắp nơi, chết không toàn thây.

Cái khác ám vệ vừa nhìn thấy, cũng rời rít cánh giác lên, nhưng chân cũng không không chế được mà run lên, bọn họ mặc dù là tử sĩ nhưng khí thế kinh khủng như vậy khiến bọn họ thật không ngăn được cảm giác sợ hãi đang trào dâng.

"Người cho rằng người có thể chạy thoát được sao?" Nhược Ly đứng trước mặt Nam Cung Nhược Thủy, lúc này hắn ta đã hao hết tâm lực mới có thể không chế được ý thức của mình. "Coi như người hôm nay chạy thoát, nhưng lúc đột phát tác, người cũng sẽ ngoan ngoãn trở lại!"

Nhược Ly từ trên cao nhìn xuống Nam Cung Nhược Thủy, trong mắt đều là sự khinh thường, sự đau đớn không cùng khi nàng bị chặt mất đuôi, sự đau đớn của Dạ Ly Lạc khi lấy máu trong tim, mọi chuyện nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua. d.đ.l.q.đ

"Hà!" Nam Cung Nhược Thủy biết đại sự đã qua, không khỏi cười khẽ một tiếng, "Nếu như không phải là gặp người, ta làm sao có thể bị thua thê thảm như thế!"

Kế hoạch hắn đã chuẩn bị hết sức tỉ mỉ cẩn thận, nếu như không phải muốn nhanh chóng có được Nhược Ly, hắn ta làm sao sẽ mất đi lý trí, nói trước kế hoạch của mình, làm cho bọn họ suy nghĩ ra được. Trùng hợp nhiều vậy thì không phải là trùng hợp, hắn sao lại không biết điều này, nhưng hắn ta vẫn muốn mạo hiểm đánh cược một lần.

Nếu đánh cuộc thắng, nữ nhân đệ nhất thiên hạ sẽ nằm tay hắn ta, nếu thua cuộc, hắn đành chấp nhận

Nhược Ly thật ra có chút sửng sốt, nàng không ngờ Nam Cung Nhược Thủy sẽ nói như vậy, mà Dạ Ly Lạc vừa nghe thấy lập tức ngừng đầu nhìn hắn ta.

Nếu như không phải bây giờ vẫn chưa biết được vị trí của Ngự Linh Châu, hắn sẽ không chút do dự một chương đánh chết hắn ta, dám mơ ước nữ nhân của hắn, thật đáng chết.

"Vậy thì như thế nào? Cơ hội được sống của người đã không còn!" Nhược Ly mắt lạnh nhìn hắn ta, lạnh lùng chờ đợi hắn ta bị đột phát tác, cũng không còn bao lâu nữa nàng sẽ không chế hoàn toàn tư tưởng của hắn ta.

Lúc này tam đại hộ pháp đã khống chế tất cả những tên ám vệ còn lại, tất cả đều bị nhốt trong kết giới, chờ Dạ Ly Lạc xử lý.

"Ha ha." Nam Cung Nhược Thủy cười lớn, cười đến mức ho ra máu nhưng vẫn không ngừng lại, ý thức của hắn càng ngày càng tan rã, cảm giác thời gian sắp tới, hắn đột nhiên nhìn chằm chằm Nhược Ly nói:

"Cô lấy danh nghĩa Yêu Hoàng đem thứ vị trí Yêu Hoàng thứ tám trăm bảy mươi hai truyền lại cho người!" sau đó giống hệt Lão Yêu hoàng xướng lên một đoạn cổ văn, ngay lúc đó một cỗ tinh khí trắng tấp chày vào người Nhược Ly.

Nam Cung Nhược Thủy còn trẻ, nên thân thể của hắn ta sẽ không tan thành mây khói, nhưng sau khi truyền tất cả tinh khí cho Nhược Ly, bệnh cũ của hắn ta tái phát cộng thêm chất độc trong cơ thể khiến hắn ta chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Xấu hổ

Nhược Ly rất kinh ngạc, nàng thật không ngờ tới hắn ta lại giao ra vị trí của Ngự Linh Châu dễ dàng như thế, thậm chí đem vị trí Yêu Hoàng truyền cho nàng.

Dạ Ly Lạc cũng có chút ngoài ý muốn, chỉ là rất nhanh hắn liền khôi phục dáng vẻ lười biếng trước kia, muốn nhìn xem kế tiếp Nam Cung Nhược Thủy sẽ làm gì, bây giờ hắn ta đã không có chút sức uy hiếp nào, nên Dạ Ly Lạc cũng không sợ hắn ta tổn thương đến Nhược Ly.

"Vương Gia!" Một ám vệ đã nhìn Nam Cung Nhược thủy lớn lên giờ thấy mạng hắn sắp không xong, cũng không quản điều gì khác chạy đến, đem hắn ôm vào lòng, "Ngài tội gì phải làm như vậy, vì nàng ta, tất cả tâm huyết đều đổ sông đổ bể, tội gì!"

"Coi như đây là chút lòng riêng của tiểu vương!" Nam Cung Nhục Thủy khẽ cười nói, sau đó ngẩng đầu nhìn Nhục Ly, một người xinh đẹp lại thấu hiểu như vậy, đáng tiếc lại không phải là của hắn.

Nhục Ly cũng nhìn hắn, trong mắt không có chút dao động, coi như hắn không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nàng, nàng cũng có thể tìm ra được vị trí của Ngự Linh Châu, ngôi vị hoàng đế này nàng vốn cũng không để ý, lúc mới đầu còn có chút kinh ngạc, sau đó nàng cảm thấy thật bình thường.

"Có thể tha thứ cho tiểu vương không?" Nam Cung Nhục Thủy lúc này giống như trúng phải ma chướng vậy, trong quá khứ hắn từng rất xem thường bản thân đối với Nhục Ly vừa thấy đã yêu, bị dáng vẻ tuyệt mỹ của nàng khuynh đảo tâm hồn.

Lúc gặp được Nhục Ly hắn mới biết cơ đồ bá nghiệp gì đó hắn cũng có thể bỏ xuống được, cần gì vị trí cao cao tại thượng kia, cả đời này có thể gặp được một tri kỷ mới là điều hạnh phúc nhất.

Lúc sắp chết hắn mới nghĩ thông suốt, quyền lợi tài phú sống có được nhưng chết không thể mang theo, những điều hắn theo đuổi bấy lâu hóa ra đều là hư vô.

"Tha thứ vì điều gì?" Nhục Ly lạnh nhạt nhìn Nam Cung Nhục Thủy đang yếu ớt dựa vào người tên ám vệ, "Ta và ngươi vốn dĩ cũng đều vì lợi ích của bản thân, thì như thế nào có thể nói tha thứ hay không tha thứ!" d.đ.l.q.đ

"Đúng a! Ha ha!" Nam Cung Nhục Thủy đột nhiên nở nụ cười, cười ho ra máu, nhưng vẫn cười không ngừng, hắn đột nhiên hạ thấp giọng hướng về phía Nhục Ly nói, "Thật ra chỉ cần người đầu tiên nhỏ máu vào là có thể giải trừ kết giới của Khử Yêu Ngọc, không cần phải là máu trong tim, đó là ta có ý nói cho Dạ Mị, vì muốn lấy mạng của Âm vương, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính."

Nhục Ly vừa nghe, trong nháy mắt ánh mắt trở nên sắc bén, nàng hừ lạnh một tiếng, tay chuyển một cái Bạc Băng đeo trên cổ liền trở thành phi đao, trực tiếp hướng thẳng vào cổ Nam Cung Nhục Thủy.

Tên ám vệ đỡ hắn ta vừa định động thủ, liền bị Dạ Mị giữ chặt lấy, Nhục Ly cầm đao đâm mạnh xuống động mạch chủ của Nam Cung Nhục Thủy, "Vậy ngươi có biết cái giá của việc đả thương Lạc chính là cái chết không?"

Nam Cung Nhục Thủy biết "Lạc" trong lời của Nhục Ly là chỉ Âm vương, trong lòng hắn không ngừng hâm mộ, nếu như Nhục Ly cũng có thể đối với hắn như vậy, hắn tình nguyện chịu nỗi đau khoét tim

Dạ Ly Lạc vẫn ngồi một bên vừa nghe Nhục Ly nói như vậy, nhất thời cũng ngẩn ra, hắn không ngờ hắn lại có một vị trí quan trọng như thế trong lòng nàng, hắn cúi đầu khỏa miệng không tự chủ được nâng lên, đôi mắt hoa đào chứa đầy ý cười, có được điều này thì một chút vết thương đối với hắn có là gì.

Nam Cung Nhục Thủy mặc dù bị Bạc Băng cắm vào, lại nở nụ cười, cười hết sức hạnh phúc, thân thể hắn chấn động theo mỗi lần cười, Bạc Băng sắc bén cắt sâu vào cổ hắn ta nhưng hắn ta cũng không để ý, chỉ vừa cười vừa nói, "Có thể được chết trong tay Nhục Ly, trở thành người đầu tiên nàng giết, cuộc đời này của ta cũng không còn gì hối tiếc."

Nhục Ly lại nhìn hắn có chút không hiểu, không phải là nàng không biết lời của hắn là có ý gì, tay vẫn như cũ không rời đi, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, nếu như ban đầu nàng không phát hiện được điều bất thường, thì lúc này người chết có lẽ chính là Dạ Ly Lạc, chau mày suy nghĩ, sau phút do dự tâm của nàng liền kiên định.

"Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, coi như là đáp lễ vì ngươi đã chủ động giao ra Ngự Linh Châu." Vừa muốn xuống tay, vậy mà tay cầm Bạc Băng lại bị một đôi quen thuộc tay nắm chặt, ông tay áo màu đỏ vừa vặn ngăn trở tầm mắt Nam Cung Nhục Thủy nhìn Nhục Ly.

Một tay Dạ Ly Lạc ôm lấy Nhục Ly, một tay khác cầm lấy bàn tay đang nắm Bạc Băng, hắn cúi đầu nhìn xuống thấy trong mắt Nam Cung Nhục Thủy đều là sự không cam lòng.

Dạ Ly Lạc cười khẽ, ánh mắt hắn nhìn Nam Cung Nhục Thủy giống như nhìn con sâu con kiến dưới đất, sau đó xoay người ôm lấy Nhục Ly, khinh thường việc phải nói thêm câu nào với hắn ta. d.đ.l.q.đ

Một khắc hắn xoay người, thân thể Nam Cung Nhục Thủy đột nhiên bị chấn động bởi yêu lực phát ra trên người Dạ Ly Lạc, lực phủ ngũ tạng cũng vỡ vụn, thất khiếu chảy máu, chết rất khó coi.

Nhục Ly cảm thấy sau lưng chấn động, vừa định quay đầu lại thì bị Dạ Ly Lạc ôm lấy, "Tiểu Nhục Ly, gia không cho phép nàng đáp lễ hắn ta, bởi vì gia sẽ không cho hắn ta thực hiện được nguyện vọng."

Nhục Ly ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này trên mặt Dạ Ly Lạc là vẻ ngang ngược đáng ngờ, nhưng nàng lại đột nhiên ngọt ngào cười một tiếng, xem ra là người này đang ghen nhưng chính hắn cũng không nhận ra.

Dạ Ly Lạc bị nàng cười như vậy, có chút chột dạ, hắn cũng không biết đây là loại tâm tình gì, vừa nghĩ tới trong lòng Nhục Ly có chỗ cho những người khác, hắn đã không chịu nổi, dù là chỉ có một chút, hắn cũng không ưa thích. (aizzLạc ca bữu mỗi ghen tuông thật đáng yêu!)

"Dạ Quý, xem xử lý sạch sẽ mọi chuyện ở đây, Dạ Mị, chuẩn bị cho đại diện đẳng cơ của Nhục Ly, một tháng sau sẽ cử hành." Dạ Ly Lạc vốn cũng không thêm đề ý nhưng lúc này Nhục Ly trở thành Yêu Hoàng cũng là một chuyện tốt.

Mặc dù bây giờ nàng chưa có yêu lực cường đại, nhưng có hắn ở đây, hắn sẽ giúp nàng xử lý mọi chuyện, hắn sẽ giúp cho nàng vững vàng ngồi trên vị trí

Yêu hoàng, hơn nữa sau này sẽ làm cho nàng xứng đáng ngồi ở vị trí này. d.đ.l.q.đ

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh!" Dạ Mị cùng Dạ Quý vốn còn cho rằng Dạ Ly Lạc sẽ ngồi lên vị trí Yêu Hoàng, không ngờ lại để cho Nhưộc Ly làm, nhưng thấy chủ tử nhà mình vẫn có dã tâm bùng bùng nên bọn họ cũng không lo lắng.

Mặc dù cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thân mật của Nhưộc Ly và Dạ Ly Lạc, cũng cảm thấy bọn họ người nào làm Yêu Hoàng cũng không có gì khác nhau.

"Ta phải làm Yêu Hoàng thật sao?" Nhưộc Ly đối với vị trí này cũng không có hứng thú gì, lúc này nghiêng đầu nhìn Dạ Ly Lạc, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Dạ Ly Lạc đứng lúc cúi đầu thì bất gặp được dáng vẻ ngây ngô này của Nhưộc Ly, trong lòng âm ập, cố nén ý nghĩ muốn cúi người hôn vào đôi môi mềm mại đỏ mọng đó, vội vã ngẩng đầu không dám nhìn nàng, nghiêm chỉnh nói, nhưng gương mặt trắng nõn hiện lên một vết màu đỏ khả nghi, "Nếu đã được tặng, không dùng chẳng phải là đáng tiếc sao."

Nhưộc Ly gật đầu, cũng cảm thấy không có gì, nhưng chỉ sợ hôm nay nàng không có cách nào làm cho bọn chúng tin phục, "Lai lịch của ta không rõ, chỉ sợ không cách nào làm cho bọn chúng phục ta."

"Có gia ở đây, ai dám không phục?" Dạ Ly Lạc nắm chặt tay Nhưộc Ly, nhìn thật sâu vào mắt nàng, cuồng ngạo nói.

Nhưộc Ly bị dáng vẻ nghiêm túc này của hắn hấp dẫn, Dạ Ly Lạc nắm chặt tay nàng như vậy khiến nàng đột nhiên nhớ đến một câu đã từng xem trong sách, cùng nắm tay nhau đến đầu bạc răng long.

.....

"Lạc, thân thể của chàng thật không có chuyện gì chứ?" Những chuyện khác cũng đã giải quyết xong, trở lại tầm cung, Nhưộc Ly thấy Dạ Ly Lạc tinh thần sáng khoái, nhưng trong lòng vẫn còn rất lo lắng.d.đ.l.q.đ

Dạ Ly Lạc cung chiêu vuốt vuốt đầu Nhưộc Ly, "Không có chuyện gì, chỉ là có chút mệt nhọc, muốn ôm tiểu hồ ly ngủ một giấc."

Nhưộc Ly chớp chớp mắt, bị những lời nói làm nũng của Dạ Ly Lạc làm cho hoảng hồn, lập tức biến trở về Tiểu Ngân hồ, suýt chút nữa thì lặn xuống đất may được Dạ ly Lạc hét sức ăn ý đỡ lấy.

Dạ Ly Lạc ôm lấy Nhưộc Ly, an ổn ngủ say, thật ra cho dù hắn cường đại nhưng hắn thắng tay khoét tim lấy máu, cũng phải nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể khôi phục nguyên khí, nhưng hắn sợ Nhưộc Ly có chuyện gì liền mạnh mẽ tỉnh lại, lại một lần nữa tổn nguyên khí, bây giờ đã rất mệt mỏi, hắn sợ nếu hắn không nghỉ ngơi, sẽ khiến Nhưộc Ly nhìn ra được, liền lần đầu tiên nói ra lời nói có chút làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Diệt tộc

Sáng sớm hôm sau Dạ Mị liền tới tầm điện của Dạ Ly Lạc xin chỉ thị. Dạ Ly Lạc sau khi nghỉ ngơi một đêm, cũng cảm thấy nguyên khí khôi phục không ít, cả người cũng thoải mái, hắn nhìn tiểu hồ ly đang cuộn tròn trong ngực mình ngủ nướng, nhẹ nhàng cười nhưng không đánh thức nàng.

"Thế nào?" Dạ Ly Lạc như không có chuyện gì xảy ra ở nội điện mặc áo khoác, vừa sửa sang lại vừa hỏi, "Chuyện đại điển đăng cơ xử lý ổn thỏa rồi chứ?"

"Hồi bẩm vương thượng, vị trí của Ngự Linh Châu nhất định phải chờ Yêu Hoàng hiện tại đăng cơ mới biết được." Sáng sớm Dạ Mị đã đến chính là muốn bẩm báo chuyện này, tối hôm qua hắn nghe nói trong đầu Nhưộc Ly cũng không hiện ra chút tin tức nào về Ngự Linh Châu, nên hắn đã thức trắng đêm để tra sách cổ mới tìm được tin tức này.

Dạ Ly Lạc khẽ cau mày, việc này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn, bất quá bây giờ cũng đã có thể giải thích lý do tại sao cho đến bây giờ Nhưộc Ly vẫn không biết vị trí của Ngự Linh Châu.

"Mau chóng tiến hành sớm, nhưng cũng không được quá bình thường, tất cả nhân lực vật lực nếu không đủ thì điều động từ Âm vương phủ đến." Dạ Ly Lạc phân phó, mặc dù gấp, nhưng đại điển đăng cơ của Nhưộc Ly nên hắn sẽ không để cho nàng chịu bất cứ uất ức gì.

"Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh!"

.....

Hôm nay có hai việc khiến toàn bộ Yêu giới xôn xao, đầu tiên là hoàng tộc Yêu giới trong một đêm toàn bộ bị diệt tộc nhưng không một ai biết là người nào ra tay.

Chuyện thứ hai chính là sau hai ngày hoàng tộc Yêu giới bị diệt tộc, xuất hiện một Hồ tộc tên là Nhưộc Ly vào ở hoàng cung và chuẩn bị đăng cơ, dĩ nhiên ở cùng nàng còn có Âm vương -- thần thoại của Yêu Giới.

Chúng yêu rồi rít suy đoán, có phải Âm vương đã sớm mơ ước vị trí Yêu Hoàng nhiều năm hay không, hôm nay thừa dịp gia tộc của lão Yêu Hoàng suy bại, liền nhân cơ hội cướp lấy.

Mà chuyện gia tộc lão Yêu Hoàng trong một đêm bị diệt tộc dĩ nhiên Dạ Ly Lạc cũng không tránh khỏi bị nghi ngờ đầu tiên.

Gia tộc lão Yêu Hoàng nguyên bản là hậu duệ của Thanh Long, có thể nói là dòng tộc cao quý nhất Yêu giới, hôm nay lại bị diệt trong một đêm, mà người có năng lực để làm chuyện này trong suy nghĩ của chúng yêu thì ngoài Dạ Ly Lạc ra thì còn có ai khác có thể?

Nhưng vô luận chúng yêu có suy đoán như thế nào đi chăng nữa, đồn đại đến thế nào thì ở trong lòng bọn họ đều hết sức e ngại kính sợ Âm vương. Nam nhân thần thoại này hôm nay cũng đã ra mặt, chương quản Yêu giới.

Mặc dù sợ hãi, nhưng Yêu giới trong tứ giới vốn đang từ từ suy yếu, hôm nay được người cường đại như vậy làm hậu thuẫn cho Yêu giới nên bọn họ vẫn cảm thấy có một chút mong đợi.

Đại diện đăng cơ được định vào bảy ngày sau, là một ngày hoàng đạo. Trong bảy ngày này, Nhưộc Ly được Dạ Ly Lạc bỏ túi cho một khóa đặc biệt, bởi vì sẽ có trên dưới một trăm tên Yêu hầu vương cũng sẽ đến. Do đó ở đại diện đăng cơ, nàng nhất định phải nhận thức được ai là bạn ai là kẻ thù, ai không phục bọn họ, để tránh phiền toái.

Trong nội điện, Nhưộc Ly đứng trên cái đệm mềm mại, không có người ngoài nên nàng vẫn là bộ dáng hồ ly, lúc này nàng ngược mắt nhìn những bức chân dung trong tay Dạ Ly Lạc.

Mới nhìn một chút nàng đã cảm thấy đầu cũng to ra, nàng vô lực dựa vào ghế, nhất thời nhụt chí, buồn bực nói, "Nói như vậy, trừ Dạ Quý là Lang tộc, Dạ Mị thuộc Xà tộc, Dạ Vồng thuộc Hồ tộc, Dạ Lượng thuộc Dạ Hành tộc, những tộc còn lại cũng chưa thật sự trung thành sao?"

Dạ Ly Lạc gật đầu không phủ định, quả thật như thế, lão Yêu Hoàng nhất tộc vốn đơn độc rất nhiều năm, các lộ yêu Hầu vương mới rồi rít nổi lên dị tâm, bọn chúng đều đang đợi cơ hội.

Hôm nay tân hoàng kế nhiệm lại không rõ lai lịch, nếu không phải là có hắc đứng phía sau, đoán chừng bọn chúng sẽ nhiễu loạn ngay tại đại diện đăng cơ.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Dạ Ly Lạc, Nhưộc Ly cũng hiểu con đường làm Yêu Hoàng của nàng cũng không dễ đi, nhưng đã leo lên lưng cọp nàng cũng không có ý định xuống, nàng không những muốn làm mà còn phải làm thật tốt.

"Lạc, ta nhất định sẽ cố gắng!" Tiểu Ngân hồ ánh mắt sáng quắc, tràn đầy lòng tin nói.

"Yên tâm, có gia ở đây, nàng sẽ không phải chịu uất ức...nàng giờ chính là người đứng đầu Yêu giới!" Dạ Ly Lạc vươn tay cứng chịu vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng, hắc cam đoan chờ nàng hoàn toàn trở thành yêu, lúc đó có thể tu luyện, nàng nhất định có thể đảm nhiệm vị trí Yêu Hoàng thật tốt.

Nhưộc Ly nhìn Dạ Ly Lạc trước mặt, lúc này hắc còn nghĩ rằng nàng vẫn còn là một hài tử nhưng thật ra thì có một số việc nàng đã lĩnh ngộ, ví dụ như tình cảm đối với hắc.

Nhưng nàng thấy trong sách có nói, phương diện này đều là nam nhân mở miệng trước, nàng có thể cảm thấy nàng có một vị trí đặc biệt trong lòng Dạ Ly Lạc, nhưng hắc còn chưa chính miệng nói với nàng.

Cho nên nàng quyết định chờ Dạ Ly Lạc thổ lộ trước, dù sao ngày tháng của họ cũng còn dài nên cũng không cần gấp gáp, huống chi hiện nay chuyện quan trọng nhất cũng không phải là chuyện này.

Lúc này Dạ Ly Lạc đang nghiên cứu những tư liệu về các yêu Hầu vương, căn bản không nhìn thấy dáng vẻ giao hoạt của Nhưộc Ly, hắc mà biết những gì Nhưộc Ly đang suy nghĩ nhất định là vừa vui vừa buồn.

Vui chính là Nhưộc Ly đã có tình cảm với hắc, buồn chính là nếu hắc chủ động mở miệng, tiểu nha đầu này sẽ ôm ấp yêu thương với hắc rồi, nhưng đáng tiếc hắc lại không biết được chuyện quan trọng này.

Ngày thứ hai tứ đại gia tộc trung thành với Âm vương đã có mặt, chức vị Hầu vương của lang tộc đã truyền cho đại ca của Dạ Quý, nên hắc ta là người trẻ tuổi nhất trong bốn vị yêu hầu.

Hắc và Dạ Quý đều nghiêm túc rất giống nhau, mái tóc đều được cột một chùm thẳng đứng, một thân trang phục màu đen, dáng dấp mang theo một chút phong độ của người trí thức, nếu như không nhìn kỹ thật đúng là không phân biệt được hai người bọn họ.

Xà Tộc còn lại là cô cô của Dạ Mị, cũng có một loại ham mê giống Dạ Mị, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, đẹp thì đẹp thật nhưng không có khí chất, đôi mắt hẹp dài liếc ngang liếc dọc, chăm chú nhìn chăm chăm bộ dạng đẹp mắt của những nam nhân xung quanh.

Hầu vương của Hồ tộc là phụ vương của Dạ Vồng, lưng hùm vai gấu, nói năng thô lỗ, Dạ Vồng quả thật là phiên bản thứ hai của ông ta, tác phong làm việc hết sức mạnh mẽ vang dội, cả người đều lộ ra khí phách.

Người cuối cùng đến là Dạ Hành tộc, bọn họ đều có tuổi thọ trung bình rất dài, cho nên hiện đảm nhiệm chức vị Hầu vương chính là gia gia của Dạ Lượng, hai ông cháu vừa thấy mặt hết sức thân mật, người của Dạ Hành tộc đều có làn da xanh xao, nhưng đều là những tuấn nam mỹ nữ, một loại xinh đẹp không bình thường, họ trông giống như quý hút máu vậy.

Thái độ của Dạ Ly Lạc đối với người của tứ tộc cũng thân thiết, không hề có cảm giác cao cao tại thượng mà cho người ta cảm giác rất dễ thân cận, trong ngực hân ôm Nhục Ly, chỉ ngồi ở trên ghế chứ không có mở miệng nói chuyện.

Nhìn thuộc hạ của mình cùng người thân chào hỏi, sau đó đều cung kính ngồi ở trên ghế chờ sai khiến, Dạ Ly Lạc thấy tâm tình bọn họ đã bình phục, liền nháy mắt với Nhục Ly, để cho nàng biến trở về hình người.

Khi Nhục Ly biến thành hình người thì những người xung quanh đều bị kinh diễm, trong đó phản ứng lớn nhất chính là cô cô của Dạ Mị, vừa nhìn thấy mỹ nữ bà cũng ngồi không yên, trong mắt đều là vẻ tán thưởng. Ấc, bởi vì cô cô của Dạ Mị đối với những thứ xinh đẹp vô cùng yêu thích.

Chỉ có gia gia của Dạ Lượng tỉnh táo nhất, nhưng ông ta vẫn cau mày, hồi lâu mở miệng đầu tiên, "Ám Vương điện hạ, thứ cho lão hủ nói một câu, trên người Yêu Hoàng điện hạ căn bản không có yêu khí, chuyện này. Làm sao có thể làm cho chúng yêu tin phục?"

Ba tộc kia vừa nghe vậy nhất thời cũng phản ứng lại, vừa rồi họ chỉ cho là yêu khí của Dạ Ly Lạc quá mạnh mẽ lấn át yêu khí của Nhục Ly, nhưng giờ xem xét kỹ mới thấy nàng thật không có một chút yêu lực nào.

Trong lúc nhất thời mọi người cũng lâm vào khó khăn, vẻ mặt khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Huyết thống thuần khiết

"Các ngươi không cần phải để ý đến điều này, đợi tìm được Ngự Linh Châu, Bốn vương sẽ giúp nàng tu luyện." Dạ Ly Lạc nói như vậy coi như là trấn an các vị Hầu vương, có Ám vương bảo đảm, sự lo lắng bất an của họ cũng bỏ xuống phần nào.

"Bốn vương cho gọi các ngươi đến là để các ngươi tận lực lôi kéo những Hầu vương khác, lôi kéo không được thì trình lên danh tính của bọn họ, nếu thật sự ngoan cố, Bốn vương sẽ khiến cho bọn họ biến mất!" Khóe miệng Dạ Ly Lạc treo lên một nụ cười khát máu, đáng vẻ khí phách đó làm các vị Hầu vương kia không tự chủ được cảm thấy cổ chột lạnh, vội vàng cúi đầu xưng vâng.

Lời nói khí phách như thế cả Yêu Giới cũng chỉ Dạ Ly Lạc mới có thể nói ra được, thật ra thì những chuyện này, đều không cần tới hân và tứ đại hộ pháp động thủ.

Trong phủ Ám vương có ít nhất phải một trăm lẻ tám tử sĩ, mọi người đều là hảo thủ, có thể nói một kẻ làm quan cả họ được nhờ, Yêu Hoàng nhất tộc bị diệt tộc trong một đêm đều là do bọn họ ra tay, hết sức sạch sẽ gọn gàng.

Các vị Hầu vương vừa nghe, tâm trạng thấp thòm cũng buông xuống, Ám vương đã ủng hộ tiểu Yêu Hoàng như vậy thì bọn họ cũng sẽ vì nàng tận sức.

Huống chi bọn họ cũng không dám không tận lực, tính tình của Ám vương luôn luôn cổ quái, bọn họ cũng không dám làm loạn. Hơn nữa nhìn dáng vẻ nhân trung long phượng của Nhục Ly có lẽ nàng cũng không phải là con chim trong lồng.

"Dạ, chúng thần nhất định hoàn thành việc Ám Vương điện hạ đã giao phó!"

Sau khi Dạ Ly Lạc bàn giao toàn bộ mọi việc, liền ôm Nhục Ly rời đi, bọn họ cũng quá huyền ảo đi, nhưng mà hân để lại tứ đại hộ pháp để xử lý mọi chuyện cho thỏa đáng.

Nhục Ly lại biến trở về Ngân Hồ, vui ở trong ngực Dạ Ly Lạc, nhìn chiếc cằm xinh đẹp của hân, không nhịn được vươn móng vuốt nhỏ sờ sờ.

Dạ Ly Lạc lập tức ngừng lại, cúi đầu, ánh mắt mang theo nụ cười cưng chiều nhìn vật nhỏ không thành thật trong ngực, trêu đùa, "Thế nào, nàng cũng rất thích mỹ mạo của gia sao?"

"Ừm!" Dạ Ly Lạc vốn chỉ nhạo báng Nhục Ly, nhưng Nhục Ly thật sự thoải mái thừa nhận như vậy khiến Dạ Ly Lạc nhất thời cảm thấy không biết nói cái gì cho phải.

"Đúng là tiểu hồ ly không biết sợ là gì!" Hồi lâu Dạ Ly Lạc mới cười nói, nhẹ nhéo chiếc mũi nhỏ của nàng, nhưng nụ cười kia thật đẹp khiến Nhược Ly nhìn đến ngây ngốc.

Dạ Ly Lạc nhìn thấy bên hồ phong cảnh không tệ, định ngồi vào một bên trong lương đình, hiện tại các lộ yêu Hầu vương còn chưa đến, có thể nói là sự bình tĩnh trước cơn bão nên hẳn và nàng cũng nên thả lỏng một chút.

"Lạc, nếu như ta trở thành Yêu Hoàng, về sau sẽ không được dựa dẫm trong lòng chàng nữa phải không?" Nhược Ly có chút phiền muộn, ở trong lòng hẳn thật ám áp lại không cần phải đi bộ, thật tốt a! Nàng không khỏi cảm khái, thói quen đúng là điều đáng sợ.

Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn vào mắt Nhược Ly, trong mắt đầy sự dịu dàng, thật bất đồng với người vừa hiển lộ khí phách ban nãy, qua một hồi lâu hẳn mới nhẹ giọng nói, "Chỉ cần nàng thích bất cứ lúc nào cũng có thể."

Dạ Ly Lạc cho tới bây giờ vẫn không rõ Nhược Ly đối với hắn là sự lệ thuộc hay là tình cảm đích thực. Hắn vuốt vuốt đệm thịt mềm mại trên móng vuốt của nàng, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười.

Mặc dù nói không biết, nhưng hẳn sẽ không nổi giận cũng sẽ không buông tay. Cho dù bây giờ không yêu, hẳn cũng sẽ để cho nàng yêu hắn, bởi vì trong lòng nàng chỉ có thể có hắn, cũng như trong lòng của hắn chỉ có nàng.

Ngày hôm sau Hầu vương của Hồ tộc lại tới trước, vì là người trong tộc nên tiếp đón ngay sảnh chính cũng không có qua nhiều lễ tiết.

Hầu vương của Hồ tộc là một con yêu hồ tu vi ba vạn năm, hết sức có uy vọng, mặc dù trong Hồ Tộc có người làm Yêu Hoàng khiến tộc của họ cũng có được vinh dự nhưng số tuổi vẫn được coi trọng hơn.

Ông ta cũng đã điều tra gia phả của Hồ tộc biết được tộc Ngân Hồ vốn rất thưa thớt, một ngàn năm trước đều đã phi thăng thành Tiên tộc, Yêu giới căn bản cũng không còn Ngân Hồ, hôm nay đột nhiên nhảy một con, trong lòng ông ta tất nhiên có nghi vấn.

Trong thiên điện, Nhược Ly đã cố ý chải tóc theo kiểu một nam nhân, một thân cung trang màu đỏ, tay áo rộng hẹp eo, chất vải thô làm tăng thêm một phần anh tuấn, giảm bớt một phần nhu nhược yếu đuối của nữ nhân, nhiều hơn một phần anh khí.

Dạ Ly Lạc cũng là một thân áo khoác màu đỏ, chỉ là so sánh với Nhược Ly thì tùy ý hơn nhiều, tóc vẫn dùng một sợi dây màu bạc buộc lên một cách tùy tiện, tóc mai tán loạn trên trán, bộ dáng cực kỳ lười biếng. Bởi vì trước khi ra ngoài hắn đã đồng ý với Nhược Ly, chuyện ngày hôm nay để cho nàng tự mình xử lý, vì vậy lúc này hắn chỉ lười biếng tựa vào một bên trên nhuyễn tháp, một tay chống đầu, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không tham dự.

Vì Nhược Ly chưa chính thức lên ngôi, cho nên Hồ Vương chỉ là ôm quyền cung kính vái một cái, sau đó hướng Âm vương vái một cái, tỏ vẻ cung kính, dù sao tuổi tác của Âm vương không ai biết, giống như bắt đầu có Yêu Giới thì Âm vương đã tồn tại, nên ông ta cũng không thể cậy già mà lên mặt.

Đoàn người của Hồ vương đều là quý tộc của Hồ tộc, ai ai cũng tuấn mĩ vô biên, nhưng khi nhìn thấy Nhược Ly cùng Dạ Ly Lạc cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Có thể nói Nhược Ly thì triển sự quyến rũ của Hồ tộc vô cùng nhuần nhuyễn, Trên người lúc này mặc một bộ cung trang, lại lộ ra sự mỉa mai hoặc trời sinh của Hồ tộc cùng khí thế bức người, xinh đẹp vô song.

Mà diện mạo của Dạ Ly Lạc mặc dù tuyệt mỹ, nhưng lại biểu hiện sự xa cách, hắn chỉ ngồi lẳng lẳng nhắm mắt dưỡng thần, cũng để lộ ra một khí thế khiếp người, làm cho người ta không dám nhìn thẳng dung nhan của hắn.

"Hồ Vương không cần đa lễ, chư vị mời ngồi!" Nhược Ly dù không có yêu lực cường đại, nhưng khí thế trên người cũng không thua kém, khiêm tốn lễ độ lại không lộ vẻ dối trá sợ sệt.

"Tạ Yêu Hoàng." Hồ Vương lại vái một cái, sau đó dẫn đầu những Hồ tộc tinh anh đi theo ông ta ngồi xuống, Yêu Giới vốn cũng không nhiều nghi thức xã giao Nhân giới, lúc ở Thiên Điện, lễ quán thần cũng không phức tạp như vậy, nên bọn họ cũng tùy ý rất nhiều.

"Khó được Hồ Vương có lòng, đến sớm như vậy, bản hoàng nhất định ghi nhớ trong lòng." Nhược Ly tuy nói theo giọng điệu của kẻ bề trên, nhưng nàng lại nghiêm túc quan sát nét mặt của Hồ vương, nhận ra sự bất mãn trên mặt ông ta, hiển nhiên là người đến không có ý tốt.

Quả nhiên, Hồ Vương đột nhiên đứng dậy vái một cái, sắc bén mở miệng, "Yêu Hoàng Điện hạ, thứ cho lão hủ cậy già lên mặt một lần, Ngân Hồ nhất tộc từ một ngàn năm trước toàn bộ đều đổi vào tiên tịch, cùng Yêu Giới cắt đứt liên hệ, vậy ngài như thế nào còn là yêu đây?"

Câu hỏi sắc bén vừa đưa ra, những kẻ quý tộc trong Hồ Tộc cũng nhìn Nhược Ly, trong mắt đầy chất vấn, thật ra thì Hồ vương hỏi như thế trong lòng vẫn là có lòng riêng.

Dù sao nếu quả là chọn người trong Hồ tộc làm Yêu Hoàng, tại sao không chọn Hồ vương đức cao vọng trọng là ông ta, mà lại chọn một tiểu nha đầu không rõ lai lịch, huyết thống có thuần khiết hay không còn chưa biết, nếu như sau này đã xảy ra chuyện gì thì sao, Hồ tộc bọn họ không phải là bị chứng yêu đem ra làm trò cười hay sao? Sự đáng khinh đó bọn họ không kham nổi.

"Trên người bản hoàng có tiên khí hay là yêu khí chẳng lẽ các vị đang ngồi đây không cảm giác được? Nếu như ngay cả điều này cũng không cảm giác được, ta tự hỏi vị trí quý tộc của Hồ tộc này các vị sẽ ngồi vững vàng được trong bao lâu!"

Nhược Ly lạnh giọng nói, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, sự ôn hòa vừa rồi đã sớm biến mất, lúc này nàng có vẻ nhỏ bé, nhưng khí thế cũng không thua bọn

họ tí nào.

Hồ Vương bị khí thế của nàng làm cho chấn kinh, do dự một chút, nhưng ông ta đến đây là có mục đích, lại nghĩ đến danh tiếng của Hồ Tộc, trong nháy mắt tức giận nói:

"Yêu Hoàng thứ tội, nhưng nếu huyết thống hoàng tộc không thuần khiết để các lộ Yêu hầu khác biết được đến chất vấn, chúng ta không cách nào trả lời được!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hậu cung khổng lồ

"Nhược Ly có huyết thống Hồ Tộc thuần khiết." Dạ Ly Lạc vẫn nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở miệng, tất cả mọi người đều cho rằng hán ngữ thiếp đi, nên khi nghe hán mở miệng mọi người không khỏi giật mình.

Vì đã hứa với Nhược Ly trước đó nên Dạ Ly Lạc vẫn không lên tiếng, đôi mắt cũng không mở ra, nếu như không phải âm thanh vừa rồi mang theo một cỗ âm lãnh thì bọn họ có lẽ sẽ cho là ảo giác.

Hồ Vương thấy Âm vương lên tiếng che chở Nhược Ly, cũng không tiện ở trước mặt hán nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng đã chắc chắn Yêu Hoàng hiện tại có huyết thống không thuần khiết, tất nhiên không thể là huyết thống của quý tộc Hồ tộc. Vì nếu đúng tại sao bọn họ không giải thích rõ ràng.

Hơn nữa xem ra Yêu Hoàng này còn rất nhỏ tuổi, ông ta đã sống trên vạn năm, nếu quả thật có một tiểu Ngân hồ kinh diễm đến vậy, làm sao ông ta có thể không biết mà phải đợi đến lúc nàng lên làm Yêu hoàng mới biết đây.

Hôm nay thấy Âm vương kiên quyết muốn để cho tiểu Ngân hồ lai lịch không rõ này lên thượng vị, do ông ta sớm có lòng riêng nên rất căm tức.

Dạ Ly Lạc tất nhiên biết chỉ một câu nói cũng không dễ dàng trấn áp được lão hồ ly này, nhưng Nhược Ly đã yêu cầu muốn tự mình xử lý, hán sẽ chiều theo ý nàng, dù sao nàng cũng phải lớn lên, nhưng hán tuyệt đối sẽ bảo đảm làm hậu thuần cường đại cho nàng, sẽ không để cho nàng chịu bất kỳ uất ức nào.

"Các vị còn nghi ngờ điều gì? Cứ nói đừng ngại, nhưng ngay cả huyết thống của bốn hoàng các vị cũng không nhìn ra, vậy bốn hoàng cũng không biết phải nói gì nữa!"

Nhược Ly không có gì phải sợ, trên người nàng bây giờ một chút tiên khí cũng không có, hơn nữa còn mang theo Khứ Yêu Ngọc, cho dù có bản lĩnh cường đại cũng không thể nào tìm được xuất thân của nàng.

Hồ Vương thấy Âm vương đã bày tỏ thái độ, cho dù ông ta có nghi ngờ cũng sẽ không dám nói gì, chỉ có thể gật đầu, "Dạ, thứ cho lão hồ tuổi lớn rồi, trong khoảng thời gian ngắn không nhìn ra được huyết thống của bốn tộc, mong rằng Yêu Hoàng Điện hạ khoan thứ."

"Hồ Vương khiêm nhường! Bốn hoàng trên người mang theo Khứ Yêu Ngọc, người không cảm giác được cũng là điều bình thường!" Nhược Ly cố ý nói như vậy, nàng biết lúc này nàng không có yêu lực cường đại, nhưng nếu nói trên người nàng có Khứ Yêu Ngọc, bọn họ sẽ cảm thấy nàng đã giấu đi yêu lực của mình, thật thật giả giả, vừa vặn có thể để bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quả thật, Hồ Vương vừa nghe vậy, lại lần nữa quan sát kỹ Nhược Ly, trong nháy mắt ông ta cũng trở nên hoang mang, nếu như nói vừa rồi ông ta không cảm giác được trên người tiểu hồ ly này có bao nhiêu yêu lực, trong lòng còn cảm thấy may mắn, nhưng lúc này đây cũng cảm thấy phải thăm dò một phen, ông ta nhìn lướt qua mảnh ngọc trên cổ Nhược Ly, nói không chừng nàng là cố ý ẩn giấu thực lực, dù sao người bên cạnh Âm vương có ai là thực lực kém cỏi đâu.

"Nếu Yêu Hoàng Điện hạ không còn gì phân phó, lão hồ liền dẫn người lui xuống, không làm phiền Yêu Hoàng xử lý chuyện lớn nữa!"

"Hồ Vương cùng tộc nhân đi đường xa mệt nhọc nên nghỉ ngơi thật tốt, là bốn hoàng suy nghĩ không được thấu đáo, mời, thị vệ sẽ dẫn các người đến Thiên Điện nghỉ ngơi."

Nhược Ly nói một cách máy móc, mặc dù trong lòng biết bọn họ nhất định không phục, nhưng trên cơ bản là nàng cũng đã ứng phó xong đám người này, bọn họ chưa trở mặt thì nàng thì phải hao tổn sức lực với họ trước.

Người đi rồi, Nhược Ly hơi mệt mỏi dựa người vào Long Ý, cung trang màu đỏ nạm vàng bên trong thật sự là quá nặng khiến nàng hoài nghi vàng dát bên ngoài có phải là vàng nguyên chất hay không, xa hoa thì có xa hoa nhưng cũng quá nặng đi.

Dạ Ly Lạc vẫn là bộ dáng lười biếng như cũ, cười cười sùng sình nhìn gương mặt phụng phịu như cái bánh bao của Nhược Ly, nhuyển tháp của hán ngay cạnh Long Ý nên chỉ cần đưa tay liền có thể nhẹ nhàng chạm vào chiếc mũi xinh xắn của nàng.

Nhược Ly lập tức hồi hồn, mang theo ý vị làm nũng nhìn Dạ Ly Lạc, hẳn vừa rồi vẫn tuân thủ ước định, không để cho nàng cảm thấy chính mình là một kẻ vô dụng, còn có câu nói giải vây đúng lúc vừa rồi giúp nàng thoát khỏi một phen bị chất vấn.

Lúc này cảm thấy mệt mỏi không phải vì làm Yêu Hoàng vất vả, mà chính là loại y phục này quá hành hạ người, cũng may là nàng đang ngồi chứ nếu đứng thì không biết có bị cái mũ trên đầu đè bẹp hay không nữa.

"Thế nào, cảm thấy làm Yêu Hoàng rất mệt mỏi sao?" Dạ Ly Lạc đứng dậy, thân thiết giúp nàng bỏ chiếc mũ xuống, sau đó vung tay lên một thân cung trang khí phách liền biến thành một thân hồng y mẫu đơn nhẹ nhàng.

Chất vải phía trong đều thêu những đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm ánh sắc vàng, ngay cả những đóa mẫu đơn trên tầng sa mỏng phía ngoài cũng đều dùng chỉ bạc thêu lên, cao quý nhưng không xa hoa, ngoại trừ Dạ Ly Lạc thì trên đời này cũng chỉ có mình Nhược Ly trông rất thanh nhã khi khoác lên mình bộ y phục thêu hoa mẫu đơn này.

Dạ Ly Lạc hài lòng gật đầu, cảm thấy chọn bộ này quả thật rất thích hợp với nàng, nhưng lúc này nhìn đáng về Nhược Ly cổ tỏ ra mạnh mẽ, trong lòng hẳn thấy có chút áy náy.

Là do hắn suy nghĩ chưa thấu đáo, trên người Nhược Ly không có bao nhiêu yêu lực, căn bản không có thể dựa vào yêu lực để giảm bớt sức nặng trên người, nhưng lúc đó hắn lại không nghĩ đến, giờ nghĩ lại hắn cảm thấy hắn cần phải sai người chuẩn bị lại y phục khác để nàng mặc vào đại diện đăng cơ sắp tới.

Dạ Ly Lạc vốn không muốn Nhược Ly bị cuốn vào cuộc phân tranh này, chỉ hi vọng nàng lấy được Ngự Linh Châu của Yêu Giới sau đó đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho người khác, mặc dù làm vậy sẽ khiến nàng bị hao tổn căn cơ, nhưng hắn sẽ giành lấy những viên Ngự Linh Châu còn lại cho nàng khôi phục lại, nhưng Nhược Ly cũng không hi vọng nàng chỉ đứng sau lưng người khác để được bảo vệ, nên vị trí Yêu Hoàng này nàng phải làm đến cùng.

Nhược Ly nghe nói vậy liền quật cường lắc đầu, nếu như đem vị trí Yêu Hoàng truyền cho người khác, đến lúc đó nàng chỉ có thể chờ người khác bảo vệ mình, không nên như vậy, nàng phải trở nên cường đại mới có thể cùng Dạ Ly Lạc kẻ vai chiến đấu.

"Chẳng qua là bộ cung trang kia quá nặng đi, có lẽ." Nhược Ly còn chưa nói hết, một đám yêu nữ trang điểm lộng lẫy khóc lóc rồi rít liền ủa vào, nhìn thanh thế này có vẻ như số lượng rất đông a.

Nhưng những yêu nữ này sau khi ủa vào lại hết sức thủ lễ, đứng đúng theo vị trí thứ bậc sau đó quỳ xuống theo nghi lễ trong cung.

Gầy có, mập có; yêu mị có thanh nhã có, tóm lại những yêu nữ này mỗi người đều có một phong vị riêng, bản lĩnh riêng. Nhìn điệu bộ của họ, Nhược Ly liền chợt hiểu thì ra đây chính hậu cung của lão Yêu Hoàng.

Đều nói hậu cung ba ngàn mỹ nữ, nhìn thanh thế này dường như cũng không kém ba ngàn là mấy.

Vì chuyện xảy ra đột ngột, hơn nữa hiện tại trong hoàng cung lại canh gác lỏng lẻo, nên thủ vệ hoàng cung căn bản cũng không trấn áp những yêu nữ này, để mặc cho các nàng đi vào.

Lúc đám yêu nữ vừa quỳ xuống, một thị vệ trưởng không dễ dàng gì từ phía sau chen lên trước, bộ dạng sợ hãi, bùm một cái quỳ gối trước mặt, run rẩy nói, "Xin Yêu Hoàng thứ tội, ty chức. Chuyện đột nhiên xảy ra, ty chức."

Chính hắn cũng không biết phải giải thích như thế nào nên cứ lặp lại chữ "ty chức" mấy lần, vì chuyện này cũng là lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải.

Nhược Ly nhìn thị vệ trưởng đang hoảng sợ không thôi, lại liếc nhìn những phi tần và những thị vệ khác đang quỳ gối dưới kia, chỉ cảm thấy nhức đầu, hoàng cung này rốt cuộc không nhiều người thì không chịu nổi sao?

Hôm nay xem ra nàng đã vơ vào người một công việc khổ sai rồi, nhưng nàng vẫn giữ bộ dáng nghiêm túc, mặc dù đau đầu nhưng nàng không có ý định buông tha.

"Nói đi, các ngươi tự tiện đến phòng nghị sự có chuyện gì? Cho bản hoàng một lý do chính đáng, nếu không xử trí theo cung quy!"

Nhược Ly nhìn đám yêu nữ phía dưới, nhiều đến nỗi không nhìn được người ở phía sau cùng, thật ra nàng cũng có chút lúng túng khi xử trí những người này, nhưng không thể để bọn họ khinh nhờn hoàng uy, vì vậy nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua đám yêu nữ thích gây chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nguyện làm nam phi

Tất cả Tàn phi đều cúi đầu nên cũng không nhìn thấy dáng vẻ của Nhược Ly, bọn họ chỉ biết Yêu Hoàng hiện tại là một nữ nhân, trong lòng không khỏi bi thương.

Mấy ngày trước, chỉ trong một đêm hoàng cung đổi chủ, tuy không có guom đao khói lửa, nhưng tất cả các phi tần hậu cung đều sợ hãi không dứt, Yêu Hoàng đòi trước chết đi thì phần lớn các phi tử cũng phải chết theo.

Phi tần hậu cung sợ hãi mấy ngày, ngày Yêu Hoàng đã hạ táng bọn họ đứng ngồi không yên, nhưng bọn họ vẫn bình an vô sự, nhưng một khi tân hoàng đăng cơ, vậy thân phận hiện giờ của bọn họ càng thêm khó xử.

Thương lượng hai ngày, họ cảm thấy dù sao cũng sẽ chết, cho nên phải tìm đến Yêu Hoàng đương nhiệm, bọn họ tuy yêu lực không cao nhưng lợi thế người đồng, nếu thật muốn bọn họ chết theo bọn họ chắc chắn không ngại.

Hoàng hậu đã qua đời, dẫn đầu là hai vị Hoàng quý phi, Văn Hoàng quý phi cùng Lễ Hoàng quý phi, Văn Hoàng quý phi là thò yêu, mặc dù bình sinh tính tình dịu dàng trầm lặng, một bộ dáng yếu đuối khiến người ta thương yêu nhưng cũng là người có quyền thế lớn nhất.

Thấy Yêu Hoàng hỏi, là nữ yêu nắm quyền hậu cung, nàng ta liền nhu nhu nhược nhược ngẩng đầu lên trả lời. Mới vừa nghe âm thanh của Yêu Hoàng, mặc dù cường thế, nhưng tuổi tác không lớn lại chỉ là một nữ hài tử, nàng ta nắm quyền nhiều năm như vậy dĩ nhiên là không có sợ hãi chút nào.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, người luôn luôn tự giữ sự bình tĩnh như nàng ta cũng không khỏi sững sờ, nữ nhân trong cung nàng ta thấy cũng nhiều, xinh đẹp yêu kiều dạng gì cũng có, nhưng người xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy.

Bằng yêu lực của Nhược Ly quả thật thân thể nàng khi biến thành hình người vẫn chỉ là một hài tử khoảng mười bốn tuổi, thế nhưng khí thế khiêu ngạo cũng không vì còn ít tuổi mà giảm đi chút nào.

Nhược Ly thấy nàng ta chỉ nhìn mình chăm chăm mà không lên tiếng, mặc dù cảm thấy chán ghét, muốn nhắc nhở nàng ta nhưng nàng lại không biết xưng hô như thế nào với vị mỹ nhân này, hơn nữa thấy dáng vẻ nàng ta nhu nhược, nàng thật đúng là sợ nàng đột nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng ta sẽ hù chết nàng ta mất, nhất thời nàng cũng lâm vào khó khăn.

"Văn Hoàng quý phi, các người đến đây làm gì?" Dạ Ly Lạc biết Nhược Ly khó xử, thấy hai nàng ở đây mắt to trừng mắt nhỏ liền mở miệng giúp nàng giải vây.

Dạ Ly Lạc đã mặc dù đã ngồi dậy nhưng cả người vẫn có vẻ lười biếng, tuy nhiên khí thế kia cũng không giảm một phần.

Văn Hoàng quý phi nghe được âm thanh, liền biết người nam nhân bên cạnh Yêu Hoàng này nhất định là Âm vương-- người gây xôn xao gần đây, liền vội vàng quay đầu đi, tỏ vẻ lễ phép.

Văn Hoàng quý phi luôn khiêu ngạo bởi định lực của mình nhưng khi nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ như thế thì trên mặt cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Nam nhân này một thân áo đỏ, tuấn mỹ tuyệt luân, chỉ cần ngồi một chỗ ở đó cũng khiến tất cả mọi người bên cạnh trở nên phai mờ, nhưng lại không chút nào mang khí thế kẻ trên, một thân lười biếng, khí thế bất phàm khiến người ta có cảm giác bá đạo khác thường.

Dạ Ly Lạc đối với nữ nhân vẫn luôn luôn chán ghét, thấy nàng ta lộ ra dáng vẻ hoa si, tâm tình nhất thời không vui, vừa muốn trừng phạt, Nhược Ly lại mở miệng:

"Văn Hoàng quý phi?" Để nhiều người như vậy quỳ gối ở đây cũng không phải là biện pháp hay, nàng đã đảm nhận vị trí Yêu Hoàng, vậy phải thể hiện uy quyền cho họ thấy, nếu không để họ tự lại gây sự, có ý muốn bức vua thoái vị, nàng sẽ thật sự làm cho các nàng chết theo đi, đồ chướng mắt.

Văn Hoàng quý phi lập tức xoay người lại, có chút xấu hổ cúi đầu, nghĩ nàng ta đường đường là quý phi, cảnh đời gì chưa từng thấy qua nhưng vừa rồi lại luống cuống như thế, cũng may tỷ muội khác đều cúi đầu nên không nhìn thấy, nếu không sau này nàng ta làm thế nào để thống lĩnh lục cung.

"Hồi bẩm Yêu Hoàng điện hạ, Yêu Hoàng điện hạ nhân ái, thương cảm cho chúng tỷ muội nô tỳ số khổ, hiện tại chúng nô tỳ còn được sống sót, nhưng khi Yêu Hoàng đăng cơ, thân phận của chúng nô tỳ sẽ rất khó xử, vì vậy sau này mong rằng Yêu Hoàng Điện hạ làm chủ cho chúng nô tỳ!"

Văn Hoàng quý phi vừa nói vừa than thở khóc lóc, nhìn dáng vẻ của nàng ta Nhược Ly thật lo lắng nàng ta đủ thể lực để vừa nói vừa kích động như vậy không.

Mấy ngày nay Nhược Ly cũng nhận được tin tức từ Hậu vương, hoàng cung coi như là thái bình nên nàng cũng không chú ý, chuyện hậu cung nàng cũng còn chưa kịp nghĩ đến, hôm nay đột nhiên xuất hiện nhiều mỹ nhân như vậy khiến nàng có chút quần bách.

"Bốn hoàng là người sáng suốt nên sẽ không khiến các người chết theo, cho nên các người quay về nhà của mình đi." Nhược Ly chỉ muốn nhanh chóng đuổi đám yêu nữ này đi cho rồi, nhìn hoa cả mắt.

Vậy mà Văn Hoàng quý phi lại nhẹ nhàng dập đầu, yếu ớt nói, "Yêu Hoàng Điện hạ nhân từ, nhưng thưa Yêu Hoàng Điện hạ, chúng nô tỳ đã là nữ nhân già ra ngoài, nếu quay về nhà nhất định sẽ không có kết quả tốt."

Văn Hoàng quý phi nói xong đáng thương nhìn về phía Nhược Ly, những phi tần khác vừa nghe, cũng đều dập đầu, người hiểu được còn khóc thút thít.

Nhược Ly quả thật là nhũc đầu, nếu như đối phương cường thế, nàng sẽ đánh một trận, nhưng đối mặt với đám nữ nhân này cũng không tiện nổi giận vô cớ, cố nén giận nói, "Là bổn hoàng thiếu suy xét, không biết Văn Hoàng quý phi có tính toán gì?" Nhược Ly đem vấn đề ném trả lại cho bọn họ.

Nữ nhân trong hậu cung mỗi một người đều không phải đèn đã cạn dầu, hôm nay họ có thể đến được nơi này, nhất định là đã nghĩ muốn cái gì rồi, nếu thái độ của họ tốt, yêu cầu của họ không quá phận, nàng sẽ cho họ một cái bậc thang để xuống, cũng đỡ phiền toái cho nàng.

"Nô tỳ cả gan, xin Yêu Hoàng Điện hạ thu chúng ta."

"."

Nhược Ly nhất thời im lặng giống như bị sét đánh ngoài khét trong sông. Khẩu vị này cũng quá nặng rồi, nàng cũng biết các triều đại Yêu Hoàng trước, những tần phi có dáng vẻ thủy mị xinh đẹp cũng có thể trực tiếp thu vào hậu cung.

Nhưng nàng một nữ nhân, cần hậu cung để làm gì, nuôi một đồng nữ nhân chỉ biết sống trong nhung lụa, nàng phải tốn bao nhiêu bạc, không quản lý việc nhà không biết giá cả gạo, dầu, muối rất đắt đỏ, hôm nay muốn lưu lại nhà nàng, đừng mong nàng xuất ra một đồng bạc để nuôi một đồng nữ nhân vô tích sự.

Nhược Ly theo bản năng nhìn Dạ Ly Lạc, dù sao hắn là nam nhân, chắc biết những quả phụ này cần đi đâu, vậy mà người này lại có dáng vẻ như đang xem kịch vui, hiển nhiên hắn là không muốn quan tâm, Nhược Ly trừng mắt liếc hắn một cái, quyết định tự mình xử lý.

"Ý của nô tỳ là chúng nô tỳ có thể biến thành nam phi, phục vụ bên người Yêu Hoàng Điện hạ!" Văn Hoàng quý phi nói xong dịu dàng mỉm cười, hết sức thẹn thùng.

Ở Yêu giới nam nữ giao hoan vốn không có nhiều trói buộc như vậy, giới tính cũng cũng có thể biến đổi, cho nên phương diện này tương đối phóng khoáng, Hoàng quý phi có thể nói ra như vậy cũng không tính là thất lễ.

"."

Nhược Ly hết nói nổi, hậu cung này làm sao đây, nữ yêu còn có thể biến thành nam yêu, còn có cho nàng sống nữa hay không, lại nói coi như có thể, nàng cũng không có phúc để hưởng thụ những tiểu soái ca biến tính này a!

"Phi tần trong hoàng cung sao có thể chuyển đổi giới tính được." Dạ Ly Lạc vừa nghe, trong nháy mắt đôi mắt hoa đào hẹp dài trở nên lạnh lẽo, lúc này không thể trêu chọc Nhược Ly nữa, tức thời lên tiếng giải thích.

Đám nữ nhân này, dám đánh chủ ý lên người Nhược Ly, quả thực to gan lớn mật, nhưng dù hắn tức giận vẫn không biểu lộ ra ngoài.

Yêu giới cũng có một loại yêu pháp cấm kỵ, có thể chuyển đổi giới tính, nhưng quá trình của nó hết sức phức tạp, lại nói cũng không có mấy ai nguyện ý thay đổi, nên yêu pháp này cũng rất ít người chú ý đến.

"Mong rằng Yêu Hoàng Điện hạ không chê chúng nô tỳ!" Chúng nữ yêu lúc cùng đồng thanh hô to, tình cảnh thật hùng vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Gia sẽ thu

Nhược Ly nhìn họ, đột nhiên một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, "Bổn hoàng tuổi còn nhỏ quá, tạm thời không cần lấp đầy hậu cung, chúng Tần phi cũng không cần vì bổn hoàng chịu tội, có Âm vương điện hạ ở đây, các người nên hỏi một chút ý kiến của ngài ấy?"

Nhược Ly trên mặt mang theo vẻ há hê liếc Dạ Ly Lạc một cái, ai kêu vừa rồi hắn không để ý tới nàng, ở đó xem nào nhiệt vậy nàng sẽ đưa cái củ khoai nóng bỏng tay này giao cho hắn, xem hắn làm thế nào.

Dạ Ly Lạc bất đắc dĩ nhìn Nhược Ly, dù trên mặt không nhìn ra hi vọng, nhưng trong nháy mắt không khí trở nên hết sức đè nén, trong lòng Âm Vương điện hạ anh minh thần võ của chúng ta nhất thời trở nên chua xót, sóng cuộn biển gầm, tiểu nha đầu này lại vui mừng đẩy hắn cho nữ nhân khác, hơn nữa không chỉ một mà là rất nhiều nữ nhân.

Hắn lại quay đầu lại xem biểu tình của Nhược Ly, hiển nhiên tiểu nữ nhân này không hề có chút lo lắng, một dạng như đang xem hắn sẽ làm thế nào khiến Dạ Ly Lạc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn lập tức nhào qua hung hăng giằng cựa môi anh đào trên cái miệng nhỏ nhắn đang cười kìa.

Chúng nữ yêu vừa nghe Yêu Hoàng đẩy các nàng cho Âm vương, trong lòng lo lắng nửa nọ nửa kia, dù sao không cần làm chuyện biến thái như chuyển đổi giới tính như cũng tốt, họ cũng quen làm một nữ nhân rồi, nhưng truyền thuyết âm vương hết sức tàn nhẫn, không biết tương lai của các nàng có thể thảm hại hơn hay không.

Chuyện này quan hệ đến tính mạng bản thân, bọn họ từng người cũng đều to gan khê nâng đầu lên lên lên liếc Ám vương, nhưng chỉ một cái nhìn này lại khiến ba nghìn mỹ nữ đang quý gồi kia kinh diễm.

"Bỏn hoàng cũng không làm khó các người, nếu nguyện ý đi thì đến Nội Vụ phủ lãnh một phần trợ cấp để về quê, nếu không muốn đi, thì cho các người đi theo Ám vương vậy."

Một số phi tần tuổi cao là hoàn toàn bất đắc dĩ đi theo hợp náo nhiệt, hôm nay nhìn thấy dung nhan của Ám vương liền cảm thấy xấu hổ, làm sao lại không biết điều nương nhờ vào được, đều đứng dậy vái một cái rồi rời đi.

Họ vừa đi đại điện trong nháy mắt trống hơn phân nửa, còn lại đều là những tiểu nữ yêu trẻ tuổi xinh đẹp, họ đều muốn suy tính cho tương lai của mình.

Nhược Ly nhìn bọn họ rời đi, thoả mãn gật gật đầu, những nữ yêu kia vừa rời khỏi cũng chỉ còn lại cũng khoảng hơn trăm người, xử lý cũng dễ dàng hơn.

"Nô tì nguyện đi theo Yêu Hoàng Điện hạ! Hậu cung dù sao còn cần người xử lý, mong rằng Yêu Hoàng Điện hạ thành toàn!" Văn Hoàng quý phi lại bắt đồng với những người khác, không muốn đi theo Ám vương mà chỉ muốn lưu lại hoàng cung làm quản gia.

Nhược Ly suy nghĩ cẩn thận, bây giờ mặc dù hậu cung không có nữ nhân, nhưng dù gì những cung nữ và những thị vệ kia cũng cần có người quản lý.

"Được, Văn Hoàng quý phi, hiện tại hoàng cung trăm việc đang đợi làm, vậy những cung nữ kia sẽ giao cho người! Hi vọng người sẽ không làm bỏn hoàng thất vọng!"

Nàng nhìn nữ yêu nhu nhược yếu đuối trước mắt, mặc kệ nàng ta có ý định gì, chỉ cần nàng an phận thống trị hậu cung cho tốt là được, nàng cũng sẽ mặc kệ nàng ta, nhưng nếu nàng ta giờ trò gì nàng cũng sẽ không tha nàng ta.

"Tạ Yêu Hoàng Điện hạ thành toàn! Nô tì xin được cáo lui trước!" Nàng ta nói xong nhẹ nhàng cúi đầu, lui ra sau một bước rồi xoay người rời đi.

Nhược Ly vừa muốn mở miệng xử lý đám phi tần còn lại nhưng Dạ Ly Lại lại lên tiếng cướp lời "Các người thật lòng muốn đi theo Bỏn vương?" Mặc dù hấn lên tiếng, nhưng hấn lại không hề nhìn đám nữ yêu kia mà chỉ nhìn Nhược Ly.

Trong mắt của hấn ẩn chứa sự hờn dỗi nhưng vẫn không giấu diếm sự cung chiêu, tay cũng không còn nhàn rồi, không chút để ý nghịch ngợm mái tóc dài của Nhược Ly, giống như lúc bình thường vuốt lông của nàng vậy

Nhược Ly có chút sợ hãi khi bị Dạ Ly Lạc nhìn như vậy, luôn cảm giác chuyện này mình cũng đùa hơi quá rồi, nhưng lời đều đã nói ra, Dạ Ly Lạc lại không cự tuyệt nên nàng cũng không thể thu hồi lại, chột dạ ho khan một tiếng, sau đó vội vàng cúi đầu không dám nhìn Dạ Ly Lạc.

Ai có nhãn lực tốt dĩ nhiên có thể nhìn ra được tâm tư Ám vương đối với Yêu Hoàng hiện tại, cũng biết điều đứng dậy rời đi, chỉ chốc lát sau, Nhược Ly nhìn chỉ còn sót lại hai mươi mấy nữ nhân, trong lòng rất hải lòng, nhưng do Dạ yêu nghiệt vừa rời mới nói muốn thu bọn họ nên nàng có chút luống cuống, vội vàng hỏi một câu, "Ám Vương điện hạ thật muốn thu họ?" Vừa nói vừa nháy mắt, ý bảo là nếu hấn không vui thì nàng sẽ xử lý.

Vậy mà Dạ Ly Lạc chỉ khẽ cười, căn bản không để ý tới ám hiệu của Nhược Ly, tự nhiên nói, "Là của tiểu Nhược Ly tự mình đưa gia, gia có thể không muốn được? Huống chi dáng vẻ của họ cũng không tệ, gia sẽ thu! Đỡ cho tiểu Nhược Ly khó xử."

"."

Nhược Ly có một cảm giác là tiền mất tật mang, không chính được hấn ngược lại làm cho mình rất âm ức, nhìn về mặt hết sức nghiêm túc của hấn, trong lòng nhất thời khó chịu, người này thật sự là muốn thu đám mỹ nữ này thật sao!

Nhược Ly trong lòng khinh thường, Dạ yêu nghiệt cũng quá không biết xấu hổ, đưa hấn thì hấn liền thu sao, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng không thể ra mặt phản đối, nếu không còn gì là hoàng uy, ngay sau đó hanh hanh tức tức nói, "Nếu Ám Vương vui mừng đồng ý, vậy các người theo hấn đi!" Lời này nghe thế nào cũng thấy có một sự cần răng nghiêng lợi mà nói.

Dạ Ly Lạc nín cười, khoát tay áo, "Ám vương phủ vừa đúng thiếu một ít thức dinh dưỡng cho cây, các người đã muốn đi theo gia, vậy coi như là vì gia cống hiến!"

"."

Nhược Ly không còn gì để nói.

Phía dưới vừa nghe, nhất thời tiếng kêu rên vang lên một hồi, nhưng chỉ kêu hai tiếng, trong nháy mắt những nữ yêu kia liền bị hơn mười ám vệ nhảy ra đánh ngất xỉu mang đi.

Lúc này Nhược Ly mới phát giác trong lòng thoải mái hơn, nếu Dạ yêu nghiệt thật sự thu đám nữ nhân này, nàng liền không để ý tới hấn, không, nàng sẽ xây cả một hậu cung không lồ, ngày ngày ngắm mỹ nam cho hấn tức chết..

Nhưng lúc quay đầu lại nhìn thấy Dạ Ly Lạc đang đứng đó cười đẹp đến kinh tâm động phách, nàng nhất thời sáng tỏ, Dạ yêu nghiệt lại đùa bốn nàng nữa rồi, trong nháy mắt giận ghê gớm, suy nghĩ cả nửa ngày nàng mới minh bạch nàng tức giận không phải càng khiến cho hấn được xem náo nhiệt hay sao.

"Cái người này lại trêu chọc ta! Không có phúc hậu!" Nhược Ly tức giận bất bình nói, nàng còn buồn bực, cái vẻ thùy mị nét na kia làm sao có thể được Dạ yêu nghiệt cuồng sạch sẽ chọn trúng chứ, nếu vậy mặt trời mọc đằng tây rồi.

"Gia chỉ nói thu, lại không nói gì khác, thế nào? Tiểu Nhục Ly của gia đang ghen sao?" Đây là Dạ yêu nghiệt được tiện nghi còn ra vẻ, sự tức giận vì vừa rồi bị nàng làm lơ trong nháy mắt biến mất khi nhìn thấy vẻ đáng yêu này của nàng.

". . . ." Đánh chết Nhục Ly cũng không thể thừa nhận, hừ lạnh một tiếng liền đứng dậy muốn đi, cái hoàng cung rách này còn có nhiều chuyện như chưa được xử lý, thật là vừa nghĩ tới liền nhức đầu, nào có thời gian ở chỗ này cho hân chộc tức.

"Nhất định kế tiếp Hồ Vương sẽ không an phận." Dạ Ly Lạc thấy nếu đùa giỡn Nhục Ly nữa nhất định sẽ làm cho nàng xù lông, liền đổi chủ đề nhắc nhở nàng.

Nhục Ly nghe vậy trong lòng cũng hơi lúng túng, hôm nay nàng chỉ có một danh phận này, phía dưới nhiều yêu Hầu vương nhìn chăm chăm nàng như vậy, ngay cả người trong tộc của mình cũng không an phận, vị trí Yêu Hoàng này quả thật không dễ làm.

"Yên tâm, gia đã phái người giám sát rồi, nhưng mấy ngày này nàng đừng rời khỏi gia biết chưa, đỡ xảy ra chuyện gì." Dạ Ly Lạc biết Nhục Ly đã mạnh mẽ hơn, nhưng chỉ còn mấy ngày nữa đăng cơ, khó bảo toàn những yêu Hầu vương kia không giả vờ ngớ ngẩn hành thích nàng.

Nhục Ly như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sáng mai các yêu Hầu vương sẽ lần lượt kéo tới tham bái, đến lúc đó thật nàng sẽ thật sự đau đầu đây.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tham tiền

Nhờ Dạ Ly Lạc mỗi ngày đều cho Nhục Ly uống máu của hân nên hiện tại thời gian nàng duy trì hình người cũng được lâu hơn, vì không muốn kẻ có tâm nhìn thấy chân thân Ngăn Hồ của nàng mà tra ra được chút đầu mối nên Nhục Ly cũng tận lực duy trì hình người.

Hôm nay mới chỉ có Hồ Vương đến, những yêu Hầu vương khác một phong thư cũng không thấy đưa đến nên Nhục Ly cũng không đoán được là những ai sắp đến, điều này khiến nàng rất lo lắng.

Dạ Ly Lạc lại chẳng có vẻ gì là lo lắng, nhưng trong lòng hân đã sớm có định đoạt, theo ý hân, đến lúc đó những tộc kia vẫn không đến, vậy những Hầu vương đó cũng không cần sống trên đời nữa.

Ban đêm, Nhục Ly khó được nhẹ nhõm một lát, ngồi trên nhuyễn tháp dưới thân cây đại thụ trước tẩm cung ngăn người nhìn sao sáng trên trời. Dạ Ly Lạc ngồi bên cạnh, xoay xoay ly thức uống trong tay nhưng một hợp cũng không uống.

"Đang nghĩ gì thế?" Dạ Ly Lạc thấy nha đầu này ngồi trên nhuyễn tháp thật lâu không nhúc nhích, liền lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề này.

"Bạc trong cung thế nào lại ít thế kia?" Nhục Ly vừa nghĩ tới tâm cũng không khỏi bi thương, hoàng cung trăm việc đang đợi làm, các nơi dân chúng cũng nghèo khổ còn nhiều. Nhưng cố tình quốc khó ít chẳng còn dư lại cái gì, trái lại hoàng gia có rất nhiều thứ trân quý, nhưng bắt nàng phải lấy thì cảm thấy rất nhức nhối.

Hôm nay lúc Nhục Ly nhìn thấy bản báo cáo về quốc khó vẫn luôn im lặng, Dạ Ly Lạc biết nàng rất thích tiền, trong nháy mắt cũng hiểu được tâm tư nhức nhối của nàng.

Nhưng Dạ Ly Lạc không lên tiếng, hân chính là chờ nàng mở miệng cầu xin hân, hân sẽ đòi lại phúc lợi, vậy mà tiểu nha đầu này vẫn kín như bưng, không biết do đầu óc ngu ngốc không nghĩ tới hân, hay là muốn cùng hân phân cao thấp nên không muốn cầu hân.

Nhìn trời này cũng sắp đến giờ đi ngủ rồi nhưng Nhục Ly vẫn không chịu lên tiếng, Dạ Ly Lạc hết chịu nổi liền mở miệng trước hỏi, "Đang đau lòng vì chuyện tiền bạc sao?"

Nhục Ly vẫn còn đang suy nghĩ nàng đi đâu lấy ra bạc đây thì nghe Dạ Ly Lạc nói gì đó, nhưng nàng cũng không để ý, không tập trung gật đầu một cái coi như ứng phó.

Thái độ này dĩ nhiên khiến Dạ Ly Lạc không hài lòng, vút ly rượu xuống, một ly rượu trong veo cứ thế chảy hết vào chiếc váy mỏng nàng đang mặc, bất chợt bị lạnh khiến Nhục Ly lập tức xù lông.

Nhưng Dạ Ly Lạc vốn không nhìn nàng, Nhục Ly vừa định xù lông, mấy vệt rượu lại biến mất trong nháy mắt, sự lạnh lẽo vừa rồi cũng giống như ảo giác, chỉ còn lại cái ly trống rỗng nhắc nhở Nhục Ly rằng Dạ yêu nghiệt lại khiêu khích nàng.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhục Ly vẫn đang ngắm sao, tự nhiên cảm thấy những ngôi sao kia có chút chướng mắt, vung tay lên, lập tức mây đen giăng đầy trời che lấp luôn những vì sao đang lóe sáng. (Phurong: Lạc ca bá đạo quá ^^)

Nhược Ly thờ dài, biết Dạ Ly Lạc đang không vui, nàng không khỏi cảm thán thật là càng ngày càng nhìn không thấu được tính khí của yêu nghiệt này, nàng ở nơi này tốn sức nghĩ biện pháp lấy bạc, nuôi sống hai người vậy mà người này thế nào còn ở đây giờ tính hồn dỗi của đại thiếu gia vậy! Thật là ngày thơ.

Mặc dù mây đen che mất bầu trời, nhưng bên trong cung điện đèn đuốc vẫn sáng rõ nên cũng không tối đen một mảnh, khó có lúc được thanh tĩnh như vậy, Nhược Ly hơi xúc động, vội vàng tìm cách khơi dậy sự hứng thú của Dạ Ly Lạc liền làm nũng nói, "Cây này tốt cuộc không đẹp bằng cây Đề Huyết ở Âm vương phủ."

Dạ Ly Lạc hơi ngẩn ra, nghe lời nói làm nũng của nàng, khóe miệng nhếch lên sau đó lười biếng nói, "Gia có biện pháp lấy được bạc."

"!"

Nhược Ly vừa nghe đến bạc, biểu cảm chán chường trong nháy mắt biến mất, lập tức đứng dậy tươi cười đến bên cạnh Dạ Ly Lạc, "Lạc, nói nghe thử một chút!"

Dạ Ly Lạc tươi cười liếc mắt nhìn gương mặt mới như cái bánh bao phớt chốc tươi như hoa của nàng, cố ý thừa nước đục thả câu, "Gần đây buổi tối ngủ gia toàn phải ôm viên thịt tròn nên không ngủ được, bà vai rất đau đấy!"

Nhược Ly vội vàng chân chó đứng ở sau lưng Dạ Ly Lạc, vân vê xoa bóp khuỷu khuỷu gỗ gỗ, trong lòng lại chỉ trích, "Hừ, Dạ yêu nghiệt này thật là không có phúc hậu, lại nói nàng là viên thịt tròn, kiểm đầu ra được viên thịt tròn phong hoa tuyết đại như nàng chứ?" Nhưng vì tiền, nàng có thể nhịn.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại dùng sức lực vừa đúng, Dạ Ly Lạc hí mắt hưởng thụ phúc lợi khó có được, bình thường tiểu nha đầu này bị hấn làm hư rồi, hôm nay càng ngày càng không sợ hấn, bây giờ có tiện nghi không chiếm cũng uống, lúc này hấn có thể chiếm được ít tiện nghi nào của nàng thì hay chút ấy.

Cho đến lúc quả đấm nhỏ trên lưng đấm càng lúc càng nhanh, cảm thấy tiểu hồ ly nào đó muốn xù lông rồi, Dạ Ly Lạc lúc này mới miễn cưỡng mở miệng, "Hoàng cung cần xây dựng lại, về lý thì tất cả các yêu Hầu vương cũng phải góp sức lực cũng như tiền của."

Nhược Ly nghe vậy thì hơi lúng túng, "Bọn họ làm sao chịu ngoan ngoãn giao ra đây?" Những kẻ kia đều là lão hồ ly, khẳng định lúc này đều không phục nàng, không đem nàng ra làm trò cười là may lắm rồi ở đó mà quỳ tiền.

Nàng vừa nghĩ vậy liền cảm thấy Dạ Ly Lạc lại đang đùa bỡn nàng nữa, thu tay lại, đặt mông ngồi ở một bên nhuyển tháp, không lên tiếng.

"Gia nói muốn xây dựng, ai dám không giao?" Dạ Ly Lạc nhẹ giọng nói ra nhưng lại chứa mười phần khí phách.

"."

Đây không phải là trắng trợn cướp đoạt sao? Nhưng phương pháp này Nhược Ly thích, trực tiếp sáng tỏ, vốn là thời đại cá lớn nuốt cá bé, nàng cần gì phải nói đạo lý với bọn họ.

"Quả thật là biện pháp tốt!" Chuyện này còn phải dựa vào Dạ Ly Lạc nên Nhược Ly vội vàng nịnh hót, nàng mới nghiệm ra được tính khí của Dạ yêu nghiệt, thuận theo hấn cái gì cũng dễ làm, thích hợp thì khen ngợi hấn, cũng giúp cho thân thể và tâm hồn của nàng khỏe mạnh hơn.

"."

Buổi tối, hai người ngồi đối diện nhau, sau khi tâm ý sáng tỏ, Nhược Ly sẽ cảm thấy xấu hổ khi chung giường chung gối với hấn nhưng Dạ yêu nghiệt lại không chút nào giác ngộ.

Giống như thường ngày, hấn đem ngón tay trắng nõn đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn xuống, màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ đôi môi của hấn, đôi mắt hoa đào mang theo nồng đậm cưng chiều nhìn Nhược Ly.

Nhược Ly ngẩng đầu vừa lúc chống lại dáng vẻ yêu nghiệt bức người của hấn, vội vàng dời đi tầm mắt, nhưng vừa lúc dời đi lại vừa đứng nhìn thấy lồng ngực tuyết trắng đang phơi bày của hấn khiến mặt nàng đỏ lên.

Còn chưa phục hồi tinh thần lại, Dạ Ly Lạc đã nâng cằm nàng lên, môi liền bị che kín, đôi môi hơi lạnh mang theo một mùi vị ngai ngái của máu, ánh mắt mê loạn, khiến Nhược Ly có chút khó thở.

Lúc đầu lưỡi của hấn cạy mở hàm răng của nàng thì Nhược Ly cảm thấy tâm mình đều muốn nhảy ra ngoài, Dạ Ly Lạc cảm thấy sự khác thường của nàng thì ngừng lại, kéo ra khoảng cách của hai người, hấn cười nói, "Thế nào? tiểu Nhược Ly của ta, có phải bị bệnh hay không, sao mặt lại đỏ như vậy?"

Nhược Ly vừa nghe mặt lại càng đỏ thêm mấy phần, vội vàng cuốn chăn giả bộ ngủ, vậy mà Dạ yêu nghiệt không buông tha nàng, một cái tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, một cái tay khác chỉ vào đôi môi mọng đỏ tươi mê người, "Còn chưa có chào hỏi!"

"."

Nhược Ly nhìn đôi môi mê người của hấn sắc mặt liền đỏ ửng, hiện tại Dạ yêu nghiệt còn không biết nàng ở chỗ Dạ Mị đã vợ vệt không ít tiểu Hoàng

thư nên sớm biết đây không phải là chào hỏi rồi.

Mỗi ngày như thế khiến Nhược Ly cảm thấy rất xấu hổ và lúng túng. Nàng sừng sốt một giây, nhanh chóng nghiêng người hôn một cái, sau đó lại cuốn trong chăn làm đà điều, nhưng trong mắt lại sáng ngời, nàng đột nhiên nghĩ đến một biện pháp có thể chinh được Dạ yêu nghiệt nên hết sức hưng phấn.

Dạ Ly Lạc có chút đau nhẹ xoa đôi môi bị nàng đụng, bắt đầu dĩ nhẹ giọng cười, trong lòng thầm cảm thán, đến lúc nào thì nha đầu ngốc này mới hiểu được tâm ý của hần đây?

Nhưng hần thế nào cũng không biết là tiểu hồ ly nào đó đang chờ đợi hần thổ lộ, nếu hần biết, nhất định cảm thấy mình mới là người ngu ngốc nhất trong thiên hạ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trả thù

Ngày hôm sau trời vừa tờ mờ sáng Nhược Ly đã bị Dạ Ly Lạc gọi dậy, nàng cuốn chăn, mắt nhắm mắt mở nhìn Dạ yêu nghiệt tinh thần sáng khoải thì cảm thấy rất tức giận, tối hôm qua nàng gần như thức trắng đêm còn hần lại ngủ ngon như vậy.

Đến tận lúc kết thúc bữa điểm tâm Nhược Ly vẫn còn giận, nàng hắng giọng, hết sức nghiêm chỉnh nói, "Lạc, có một loại độc ta không hiểu, lát nữa ta đi trước tìm Dạ Mị sư phụ, những Hầu vương sắp đến phiên chàng giúp ta ngăn cản lại."

Dạ Ly Lạc nhìn thấy Nhược Ly nghiêm túc như vậy, cảm thấy nhất định có điều gì mờ ám nhưng hần chỉ cười không nói, cũng không vạch trần nàng, ngược lại hần muốn xem tiểu hồ ly này lại đang định giờ mưu ma chước quỷ gì.

.....

Dạ Ly Lạc đứng trước cửa sổ nhìn tài liệu trong tay lại ngẩng đầu nhìn cây xanh bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ đến lời Nhược Ly nói không nhận được nợ nần cười vui vẻ.

Đã qua hai tháng kể từ lúc Nhược Ly đột nhiên bước vào sinh mệnh của hần, vậy mà hần vẫn chưa tổ chức sinh nhật cho nàng, đáng tiếc Nhược Ly cũng không biết ngày sinh nhật của chính mình, hần cũng không muốn nói ra khiến tiểu hồ ly không tìm không phổi đó thương tâm.

Hần mân mê quyển sách trên tay, hơi suy tư, tuổi tác của nàng hiện nay có lẽ khoảng mười bốn tuổi, vậy định ngày sinh nhật của nàng cùng ngày với hần luôn.

Cùng một ngày, mấy chữ này vừa lóe lên trong đầu thì hần cảm thấy hơi tự giễu, bao lâu rồi hần không tổ chức sinh nhật?

Đang thần thờ thì đột nhiên một thị vệ vội vàng hấp tấp chạy vào viện, quỳ phịch xuống đất, sợ hãi bẩm báo, "Vương! Những yêu ma quỷ quái đang bị tiểu thư đuổi chạy khắp hoàng cung."

"À. Kệ nàng vui vẻ đi, hiếm khi thấy nàng có hứng thú với người khác." Dạ Ly Lạc đang hắng hái lên kế hoạch mừng sinh nhật mười bốn tuổi của ai đó lên tiếng.

"Nhưng... Nhưng, tiểu thư đuổi theo bọn họ nói muốn chào hỏi, nhưng đó rõ ràng là muốn hôn bọn họ!" Mỗ thuộc hạ sợ hãi nói, cảm thấy mình sắp khóc đến nơi rồi.

"Cái gì?" Mỗ vương biến mất trong nháy mắt.

Trong vườn hoa, Nhược Ly cười hết sức bí ối túm váy rượt những người kia, hừ, lúc này nàng muốn trả thù Dạ yêu nghiệt, ai kêu hôm qua hần hung hăng cản quấy như vậy.

Dạ Quý, Dạ Mị, Dạ Vồng bị nha đầu kia tìm mọi cách lừa gạt đến đây, sau đó đuổi theo bọn họ nói muốn chào hỏi, nhưng hình thức chào hỏi này làm trái tim nhỏ bé của họ không chịu nổi, nếu để cho Dạ Ly Lạc biết, bọn họ còn đường sống sao thế nên cầm đầu chạy trốn chết.

Nhược ly đã nói nếu bọn họ dám dùng yêu lực để chạy trốn sẽ hạ độc để cho bọn họ biết thế nào là khổ, vì vậy mới có một màn rượt đuổi kia.

Trong vườn hoa, một thiếu nữ tuyệt mỹ nâng váy rượt ba nam nhân chạy vòng quanh, Vì Dạ Lượng chỉ có thể ở Dị Không Gian nên vừa thấy tình hình không tốt đã chạy mất, coi như tạm thời tránh thoát một kiếp, đáng tiếc hần không dự liệu được, trong tương lai còn có một chuyện bi thảm hơn nhiều đang chờ đợi hần.

Một trận gió thổi tới, một bóng dáng màu đỏ trực tiếp bay tới sau lưng Nhược Ly, một tay hất nắm lên eo thon của nàng, Dạ Ly Lạc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Nàng làm gì đó?"

"Chào hỏi!" Nhược Ly chớp đôi mắt to, nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của Dạ Ly Lạc thì cảm thấy rất đã nghiền, sự trả thù nho nhỏ này coi như đã đạt thành.

Dạ Ly Lạc cảm thấy trên đầu mình hiện lên ba vạch đen, nhìn tiểu Nhược Ly trong lòng rõ ràng cố ý khiêu khích, hơi nhúc nhích nói, "Tiểu Nhược Ly, gia không phải đã nói rồi sao? Loại chào hỏi này chỉ có thể làm cùng gia."

"Nhưng lần nào Lạc cũng cười làm ta không chào hỏi được, ta muốn tìm bọn hấn luyện tập một chút." Mồ hồ ly đặc ý vì thực hiện được gian kế nhưng chưa nói hết câu Dạ Ly Lạc đã cúi xuống chặn lại cái miệng nhỏ xinh của nàng, chỉ nghe hấn hàm hồ nói, "Có luyện cũng chỉ có thể luyện cùng gia."

"." Nhược Ly nhất thời im lặng, quả thật da mặt người này đủ dày, nàng xin chịu thua.

Cái hôn chỉ như chuồn chuồn lướt nước, khẽ phớt qua rồi dừng lại, hấn cũng không muốn trình diễn ở nơi này, lạnh lùng nhìn lướt qua đám yêu ma đang đứng xem kịch vui, thấy bọn họ sợ hãi bỏ chạy trời chết, lúc này mới hài lòng cúi đầu nhìn người đang bắt mắt trong lòng.

Lúc này hấn đương nhiên biết Nhược Ly đã hiểu hành động này gọi là gì, hấn hơi buồn cười nhìn tiểu hồ ly vẫn buồn bực không lên tiếng, điều này chứng tỏ rằng nàng đã lớn hơn một chút rồi.

Hấn đột nhiên nhếch môi cười, vừa cúi đầu hôn nàng, vừa thăm thì, "Đối với gia mà nói đây chính là chào hỏi, chỉ chào hỏi với mỗi mình nàng."

Nhược Ly hừ hừ, lúc này lại thua trận, rõ ràng lại tiền mất tật mang, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi tới phòng nghị sự, không thèm để ý đến Dạ Ly Lạc nữa.

Nàng thăm nghĩ, tốt nhất hôm nay mấy tên yêu Hầu vương kia đừng có đến gây chuyện, nếu không nàng không ngại dùng hai cây độc châm đáp lễ bọn họ, để cho tâm trạng buồn bực của nàng có chỗ xả.

Dạ Ly Lạc cũng không ngăn nàng, nhìn Nhược Ly tức giận nhưng khoe miệng vẫn mang theo nụ cười, nàng như vậy khiến hấn cảm thấy hết sức đáng yêu, nhưng khi nhìn thấy người tới cách đó không xa ý cười trên mặt hấn lập tức biến mất, trong nháy mắt đôi mắt lạnh xuống.

Nhược Ly còn chưa đi được hai bước, đã có người không biết điều đụng vào hông sủng.

"Nô tì tham kiến Yêu Hoàng Điện hạ." Văn Hoàng quý phi nhẹ nhàng cúi đầu, lúc đứng dậy hít một hơi nặng nề mới trở lại bình thường, bộ dáng kia giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ té xỉu vậy, dáng vẻ như thế khiến Nhược Ly rất bội phục, nàng làm thế nào cũng sừng sững đứng vững không hề choáng váng.

Nhưng nhìn bộ dáng nhu nhược của Văn Hoàng quý phi, Nhược Ly cảm thấy nàng nếu nàng trách phạt chuyện nàng ta đột nhiên xông ra cũng không phải, chỉ có thể lạnh lùng dừng lại nhìn nàng ta nói, "Văn Hoàng quý phi miễn lễ!"

Văn Hoàng quý phi thẹn thùng cười một tiếng, "Điện hạ thật là khách khí, bây giờ làm gì còn danh hiệu phi tử gì nữa, Điện hạ gọi nô tì là Hinh Nhi đi."

"." Nhược Ly gật đầu, trong lòng lại chỉ trích, nàng nào biết nàng ta tên gì, nhưng Văn Hoàng quý phi làm việc rất tốt, hậu cung này còn cần nàng ta xử lý, những nhóm cung nữ cũng phải chờ nàng ta an bài, vì vậy nàng cũng không muốn bắt bẻ nàng ta, liền sửa lại.

"Không biết Hinh Nhi tìm bốn hoàng có chuyện gì?" Nhược Ly hỏi giọng quan tâm nhưng trong lòng đã tương đối phiền não, chỉ muốn mau mau thoát khỏi nàng ta.

Bởi vì không biết tại sao, nàng cảm giác ánh mắt Văn Hoàng quý phi nhìn nàng tỏa ra tinh quang, giống như người đối bụng mười ngày nửa tháng nhìn thấy lương thực, quá nhiệt tình lại làm cho nàng cảm thấy chán ghét.

"Nô tì tìm Điện hạ để bẩm báo tất cả phi tần trong hậu cung đều được an bài thỏa đáng, nhưng có một số không có nơi nào để đi, nô tì liền tự tiện làm chủ làm cho các nàng ở lại Thiên Điện, vì vậy hôm nay tới bẩm báo Điện hạ, nên xử trí họ như thế nào?"

"Nếu thật sự không có nơi nào thì hãy cho bọn họ lưu lại đi, nhưng đồ dùng hằng ngày đều phải giảm lược hết, hôm nay hoàng cung trăm việc đợi làm, toàn bộ trong cung nên tiết kiệm." Nhược Ly vừa nghe thấy nàng phải nuôi những kẻ vô dụng này thì cảm thấy đau đớn như có ai cắt mấy miếng thịt trên người vậy.

"Nô tì biết, dân chúng khôn khổ, theo lý nô tì nên dẫn đầu tiết kiệm." Văn Hoàng quý phi thể hiện mình là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, Nhược Ly rất hài lòng gật đầu, vẫn rất thưởng thức hiệu suất làm việc cùng tính tình dịu dàng của nàng ta.

"Nếu không còn chuyện gì, bốn hoàng đi trước xử lý những chuyện trên điện." Nhược Ly nói xong nhắc chân định đi, nhưng lại bị Văn Hoàng quý phi gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vạn yêu đến vái lạy

"Điện hạ, nô tì còn một chuyện chưa bẩm báo." Văn Hoàng quý phi nở nụ cười nhưng lại có phần hơi sợ hãi nhìn Nhược Ly.

"Nói." Mặc dù vóc dáng hiện tại của Nhược Ly không cao bằng văn Hoàng quý phi, nhưng khí thế bức người, không hề giống như người không có chút yêu lực.

"Điện hạ sắp lên ngôi, hậu cung không thể để trống nên nô tì cả gan hỏi một câu, không biết Điện hạ khi nào thì tuyển phi? Để nô tì biết mà lo liệu cho thật tốt." Dáng dấp Văn Hoàng quý phi không cao, lúc này sóng mắt lưu chuyển đầy ẩn ý nhìn Nhược Ly, trong ánh mắt đó dường như hàm chứa sự ai oán thâm lặng vậy.

"."

Kỳ thật cái khiến Nhược Ly im lặng chính là nàng cảm giác được có một ánh mắt đang bắn tới sau lưng, nàng không cần quay đầu lại cũng biết Dạ Ly Lạc đang nhìn chăm chú vào nàng, nhưng ánh mắt kia nhất định rất âm u lạnh lẽo.

"Cái đó." Nhược Ly cảm thấy xu hướng giới tính của mình rất bình thường, cần phi tử để làm gì chứ, buổi tối ôm chăn nhìn nhau à, ngay sau đó cảm thấy đầu óc Văn Hoàng quý phi nhất định là bị lừa đã rồi, lại có thể đề cập đến vấn đề này.

"Ha ha, chắc là Điện hạ hiểu lầm, ý nô tì là nam phi, nếu như Điện hạ có ý định, có một bằng hữu của nô tì mới đưa đến vài bức họa, tất cả đều là những nam tử trong sạch con nhà Quý tộc, mi thanh mục tú, Điện hạ nhất định sẽ thích."

"."

Nhược Ly có cảm giác như bị thiên lôi đánh trúng, vị quý phi này ngay cả bức họa cũng đã chuẩn bị xong, còn hỏi nàng gì nữa, nàng ta còn muốn chuẩn bị cái gì, đúng là rảnh rồi không có chuyện gì làm.

Hơn nữa hiện tại Nhược Ly khẳng định đầu nàng ta nhất định bị lừa đã rồi, không nhìn ra được Dạ yêu nghiệt ở sau lưng đang có xu hướng nổi bão sao, nàng ta còn đứng ở đó vạch áo cho người xem lưng.

"Khụ. Bôn hoàng sẽ xem xét, không có chuyện gì Hình Nhi người lui ra trước đi, bôn hoàng còn có chính sự phải xử lý, nhi nữ tình trường chờ bôn hoàng trưởng thành rồi hãy nói!"

Nhược Ly vội vàng đuổi người đi, nếu nàng ta còn dây dưa, vậy phỏng theo hiệu suất làm việc của nàng ta, không chừng chỉ chớp lát mỹ nam cũng được đưa vào cung, đến lúc đó chẳng lẽ nàng mở một cuộc so tài để tuyển mỹ nam? Sau đó dùng mấy mỹ nam thắng cuộc đó làm phân bón cho cây Đề Huyết?

"Dạ! Nô tì cáo lui." Văn Hoàng quý phi cuối cùng cũng nhận ra được không khí không bình thường, vội vàng vái một cái, sau đó chuồn mất, Nhược Ly nhìn nàng ta nhanh chóng chạy mất tăm mất dạng, cảm thấy vừa rồi nàng ta nhất định là cố ý, Hừ!

Đang lúc nàng phẫn hận nhìn chăm chăm kẻ đầu sỏ gây chuyện đang vắt giò lên cổ chạy, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh buốt thổi tới, lúc này Nhược Ly mới nhớ ra sau lưng còn có một Dạ yêu nghiệt không dễ đối phó.

Nàng lập tức tươi cười quay đầu lại, nhưng ngay lúc quay đầu lại nàng cảm thấy mình không cười được nữa, vì lúc này khuôn mặt Dạ yêu nghiệt còn đen hơn cả than.

"Lạc, phong cảnh không tệ, ta về nhà trước đây." Nói xong Nhược Ly đã hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nàng đang nói cái gì vậy không biết!

"Tiểu Nhược Ly, sau khi nàng trưởng thành sẽ cần mấy nam phi, gia giúp nàng chọn, nhất định so với cực phẩm còn cực phẩm hơn!" Dạ Ly Lạc ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Nhược Ly, giọng nói lạnh lẽo.

Nhược Ly có thể hình dung được nam phi do hần chọn sẽ rất cực phẩm, nàng sợ nàng không có phúc để hưởng thụ, vội vàng chân chó tươi cười nói, nhưng do nói quá nhanh nên lời thật lòng cũng buột ra, "Nào có, hậu cung cần nhiều lắm gì cho phiền toái, ta có một mình Lạc là đủ rồi!"

Kính!

Nhược Ly vừa nói ra trong nháy mắt khuôn mặt liền đỏ ửng, sau đó cảm giác mình nói sai rồi, Lạc gia là ai! Là Ám vương a! Còn hậu cung gì chứ, trời ơi chắc nàng điên rồi mới nói ra mấy lời như vậy, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Nàng vội vã ngẩng đầu lên cẩn thận xem xét nét mặt của Dạ yêu nghiệt, xem hần có tức giận hay không, nhưng hần nổi danh là người vui giận không bao giờ lộ ra, nếu chỉ lộ ra một chút thì nàng cũng không nhận ra được a.

Vậy mà Dạ yêu nghiệt này quả thật là yêu nghiệt, đôi môi xinh đẹp lại lộ ra nụ cười hờ hững, lời nói ý vị khích lệ, "Coi như nàng có phẩm vị!"

"."

Câu nói trong nháy mắt khiến Nhưộc Ly như đi lạc trong sương mù, tư tưởng của Dạ yêu nghiệt quả thật không thể dùng tư duy bình thường để suy tư.

"Đi thôi! Nàng còn rất nhiều bài học chưa thuộc đó!" Dạ Ly Lạc làm như ghét bỏ nhìn Nhưộc Ly, nhấc chân rời đi.

Nhưộc Ly hít một hơi thật sâu mới bình ổn được tâm tình phức tạp, sau đó nâng váy hấp tấp đuổi theo Dạ Ly Lạc.

Chỉ là nàng không chú ý, tốc độ của Dạ Ly Lạc dần dần chậm lại, hần đợi nàng

.

Chỉ còn hai ngày nữa sẽ đến đại điển đăng cơ, các lộ chư hầu vương giống như đã hẹn trước với nhau, tất cả đã tề tựu về đây, bọn họ đang ở ngoài đại điện, những hầu vương có địa vị cao của yêu giới cũng gần cả trăm người, tất cả đều có đất phong.

Bát Đại yêu Hầu vương, Hồ tộc, Âm Dạ tộc, Xà tộc, Lang tộc, Hồ tộc đã đến, Long tộc suýt chút nữa bị Dạ Ly Lạc diệt tộc, đã suy sụp, hai tộc khác cũng đã đến, theo thứ tự là Sài tộc, Bảo tộc.

Nhưộc Ly đứng ở phía sau điện, cảm thấy đau cả đầu, hôm nay nàng mới biết mỗi một tộc đều có đất phong, có quân hộ vệ riêng, bọn họ đến mừng lễ đại điển đăng cơ, đều mang quân hộ vệ của mình đến.

Lúc này bên ngoài thành tụ tập hàng loạt binh lính, quả thực giống như đang bao vây cái hoàng thành rách này của nàng, rất có xu thế bức vua thoái vị khiến nàng đứng ngồi không yên.

Nhưng Dạ Ly Lạc lại hết sức bình tĩnh, đối với hần những thứ bên ngoài kia chỉ như đám tép riu, vì vậy hần không quan tâm đến bọn chúng.

Hần lười biếng tựa vào nhuyễn tháp, nhân nhĩ tự đắc uống rượu, dáng vẻ này của hần càng khiến Nhưộc Ly cảm thấy như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc này nàng mới ý thức được trong tay không có quân lính, chính là không được, đừng nói tranh bá tứ giới, chỉ một Yêu giới thôi nàng đã không giải quyết được, nghĩ đến đây đầu nàng lại to ra.

"Khi nào thì Yêu giới lại giống Nhân giới, thực lực là dựa vào số người có được hay sao?" Dạ Ly Lạc khinh thường suy nghĩ của Nhưộc Ly, lười biếng mở miệng hỏi.

Nghe hần nói, trong nháy mắt Nhưộc Ly bùng tỉnh, sao nàng lại quên đây là Yêu giới, Dạ yêu nghiệt mà tức giận, một tòa thành cũng có thể biến mất, những binh lính tép riu kia cũng sẽ chỉ làm dinh dưỡng cho cây thối.

Nhưộc Ly lập tức quay đầu lại nhìn Dạ Ly Lạc đầy ẩn tình, nhưng ánh mắt quá lộ liễu khiến Dạ Ly Lạc cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Hần mặc dù hi vọng nàng cư xử khác với hần, thế nhưng ánh mắt của Nhưộc Ly giống như muốn ăn hần vậy, thật sự là khiến người có kiến thức sâu rộng như hần cũng cảm thấy ngột ngạt.

Ho nhẹ một tiếng, hần nhìn Nhưộc Ly sau đó lười biếng bước xuống nhuyễn tháp, nhưng khi nói chuyện hơi mất tập trung, "Đi, cho nàng lấy bạc của mình, lát nữa cứ việc lừa gạt, gia cho nàng chỗ dựa."

Vừa nghe nhắc đến bạc, Nhưộc Ly ngay lập tức phản chấn tinh thần, không phải nàng tham tiền, bạc mặc dù không phải vạn năng, nhưng đối với với chúa tể một giới, không có bạc tuyệt đối không thể được! Nhưộc Ly bây giờ đã lĩnh hội sâu sắc điều này.

Đôi mắt to của Nhưộc Ly khẽ chớp nhìn Dạ yêu nghiệt khí phách phong tao trước mặt, chỉ cần có hần làm chỗ dựa là đủ rồi, Nhưộc Ly càng nhìn hần càng thấy thuận mắt, nên đã nhanh chóng quên mất mấy lần bị hần chiếm tiện nghi của mình.

Nhưng lúc đến chính điện thì nàng đột nhiên mới ý thức được, cái nên suy tính lúc này không phải hình tượng của Dạ Ly Lạc có bao nhiêu cao ngạo. Mà nàng phải nghĩ lát nữa nàng làm sao để lấy được bạc, những kẻ kia đều là những kẻ lão luyện, muốn vơ vét một ít bạc của bọn họ, thật không đơn giản chút nào! Hơn nữa tốt nhất cắt giảm luôn quân hộ vệ của bọn họ, đỡ cho nàng nhìn vào lại lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đấu trí trên đại điện

"Lời của Hồ Hầu vương mặc dù có đạo lý, nhưng hiện nay dân chúng đang khó khăn, trong tay họ lại không có đất đai, nếu lại tăng thuế, chỉ sợ người

người oán trách." Nhược Ly lạnh lùng nói, không tiếp nhận ý kiến trên, hơn nữa còn thẳng tay bác bỏ, như vậy sẽ khiến bọn họ cảm thấy nàng không phải quá hồng mềm mại cho họ nắn.

Hồ Vương thấy chủ kiến của mình bị bác bỏ, sắc mặt khế biến, nhưng những lời Nhược Ly nói cũng không tính là quá đáng, rất đúng với thân phận của nàng, cho dù không phục cũng không có cách nào nói lại.

Các Hầu vương khác nghe vậy thì trên mặt đều hiện lên sự há hê, trừ Sài Hầu vương vẻ mặt không rõ, làm người ta không nhìn ra được ông ta đang nghĩ cái gì, Nhược Ly cố ý liếc nhìn ông ta một cái.

Sau đó nàng im lặng liếc Tì Tì - Hầu vương của Xà Tộc một cái, cô cô của Dạ Mị - Tì Tì lập tức ho nhẹ một tiếng, sau đó phong tình quyến rũ uốn éo đi đến bên cạnh Hồ hầu vương, khẽ cười nói: "Ta nói Hồ Hầu vương à, chủ kiến của người xưa cũ lắm rồi, cái gì mà gia tăng thu thuế chứ, tăng thế nào? Hay là tăng chỗ đất phong của người?"

Hồ Hầu vương nghe vậy thì mặt xanh mét lại, hần tức giận nhìn Xà hầu vương Tì Tì, nhưng sự tức giận này cũng chỉ thoáng qua, ngay sau đó khôn khéo nói, "Nào có, thiên hạ rộng lớn, đều là đất đai của vua, muốn tăng thuế chỉ cần một lời nói, đương nhiên là cả nước cũng phải thi hành, đâu cần phân biệt nơi nào."

Nhược Ly đương nhiên biết dụng ý của ông ta, ông ta cần gì cái gọi là cuộc sống công bằng, chẳng qua là muốn kích thích cho dân chúng bất mãn, đến lúc đó bọn họ muốn khởi binh thì đó là cái cớ tốt nhất.

"Đề nghị này bản hoàng đã phủ quyết, bọn ái khanh không cần nhắc lại nữa." Nhược Ly không muốn đề tài này càng kéo càng xa, dẫn tới tranh cãi không đáng có thì thật phiền toái, nàng chỉ muốn lấy bạc, chứ không muốn đứng ra hòa giải đâu, vì vậy vội vàng nháy mắt với Tì Tì.

Nhưng ngay lúc này Báo hầu vương lại tiến lên phía trước, lúc chấp tay cũng không cúi đầu, có ý khinh người rõ ràng, "Yêu Hoàng? Tất cả chúng ta đều biết, người còn chưa đăng cơ, vì sao lại tự xưng là Yêu Hoàng!"

Nhược Ly ngăn ra, đây rõ ràng là cố ý gây sự, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, đè ép lời nói của ông ta, "Ngày mai chính là đại điển đăng cơ, theo lời Báo hầu vương, chẳng lẽ ngày mai còn có biến cố gì xảy ra khiến bản hoàng không làm được Yêu Hoàng?"

Những tiểu Hầu gia phía dưới nghe những lời này, cũng đều hít vào một hơi, bọn họ không hiểu, những Hầu gia có quan hệ tốt với Báo hầu vương lại càng thêm lo lắng, nếu lúc này thực sự cãi nhau thì phần thắng nghiêng về họ ít hơn nhiều.

"Hừ, Bản vương chỉ nói sự thật, không thể bỏ qua lễ pháp của tổ tiên, đúng là đã phụ nông thôn không biết từ đâu đến mà ngay cả lễ nghi tối thiểu cũng không hiểu."

Báo Hầu vương to gan nói, ông ta nói được như vậy cũng rất phản kích, ông ta đã tập kết sẵn sàng thế lực, đều là những người không phục Yêu Hoàng này, nếu nàng dám trắng trợn động đến ông ta, vậy bọn họ sẽ hành động theo kế hoạch.

Nhược Ly lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không nổi giận hoặc luống cuống, đột nhiên lạnh nhạt lên tiếng, "Hương thôn đã phụ? Báo Hầu vương, tham bái một đã phụ nông thôn cũng không tính là vi phạm tổ chế, vậy người phải bị tội gì!"

Bốn chữ sau Nhược Ly gần từng tiếng một, nàng vốn là tiên nữ của Thiên giới, mặc dù mình không nhớ rõ, nhưng trong tiềm thức vẫn mang vẻ uy nghiêm của Thiên gia, gương mặt nghiêm nghị hết sức lạnh khốc.

Dạ Ly Lạc vẫn chống đầu ngồi bên cạnh, đang chán nản nhìn xuống đất lại nghe thấy mới lời đối đáp kia, khế ngẩng đầu lên, đôi mắt hoa đào lạnh nhạt nhìn lướt qua Báo Hầu vương, không nhìn ra hi nộ, nhưng người quen thuộc với tính khí của hắn đều có thể nhìn ra được hắn đang bắt nạt.

Tiểu hồ ly nhà hắn, mình còn chưa quát tháo nàng câu nào, ở đâu ra một tên Báo hầu vương nhảy ra khi dễ nàng? Ông ta chán sống rồi chẳng?

Báo Hầu vương bắt gặp cái nhìn của Âm vương, chợt cảm thấy trong lòng phát run, nhưng chuyện đã làm đến mức này cũng không thể nhân nhượng, càng không thể lùi bước, nếu không thì thật biến thành trò cười.

Những Hầu gia khác không có liên quan đều ở đây xem kịch hay, bọn họ vốn là ô m tâm trạng xem náo nhiệt mà tới, được chỗ tốt đương nhiên được, không chiếm được, bọn họ cũng không tổn thất lớn bằng mấy vị Hầu vương.

Báo Hầu vương cắn răng, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, lớn tiếng nói, "Bốn vương tham bái chính là Âm Vương điện hạ, chờ sáng mai người danh chính ngôn thuận đăng cơ, bốn vương nhất định sẽ là người tham bái đầu tiên!"

"Thật sao?" Nhược Ly đột nhiên bật cười, trong ông tay áo đã bắn ra một cây ngân châm, đáng tiếc yêu lực của nàng không đủ, châm mới bay đến một nửa, liền có khuy nh hướng rơi xuống.

Dạ Ly Lạc nhếch môi, tay tùy ý vung lên, ngân châm kia liền trực tiếp bắn vào đầu gối Báo Hầu vương, phía trên tòa đại điện này, có ai nghĩ đến sẽ có ám khí, ông ta không hề đề phòng nên bị đâm thẳng vào.

Trên cây ngân châm có tẩm thuốc tê, vừa đụng đến, Báo Hầu vương đã cảm thấy chân của mình không còn tri giác, nếu là độc dược ông ta còn có thể chống đỡ, thế nhưng Nhược Ly đã xài chiêu khác, dùng cái này ông ta hết đường chống cự.

"Bùm!" Một tiếng, Báo Hầu vương không hề báo trước liền quỵ sụp xuống, ngay cả chính ông ta cũng cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt báo không thể tin

được trừng lớn.

"Hả? Báo Hầu vương, người đang làm gì vậy? Đại lễ như vậy, nông thôn đã phụ như ta không nhận nổi đâu!" Nhược Ly dõng dạc khề hừ lạnh, mặc dù không phải giọng giễu cợt nhưng nghe ra được đầy ý khinh thường.

Xà Hầu vương Ti Ti tính tình nổi danh cay cú, cũng chê cười, "Ui, Báo Hầu vương cái người này đột nhiên tỏ ra trung thành, cũng đừng đường đột như vậy chứ, làm trái tim bé nhỏ của những kẻ tép riu như bọn ta chịu không được đây này, đừng hù dọa bọn ta như vậy! Chắc chắn, nhưng cái người này quý dõng dạc thật đúng là rất tốt."

Hai mắt Báo hầu vương đỏ ngầu, không phải uất ức mà là tức giận, ngoài Âm Dạ tộc thì ông ta chính là Hầu vương có vị thế nhất, thể lực cũng rất mạnh, vẫn luôn khi dễ nhục nhã người khác, có bao giờ chịu nhục nhã như thế này đâu.

"Người rót cuộc đã sử dụng yêu thuật gì?" Ông ta thử giật giật, nhưng từ đầu gối trở xuống không hề có cảm giác, chỉ muốn đứng lên cũng không đứng nổi, nhất thời hốt hoảng vô cùng.

Lúc ông ta tiến vào cũng không có thân tín đi cùng, hôm nay những kẻ đang hả hê xem kịch hay, cũng có không ít người có quan hệ tốt với ông ta, lúc này ông ta không thể động dậy lại không ai tiến lên giúp đỡ, giờ phút này ông ta coi như là tứ cố vô thân rồi.

"Hả? Không phải chính người tự mình quý xuống sao, liên quan gì đến bản hoàng?" Nhược Ly hừ lạnh, hiển nhiên không muốn trả lời ông ta, "Nếu Báo Hầu vương muốn quý, bản hoàng cũng không tiện ngăn cản, vậy người quý đi. Đối với thân phận của bản hoàng, còn có ai khác dị nghị không?"

Những Hầu gia đứng phía dưới đều nhìn thấy Dạ Ly Lạc chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, Báo hầu vương yêu lực cường hãn đã dõng dạc không đứng lên nổi, trong lòng cũng e ngại, nào còn dám làm loạn nữa, bọn họ chủ yếu đến xem kịch vui, cần gì cuốn vào cuộc tranh đấu này.

Báo Hầu vương gầm lên một tiếng, mặc dù trên đùi không sử dụng được lực, nhưng vẫn dựa vào yêu lực đứng dậy, ông ta giận dữ nói "Bản vương dù gì cũng là Hầu vương, há lại cho người làm nhục như thế!"

Một bên Xà Hầu vương vẫn như cũ chê cười nói, "Ui, Bản vương thật đúng là không nhìn ra người thật không bình thường, y như cái đồ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, lúc này chân còn đứng không vững, người còn ở đó mà khoe khoang!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Dễ như trở bàn tay!

"Người!" Lúc này Báo Hầu vương đã đỏ mặt tía tai, bị một hậu bối nhục nhã như thế, còn đầu mặt mũi của ông ta, tức giận nhìn chằm chằm Nhược Ly, lúc này ông ta giữ chặt Xà Hầu vương, nhất định phải lấy lại mặt mũi mới được.

"Chỉ bằng một Xà Hầu vương nho nhỏ, lại dám lỗ mãng với bản vương như thế!" Báo Hầu vương nói xong đã muốn ra chiêu, lại bị Hồ Hầu vương bên cạnh can lại.

"Báo Hầu vương, đều là Hầu vương, dĩ hòa vi quý, lại nói hôm nay chúng ta đến tham dự đại điển đăng cơ của Tân hoàng, ngài không thể lỗ mãng!" Hồ Hầu vương âm thầm dùng lực ở cánh tay để lôi kéo Báo Hầu vương, hi vọng hắn đừng nháo quá lớn khiến bản thân không xuống đài được.

Báo Hầu vương gần như đã nổi điên, bị lôi kéo như thế, nặng nề thở dốc một hơi mới đề áp xuống được, vậy mà Xà Hầu vương vẫn nhất quyết không tha châm chọc nói: "Haizz, chó sủa thì không cắn người, người hãy ngoan ngoãn một chút đi, như vậy cũng đỡ mất mặt cho người đó."

"Người! Khinh người quá đáng!" Báo Hầu vương lúc này đã không thể khống chế được cơn tức, một chương bỏ tới, tiếng hô vang vọng khiến nóc nhà cũng run lên.

Xà Hầu vương Ti Ti cũng không ngồi yên cho ông ta đánh tới, ngay tức khắc duỗi tay ra, một thanh roi Cửu Tiết liền hiện ra nghênh đón, nàng đã sớm nhìn không vừa mặt Báo Hầu vương, hôm nay có cơ hội tất nhiên sẽ không chịu yếu thế, lại nói chân ông ta hiện nay đang bị trúng thuốc tê, lúc này không đánh thì còn đợi lúc nào.

Nhược Ly vui vẻ xem náo nhiệt, mặc dù nàng cảm thấy làm như vậy rất không đúng, lẽ ra nàng nên ra mặt ngăn lại nhưng yêu lực của nàng không đủ, nếu ra tay nhất định sẽ bại lộ, nên cũng mặc cho bọn họ đánh, ngược lại nàng lại dùng độc chế trụ Báo Hầu vương, coi như ngồi một bên làm ngư ông đắc lợi.

"Các người xem Bản vương là người chết sao?" Lúc mọi người đang vui vẻ xem náo nhiệt, Dạ Ly Lạc lại lạnh lùng lên tiếng.

Giọng nói không lớn nhưng chứa đựng yêu lực khổng lồ, lực xuyên thấu hết sức mạnh, cây cối gần bên ngoài đại điện đều bị đổ rạp, bên trong điện

những Hầu gia yếu lực kém đều bị yếu lực chấn động đến mức cau mày ôm đầu, bất quá Dạ Ly Lạc cũng đã ngầm bày kết giới xung quanh để bảo vệ Nhược Ly.

Báo Hầu vương cũng không ngu, ông ta đương nhiên biết mình đang bị cảnh cáo, ông ta khẽ than thở, hiện nay chân còn chưa thuận tiện, nào còn dám lỗ mãng nên vội vàng thu chưởng.

Xà Hầu vương thấy ông ta thu chưởng cũng không bỏ qua cơ hội tốt này, nàng cũng mặc kệ cái gì gọi là đạo nghĩa giang hồ, cây roi vừa đứng quất vào cây châm trên đầu gối ông ta, khiến ông ta lại sụp chân quỵ xuống tiếp.

"Báo Hầu vương, bôn hoàng còn chưa trách tội, ngươi hà tất gì phải hành đại lễ?" Nhược Ly cũng không phải là đèn đã cạn dầu, người khác không để cho nàng sáng khoái, nàng cũng sẽ không để cho hắn sáng khoái, khiến cho kẻ đó phải nhục nhã hết sức, nhưng mình cũng không được mất đi phong độ.

"Ngươi. Các ngươi!" Báo Hầu vương lúc này tức đến mức hít thở không thông.

"Báo Hầu vương bị điên rồi, người đâu, đưa ông ta đi tìm đại phu để được trị cho tốt." Dạ Ly Lạc vẫn về ngón tay thon dài, không chút để ý nói, nói xong thì có hai ám vệ đột nhiên xuất hiện, lôi Báo Hầu vương đang giãy dụa rời khỏi.

Báo Hầu vương sao có thể để cho bọn họ lôi mình đi dễ dàng như vậy, vừa muốn vận yếu lực liền bị Dạ Ly Lạc cách không đánh ra một chưởng, miệng ông ta liền phun một ngụm máu tươi, lão đảo hai cái, trong nháy mắt không vận ra được yếu lực, cả người cũng ngã xuống đất, thê thảm không thể tả.

Cũng không thể trách Dạ Ly Lạc ra tay tàn ác, là Báo Hầu vương nhiều năm qua sống quá an nhàn sung sướng, không chăm chỉ tu luyện, thân thể cũng bị hậu cung khổng lồ tàn phá hết rồi. Hôm nay nói không chừng một Hầu gia công lực không tồi cũng có thể đánh bại ông ta, nhưng ông ta còn không tự biết, cậy vào chính mình lớn tuổi từng trải, ở đây cậy già lên mặt, đáng tiếc đụng phải Dạ Ly Lạc, trực tiếp đánh cho ông ta một chưởng.

"Mang đi!" Nhược Ly lạnh lùng nói, ông ta làm mất thời gian của nàng quá, bạc còn chưa tới tay, nàng làm gì có thời giờ đi so đo với ông ta.

"Các vị không cần lo lắng cho Báo Hầu vương, bôn hoàng nhất định sẽ phái ngự y tốt nhất chữa trị cho ông ta!" Nhược Ly bình thản nói, nàng cũng sẽ không làm khó hắn, cứ trực tiếp ném ông ta ra khỏi đây là được rồi.

Mọi người đều nghe thấy được tiếng gào thét điên cuồng của Báo Hầu vương ngoài cửa, trừ bỏ các Hầu vương, những Hầu gia khác đều không dám thở mạnh một cái.

Không biết người nào dẫn đầu, trong nháy mắt bên dưới đều quỵ rạp xuống, "Yêu Hoàng nhân từ, chúng thần thật may mắn!" Lúc này nếu còn không nhìn ra ý tứ thì đúng là đồ ngu, chỉ một chưởng của Âm vương thôi đã khiến Báo Hầu vương học máu, bọn họ nào còn dám lỗ mãng.

Lại nói Yêu Hoàng này nhìn nhỏ tuổi, nhưng khí thế kia không hề nhỏ, hơn nữa liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra thứ nàng đang đeo trên cổ chính là cổ ngọc thượng thần - Khử Yêu Ngọc, nói không chừng là đang ẩn giấu yếu lực siêu quần đấy.

"Các khanh bình thân!" Nhược Ly muốn tiếp tục chủ đề ban nãy, dù sao đó mới là mục đích cuối cùng của nàng, "Vừa rồi ta có đề cập đến vấn đề chấn hưng quốc khố, tạo phúc dân chúng, các khanh có biện pháp gì không?"

Nói xong, Nhược Ly lại nháy mắt với Xà Hầu vương, Xà Hầu vương lập tức bước ra, thật ra thì mọi người cũng cảm thấy kỳ quái hôm nay tại sao Xà Hầu vương lại tích cực như vậy, nhưng thấy nàng cũng nóng tính nên đều không dám lên tiếng.

"Điện hạ, tiểu vương có một đề nghị, hiện tại các tộc đều có thể lực của mình, tự mình đều có đất phong, để bọn họ tự giao ra của cải đã vỡ vét được, việc lấp đầy quốc khố cũng không có việc gì khó!"

Một câu khiến tất cả chúng yêu có mặt trong đại điện đều chấn kinh, bọn họ đều giật mình. Ngay cả Âm Dạ Hầu vương luôn luôn bình tĩnh cũng cau mày nhìn về phía nữ nhân không biết trời cao đất rộng kia, không biết hôm nay nàng phát điên cái gì, kiến nghị này tuyệt đối là lường bại câu thương, đối với nàng mà nói cũng đâu có ích lợi gì!

"Tiểu vương tự nguyện giao tiền bạc và thù hạ của mình, ủng hộ Yêu Hoàng!" Nói xong nàng nhẹ nhàng cúi đầu, thần thái không hề nhăn nhó khó chịu.

"Xà Hầu vương mau mau đứng dậy!" Nhược Ly vừa nói vừa vờn tay, hết sức lễ đãi, sau đó quét mắt nhìn những yêu hầu khác phía dưới, trầm giọng nói, "Không biết các ái khanh còn ý tưởng nào khác không?"

Nhược Ly nói lời này thì nhìn phía dưới, ánh mắt cũng sáng lên, đây chính là rất nhiều rất nhiều bạc a! Có Dạ yêu nghiệt làm chỗ dựa, nàng còn sợ bọn họ không chịu ới ra hay sao?

P phía dưới đều im lặng, Nhược Ly khẽ nhíu nhíu mày, trong lòng thầm mắng, đối với người cuối cùng giao ra, nàng nhất định khiến cho hắn đẹp mắt!

Dạ Ly Lạc rút cuộc đứng ra dậy, đi tới trước người Nhược Ly, khẽ bái một cái, nhẹ giọng nói, "Âm vương phủ nguyện đem một năm thu chi giao lên, lấp đầy quốc khố, tạo phúc cho dân chúng!"

Nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn Nhược Ly khiến cho nàng có chút sợ hãi, trong đôi mắt đó rõ ràng nói, nhìn đi, gia đã giúp nàng, gia còn cúi chào nàng đó, buổi tối đèn đáp gia như thế nào đây?

Nhược Ly nuốt ngụm nước miếng, sau đó gật đầu, hơi có vẻ vui mừng nói, "Âm Vương điện hạ vì dân chúng tạo phúc, bôn hoàng xin đa tạ trước!"

Nhược Ly cũng trừng lại hắn, sau đó không tiếng động nói, ta đã tạ ơn, đã tạ ơn a!

Dạ Ly Lạc trở lại chỗ ngồi, Nhược Ly nhìn chúng yêu đang hỗn loạn phía dưới, khóe miệng nâng lên một nụ cười, tâm tình rất tốt, đột nhiên nhớ tới một câu nói, bạc ở chỗ đó, mặc kệ ngươi muốn hay không muốn, nó cũng đều ở đó, chờ ngươi đến cầm!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ăn mừng sinh nhật

Tứ đại gia tộc là người của Âm vương, bọn họ đương nhiên ủng hộ Âm vương, ủng hộ Tân Hoàng, Hồ Hầu vương cùng Sài Hầu vương dĩ nhiên sẽ biết thức thời, Báo Hầu vương cũng bị ném ra rồi, bọn họ thế đơn lực bạc, nên cho dù không muốn cũng phải giao ra chút gì đó để thể hiện thành ý, còn những Hầu gia khác lại càng không dám lơ đãng, mạng sống tất nhiên quan trọng hơn, mạng còn thì bạc cũng có thể làm ra được.

Lần thượng triều này Nhược Ly thu hoạch lớn, hơn nữa cũng làm ra trừng phạt nho nhỏ với các thế lực phản động, tiết kiệm bọn họ quấy rối trên đại điện đăng cơ vào ngày mai, thuốc giải trên đùi Báo Hầu vương, chắc khỏi cho ông ta đi, nàng là người có thù tất báo, nếu không khó mà giải được cục tức mà ông ta đã nhục mạ nàng.

Hôm nay trong triều đình ít người có thể dùng được, nên sau khi thu gom được bạc Nhược Ly liền thoải mái giao cho Dạ Mị - sư phụ trên danh nghĩa của nàng.

Bàn giao toàn bộ xong thì bãi triều, Nhược Ly lập tức coi một thân long bào ra, đổi lại cẩm phục màu trắng tinh khiết mà trong sáng, thiết kế hết sức vừa vặn thân thể nàng.

Dạ Ly Lạc cũng đổi lại y phục thường ngày của hắn, nhưng không biết bị cái gì kích thích, hắn lại mặc hết sức mộc mạc, chỉ một trường bào màu đỏ, mái tóc dài đến eo dùng một sợi dây thắt lưng lu ly buộc lại, ít đi một phần yêu mị lại thêm một phần khí phách.

Mũ quan trên đầu nặng nề hết sức, Nhược Ly cảm thấy đầu nàng cũng muốn bị nó đè xuống, rầu rĩ ngồi ở trên ghế cố sức với tay lấy xuống.

Dạ Ly Lạc lại đột nhiên đứng ở sau lưng nàng, bàn tay hơi lạnh đặt trên tay của nàng, sau đó kéo tay nàng xuống, lấy mũ quan xuống giúp nàng, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên hắn tự tay làm, chân tay vụng về thử mấy lần cũng không tìm được mấu chốt, cuối cùng hơi dùng lực một chút, mũ quan bẻ ra, coi như là lấy xuống được.

Mũ quan vừa được lấy xuống, một mái tóc dài màu bạc thuận thế đổ xuống như thác nước, Dạ Ly Lạc cảm giác được sự tiếp xúc nơi bàn tay, hắn cúi đầu vuốt tóc nàng, trong bàn tay trống rỗng đột nhiên xuất hiện một chiếc lược ngà.

Dạ Ly Lạc không biết đang suy nghĩ cái gì, thận trọng chải tóc cho nàng, Nhược Ly khẽ giật mình mở to mắt. Bất quá trong chớp lát lại cảm thấy cũng không có gì ngạc nhiên, mái tóc được hắn chải nhẹ nhàng như vậy khiến cảm giác đau đớn khi lôi kéo mũ quan vừa rồi cũng biến mất không ít, nàng cũng yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Dạ Ly Lạc từ trong gương nhìn thấy Nhược Ly khẽ nheo mắt lại, bộ dáng hờn thụ như con mèo nhỏ khả ái, khóe miệng cũng nâng lên một nụ cười. Vừa rồi nhìn dáng vẻ tay chân vụng về của nàng, hắn vốn chỉ muốn giúp một tay, nhưng khi chạm vào mái tóc mềm mượt của nàng, hắn lại yêu thích không rời tay rồi.

Mặc dù bây giờ Nhược Ly không có yêu lực gì, nhưng không vì thế mà hèn nhát, xử lý mọi chuyện hết sức thỏa đáng, ân oán rõ ràng, khiến hắn lại một lần khuyh đảo vì nàng, Nhược Ly

như vậy, tỏa sáng đến mức làm cho hắn muốn giấu nàng đi, không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

“Mệt mỏi sao?” Dạ Ly Lạc để cái lược xuống, ngồi ở một bên, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, chống cằm nhìn Nhược Ly, sáng mai còn phải cử hành lễ đại điện đăng cơ, nếu hôm nay nàng mệt mỏi, hắn không ngại giúp nàng lùi đại điện đăng cơ lại mấy ngày nữa.

“Không sao, nhưng ngày mai sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?” Nhược Ly quay đầu lại, lúc này chỉ có một mình Dạ Ly Lạc nên nàng cũng tùy ý, hai tay chống cái ghế, đôi mắt long lanh nhìn hắn chăm chăm, thật là làm người ta phải yêu thương.

“Có gia ở đây, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.” Dạ Ly Lạc cuồng ngạo nói, hiển nhiên không hề để ý đến hành động trẻ con của Nhược Ly, hắn nhếch môi cười, đứng dậy kéo tay Nhược Ly, “Đi, ta muốn tặng cho nàng một món quà.”

.....

Nhược Ly đi theo Dạ Ly Lạc tới hậu viện sau tấm điện, đứng trên dãy hành lang, nàng có chút nghi hoặc nhìn Dạ Ly Lạc, vừa định hỏi, mới xoay người lại thì nhìn thấy trước mắt cả một khoảng hoa đỏ rực bao phủ toàn bộ sân, liền ngây ngốc không thốt nên lời.

Là cây Đề Huyết, đôi đồng tử màu đỏ của nàng rũ xuống mang theo dao động mãnh liệt, từng bông hoa phủ kín đầy đất, Dạ Ly Lạc dắt tay của nàng, ôm eo nàng, đạp một cái bay lên, xuyên qua tầng tầng cành cây, rung động khiến những cánh hoa rơi xuống nhảy múa theo gió.

Cuối cùng hai người bọn họ cũng đáp xuống một cành cây Đề Huyết, Dạ Ly Lạc hiếm khi bỏ qua sự sạch sẽ, ôm nàng ngồi xuống cành cây, cúi đầu nhìn bộ dáng giật mình của Nhược Ly, hần khẽ cười, mang theo vẻ cưng chiều nheo nheo chiếc mũi xinh của nàng, giúp nàng phục hồi lại tinh thần.

Nhược Ly cắn môi, vẫn còn chưa từ một mảnh đồ rực của Đề Huyết hoàn hồn lại, chỉ một câu nói vô tình của nàng, hần lại thật sự đem cây Đề Huyết ở Âm Vương phủ đến đây, làm sao nàng có thể không chấn động đây.

“Lạc.....” Nhược Ly quay lại nhìn Dạ Ly Lạc trong biển hoa, đột nhiên cười khẽ, sau đó lại quay đầu đi, nếu nói lời cảm ơn, khó tránh khỏi có chút kiểu cách, cho nên nàng cũng không muốn nói ra những lời đó.

Kể từ khi lên làm Yêu Hoàng, đây là lần đầu tiên nàng buông lỏng như thế, nàng cũng không muốn lãng phí tâm ý của Dạ Ly Lạc, buông xuống một thân cảnh giác, tận tình hưởng thụ.

“Từ nay về sau, hàng năm hôm nay sẽ là sinh nhật của nàng.” Dạ Ly Lạc tự nhiên nói, lời nói tuy bá đạo, nhưng không làm cho người ta cảm thấy ghét.

Nói xong từ trong lồng ngực lấy ra một cái trường tiên màu bạc, thân roi óng ánh trong suốt, đầu roi được làm bằng ngọc thần cổ, cho dù yêu lực thấp kém, cũng không làm nó giảm thấp uy lực, vừa lấy ra thì cảm nhận được một cỗ khí lạnh, có thể thấy được uy lực không nhỏ.

“Đây là Ngân vũ, tặng cho nàng.” Hần hình như có hơi thẹn thùng, nhét nó vào tay Nhược Ly, nhìn dáng vẻ giật mình của Nhược Ly, có chút xấu hổ quay đầu nhìn về nơi khác, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay hần tặng quà cho người khác.

Nhược Ly nhận lấy roi, cảm nhận được hàn khí phát ra, mặc dù nàng vẫn không thể khống chế nhưng lại yêu thích không muốn buông tay, bây giờ nàng đang thiếu một món binh khí tiện tay, đao thương gây gộc cũng không thích hợp với nàng, quả thật là roi là thích hợp nhất.

“Nhỏ máu của nàng lên đó, về sau nàng là chủ nhân của nó, lúc đó sẽ không cảm thấy đau đớn từ hàn khí phát ra nữa.” Dạ Ly Lạc sâu kín nói, mặc dù trên mặt không biểu lộ, nhưng trong nội tâm rất vui mừng khi nhìn nàng vui vẻ như vậy, xem ra hần đã chọn đúng quà rồi.

“Vì sao là hôm nay?” Nhược Ly tò mò nhìn Dạ Ly Lạc, chờ đợi đáp án của hần.

“Không có gì đặc biệt.....” Hiển nhiên Dạ Ly Lạc không muốn nói đến vấn đề này, Nhược Ly cũng không hỏi nữa, đem nhuyển tiên để qua một bên, tiếp tục hỏi, “Lạc, sinh nhật của chàng là ngày nào?”

Hôm nay điều khiến nàng cảm thấy hứng thú chính là điều này, dù sao nàng cũng muốn vì hần ăn mừng sinh nhật một lần, không đúng, về sau từng năm từng tháng sinh nhật hần nàng đều muốn cùng hần ăn mừng, chỉ là, nàng sẽ không nói cho hần biết đâu.

Sau một hồi im lặng, đến mức Nhược Ly cho rằng Dạ Ly Lạc sẽ không nói thì hần mới có ập a ập ứng nói, “Hôm nay.”

Hôm nay quả thật có quá nhiều chuyện khiếp sợ, Nhược Ly nhìn khuôn mặt đỏ ửng khả nghi của Dạ Ly Lạc, đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mặt này cũng không đến nỗi âm tình bất định lắm, ngược lại còn có vẻ đáng yêu.

Nhược Ly nháy mắt mấy cái, sờ soạng cái roi tỏa ra hàn khí bên cạnh, đột nhiên xoay người, đưa tay ôm cổ Dạ Ly Lạc, “Bẹp!” Hôn lên khuôn mặt trắng nõn của hần một cái, cười hi hi nói, “Lạc, sinh nhật vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đại điển đăng cơ

Dạ Ly Lạc bị hành động bất ngờ của Ngược Ly làm cho ngây ngẩn cả người, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy vào, khiến hần không tự chủ được nở nụ cười.

Hần bắt đầu đi lác đầu nhìn tiểu hồ ly khả ái đang cười híp mắt trong lòng, ngược mắt nhìn cây Đề Huyết xinh đẹp, cảnh tượng đẹp đến mức khiến hần hận không thể cho thời gian dừng mãi ở giây phút này.

Qua một lúc, Dạ Ly Lạc đột nhiên hỏi, "Xà Hầu vương tại sao lại lại giúp nàng vậy, nàng đã đồng ý cái gì với nàng ta?" Hần đương nhiên cảnh giác mới hỏi nàng điều này, tự nhiên cảm thấy tiểu hồ ly nhà mình với nữ xà yêu kỳ quái kia sáp lại chắc chẳng có gì hay ho.

"Ách." Nhược Ly hơi chột dạ, "Ta đồng ý nếu nàng ta giúp ta thu bạc, ta sẽ phân cho nàng một thành!"

"Chỉ vậy thôi?" Dạ Ly Lạc còn lâu mới tin, con rắn kia căn bản cũng không thiếu bạc, hơn nữa cũng không có dã tâm gì.

"Còn có. Còn có những mỹ nam của Văn Hoàng quý phi đưa đến, ta để cho nàng tùy tiện chọn." Nhược Ly cười cười lấy lòng nói.

"."

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Nhược Ly đã bị Dạ Ly Lạc lôi xuống giường, sau đó bị Văn Hoàng quý phi và một bầy yêu nữ vây quanh, trang điểm cho nàng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Theo yêu cầu của Dạ Ly Lạc, họ chuẩn bị cho Nhược Ly một thân nam trang, áo khoác kim hoàng đại biểu uy nghiêm giống như nhân giới, váy dài rộng rãi uy nghi, bên hông đeo thần ngọc thượng cổ, đại biểu cho thân phận của nàng.

Dưới chân đeo một đôi giày được thêu hoa văn cầu kỳ, theo yêu cầu của Nhược Ly để giày được lăm lăm cao hơn một chút, để tránh cho nàng trông quá nhỏ bé. Mái tóc màu bạc bởi vì quá dài không thể bôi lên, được dùng một sợi thắt hải lưu ly buộc lên gọn gàng, đôi mày liễu được tô điểm cho đậm hơn một chút.

Dạ Ly Lạc hai mắt tỏa sáng nhìn Nhược Ly đứng trước mặt, ở nàng không hề toát lên chút khí chất nào của nữ nhân, nhìn đến chỉ làm cho người ta cảm thấy chính là một tiểu hoàng tử tuần tú, toát ra uy nghiêm của Thiên gia.

Nhược Ly đứng trước gương đồng, nhìn mình một thân anh khí, mỉm cười tự tin. Nhưng trong lòng kinh ngạc, cả bộ y phục nhìn có vẻ rất nặng nề, thật ra thì mặc vào lại nhẹ nhàng như tơ, khiến nàng cảm thấy không quen lắm.

Nàng nào biết, y phục này là do Dạ Ly Lạc tự mình đi đến Thiên Thiên tộc lấy được tơ mà dệt thành, là thứ rất hiếm có trên đời, dĩ nhiên hết sức nhẹ nhàng mềm mại.

Nhược Ly hít một hơi thật sâu, hôm nay những gì cần nhớ nàng đã thuộc lòng, chỉ cần nàng làm từng bước sẽ không có vấn đề gì, bước ra ngoài thì Dạ Ly Lạc đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói, "Tất cả có gia ở đây."

Mấy chữ nhẹ nhàng có vẻ lười biếng, nhưng từng chữ chảy vào trong lòng Nhược Ly, khiến cho nụ cười của nàng càng thêm tự tin, ở bên cạnh có nam nhân như vậy, thiên hạ rộng lớn, nàng còn phải e ngại điều gì nữa!

Đại điển đăng cơ được tiến hành ở chính điện của Yêu hoàng, con đường dẫn đến chính điện được trải thảm vàng, chúng yêu đến triều bái đứng đông nghịt hai bên, có chút danh tiếng đứng ở phía trước, còn bên trong chính điện đã có hai mươi mấy yêu thực lực siêu quần và bảy đại Hầu vương đứng đợi Yêu Hoàng giá lâm.

Điều Nhược Ly cần phải làm chính là đi qua con đường này, sau đó đến chỗ cao nhất trong chính điện, tế bái Yêu Hoàng khai quốc, sau đó trích máu thể, hoàn thành nghi thức đăng cơ, từ đó trở thành Yêu Hoàng danh chính ngôn thuận của Yêu giới.

Nhược Ly tiểu sải bước từng bước, xuyên qua hành lang, xuất hiện trước mặt chúng yêu, chúng yêu liền quỳ lạy, an tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng động phát ra từ ống tay áo, Dạ Ly Lạc đi phía sau Nhược Ly, che chở cho nàng, phòng hờ vạn nhất.

Mỗi bước nàng đi đều hết sức vững vàng, nói năng có khí phách, lúc đi lên đài cao, tay phải duỗi một cái, Bạc Băng cầm trên tay nhẹ nhàng vạch một nhát, máu màu bạc nhỏ xuống kim tượng Yêu Hoàng khai quốc, sau đó quỳ xuống khấu đầu.

Ngay cả Dạ Ly Lạc cũng khẽ khom người lộ ra thần sắc cung kính hiếm thấy. Chúng yêu lại quỳ lạy lần nữa, quang cảnh hết sức uy nghiêm. Sau khi máu dung nhập vào kim tượng, thoáng chốc quanh thân Nhược Ly kim quang bắn ra bốn phía.

Dạ Ly Lạc cảnh giác quan sát, thấy không có chuyện gì mới yên lòng, kim quang đưa Nhược Ly bay tới giữa không trung, có một cỗ ánh sáng màu vàng dần dần hội tụ đến mi tâm của Nhược Ly.

Nhược Ly chợt cảm thấy có vô số hình ảnh khắc sâu vào đầu, theo kim quang tiêu tán, nàng chậm rãi đáp xuống đất, khoe miệng không tự chủ nâng lên vẻ tươi cười, trong tình thế bất buộc nàng đã biết được vị trí của Ngự Linh Châu!

"Yêu Hoàng Điện hạ, Văn Thành Vũ Đức, thiên thu vạn tải!" Chúng yêu kinh hô, lại bái lạy lần nữa.

Nhược Ly đứng trên cao, váy dài tung bay, đại khí hào hùng, sau đó đứng chấp tay, trầm giọng nói, "Bình thân!"

Khí thế to lớn!

Dạ Ly Lạc đứng sau lưng Nhược Ly, đôi mắt hoa đào chứa đầy ý cười ấm áp, đây mới là nữ nhân của hắn, tương lai hắn nhất định sẽ làm cho nàng và hắn đứng trên tứ giới, quan sát chúng sinh!

.

Đại điển đăng cơ cuối cùng cũng chấm dứt, những kẻ xấu xa của Yêu giới không thể nhất thời có thể xử lý hết, Nhược Ly chỉ có thể từng chút từng chút làm suy yếu thế lực của bọn họ, từ từ cắn nuốt bọn họ.

Ban đêm, sau khi ứng phó hết bầy yêu, Nhược Ly và Dạ Ly Lạc ngồi ở ghế chủ vị trong phòng nghị sự, Dạ Mị và tam đại hộ pháp đều có mặt.

"Ta đã biết vị trí của Ngự Linh Châu, ở trong Mê Vụ sâm lâm (sương mù dày đặc)." Nhược Ly có chút nhúc nhúc đầu nói, theo trí nhớ nàng có được thì nàng biết con đường kia cũng không dễ dàng đi, tuy nơi đó không có thần thú thượng cổ, nhưng con hoàng cực độc cũng là một cửa ải khó khăn.

Từ đại hộ pháp bên dưới vừa nghe thấy cũng mặt lộ vẻ khó xử, không ngờ Ngự Linh Châu của Yêu giới lại được cất giấu ở đó, trách không được các Yêu Hoàng các triều đại trước không thể lấy ra được.

"Vậy thì thế nào?" Dạ Ly Lạc cười lạnh, kẻ nào cản trở hần hần phải chết không thể nghi ngờ, chỉ là một cái trận pháp sương mù thì có khó khăn gì.

"Vương, nếu một mình ngài đi thì không có gì đáng nói, nhưng chỉ có Yêu Hoàng tự mình đi mới lấy được Ngự Linh Châu, nếu người khác ư là vĩnh viễn cũng không tìm được nó, còn mang theo tiểu thư." Dạ Mị khó xử, trên người Nhược Ly căn bản không có yêu lực, lại nói nơi đó nguy cơ tứ phía, vạn nhất khó bảo toàn cho nàng..

Dạ Ly Lạc nghe thấy điều này cũng cảm thấy khó khăn, nhưng cho dù con đường phía trước khó hơn nữa, chỉ cần nàng muốn, d.đ.l.q.đ hần cũng sẽ loại bỏ muôn vàn khó khăn, mang nàng đi.

"Vương, xin hãy cho chúng thuộc hạ đi cùng ngài!" Dạ Quý tự động xin đi giết giặc, lần này không phải chuyện nhỏ, chỗ kia từ xưa đi vào không thể sống mà đi ra, có thể nói nguy cơ tứ phía, bọn họ không thể để cho chủ tử của mình gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

"Dạ Lượng đi theo, ba người các người ở lại chỗ này, những kẻ dưới kia có thể sẽ rục rịch ngóc đầu dậy, các người hãy ở lại quan sát kỹ!" Dạ Ly Lạc độc đoán nói, căn bản không cho thương nghị gì hết, nếu ở đây không có ai trong nom, chờ lúc bọn hần trở lại sẽ không biết loạn thành cái dạng gì.

"Vương!" Từ đại hộ pháp còn muốn nói điều gì, Dạ Ly Lạc đã ôm lấy Nhược Ly biến mất ở trong không khí, lưu bọn bốn người người nhìn ta, ta nhìn người.

Nhưng Dạ Mị phục hồi tinh thần rất nhanh, phe phẩy chiếc quạt trong tay, nho nhã nói, "Vương thượng tự nhiên có định đoạt, chúng ta nghe lệnh là được rồi, ôi chào, còn có mỹ nữ đang chờ ta ư, ta về trước!"

Cả người Dạ Lượng run lên, chợt lách người trở về Dịch Không gian của hần, đỡ cho hần phải nhìn thấy nam nhân ghê tởm kia nữa.

Dạ Vồng cũng hướng về phía Dạ Mị nhỏ một ngụm, hiển nhiên không ưa gì cái tên ẻo là kia, chỉ có Dạ Quý năng lực chịu đựng tốt nhất, còn không quên dặn dò Dạ Mị, "Người tiết chế một chút, gần đây lắm chuyện!"

Cuối cùng trong đại sảnh trống rỗng chỉ còn lại một mình Dạ Quý, hần bắt đầu dĩ thời dài, những người này không có một lúc nào để cho hần tĩnh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thiên đế

Trở lại tâm điện, Nhược Ly ngồi ở bên giường, đôi giày đã bị nàng sớm cởi ra, lác lác bàn chân nhỏ trắng nõn, sáng bóng như ngọc đung đưa qua lại khiến tâm của Dạ Ly Lạc ngứa ngáy.

Nàng còn không tự biết, nâng cánh tay trắng y hệt ngọc, loay hoay xoa mái tóc dài, ngón tay nhỏ bé trắng nõn luồn vào sợi tóc màu bạc, giống như một loại nhạc khí tuyệt mỹ.

Dạ Ly Lạc tựa vào bên giường uống rượu một mình, nhìn Nhược Ly không chút nào phòng bị như thế, khiến hần cảm thấy rượu không làm người say mà người tự say, nhưng hôm nay hần quá mạo muội, sợ sẽ dọa tiểu nha đầu không biết chút nào về phương diện tình cảm này mất.

Vì vậy hần vội vàng kiềm lại rung động trong lòng, ngửa đầu nhìn trăng sáng phía xa, sáng ngời có chút chói mắt, chói mắt như tiểu hồ ly bên người hần vậy khiến hần càng thêm phiền não.

"Lạc, thật là chỉ có hai chúng ta đi sao?" Nhược Ly có chút không xác định được, nàng bây giờ cái gì cũng không biết, chỉ biết dùng một vài loại độc đề tự vệ, nếu như nơi đó thật hiểm ác như lời bọn Dạ Mị nói, nàng đi không phải sẽ khiến hần thêm phiền toái sao?

"Ừ." Tâm trạng Dạ Ly Lạc có chút hoảng hốt, nàng lúc ban ngày một thân anh khí, chói mắt như giống như mặt trời khiến hần không tự chủ được càng ngày càng lún sâu.

Nhược Ly cũng nhìn ra tối nay Dạ Ly Lạc hơi quái dị, nàng nghịch ngợm nhấc bàn chân trần đá hần một cái, hơi ẩm từ bàn chân nàng xuyên thấu qua lớp y phục mỏng manh, khiến Dạ Ly Lạc hồ phục lại.

Hần cúi đầu nở nụ cười mỉa hoặc nhìn tiểu hồ ly đang nghịch ngợm phá phách, hình dáng bên ngoài của Nhược Ly chỉ có mười bốn tuổi, hần đột nhiên cảm thấy nếu lúc này làm gì dọa đến nàng, vậy thì cũng quá cảm thú, bắt đầu dĩ thời dài, lại đem phần rung động trong lòng ép xuống.

Dạ Ly Lạc chậm rãi đứng bên cạnh Nhược Ly, vươn tay cầm lấy bàn chân trần của nàng, Nhược Ly xấu hổ muốn thu chân lại, nhưng Dạ Ly Lạc lại giữ chặt không buông.

Do Nhược Ly để chân trần thời gian lâu nên hơi lạnh, Dạ Ly Lạc vốn là muốn đem chúng thả lên giường, cho chúng đỡ làm hấn hoa mắt, vậy mà lạnh như vậy khiến trong lòng hấn không không chế được có chút đau, vậy nên nắm vào rồi không muốn thả ra.

"Ngày mai lên đường, đã có gia ở bên cạnh nên nàng không cần lo lắng, nơi này giao cho bọn họ, đợi chúng ta trở về chỉnh lý lại." Dạ Ly Lạc khó có lúc nói nhiều lời như thế, lộ ra một ít ngây thơ, đáng yêu hiếm thấy.

Hấn ngồi dậy, vẫn ôm lấy bàn chân trần nhỏ trắng nõn của Nhược Ly, kéo chân gắm ở bên cạnh đắp lên cho nàng, mặc d.đ.l.q.đ dù là đầu mùa hè, nhưng ban đêm thời tiết cũng rất lạnh, nàng tuy biến thành yêu nhưng yêu lực thấp kém, căn bản không chịu nổi khí lạnh xâm nhập.

"Ừm! Có Lạc ở đây, ta cái gì cũng không sợ." Nhược Ly hơi vênh mặt lên, nàng vẫn tập trung gỡ mớ tóc dài của mình, nhưng câu nói này được thốt ra một cách tự nhiên, cũng là chân thật nhất.

Dạ Ly Lạc chỉ cười không nói, cung chiều vươn tay vò vò mái tóc dài của Nhược Ly, khiến mái tóc của nàng càng thêm hỗn loạn, Nhược Ly sao lại xem thường người này có vẻ ngoan ngoãn chứ, hung hăng trừng hấn một cái, lúc này hấn mới an phận tựa vào giường, cười khẽ một tiếng.

Sau cùng đương lúc Nhược Ly túm chặt mái tóc, Dạ Ly Lạc rút cuộc cũng ra tay, nếu không tiểu hồ ly không có đuôi sẽ lập tức biến thành tiểu hồ ly không có lông, hơn nữa sắc trời đã tối, tiểu hồ ly d.đ.l.q.đ quật cường trong ngực đã mệt lộ về mệt mỏi, hấn cũng không đành lòng nhìn nữa, vươn tay khẽ thử chút yêu lực trên tóc nàng, mái tóc lập tức trở nên mượt mà.

Trên mặt Nhược Ly lập tức vui vẻ, ở trước mặt hấn nàng vẫn giống như một đứa bé, thấy tóc kết rối cuộc cũng được bung ra, nàng vui vẻ đung ngã Dạ Ly Lạc, tưởng thưởng cho hấn một đại ôm, có thể là động tác quá nhanh, cái mũi nhỏ đụng phải lồng ngực bên trái của Dạ Ly Lạc khiến nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

Dạ Ly Lạc thật vất vả nhin cười, đưa tay vuốt vuốt cái mũi nhỏ xinh xinh của nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, một ngày qua đi, hấn cũng rất mệt mỏi, vừa muốn nói gì đó vậy mà tiểu hồ ly trong ngực đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hồ hấp vững vàng, hơi thở ấm áp trước ngực khiến hấn ngửa ngửa, khuôn mặt nàng lúc này hết sức vô hại, lộ ra sức mê hoặc chết người, chẳng thể nhìn thấy đâu cái khí phách lúc ban sáng, nhưng Dạ Ly Lạc lại rất thích, hấn không cần nữ vương chân chính, cái hấn muốn chính là nữ vương luôn làm nũng với hấn trước đây kia, đó mới chính là sức hấp dẫn chết người của nàng.

.....

Thiên giới, một nam nhân dáng dấp lịch sự tuấn mỹ ngồi ở phía trước cửa sổ đọc sách, hấn có đôi mắt rất tinh khiết, môi mỏng khẽ mím lại, giống như có vấn đề gì rất khó giải quyết.

Ngón tay thon dài thỉnh thoảng ma sát chữ trên sách, khẽ cau mày, hiển nhiên nhìn hết sức nghiêm túc.

"Khẩu kiến Thiên đế!" Một nam tử mặc áo trắng y phục chỉnh tề, cung kính quỳ gối ngoài cửa, chờ đợi Thiên đế triệu kiến.

Thiên đế mãi mê xem sách lại hồ hững với hấn, cho đến khi hấn xem xong sách, mới ngẩng đầu lên, trên mặt là nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói, "Vào đi." Âm thanh kia nghe hết sức thoải mái.

Nam tử đứng ngoài cửa cả người lại run lên, nửa quỳ tiến vào, sau đó vẫn cúi đầu không dám nhìn thẳng Thiên đế d.đ.l.q.đ này ôn văn như ngọc trước mặt.

"Hồi bẩm Thiên đế, vị thần đã theo phân phó của ngài luôn luôn chú ý đến Yêu giới, hôm đó phản đồ Tiên Hồ trốn vào Yêu giới thì mất tin tức, nhưng gần đây Yêu giới có đại biến."

Tên nam tử kia hơi ngừng lại, thấy Thiên đế vẫn không lên tiếng, tiếp tục thấp thỏm nói, "Vị thần cảm thấy thân phận của tân nhiệm Yêu Hoàng rất đặc biệt, có chút giống phản đồ hồ tiên."

Bên trong vẫn im lặng, bên ngoài ánh mặt trời màu vàng chiếu sáng cả một vùng, có vẻ hết sức rực rỡ chói mắt, Thiên đế trước mặt vẫn là vẻ dịu dàng đó, nhưng nam tử đang quỳ phía dưới chẳng biết tại sao không không chế được cả người khẽ run lên.

"Ha." Thiên đế đột nhiên cười, hấn để quyển sách trong tay lên bàn ngọc bên cạnh, sau đó từ từ đứng dậy, hấn tự mình tiến đến đỡ nam tử đang khẽ run rẩy kia đứng lên.

"Lời ngươi nói là thật?" Lời nói của hấn như tấm gió xuân khiến nam tử kia không hề sợ hãi như vừa rồi nữa, d.đ.l.q.đ hấn to gan ngẩng đầu lên, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Thiên đế, si ngốc gật đầu.

Nam nhân ôn nhu như ngọc thật hết sức chói mắt, căn bản chính là nam nữ gặp phải đều thích, chỉ là hấn đáng đáp quá mức âm nhu, khiến cho rất nhiều nam tử gặp qua hấn cũng chạy theo như vịt.

"Phụt." Đột nhiên khoe miệng nam tử kia máu tươi chảy ra, cảm thấy ngũ tạng của mình cũng bị chấn vỡ, hấn hoảng sợ trợn to hai mắt, hết sức không hiểu, tại sao nam tử có nét mặt tươi cười như hoa kia lại ra tay ác độc như vậy, còn chẳng biết vì lý do gì.

Trước khi chết, nam tử kia cũng không biết mình đã đắc tội với nam nhân cao cao tại thượng của thiên giới - Thiên đế dịu dàng của bọn họ ở chỗ nào.

Nam tử này mới vừa ngã xuống, ngoài cửa liền đi vào hai người mặc áo vệ bạch y, bọn họ vẫn cúi đầu, căn bản không ai dám nhìn lên, an tĩnh xử lý nam tử bị chết kia, không lưu lại một chút dấu vết.

"Chú ý tân nhiệm Yêu Hoàng, ngày mai nói tin tức cụ thể về nàng cho bốn tiên." Thiên đế cười nói, nhưng nụ cười ảm áp lại mang theo lạnh lẽo thấu xương, khiến hai người đang xử lý thi thể bên dưới bất giác run lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thích khách

Người đi rồi, chỉ còn lại một mình Thiên đế, ông ta ngồi trước cửa sổ, vẫn cực kỳ chăm chú nhìn quyển sách trên tay, nhưng trong không khí vẫn có thể nghe mùi tanh khiến ông ta cau mày. Có lẽ bất cứ ai cũng không nghĩ đến một người dịu dàng như thế lại có thể ra tay độc ác như vậy.

Đột nhiên ông ta nhẹ nhàng gỡ quyển sách trên tay, ba nặng một nhẹ, tức thì từ trong hư không xuất hiện một nam tử mặc áo trắng, an tĩnh quỳ gối trước mặt của ông ta, vẫn cúi đầu, cung kính như tượng gỗ.

"Chú ý nhất cử nhất động của tân nhiệm Yêu Hoàng, có cơ hội lập tức giết chết không tha!" Ông ta nhẹ nhàng nói, giọng nói vẫn dịu dàng trước sau như một, giống như vấn đề đàm luận không phải là sống chết của một người, mà chỉ như đang nói về thời tiết hôm nay thế nào, nhẹ nhàng như nước chảy mây bay.

"Thuộc hạ hiểu!" Người kia nói xong thì biến mất trong không khí giống như quỷ, chỉ còn lưu lại Thiên đế cô đơn đứng đó, ông ta nhìn rỗng ngỗng sắc phượng xa, nhếch môi cười rộ lên, thì thào nói, "Nhược Ly, mẫu thân ngươi cũng không trốn thoát khỏi tay bốn tiên, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát được sao? Bốn tiên sẽ giúp mẫu tử các ngươi đoàn tụ." (Phương: lão cha này ác quá)

.....

Ở Yêu giới xa xôi, không biết vì sao Nhược Ly lại nặng nề hắt xì một cái, bên kia Dạ Ly Lạc đang bố trí nhiệm vụ cho tứ đại hộ pháp trông thấy thì khẽ chau mày.

Hắn bắt chập tất cả đưa tay lên xoa xoa chiếc mũi nhỏ bé của Nhược Ly, sau đó dùng tay áo lau cho nàng, hành động này làm cho tứ đại hộ pháp ngây người tại chỗ.

Ám Vương điện hạ vĩ đại của bọn họ a, là Ám Vương điện hạ, trông coi sinh tử của chúng Yêu giới a, thế mà sử dụng ống tay áo cao quý để lau nước mũi cho người ta. Trong nháy mắt tinh thần của bọn họ trở nên sa sút.

Nhược Ly hít hít cái mũi nhỏ, thật ra thì nàng cũng rất 囧, dầu gì nàng cũng là Yêu Hoàng, lại bị người ta đề ra lau nước mũi y như đứa con nít, hình như là có hơi khó nhìn.

Nhược Ly lúng túng ho nhẹ một tiếng, Dạ Ly Lạc bắt đắc dĩ lắc đầu, sau đó thu tay lại phát nhẹ một cái thì y phục trên người đã đổi thành bộ mới, nhưng bộ này không phải là bộ hồng y hay mặc thường ngày, mà là một bộ trường sam màu trắng khi chất nho nhã.

Nhược Ly cảm khái liếc nhìn Dạ Ly Lạc bên cạnh, đúng là đáng đáp tiêu chuẩn, cho dù có khoác lên người trang phục gì cũng đều toát lên vẻ yêu nghiệt.

"Điện hạ, Báo Hào vương tạm thời sẽ không gây sóng gió, nhưng Sài Hào vương một mực yên lặng cùng Hồ Hào vương hình như có quan hệ không đơn giản, ám vệ vài lần bắt gặp bọn họ lén lút lui tới."

Vẫn là Dạ Quỷ tinh táo nhất, hắn đã sớm biết địa vị của Nhược Ly trong lòng Dạ Ly Lạc không tầm thường, nên cho dù chủ tử làm ra hành động cung chiều như vậy, hắn cũng sẽ không để ý, thoát khỏi trạng thái xuất thân đầu tiên, tìm cách giải quyết tất cả phiền toái có thể xuất hiện sau khi Dạ Ly Lạc rời đi mới là vấn đề.

"Chú ý nhất cử nhất động của bọn chúng." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt nói, đối với hai yêu Hào vương này, cũng không phải là hắn rất yên tâm, chiếu theo tác phong làm việc trước kia của hắn, nhất định sẽ trực tiếp kết liễu bọn họ, đồ hao tâm tổn sức phái người theo dõi.

Nhưng hắn nghiêng

đầu liếc mắt nhìn Nhược Ly đang bị ôm trong lòng, nàng mới lên ngôi, nếu muốn vững vàng ở vị trí này thì không thể chém giết quá nhiều, chuyện hắn ra tay với Long tộc đã có lời đồn thổi bốn phía, cho nên, hôm nay, vì Nhược Ly hắn cam nguyện phí chút tâm huyết.

"Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh." Dạ Quỷ hơi trầm tư, sau đó lên tiếng hỏi vấn đề mà ba người kia muốn biết nhưng không dám hỏi, "Không biết Điện hạ khi

nào lên đường?"

Khi hỏi câu này thì Dạ Quỷ lại nhìn Nhược Ly, cả Dạ Ly Lạc cũng thừa nhận vị trí Yêu Hoàng của nàng, tất nhiên bọn họ không thể vượt qua, vẫn nên thuận theo ý nghĩ của Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly theo bản năng ngẩng đầu nhìn Dạ Ly Lạc, một cử chỉ vô tâm nhưng lại lấy lòng được Dạ Ly Lạc, hấn giữ chặt đôi tay nhỏ bé trắng nõn trong tay, cúi đầu hỏi nàng, "Ngày mai khởi hành luôn nhé?"

Chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến kỳ hạn bốn mươi chín ngày, bọn họ không thể chậm trễ nữa, phải nhanh chóng lấy được Ngự Linh Châu, giúp Nhược Ly sớm ngày có thể hoàn toàn tu luyện thành yêu.

Tứ đại hộ pháp vừa nghe, trên mặt đều lộ vẻ u sầu, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía Nhược Ly bây giờ chẳng khác gì phế vật, nếu phải đi, có lẽ sẽ rất nguy hiểm phải không?

Tất cả đều có lời muốn nói, đột nhiên từ trên không trung xuất hiện hơn năm mươi hắc y nhân, từng tên đều cầm đủ loại binh khí, vọt thẳng tới chỗ Nhược Ly.

Dạ Ly Lạc mạn bất kinh tâm kéo Nhược Ly vào lòng, nhưng lực trên cánh tay mạnh hơn ôm chặt nàng trong ngực mình, Nhược Ly tròn to mắt, lấy ra một chai độc được vô sắc vô vị -- hóa thạch tán.

Loại độc này nghĩa đúng như tên, Nhược Ly đã từng thử dùng nó hòa tan tảng đá lớn ngàn năm mà không tốn nhiều sức, huống chi chỉ là thân thể, tất nhiên không có cách nào ngăn cản.

Lúc thích khách xông vào, tứ đại hộ pháp đã nghênh đón còn Dạ Ly Lạc ngay lập tức bày ra một kết giới, sau đó khoan thai ngồi ở bên trong nhìn tình huống hỗn chiến bên ngoài, chỉ với trình độ tập kích như thế không xứng để hấn phải lao tâm.

Nhược Ly cũng cảm thấy trình độ tập kích như vậy cũng không cần nàng phí tâm, bất quá phòng nghị sự của hoàng cung có động tĩnh lớn như vậy, mà cấm vệ quân lại không thấy có hành động gì, chắc chắn là đám cấm vệ đó lại lười biếng trốn việc khiến Nhược Ly vô cùng tức giận.

Dạ Ly Lạc dường như cảm nhận được tâm tình dao động của Nhược Ly, bàn tay thon dài của hấn khẽ nhích lên, thân mật vuốt vuốt đầu Nhược Ly, nhẹ giọng nói: "Đối với đạo trị quốc, không thể nóng lòng nhất thời, sau này từ từ trừng trị bọn họ."

Nhược Ly gật đầu, hiện nay Hoàng Thành một mảnh hoang liêu, trăm việc đợi làm, chuyện này đúng là không thể nóng lòng được, "Lạc, theo chàng thì những người này là do ai phái tới?" Nhược Ly nhìn ra bên ngoài, hơn phân nửa hắc y nhân đã bị tứ đại hộ pháp giết chết, những tên còn lại cũng không thể nào thoát được vòng vây của tứ đại hộ pháp, đừng nói là giết nàng, mà ngay cả tiếp cận kết giới của Dạ Ly Lạc thôi cũng đã khó khăn cho bọn chúng.

Nhưng trong đại điện giờ chỉ còn hai mươi mấy tinh anh, trong nháy mắt bọn chúng tạo thành trận thế kỳ môn bát quái, bọn Dạ Mị, Dạ Quỷ, Dạ Vồng đã muốn bị vây hãm trong trận thế này, mà Dạ Lượng vẫn canh giữ ngoài kết giới của Dạ Ly Lạc, nhiệm vụ của hấn là bảo vệ Nhược Ly, nên lúc này xem như hấn chỉ đứng ngoài xem náo nhiệt.

Những tên hắc y nhân bị giết từ nãy đến giờ chỉ dùng để dò xét thực lực của bên Dạ Ly Lạc. Lúc này hai mươi hai tên thích khách mới chính thức tiến hành nhiệm vụ ám sát.

Dạ Mị vốn đang như chơi đùa cũng nghiêm túc lại, Dạ Mị giỏi về dùng độc, hơn hai mươi tên vừa chết lúc này dụng phải độc được của hấn thì đều hóa thành một vũng máu, có thể nói hết sức kinh khủng.

Dạ Vồng múa Lang Nhan bỗng hết sức thuận sướng, cơ hồ một gậy đập dẹp một tên, lúc này những thích khách kia cũng không dám tùy tiện tiến lên, Dạ Quỷ cầm một thanh trường đao, nhẹ nhàng linh hoạt linh hoạt, lưỡi đao sắc sảo vô cùng.

Mặc dù lúc này bọn họ bị vây khốn trong trận, nhưng không tới một khắc đã tìm được phương pháp phá giải, nhưng vì đang ở trong hoàng cung, nên không thể tùy tiện phá hủy cả tòa đại điện, vì vậy chiêu thức của bọn hấn cũng tương đối khiêm tốn, nhưng vẫn yêu lực cường đại vẫn có thể đánh bay được cả tòa đại điện.

Nhược Ly nhìn phòng nghị sự bị phá hỏng đến nỗi không nhìn rõ diện mạo, cảm thấy thật lại bất đầu đau, đầu gì hiện tại nàng rất nghèo, đào đâu ra bạc mà tu sửa đây chứ.

Dạ Ly Lạc đã mất hết hứng thú xem náo nhiệt, ôm hông Nhược Ly muốn rời đi nhưng Nhược Ly lại lôi kéo cánh tay của hấn ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Dùng độc

Dạ Ly Lạc khó hiểu nhìn Nhược Ly còn Nhược Ly chỉ nhìn bọn Dạ Mị đang đánh nhau bên kia hồ to, "Nhất định phải để lại người sống, bắt kẻ nam hay nữ đều bán vào kỹ viện cho bốn hoàng! Bạc thu được để tu sửa phòng nghỉ sự, nếu vẫn không đủ thì bốn người các người phải chỉ ra!"

"."

Tất cả bọn thích khách cộng thêm tứ đại hộ pháp đều cảm thấy như bị sét đánh trúng đứng hình tại chỗ, nhưng chỉ một lúc sau, bọn họ lại chém giết rất hăng, đây không chỉ là vấn đề mạng sống mà còn là tôn nghiêm của bọn họ nữa.

Dạ Ly Lạc bắt đầu đi lác đác, có lúc hẳn thật muốn cạy mở cái đầu của nàng xem ở trong đó chứa cái gì mà mỗi ngày đều có những ý tưởng kỳ quái như vậy, nhưng hẳn nghĩ lại cũng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

"Lượng, truyền lời của bốn vương, kể từ lúc này tất cả những kẻ đến hành thích đều bắt sống đưa đến kỹ viện hết." Xem sau này còn ai dám không có chuyện gì chạy tới hành thích, lúc đó sẽ cho bọn chúng muốn chết cũng là một mong ước xa xỉ.

"."

Dạ Lượng bắt đầu đi nhìn theo bóng lưng dần khuất của Dạ Ly Lạc, dành kỹ viện làm nơi ở cho thích khách, kẻ nào còn dám đi làm thích khách nữa! Chủ tử của bọn họ lại có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy.

Tình trạng hỗn chiến trong điện vẫn kịch liệt như cũ, chỉ khác ở chỗ là đã được Dạ Quỷ bày kết giới vây lại vì ai cũng mong tồn thất có thể ở mức nhỏ nhất, trong kết giới đao quang kiếm ảnh, ám khí bay loạn xạ, máu đỏ đầm đìa nhưng lại không có ai bị giết chết.

Bên ngoài kết giới, Dạ Ly Lạc nắm tay Nhược Ly nhân nhả rời đi, giống như sau lưng chẳng có chuyện gì xảy ra, Dạ Ly Lạc lại tiếp tục chủ đề đang dở vừa nãy với Nhược Ly, "Theo quan sát vừa rồi ta thấy bọn chúng chắc chắn là tử sĩ Yêu giới, xem ra đám gia hỏa kia đã không còn kiên nhẫn nữa rồi."

Trong lời nói của hắn vẫn chứa đựng vẻ cuồng ngạo thường ngày, nhưng bản thân hắn vốn cũng rất cuồng ngạo nên những kẻ kia hẳn không hề để vào mắt, hẳn chưa xử lý bọn chúng chỉ vì thân phận Yêu hoàng của Nhược Ly, nếu không hẳn đã ra tay trừ bỏ sạch bọn chúng.

"Chẳng lẽ là Sài Hưu vương hoặc là Hồ Hưu vương? Hay là Báo Hưu vương đang bị trọng thương làm?" Nhược Ly nhíu mày lại, dễ nhận thấy trong câu hỏi của nàng lộ ra sát khí, nàng đã cho bọn họ cơ hội, nếu vẫn tiếp tục ngăn cản con đường của nàng, dù nàng chưa có được yêu lực cường đại thì sẽ dùng biện pháp nam hiểm để trừng trị bọn chúng.

"Không vội, việc quan trọng trước mắt là tìm được Ngự Linh Châu." Dạ Ly Lạc vuốt tóc Nhược Ly tựa như đang trấn an nàng, vừa chạm vào thì có cảm giác mềm mại như tơ lụa khiến hắn không muốn rời tay.

Đột nhiên ánh mắt hắn tối sầm lại, nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo yêu lực mạnh mẽ đánh ra, thẳng tắp đánh bay thích khách sau lưng khiến hắn dính vào trên hòn son giả.

Trong nháy mắt thích khách kia bị cỗ cường đại yêu lực kia chấn động khiến lục phủ ngũ tạng vỡ nát, thất khiếu chảy máu, mắt trợn trừng chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì đã chết.

Bởi y nhớ rõ ràng là y không hề lộ ra, ngay cả hơi thở cũng giấu kín, như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ bị Dạ Ly Lạc phát hiện, bị một chiêu trí mạng, khiến y đến chết cũng không nhắm mắt.

Nhược Ly cũng nhận ra sự bất thường, mặc dù nàng gần như không có yêu lực, nhưng ngày ngày uống máu của Dạ Ly Lạc, lại thêm khế ước hắn định ra thì khi yêu lực trên người hắn dao động, nàng vẫn có thể cảm giác được một chút. Vì vậy ngay sau đó nàng cũng bắt đầu cẩn thận, trên tay cũng xuất hiện một loại độc được.

Bốn phía đã được bố trí kết giới trong suốt, hơn nữa kết giới do Dạ Ly Lạc bố trí cực kỳ chắc chắn, nhưng hắn vẫn cẩn thận bảo hộ Nhược Ly ở trong ngực, nói, "Theo sát gia."

Dáng vẻ của Dạ Ly Lạc vẫn nhẹ nhàng bình thản như mây gió, nhưng từ sự đề phòng của hắn, Nhược Ly biết nhóm thích khách này nhất định lợi hại hơn đám vừa nãy, vì vậy trong nháy mắt nàng ý thức được, mục đích của đám thích khách vừa rồi có lẽ chỉ muốn giữ chân tứ đại hộ pháp, khiến nàng và Dạ Ly Lạc đơn độc.

Nàng không khỏi cười nhạo một tiếng, bọn chúng chắc cho rằng khiến Dạ Ly Lạc tự thân động thủ thì bọn chúng có thể chiếm được tiện nghi sao, không biết là bọn chúng đánh giá cao thực lực của bản thân hay là đánh giá thấp thực lực của Dạ Ly Lạc, hay thực sự là quá xem thường Nhược Ly nàng?

Ba bước hai bên kết giới không quá lớn, Nhược Ly biết đây là Dạ Ly Lạc cố ý, hẳn đã nổi lên sát tâm. Dạ Ly Lạc cúi đầu liếc Nhược Ly, nhìn thấy độc được trên tay nàng, trên mặt nàng có vẻ rất háo hức muốn thử, liền nhẹ nhàng nói, "Nàng có thể hạ độc xuyên qua kết giới."

Nhược Ly vừa nghe thì cảm thấy rất phấn chấn tinh thần, nàng còn đang lo không có vật gì cho nàng thử nghiệm độc, tự nhiên hôm nay có kẻ tự chui đầu vô thì ngại gì không thử, có sự che chở của Dạ Ly Lạc nên nàng càng yên tâm.

Yêu lực trên người Dạ Ly Lạc phóng ra xung quanh kết giới, tỏa ra kim quang nhàn nhạt, những thích khách kia mới vừa tiếp cận kết giới đã bị cháy phải lui về phía sau mấy bước.

Vừa bị đánh lui lại thì bị Dạ Lượng tiêu diệt, có thể nói rất náo nhiệt, Nhược Ly thấy Dạ Ly Lạc đồng ý cho nàng thí nghiệm thì lập tức từ trong dị không

gian Dạ Ly Lạc làm cho nàng lòi ra mấy chai chai lộ lộ, trong này có rất nhiều loại độc được do nàng chế được.

Nhược Ly loay hoay với đồng chai lọ, cái nào cũng muốn dùng thử, cuối cùng nàng ý thức được mình còn cần phải đem mấy thứ này bán lấy bạc, vì vậy chọn một loại được có tên là Định Thân cỏ, là loại gần đây nàng mới vừa chế được ở chỗ Dạ Mị.

Định Thân cỏ*(cỏ: một độc vật hại người), nghĩa cũng như tên, người bị trúng độc này sẽ không thể cử động, nếu người thi cỏ không tiến hành giải cỏ, thì người trúng cỏ sẽ bị như vậy suốt, bởi vì bị bất động cho nên khí huyết chậm lưu thông, nếu để vượt qua một ngày, người bị trúng độc sẽ rơi vào trạng thái ngủ say cho đến khi chết luôn trong giấc ngủ.

Mà lúc nàng mới lấy được loại Định Thân cỏ này về, nàng còn cải tiến một chút, tăng thêm một vị độc được vào đó, loại bổ sung này khiến người bị trúng độc cả người khó chịu vô cùng, rồi lại không có cách nào nhúc nhích, cho dù ngủ cũng không ngừng mơ thấy ác mộng, chết đi trong sự hoảng sợ.

Nhược Ly nhẹ nhàng cười, sau đó phóng cổ độc trong tay ra, Dạ Lượng vừa trông thấy hành động này của nàng, vội vàng chạy vào Dị Không Gian của mình, lúc ở trong rồi, hắn vẫn còn vỗ vỗ trái tim nhỏ bị dọa dẫm đến đập thịch thịch, những thích khách kia hắn không sợ nhưng những loại độc được kỳ quái của tiểu tỷ tỷ này khiến hắn sợ hãi vô cùng.

Dạ Ly Lạc cung chiêu nhìn thần thái hưng phấn của Nhược Ly, hắn đưa tay lên vẫy một ghế đá bay tới, sau đó vẫn một bộ dạng lười biếng thường ngày ngồi xuống ghế, nhìn Nhược Ly bận bịu ở đó, ánh mắt hắn chuyên chú nhìn nàng giống như cả thế giới này chỉ có một mình nàng.

Căn bản với yêu lực của Nhược Ly thì không thể phóng cổ độc ra xa được, nhưng được Dạ Ly Lạc âm thầm trợ trợ nên mấy tên thích khách bốn phía đều trở thành vật thí nghiệm của nàng.

Bọn chúng vừa trúng độc thì không thể cử động, trên mặt hiện rõ vẻ khổ sở, Nhược Ly biết cổ độc của nàng đều phóng trúng mục tiêu, lúc này bắt đầu thử một loại độc khác -- vạn kiến căn cốt.

Loại độc được này uy lực lớn hơn nhiều so với loại độc vừa rồi, vô sắc vô vị, tứ tán theo không khí, chỉ cần khê hít vào một chút thôi thì không tới một khắc sau sẽ cảm thấy cả người nhột nhột đau đớn khó nhịn, giống như có hàng vạn con kiến gặm cắn, cho dù gãi rách da cũng không cách nào hóa giải.

Những thích khách vốn còn đang ôm hi vọng đột nhiên ngã xuống đất kêu rên, cả người nhột đau khó chịu, giống như có cái gì đang cắn cắn xương cốt của bọn chúng, trong nháy mắt mỗi người đều tự gãi đến rách da nhưng không có cách nào để nén được sự đau đớn.

Nhược Ly khẽ chau mày, cảm thấy mình dùng nhầm hàng rồi nên vội vàng hạ thêm một lần Định Thân cỏ, ngăn cản bọn chúng tự hủy hoại bản thân, nếu gãi rách da xấu xí rồi ai còn dám mua bọn chúng? Mất công điều dưỡng để bán được thì lại tốn nhiều bạc. (Phượng: tự nhiên thấy tội nghiệp mấy bạn thích khách ghê ^^)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tương kế tựu kế

Mặc dù bọn chúng không thể động đậy nhưng vẫn có thể lên tiếng, trong lúc này tiếng kêu rên vang lên khắp nơi, mấy chục tên thích khách té xuống đất không nhúc nhích được, từng tên khó chịu đến mức hận không thể cắn lưỡi chết đi cho xong, đáng tiếc ngay cả động tác này bọn chúng cũng không làm được.

Lúc này Dạ Quý, Dạ Mị cùng Dạ Vồng đã xử lý xong đám thích khách ở phòng nghị sự, lúc ba người bọn hắn vừa chạy tới, còn chưa đến gần thì Dạ Mị liền chau mày, trong nháy mắt mở ra một kết giới bảo hộ xung quanh ba người họ.

Dạ Vồng thấy vậy cũng cảm thấy không ổn, cảm giác có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cẩn thận nhìn lên liền thấy một đám thích khách nằm la liệt trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng thống khổ giống như ăn phải ***, hắn liền quay đầu lại quát Dạ Mị.

"Người lại cho tiểu thư loại được gì mà nhìn dọa người như vậy!" Dạ Vồng gào xong, Dạ Quý cũng liếc mắt nhìn Dạ Mị đầy vẻ tò mò, được này xem ra cũng không phải là hiền lành gì.

Dạ Mị cười khan hai tiếng, hắn nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt lại nhìn Nhược Ly bên kia, chỉ cảm thấy trò quá thật giỏi hơn thầy rồi, có lẽ chính hắn cũng không ngờ Định Thân cỏ kết hợp với Vạn kiến căn cốt lại có thể tuyệt vời như thế, thật khiến hắn mở rộng tầm mắt, khỏe miệng không khỏi nở một nụ cười kỳ quái.

Dạ Vồng vừa nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Dạ Mị liền cảm thấy chắc chắn không có việc gì tốt, cả người run lên, lui về phía sau một bước, cách xa cái tên không bình thường này một chút, nếu không lát nữa hắn ta nổi điên lên thì ở gần hắn lại mang họa vào thân.

"Chơi đã chưa?" Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly càng ngày càng tận hứng, một đôi mắt đẹp vô cùng tỏa sáng nhìn chăm chăm vào những tên thích khách trước mặt, chói mắt khiến người ta không dời mắt nổi, hắn có hơi ghen tỵ liền cất ngang thí nghiệm của nàng.

Nhược Ly vẫn chưa chơi đủ nhưng nhìn lũ thích khách này bị nàng chinh đến thể thảm không nổi, nhớ ra còn phải đem bọn chúng đi bán vì vậy nàng liền dừng tay.

Nàng cẩn thận bỏ hai loại dược này vào Dị Không Gian, sau đó xoay người lại lôi kéo cánh tay Dạ Ly Lạc làm bộ như phải đi, lúc đi vẫn không quên trao một nhiệm vụ nặng nề cho Dạ Vồng, "Dạ Vồng hộ pháp, những thích khách này làm phiền người đưa đến kỹ viện bán, bạc thu được dùng để tu sửa những nơi bị hư hại, nếu không bán được cho kỹ viện thì bán cho tiệm thuốc làm người thử dược cũng được."

Những thích khách kia vừa nghe tức thì trợn to hai mắt, sao trên đời này lại có người biến thái như vậy, nhiệm vụ ám sát thật bại không những không được chết mà còn bị bán vào kỹ viện, khiến bọn họ sống không bằng chết.

Dạ Ly Lạc nhẹ giọng cười, hần bắt đầu đi lác đác, sau đó cứng chúi nắm ngược lại tay Nhược Ly, vừa đi vừa chậm rãi nói, "Tiểu Nhược Ly, nàng thật nghịch ngợm." Lời này chứa đựng ba phần cưng chiều, sáu phần bắt đầu đi, chỉ có một phần là giận trách.

Dạ Vồng chỉ cảm thấy cả người run lên, khỏe miệng như bị rút gân, đến bây giờ hần vẫn không quen với việc chủ tử nhà mình dịu dàng như thế, vội vàng triệu tập ám vệ

đến mang những thích khách nửa sống nửa chết đi.

"Đều tại tên ẻo là kia gây họa khiến ta phải khiêng vác mấy tên nửa sống nửa chết này!" Dạ Vồng thu dọn những tên kia một đến nỗi thở không ra hơi, liếc mắt thấy Dạ Mị đang nhàn nhã đứng một bên xem náo nhiệt, tức thì lại khôi phục lại công phu sư tử hống của mình, gào lên.

"Chắc chắn, Dạ Vồng, xem vẻ mặt của người kia, sao lại giống như ăn phải **** thể, thật khiến người ta thấy chán ngán." Dạ Mị tựa vào núi giả bên cạnh nhàn nhã phe phẩy quạt, một bộ dáng thanh thản nhìn Dạ Vồng thêm dầu vào lửa nói.

Dạ Vồng vừa thấy, trong nháy mắt tính khí nóng nảy trở dậy, hần hừ lạnh một tiếng, làm như muốn xông tới đánh Dạ Mị, nhưng Dạ Mị vẫn rất bình tĩnh tựa vào núi giả bên cạnh, chiếc quạt đang phe phẩy trên tay cũng không hề run rẩy chút nào.

Quả thật, Dạ Vồng còn chưa đến gần thì Dạ Quỷ đã kéo hần lại, trách cứ nói, "Lúc này là lúc nào rồi mà hai người các người còn ở đây ồn ào, mau mau sắp xếp chỗ này cho ổn thỏa, gần đây không yên ổn, tất cả đều cảnh giác một chút cho ta!"

Thấy dáng vẻ nghiêm túc này của Dạ Quỷ, Dạ Mị cũng thu hồi bộ dạng lười biếng, sắc mặt cũng hơi nặng nề, lúc này đến liền tiếp hai nhóm hiển nhiên không phải chung một hội, xem ra càng ngày càng có nhiều kẻ không chịu nổi sự tịch mịch rồi.

Dạ Vồng cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường, nhưng bằng sự thông minh của hần, hiển nhiên không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, lại thấy Dạ Quỷ hơi nổi giận, hần nhìn Dạ Mị hừ lạnh một tiếng, dứ dứ quả đấm, sau đó xoay người tiếp tục xử lý chuyện Nhược Ly giao phó.

Đương nhiên hần cũng không dám chọc giận Nhược Ly. Không nói chủ tử của bọn họ rất sủng ái nàng, mà chính mấy cái chai lọ của nàng cũng có thể khiến hần không chịu nổi!

Trong tầm điện, Nhược Ly nhún mảy ngồi bên mép giường nhìn Dạ Ly Lạc đang ngồi đọc sách bên kia, một lát sau nàng mới do dự hỏi: "Lạc, hai nhóm người kia là cùng một hội sao?"

Dạ Ly Lạc nghe nàng hỏi vậy liền nở nụ cười, hần đã sớm biết Nhược Ly vẫn nhìn chằm chằm vào hần, hần cũng đang đợi nàng lên tiếng, Nhược Ly luôn có suy nghĩ của riêng mình, hiện tại yêu lực của nàng còn yếu nên hần không muốn tạo thêm áp lực cho nàng, tất cả hần đều chờ nàng lên tiếng trước, nếu không sẽ khiến nàng càng thêm dè dặt.

Hần để sách xuống đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu đối diện với đôi mắt chứa đầy sự nghi ngờ của nàng cưng chiều nói: "Không phải một nhóm, nhưng đều là người của Yêu giới."

"Hà? xem ra có rất nhiều người không ủng hộ ta làm Yêu Hoàng, không chừng lát nữa còn có kẻ không phục đến hành thích." Nhược Ly nhướn mày nói, trong giọng nói chứa ngạo khí hủy diệt cả thiên địa.

Dạ Ly Lạc lười biếng bước đến ngồi xuống cạnh Nhược Ly, đưa tay đùa nghịch mái tóc dài bạch kim của nàng, cúi đầu như đang suy tư, một lát sau mới lười biếng lên tiếng: "Vậy thì tôi một người giết một người, tôi một đôi giết luôn một đôi."

Đối với việc hành thích này hần cũng không để trong lòng, tuy trời đất bao la nhưng hần không tin có kẻ có thể dễ dàng lấy tính mệnh của hần chứ đừng nói tổn thương Nhược Ly, nếu không thì ám vệ của hần đã thành bọn vô công rồi nghề rồi.

"Lạc, ta muốn tìm ra kẻ đứng sau chuyện này, không thể để cho hần ung dung tự tại được." trong mắt Nhược Ly lóe lên sự tàn nhẫn, nàng không muốn kẻ khác coi nàng như quả hồng mềm mà bóp, lần lượt đến hành thích nàng, xem hoàng cung của nàng như ha viên nhà bọn chúng sao? Liên tiếp cho người hành thích nàng như vậy đã chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng.

"Hà? nàng muốn làm gì?" Dạ Ly Lạc nhìn tiểu nữ tử tràn đầy tự tin bên cạnh trọng lòng cũng cảm thấy hứng thú, chiếu theo cách làm của hần, chính là tình nguyện giết lầm ba ngàn tên cũng không để sót một tên, nhưng lúc này nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin này của nàng đã nghĩ ra được một biện pháp hay.

"Tin tức tất cả bọn thích khách đều bị bắt có lẽ đã đến tay người kia, nếu hần ta đã biết lần ra tay này thất bại nhất định sẽ phái thêm một đám nữa đến." Đôi con ngươi của Nhược Ly xoay tròn, cả người lộ ra một cỗ khí linh động, khiến Dạ Ly Lạc không tự chủ nhếch miệng hỏi tiếp: "Vậy thì làm như thế nào?"

“Ngày mai truyền ra tin tức chàng đã đi thăm dò vị trí của Ngự Linh Châu, như vậy chỉ còn ta một thân một mình ở hoàng cung, bọn họ nhất định sẽ phải ra nhóm thích khách thứ hai, đến lúc đó ta già bộ bị thương để cho vài tên thích khách chạy thoát, như vậy có thể biết được kẻ sai khiến là ai, nếu như bọn họ không mắc mưu thì một khi tin tức ta bị thương truyền ra ngoài”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hai cỗ thế lực ngầm

Edit+beta: Ha Phuong

Nhược Ly nhếch môi nở nụ cười đầy ý vị sau đó nói tiếp, "Tin tức này vừa lan ra, người nọ nhất định sẽ không chịu ngồi yên, đến lúc đó nếu có người lộ đầu, mặc kệ đó có phải là người chỉ điểm phía sau màn hay không nhưng trong lòng đã có dị tâm, chúng ta đều phải trừ khử hết! Coi như làm nhụt chí khí của bọn chúng, cũng cho đám người không an phận đang rục rịch chộn rộn kia tạm thời có điều kiêng kỵ."

Dạ Ly Lạc hết sức nghiêm túc nghe Nhược Ly diễn tả, cuối cùng thấy Nhược Ly đã nói xong, nhìn thấy nụ cười hưng phấn trên môi nàng chợt khiến lòng hắn cảm thấy ấm áp.

Hắn cũng nở một nụ cười tán thưởng, nhưng mà hắn không có kinh nghiệm trong việc biểu đạt tình cảm của mình, cuối cùng vẫn là chỉ nhỏ nhẹ gật đầu, coi như là đồng ý.

Nhược Ly thấy hắn đồng ý thì rất vui mừng, mặc dù biết nam nhân này yêu mến mình, nhưng người này quá thâm trầm nên có đôi khi nàng vẫn phải cẩn thận một chút, lỡ như không cẩn thận dẫm phải đuôi của hắn lại phải mang bản thân ra để bồi thường, lúc đó không phải là hắn sẽ chiếm được tiện nghi sao.

"Nàng thích là được." Hắn chỉ thản nhiên nói một câu lại đánh rớt tất cả bản khoản trong lòng Nhược Ly, nàng cười yếu ớt, nhìn tên yêu nghiệt lười biếng kia chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Hai người nhìn nhau cười, chẳng qua Nhược Ly lại có cảm giác nụ cười của Dạ yêu nghiệt có chút mập mờ, quả thật, ngay sau đó hắn nghiêng người tới, môi mỏng thiếu chút nữa đụng trúng cái miệng nhỏ của nàng, hắn sâu kín nói, "Nếu gia đều nghe theo Tiểu Nhược Ly, như vậy hôm nay nụ hôn chúc ngủ ngon lâu hơn một chút nhé?"

"." Nhược Ly nhìn bộ mặt yêu nghiệt của hắn áp sát mình, trong nháy mắt im lặng, nàng biết nếu người này mà không đạt được ý đồ thì nhất định không từ bỏ.

.

Tiên giới.

Thiên đế ngồi ngay ngắn ở trong thư phòng, đột nhiên ông ta liếc mắt về bên phải, làm như có chút bất mãn chau mày, nhất thời chỗ tối phía bên phải liền cháy ra vết máu màu đỏ, người tới vội vàng quỳ xuống, gương mặt không chút thay đổi, giống như người bị thương căn bản không phải hắn.

"Lần đầu tiên đã thất bại thì lần sau sẽ càng khó hơn." Thiên đế bình thản nói, trên mặt nở một nụ cười ôn hòa, nhưng nhìn thế nào cũng có cảm giác rất lạnh lẽo.

Ông ta không ngờ thống lĩnh ám vệ của mình lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, hắn dám xem thường thực lực của Âm vương, người được xưng là thần thoại của Yêu giới.

Tên ám vệ kia cúi gầm đầu, một câu phản bác cũng không có, thật ra đúng là hắn đã đánh giá thấp thế lực của Dạ Ly Lạc, nhưng những ám vệ mà hắn phái đi hành thích cũng đều là tinh anh một trăm người mới tuyển được một người vậy mà vẫn thất bại thảm hại.

"Thuộc hạ thất trách!" Nam tử kia nói xong liền nâng thanh đao, tự chặt đứt cánh tay trái của mình, cánh tay hắn liền rớt xuống đất, máu chảy đầm đìa nhưng hắn cũng không nhúc nhích một cái, nhưng trên mặt tái nhợt chứng tỏ hắn rất đau đớn.

Thiên đế vẫn đang nhìn cánh tay bị chặt rơi trên mặt đất của nam tử kia, cảm thấy nó làm ô uế nơi của ông ta tức thì chân mày nhăn lại, ông ta vung tay lên, cánh tay kia trong nháy mắt rửa nát, sau đó dần dần biến mất.

"Bẩm báo Thiên đế, trước khi chúng ta đến còn có một nhóm thích khách của Yêu giới, không biết vì sao bọn họ lại ra tay." Thủ lĩnh ám vệ bẩm báo, lúc bọn họ đến đã thấy có một nhóm thích khách đang bị tam đại hộ pháp cuốn lấy, nên bọn họ mới có thể trực tiếp ám sát Âm Vương và Nhược Ly, nhưng lại không ngờ thực lực lại chênh lệch lớn như thế.

"Hả?" Thiên đế cảm thấy hứng thú, ánh mắt ông ta khẽ chuyển động, sau đó nở nụ cười, "Xem ra không cần Tiên giới xuất thủ lộ liễu, bất hòa với bọn họ

hiển nhiên là Báo Tộc, Hồ Tộc, Sài Tộc."

"Người phải người âm thầm gặp mặt bọn chúng, nói cho chúng biết có người nguyện ý ủng hộ bọn chúng, nếu những thích khách kia vốn chính là do chúng phái đi, vậy thì chúng ta cũng bớt việc, nếu không phải thì khích bác bọn chúng xuất động thế lực của mình, bản tiên muốn Yêu giới đại loạn!"

Đương nhiên ông ta cũng có dã tâm thống nhất tứ giới, theo ý ông ta, bọn họ là tiên ở trên trời, vốn đã áp đảo ba giới kia, người trên tiên giới đều có tiên lực siêu quần, lại là dòng dõi thuần khiết hà cớ gì lại chỉ cai trị một giới.

Nhưng ông ta lại không biết, trong mắt của con dân ba giới kia bọn họ chỉ là một đám núp ở trên trời, bao nhiêu năm không dám ra ngoài, chỉ là một đám nhát gan. Tiên, chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.

"Đạ, thuộc hạ tuân lệnh!" Thủ lĩnh ám vệ kia vội vàng lĩnh mệnh, hắn ôm cánh tay cụt cổ ngăn máu chảy máu quá nhiều, d.đ.l.q.đ hắn cũng biết đây chính là cơ hội cuối cùng của bản thân.

"Lần sau còn như vậy thì không cần đến đây nữa!" Thiên đế ôn hòa nói, sau đó cúi đầu xem sách hết sức chăm chú.

Nhưng lúc ám vệ kia định rời khỏi, ông ta làm như đột nhiên nhớ ra điều gì, có chút không yên lòng, sợ tên ám vệ kia lại làm hỏng chuyện liền bổ sung một câu, "Ám vương không thể khinh thường nên các ngươi hãy nghiêm túc đối đãi."

Đến hôm nay chính Thiên đế cũng không thể khẳng định Yêu Hoàng đương nhiệm có phải là Nhưộc Ly hay không, bởi vì hôm đó tất cả thiên binh thiên tướng đuổi theo nàng đều bị Ám vương giết chết, Yêu Hoàng này mặc dù nhìn như giống như Tiên Hồ, nhưng theo thám tử hồi báo nói nàng không hề có tiên khí, mà là yêu khí thuần khiết khiến ông ta càng nhìn không thấu.

Nhưng mặc kệ có phải là bẫy rập do Ám vương bày ra để dẫn dụ ông ta hay không, bất kể thế nào thì Yêu Hoàng này ông ta nhất định d.đ.l.q.đ phải trừ khử, ông ta vừa tìm được một Tiên Hồ thay thế cho nên Nhưộc Ly đã không còn giá trị gì để lưu lại, vì vậy ông ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

.....

Trong lều trại của Sài Hâu vương

Một bóng đen ẩn ở trong bóng tối, có vẻ như rất giận dữ, hắn tận lực đè thấp âm thanh nói, "Không ngờ toàn quân sẽ bị diệt, có muốn phái ra nhóm thứ hai hay không?"

Sài Hâu vương sắc mặt không thay đổi, hắn ngồi ngay ngắn bên trong, an tĩnh uống rượu, đôi mắt xanh trên khuôn mặt già nua khẽ nháy lại.

Qua một lúc lâu, người ẩn trong bóng tối lại càng sốt ruột hơn, hắn rút cuộc lại mở miệng, "Những thích khách kia không chết mà đều bị đưa vào kỹ viện, không biết người có biết hay không?"

"Cái gì, Yêu Hoàng có phải điên rồi hay không?" Người nọ dường như không tin nổi, dù trên mặt cũng không lộ ra biểu cảm nhưng cũng có thể đoán được ông ta nhất định rất kinh khiếp.

"Hôm nay, Bốn vương thật sự không thể hiểu nổi nàng ta nghĩ như thế nào rồi, hình như, nàng ta thật không hề đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ, hành động của nàng ta không thể theo như bình thường mà tính toán." Sài Hâu vương bắt tri bất giác lộ ra thần thái hưng phấn, đôi thủ như vậy mới kích thích được ý chí chiến đấu của ông ta.

"Nếu nói như vậy, thật đúng là không thể nhận ra được thân phận của nàng ta, chỉ tùy tiện đeo cổ ngọc thượng thần Khử Yêu Ngọc cũng khiến người ta suy nghĩ không ra." Cái người đang ở trong góc tối kia hình như không có chủ ý, hắn cũng không nghĩ tới tân nhiệm Yêu Hoàng này sẽ khó trị như vậy, vốn tưởng rằng nàng chỉ đơn giản là một con rối, hôm nay nhìn lại hắn cũng không biết rõ nàng rút cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu sức mạnh, "Bây giờ nên làm gì?"

"Ngày mai xem nàng ta sẽ làm gì rồi tính toán tiếp." Báo Hâu vương lắc lắc ly rượu, hôm nay chỉ có thể địch không động thì ta không động, nếu không bứt dây động rừng bại lộ chính mình.

Người trong góc tối im lặng một lúc, dường như cũng nghĩ không biện pháp nào khá hơn nữa nên đành phải đồng ý, sau đó chợt lách người liền biến mất ở trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đại diện đẳng cơ đã qua, các yêu Hầu vương liền muốn trở lại đất phong của mình, nhất là bọn họ lại mang theo quân hộ vệ của mình, vậy ở đây như vậy hết sức nguy hiểm.

Các lộ yêu Hầu vương cùng Hầu Gia tự nhiên cũng hiểu biết rõ đạo lý này, bọn hắn vốn cho rằng tân nhiệm Yêu Hoàng chỉ là một con rối có thể mặc cho chủ nhân dợt dây, cho nên mang đến quân hộ vệ cường đại dĩ nhiên là tối biểu hiện thực lực của mình.

Nhưng hôm nay thấy thái độ của Âm vương, liền biết tiểu Yêu Hoàng này cũng không giống một con rối, từ xưa kiêng kỵ nhất uy hiếp thiên nhan, vì vậy quân hộ vệ bọn họ mang đến liền trở thành phiền toái lớn nhất của họ.

Những Hầu gia nhanh chóng cùng đội quân hộ vệ của mình rút về đất phong, bọn họ lúc này chỉ mong được bình yên, tránh rước họa vào thân không cần thiết.

Ngay cả Báo Hầu vương còn bị chinh thê thảm như vậy, bọn họ đều là những tiểu lâu có tư cách gì ở chỗ này hao tổn, cho nên hiện vùng phụ cận để đô chỉ còn lại bảy yêu Hầu vương.

Sáng sớm nay, Âm Dạ Hầu vương, Sài Hầu vương, Hồ Hầu vương cũng chào từ biệt, Nhữc Ly cũng không giữ lại, dù sao có nhiều quân đội bao quanh để đô như vậy chỉ khiến cho dân chúng lo lắng sợ hãi.

Còn Xà Hầu vương cũng hay trò chuyện với Nhữc Ly, hơn nữa bạc kia là nhờ nàng tính toán mà có được, nên lưu nàng lại còn đội hộ vệ phần lớn cũng rút lui.

Hồ Hầu vương và Sài Hầu vương nói là ngày mai lên đường, hôm nay còn muốn đi mua sắm một ít đồ vật, mà Báo Hầu vương thì coi như là đang nương nhờ nơi này, bởi vì Nhữc Ly căn bản cũng không cho ông ta thuốc giải, lúc này ông ta hết sức khó chịu, một nửa thân tàn phế rồi, vì vậy ông ta có muốn rời đi cũng không được.

Sáng sớm tinh mơ, Dạ Ly Lạc và Nhữc Ly cùng đi tiễn các vị Hầu vương, sau đó Dạ Ly Lạc rời đi trước thăm dò vị trí Ngự Linh Châu, để lại ba người trong tứ đại hộ pháp, Hoàng Thành vốn nào nhiệt như vậy trong chớp mắt liền vắng lặng.

Sau khi Dạ Ly Lạc rời đi, Nhữc Ly vẫn xử lý mọi chuyện trong cung như bình thường, nhìn một chồng tấu chương trước mắt, Nhữc Ly thật hận không thể mang đốt hết, tiết kiệm nhìn thấy mà đau đầu, nhưng tức thì tức, nhưng nếu nàng muốn làm tốt vị trí Yêu Hoàng này, thì phải nghiêm túc làm những cái này.

Nhữc Ly tựa vào Long ý, nhìn chiếc ghế này điêu khắc kim long, trong nháy mắt cảm thấy khó chịu, Yêu Long nhất tộc cũng đã bị diệt, nàng tại sao còn phải dùng đồ vật chạm trổ hình rồng chứ, Nhữc Ly đánh gãy chiếc ghế sau đó hô lên:

"Người đâu!" Nhữc Ly lười biếng nói, sau một thời gian chung đụng với Dạ Ly Lạc, mặc dù không phải là bất chúc, nhưng mỗi ngày mưa dầm thấm đất, Nhữc Ly cũng dần dần tạo thành sự lười biếng trong khí phách giống như Dạ Ly Lạc.

Trưởng thị vệ trong một giây liền phi thân mà vào, cung kính quỳ gối bên dưới, "Tham kiến Yêu Hoàng Điện hạ! Không biết Điện hạ có gì phân phó?"

Nhữc Ly liếc mắt nhìn nam yêu đáng vẻ lâu cá đang quỳ gối phía dưới, chợt cảm thấy đây không phải tài năng đáng được bồi dưỡng, không trách được ngày hôm qua thích khách đánh vào tận hậu hoa viên, vậy suy ra một người có thể bảo vệ được hoàng thành đều không có.

"Truyền Văn Hoàng quý phi." Nhữc Ly vừa nghĩ, làm lại phục sức cũng nên tìm Hoàng quý phi, dù sao những nam yêu cũng không thể hiểu cái này, lại nói nàng nhìn người này thế nào cũng không yên tâm, bạc của nàng đã rất ít rồi nên nàng cũng không muốn bạc mình vất vả lấy được lại để cho tên này phung phí hết.

Người thị vệ trưởng kia vừa nghe, vội vàng bái một cái, lại xá một cái, cấp bậc lễ nghĩa đều làm đầy đủ, sau đó quay đầu lại hô lên, "Truyền Văn Hoàng quý phi!"

Lúc ban ngày thì thị vệ trong đại điện hết sức đầy đủ, lời nói được truyền đi, tầng tầng lớp lớp, lại hiện ra khí phái của hoàng gia, nhưng bên ngoài càng tỏ vàng nạm ngọc như vậy thì bên trong lại càng thô rửa, càng khiến Nhữc Ly nhức đầu, xem ra muốn thống trị được còn phải hao phí một chút tâm tư.

"Ôi a...! Sao mặt mày tiểu Yêu Hoàng của chúng ta lại ủ ê thế này?" Xà Hầu vương Tí Tí bởi vì lúc trước cùng Nhữc Ly nhất trí hợp ý, cho nên hai người chung đụng cũng tùy ý rất nhiều.

Xà Hầu vương không biết từ đâu uốn éo đi tới, từng bước một lách lách thân hình như rắn nước, lan hoa chỉ điểm lên khiến Nhữc Ly nhớ đến Dạ Mị, quả thật đúng là người một nhà, ngay cả làm động tác lan hoa chỉ cũng giống như vậy.

"A di Tí Tí, sao ngươi rảnh rỗi như vậy? Bạc trong quốc khố kiểm kê xong rồi à?" Nhữc Ly cũng không có khách khí, trực tiếp đâm nàng một phát.

Quả thật nghe vừa một tiếng "đi", Xà Yêu Hầu vương liền xù lông, lan hoa chỉ đang chỉ vào Nhữc Ly cũng run lên, "Di cái gì đi, gọi ta tỷ tỷ cũng e là đã khiến ta già đi rồi!"

"." Nhữc Ly thật chưa từng gặp qua người nào da mặt dày như vậy, số tuổi của bà ấy có khi làm bà nội của nàng e còn dư, còn tỷ tỷ.

Nhữc Ly thấy Xà Hầu vương thật xù lông rồi, vội vàng đưa ra một vấn đề mà hai người cảm thấy hứng thú nhất, "Không có chuyện thì không lên tam bảo điện, Tí Tí, ngươi tới là vì chuyện bạc trong quốc khố hay có vấn đề gì khác sao?"

Quả thật nhắc tới vấn đề này, sắc mặt Ti Ti nặng nề, nàng cảm thấy thị vệ trưởng cách đó không xa đi mà quay lại, vội vàng thể hiện phong thái đoan chính, nàng không quên, ở trước mặt người ngoài thì thể diện của Yêu Hoàng không thể tùy tiện giảm đáp.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, nghiêm túc trở lại nói, "Hồi bẩm Yêu Hoàng Điện hạ, các lộ yêu Hầu vương cùng Hầu Gia đã đều đã nộp bạc lên, số lượng này cũng nhiều đến kinh người nhưng vẫn không đủ, Bôn vương nhất thời cũng phán đoán không ra, rốt cuộc đây là tình trạng gì đây."

Nhược Ly suy tính một chút, cảm thấy không chỉ có bạc là được, vấn đề này cũng không thể giải quyết, nàng trầm mặc một hồi, sau đó kiên định nói, "Trước hết cứ cất bạc ở đó, sau đó thống kê hết tất cả các quỹ mỏ, mệnh cho những người đang sở hữu trong vòng ba ngày phải dâng lên, trước xử lý vùng lân cận Hoàng Thành, phái chuyên gia đi trông coi."

Ti Ti vừa nghe, khuôn mặt luôn luôn bốn cột cũng lộ ra sự khó xử, nàng cân nhắc một chút tìm từ, nói, "Điện hạ, đột nhiên chúng ta thu lại tài sản tư hữu của họ như vậy, có lẽ bọn họ sẽ không nguyện ý giao ra, hôm nay căn cơ bất ổn, có thể"

Câu nói kế tiếp Ti Ti còn chưa nói hết, Nhược Ly cũng đã biết, nàng đưa tay nhẹ lay động một chút ý bảo nàng ta không cần tiếp tục nói rõ, "Những người kia không muốn giao ra, người cứ ghi nhớ lại hết, đến lúc đó đồng thời xử lý bọn họ."

Ti Ti vốn còn hơi lo lắng, nhưng khi nhìn thấy ý cười tàn khốc trong mắt Nhược Ly thì cũng biết rõ, tiểu Yêu Hoàng này, cho dù không có Ám vương cần thận che chở thì nàng cũng không mất đi phong thái của mình.

Nàng không khỏi có chút mong đợi, không biết là có gì đang chờ đợi những người không biết nghe lời kia.

Thị vệ trưởng và Văn Hoàng quý phi đã đến, đang chờ ngoài cửa điện, thấy Xà Hầu vương đang ở bên trong nên vẫn không dám lên tiếng, Nhược Ly đi nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Văn hoàng quý phi nàng lại thấy có hơi không thoải mái, vẫn không lên tiếng gọi bọn họ vào.

Ti Ti hồi báo xong cũng đã hiểu được ý tứ của Nhược Ly, cung kính xá một cái cho hợp lễ nghĩa sau đó liền lui xuống, nhưng lúc quay đầu lại liếc mắt nhìn Văn Hoàng quý phi, cũng cảm thấy nàng ta có chỗ không bình thường, nhưng cũng không nói ra được là gì, liền cau mày rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hạ được

Thấy Ti Ti đã rời đi, Văn Hoàng quý phi liền đoan trang tiến vào, nàng ta nhẹ nhàng cúi đầu trông hết sức lễ độ, rất có khí phách của một mẫu nghi thiên hạ, "Nô tì tham kiến Điện hạ."

Nhược Ly cũng ngồi thẳng người lại, nàng phát tay trầm giọng nói, "Bình thân."

"Sắp tới sẽ có một trận huyên náo lớn, đến lúc đó có một chuyện bôn hoàng sẽ giao cho người xử lý." Nhược Ly tận lực dùng giọng quan tâm nói, Văn hoàng quý phi cho nàng cảm giác có một loại phản cảm nói không nên lời khi tiếp xúc với nàng ta.

"Ha ha, Điện hạ cần gì khách khí như thế, có chuyện gì trực tiếp phân phó nô tì là được rồi!" Giọng nói của Văn Hoàng quý phi hơi khàn khàn không giống như trước đây.

Nhược Ly chú ý tới liền hỏi, "Giọng nói của Quý phi bị sao vậy? Có phải là xử lý chuyện hậu cung mệt nhọc quá độ nên bị nhiễm phong hàn rồi không?" Mặc dù Nhược Ly không thích nàng ta, nhưng sau này vẫn còn có rất nhiều chuyện cần nàng ta làm, trong lòng hai người đều biết rõ sự quan tâm cũng chỉ là nghi thức xã giao, nhưng nên làm vẫn phải làm cho xong.

"Khiến Điện hạ lo lắng, nô tì ngẫu nhiên bị trúng phong hàn, đã để thái y kiểm tra và cho mấy phương thuốc, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi." Văn Hoàng quý phi dùng khăn tay che miệng nở nụ cười e thẹn, bộ dáng thẹn thùng y là lấy được sự quan tâm của trượng phu mình vậy.

Bộ dáng này khiến Nhược Ly cảm thấy hết sức ghê tởm, hai nữ nhân ở nơi này ngượng ngùng cái gì chứ. Nhược Ly ho nhẹ một tiếng, sau đó nói, "Sau này Bôn hoàng không dùng các loại trang sức trang trí hình Phi Long, người hãy cho người đổi lại toàn bộ trang trí bằng Ngân hồ đi!"

Lời ít mà ý nhiều, Văn Hoàng quý phi mới đầu hơi kinh ngạc, sau đó liền cúi đầu ngượng ngùng cười một tiếng, yếu ớt nói, "Là nô tì suy tính không chu đáo, nô tì sẽ sai người làm lại tất cả."

Thấy nàng ta đáp ứng, Nhược Ly liền không muốn nói thêm gì nữa, hiện tại có hơi hối hận vì đã gọi nàng ta tới, trực tiếp phái người thông báo cho nàng ta là được rồi, thấy nàng ta hôm nay kỳ quái thế nào ấy.

"Quý phi thân thể suy yếu, sớm mau chóng về nghỉ ngơi đi!" Nhược Ly trực tiếp đuổi người, vẫn còn hàng loạt tấu chương cần phải xử lý, nàng thật là không muốn cùng nàng ta ở đây phí thời gian.

Nhưng Văn Hoàng quý phi hình như có chuyện muốn nói lại thôi, nàng ta lui về phía sau một bước, lại xoay đầu lại nói, "Điện hạ, hôm nay Âm Vương điện hạ không có ở hoàng cung, không có ai chăm sóc ngài đi ngủ, không biết tối nay...tối nay, nô tì có thể hay không."

Nàng ta còn chưa nói xong, Nhượng Ly liền khoát khoát tay, "Ý tốt của Quý phi bổn hoàng ghi nhận nhưng tối nay bổn hoàng phải thức đêm để phê duyệt tấu chương, quý phi thân thể không tốt, vẫn nên nghỉ ngơi thật nhiều vào, không cần chiếu cố bổn hoàng đâu."

Văn Hoàng quý phi hiển nhiên không muốn nhưng bị nàng cự tuyệt, cũng chỉ có thể khẽ cúi đầu sau đó rời đi.

Nhượng Ly nhìn Văn Hoàng quý phi đã rời đi liền thở phào một cái, trong tiềm thức nàng cảm thấy vẫn nên phái người đi điều tra một chút về nữ nhân vẫn ở lý không chịu rời đi này, vì sao nàng luôn có cảm giác trên người nàng ta có gì đó rất kỳ quái.

.

Nhượng Ly xử lý những tấu chương đơn giản trước, còn những vấn đề phức tạp như lũ lụt, hạn hán thì nàng cũng chỉ có thể từ từ định đoạt, cái này cũng không phải một ngày là có thể giải quyết, nàng còn cần thương lượng cùng Dạ Ly Lạc.

Nhượng Ly ngồi ở trên ghế, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn một cách có tiết tấu, tin tức Dạ Ly Lạc rời đi cũng đã tung ra ngoài, hơn nửa ngày trôi qua rồi mà những người kia còn chưa có động tĩnh gì, Nhượng Ly cau mày, nhịp gõ càng lúc càng nhanh.

Cứ ngồi chờ cũng không phải là biện pháp hay, nàng nhìn sắc trời đã tối liền đứng dậy đi tới tẩm điện, lúc này nàng mới ý thức được đây là lần đầu tiên nàng chỉ có một thân một mình.

Nhượng Ly ngẩn ngơ nhìn chỗ trống bên cạnh mình, loại cảm giác giống như thiếu mất cái gì đó khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nhượng Ly cười gượng một tiếng, lắc lắc đầu, lại cảm thấy trong lòng càng thêm ám áp, có một người có thể thời khắc ở bên cạnh nàng là điều quá may mắn, mà trong lòng có bóng dáng của người đó lại càng thêm may mắn.

Bước chân càng lúc càng nhanh, vừa đến tẩm điện Nhượng Ly liền mệt mỏi tựa vào nhuễn tháp, nơi này còn tản ra mùi vị nhàn nhạt mát mẻ của Dạ Ly Lạc, cung nữ nổi đuôi mà vào, vừa định phục vụ nàng đi ngủ, Nhượng Ly liền nhắm mắt phất tay đuổi các nàng đi ra ngoài.

Hôm nay Nhượng Ly mặc một thân long bào màu vàng khiến nàng toát lên sự mạnh mẽ, nhưng nó cũng rất không thoải mái, mái tóc vẫn buộc lên đỉnh đầu nhưng nàng cũng chẳng buồn thả xuống, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đột nhiên cảm thấy có một đôi thon dài lạnh như băng tay xoa xoa trên đầu nàng, cẩn thận giúp nàng tháo kim quan trên đầu xuống, Nhượng Ly tưởng rằng mình ở trong giấc mộng gặp Dạ Ly Lạc, nàng nhẹ giọng ní non, trong giọng nói có hơi lăm lăm, "Lạc, giúp ta chải tóc."

Đôi tay đang đỡ mái tóc dài của nàng nghe vậy thì ngừng lại một chút, sau đó cầm chiếc lược bên cạnh nhẹ nhàng chải tóc cho nàng. Nhưng cảm giác này khiến Nhượng Ly cảm thấy có chút không thích hợp.

Nàng chợt mở mắt ra, nhìn thấy đôi tay trắng nõn đang chải tóc cho nàng, trong nháy mắt nàng đứng phát dậy, tròn mắt nhìn người phía sau, lại là Văn Hoàng quý phi?

Chân mày của Nhượng Ly nhăn lại, Văn Hoàng quý phi hiển nhiên cũng nhận ra được sự kinh sợ của Nhượng Ly, nàng ta cắn môi, hai bàn tay đan đan vào nhau, trong đôi mắt kiên cường xuất hiện một làn hơi nước.

"Chuyện gì?" Nhượng Ly biết nếu như là kẻ nguy hiểm nhất định sẽ không bị dẫn dụ đến, nhưng nàng ta đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình, cảm giác tiếp xúc với nàng ta vẫn rất không thoải mái, dù sao lúc xế chiều đã nói không cho nàng ta đến kia mà.

"Nô tì. Nô tì thấy Điện hạ mệt mỏi, liền hầm chén canh bổ khí, lúc đưa đến thấy Điện hạ đang ngủ nên nô tì không đành lòng gọi ngài." Văn Hoàng quý phi uất ức nói, "Nô tì làm kinh sợ đến Điện hạ, mong rằng Điện hạ thứ tội."

Nhượng Ly cũng biết nàng ta cũng hơi kinh ngạc, dù sao nàng lại coi nàng ta thành Dạ Ly Lạc, thấy nàng ta quỳ trên mặt đất liền nâng đỡ nàng ta dậy nói, "Quý phi thật có lòng, là bổn hoàng ngủ quên mất, người đứng dậy đi."

"Tạ điện hạ." Văn Hoàng quý phi xá một cái, sau đó cung kính đứng ở một bên, nàng ta ngược lên nhìn thấy Nhượng Ly thì trông mắt có sự kinh ngạc khó che dấu. Mái tóc của Nhượng Ly lúc này đều xõa tung, dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ còn có chút mơ màng.

Không khí rất lúng túng, Nhượng Ly vừa định đuổi đi người, vậy mà Văn Hoàng quý phi lại đến bên cạnh bàn mức ra một chén canh.

Chén canh mang đến thật đúng là rất thơm, lúc này Nhượng Ly mới nhớ tới mình còn chưa ăn bữa tối, có sẵn không uống cũng hơi có lỗi với chính mình, Nhượng Ly liền gật đầu ý bảo nàng ta bưng lại.

"Nô tì phân phó phòng bếp làm một ít điểm tâm, cũng đã mang đến, Điện hạ nếm thử một chút xem có vừa miệng không?" Nói xong, nàng ta lấy chiếc hộp đựng thức ăn tinh xảo ra sau đó bày biện điểm tâm lên bàn.

Nhượng Ly uống thử một hớp canh thấy tinh khiết mà không ngán, mùi thơm ngọt ngon miệng, đúng là hàng thượng phẩm, lúc nếm thử thấy bụng mình đúng là trống rỗng, nghĩ đến Dạ Ly Lạc trước khi đi đã dặn dò nàng nhất định phải ăn đúng bữa.

Nghĩ tới ánh mắt lúc rời đi của hắn, Nhược Ly liền vội vàng ăn thêm một khối điểm tâm, nếu để cho hắn biết nàng chưa ăn bữa ăn tối, đoán chừng lại dùng biện pháp biến thái nào đó trừng phạt nàng cũng nên.

Văn Hoàng quý phi nhìn Nhược Ly ăn ngon lành, đứng một bên tỉ mỉ hầu hạ, thỉnh thoảng chuyển khăn tay, chuyển món ăn, tóm lại hết sức hiền huệ, nhưng Nhược Ly vẫn cảm thấy rất kỳ cục, hai nữ nhân mà làm như hai vợ chồng già khiến nàng nổi cả da gà.

"Quý phi, không có chuyện gì. . . ." Nhược Ly còn chưa nói hết thì thấy đầu hơi choáng váng, nàng trừng to mắt nhìn Văn Hoàng quý phi nhu nhược trước mắt, đột nhiên phát hiện ra nàng ta không đứng ở chỗ nào rồi, quá nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Quyết không buông tha

Nhược Ly có cảm giác cả người mất hết sức lực hơn nữa còn cảm thấy nóng ran, liền vội vàng liều mạng dùng chút hơi sức còn lại dùng lực đánh đổ chén canh xuống đất.

Nhưng xung quanh lại không hề có một âm thanh nào truyền ra, Nhược Ly lập tức cảm thấy không khí xung quanh rất không bình thường, lúc này nàng mới phát hiện Văn Hoàng quý phi đã thiết lập một kết giới xung quanh hai người.

Do thân phận đặc biệt của Nhược Ly nên tứ đại hộ pháp chỉ canh gác bên ngoài điện, dù sao nam nữ thụ bất thân, không thể ở bên cạnh hộ vệ lúc nàng thay quần áo được, nhưng ai có thể nghĩ tới Văn Hoàng quý phi lại có tư tâm như vậy.

Nhược Ly cố nín thở, nàng tận lực giảm bớt dòng nhiệt nóng đang dao động trong cơ thể mình, cố gắng giữ vững chút tỉnh táo còn sót lại, chỉ cần nàng có thể kiên trì một lát thôi, nếu Dạ Lượng thấy Văn hoàng quý phi chưa ra chắc chắn sẽ đi vào kiểm tra.

Nhưng chuyện lại không đơn giản như Nhược Ly nghĩ, chỉ thấy khí chất trên người Văn Hoàng quý phi đột nhiên không giống như trước, nàng ta cười cười nhìn Nhược Ly rồi vung tay lên, lập tức những món trang sức trên đầu nàng ta đều biến mất, mái tóc dài xõa tung sau lưng.

Y phục trên người thoáng chốc chỉ còn lại bộ trung y màu trắng, Nhược Ly rốt cuộc biết là lạ ở chỗ nào rồi, nữ nhân này cư nhiên không có ngực, hơn nữa quần áo nàng ta mặc là kiểu của nam nhân.

Nhược Ly chỉ cảm thấy trên đầu trầm xuống, một loại dự cảm xấu đánh tới, em gái người, Văn Hoàng quý phi thế mà lại là một nam yêu.

"Người. . . ." Nhược Ly ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn, nàng thở hỗn hển, chén canh nàng vừa uống nhất định có vấn đề, lúc này cả người nàng nóng ran giống như bị hạ được khiến cho nàng khó chịu vô cùng, khi biết trước mặt là một nam yêu thì nàng lại cảm thấy có một loại khát vọng muốn gần gũi hắn ta.

"Người chuyển giới rồi?" Bốn chữ này đã hao hết hơi sức của Nhược Ly, hô hấp của nàng trở nên nặng nề, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ, tay lại không nhận được muốn xé rách y phục của mình, giống như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt nhiệt độ trong cơ thể.

"Chúng quy từ xưa đến nay trong hoàng cung không dễ dàng gì được để vương yêu thích." Giọng nói của Văn Hoàng quý phi không còn cố ý thay đổi nữa, tuy có hơi khàn đục nhưng cũng rất dễ nghe.

Trong giọng nói của hắn ta mang theo ý vị giễu cợt, nhưng hắn ta chưa bao giờ hối hận vì đã chủ động đi lên con đường này, thân phận của hắn vốn dĩ thấp kém, nếu muốn đứng ở chỗ cao thì không hy sinh là không được.

Hiện tại Yêu Hoàng là nữ nhân, đây đúng là ngày hắn ta khổ tận cam lai, hắn nhìn Nhược Ly, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng âm u, hắn ta là Hò yêu nhất tộc, mị thuật trên người đã luyện được đến mức thuần thực, hắn ta có thể bảo đảm chỉ cần một lần thì cho dù có là tiểu Yêu Hoàng này nhất định không thể rời bỏ hắn ta, giống như Yêu Hoàng tiền nhiệm vậy.

"Điện hạ, để nô tì hầu hạ ngài đi, chỉ có nô tì mới có thể phục vụ tốt cho ngài!" Văn Hoàng quý phi vừa nói vừa bước lại gần Nhược Ly, Nhược Ly chỉ cảm thấy giọng nói của hắn ta lộ ra một cỗ hấp dẫn, đang từng chút từng chút phá hủy ý chí của mình.

Nhược Ly biết, trong giọng nói của hắn ta có chứa mị thuật, nàng liều mạng cấu chặt tay của mình, hy vọng có thể tìm về một chút lý trí.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến vang động, Nhược Ly lập tức dấy lên hi vọng, nhất định là Dạ Lượng cảm thấy Văn Hoàng quý phi lâu như vậy không ra ngoài chắc chắn có vấn đề.

"Điện hạ, có chuyện gì cần thuộc hạ làm sao?" Giọng nói của Dạ Lượng vang lên, thấy vẫn không có động tĩnh gì liền mình mở cửa đi vào, đây cũng đặc quyền của tứ đại hộ pháp.

Ngay lúc cánh cửa mở ra, Văn Hoàng quý phi lập tức thu kết giới, nhẹ nhàng nửa quỳ bưng điểm tâm tựa vào nhuyển tháp như bình thường, giống như hần ta đang hầu hạ Nhực Ly dùng bữa.

Dạ Lượng chỉ đứng ngoài rèm nhìn vào, cảm thấy Nhực Ly vẫn bình thường, còn hướng hần khoát tay áo ý bảo hần rời đi, liền lại lặng yên không tiếng động lui ra ngoài, nhưng trong lòng hần lại cảm thấy có hơi ghê tởm, hai nữ nhân mà thân mật như vậy, thật là làm cho hần cảm thấy không chịu nổi.

Nhực Ly vừa thấy Dạ Lượng đi ra ngoài, trong nháy mắt đôi mắt đẹp trở nên u ám, Văn Hoàng quý phi khẽ cười một tiếng, thả bàn tay đang nắm cánh tay Nhực Ly xuống, vừa rồi hần ta còn tưởng mình đã lộ chân tướng rồi.

Nhực Ly mặc dù có dòng máu giải được bách độc, thế nhưng mị thuật của Hồ tộc lại không tính là độc được mà chỉ là một loại yêu thuật, cho nên máu của nàng không có cách nào giải được.

Yêu thuật cao nhất của Hồ tộc chính là mị thuật khống chế thân thể của con người, sử dụng một loại thuốc dẫn phối hợp mị thuật độc nhất vô nhị của bọn họ thì hiệu quả mang lại rất đặc biệt, nếu là chuyện phòng the, người trúng mị thuật này chỉ muốn cùng hần một lần rồi lại một lần sinh hoạt vợ chồng.

Cho nên Yêu giới xưa nay lựa chọn phi tử đều rất e dè Hồ tộc, sợ bị họ mê hoặc quân chủ, mà Yêu Hoàng các đời mặc dù đối với phi tử Hồ tộc kính yêu cực kì, nhưng vẫn luôn luôn đề phòng, nếu cảm thấy không bình thường sẽ giết ngay lập tức.

Yêu Hoàng đời trước hoang dã vô đạo nên Văn Hoàng quý phi mới có cơ hội ngồi lên vị trí quý phi rồi nắm quyền hậu cung, nhưng chỉ tiếc nàng ta là Hồ Tộc, mà phi tử thuộc Hồ tộc không bao giờ được lập hậu, vì vậy nàng ta không cách nào đi lên vị trí cao nhất.

Văn Hoàng quý phi thấy được sự thù hận trong mắt Nhực Ly thì đột nhiên nở nụ cười nhạt, hần ta đưa ra đôi tay thon dài được bảo dưỡng hết sức tinh tế, chậm rãi chạm vào bả vai của Nhực Ly, thấy vẻ mặt chán ghét không thêm để ý của nàng thì lại cười càng thêm rực rỡ.

"Điện hạ, chỉ một lát nữa thôi điện hạ sẽ phải cầu xin nô tì!" Văn Hoàng quý phi cười nói, tay cũng không còn nhàn rồi, hết sức có tình thú chậm rãi cời bỏ y phục trên người nàng.

Nhực Ly chỉ cảm thấy tay hần ta đặt trên người nàng khiến cả người liền nóng ran không dứt, cổ họng cũng khô nóng khó chịu, Văn Hoàng quý phi không dùng yêu lực mà chỉ dùng tay giúp nàng cời từng món từng món đồ trên người, hần ta chính là muốn có loại hiệu quả này, để cho thân thể của nàng có phản ứng trung thực nhất, chờ dục hòa trong lòng nàng thiêu đốt lý trí thì mị thuật sẽ phát huy tốt nhất, đến lúc đó hiệu quả cũng cao nhất.

Nhực Ly khàn giọng, tốn sức nói chỉ hy vọng có thể ngăn cản hần ta, "Người làm như vậy hậu quả người có gánh nổi không? Bôn hoàng chắc chắn sẽ không buông tha cho người!" Đây chính là lời uy hiếp rất rõ ràng, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, bị ép bức trắng trợn như vậy, nàng còn mặt mũi nào mà tồn tại, sau này làm sao mà đối mặt với Dạ Ly Lạc.

Vừa nghĩ tới Dạ Ly Lạc, Nhực Ly liền cảm thấy trong lòng đau đớn, lẽ ra nàng không nên tùy hứng như thế, ban đầu chỉ nói là làm bộ để Dạ Ly Lạc rời đi, nhưng Nhực Ly lại sợ địch quân không mắc mưu, bứt dây động rừng vì vậy để cho hần rời đi thật.

Vốn tưởng rằng có Dạ Lượng ở dị không gian trông nom thì những chuyện nhỏ nhặt cũng không có gì, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra như thế lại khiến cho một tên nam yêu giả nữ nhân chiếm tiện nghi, thật đúng là một sai lầm lớn.

"Điện hạ, qua tối nay, nô tì chính là người của Điện hạ, đến lúc đó Điện hạ thương yêu nô tì còn không kịp thì làm sao có thể tổn thương nô tì chứ." Văn Hoàng quý phi lúc nói chuyện vẫn không quên thi triển mị công, thấy thần trí Nhực Ly càng ngày càng trở nên mơ hồ, nụ cười trên miệng hần ta cũng càng ngày càng lớn hơn.

Nhực Ly có cảm giác y phục trên người mình càng ngày càng ít, nhưng thân thể lại càng ngày càng nóng, ngay cả thính giác cũng dần dần mất đi, lỗ tai ông ông, chỉ muốn theo bản năng của mình mà đẩy ngã người trước mắt.

Nàng cắn môi, dùng hết một điểm lý trí cuối cùng quát lên, nhưng cho dù nàng dụng hết toàn lực thì giọng nói cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, "Người cho rằng cho dù bôn hoàng không so đo, Âm Vương có khả năng bỏ qua cho người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Sắc đẹp trước mặt

Không đề cập tới Âm vương thì thôi, vừa nhắc tới Âm vương, nụ cười vẫn duy trì trên mặt Văn Hoàng quý phi từ từ tắt hần, trên gương mặt không nén nổi sự tức giận, mị thuật của Hồ tộc khi thi triển có liên quan đến biểu cảm trên gương mặt, hần ta vừa mất tập trung thì mị thuật liền yếu đi một chút.

Cho nên lúc hần không cười nữa, mị thuật khống chế Nhực Ly liền giảm bớt một ít, nhờ vậy mà Nhực Ly có thể khôi phục được một chút thần trí. Nàng mở miệng thờ mạnh, hi vọng làm như thế có thể giảm bớt tác dụng mị thuật, nhưng hi vọng này lại không có kết quả.

Nàng ngược mắt nhìn thấy diện mạo dữ tợn của Văn Hoàng quý phi, biết Âm vương chính là nỗi đau của hần ta, nàng biết Văn Hoàng quý phi chỉ là cầu

tài cầu quyền lực, mục đích không phải là giết nàng, mà hắn ta cũng không dám giết nàng, cho nên nàng mới dám không chút kiêng kỵ khiêu khích hắn ta.

Nàng cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Nếu ngươi động vào bản hoàng, bản hoàng đảm bảo Âm Vương chắc chắn để cho ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng xong, mà đợi đến lúc bản hoàng khôi phục thần trí cũng nhất định sẽ cho ngươi hối hận vì đã làm ra chuyện như thế."

Mặc dù lúc này Nhược Ly không còn chút sức lực nhưng lời nói vẫn rất có khí phách, lập tức thành công khiến khuôn mặt dữ tợn của Văn hoàng quý phi cũng có hơi trắng bệch, Yêu Hoàng này mặc dù nhìn như nhỏ yếu, nhưng khiến hắn ta cảm thấy nàng có khí chất khác xa Yêu Hoàng tiền nhiệm, còn khác chỗ nào thì hắn ta lại không nói ra được.

Đôi mắt hắn đảo đảo, cảm thấy chuyện đã làm đến nước này, cho dù lúc này có buông tha cho Nhược Ly, theo tính cách của nàng như vậy cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta, còn không bằng được ăn cả ngã về không, nói không chừng dựa vào sự "sùng ái" của Nhược Ly, còn có thể thắng được Âm Vương Nhất một bậc.

Nhược Ly nín thở, thấy sự do dự vừa xuất hiện trong mắt Văn hoàng quý phi rất nhanh liền biến mất, chợt cảm thấy không được, lại thấy hắn ta nở nụ cười khiến đầu nàng ngay lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này trên người Nhược Ly chỉ còn lại một bộ trung y màu trắng, đường cong như ẩn như hiện sau lớp áo mỏng, kết hợp với dung nhan tuyệt mỹ, là một nam nhân bình thường cũng sẽ không dễ dàng buông tay, huống chi còn là một tên có lòng dạ xấu xa thì làm sao có thể chống lại sự hấp dẫn trí mạng này của Nhược Ly.

Văn Hoàng quý phi không biết vì sao cảm thấy hô hấp của mình cũng tăng nhanh, nhìn khuôn mặt nhẵn mịn xinh đẹp trước mắt, mặc dù trên mặt có sự tức giận nhưng trong mắt hắn ta lại mang theo một vẻ đẹp hết sức khó tả, dường như khuôn mặt trước mắt không phải là đang tức giận mà giống như đang làm nũng. (Phuong: Không biết nên gọi người này là ông hay bà nữa, quá biến thái (>.

.....

Lúc này Dạ Ly Lạc đang đứng bên ngoài Mê Vụ sâm lâm. Mê Vụ sâm lâm được bao phủ ở một màn làn khói độc màu đen, bốc mùi hôi thối kinh khủng, nhưng đó chỉ tình trạng bên trong kết giới của khu rừng rậm, còn bên ngoài rừng rậm, ánh nắng tươi sáng, so sánh hai nơi lại thấy giống như hai thế giới.

Trong rừng rậm thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét của dã thú, còn có tiếng kêu của vài thứ không biết tên, điều này khiến xung quanh càng thêm hoang tàn vắng vẻ, thê lương vô cùng.

Dạ Ly Lạc thấy tình huống này thì khẽ chau mày, hoàn cảnh này xem ra còn ác liệt hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều.

Hắn đang dò xét một con đường tương đối dễ vào, đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, liền dừng bước lại bay ra khỏi rừng rậm, thiên lý truyền âm hỏi thăm Dạ Lượng, hắn cảm giác bên kia nhất định có chuyện gì đó.

"Tiểu thư đang làm gì vậy?" Giọng nói của hắn lạnh nhạt khác thường, có thể là do không có Nhược Ly bên cạnh nên có hơi buồn phiền, Dạ Lượng nghe thấy liền cảm giác da đầu cũng run lên.

"Buổi tối nay tiểu thư không chịu dùng bữa, bọn thuộc hạ khuyên nhủ không được, nhưng vừa rồi Văn Hoàng quý phi đem tới chút điểm tâm và nước canh, bây giờ tiểu thư đang uống."

Dạ Lượng bẩm báo lại sự tình, nhưng chuyện hai người kia có tư thế mập mờ hắn cũng không dám nói ra, chỉ sợ chủ tử của hắn chạy về giết người, khiến hắn một thân máu me be bét, hơn nữa hắn nhìn thấy dáng vẻ vừa rồi của Nhược Ly thì cảm thấy dường như nàng còn rất hưởng thụ, nếu nàng biết hắn lên báo cáo, không chừng cái mạng nhỏ của hắn không chết cũng phải mất một nửa.

Dạ Ly Lạc vẫn cảm thấy kỳ quái, Văn Hoàng quý phi kia nhìn thế nào cũng có chút quái dị, chỉ là nàng ta vẫn an phận thủ thường, mà hắn cũng chưa có thời gian đi tra xét nàng ta, hôm nay nàng ta lại chủ động đến gần Nhược Ly, động cơ nhất định không trong sáng, nhưng hắn nghĩ dù sao nàng ta cũng là một nữ nhân, chắc chắn không thể xảy ra được chuyện gì.

"Đề ý kỹ, có chuyện gì phải nhanh chóng bẩm báo với Bản vương." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt nói một câu, dù sao hắn rất yên tâm về Dạ Lượng, bất quá không biết vì sao hắn vẫn có chút lo lắng, liền thuận miệng hỏi thêm một câu, "Văn Hoàng quý phi đi vào đã bao lâu."

"Đại khái khoảng nửa canh giờ rồi ạ." Dạ Lượng không biết tại sao Dạ Ly Lạc lại hỏi như thế, đánh giá một chút, sau đó tận lực nói ít lại một chút. Sợ chủ tử bọn họ ăn dấm chua mà vội vã trở về làm đứt dây động rừng.

Dạ Ly Lạc nhẹ giọng ừ một tiếng, nhìn bên cạnh trống rỗng, đột nhiên cảm thấy không quen, thời gian qua ở chỗ đó luôn luôn có Nhược Ly, hôm nay rồi đi mới biết đối phương đối với hắn mà nói còn quan trọng hơn hắn tưởng rất nhiều.

Thật giống như câu nói kia, một ngày không gặp như cách ba thu, nhưng mới chỉ nửa ngày mà hắn lại cảm thấy cả người khó chịu, trong lòng không yên. Hắn cảm thấy hơi phiền muộn, chắc là do mình đa tâm, nghĩ vậy hắn liền thu hồi yêu lực.

Nhưng hắn ngồi trong lương đình bên ngoài Mê vụ sâm lâm, nhìn rừng rậm âm u trước mặt cũng không tiến lên dò đường nữa, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

.....

"Không còn sớm nữa rồi, để nó ti hầu hạ Điện hạ đi ngủ!" Văn Hoàng quý phi có ý lớn tiếng nói, để cho Dạ Lượng đang giữ cửa bên ngoài nghe thấy, đây cũng là đang giải thích tại sao hắn ta lâu như vậy còn chưa đi ra ngoài.

Hắn ta cười nói, dáng vẻ mỉa mai nếu như để Dạ Mị nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy bản thân mình không bằng, nhưng vào trong mắt Nhược Ly thì nàng chỉ cảm thấy hắn ta vô cùng xấu xí.

Mặc dù nhược Ly cảm thấy thân thể nóng lên, nhưng trong lòng đã lãnh thấu, nàng lạnh lùng nhìn Văn Hoàng quý phi ôm nàng đi đến bên giường.

Nhìn hắn ta đặt ngang mình ở trên giường, Nhược Ly cắn răng nói ra từng chữ, mặc dù tiếng nói rất nhỏ bé, nhưng lực uy hiếp lại không nhỏ, "Bốn hoàng cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại dừng tay lại thì bốn hoàng có thể tha chết cho ngươi."

Văn Hoàng quý phi chống tay hai bên Nhược Ly, hắn ở phía trên nhìn xuống Nhược Ly, dáng vẻ rất chân tình thấm thiết, nhưng trong mắt kia lóe lên sáng loáng, làm cho người ta không thể tin được chân tình thấm thiết của hắn ta.

"Điện hạ, hiện nay tên đã lấp vào cung không bán không được, ngài cảm thấy ta sẽ đại đột như vậy sao, coi như hiện tại ta buông tha ngươi, ta cũng sẽ không có kết quả tốt, không có ngài bảo vệ, Ám Vương điện hạ định không không dễ dàng tha cho ta."

Điều hắn ta nói là sự thật, nhưng hắn ta còn chưa ý thức được, nếu như chọc phải Nhược Ly thì có lẽ hậu quả hắn ta gặp phải so với chết còn đáng sợ hơn.

Nhược Ly thấy hắn ta không hề muốn dừng lại, hừ lạnh một tiếng, "Nếu bốn hoàng không chết, chắc chắn sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!" Bị hắn cường bạo thì cũng lắm giống như bị chó cắn một cái, nhưng chỉ cần nàng còn sống, nàng nhất định khiến hắn hối hận vì đã đầu thai đến Yêu Giới, hối hận vì hôm nay đã làm ra việc này.

Ôm lấy nhân trong ngực, Văn Hoàng quý phi cũng chỉ là một nam nhân bình thường, đâu còn quản được nhiều chuyện như vậy, cùng lắm thì chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.

Nhược Ly hít một hơi sau đó nhắm mắt lại, đè nén thân thể khó chịu, nhưng phần hận trong lòng khiến nàng không thể chịu được, nàng cắn môi, không hề lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ăn hay không ăn?

Edit+beta: Ha Phuong

Nhược Ly cảm giác có một vật nặng đè lên người mình, dạ dày nàng lập tức nhộn nhạo muốn nôn, từ khi có ý thức tới nay, ngoại trừ Dạ Ly Lạc thì đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi như vậy với nam nhân, ngoài cảm giác sợ hãi thì chỉ có chán ghét cùng cực.

Nhưng chuyện xấu xa kế tiếp không hề xảy ra, nàng chỉ cảm thấy trên người chợt nhẹ rồi nghe thấy âm thanh của đồ vật rơi xuống đất, Nhược Ly vội vàng mở to hai mắt, khi nhìn thấy Dạ Ly Lạc đứng bên cạnh lo lắng nhìn nàng thì lập tức cảm thấy mũi đau xót, nhưng vẫn cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

Tuy nói cùng lắm xem như bị chó cắn một hóp, nhưng đã là nữ tử thì có ai lại không quan tâm đến chuyện này, thấy hắn tới, Nhược Ly liền thờ phào nhẹ nhõm một hơi, mỉa mai vì vậy lập tức bộc phát.

Lại nói Dạ Ly Lạc ngồi ở lương đình suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không đúng, Nhược Ly rõ ràng không thích Văn Hoàng quý phi, làm sao có thể để cho nàng ta ở tâm điện của nàng ngây ngốc lâu như vậy, hắn cảm thấy có một nỗi lo lắng bao trùm hết tâm trí của mình, liền không quản điều gì nữa lạnh lẽo dừng thẩn gian di động quay về.

Lúc hắn đứng trong tâm điện nhìn thấy một màn kia, hắn đã cố gắng đè nén nổi tức giận muốn xông vào giết chết tên nam nhân đang ở bên trong.

Hắn còn tưởng rằng Nhược Ly phản bội hắn, nhưng khi hắn ném tên nam nhân kia sang một bên, nhìn thấy trên người Nhược Ly chỉ còn bộ y phục ngủ mỏng manh, lại nhìn tròng mắt đỏ hoe long lanh nước của nàng, Dạ Ly Lạc cảm thấy hết hoảng.

Hắn đứng ở bên giường, muốn vươn tay đỡ Nhược Ly đang yếu ớt dậy nhưng hắn phát hiện tay của mình hơi run rẩy, hắn liền dừng lại, hít một hơi thật sâu mới bình ổn được tâm tình kích động của mình.

"Lạc." Nhược Ly chỉ là tùy tâm mà phát nỉ non gọi một tiếng, dáng vẻ của nàng vẫn rất ngây thơ, giờ lại bị trúng mỉa mai nên sắc mặt phỉếm hồng,

y phục trên người xốc xếch, biết người bên cạnh là người mình yêu thì không cách nào áp chế được mị thuật trong người.

Dạ Ly Lạc nhẹ nuốt nước miếng một cái, mặc dù khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ nhưng trong mắt đã nhu hòa hơn, hần cúi người nâng Nhượng Ly dậy hỏi, "Nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Lúc tiếp xúc gần với nàng hần mới cảm thấy thân thể nàng nóng ran, hần cau mày, vốn cho rằng Nhượng Ly chỉ bị yêu lực vây khốn không thể động đậy nhưng xem ra chuyện này phức tạp hơn hần tưởng tượng.

"Nóng" Vừa nhìn thấy người quen thuộc mà mình tin tưởng nhất, Nhượng Ly liền thoải mái tựa vào trong ngực Dạ Ly Lạc, cảm thấy thân thể hần thật mát mẻ, nàng không nhịn được ở trong lòng hần làm nũng.

Dạ Ly Lạc thấy thần trí của Nhượng Ly càng ngày càng không tỉnh táo, sắc mặt cũng càng ngày càng kém, Dạ Lượng đứng bên ngoài cảm thấy có gì đó không ổn cũng tiến vào, khi nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng run lên rồi lập tức quỳ xuống, "Thuộc hạ thất trách, cầu xin Vương Gia trách phạt!"

Dạ Ly Lạc nào còn tâm trạng mà trách phạt hần ta, do hần bí mật quay về nên đã cố ý che giấu yêu lực của mình nên tứ đại hộ pháp tất nhiên không biết, lúc này hần chỉ lạnh lùng nói: "Bí mật truyền Dạ Mị đến đây ngay!"

Dạ Ly Lạc chỉ có thể khống chế tác dụng của mị thuật chứ không thể giải được, đây không phải lĩnh vực hần am hiểu. Dạ Lượng nghe vậy cũng tự biết Dạ Ly Lạc bí mật trở về, vội vàng truyền Dạ Mị.

Dạ Mị lúc này đang mây mưa ở trên giường nên tính lơ luôn Dạ Lượng, nhưng sau khi mệnh lệnh triệu kiến khẩn cấp lần nữa, hần đành bất đắc dĩ đứng dậy mặc lại y phục rồi đi chuyên đến, thấy Dạ Lượng đang quỳ dưới đất, vừa định mở miệng trách cứ hần quấy rầy chuyện tốt của mình, lại phát hiện có điều không bình thường.

Vừa quay người, Dạ Mị bị dọa sợ đến quỳ sụp xuống, thấy Dạ Ly Lạc sắc mặt tái xanh đang ôm Nhượng Ly trong lòng, mặc dù thân thể nàng đã được bọc kỹ trong chăn nhưng hần vẫn nhìn ra được nàng có điều bất thường.

"Xin để thuộc hạ xem!" Dạ Mị biết Dạ Ly Lạc rất tức giận, hần vội vàng tự động xin đi giết giặc, bước lên xem cho nàng.

Xem mạch cho nàng xong sắc mặt Dạ Mị trầm xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Văn Hoàng quý phi bị đánh nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất, nhanh chóng biết rõ nguyên nhân.

"Vương thượng, có hai loại phương pháp có thể giải mị thuật của tiểu thư, thứ nhất, chắc hẳn ngài đã biết, dùng phương pháp âm dương điều hòa. Thứ hai, chính là dùng rượu thuốc hòa vào nước của Hãn Băng trì rồi ngâm mình ở đó, đợi mị thuật biến mất là được. Trừ hai phương pháp này, thứ cho thuộc hạ vô năng không nghĩ ra cách nào khác!" Dạ Mị thận trọng nói rồi nhanh chóng quỳ xuống.

Với cách thứ nhất, nhìn sắc mặt Dạ Ly Lạc rất rõ ràng hần không muốn làm chuyện đó khi Nhượng Ly mới mười bốn tuổi, hơn nữa lúc này nàng hoàn toàn không có một chút phòng bị. Cách thứ hai lại khiến thân thể nàng bị tổn thương, chắc chắn Dạ Ly Lạc sẽ không đồng ý.

Dạ Ly Lạc lạnh lùng liếc mắt nhìn Văn Hoàng quý phi đang nằm dưới đất, trầm giọng nói: "Tốt nhất là ngày mai các ngươi phải giải thích rõ ràng chuyện này cho bốn vương! Trông coi hần ta cẩn thận, đợi bốn vương tự mình xử lý hần."

Dạ Lượng nghe vậy chột thấy lạnh cả người, Dạ Mị cũng cũng không cười nổi nữa, Văn Hoàng quý phi chính là một tên nam nhân, chuyện đại sự như vậy mà bọn họ lại không tra xét kỹ càng, hôm nay để xảy ra chuyện này bọn họ thật khó mà thoát tội.

"Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh!" Dạ Mị, Dạ Lượng vẫn quỳ, không dám đứng dậy, Dạ Ly Lạc cũng không để ý tới họ, hần ôm Nhượng Ly nhanh chóng bước ra ngoài.

"Chuyện bốn vương trở về không được để lộ ra ngoài!" Dạ Ly Lạc nói xong rồi biến mất ở trong không khí.

Dạ Mị thấy Dạ Ly Lạc đi rồi mới thở phào một hơi, sau đó rất không có hình tượng tựa vào cây cột bên cạnh rồi đá một cước vào vị Văn Hoàng quý phi đã sớm bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất.

"Đều do người này gây họa, hừ, nếu không phải là không được để hần ta chết thì tiểu gia ta nhất định khiến hần sống dở chết dở, lại dám giở trò với người của chủ tử, đúng là chán sống rồi." Dạ Mị bị lời từ trong chân ra, trong lòng vốn dĩ đang khó chịu, lúc này rất muốn phát tiết một chút cho đỡ tức.

Dạ Lượng im lặng, sắc mặt vốn dĩ đã trắng vì xảy ra chuyện lớn như vậy nên lúc này càng thêm trắng bệch, Dạ Mị thấy Dạ Lượng không lên tiếng liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy bộ dáng hần như vậy, sợ đến mức hô lên một tiếng.

"Này, không đến nỗi như vậy chứ? Cùng lắm thì thiếu đi cánh tay hoặc cái chân, cũng không phải là chuyện lớn gì, uống thuốc cộng thêm tu luyện khoảng vài chục năm sẽ lại có lại thôi, lo gì."

Dạ Mị tưởng rằng Dạ Lượng lo lắng chuyện bị trách phạt, nhưng hần nào biết, là do Dạ Lượng chưa bao giờ phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy nên trong lòng hết sức khó chịu.

Dạ Mị nhìn lại lần nữa thì trước mặt đã không có bóng

người, hần rất giận dữ, hừ, tên kia quá không nể mặt hần, dầu gì hần cũng là nhị ca đấy...

Cúi đầu nhìn Văn Hoàng quý phi biến thái đáng chết, hần thấy giận dễ sợ, lại bỏ một cước, một cước này sức lực vừa đúng, có thể làm cho Văn Hoàng quý phi cảm thấy đau nhức nhưng không trí mạng.

Nhưng mà hần cũng không vội, nhìn đáng vẻ phần nộ của chủ tử nhà mình, cho dù hôm nay người này giữ được mạng, sau này chắc chắn cũng không có ngày nào tốt đẹp, bị Dạ Ly Lạc chinh e là chỉ muốn chết cho mau.

Dạ Mị hừ lạnh một tiếng, sử dụng yêu lực đưa hần ta đến nhà giam, rồi tỉ mỉ xóa hết dấu vết của Dạ Ly Lạc ở xung quanh, nếu ngay cả chuyện này hần cũng làm không xong, chờ chủ tử nhà mình quay lại, nhất định sẽ thẳng tay trừng trị bọn họ một lần, có gãy tay thiếu chân thì đó cũng là hình phạt nhẹ nhất rồi.

Dạ Ly Lạc đi tới Hàn Băng Trì, trong tay cầm thuốc của Dạ Mị, nhìn người trong lòng sắc mặt ửng đỏ, trong lòng hết sức mẫu thuẫn, nước trong Hàn Băng trì lạnh vô cùng, nếu để nàng xuống, nhất định sẽ ngã bệnh, nhưng nếu như không xuống ngâm...

Dạ Ly Lạc cúi nhìn tiểu nữ nhân mình yêu trong ngực, nếu làm chuyện đó trong lúc thần trí nàng mơ hồ, nàng có thể oán hận hần hay không?

Vừa nghĩ tới chữ hận thì cả người Dạ Ly Lạc run lên, hần thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả của việc đó, hần hít một hơi thật sâu, ôm lấy Nhược Ly, ánh mắt không nữa nhìn chăm chăm nàng.

"Tiểu Nhược Ly, hiện tại nàng cảm thấy như thế nào?" Dạ Ly Lạc trầm giọng, giọng nói so với bình thường khàn khàn hơn, hô hấp cũng nặng nề hơn, nhưng hần vẫn cố gắng đè nén.

Nhược Ly chỉ cảm thấy cả người nóng như bị bốc cháy, lý trí đã hoàn toàn không còn, chỉ theo bản năng muốn gần gũi Dạ Ly Lạc, giống như làm vậy mới có thể giảm bớt sự khó chịu trong cơ thể.

Nàng khẽ mở miệng, mơ hồ cảm thấy có người gọi nàng, giọng nói hình như là của Dạ Ly Lạc, nàng khó khăn phát ra tiếng, vốn định nói hần không cần phải lo lắng cho nàng, nhưng mở miệng lại chỉ nghe thành từng tiếng "um...nóng..."

Dạ Ly Lạc khẽ thở dài, kéo tấm chăn gấm đang bọc trên người nàng ra, sau đó vung tay lên, thuốc Dạ Mị đưa hần đều rơi xuống Hàn Băng trì sau lưng, hần khẽ tăng thêm chút yêu lực để thuốc rơi xuống nước không bị đông thành băng.

"Tiểu Nhược Ly, cố chịu đựng một lát..." Giọng nói của Dạ Ly Lạc hết sức dịu dàng, hần ôm nàng trực tiếp bước xuống Hàn Băng Trì, trong nháy mắt khí lạnh xâm nhập vào thân.

Nhược Ly thì lại không cảm giác giống vậy, nàng cảm thấy có một cỗ mùi thuốc thấm lạnh chảy vào bên trong thân thể, hết sức thoải mái khiến nàng không nhận được "um" một tiếng.

Dạ Ly Lạc không muốn giảm hiệu quả của dược lực nên không dùng yêu lực chống lạnh, dù thân thể hần trắng kiện nhưng dòng nước lạnh như băng thể này cũng khiến hô hấp của hần rối loạn.

Trên lông mày cũng đã kết một tầng băng mỏng, mặt và môi cũng lạnh đến cứng đờ, còn Nhược Ly trong ngực hần đang được trung hòa mị thuật nên thân thể đã bớt nóng, chân mày đang cau lại cũng khẽ giãn ra.

Dạ Ly Lạc thấy thân thể Nhược Ly dần dần khôi phục nhiệt độ bình thường, đôi môi sắp đông thành băng liền nâng lên một nụ cười dịu dàng, trên người lúc ấy cũng không còn thấy rét lạnh nữa.

.....

Trong lều trại của Sài Hâu Vương, trong góc tối vẫn có một người đang ngồi, Sài Hâu Vương tự nhiên ngồi ở trước án, uống rượu trước mặt người kia, người ngồi trong góc tối trông thấy đáng vẻ văn đàm phong khinh của ông ta lập tức nóng nảy.

"Người rốt cuộc nghĩ như thế nào? Tại sao còn chưa phái ra nhóm thích khách thứ hai?" Người trong góc tối hết ngồi im được nữa động thân một bước, âm thanh cũng hơi lớn.

Chân vừa tiếp xúc với ánh sáng, hần cảm thấy không thích hợp lại lui trở về giọng cũng giảm thấp xuống một phần: "Người rốt cuộc nghĩ như thế nào?"

Sài Hâu Vương cũng trầm tư một chút, lại uống một hớp rượu mạnh, hiện tại ông ta cũng không biết rõ Yêu Hoàng cùng Âm vương rốt cuộc đang suy nghĩ gì, theo lý thuyết mà nói, Âm Vương chắc chắn phải ở bên cạnh Yêu Hoàng, thế nào lại có tin tức hần muốn đi tìm Ngự Linh Châu?

"Người có cách gì hay sao?" Nếu hai người đã liên minh, Sài Hâu Vương cũng không tiện quá độc đoán, hơn nữa chuyện lần này ông ta không dám quyết định chắc chắn, vậy nên hai người thương nghị vẫn tốt hơn một người.

Người trong góc tối vừa định lên tiếng, chợt nghe có tiếng động ngoài cửa, hần vội vàng giấu giếm hơi thở của mình, Sài Hâu vương cũng cảnh giác hơn, người có thể nhẹ nhàng đi vào lều trại của ông ta yêu lực nhất định vô cùng cường đại.

Nhưng sau khi trông thấy người kia, Sài Hâu vương liền thu hồi yêu lực, ông ta không thể dò xét được gì từ trên người hắc y nhân trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Kế trong kế

Edit+beta: Ha Phuong

"Mì hộ pháp, mang tên biến thái này treo ngoài cửa thành, để xem còn kẻ nào tồn tại đã tâm dám làm chuyện mờ ám nữa!" Nhựợc Ly nói rồi quay đầu không nhìn Văn Hoàng quý phi nữa, vì nhìn đáng về hấn ta bây giờ khiến nàng cảm thấy ghê tởm.

Thật ra thì về bề ngoài của hấn ta không có gì ghê tởm, chỉ có bên trong xấu xí méo mó khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, hấn ta rõ ràng đối nghịch nàng thì nàng trả lại hấn như vậy cũng đâu tính là tàn nhẫn.

Dạ Ly Lạc bảo Dạ Mị nhanh chóng mang tên biến thái kia ra ngoài để đỡ làm bẩn mắt Nhựợc Ly, xong hấn vươn tay nắm lấy cánh tay hơi lạnh của Nhựợc Ly, quan tâm hỏi: "Mệt không, ngủ một giấc tỉnh dậy nàng cảm thấy khá hơn chưa?"

Lúc này Nhựợc Ly sử dụng yêu lực, vốn dĩ bản thân nàng không thể tu luyện, chút yêu lực có được ấy cũng là nhờ máu của Dạ Ly Lạc, mặc dù có chút yêu lực đó nhưng thân thể nàng vẫn yếu đuối, hơn nữa tối hôm qua ngâm mình cả đêm trong Hàn Băng trì, thân thể nhất định càng thêm suy yếu.

Nhựợc Ly thấy trong tấm điện không còn người ngoài, cả người liền mềm nhũn dựa vào ngực Dạ Ly Lạc làm nũng, nữ hoàng nô khí bùng bùng vừa này đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại tiểu nữ nhân làm nũng với người mình yêu.

Dạ Ly Lạc bắt đầu đi thờ dài, nàng như vậy hấn cảm thấy hơi lạ, hấn bế nàng vào trong lòng, sau đó đi tới giường, cẩn thận đặt Nhựợc Ly lên giường rồi đưa ngón tay lên miệng cắn để lấy máu cho nàng uống.

Nhưng hấn vừa đưa ngón tay lên miệng cắn một cái liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, ý thức cũng không tỉnh táo té xuống người Nhựợc Ly, nàng lúc đang buồn ngủ đột nhiên cảm thấy trên người thật nặng.

Trong lòng liền có một dự cảm xấu, nàng mở choàng mắt nhìn thấy Dạ Ly Lạc té ở bên người nàng không nhúc nhích, ngón tay còn chảy máu, hấn cũng không dùng yêu lực để ngăn lại.

Ngay lập tức Nhựợc Ly có cảm giác linh hồn của mình cũng muốn bay mất, trong mắt nàng Dạ Ly Lạc cường đại giống như trời đất, hấn một mực ở phía sau nàng che chở cho nàng, nàng cũng tin tưởng hấn là vạn năng, nhưng ngọn núi trong lòng nàng hôm nay lại sụp đổ thế này.

Đôi mắt nàng trong chớp mắt đỏ hoe, nước mắt ở trong ánh mắt đảo quanh, run rẩy vươn tay thăm dò hơi thở của Dạ Ly Lạc, phát hiện hơi thở của hấn rất yếu khiến nàng thiếu chút nữa kích động khóc lên.

Ngay lúc này Dạ Mị trở lại phục mệnh, thấy đáng về hai người cũng ngây ngẩn, Nhựợc Ly vừa thấy Dạ Mị tới, nàng không để ý đến hình tượng vội vàng bò xuống giường, quát lên: "Mau nhìn xem Lạc thể nào!"

Dạ Mị lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hai người này không phải đang đùa giỡn, chắc chắn là Dạ Ly Lạc xảy ra chuyện, vội vàng phi thân qua, nhưng vẫn không quên đỡ Nhựợc Ly đang yếu ớt ngồi dưới đất đứng lên.

Dạ Mị thấy bộ dạng của Dạ Ly Lạc liền thoáng yên tâm hơn, một mặt sử dụng linh khí thuần khiết nhất truyền vào người Dạ Ly Lạc, mặt khác vẫn không quên lên tiếng an ủi Nhựợc Ly đang sốt ruột đứng bên cạnh: "Điện hạ không cần phải lo lắng, Vương gia ngâm mình dưới hàn băng trì quá lâu nên bị khí lạnh xâm nhập thân thể, chỉ cần điều dưỡng một lát là khỏe lại thôi!"

Nhựợc Ly nghe xong cả người liền nhẹ nhàng, nàng loạng choạng ngồi xuống giường, trong lòng lầm nhảm nói, hấn không có chuyện gì là tốt rồi, hôm nay nàng mới ý thức một chuyện, vị trí của Dạ Ly Lạc trong lòng nàng còn quan trọng hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng, một khắc kia, nàng cứ nghĩ nếu Dạ Ly Lạc có chuyện gì, nàng cũng không muốn sống nữa.

Không tới một lúc Dạ Ly Lạc liền mở mắt, ý thức đã khôi phục thì vết thương trên tay cũng tự động khép lại, hấn nhìn sắc mặt Dạ Mị tái nhợt do sử dụng quá nhiều linh khí bèn nói: "Người về nghỉ ngơi đi."

Sức lực của Dạ Mị cũng gần như cạn kiệt, thấy Dạ Ly Lạc không có chuyện gì nữa cũng không tiện ở nơi này quấy rầy hai người bọn họ, vội vàng lui xuống.

Nhựợc Ly vừa nghe thấy tiếng Dạ Ly Lạc liền vội vàng nhào qua, nàng cẩn thận quan sát hấn, thấy hấn thật không có chuyện gì mới yên lòng, nặng nề thở phào một cái.

Dạ Ly Lạc có chút không hiểu nhìn giọt nước mắt đọng trên má nàng, đau lòng giúp nàng lau đi, lại không biết làm thế nào lại nở nụ cười, đột nhiên ý thức đây là Nhựợc Ly lo lắng cho hấn, trong lòng vui mừng quá đổi, về mặt bắt đầu đi lập tức biến thành vẻ mặt vui mừng.

Hấn ôm Nhựợc Ly kéo vào trong ngực rồi cười nói: "Tiểu Nhựợc Ly, không cần lo lắng, ta không sao cả, có nàng sẽ có ta." Không có nàng cũng không

còn ta, trong lòng Dạ Ly Lạc âm thầm bổ sung thêm một câu.

Nhưng hẳn không biết nếu như lúc này hẳn thổ lộ, Nhược Ly nhất định sẽ đồng ý, nhưng lúc này hẳn lại bỏ qua một cơ hội để hai người hiểu rõ tình cảm của nhau.

Nhược Ly dựa vào trong ngực Dạ Ly Lạc, trong lòng cảm thấy ấm áp, chỉ là khóe miệng lại nở một nụ cười xấu xa, không ngờ ở phương diện này hẳn lại ngốc như vậy, lúc này nàng cố tình không nói rõ tâm ý của mình, chờ lúc nào đó hẳn thông suốt, nàng sẽ nói cho hẳn biết để hẳn không đối xử với nàng như một tiểu hài tử nữa.

.....

Sáng nay các lộ yêu Hầu vương còn lại trở về đất phong, khi nhìn thấy có người sống dở chết dở bị treo trên cổng thành thì trong lòng một hồi lạnh đến buồn nôn, Yêu Hoàng này thật là không thể coi thường được.

Sải Hầu vương và Hồ Hầu giả bộ rời đi, nhưng buổi tối bọn họ lén lút quay lại, thật ra lúc bọn họ vừa vào thành, Dạ Quỷ cũng biết rõ, nhưng bọn hắn chỉ yên lặng theo dõi biến hóa, chờ chính bọn chúng rơi vào bẫy rập, chờ cho cá rơi vào lưới, lúc đó bọn chúng có trăm cái miệng cũng không thể bảo chữa, trực tiếp một mẻ lưới hốt gọn, diệt trừ hậu hoạn về sau.

Nhược Ly và Dạ Ly Lạc cũng nhận được tin tức, để tránh bút dây động rừng, Dạ Ly Lạc liền ẩn ở trong bóng tối, thu toàn bộ yêu lực, lặng lẽ chờ.

Quả thật, khi màn đêm vừa buông xuống, bên cạnh Hoàng Thành liền có biến hóa, ở đó đột nhiên xuất hiện một nhóm thích khách áo đen, mỗi tên nhanh chóng tiến vào Hoàng Thành, nếu như yêu lực thấp kém nhất định sẽ không thấy rõ hành động của bọn chúng.

Nhược Ly đang ngồi trong chính điện nghiêm túc xem tấu chương, xung quanh chỉ có một cung nữ hầu hạ, phòng bị hết sức lỏng lẻo nhưng nàng vẫn rất nhân nhả tự đắc.

Đột nhiên, xung quanh nổi lên một trận gió kỳ lạ, tất cả dạ minh châu trong đại điện nháy mắt đều bề tan tành, chỉ chốc lát ánh huỳnh quang rải đầy đất, lộ ra thứ ánh sáng âm u kỳ quái.

Cung nữ kia còn chưa kịp hét chói tai, liền bị một kiếm đâm rách cổ họng, máu tươi chảy tới chỗ Nhược Ly đang ngồi khiến nàng khẽ nhíu mày, hiển nhiên rất không vui vì đồ của nàng bị làm bẩn.

Bên ngoài ánh trăng không biết từ lúc nào bị mây đen phủ, có lẽ là do có người cố tình sử dụng yêu lực để che lại tất cả ánh sáng, Nhược Ly bình tĩnh ngồi ở khoảng không gian đen kịt, cảm giác xung quanh dần dần có rất nhiều thích khách.

Nàng mặt không đổi sắc, mượn ánh sáng le lói dưới đất rồi phán đoán bên trong đại điện đều là thích khách, nhưng hình như không có người nàng muốn tìm.

"Người tới là ai?" Nhược Ly lạnh nhạt hỏi, mặc dù bị bao vây tứ phía nhưng khí thế không hề giảm, những thích khách kia tất nhiên cũng phải có thủ lĩnh.

Nhưng tên thủ lĩnh này không phải tên Nhược Ly muốn thấy, tên thủ lĩnh nghe nàng hỏi liền nhảy ra, biến đổi giọng nói nói: "Chúng ta chỉ muốn xin Yêu Hoàng Điện hạ di giá đến chỗ của chúng ta!"

Nhược Ly hừ lạnh: "Bổn hoàng há là người các ngươi nói mang đi liền mang đi!" Giọng nói này hiển nhiên không giống một tiểu hài tử có thể có.

Tên thủ lĩnh thích khách kia cũng có chút ngỡ ngàng, bởi vì lần hành động này thật sự là quá thuận lợi rồi, bọn hắn đều biết những thích khách đầu tiên đều có đi mà không có về, hơn nữa nghe nói đều bị phế yêu lực rồi bị đưa vào kỹ viện, trải qua những ngày tháng sống không bằng chết.

Suy nghĩ một chút bọn họ đều cảm thấy sợ, nhưng lúc tiến vào thấy Yêu hoàng chỉ có một mình, bọn họ cảm thấy sao mà thuận lợi thế, cho dù không có Âm vương đi chăng nữa, chẳng lẽ lại không có lấy một người hộ vệ hay sao, tại sao là yên tĩnh thế này? Chẳng lẽ là sự bình yên trước cơn bão?

Nhưng bọn chúng đều biết, nếu như làm không tốt chuyện này, thì khi trở về có lẽ bị trừng trị thảm hại hơn so với rơi vào tay Yêu Hoàng, bọn chúng coi như là được ăn cả ngã về không, nhất định phải đem Yêu Hoàng đi, khiến Yêu giới đại loạn.

Diễn trò phải diễn cho trót, Nhược Ly ho nhẹ một tiếng, xung quanh lập tức xuất hiện vài tên hộ vệ, dù sao cũng không thể không có một người hộ vệ được, nếu không nhất định sẽ khiến bọn chúng hoài nghi.

Thích khách thấy thật sự có phục binh, trong lòng lại thấy khoan khoái hơn rất nhiều, phút chốc hai bên liền đánh nhau, nhưng người của Nhược Ly dù sao không chiếm ưu thế về nhân số, không tới một khắc đã bị những thích khách kia bao vây lại.

Nhược Ly thờ dãi, đang tính thôi đầu hàng vậy, thế nhưng nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, một tên hộ vệ cầm theo một thanh kiếm vọt vào, có thể thấy được yêu lực của hắn thượng thừa, là tài năng đáng được bồi dưỡng.

Nhược Ly yên lặng theo dõi hẳn, thấy hẳn vừa giết vừa tiến gần bảo hộ ở trước người của nàng, trong nháy mắt hứng thú, "Người là?"

Hộ vệ kia gương mặt nghiêm túc, trên người mặc dù đã bị thương, nhưng mặt không đổi sắc, chắc chắn là một người rất dũng mãnh, tình huống lúc này nguy cấp, cũng không có thời gian để hành lễ theo quy củ, hẳn chỉ hơi cúi đầu thể hiện lễ nghi rồi bẩm báo: "Hồi bẩm điện hạ, tỳ chức tên là A Đại, là đội trưởng đội hộ vệ, tối nay tỳ chức trực lại để xảy ra chuyện này, mong rằng Điện hạ thứ tội!"

Nhược Ly gật đầu, xem ra trong đội hộ vệ vẫn có tài năng đáng được bồi dưỡng, A Đại, nàng âm thầm nhớ kỹ người này, về sau có thể cất nhắc, nhưng điều kiện tiên quyết là hôm nay hẳn đừng bị giết, nếu là phế vật như vậy nàng còn cần làm gì.

"A Đại, ngươi phải bảo vệ thật tốt mạng của mình!" Nhược Ly sâu kín nói một câu, sau đó móc ra nhuyễn tiên, trực tiếp vung roi đánh ra ngoài, hai bên hết sức căng thẳng.

Trong hỗn loạn, Nhược Ly bị bắt, những thích khách kia thấy đã bắt được Nhược Ly liền lập tức rút lui, đội hộ vệ của Nhược Ly cũng ra tay, nhưng nhân lực thừa thót, cộng thêm những ám vệ Dạ Ly Lạc để lại không nhiều nên không thể đuổi kịp.

Lúc này Nhược Ly đang ngồi trong một chiếc xe ngựa, hai mắt nàng bị che kín bởi một dải lụa đen, nàng đoán bọn chúng nhất định đang nguy trang, nếu không chắc chắn sẽ không dùng phương tiện thô sơ như vậy, nhưng nàng cũng không có kiên nhẫn cùng bọn họ hao tổn nữa.

Xe ngựa chạy lòng vòng qua rất nhiều nơi, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà, tuy Nhược Ly bị bịt mắt nhưng bọn thích khách này cũng khá lịch sự, lúc xuống xe ngựa cũng không trực tiếp ném nàng xuống đất mà lễ phép đỡ nàng xuống, nhưng động tác vẫn rất thô lỗ.

Sau khi xuống khỏi xe ngựa, Nhược Ly bị hất đẩy lao đảo đi về trước cửa, nàng lắng nghe âm thanh xung quanh cảm nhận mình còn ở Hoàng Thành, bất quá vị trí này chắc là tương đối bí mật, có lẽ xung quanh đã hạ kết giới nên rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm người ta kinh ngạc.

Lại chuyển qua mấy hành lang, bất chợt Nhược Ly bị đẩy mạnh một cái, nàng lao đảo xem chút nữa ngã chúi xuống, cũng may cuối cùng ổn định bước chân mới không bị té, nàng vừa mới bước vào thì bất chợt dải lụa trên mắt được ai đó tháo xuống.

.....

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thổ lộ thất bại

Hồ Hài vương bị đánh vỡ cả tim liền cảm thấy bấp thính cả người co quắp, kêu rên một tiếng, miệng sùi bọt mép rồi té xuống đất, lúc này đột nhiên nổi lên một trận gió yếu dị.

Vốn dĩ ông ta muốn liều mạng tranh đấu đến phút cuối cùng nhưng Dạ Ly Lạc không cho ông ta cơ hội, trực tiếp tung một chưởng đánh ông ta vỡ vụn.

Từng tảng thịt bay đầy đất, có tảng vẫn còn động động, Dạ Ly Lạc lúc này mới hết sức vừa lòng khẽ cười một tiếng, sau đó rất thông dong đi về phía Sài Hài vương.

Ngon lửa hỏa hồ màu u lam phía sau hẳn bùng phát, thiêu hủy toàn bộ những mảnh huyết nhục khiến người ta phát nôn kia. Nhất thời khắp nơi vang lên tiếng kêu bi thảm.

Nhược Ly đứng ở nóc nhà nhàm chán nhìn phía dưới, đột nhiên khuôn mặt nàng trở nên căng thẳng, nhanh chóng vung nhuyễn tiên lên, Ngân vũ chứa độc trong tay múa lượn như rắn, đánh thẳng vào mặt một tiểu yêu quái không biết sống chết đột nhiên lao ra.

Đồng thời, chưởng lực của Dạ Lượng cũng đánh trúng hẳn, cộng thêm bị trúng độc của Nhược Ly chưa kịp kêu lên một tiếng đã hóa thành máu, bốc mùi hôi thối.

Những những tên tiểu yêu khác cho rằng bên này thế đơn lực bạc đang có ý định xông tới vừa thấy tình cảnh này đều quay đầu bỏ chạy, nhưng vẫn không trốn thoát được.

Nhược Ly giương gươm tay lên thả một thứ bột màu bạc xuống, Dạ Lượng cũng biết dụng ý của nàng, dùng gió yêu ma giúp những thứ này bột trực tiếp bay tán ra, những tiểu yêu kia vừa bị dính chất bột này đều gào khóc thảm thiết.

Chất bột đó trực tiếp chui vào trong cơ thể của bọn chúng, lúc này chúng mới vỡ lẽ thứ bột đó chính là cỏ trùng, trực tiếp vào thịt găm cắn máu thịt của bọn chúng, bề ngoài trông có vẻ không sao nhưng thật ra bên trong đã bị mục rỗng hết, bị tàn phá đến cuối cùng chỉ còn bộ da yêu.

Nhược Ly lạnh lùng nở nụ cười nhìn những kẻ phản loạn, sau đó lạnh nhạt phân phó: "Dạ Lượng hộ pháp, đem tất cả thứ này làm thành đèn lồng da yêu, còn Hồ hài vương và Sài hài vương thì đem treo trên đất phong của bọn chúng, xem bọn chúng còn ai dám làm loạn!"

Dạ Lượng trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, trong lòng âm thầm tán thưởng, đây chính là biện pháp không cần mất binh lực mà vẫn chấn nhiếp được tinh thần của đối phương, đồng thời cũng khiến những kẻ không phục không dám thừa dịp lúc Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly đi tìm Ngự Linh Châu mà gây sự.

Nhược Ly thu hồi trường tiên, sau đó lạnh nhạt ngồi lên chiếc ghế do Dạ Lượng đưa tới, nàng có chút ngẩn người nhìn thảm cảnh như địa ngục trần gian bên dưới.

Lại nói Dạ Mị bên kia lúc đánh nhau với Hồ hầu vương cũng bị thương nhẹ, vì điều này mà hắn cảm thấy thật xấu hổ, thật sự đã làm nhục danh tiếng của tứ đại hộ pháp.

"Đưa Dạ Quý đi xuống chữa thương!" Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói, hắn đương nhiên nhìn thấy Dạ Quý bên kia đã bị thương, nếu không cũng không lui xuống sau như vậy.

Khóe miệng hắn dâng lên một nụ cười khát máu, thấy Dạ Vồng cùng Báo Hầu vương đang đánh túi bụi liên phóng một chương thẳng tới, Báo Hầu vương thấy vậy liền đưa tay ra đối đầu với chương phong của Dạ Ly Lạc.

Yêu lực khổng lồ dao động khiến tất cả từ thi trên đất đều bay lên rồi nhanh chóng vỡ thành bột, máu thịt be bét, Báo Hầu vương không địch lại được nên phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp té xuống đất.

Dạ Ly Lạc mắt lạnh nhìn, sau đó đưa tay kéo cánh tay của ông ta, nghe thấy tiếng kêu rên của ông ta càng lớn khóe miệng hắn cũng tươi cười nhiều hơn.

Ánh mắt của hắn đã biến thành màu đỏ, màu của máu, hắn từng nhất từng nhất xé nát Báo hầu vương thành nhiều mảnh vụn, trong kết giới lúc này chỉ thấy một màu đỏ ngầu, thật sự rất ngê người.

Nơi đây thực sự biến thành địa ngục trần gian, Dạ Ly Lạc vẫn một thân hồng y nổi bật, trên khuôn mặt vẫn là vẻ dịu dàng nhưng sâu trong đôi mắt chỉ có sự lạnh lùng và chết chóc.

Máu tanh làm cho người ta không nhìn được muốn nôn, nhưng khi nhìn lại toàn bộ, Nhược Ly lại cảm thấy lạnh nhạt không có quan hệ gì với nàng, mà Dạ Ly Lạc lại cảm thấy chưa đã ghiền.

.....

Nổi loạn cuối cùng cũng chấm dứt, nhưng khiến Nhược Ly có chút kinh ngạc là thân tín cuối cùng của Hồ Hầu vương lại khai ra Báo Hầu vương có quân sư, nhưng ông ta đến chết cũng không chịu thừa nhận mình có ý đồ mưu phản, hơn nữa người được gọi là đệ nhất mưu sĩ kia cũng không thấy đâu.

Bất quá cũng đã trừ đi ba mối họa lớn trong lòng, Nhược Ly cũng không muốn suy nghĩ nhiều, dù sao việc cấp bách trước mắt vẫn là chuyện cùng Dạ Ly Lạc đi tìm Ngự Linh Châu.

Nếu quả thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng sẽ diệt trừ toàn bộ những kẻ có ý đồ còn lại, đỡ cho nàng phải phí tâm tư suy nghĩ, lãng phí thời gian của nàng.

Lúc này toàn bộ Hầu gia của Yêu giới đều bị kinh sợ, toàn bộ gia tộc của những yêu hầu vương kia đều bị Yêu Hoàng diệt trừ, những kẻ khác thấy vậy cũng không dám manh động, thế giới coi như tạm thời được yên tĩnh.

Với lại khi nhìn thấy mấy cái lồng đèn làm bằng da yêu quái cùng với thảm trạng sau cuộc chiến ngoài thành, thật là không còn ai dám bộc lộ ý nghĩ không an phận.

.....

Thiên giới.

Thủ lĩnh âm vệ ngã trong vũng máu, chưa kịp nói một giải thích đã bị giết chết, hắn toàn thân đầm máu trộn to hai mắt, máu bắn tung tóe đầy đất.

Thiên đế thờ ơ đứng một bên nhìn, nhưng trên miệng vẫn là nụ cười ám áp, đáng tiếc lại làm cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương. Hắn bắt mắt phát tay một cái, người toàn thân đầy máu nằm trên mặt đất dần dần biến mất, vĩnh viễn biến mất ở trên đời này.

Thiên đế không nghĩ lần hành động này lại thất bại, không những không thương tổn được một cộng tộc của Yêu Hoàng mà ngược lại còn tạo cho nàng cơ hội thanh trừ ba thế lực phản động lớn, nhanh đến mức khiến ông ta phải lú lờ.

Ông ta quả thực rất hứng thú, chẳng lẽ Yêu Hoàng này lợi hại như vậy sao? Theo tin tức hồi báo, có thể khẳng định Yêu Hoàng này có chín phần là Nhược Ly, ông ta xoa xoa tay rồi ngồi xuống ghế, không biết là đang suy tính cái gì.

Hôm qua Yêu giới giăng kết giới khổng lồ khiến ông ta không thể quan sát được tình hình, chỉ biết sau khi kết giới mở ra thì Sài Hầu vương và Hồ Hầu vương đã bị phán tội danh làm loạn phạm thượng, bị xử đến hải cẩu không còn.

Ông ta vẫn cười dịu dàng, sau đó dần dần cười lớn rồi thấp giọng lầm bầm: "Ám vương, bốn tiên nhất định khiến ngươi hối hận vì đã nhận củ khoai nóng bỏng tay đó."

.....

Nhược Ly quyết định cùng Dạ Ly Lạc sáng sớm ngày hôm sau sẽ đi Mê Vụ sâm lâm tìm kiếm Ngự Linh Châu, Dạ Quý, Dạ Mị đều đã bị thương, cho nên nhất định phải ở lại Hoàng Thành.

Mà Dạ Vồng yêu lực hao tổn cũng không nhỏ, vì vậy bị Dạ Ly Lạc thuận nước đẩy thuyền bắt ở lại Hoàng Thành, đúng như dự tính ban đầu của hắn, chỉ mang theo một mình Dạ Lượng đi cùng.

Ánh trăng chiếu sáng vàng vạc, sau khi Nhược Ly giải quyết các công việc tồn đọng mấy ngày nay xong liền đi tới cung hậu viện, nhìn thấy Dạ Ly Lạc ngồi ở trên ghế, một mình uống rượu ngắm trăng.

Nhược Ly biết hắn nhất định biết nàng tới, nhưng không để ý tới nàng, điều này khiến nàng có chút ngoài ý muốn. Dưới ánh trăng, sắc mặt hắn lạnh lạnh, mặc dù dung mạo vẫn tuyệt mỹ như cũ nhưng trong mắt kia thật lạnh lẽo, khiến người khác nhìn vào không khỏi rét run, giống như sự tịch mịch trong ngàn vạn năm qua đều tập trung trong ánh mắt này.

Nhược Ly thấy hắn như thế, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn, giống như có một bàn tay đang cấu từng nhát vào trái tim của nàng, sự đau đớn này khiến nàng không nhận được cau mày, Dạ Ly Lạc trong mắt nàng vốn bá đạo, phách lối, bất thường, tại sao lại có vẻ cô đơn như thế này?

Nàng lặng lẽ tiến đến ngồi xuống, sau đó đột nhiên lấy tay bịt mắt của hắn, mang theo chút nghịch ngợm hỏi: "Đoán xem ta là ai?" Không khí bất giác trở nên nhu hòa.

Dạ Ly Lạc đưa lưng về phía Nhược Ly khẽ cười một tiếng, sau đó thông thả ung dung để ly rượu xuống, đưa bàn tay hơi lạnh vỗ lên cánh tay Nhược Ly, hơi dùng lực một chút liền kéo nàng vào trong ngực.

"Được của nàng đã chuẩn bị đầy đủ rồi sao?" Ngày mai phải đến Mê Vụ sâm lâm, thật ra người mà Dạ Ly Lạc không yên lòng nhất chính là Nhược Ly, mặc dù có Dạ Lượng thời khắc bảo vệ nàng nhưng hắn vẫn không thể bảo đảm Nhược Ly sẽ không ra chuyện gì.

Nhược Ly cũng nhìn ra lo lắng của hắn, nghịch nghịch ngón tay của hắn. Lúc đầu vì nhàm chán, nhưng giờ càng xem càng cảm thấy đẹp mắt, lại đưa ngón tay điểm điểm ngón tay hắn, trong lòng nàng không khỏi buồn bực, Dạ yêu nghiệt này tại sao cái gì cũng tốt vậy.

"Thế nào? Lại bị gia mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi hả?" Dạ Ly Lạc cười trêu ghẹo, hiển nhiên cũng không hi vọng nàng trả lời, mà thần sắc cô đơn vừa rồi đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vậy mà Nhược Ly lại ngoan ngoãn gật đầu, không chút e dè trả lời: "Đúng vậy, Lạc hoàn mỹ đến mức khiến bọn hoàng cũng phải ghen tỵ!"

Nhược Ly nghiêm túc nói, cứ như thể một Đế Vương gặp được người hoàn mỹ hơn mình thì sinh lòng ghen tỵ, có cảm giác hơi khoe mẽ.

"À." Dạ Ly Lạc bật cười, ôm lấy Nhược Ly, bóng đêm tốt đẹp như thế, lại có mỹ nhân trong ngực, không biết cuộc sống như vậy có thể kéo dài mãi về sau không?

Dạ Ly Lạc cảm thấy cũng đến lúc nên dò xét thử tâm ý của Nhược Ly rồi, dù sao sau khi lấy được Ngự Linh Châu, nàng liền có thể tu luyện, thân thể cũng sẽ lớn nhanh hơn, đến lúc đó đã không còn là hài tử nữa.

"Tiểu Nhược Ly, sau này nàng có muốn thành thân không?" Dạ Ly Lạc thân nhiên hỏi, giống như chỉ tùy tiện hỏi vậy nhưng hắn cảm giác trái tim mình đang đập bùm bùm trong lồng ngực.

Nhược Ly đang vui đùa trong ngực hắn thoảng ngẩn ra, có chút không nhận được muốn bật cười thành tiếng, nhưng nàng vẫn giả bộ nghiêm mặt, "Tất nhiên rồi, đến lúc đó tìm một nam nhân đáng đáp không tệ, đối với ta không tồi, cho hắn đến ở rể hoàng gia!"

"." Dạ Ly Lạc cảm thấy mình có thể đáp ứng được hai điều kiện trước, nhưng còn điều kiện cuối cùng, muốn hắn ở rể, chắc chắn, hắn hơi cảm thấy thẹn thùng.

Vừa định lên tiếng lại cảm thấy Nhược Ly gắt gao lôi kéo ống tay áo của hắn, trong nháy mắt xúc cảm trong ngực cũng lạnh lẽo, hắn có chút kinh ngạc cúi đầu xem xét, Nhược Ly vẫn vui ở trong ngực hắn, nàng khổ sở giãy giụa nhắm hai mắt, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Dạ Ly Lạc lập tức hốt hoảng, mặc dù trên mặt không biểu hiện nhưng trong mắt kia đã xuất hiện sự hoảng sợ, hắn vội vàng quát một tiếng gọi Dạ Mị, đồng thời sai Dạ Lượng gọi lão quái đến.

Dạ Mị chạy đến trước tiên, hắn vốn đang ở trong chán vui về lại nghe thấy tiếng rống giận của Dạ Ly Lạc, hắn lập tức chạy vội qua nên y phục có vẻ xộc xệch, thật là đau lòng mà.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Nhược Ly, liền biết sự việc nghiêm trọng, hắn vội vàng điểm mấy đại huyết trên người nàng, cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn khí lạnh không chạy tán loạn trong thân thể nàng.

Dạ Ly Lạc thấy hô hấp Nhược Ly đã trở nên vững vàng, bắt quá mặt mũi của nàng vẫn rất khổ sở, hốt hoảng quay đầu hỏi: "Đây là thế nào?"

Dạ Mị chỉ am hiểu dùng độc, đối với phương diện này hắn cũng không hiểu biết nhiều, hắn cúi đầu nhìn một lát rồi mới đoán nói: "Là do hàn độc của Ngân xà lưu lại, giờ còn chưa dùng Ngự Linh Châu để giải trừ nên tái phát."

Dạ Ly Lạc nghe vậy chợt nhớ tới lời lão quái đã nói, mỗi khi gặp mồng một mười lăm, hàn độc sẽ phát tác, mà hôm nay, hắn nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, đúng là ngày mười lăm.

"Lão thần. . . ." Lão quái còn chưa nói hết, Dạ Ly Lạc đã đưa tay tóm lấy lão, "Xem xem, nhanh tìm cách chữa cho nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Edit: Ha Phuong

"Ngồi ngự linh xa thấy thế nào?" Dạ Ly Lạc cầm tay Nhược Ly đứng ở bên ngoài cửa cung điện, hần đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhu hòa nhìn tiểu công tử tuần tú một thân nam trang màu xanh nhạt bên cạnh.

Tiểu công tử tuần tú kia chính là Nhược Ly, nàng cười nhìn Dạ Ly Lạc, hôm nay hần ăn mặc thật khiêm tốn, đôi mắt đẹp chuyển một cái, sau đó cười xảo quyết đề nghị: "Lạc, hôm nay chúng ta đi dạo phố một lát được không?"

Hôm nay Dạ Ly lạc mặc một thân trường bào màu bạc, đai lưng bằng ngọc, mái tóc đen tùy tiện cột lên, thiếu một phần mị hoặc nhưng lại nhiều hơn một phần anh khí, hần có thể chưa cùng suy nghĩ với Nhược Ly nên đối với đề nghị này của nàng thì đột nhiên ngăn ra.

Nhược Ly hiếm khi nhìn thấy Dạ Ly Lạc vốn luôn vẫn đạm phong khinh lại làm ra vẻ mặt như vậy, nàng chắc chắn hai tiếng, mắt cũng cười cong cong, sau đó chỉ chỉ đường phố náo nhiệt bên ngoài cung, nói: "Chúng ta cỡi ngựa xem cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài kia nhé?"

Chẳng qua là Nhược Ly muốn cùng Dạ Ly Lạc đi dạo phố, hình như bọn họ chưa từng cùng nhau nhân tản dạo phố một lần nào, lần trước có được cơ hội thì bị trường công chúa làm hỏng.

Lần này đi Mê Vụ thâm lâm, tiền đồ chưa biết, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, lại nói sau khi trở lại, cả Yêu giới trăm việc đợi làm, bọn họ cũng không biết còn có thời gian rảnh đến nơi này đi dạo không nữa, cho nên cũng không tính là Nhược Ly tùy hứng.

"Được không?" Trong giọng nói của Nhược Ly chứa đựng sự chờ mong, âm lượng cũng ép tới thấp hơn, nghe rất ôn nhu, Dạ Ly Lạc cảm thấy như có một cái tay nhỏ trực tiếp bắt lấy trái tim mình.

Hần bắt đầu dĩ cười yếu ớt một tiếng, bây giờ mặc dù muốn nói với Nhược Ly việc quan trọng trước mắt là tìm được Ngự Linh Châu, giải được tác dụng phụ của ngân xà trong cơ thể nàng, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của nàng thì câu cự tuyệt đến miệng rồi cũng không thể phát ra.

Dạ Ly Lạc xoay người, khẽ quát một tiếng, Huyết Long đang ngủ trong Dị Không Gian cảm giác được liền mở con mắt đỏ ngầu, ở trong dị không gian chỉ thuộc Dạ Ly Lạc khẽ kêu một tiếng, còn chưa gào xong nghe thấy giọng nói trầm ổn của Dạ Ly Lạc: "Biến thành ngựa!"

Huyết Long đã ngủ trong Dị Không Gian một thời gian hơi dài, lần Dạ Ly Lạc cho gọi, nó còn tưởng rằng có chiến dịch lớn gì nên đang cảm thấy hưng phấn không thôi, cái âm thanh rống lên vốn đang rất khí thế hào hùng, nhưng khi nghe thấy yêu cầu của Dạ Ly Lạc thì lập tức tiếng rống bị nghẹn lại trong cổ, suýt nữa thì nghẹn chết.

Nhưng mệnh lệnh của Dạ Ly Lạc nó không dám không nghe, hần muốn nó biến thành ngựa tức là chủ nhân này muốn khiêm tốn, nhưng trong lòng nó rất rối rắm, nên biến thành một con ngựa trắng đầy phong cách hay là Hãn Huyết bảo mã? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy bạch mã đẹp mắt hơn.

Dạ Ly Lạc mắt kiên nhẫn, hần khẽ cau mày, âm thầm cảnh cáo Huyết Long một cái, Huyết Long run lên, vội vàng ảo não hiện thân, nhưng trong lúc gấp gáp lại biến thành một con ngựa cao to màu đỏ rất bình thường.

Trong lòng nó nhất thời lệ rơi đầy mặt, nó vốn định biến thành một con ngựa trắng tao nhã xinh đẹp, nhưng bây giờ nhìn lại bản thân, chẳng biết nên gọi là giống ngựa gì khiến nó cực kỳ ưu thương.

Nhược Ly đâu có biết nhiều như vậy, thấy đột nhiên xuất hiện một con ngựa thì thấy thật hưng phấn, vây quanh nó đông xem một chút tây xem một chút, Huyết Long thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng, hiển nhiên thấy mình rất được tán thưởng liền ngước đầu lên, bày ra tư thế rất chi là chảnh chọc nhìn Nhược Ly.

Huyết Long vốn cũng có quan hệ với thần thú thượng cổ Thanh Long, có huyết thống tiên tộc thuần chính, so với Thanh Long địa vị càng thêm tôn quý, trừ Dạ Ly Lạc tất nhiên không để những kẻ khác vào mắt.

Vì vậy dù biết Nhược Ly là Yêu Hoàng, nhưng vẫn xem thường nàng, từ đầu đến cuối vẫn ngước cao đầu, thần thái ngạo mạn, bộ dạng này vậy nhưng lại có chút tương tự với Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly biết đây là chiến kỵ của Dạ Ly Lạc -- Huyết Long, nhưng thân phận tiên tộc của nó khiến nàng có chút mâu thuẫn, nhìn bộ dạng ngạo mạn của nó nàng liền hừ lạnh một tiếng.

Nhược Ly đứng chấp tay, không thèm nhìn Huyết Long thêm cái nào nữa, sau đó quay đầu lại hơi bất mãn nhìn Dạ Ly Lạc đứng đối diện, nàng lạnh nhạt

nói: "Lạc, chàng nói xem thịt của Huyết Long chắc chắn rất thơm ngon đúng không?"

". . . ." Huyết Long trong lòng run lên, lập tức khiếp sợ cúi đầu nhìn về phía Yêu Hoàng chẳng có chút yêu lực đứng trước mặt, chợt có cảm giác một cỗ gió lạnh thổi qua, sống lưng lạnh ngắt.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly, thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng, liền hòa theo nàng nói: "Nếu tiểu Nhược Ly thích, vậy trước tiên đem hầm nó, bồi bổ thân thể rồi chúng ta lên đường."

"!" Huyết Long lúc này thật khóc không ra nước mắt, vội vàng nhìn về phía Nhược Ly, thấy nàng thật sự nghiêm túc suy nghĩ, lúc này nó đã hoàn toàn tin rằng chủ tử nhà mình đối với tiểu Yêu Hoàng là nói gì nghe vậy rồi, vội vàng thay đổi thái độ, lập tức cung kính ngã quỵ trên đất.

"Ồ. Yêu Hoàng Điện hạ, thịt của thuộc hạ chưa lắm, không ngon gì đâu, người tốt nhất đừng nên ăn!" Huyết Long mở mồm ngửa, cười hết sức, khụ. Hết sức bỉ ổi.

Nhược Ly hừ lạnh một tiếng, coi như hài lòng với thái độ cung kính của nó ;úc này, Dạ Ly Lạc thấy bên này Nhược Ly đã hết giận, nhanh chóng ôm chặt lấy eo thon của nàng, phóng người lên Huyết Long.

Huyết Long vừa thấy mình vẫn được sống, vội vàng ngây ngất đứng dậy, cái đầu ngửa run lấy bầy, vui sướng chạy về phía phố xá sầm uất.

"Nhưng, nếu như người biểu hiện không tốt, sau khi trở lại vẫn có thể đem người làm thịt ăn, chàng nói có đúng hay không, Lạc!" Nhược Ly không muốn bỏ qua cho Huyết Long dễ như vậy, ai kêu vừa rồi nó làm ra vẻ mặt cao hơn đầu làm chi, trừng phạt nho nhỏ này là không thể thiếu.

"Nàng vui là được!" Dạ Ly Lạc biết Nhược Ly đang chính Huyết Long nên không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Huyết Long vừa nghe, trong nháy mắt lên tinh thần, chân chó nói, "Yêu Hoàng Điện hạ xin cứ việc phân phó, dù lên núi đao hay xuống biển lửa thuộc hạ đều không từ nan!" Trong lòng lại yên lặng chảy máu, hai vị đang ngồi trên lưng nó khiến nó liên tưởng ngay đến hôn quân cùng sủng phi. (Phượng: chết cười với bé rồng này quá)

"Ừm!" Nhược Ly miễn cưỡng đáp một tiếng, hiển nhiên lực chú ý đã đặt hết lên những món đồ chơi kỳ lạ xung quanh, không còn hứng thú trêu chọc Huyết Long nữa.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này Dạ Ly Lạc sẽ không cho Nhược Ly rời khỏi hán nửa bước, hán ôm chặt Nhược Ly trong lòng, để cho nàng tựa vào bên trong lồng ngực của mình, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Đoạn đường này, coi như cũng khá yên tĩnh, nhìn cảnh tượng phồn hoa trên phố, Nhược Ly chợt cảm thấy con đường phía trước hình như không phải khó khăn lắm, nhưng nàng cũng biết rõ, cảnh tượng phồn vinh này cả Yêu Giới là chỉ có ở đế đô, còn những nơi khác nàng thật sự không muốn đi đến.

Ra đến ngoại ô, Dạ Ly Lạc nhìn cảnh tượng vắng lặng chung quanh, ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, cung chiều hỏi: "Mau mau đi Mê Vụ sâm lâm không phải tốt hơn sao?"

Nhược Ly cảm thấy chơi cũng đủ rồi liền gật đầu, nàng thấy hơi mệt mỏi, cảnh tượng này khác xa với Hoàng Thành, quả thật đúng như nàng suy nghĩ, thật hoang vu đau khổ, nhất thời có chút phiền muộn.

"Đội chúng ta quay về sẽ từ từ cải tạo lại!" Dạ Ly Lạc đương nhiên nhìn ra vẻ u sầu của nàng, vì vậy càng phải đẩy nhanh hành trình, vì muốn che giấu tung tích nên Dạ Ly Lạc triệu hồi ngự linh xa, chỉ một cái chớp mắt đã đứng bên ngoài Mê Vụ sâm lâm.

Nhược Ly nhìn bản đồ, biết Mê Vụ sâm lâm là nơi cấm kỵ của tứ giới, nó có dạng hình tròn, Ngự Linh Châu đang ở tâm của hình tròn này.

Từ xưa tới nay không có người nào còn sống từ trong Mê Vụ sâm lâm đi ra ngoài, dĩ nhiên cũng có rất ít người đi vào, vì vậy bản đồ cũng chỉ được vẽ rất sơ sài.

Bên ngoài Mê Vụ sâm lâm là một mảnh rừng rậm nối tiếp rừng rậm, qua điều tra của ám vệ thì bên trong là yêu thú cấp thấp, thỉnh thoảng có thần thú thượng cổ, còn lại không ai biết là gì.

Xa hơn bên trong là mặt đất bằng phẳng, không có một ngọn cỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy khắp nơi đều là độc vật, chương khí tràn ngập, cho dù là thân thể bách độc bất xâm, vạn độc bất xâm mà ở lại lâu, chỉ sợ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Ở chính giữa là vị trí của Ngự Linh Châu, cũng là nơi mà ám vệ không dò xét được cái gì, bất quá trong lòng Mê Vụ sâm lâm bị một cỗ sương mù màu đen bao phủ, cho dù là yêu lực mạnh mẽ cũng nhìn không thấu tình cảnh bên trong.

Mê Vụ sâm lâm chính là như vậy, Dạ Ly Lạc muốn cùng Nhược Ly một người một ngựa đi vào, lúc này hán nắm thật chặt tay Nhược Ly, hai người dừng bước ở lối vào.

"Sao vậy, Lạc?" Nhược Ly nhìn lên rừng rậm hoàn toàn tĩnh mịch trước mặt, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, nhưng nàng lại thấy hơi hưng phấn, không biết vì sao, có lẽ nguyên nhân trong máu nàng có một khao khát mãnh liệt.

Dạ Ly Lạc đột nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nhược Ly, tay còn lại giữ chặt gáy của nàng, sau đó cúi đầu hôn xuống, theo nụ hôn của hán, một dòng nước ấm chậm rãi chảy vào thân thể Nhược Ly.

Nhược Ly cả kinh tròn to hai mắt, biết Dạ Ly Lạc đang độ linh khí cho nàng, nhưng linh khí đối với người tu luyện trong tứ giới mà nói hết sức quan trọng, hẳn lại nhiều lần truyền cho nàng làm linh khí nguyên bản bị tổn thương.

Mà nàng lại không có căn cơ để tu yếu, chỉ là một cái động không đáy, cho dù đưa vào nhiều linh khí hơn nữa cũng vô ích, chỉ có thể phát huy hiệu quả nhất thời, tựa như đá chìm xuống đáy biển, không có tác dụng.

Cứ một luồng linh khí độ vào trong thân thể Nhược Ly, sắc mặt Dạ Ly Lạc lại trắng thêm một phần, hẳn buồng Nhược Ly ra, dựa vào thân cây sau lưng, vẫn như cũ lười biếng nở nụ cười nhìn về mặt khăn trang của Nhược Ly.

Còn chưa chờ Nhược Ly trách cứ hẳn, Dạ Ly Lạc đã mở miệng trước: "Tiểu Nhược Ly, vào trong đó rồi, vô luận gặp cái gì, tất cả phải lấy an toàn của bản thân làm chủ, nàng là Yêu Hoàng, chắc hẳn sẽ không bị làm khó nhiều!"

Dạ Ly Lạc chỉ sợ tính khí kiên cường của Nhược Ly, đến lúc đó không biết bảo vệ bản thân nên độ cho nàng linh khí thuần khiết của hẳn, ít nhất có thể dùng tới một hai lần, coi như là một loại thể để bảo vệ tính mạng của nàng lúc nguy cấp.

Nhược Ly nhìn về mặt nghiêm túc của Dạ Ly Lạc, tự biết nàng lúc này không có yêu lực gì hữu dụng, không thể giúp gì được cho hẳn, cho dù có Dạ Lượng ở bên nhưng tình huống bên trong ai cũng không biết, nàng có linh lực hộ thân, có thể tự vệ cũng là tốt.

Ngay sau đó có chút nặng nề mà gật đầu, thấy nàng gật đầu, Dạ Ly Lạc mới khôi phục dáng vẻ bất cần đời, xem thường mọi thứ.

"Lạc, về sau chàng đừng có không yêu quý bản thân mình như vậy nữa!" Nhược Ly cúi đầu nhỏ giọng nói, khuôn mặt trắng bệch của hẳn ngày hôm đó vẫn khắc sâu trong đầu của nàng, nàng không muốn gặp lại Dạ Ly Lạc yếu đuối như vậy, vì vậy nàng âm thầm thề, nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Dạ Ly Lạc đưa mắt nhìn Nhược Ly thật lâu, dường như có một thứ tình cảm ấm áp dây dưa, tình tế trực tiếp chảy vào trong lòng của hẳn.

Khóe miệng hẳn nở một nụ cười thân nhiên, trong lòng đã quyết định, đợi lấy được Ngự Linh Châu, hẳn sẽ cùng nàng xác nhận tâm ý của mình, hẳn muốn thành thân với nàng!

"Đi thôi!" Dạ Ly Lạc bình ổn linh khí rồi loạn trong cơ thể xong liền đứng dậy, lôi kéo Nhược Ly đi vào.

"Chờ một chút!" Một khắc trước khi bước vào, Nhược Ly kéo Dạ Ly Lạc lại, như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng từ trong túi áo móc ra một bình thuốc nhỏ.

Nàng cẩn thận mở nút bình rồi rắc ở mỗi chỗ trên người Dạ Ly Lạc một chút, một tư vị ngọt ngào tản ra, Dạ Ly Lạc cả kinh, sau đó nở nụ cười nhìn Nhược Ly nói: "Tiểu Nhược Ly, bảo bối của Dạ Mị đều cho nàng hết rồi à?"

Loại bột này tên là "Cự tuyệt ngàn dặm", Dạ Mị luyện năm mươi năm mới ra được, bởi vì quá trình phức tạp, được vật phong phú, cho nên chỉ được một chai nhỏ này.

Nhưng thật ra do lúc Dạ Mị chế thuốc không cẩn thận làm vỡ mấy cái chai lọ, tự nhiên lại ra được loại thuốc này, chính hẳn cũng không biết làm sao luyện ra được "Cự tuyệt ngàn dặm".

Cho nên Dạ Mị xem nó như bảo bối, mùi hương "Cự tuyệt ngàn dặm" có thể khiến cho yêu khí tà ác ngửi vào liền lùi bước, nhất là ở nơi âm trầm khí tà ác nồng đậm như trong Mê Vụ sâm lâm, có thể đề cho độc vật cách xa, thật đúng là đã chuẩn bị một vũ khí sắc bén.

"Hi --" Nhược Ly ngượng ngùng cười, sau đó kéo Dạ Ly Lạc đi vào bên trong, "Chỉ mượn dùng một chút thôi, còn phải mang về trả hẳn!"

Dạ Ly Lạc mới đầu còn khó hiểu rồi chợt bừng tỉnh, xem ra tiểu nha đầu này đi trộm về, ngay sau đó bắt đầu đi mà lắc đầu, nếu Dạ Mị phát hiện được chắc chắn sẽ gào khóc rất thảm thiết, sau khi trở về lỗi tai hẳn nhất định không được thanh tịnh rồi.

Đáng tiếc bọn họ không biết, lúc này Dạ Mị đã phát hiện bảo bối của hẳn đã bị Yêu Hoàng thuận tiện "cầm" đi, đang bị thương không dứt lời kéo Dạ Quý than vãn, Dạ Quý tuy chẳng chắc cũng không chịu nổi ra tay đánh ngất hẳn, lúc này thế giới mới yên tĩnh trở lại.

Quả thật "Cự tuyệt ngàn dặm" tạo ra tác dụng, hai người đi vào, bốn phía liền có tiếng xào xạc rời đi của độc trùng, coi như là tạm thời thanh tịnh, nếu bị bọn chúng quần chân cũng mệt.

Mới đi hai bước, Nhược Ly chợt cảm thấy áo ngoài bị cái gì lôi kéo, quay đầu lại vừa muốn sử dụng bạc băng thì thấy một con thỏ tinh.

Trong rừng rậm khắp nơi là sương mù, cho nên tầm nhìn rất hạn chế, lại có "Cự tuyệt ngàn dặm" ở đây, nên hai người căn bản không quá đề ý, không phát hiện được tiểu thỏ yêu ngả ở trong bụi cỏ.

Có thể do nơi này Mê Vụ sâm lâm vốn dĩ không có thứ gì tốt đẹp, Nhược Ly không muốn làm nó bị thương, cũng không cứu nó ra, nàng dùng lực làm rách áo khoác của mình liền thoát khỏi cánh tay của nó.

Dạ Ly Lạc cũng chú ý tới nó, hơi nhú mày, sau khi suy tính kỹ, lại nhớ tới lúc trước đến đây thăm dò đã từng gặp qua con thỏ này đang tu luyện liền nói: "Là công chúa của Thỏ tộc."

Nhược Ly nghe nói là công chúa Thổ tộc liền cẩn thận quan sát, thấy nằm trên mặt đất là một tiểu nữ hài khoảng mười hai tuổi, trên đầu có hai cái tai thỏ rất dài, hiển nhiên là yêu lực chưa hoàn thiện nên chưa hoàn toàn tu thành hình người.

Bởi vì ở Mê Vụ sâm lâm nên hút phải chương khí, đang hỗn loạn thì nghe động tĩnh, nó cố ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi màu đỏ hấp dẫn sự chú ý của Nhược Ly, nó cũng có đôi mắt màu đỏ.

"Cứu ta với!" Tiểu thỏ tinh đáng đáp hết sức đáng yêu, hai mắt thật to, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, trên mặt dính chút bụi bặm nên trông có vẻ hết sức nhếch nhác.

Giọng nói còn rất non nớt, nghe rất êm tai, cũng rất đáng yêu, nhìn tiểu thỏ còn nhỏ như vậy khiến Nhược Ly không hạ quyết tâm được.

Lại nghĩ, quyền lợi và nền tảng của Thổ tộc cũng rất lớn, là thế lực lớn thứ hai trong các lộ hầu vương, công chúa Thổ tộc sao, có lẽ về sau sẽ có chỗ cần dùng.

Nhược Ly quay đầu nhìn Dạ Ly Lạc, cẩn thận hỏi: "Thật sự là công chúa Thổ tộc?"

Dạ Ly Lạc đương nhiên biết Nhược Ly đang muốn nói gì, không phải nàng hoài nghi trí nhớ của hắn, mà là sợ ở nơi này nguy cơ tứ phía dày đặc, nhờ có thứ gì đó giả mạo công chúa Thổ tộc, đến lúc đó có thể nói là dẫn sói vào nhà.

"Hồi thỏ là Thổ Tộc." Để cẩn thận hơn, Dạ Ly Lạc nhìn vào nội đan của thỏ yêu, quả thật là huyết thống thuần chính của Thổ tộc, "Huyết thống Yêu Đan cũng thế."

Vậy xem ra là đúng, hơn nữa nó cũng không sợ "Cực tuyệt ngàn dặm" nên Nhược Ly có thể khẳng định nó vô hại, ít nhất không phải độc vật trong Mê Vụ sâm lâm.

Sau đó nàng cúi đầu đỡ nó lên rồi rút cho nó một viên linh đan trị chương khí thâm nhập, lại rắc chút "Cực tuyệt ngàn dặm" lên người nó, lúc này tiểu thỏ tinh coi như sống lại rồi.

Tiểu thỏ tinh nháy mắt mấy cái, nhìn tiểu công tử đáng đáp như thiên tiên trước mặt, hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp, "Ngươi thật là đẹp!"

Nhược Ly có thể nhìn ra, đây là lời khen ngợi thuần khiết, đôi mắt của tiểu thỏ hồng hồng, long lanh đơn thuần, ánh mắt như vậy không thể nguy trang được, trong lòng đối với tiểu thỏ tinh đơn thuần này tăng thêm một chút yêu thích.

"Làm sao ngươi lại ở chỗ này?" Công chúa Thổ tộc ở đây, đương nhiên có thể đưa tới chút hoài nghi, nàng nhớ nàng đã từng mơ hồ nghe qua, công chúa Thổ tộc là nữ nhi phụ nhân quá cố của trưởng tộc, nói cách khác tộc trưởng Thổ tộc đã tái giá.

Vậy tiểu thỏ tinh này ở đây xem ra là. Nhược Ly âm thầm suy đoán.

"Kể mẫu gọi ta đến chỗ bà ấy, kết quả lúc ta tỉnh lại thấy mình đang ở đây, tỷ tỷ, đây là nơi nào? Thật là dọa người!" Tiểu thỏ tinh cuối cùng cũng từ trong sắc đẹp của Nhược Ly hồi phục, yếu ớt nói, hai mắt to long lanh.

Nhược Ly ngăn ra, không ngờ nó có thể nhìn ra nàng là một nữ tử, bất quá cánh tay sờ đến chiếc cổ bóng loáng của mình liền nhận ra, nàng không có hầu kết, liếc mắt một cái là nhận ra được.

"Đây là Mê Vụ sâm lâm!"

"A!" Tiểu thỏ tinh cả kinh tròn to hai mắt, lỗ tai trên đầu vì sợ hãi mà run run lên, đôi tay nhỏ bé muốn vươn ra kéo vạt áo Nhược Ly, nhưng vừa thấy trên tay mình dính đầy bùn đất lại nhìn vạt áo trắng tinh của Nhược Ly, có chút do dự.

Nhược Ly lại khẽ cúi người xuống kéo nó lên, tiểu thỏ tinh này còn thấp hơn nàng cả cái đầu, hai cái tai dài cụp xuống, mái tóc dài cũng rối bời.

"Ta sẽ cho người đưa ngươi trở về tộc nhé?" Nhược Ly hỏi, trong lòng cũng có suy tính, bộ tộc Thổ này, nàng muốn thu cho mình dùng.

Dạ Ly Lạc đứng ở một bên, nhìn Nhược Ly làm hết thấy, thấy người luôn luôn lạnh nhạt với người khác như nàng đột nhiên làm ra chuyện như vậy, mắt xéch nhứ lại, trong nháy mắt sáng tỏ dụng ý của nàng, coi như là trá hình thu mua lòng người, bất quá một tiểu thỏ tinh không quyền không thế, có thể có tác dụng gì?

"Ta!" Tiểu thỏ tinh hơi do dự, sau đó bắt được ống quần Nhược Ly, ngẩng đầu lên, lấp bắp nói, "Tỷ tỷ, ngươi có thể đừng đưa ta trở về được không? Kể mẫu rất hung dữ, ta sợ ta lại bị đưa đến đây.."

Nhược Ly khẽ cười, xem ra tiểu thỏ tinh này cũng không ngốc, chỉ hơi đơn thuần, nếu nó thật sự muốn trở về, không thấy được âm mưu của kẻ mẫu muốn hại mình, công chúa ngu ngốc như vậy đối với nàng mà nói chẳng được tác dụng gì.

"Đi theo ta, ngươi không hối hận chứ?" Nhược Ly nghiêm túc hỏi, có sừng vật như vậy cũng không tệ, xem ra sau khi từ Mê Vụ sâm lâm trở về, thật là có nhiều chuyện để làm, một là A Đại, hai là nó.

"Ừm! Ta sẽ không hối hận, tỷ tỷ, cho Tiểu Bạch đi cùng người nhé." Tiểu Bạch thỏ ngẩng đầu lên, đáng vẻ hết sức nghiêm túc, nó thấy tiểu tỷ tỷ mặc nam trang này nhất định không phải người phạm, nó không muốn ở trong tộc ngày ngày ngơ ngác, nếu không có đường lui, vậy nó tình nguyện đánh cược một keo!

"Tốt! Dạ Lượng! Người đưa nó về cung, kêu Dạ Quý chăm sóc nó, đợi chúng ta trở về sẽ thương nghị lại!" Nhượng Ly vừa nói xong thì Dạ Lượng lập tức hiện thân, nhưng trên mặt vẫn còn do dự, hần rồi đi, vậy không phải chỉ còn lại Dạ Ly Lạc và Nhượng Ly thôi sao?

Dạ Ly Lạc nhìn nhìn Tiểu Bạch thỏ dưới đất, lại nhìn dáng vẻ chỉ vì tình thế bắt buộc của Nhượng Ly, cũng không muốn ngăn trở nàng, nhìn Dạ Lượng gật đầu một cái, y bảo hần rồi đi, "Bổn vương sẽ lưu lại ký hiệu, đến lúc đó người cứ đi theo là được!"

Dạ Lượng được lệnh, cúi đầu hành lễ với Nhượng Ly sau đó lúi kéo thỏ Tiểu Bạch phi thân ra ngoài, vì còn phải quay lại đây nên hần muốn tiết kiệm thực lực nên không dùng thuật di chuyển trong nháy mắt, hần nhanh chóng chạy như bay.

Dạ Ly Lạc nắm tay Nhượng Ly tiếp tục đi về phía trước, cước bộ rất vững vàng, đối với chuyện vừa rồi một chút nghi vấn cũng không có, Nhượng Ly đi theo sau lưng Dạ Ly Lạc, nhìn bờ vai dày rộng cùng gò má lạnh lùng của hần bất giác cười thầm.

Có được tình cảm của một nam tử khuynh tâm như vậy, trong thiên hạ làm gì có nữ tử nào không động lòng, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, nam nhân này bình thường rất thông minh, sao lại nhì không thấu tâm ý của nàng như vậy nhỉ.

Càng đi về trước, càng nghe thấy tiếng kêu kỳ quái liên tiếp vang lên, những tiếng kia hét rất thảm, thê lương chói tai, căn bản không phải là tiếng hét của yêu vật Yêu giới. Nhượng Ly không khỏi nhíu mày, không biết chờ đợi bọn họ là yêu thú cấp bậc nào?

Dạ Ly Lạc bước chân hơi chậm lại, chú ý động tĩnh bốn phía, mặc dù trên người bọn họ có "Cự tuyệt ngàn dặm", nhưng nơi này là Mê Vụ sâm lâm, có thể trừ đi tiểu độc vật, nhưng những thứ lớn hơn thì nàng cũng không dám bảo đảm, dù sao Dạ Mị cũng chưa từng thí nghiệm qua.

Như vậy, đối với yêu quái yêu lực thâm hậu thì mùi hương này ngược lại làm bại lộ hành tung của bọn họ, nhưng chuyện tới lúc này cũng chỉ có thể thân cận sát thân, phật chân sát phật thôi.

Chính lúc đang đi, đột nhiên trước mặt tối sầm lại, Dạ Ly Lạc lập tức bảo hộ Nhượng Ly ở sau lưng, nhìn lên giữa không trung rừng rậm, thấy một con quái điều đầu người bay qua, quay một vòng lại một vòng vây quanh bọn họ.

Quái điều kia hình thể cũng không phải rất lớn, vóc người như hai nam tử trưởng thành một nhỏ một lớn, nhờ vậy mà trong rừng rậm vẫn có thể hành động tự nhiên, thân là chim, đầu là một nữ tử, hiển nhiên là chưa được hoàn chỉnh, vẫn chưa hoàn toàn hóa thành hình người, mà cũng có thể nó lớn lên chính là như vậy.

Trên cánh tay nó là móng vuốt sắc nhọn, lúc này nó đang bay vòng vòng trên đầu hai người, gương mặt nó có hơi dữ tợn, đôi mắt nhỏ, miệng rộng, mũi hếch.

Lúc này trong đôi mắt nó hiện lên ánh sáng quắc, tham lam nhìn hai người, miệng mở to như chậu máu khiến nước miếng chảy trào ra rơi xuống đất, những cây cỏ và mặt đất vừa dính nước miếng của nó lập tức trở nên đen kịt.

Nhượng Ly nhìn quái vật này, chân mày nhăn chặt, trong tay biến ra Ngân Vũ, phía trên đó là kỳ độc, mặc dù lúc này trên người nàng không có yêu lực uy lực cực lớn, nhưng loại độc này cũng nhất tuyệt rồi.

Dạ Ly Lạc bày kết giới bảo hộ Nhượng Ly ở bên trong, kết giới nhỏ này chỉ có thể ra không thể vào, coi như hết sức an toàn, đột nhiên, quái điều kia vọt mạnh xuống, trực tiếp đánh úp về phía Nhượng Ly.

Nhượng Ly không chút do dự, rồi lập tức hươ Ngân Vũ trong tay, Ngân Vũ vẫn luôn được Nhượng Ly cất giấu trong tay nên quái điều kia cũng không chú ý tới, một roi này trực tiếp đánh thẳng vào mặt nó.

Quái điều kia kêu lên một tiếng, tuy nhiên nó không hề có dấu hiệu bị trúng độc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Giống như địa ngục

Nhượng Ly run lên, con quái điều đầu người này lại không sợ hoá thạch độc của nàng? Dạ Ly Lạc cũng đã nhận ra, hần liếc nhìn máu tươi của quái điều nhỏ xuống đất, chỉ thấy một màu đen thúi hoắc, nguyên một khoảng đất quanh đó đều bị ăn mòn đen thui, chỉ là quái điều đầu người không bị độc chết nhưng một roi của Nhượng Ly cũng đánh rất mạnh vào người nó khiến nó đau đớn kêu thét lên.

Tiếng kêu rên này bén nhọn chói tai làm các loại chim và thú xung quanh nhao nhao chạy trốn, con quái điều đầu người yêu lực cũng không nhỏ, tiếng kêu kỳ quái của nó cũng chứa đựng không ít chiêu số.

Nhưng kết giới do Dạ Ly Lạc bày ra có thể nói hết sức vững chắc.

Dạ Ly Lạc cúi đầu nhìn về phía Nhưộc Ly, trầm giọng dặn dò: "Quái điều đầu người này là một khối độc khổng lồ, độc của nàng không có tác dụng trên người nó nên hãy ở yên trong kết giới, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được bước ra khỏi kết giới nửa bước!"

Nhưộc Ly còn hơi do dự nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dạ Ly Lạc, lại nghĩ đến mình cũng không có biện pháp nào khác đành trịnh trọng gật đầu một cái.

Thấy nàng đồng ý, Dạ Ly Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, Nhưộc Ly vốn luôn hài lòng với các loại độc được của mình nên hẳn sợ nàng không chịu thua, giờ nhìn thấy sắc mặt nàng đã ung dung như lúc đầu hẳn bất chợt cảm thấy bản thân mình đã coi thường định lực của Nhưộc Ly.

Ngay sau đó trong tay hắn liền xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc tỏa ra hàn khí lạnh lẽo. Bảo kiếm lộ ra hàn quang, trong suốt như thủy tinh, khí chất lạnh lùng này thật giống tính cách Dạ Ly Lạc.

Nhưộc Ly nhìn Dạ Ly Lạc khẽ gật đầu, để cho hắn yên tâm, sau đó Dạ Ly Lạc phi thân ra, yêu khí di động, một đạo hào quang màu bạc nở rộ.

Quái điều đầu người kia nhìn thấy thì gào lên một tiếng, xem ra nó cũng khá thông minh, biết Dạ Ly Lạc yêu lực cường đại liền giương cánh chạy trốn nhưng Dạ Ly Lạc sao có thể bỏ qua cho nó, một kiếm đâm tới.

Quái điều đầu người vốn tưởng rằng có thể tránh được một kiếp, nhưng nhất kiếm này của Dạ Ly Lạc vừa nhanh vừa mạnh, chỉ một kiếm liền đâm xuyên qua đầu nó, máu đen bắn tung tóe khắp nơi khiến một khoảng trống trên mặt đất bị thiêu cháy ngay lập tức.

Dạ Ly Lạc xoay người lại, lưu loát đáp xuống bên cạnh Nhưộc Ly, vẫn phiêu dật không nhiễm một hạt bụi, trên trang phục màu trắng bạc ngay cả một giọt máu cũng không có.

Nhưộc Ly định nở nụ cười với hắn, tay đột nhiên tung roi lên, trực tiếp đánh sượt qua đầu hắn đâm thẳng vào con quái điều đang cố sức liềm lình đánh cuộc một lần, lúc này cái đầu của nó bị đánh nát bấy, cảnh tượng thật kinh khủng.

Dạ Ly Lạc đối với việc Nhưộc Ly đột nhiên ra roi hết sức bình tĩnh, ngay cả khi thanh roi vút sát qua tai, hắn đều không hề nhú mày lấy một lần, nụ cười trên môi hắn cũng không hề giảm đi, ngay cả đường cong khóe miệng cũng không hề thay đổi.

Nhưộc Ly vội vàng thu hồi roi, sợi roi của nàng vòng vèo quanh kết giới tinh lọc một hồi nhưng vẫn hết sức sạch sẽ, không hề dính vào nửa phần vết máu. Nhưộc Ly thu hồi roi vào dị không gian của mình rồi vội vàng tiến lên, kiểm soát xem xét bên má phải của Dạ Ly Lạc.

"Lạc, không làm chàng bị thương chứ?" Nàng tự biết mình yêu lực thấp kém, ra roi tự nhiên cũng không được vững vàng nên rất sợ làm Dạ Ly Lạc bị thương.

Dạ Ly Lạc cười cười cầm lấy tay Nhưộc Ly đang đặt trên mặt mình, Nhưộc Ly vốn thấp hơn Dạ Ly Lạc một cái đầu nên khi nàng kiểm soát lên, dáng vẻ này vừa ngây thơ lại vừa nghiêm túc khiến Dạ Ly Lạc nhìn có chút si mê.

"Lạc, vừa rồi sao chàng không tránh ra?" Nhưộc Ly giận dỗi nói, thấy trên mặt Dạ Ly Lạc không bị thương mới yên lòng, đánh nhau mà làm bị thương người của mình khiến nàng có hơi bị áp chế!

Dạ Ly Lạc thu hồi kết giới rồi nắm bàn tay nàng trên mặt mình, xoay người tiếp tục đi về phía trước, Nhưộc Ly vốn tưởng rằng Dạ Ly Lạc không trả lời câu hỏi của nàng, vậy mà một khắc khi xoay người, hắn lại nhẹ giọng nói: "Bởi vì tin nàng."

Nhưộc Ly theo sau Dạ Ly Lạc, dù nàng không lên tiếng, dù bước chân không hề ngừng, dù nàng đang cúi đầu, nhưng trên khóe miệng của nàng lại nở nụ cười rất hạnh phúc.

Giữa không trung vẫn có một ít quái điều đầu người quanh quẩn, nhưng bọn chúng không dám đến gần hai người bọn họ một bước, vì sát khí trên người bọn họ quá nặng, so với độc trên người bọn chúng còn nồng đậm hơn.

Càng đi vào càng nghe thấy tiếng dã thú vẫn không ngừng gầm gừ ở phía trước, mùi tanh hôi cũng càng ngày càng nồng đậm, mặt đất khô héo dưới chân cũng dần trở nên ướt, cây cối trong rừng rậm cũng dần dần thấp hơn.

Dạ Ly Lạc đột nhiên dừng lại bước chân, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, "Lên đi, như vậy có thể đi nhanh hơn!" Gọng nói không sóng không gió, nhưng Nhưộc Ly cảm thấy trái tim mình rất ấm áp.

Giọng nói quan tâm này cũng đặc biệt chỉ có ở Dạ Ly Lạc. Nhưộc Ly cúi đầu nhìn đôi hài dính đầy bùn đất của mình, lại liếc nhìn đôi hài không nhiễm hạt bụi của Dạ Ly Lạc, liền không do dự nữa nhảy lên lưng hắn, Dạ Ly Lạc liền xốc Nhưộc Ly lên, hai tay hắn giữ lấy hai chân của Nhưộc Ly trông hết sức hài hòa.

Thân hình của Dạ Ly Lạc rất đẹp, lưng hắn cũng rất rộng, Nhưộc Ly ôm cổ hắn, tựa vào lưng hắn, nhàn nhã lắc hai chân, bùn đất trên giày đã được Dạ Ly Lạc dùng yêu lực tẩy sạch sẽ, lúc này nàng không sợ bẩn y phục của hắn.

"Tiểu Nhưộc Ly, nàng muốn trở thành một Yêu Hoàng tốt sao?" Hai người đi nhàm chán, Dạ Ly Lạc liền hỏi một vấn đề trong lòng muốn hỏi từ lâu.

"Ừm!" Nhưộc Ly thanh thản trả lời, giọng mũi hơi buồn buồn, đột nhiên bị Dạ Ly Lạc hỏi vậy nàng bất chợt bối rối, mê man, cho dù đang ở trong Mê Vụ thâm lâm nguy cơ tứ phía, nhưng khi dựa vào tấm lưng rộng rãi ấm áp của hắn nàng bỗng nhiên cảm thấy rất an toàn.

"Mệt thì ngủ một lát đi, có lẽ đi xuyên qua cánh rừng rậm này rồi sẽ không còn được an bình nữa!" Dạ Ly Lạc nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ nếu nàng muốn làm, hẳn sẽ dốc toàn lực giúp nàng đạt thành tâm nguyện.

Hắn có thừa dã tâm nhưng hắn sợ tiểu nha đầu này dã tâm không đủ lớn, đến lúc đó sợ không theo kịp bước chân của hắn.

Vừa rồi dùng trường tiên Ngân Vũ đã hao phí yêu lực vốn không được nhiều của Nhược Ly, cả người nàng bây giờ mệt mỏi rồi không nhịn được, lúc này cũng coi như an toàn, nàng liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Dạ Ly Lạc thấy vật nhỏ sau lưng không lên tiếng nữa, bước chân liền nhanh hơn, từng bước một hết sức vững vàng. Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, nhìn về phía bên trái.

Một con báo đốm khổng lồ miệng to như chậu máu đang nhìn trừng trừng họ, xem ra nó đã coi họ thành thức ăn rồi đây.

Dạ Ly Lạc chỉ lạnh lùng liếc nó, ánh mắt đó giống như nhìn thấy một thứ không tồn tại, con báo đốm ban đầu còn rất hung ác dần dần ỉu xiu xuống, sau đó nức nở nghẹn ngào mấy tiếng, trong nháy mắt mấy bộ chạy mất dạng.

Độc vật cùng yêu quái trong Mê Vụ sâm lâm đều là những yêu quái trước kia làm nhiều việc ác, bọn chúng khi còn sống bất nhân nên sau khi chết sẽ gặp một cỗ lực lượng bắt tới Mê Vụ sâm lâm.

Những linh hồn bị bắt đến Mê Vụ sâm lâm sẽ không có cách nào ra được, chỉ có thể vĩnh viễn ở nơi này chịu hết mọi hành hạ, sau đó sẽ quên mất hình dáng của mình khi còn sống, từ từ biến thành các loại đáng sợ và kỳ quái.

Mê Vụ sâm lâm giờ đang bùng nổ, ai có tí thông minh đều biết Yêu Hoàng cùng Âm vương tới, Yêu Hoàng là trụ cột của Yêu giới, nếu là trước kia bọn chúng sẽ không dám liều lĩnh đi tập kích.

Nhưng gần đây không biết là từ đâu tới một lời đồn đãi, nói nếu nuốt sống Yêu Hoàng thì có thể thoát khỏi trói buộc của Mê Vụ sâm lâm, khôi phục thân thể ban đầu, có thể lần nữa trở lại Yêu Giới.

Đối với những yêu vật đã du dương nhiều năm trong thứ sương mù độc hại này mà nói thì đúng là sự hấp dẫn trí mạng, bọn chúng sống như vậy cũng là vô dụng, chết cũng coi như được giải thoát, vì vậy mỗi một tên đều rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng bọn chúng cũng không ngu, không tên nào chịu làm tiên phong đánh trận đầu, nhờ vậy mà hai người họ nhất thời được thanh tịnh.

Đi lên trước nữa, hai người họ liền đi xuyên qua tầng thứ nhất của Mê Vụ sâm lâm, nói cách khác nếu những yêu vật ở tầng ngoài Mê Vụ sâm lâm này còn không ra tay xem như bọn chúng để mất đi cơ hội.

Nhưng bọn chúng cũng đâu có chịu để vượt mặt cơ hội, tất cả đều đã tề tựu lại ngăn trở đường đi của Dạ Ly Lạc, nhìn rất là hào hùng khí thế. Dạ Ly Lạc định thần nhìn lại, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Bọn yêu vật này dù đông đảo nhưng hắn vẫn không để vào mắt. Nhưng hiển nhiên bọn chúng cũng khá thông minh, gào lên với nhau rằng Yêu Hoàng đang được Dạ Ly Lạc cõng sau lưng kia chính là điểm yếu của hắn, trong nháy mắt ánh mắt của mọi yêu vật đều tập trung trên người Nhược Ly.

Động tĩnh lớn như vậy Nhược Ly cũng đã sớm tỉnh, nàng nằm ở trên lưng của Dạ Ly Lạc, nhướn mày lên sau đó biến về chân thân tiểu hồ ly rồi chui vào trong ngực Dạ Ly Lạc, lúc này hắn còn nàng còn, hắn mất nàng mất, bọn yêu vật kia đừng mong chiếm được một phần lợi ích.

Dạ Ly Lạc rất đồng ý với cách làm này của Nhược Ly, nở nụ cười cúi đầu nhìn Nhược Ly, thấy nàng ở trong lòng hắn đang mò mẫm trong dị không gian của mình, có thể thấy, một lát nhất định có một đồng độc vật này sẽ phải chịu khổ vì bị tàn phá, cũng coi như bọn họ tích thiện được đức, thỏa mãn nguyện vọng mong được chết sớm của bọn chúng.

Đám yêu vật kia nghe được lời đồn nhất thời trở nên mù quáng, bọn chúng đều mong ước chạy thoát khỏi sự trói buộc của Mê Vụ sâm lâm, nào còn nghĩ ngợi được điều gì khác, ừ ừ tiến lên.

Dạ Ly Lạc cầm Hàn Băng kiếm trong tay, Nhược Ly ở trong lòng hắn cũng vận sức chờ phát động, móng vuốt nhỏ vừa khua múa, một mảnh bột màu bạc liền bay ra, theo đó tiếng kêu rên cũng vang lên khắp nơi.

Ngân kiếm trong tay Dạ Ly Lạc cũng bay múa, chỉ thấy khắp nơi đều là những đoạn chân tay đã bị cụt, mà hắn vẫn như cũ không hề bị dính một chút máu nào, như Tu La chốn địa ngục vậy, cho dù là chém giết, trên khóe miệng vẫn là nụ cười điên đảo chứng sinh, bất quá nụ cười kia rất khát máu, khiến người trông thấy không khỏi sinh ra hàn ý trong lòng.

Huyết nhục bay múa đến mức hoa cả mắt, trong khoảng không gian đen kịt trong rừng rậm, chỉ có duy nhất một điểm trắng là Dạ Ly Lạc, bỗng bành như thân, đám yêu vật lúc này bất giác cảm thấy run sợ.

Bọn chúng nhất thời cảm thấy hối hận, cứ ở trong rừng rậm tiếp tục ngây ngô có phải tốt hơn không, đừng phải nam tử này, còn có tiểu hồ ly trong ngực hắn, một thân trang bị của Ngân hồ này cũng không thể khinh thường.

Dạ Ly Lạc ra chiêu đều là kiếm kiếm trí mạng, nhưng chất bột màu bạc mà tiểu ngân hồ kia phát tán ra lại khiến cho những yêu vật có yêu lực thấp sống không bằng chết.

Cả người bị rửa nát trong khi tâm trí vẫn còn minh mẫn, để bọn chúng tự cảm nhận thân thể mình dần dần bị rửa nát, ngay cả khi da thịt rửa rơi xuống

cũng đều cảm nhận được, hết sức kinh khủng cùng hoảng loạn.

Dù bọn chúng đã chết qua một lần rồi nhưng cảm giác này giống như linh hồn mình lại bị rút ra một lần nữa, mùi vị này khiến bọn chúng hoảng hốt muốn chạy trốn, nhưng còn chưa kịp hành động thì đã không thể cử động được nữa.

Một đại quân yêu vật lồng lộng hào khí chỉ chưa đầy một khắc đã bị tan tác, khắp nơi đều là thi thể và những phần chân tay đã bị cụt, tiếng kêu rên vang lên bốn phía, màu u lam của hỏa hồ là thứ Dạ Ly Lạc thích nhất, lúc này hỏa hồ tung bay, giống như địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Khảo nghiệm (một)

Edit: Ha Phuong

Dạ Ly Lạc lạnh lùng nhìn phần còn lại của các đoạn chân tay vương vãi khắp nơi, sau đó cảm thấy hơi phiền não, sử dụng yêu lực bay ra khỏi đó, mùi này khiến hắn rất chán ghét.

Nhược Ly ở trong ngực Dạ Ly Lạc mặt không chút thay đổi nhìn một mảnh thảm trạng phía dưới, chỉ thấy sự khát máu và hưng phấn trong mắt nàng, bay một lát, thoát khỏi tầng thứ nhất trong rừng rậm, Dạ Ly Lạc liền đáp xuống, cứ ở trên không trung sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu.

Tầng thứ hai lại giống như bình nguyên, nhưng độc vật dưới chân tán loạn, hơi thở tràn đầy hắc ám, cũng may trên người bọn họ có "Cự tuyệt ngàn dặm" nên những độc vật kia chỉ có thể bao vây người bọn họ, không dám đến gần.

Nhược Ly lạnh nhạt nhìn đám độc vật xung quanh, vừa rồi nàng mới điều chế được một loại độc dược, kịch độc vô cùng, móng vuốt nhỏ vun lên liền có một đồng bột màu đen bay ra, phía dưới liền phát ra tiếng kêu xèo xèo như âm thanh bị cháy.

Những độc vật kia cũng chỉ là bọn cấp thấp nên không được thông minh lắm, bị độc làm cho bị thương không những không bỏ chạy mà còn cố xông lên nên càng có nhiều độc vật hơn bị nhiễm độc.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều là âm thanh "xèo xèo" của độc vật bị cháy bỏng, Dạ Ly Lạc chỉ thờ ơ, gương mặt lạnh lùng, bước chân cũng không hề ngừng lại.

Đột nhiên phía trước nổi lên một con gió lốc màu đen khiến một mớ độc vật cũng bị cuốn lên, Dạ Ly Lạc dừng bước, ôm thật d.đ.l.q.đ chặt Nhược Ly trong lòng.

"Chút nữa nhớ cẩn thận." Dạ Ly Lạc nhẹ giọng dặn dò, tay vừa động, bảo kiếm liền xuất hiện, sau đó phi thân vào con lốc xoáy, hào quang màu bạc thoáng qua, vọt thẳng vào trung gian màu đen kia nhưng lại như đâm xuyên qua nó.

Dạ Ly Lạc đứng lại nhìn con gió độc màu đen dần dần tiến lại, Nhược Ly chớp mắt một cái, chỉ vật đang đến, "Lạc, đây là do những độc vật kia ghép lại, trong đó nhất định có con cầm đầu, chỉ cần tìm nó thì mọi chuyện không thành vấn đề."

Dạ Ly Lạc phóng tầm mắt nhìn tới, quả thật nhìn thấy trong đó có vài điểm sáng mà hồng, trong nháy mắt sáng tỏ, nhếch môi nở nụ cười điên đảo chứng sinh. Sau đó nâng kiếm tụ tập yêu lực rồi trực tiếp phi thân lên đánh thẳng vào trung tâm kia.

Độc vật màu đen kia cũng cảm nhận được hành động của Dạ Ly Lạc, nhanh chóng di chuyển vây lấy Dạ Ly Lạc, Nhược Ly cũng không nhàn rỗi, vẫn ném kịch độc khắp nơi, hai độc chạm vào nhau liền tạo thành một màu trắng mờ ảo xung quang Dạ Ly Lạc.

"Lạc, ở bên phải!" Nhược Ly vừa nói xong cũng xuất bạc băng ra, ánh sáng bạc xuyên qua trung tâm độc vật, Dạ Ly Lạc vừa thấy vội vàng một đánh ra một cỗ yêu lực vào đó.

Một tiếng "roạt" vang lên, độc vật kia lập tức bị đâm rách trở thành vô số mảnh bay tán loạn, con gió lốc màu đen vừa nãy còn xoay tròn lập tức ngừng hẳn.

Dạ Ly Lạc hít một hơi thật sâu, hẳn dù vạn độc bất xâm nhưng ở cạnh những độc vật này cũng cảm thấy mệt mỏi, thân thể cũng cảm thấy không thoải mái.

"Người tới là ai?" Dạ Ly Lạc đang định đi tới tầng thứ ba, đột nhiên nơi xa truyền đến giọng nói của một ông già, hẳn kẻ cau mày, cũng không để ý người kia.

Vừa định bước đi thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một tòa nhà lá, một tiểu đồng đỡ một lão giả tóc bạc hoa râm ra ngoài, thân thể lão giả dù đã còng xuống, nhưng cũng không hề mất đi dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Dạ Ly Lạc thấy vậy cũng biết nếu như muốn tiến vào tầng thứ ba nhất định phải qua cửa của lão, liền dừng bước lại, giọng nói lãnh lẽo như tuyết: "Yêu Hoàng cùng Âm vương của Yêu giới."

Ông lão đã sớm biết rõ, gật đầu nhìn Dạ Ly Lạc, "Nếu tiến vào tầng tiếp theo, sau khi trở về yêu lực sẽ mất hết." Yêu Hoàng và Âm Vương điện hạ vẫn muốn đi vào sao?"

Nhược Ly nghe vậy liền nhảy ra khỏi ngực Dạ Ly Lạc, biến thành hình người, thấy ông lão này khí độ bất phàm, lại tốt bụng khuyên can, tất nhiên lễ đãi một phần, khẽ lạy, "Mong rằng lão già thành toàn."

Lão già cười một tiếng, lại lắc đầu nói: "Nơi này chỉ có một cánh cửa. Nếu các ngươi bước qua được thì cứ bước!" Nói xong, liền xoay người tiến vào nhà lá của mình.

Nhược Ly nhìn về cửa chính, nàng cùng Dạ Ly Lạc thử mở ra, nhưng dùng phương pháp gì cũng không được khiến hai người nhất thời lâm vào khó khăn.

Tiểu đồng kia vẫn chưa rời đi, hắn thấy hai người kia không có cách nào mở cửa tự nhiên có ý tốt, chạy tới nói: "Hai vị nếu như không để ý, vào trong nhà nghỉ ngơi một chút đi!"

Nhược Ly thấy tình cảnh này cũng chỉ có thể về bàn bạc kỹ hơn, liền theo tiểu đồng vào nhà, bắt chuyện nói: "Tiểu ca, lão gia gia kia vì sao lại chỗ này?"

Tiểu đồng nghe nhắc đến sư phụ hắn tinh thần lập tức tỉnh táo, "Sư phụ ta là cam nguyện một mình đến đây trông nom Mê Vụ sâm lâm, nơi này độc vật quá nhiều, nếu như không có người trông nom, không khỏi xảy ra nhiều loạn lớn."

Nhược Ly đồng ý, tự biết thiên ngoại hữu thiên, có thể trông coi Mê Vụ sâm lâm, xem ra lai lịch của ông lão này cũng không nhỏ. Sau khi vào nhà, nàng liền được mở rộng tầm mắt, bề ngoài nhìn như là nhà lá nhưng bên trong cư nhiên giống như là một thế giới hoàn toàn khác.

Bên trong có một cái sân nhỏ, trước mặt còn có hai gian phòng, tiểu đồng thấy Nhược Ly không hỏi gì nữa, liền chỉ vào một gian trong đó nói: "Hai vị chắc cũng mệt mỏi rồi, sư phụ nói, nếu hai vị không chê có thể vào trong nghỉ ngơi!"

Qua hồi lâu, Nhược Ly do bị tiêu hao nhiều yêu lực nên bắt đầu buồn ngủ, Dạ Ly Lạc cũng không nghĩ ra cách mở cửa tầng thứ ba, đành ôm lấy Nhược Ly, đưa nàng đi ngủ.

Sau khi nàng ngủ, hắn liền bày kết giới, sau đó đứng dậy đi tìm lão già.

Vừa bước ra đã nhìn thấy lão già tiên phong đạo cốt đang đứng ở cách đó không xa, nhìn hắn lễ phép cười một tiếng, Dạ Ly Lạc cũng không ngạc nhiên, lão để cho hắn vào ở cũng đã biết bọn họ chắc chắn sẽ không buông tay.

Đi tới trước mặt lão già, Dạ Ly Lạc khẽ lạy, như thế coi như đã lễ ngộ rồi, "Tại hạ là Âm vương, kính xin lão già nói cho tại hạ cách mở ra tầng thứ ba!"

Dạ Ly Lạc không tự xưng là bốn vương, coi như đã hết sức lễ đãi với lão, lão già kia hiển nhiên đối với thái độ nhún nhường của Dạ Ly Lạc rất hài lòng, khẽ gật đầu.

"Lão hủ biết tâm ý của điện hạ đã quyết, thế nhưng trong tầng thứ ba khó khăn trùng trùng, lão hủ cũng chưa từng tiến vào đó, Âm vương vẫn muốn đi?"

"Tại hạ tâm ý đã quyết!" Dạ Ly Lạc kiên định nói, hiển nhiên đã quyết định đi.

"Oan nghiệt a! Cũng được! Muốn mở ra cánh cửa tầng thứ ba của Mê Vụ sâm lâm, ngài nhất định phải lấy máu tươi lên đó! Còn mở được hay không còn phải xem thành ý của ngài! Đây chính là nguyên nhân ta không muốn nói, bởi vì trên cơ bản còn chưa đợi đến lúc của mở thì máu đã chảy hết rồi!"

Lão già buồn bã nói, giống như vô cùng lo lắng cho tình huống của Dạ Ly Lạc, nhưng trong mắt lại có một tia tinh quang chớp lóe rồi biến mất.

"Mà máu này phải trích từ ngón tay trở bên trái, mà một ngón tay thì chảy được bao nhiêu máu, vì vậy cứ vừa kết vảy lại cắt xuống, đau đớn này không phải người thường có thể nhận được!" Lão già hiền lành nói xong, giống như đây chỉ là một câu chuyện bình thường.

Dạ Ly Lạc nhượng mảy, có chút không tin chắc hỏi: "Chỉ vậy?" Lão già gật đầu một cái, cười híp mắt hỏi: "Ngài không hỏi ý nguyện của nàng ta sao?"

Dạ Ly Lạc do dự, hắn biết không giấu được nàng, nhưng nếu để nàng biết chắc chắn sẽ muốn cùng hắn làm, như vậy còn không bằng để cho hắn thử một lần, nếu như có gì ngoài ý muốn, tối thiểu nàng còn có thể thay hắn sống thật tốt trên đời!

"Tại hạ đã nói sẽ làm!" Dạ Ly Lạc nói xong liền đứng dậy đi tới cửa chính, ngón tay đưa lên cắn một phát, dòng máu màu đỏ liền chậm rãi chảy ra, phiêu tán ở trong không khí rồi bị cánh cửa hút vào.

"Ngài là trụ cột tinh thần của vạn yêu, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha trách nhiệm của mình hay sao?" Lão già chẳng biết tại sao nói một câu như vậy.

Dạ Ly Lạc hơi ngần ra, nhìn màu đỏ phiêu tán trong không khí, đột nhiên cười: "Người khác với ta không quan trọng, lại nói Nhược Ly có thể thay bốn vương làm tốt việc đó!"

Lão già gật đầu một cái, liền xoay người rời đi, tiểu đồ bên người lão muốn nói gì nhưng cuối cùng đành im lặng, cau mày cùng sư phụ rời đi.

Hồi thế gian tình là gì mà khiến người sống chết phải có nhau. Hắn có chút hiểu ra, thứ gọi là tình yêu này, làm gì có ai đúng ai sai, cuối cùng chỉ muốn tốt cho đối phương mà thôi.

Chỉ chốc lát sau, vết thương trên tay Dạ Ly Lạc đã khép lại, hắn lại cắn lần nữa, cứ như vậy lặp đi lặp lại, cứ liên rồi lại rách, sắc mặt của dần dần trở nên trắng bệch, nhưng cánh cửa trước mặt không hề suy suyển, nó giống như một cái động không đáy, không cách nào dùng máu tươi để lấp đầy.

Dạ Ly Lạc nở nụ cười nhàn nhạt, cho dù chết hắn cũng muốn giúp Nhược Ly thực hiện nguyện vọng, hưởng hồ, hắn sẽ không chết!

Nghĩ tới đây, hắn từ từ nhớ lại cảnh ban đầu gặp gỡ nàng cho đến bây giờ, thì ra là bọn họ cũng có nhiều chuyện xưa như vậy, máu trong thân thể vẫn chảy ra ngoài, sau đó phiêu tán ở trong không khí, bị cánh cửa hấp thu.

.

"Lạc." Trên giường, Nhược Ly thân thể yếu đuối lo lắng cau mày, nhẹ giọng ní non rồi đột nhiên thức tỉnh, nàng mờ mịt ngắm nhìn bốn phía xa lạ trước mắt.

Dạ Lượng đã trở lại, hắn nhận lệnh của Dạ Ly Lạc nên vẫn luôn ở bên cạnh Nhược Ly, vừa nhìn thấy nàng tỉnh lại, vội vàng tiến lên đỡ nàng, trên mặt là biểu tình mừng rỡ khó diễn tả được, "Điện hạ, người đã tỉnh?"

Dường như xa cách mờ mịt nhìn Dạ Lượng, nàng nhớ mình đang ở trong ngực Dạ Ly Lạc mà? Một lát sau nàng mới phản ứng được: "Người trở lại rồi! Vậy Lạc đâu?"

Nói xong Nhược Ly nghiêng đầu tìm kiếm khắp xung quanh, Dạ Lượng rũ mắt xuống, mãi đến lúc Nhược Ly lại kêu hắn, hắn mới mở miệng: "Vương thượng đi tìm lão giả để thương lượng làm cách nào mở được cửa chính tầng thứ ba!"

Nhược Ly không tin nổi nhìn chằm chằm Dạ Lượng, trong lòng cảm thấy bất an, Dạ Ly Lạc nhất định sẽ không bỏ rơi nàng như vậy, chắc chắn là có chuyện gì đó.

"Dạ Lượng! Chàng đang ở đâu? Ta muốn đi tìm chàng!" Nhược Ly thấy Dạ Lượng không nói lời nào, giùng giàng muốn xuống giường, Dạ Lượng vội vàng đỡ nàng.

"Điện hạ, người thế này rồi còn muốn lộn xộn sao? Hàn độc sẽ tái phát đấy!" .

"Không có chàng ta sống còn có có ý nghĩa gì nữa!" Gào xong Nhược Ly ịu xiu ngồi trên giường, nàng biết Dạ Ly Lạc là vì nàng, nhưng nàng đã trở nên tham lam rồi, nàng muốn cả tâm trí và thể xác của hắn phải luôn bên nàng.

Nàng muốn trông thấy hắn mỗi ngày, nếu không còn được gặp lại hắn thì cho dù nàng có sống thêm ngàn năm vạn năm nữa cũng chẳng có ý nghĩa, ngày ngày sống trong khổ sở như vậy cũng chỉ là sống phí thôi.

Nghĩ tới đây, nàng nghiêm túc nhìn Dạ Lượng nói: "Mang ta đi tìm chàng! Cho dù chết ta cũng muốn chết ở trong lòng chàng!" Dạ Lượng nở nụ cười trong veo, ánh mắt hắn vốn đang ảm đạm nhất thời trở nên sáng ngời.

"Cho dù đến đó là chết, lưu lại là sống, người cũng muốn đi tìm hắn?" Dạ Lượng thăm dò, nhưng không nhìn Nhược Ly, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: "Nguyện vọng của người không phải là trở nên cường đại hay sao?"

Nhược Ly lại đột nhiên cười, nụ cười này khiến Dạ Lượng lập tức sáng tỏ.

"Không có chàng, trường sinh bất lão, pháp lực vô biên cũng chỉ là những thứ bỏ đi!"

.

Dạ Ly Lạc dù đang suy yếu nhưng sống lưng hắn vẫn thẳng tắp, trong không khí tràn ngập mùi vị ngai ngái của máu, Nhược Ly đứng ở xa xa vịn khung cửa nhìn không được muốn bật khóc, nàng cứ như vậy an tĩnh đứng ở cửa, nhìn Dạ Ly Lạc không biết bao nhiêu lần tự cắn ngón trỏ của mình.

Vẫn dĩ hắn có thể dùng pháp lực, nhưng vì muốn biểu hiện thành ý, hắn không thể dùng pháp lực, chân chính chịu đựng sự đau đớn, nhưng dường như những thứ này đối với hắn mà nói đều không quan trọng.

Dạ Ly Lạc còn tưởng rằng Dạ Lượng tới nên không quay đầu lại, trong đầu hắn bây giờ toàn là hình ảnh của Nhược Ly, hắn biết nếu như hắn không về được, tứ đại hộ pháp nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng.

Nhưng tim của hắn sao vậy, không phải đã lựa chọn rồi sao? Tại sao còn có thể đau thế này. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Dạ Ly Lạc nghi ngờ, không phải Dạ Lượng, vậy sẽ là ...

Hắn dờ dẫm xoay người, liền thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt không dám tin của Nhược Ly, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Nhược Ly khóc thành như vậy, tiểu nữ nhân kiên cường này giờ lại khóc không thành tiếng.

Cuối cùng biến thành sự tức giận tột độ, Dạ Lượng rốt cuộc đang làm gì? Tại sao lại để Nhược Ly chạy tới đây...

"Lạc, đến lúc này rồi mà chàng còn muốn giấu ta sao?" Nhục Ly bước cách hai bước Dạ Ly Lạc thì ngừng lại, miễn cưỡng cười nói với hắn, giọng nói ôn nhu, mà thân thể đơn bạc càng thêm lão đảo muốn ngã.

Dạ Ly Lạc rất muốn lắc đầu, nói với nàng không phải như vậy, nhưng hắn thật không thốt lên được, nếu như hắn phủ nhận, Nhục Ly nhất định sẽ ngăn hắn. Dạ Ly Lạc dứt khoát quay đầu, bình tĩnh làm chuyện mình đang làm, giống như Nhục Ly chưa từng xuất hiện.

"Không liên quan gì đến nàng, gia chi là muốn có được được Ngự Linh Châu, thống nhất thiên hạ thôi!" Trong cơ thể đang kêu gào hắn hãy mau chạy lại đỡ lấy thân thể yếu đuối kia, nhưng hắn không thể, hắn thật không biết, hắn trừ quý gối đợi đại môn của Mê Vụ sâm lâm mở ra, hắn còn có thể vì nàng làm cái gì?

Nhục Ly đỏ mắt, thân thể yếu đuối chỉ chực ngã xuống, trọng tâm không ổn định, nàng phải lui về phía sau một bước mới ổn định được thân hình.

Dạ Ly Lạc nghe thấy tiếng động muốn xoay người đỡ nàng, lại cảm thấy cả người mình cũng cứng ngắc, đau đến tê dại.

Nhục Ly nhắm mắt lại, sau khi hít một hơi thật sâu, cũng không lên tiếng nữa, nàng tiến đến quý gối cạnh Dạ Ly Lạc sau đó rút cây trâm trên đầu xuống, đâm vào ngón tay trỏ của mình.

Dạ Ly Lạc lập tức dừng lại, nhanh chóng cầm ngón tay Nhục Ly bỏ vào trong miệng, cầm máu giúp nàng, "Nàng đang làm cái gì vậy?"

Nhục Ly lại cười, "Lạc, sau này chúng ta đừng vì muốn tốt cho đối phương mà tự tổn thương chính mình nữa, được không? Cuộc đời khổ đoản, không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu lúc còn sống mỗi giây mỗi phút đều có nhau, chỉ cần như vậy, ta đời này đã mãn nguyện rồi!"

"Nàng?" Dạ Ly Lạc còn đang ngậm ngón tay của Nhục Ly nên giọng nói nghe hàm hồ, hắn không biết nói gì, tim của hắn từ từ cảm động, thật không để ý thân thể của nàng ư, như vậy có thể có phải sẽ càng ích kỷ không, hắn do dự.

"Lạc, không có chàng, cuộc đời này ta sống cũng vô ích, cho dù trường sinh bất lão, pháp lực vô biên, nhất thống thiên hạ rồi cũng chỉ là một cái xác không hồn thôi!" Nhục Ly nói xong thì rút tay về, lại nói tiếp: "Ta muốn cùng chàng cố gắng, mở ra bước đầu tiên trong việc tranh bá thiên hạ!"

Dạ Ly Lạc nghe vậy thì ôm Nhục Ly vào trong ngực, được ở trong cái ôm ấm áp của hắn, Nhục Ly lập tức không khống chế được nước mắt nữa, khóc gọi: "Lạc!" Nam nhân này nhiều lần vì nàng như vậy, nàng rốt cuộc có thể cho hắn cái gì đây.

Máu của hai người vẫn không ngừng chảy, trong không khí tràn ngập sự quỷ dị. Đột nhiên, bầu trời tỏa sáng, ánh sáng màu vàng nhuộm đầy đại điện.

Trong nháy mắt, cánh cửa đột nhiên biến mất rồi, thay vào đó là một lối đi bằng thủy tinh bay sắc.

Hai người lập tức quay đầu lại, thấy biến cố này, mừng rỡ nở nụ cười, Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng chạm môi Nhục Ly, "Lạc, cửa mở rồi, cửa mở rồi!"

Dạ Ly Lạc gật đầu nhưng trong lòng có một trận mất mát, cửa đã mở nhưng không biết thứ gì chờ đợi họ phía trước, nếu như hắn không về được thì sao?

"Tiểu Nhục Ly, nàng ở lại đây chờ ta trở lại nhé?" Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng cười, bộ dáng kia lại để cho người ta rất an tâm, nhưng Nhục Ly lại ngây dại.

"Có phải rất nguy hiểm không?" Nàng vội vàng kéo ống tay áo Dạ Ly Lạc, hắn đã mất nhiều máu nên đã suy yếu không ít, mà nàng nghe Dạ Lượng nói, người đi vào nơi đó chưa từng đi ra, cho nên không biết bên trong đến tột cùng như thế nào, hắn muốn tự đi, là bởi vì bên trong rất nguy hiểm sao?

"Tiểu Nhục Ly, thân thể của nàng đang suy yếu, đi cùng cũng không giúp được gì đâu!" Dạ Ly Lạc vẫn duy trì nụ cười của mình, nhưng tại sao cảm thấy mình khóe miệng lại cứng ngắc như vậy, đột nhiên có chút sợ, đây không phải là lần cuối cùng thấy nàng chứ?

"Ta --" Nhục Ly cúi đầu, quả thật, thân thể nàng bây giờ đi bộ còn cảm thấy mệt, làm sao cùng hắn đi được đây? Nhưng nàng làm sao có thể yên tâm?

Lão giả không biết từ đâu đi ra, thấy tiểu đồng đang nhìn chờ dẫn thì nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, coi như là an ủi hắn, Tiểu Đồng không hiểu nhìn về phía lão giả, "Sư phụ, rõ ràng không cần lấy nhiều máu vậy để mở cửa chính của Mê Vụ sâm lâm, vì sao người --"

Còn chưa nói hết, lão giả vội vàng che miệng Tiểu Đồng, thấp giọng nói: "Ai nha, đồ nhi ngốc nhà ngươi, Ám vương người ta nghe được thì sao, ta cũng chỉ muốn luyện một loại tiên đan thôi, mà máu của hắn lại cực kỳ khó lấy, lần này có cơ hội không tranh thủ lấy nhiều một chút, đó không phải là ngu sao!"

Tiểu Đồng thật sự là không cách nào đồng ý với cách làm của sư phụ mình, chỉ có thể sững sờ gật đầu một cái, sư phụ này thật đúng là không khách khí, nhiều máu như vậy còn nói có một chút, sợ rằng nhiều hơn chút nữa không chừng Dạ Ly Lạc chết luôn rồi.

Cho dù giọng nói của họ rất nhỏ nhưng Dạ Ly Lạc vẫn nghe được, lúc này hắn tức sôi ruột, nhưng ngại vì Nhục Ly còn phải nhờ bọn họ chăm sóc, cho nên cũng không tiện phát tác, chỉ có thể cố nhịn xuống.

"Ngươi được đấy lão đầu! Lại dám đùa bọn ta!" Nhưng Nhục Ly lại nhảy lên, giận dỗi chỉ vào lão giả, bạc băng cũng bay ra, đuổi theo hướng lão giả vừa đứng, nếu không phải là thân thể nàng suy yếu, nói không chừng nàng đã xông lên, giật lấy chòm râu dê của hắn, khiến hắn đẹp mắt.

Tất cả đều nhìn về phía nàng, giọng nói vừa rồi nhỏ như vậy mà nàng cũng nghe được, vì vậy hắn lên tiếng hỏi: "Tiểu Nhục Ly, thỉnh lực của nàng từ khi

nào thì tốt vậy?"

Nhược Ly khi này quá kích động nên không chú ý, lúc này vừa nghe hần nói như vậy, mới ý thức tới, ở trong rừng rậm, thị lực của nàng cũng rất tốt, thế nào lúc này ngay cả thính giác cũng biến thành bén nhạy như vậy?

Ngay lúc đó lão già nở nụ cười, "Ai ya, tiểu nha đầu đứng tức giận, điều này cũng không khó giải thích, do Âm Vương điện hạ đã truyền cho ngươi linh khí, bất quá nếu như không mau mau tìm Ngự Linh Châu, chỉ sợ hai cô khí va chạm lẫn nhau, hần phải chết không thể nghi ngờ!"

Nhược Ly bắt được tay của Dạ Ly Lạc, "Lạc, chàng đi đâu ta đều đi theo chàng! Thân thể ta không có vấn đề!" Nguyên nhân là Nhược không yên lòng, nếu như hần không quay về nữa, nàng tình nguyện chết cùng hần ở nơi này!

"Này --"

"Hơn nữa, chỉ có ta mới có thể tìm được vị trí Ngự Linh Châu!"

"Cũng được! Ta đã lấy máu của Vương gia, cũng sẽ trả lại cho các ngươi nhân tình, đồ trong Mê Vụ sâm lâm không dễ lấy được, cho nên muốn cứu tiểu cô nương này, vẫn phải là nàng tự mình đi!" Lão già cười híp mắt nói.

Nhưng tiểu đồng vừa nghe cũng nóng nảy, "Sur phụ, thân thể của nàng ta sao có thể lao lực được? Đây không phải là lấy tánh mạng ra đùa giỡn hay sao?" Dạ Ly Lạc cũng rất đồng ý, không hiểu nhìn về phía lão già, suy đoán, rốt cuộc trong hồ lô của lão bán thuốc gì?

"Cũng không phải! Máu của Âm vương lấy được dùng để luyện chế ngưng khí đan, có thể giúp linh khí của tiểu cô nương này không đến nỗi thất lạc, có thể cầm cự được nửa tháng cũng không thành vấn đề! Còn có vừa rồi mất máu nhiều như vậy, ta có thể tặng cho các ngươi một viên, cũng coi như tích tụ một công đức!"

Nhược Ly bĩu môi, da mặt lão đầu này không phải dày bình thường, dùng bàn môn tả đạo cảm đồ của người khác xong rồi còn ở lại chỗ này khoe mẽ. Nhưng nàng cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, nếu lỡ đắc tội lão, lão không cho ngưng khí đan gì đó thì nàng và Lạc phải tách ra rồi.

"Nhưng nơi này hết sức hung hiểm, nữ tử này cái gì cũng không biết, sur phụ, ngài đây không phải là để nàng đi chịu chết hay sao?" Tiểu đồng luôn luôn chính trực, thật không nên được tức giận.

"Cửa là do bọn họ cùng nhau mở, chỉ có thể đi vào chung, còn lại đành dựa vào ý trời vậy!" Lão già cười bí ẩn, không phải lão ích kỷ, mà đây chính là ý trời.

Dạ Ly Lạc do dự, nhưng Nhược Ly lại nắm thật chặt tay của hần, "Lạc, chàng quên đã đồng ý với ta cái gì sao?" Dạ Ly Lạc cười, hần đã hiểu.

"Đây là ngưng khí đan, lối vào này lúc ẩn lúc hiện, lúc các ngươi vừa vào sẽ đóng lại, đến lúc các ngươi tìm được Ngự Linh Châu, cửa sẽ tự động xuất hiện, nhưng có thể các ngươi sẽ rất nhanh tìm được, cũng có khả năng cả đời không tìm được, hoặc giả vừa mới tiến vào liền đầu thân hai nơi! Thật không hối hận sao?"

Lão già vẫn cười cười một cách bí hiểm, vuốt vuốt râu tỏ ý khuyên giải. Nhưng bộ dáng lão lúc này khiến Nhược Ly cảm thấy lão giống như lại nói, mau đi đi! Mau đi đi!

"Cám ơn đạo trưởng, ân này Nhược Ly cả đời khó quên!" Nhược Ly không nói thêm gì nữa, vẫn nên giữ lại mặt mũi cho lão vậy, nhận lấy ngưng khí đan màu đỏ, một hộp nuốt vào, kéo tay Lạc đi về phía cửa, nhưng đến trước cửa thì ngừng lại, có chút chột dạ hỏi, "Lạc, chàng có hối hận không?"

Dạ Ly Lạc hơi sững sờ, cũng không lên tiếng trả lời, kéo Nhược Ly tiến vào, hai người đều nở nụ cười ngọt ngào, trước mặt vô luận chờ đợi bọn họ là cái gì, chỉ cần hai người nắm tay nhau cùng đi là được rồi.

Nếu quảng đời còn lại không có sự khiêu chiến, vậy cũng quá mức nhàm chán. Hơn nữa hiện tại còn liên quan đến thân thể của Nhược Ly, lại càng không có đường lui.

Vừa tiến vào trong, Dạ Ly Lạc đã cảm thấy yêu lực trên người bị đè nén, hần nắm tay Nhược Ly thật chặt, tảng thứ ba chính là một mảnh trắng như tuyết, không nhìn thấy con đường phía trước cũng không nhìn thấy đường lui, bọn họ chỉ có thể đi về phía trước, không có đường nào khác, "Nhược Ly sợ sao?"

Nhược Ly nhàn nhạt cười, đang định lên tiếng thì đột nhiên bóng dáng nàng càng ngày càng mờ nhạt, Dạ Ly Lạc cả kinh tròn to hai mắt.

Hần ngờ ngác dừng nhìn bàn tay trống rỗng của mình, sau một lát mới hoảng hốt hô to: "Tiểu Nhược Ly --"

Nhưng đáp lại hần ngoài tiếng vang vọng của chính mình thì không còn tiếng gì nữa, hần lo lắng xoay người tìm kiếm. Đột nhiên một cánh tay mảnh khảnh kéo vạt áo hần, Dạ Ly Lạc vội vàng chuyển người qua, thấy Nhược Ly đang cười nhạo mình, vội vàng tiến lên ôm chặt nàng vào trong ngực.

Dạ Ly Lạc không phát hiện ra giọng nói của hần cũng hơi run rẩy, thân thể cũng bắt gặp khẽ run, "Tiểu Nhược Ly, ta cứ tưởng nàng biến mất!"

Nhược Ly vẫn vui trong ngực hần, có chút nghịch ngợm ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của hần nàng đã hiểu còn có ý gì: "Lạc, ta đối với chàng có quan trọng không?"

Dạ Ly Lạc hơi nhú mồm, sau đó cũng cười: "Không có gì so với nàng quan trọng hơn!" Nhược Ly nghe thấy lời này lại nghịch ngợm đẩy Dạ Ly Lạc ra rồi kéo lấy tay của hắn chạy về phía bên kia, bốn phía sương trắng lượn lờ, nhưng nhìn mười ngón tay đan xen tay, tâm họ lại cảm thấy thật bình yên.

"Lạc, mới vừa ta nhìn thấy một gian phòng, chúng ta qua đó xem đi! Ta nhớ là nó ở đâu đây, chàng xem!" Nhược Ly đột nhiên ngừng lại, cánh tay trắng nõn mịn màng đưa lên chỉ vào trước túp lều nhỏ trước mặt, cười hết sức vui vẻ.

Dạ Ly Lạc nhìn túp lều cũng cười, mặc dù đơn sơ, nhưng nhìn vẫn đủ ấm áp. Đột nhiên Nhược Ly nghịch ngợm xoay người, trên mặt nở nụ cười giảo hoạt, "Lạc, chúng ta xem bên trong có gì!"

Nhưng Dạ Ly Lạc lại do dự, "Tiểu Nhược Ly, chúng ta vẫn nên đi tìm Ngự Linh Châu trước đi! Thân thể của nàng?" Nhược Ly nghiêng đầu, đột nhiên buông cánh tay Dạ Ly Lạc ra, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn nàng xoay một vòng, sau đó ở trước mặt hắn đứng lại, cười nói, "Chàng xem, thân thể của ta rất tốt!"

Dạ Ly Lạc vẫn không yên lòng, cẩn thận kiểm tra hơi thở của Nhược Ly xong mới yên tâm, nhưng cảm giác có nhiều chỗ rất kỳ quái, không thể nói được. "Chỗ này thật đúng là thân kỳ, tiểu Nhược Ly của gia lại vui vẻ rồi!"

Dạ Ly Lạc cười cười nheo chiếc mũi nhỏ của nàng, nhìn dáng vẻ cười hì hì của nàng thật là đáng yêu, chút nghi ngờ vừa rồi cũng nhanh chóng tiêu tán.

"Lạc! Chúng ta vào xem một chút! Dù sao hiện tại thân thể ta cũng không có việc gì, chơi một chút rồi lại đi được không?" Nhược Ly kéo ống tay áo của Dạ Ly Lạc làm nũng, nét mặt tươi cười như hoa.

Dạ Ly Lạc cảm thấy chủ yếu nhất vẫn là nên đi tìm Ngự Linh Châu, nhưng không biết vì sao, vừa thấy nụ cười vui tươi như vậy của Nhược Ly, hắn lại không muốn phản đối nguyện vọng nhỏ nhỏ của nàng.

Nhược Ly như vậy khiến Dạ Ly Lạc nhớ tới thời điểm họ mới quen nhau, khi đó mặc dù mỗi ngày nàng đều thận trọng, nhưng chắc chắn sẽ có lúc không chịu vâng lời và có những hành động rất cổ quái.

Nhược Ly đã chui vào trong phòng, không biết từ đâu lấy ra một bộ giá y (áo cưới) đỏ thắm, đứng bên cửa sổ cười hì hì gọi hắn: "Lạc, mau tới đây! Nơi này có rất nhiều đồ tốt a!"

Dạ Ly Lạc cũng nhanh chóng bước vào trong, khi nhìn thấy sự bố trí quen thuộc trong phòng thì không nói nên lời. Không biết từ lúc nào, Nhược Ly đã đổi lại thành một thân giá y màu đỏ, xoay một vòng quanh hắn, vui vẻ cười: "Lạc, có đẹp không?"

Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng kéo nàng, gạt đầu một cái, bàn tay thon dài đưa lên gạt vài sợi tóc lòa xòa qua tai nàng, nhìn Nhược Ly như vậy chỉ thuộc về mình hắn, trong lòng không biết vì sao rất hồi hộp, không tự chủ liên cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Khóe miệng Nhược Ly hiện ra một nụ cười, một giây kế tiếp chủ động ôm lấy cổ hắn, hưng hăng hôn lên môi hắn, sau đó trần trọc hút mạnh, Dạ Ly Lạc mới đầu có chút giật mình, nhưng một giây kế tiếp lại biến bị động thành chủ động.

Qua một lúc lâu hai người mới tách ra, Nhược Ly tựa vào ngực Dạ Ly Lạc, nhàn nhạt cười, cảm thấy thật hạnh phúc, "Lạc, tối nay chúng ta động phòng đi! Có được hay không?"

Nếu như trước kia Nhược Ly nhất định sẽ không nói được những lời như vậy, nhưng hôm nay không biết vì sao, có thể là cảm giác mình đang trên bờ sống chết, cho nên tính tình đột nhiên trở nên hết sức hào phóng.

Dạ Ly Lạc cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng hắn cũng không muốn nghĩ nhiều, khẽ kéo dài khoảng cách của hai người, nhìn Nhược Ly trước mặt như nụ hoa e ấp, hắn nở nụ cười hạnh phúc, nào còn đâu dáng vẻ lạnh lẽo của Âm vương, hắn lúc này giống như một chàng trai mới lớn rơi vào bẽ tình, đứng ngây ngốc nhìn người mình yêu.

"Lạc, chúng ta bái đường đi!"

Dạ Ly Lạc cười, không chút để ý hỏi một câu: "Tiểu Nhược Ly, Nàng có thích cây đề huyết trong Âm vương phủ không?" Nhược Ly ngần ra, sau đó vừa cười vừa lôi kéo hắn đi vào trong nhà nói: "Chúng ta trước bái đường, Âm vương phủ xa như vậy, cho dù thích cũng không thể đưa tới được!"

Dạ Ly Lạc vẫn cười, nụ cười có chút cứng ngắc, nhưng một giây kế tiếp, hắn đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ của người trước mặt, cả khuôn mặt nhất thời trở nên lạnh lẽo, thấp giọng hỏi: "Nhược Ly đâu?"

Nhược Ly trước mặt hắn rõ ràng瑟瑟, sau đó giữ cánh tay hắn nói: "Lạc, chàng buông tay! Ta là tiểu Nhược Ly của chàng, chàng làm sao vậy? Khụ khụ --" nói xong nước mắt liền chảy xuống.

"Đề huyết của Âm vương phủ rất xa sao?" Dạ Ly Lạc cố chấp hỏi lại lần nữa, mặc dù hơi sức trên tay thả một phần, nhưng vẫn không thả nàng ra.

Hắn không xác định, lúc này hắn thật không xác định được rồi, hắn thật hi vọng người trước mặt là Nhược Ly, nếu không phải thì Nhược Ly ở đâu? Hắn thật không dám nghĩ tới các loại tình huống khác liền nghiêng răng -- "Nói --"

"Khụ khụ! Không xa! Không xa!" Nhược Ly giằng giằng, yếu ớt trả lời. Dạ Ly Lạc hơi dao động, nhưng hắn nhất quyết không tha hỏi: "Vậy giờ nó ở nơi nào?"

"Đĩ nhiên ở trong Ám vương phủ, Lạc, có chàng bên cạnh đĩ nhiên là không xa rồi!" Nghe đến đây Dạ Ly Lạc vô lực buông lỏng tay, thấy Nhực Ly trượt xuống đất, vội vàng vươn tay đỡ nàng, nhưng trong đáy mắt hẩn thoáng qua sự tàn nhẫn.

"Lạc, chúng ta. Chúng ta, động phòng đi! Chàng xem trời đã tối rồi!" Nhực Ly cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói, đỏ mặt nói.

Dạ Ly Lạc cười, nhìn trời bên ngoài đúng là đã tối, mới vừa còn có ánh sáng, lúc này thì trở thành ban đêm, Mê Vụ sâm lâm này thật đúng là kỳ quái.

Dạ Ly Lạc ôm lấy Nhực Ly đi tới giường, nhìn ánh nến lung linh, hẩn cười hết sức tà mị, nhẹ nhàng nắm lấy cằm Nhực Ly rồi cúi xuống, hung hăng cắn môi của nàng, mãi đến khi ngửi thấy mùi máu tươi mà trong ngực Nhực Ly cũng không hề gãy gục.

Nhực Ly theo đà đẩy hẩn ngã trên giường, tay không an phận muốn cỡi y phục của hẩn, cửa sổ không biết từ lúc nào liền bị đóng lại, nến đỏ cũng phụt tắt, Dạ Ly Lạc lạnh lùng nhìn nàng.

Bàn tay Nhực Ly không an phận ở trên người hẩn chạy loạn, tuy nhiên lại không không dậy nổi hẩn một chút cảm giác, hẩn thật thà nhìn Nhực Ly đang tìm mọi cách làm hẩn vui lòng, không biết vì sao lại thấy lòng có chút đau, không phải vì tình dục, chỉ là tự nhiên không thờ nổi.

Lúc trên người hai người chỉ còn lại áo trong, sắp phải chạm vào thân thể đối phương, đột nhiên Dạ Ly Lạc vươn tay kéo lấy tay Nhực Ly, trong phòng lúc này rất tối.

"Lạc, chàng làm sao vậy? Chẳng lẽ chàng không yêu thích ta? Chúng ta đã là phu thê mà! Chàng không phải cũng muốn ta sao?" Giọng nói ôn nhu của Nhực Ly truyền vào tai hẩn, đầu lưỡi của nàng còn thỉnh thoảng xẹt qua tai hẩn khiến hẩn ngửa ngửa.

"Nhực Ly rốt cuộc đang ở đâu?" Đột nhiên Dạ Ly Lạc xoay người đè Nhực Ly xuống dưới, biến hóa ra nhuyễn kiếm, lạnh lẽo đặt ở trên cổ họng của nàng, lạnh lùng hỏi.

Nhực Ly dưới thân hẩn khẽ sững sờ, lắp bắp nói: "Lạc, ta là Nhực Ly mà! Tiểu Nhực Ly của chàng đây mà! Chàng rốt cuộc bị sao vậy? Ta rất buồn vì chàng cứ hoài nghi ta như vậy? Ta làm vậy không phải là vì ngày giờ của ta không còn nhiều hay sao!"

Nhực Ly nghĩ rằng hẩn sẽ tin nàng nhưng hẩn vẫn không buông tay, cánh tay lại tăng thêm một phần lực, nàng hoảng sợ trợn to hai mắt kéo chiếc áo xuống để lộ ra huyết ấn màu đỏ trên ngực, lạnh lùng hỏi: "Dạ Ly Lạc, ta là Nhực Ly, tốt lắm, ta chết rồi, ngươi sẽ không hối hận chứ?"

Dạ Ly Lạc không hề mềm lòng, "Ta lại hỏi một lần nữa, Nhực Ly ở đâu?" Cứ tiếp tục thế này, có lẽ giây tiếp theo nhuyễn kiếm kia sẽ đâm rách cổ họng của nàng.

Nhực Ly trước mặt hẩn đột nhiên nở nụ cười, quay người lại chạy xa khỏi kiếm của hẩn, nàng cười to, sau đó nhìn Dạ Ly Lạc đầy hận ý.

Dạ Ly Lạc vẫn nắm chặt kiếm, đôi mắt hoa đào híp lại chăm chú nhìn chăm chăm vào trước mắt, hẩn biết hẩn gặp phải ảo ảnh của Mê Vụ sâm lâm rồi, đây là cái gì hẩn cũng không biết, nhưng hẩn biết, nếu muốn tìm được Nhực Ly, lấy được Ngự Linh Châu, đầu tiên phải qua được cửa này.

Mũi kiếm nhắm thẳng vào đối diện, không chút cảm tình hỏi: "Bốn vương hỏi lần cuối cùng, Nhực Ly ở đâu?"

Nhực

Ly đối diện cười to, khiêu khích nói: "Dạ Ly Lạc, ngươi giết ta đi! Giết chết ta rồi, Nhực Ly của ngươi sẽ trở về!"

Dạ Ly Lạc hơi do dự, sau khi chắc chắn kẻ đối diện không phải là Nhực Ly, hẩn liền nâng kiếm đâm tới, đột nhiên trước mặt chợt lóe, Nhực Ly hoảng sợ hô to: "Lạc!" Dạ Ly Lạc nghe thấy vội vàng thu hồi kiếm, nhanh chóng chạy đến bên cạnh nàng.

Nhực Ly bị kinh sợ, nháy mắt mấy cái, mãi đến lúc bị Dạ Ly Lạc ôm vào trong lòng, mới phản ứng đc chuyện xảy ra vừa rồi, nhất thời bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả ng, "Lạc, chuyện vừa rồi là sao?"

Cả người Dạ Ly Lạc vẫn còn run rẩy, hẩn hít một hơi thật sâu mới bình phục tâm tình của mình, còn kém một chút, còn kém một chút, Nhực Ly sẽ chết ở dưới kiếm của hẩn. Đang định lên tiếng thì có một tiếng cười vang lên sau lưng hai người.

Hai người cùng đưa mắt nhìn sang, lúc này sương trắng đã tan đi, giữa không hiện ra một cô bé đang nhìn bọn họ cười đến vui vẻ, "Ta nói, làm sao ngươi biết ta là giả, nàng là thật?"

Nhực Ly có chút kỳ quái nhìn nhìn, đột nhiên hiểu ra, mới vừa nhất định là tiểu nha đầu kia biến thành bộ dáng của nàng để gạt Dạ Ly Lạc rồi.

Không trách vừa rồi bị lạc đường đột nhiên lại trở lại đây, thiếu chút nữa khiến Dạ Ly Lạc đâm bị thương nàng, đứa bé này thật đúng là âm hiểm, không tự chủ hung ác từng nó một cái.

"Đây chỉ là trách nhiệm của ta, từng ta cũng vô dụng, muốn vào Mê Vụ sâm lâm lấy Ngự Linh Châu, phải có giác ngộ mới được! Ha ha!"

Đứa trẻ này căn bản giống như hư không, cùng Mê Vụ sâm lâm đồng thọ, sống chết ở trong miệng nó đều không có ý nghĩa, ứng phó với Nhực Ly xong, nó lại quay người nhìn Dạ Ly Lạc: "Này, ngươi còn chưa nói cho ta biết, làm sao ngươi biết ta là giả?"

Dạ Ly Lạc cẩn thận bảo hộ Nhực Ly ở sau lưng, nói: "Máu của ngươi không có hương vị như của nàng!" Nhực Ly ngăn ra, hẩn lại ti mi như vậy,

không tự chủ theo bản năng ní non: “Lạc...”

Đứa bé kia nghe vậy liền nghiêng đầu cười vui vẻ, tay đặt lên đôi môi khi này bị Dạ Ly Lạc cắn nó vốn cũng không có thực thể, chỉ là một ảo ảnh thì làm sao mà huyết nhục, dĩ nhiên không có mùi vị: “Không trách được, người tự nhiên lại cắn xuống như thế, ha ha, mấy vạn năm nhằm chán, cuối cùng là có chút việc vui, người qua cửa rồi, đi đi!”

Đứa bé kia nói xong liền biến mất không thấy tăm hơi, sương trắng ở bốn phía lúc này cũng hoàn toàn tản đi, hiện ra một con đường hẹp quanh co. Dạ Ly Lạc nắm thật chặt tay Nhược Ly, trong lòng vẫn còn run sợ, nếu như hấn phán đoán sai thì vừa rồi nàng không phải sẽ chết ở dưới kiếm của hấn sao?

Nhược Ly lại nhẹ nhàng cười: “Lạc, ta tin tưởng chàng! Chúng ta đi thôi!” Dạ Ly Lạc nghe vậy cũng nở nụ cười. Đúng vậy, con đường này vẫn còn rất dài, bọn họ nhất định có thể tìm được Ngự Linh Châu!

...

Bọn họ không thấy rõ con đường phía trước, mà trên đường đi cũng rất vắng vẻ, trải qua chuyện vừa rồi, Dạ Ly Lạc nghĩ mà sợ, nắm thật chặt tay Nhược Ly, chỉ sợ nàng đột nhiên lại biến mất. Nhưng càng đi càng nóng, càng đi càng hoang vu, rõ ràng lúc trước bọn họ đã ăn linh dược, chắc sẽ không cảm thấy đói khác, nhưng tại sao bây giờ lại cảm thấy rất khát?

Thân thể Dạ Ly Lạc trắng kiện nhưng còn chịu đựng được, nhưng hấn nhìn Nhược Ly đi phía sau, đôi môi vốn đỏ hồng đã trở nên tái nhợt, hơi thở yếu ớt, hấn vội vàng ngồi xổm xuống nói: “Tiểu Nhược Ly, lên đi, gia công nàng! Như vậy có thể đi nhanh một chút!”

Nhược Ly ngập ngừng, cuối cùng vẫn bò lên lưng hấn, trên người Dạ Ly Lạc lạnh lạnh khiến Nhược Ly bất giác dựa sát vào hấn.

Càng chạy trước mặt càng nóng, y như trên sa mạc, Dạ Ly Lạc vẫn tiếp tục bước về phía trước, không biết vì sao, vừa đến nơi này hấn liền không thể sử dụng được pháp lực, chỉ có thể bước đi như người bình thường.

Dạ Ly Lạc suy nghĩ một chút lại vòng tay chuyển Nhược Ly từ trên lưng vòng ra trước rồi ôm nàng vào ngực, mặt trời chiếu trên lưng quá gay gắt, vẫn là trong ngực hấn mát mẻ hơn, Nhược Ly không hiểu nhìn Dạ Ly Lạc, đợi hiểu ra hành đạo của hấn đang định lên tiếng thì Dạ Ly Lạc lại mở miệng trước: “Tiểu Nhược Ly, ở trong lòng ta ngủ một giấc, tỉnh dậy hãy ra ngoài!”

Thân thể hấn vẫn bình thường, còn nàng thì hết sức yếu đuối, nóng bức đối với hấn mà nói hấn không phải là vấn đề gì, nàng thấy vậy cũng không phản bác, liền vùi ở trong ngực của hấn nhắm nghiền hai mắt.

Nhưng Nhược Ly không biết, yêu lực của hấn đều bị trói buộc cả rồi, hô hấp của hấn bắt đầu dồn dập, ngay cả bước chân cũng trở nên nặng nề. Nhưng Dạ Ly Lạc vẫn gấn gượng, hấn nhìn sa mạc mênh mông bát ngát trước mặt, trên mặt cũng hiện lên vẻ u sầu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Lấy máu đổi nước

Edit: Ha Phuong

Nhược Ly cũng cảm thấy hấn kỳ quái, Dạ Ly Lạc bước thấp bước cao, nếu như hấn có thể sử dụng pháp lực tại sao không chịu bay đi, "Lạc, thả ta xuống! Chúng ta cùng đi!"

Nhược Ly cười dịu dàng, Dạ Ly Lạc đang định cúi đầu để nàng xuống nhưng chân hấn lại mềm nhũn, ngã nhào xuống mặt đất rồi ngất đi, Nhược Ly cả kinh vội vàng từ trong ngực hấn chui ra gọi: "Lạc! Lạc!"

Nhưng đáp lại nàng chỉ có sự yên tĩnh vô cùng, Nhược Ly run rẩy vươn tay, khi thấy hấn vẫn còn hơi thở thì mới hơi yên tâm, nàng đoán có lẽ hấn bị trúng gió, hấn vốn mạnh mẽ như vậy lại chấp nhận ở đây chịu khổ cùng nàng.

Nhược Ly âm thầm tự trách, nhưng nàng biết bây giờ nàng có hối hận thế nào cũng chẳng có ý nghĩa, vội vàng xem xét xung quanh coi có chỗ nào mát hơn không để đưa hấn qua đó.

Nàng lục lọi trong dị không gian nhưng rồi thất vọng phát hiện ra, lần này căn bản mang theo đều là độc dược, có thuốc chữa người cũng đều không đúng bệnh, nhất thời cảm thấy lúng túng.

Đột nhiên, không biết vì sao, trên đại mạc trống trải xuất hiện một ngôi nhà nhỏ nhỏ, Nhược Ly cũng không quản nó có kỳ lạ hay không vội vàng nâng hai vai Dạ Ly Lạc dậy, muốn kéo hấn qua.

Cát ở nơi này rất mềm nên nàng cũng không sợ hấn bị thương, bất quá thân thể to lớn của hấn so với thân thể gầy yếu của nàng quả thực rất nặng.

Nàng định chạy đến ngôi nhà kia nhờ giúp đỡ nhưng lại sợ không có ai canh chừng Dạ Ly Lạc, dù sao chỗ này cũng quá kỳ dị. Vừa rồi nàng chỉ mới thả tay hẳn ra thôi mà hẳn đã không yên lòng nắm chặt lại, vì vậy đành cố sức kéo hẳn đi, thật may là căn nhà kia cũng không quá xa.

Mới đưa được Dạ Ly Lạc tới trước cửa Nhược Ly đã mệt đến mức ngồi phịch xuống đất, cả người cũng đổ mồ hôi lạnh, sau khi bình phục, nàng liền khẩn trương gọi: "Có ai không? Xin hỏi có ai không?" Nhưng trả lời nàng lại chỉ có tiếng gió xào xạc.

Nhược Ly không nói được cảm giác trong lòng là gì, lúc này nàng rất sợ sẽ có một đại yêu quái bất chợt xông ra, với tình trạng của nàng hiện tại ngay cả sức kéo hẳn chạy trốn còn không có, chắc chắn không cứu nổi Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly cố sức đưa Dạ Ly Lạc đến chỗ thoáng mát, mặc dù không yên tâm, nhưng vẫn đứng đây quan sát xung quanh, phòng rất đơn giản không có gì cả, chỉ có một cái bình rất to, Nhược Ly tiến đến định xem có nước không nhưng khi nhìn thì thấy bên trong trống rỗng.

Nàng trở lại bên cạnh Dạ Ly Lạc, vô lực ngồi ở bên cạnh hắn, mặt trời vẫn rất gay gắt, không hề có ý muốn dịu lại, Nhược Ly thấy Dạ Ly Lạc vẫn hôn mê, nàng lúng túng không biết phải làm như thế nào.

Nàng thận trọng ôm lấy Dạ Ly Lạc, nhìn dung nhan an tĩnh của hắn, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, trong cơ thể nàng có linh khí của hắn, nếu nàng truyền lại cho hắn một chút có phải hắn sẽ tỉnh lại không?

Đúng lúc Nhược Ly định đưa linh khí vào người Dạ Ly Lạc thì bên tai vang lên tiếng cười: "Ta nói tiểu nha đầu à, ngươi đang làm hại hắn đó! Hắn vốn có yêu lực mạnh mẽ, đến đây thì bị phong bế, ngươi lại truyền linh khí cho hắn làm yếu khí trong cơ thể hắn tăng lên, không phải muốn mạng của hắn sao?"

Nhược Ly nghe vậy vội vàng ngừng lại, sững sờ một lát mới nói: "Van ngài hãy cứu hắn!"

"Ha ha, đúng là một nha đầu mạnh mẽ, nhưng muốn cứu nam nhân của ngươi thì phải dựa vào chính ngươi! Ta không có cách nào cả!" Nhược Ly lập tức mở to hai mắt, "Van ngài chỉ giáo!"

"Có nhìn thấy chiếc bình sau lưng ngươi không? Ngươi rót máu của ngươi vào đó sẽ thấy nước chảy ra từ bên dưới, nước kia có thể áp chế yêu khí trong cơ thể hắn, hắn uống vào sẽ hết bị phong bế!" Mặc dù Nhược Ly có chút nghi ngờ nhưng có thể cứu hắn là tốt rồi.

"Nhưng nếu ta đoán không nhầm thì thân thể ngươi đã hết sức suy yếu, nếu mất nhiều máu có khi không trụ được đến lúc lấy được Ngự Linh Châu đâu!"

Nhược Ly liếc nhìn Dạ Ly Lạc bất tỉnh bên cạnh, cười nhạt nói: "Cám ơn ngài thành toàn! Ta tin tưởng chúng ta có thể sống sót!"

Nhược Ly giãy giụa đứng dậy, đi tới cái bình trong suốt trước mặt, nhìn chén ngọc phía dưới rồi rút cây trâm trên đầu xuống, nàng đưa tay đến miệng bình, kiên định đâm một nhát thật mạnh vào tay, nói thật, rất đau.

Nhược Ly hết sức bình tĩnh mở to mắt nhìn từng giọt máu của mình nhỏ xuống bình, sau đó khi nhìn thấy có dòng nước trong vắt chảy vào cái chén bên dưới liền vui vẻ không biết nói cái gì cho phải.

Nhưng đột nhiên cổ tay bị người bóp chặt, Nhược Ly hoảng sợ quay đầu lại, đã nhìn thấy Dạ Ly Lạc yếu đuối kéo tay nàng, "Tiểu Nhược Ly, nàng đang làm cái gì?" Trong mắt của hắn có giận, nhưng nhiều hơn là sự đau lòng.

Dạ Ly Lạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường có hơi tái nhợt của nàng, lại nhìn cổ tay nàng đang không ngừng chảy máu, đôi mắt hoa đào hiện lên sự áy náy.

Nhược Ly lúng túng cười, bởi vì thân thể suy yếu nên nụ cười cũng có vẻ vô lực, nàng vùng vẫy muốn thu tay lại, Dạ Ly Lạc lại gắt gao nắm chặt không thả.

"Ta chỉ phải Chỉ là muốn đổi một chút nước, ha ha, ta quá khát, chỉ có vậy thôi!" Nhược Ly lúng túng giải thích, bị hắn vạch trần, trên mặt nàng có chút ngượng ngáp, cho dù nàng có ý tốt.

Nhược Ly nhìn thấy trong chén đã được hơn phân nửa liền vui mừng! Dạ Ly Lạc cố nén khó chịu, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Nhược Ly, vết thương liền khép lại.

Làm xong sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, Nhược Ly vội vàng đỡ hắn ngồi lên trên ghế rồi nói: "Lạc, chàng uống nước đi, sau đó chàng lại công ta." Nhược Ly cố lấy cớ, muốn Dạ Ly Lạc uống nước mà nàng dùng máu đổi lấy.

Dạ Ly Lạc nhìn chén nước trong veo, trong lòng không biết là tư vị gì, "Nếu ta không ngăn cản nàng... nàng muốn chảy bao nhiêu máu mới chịu dừng lại, nếu như ta không tỉnh lại, có phải nàng nhất định ép ta uống không?"

Nhược Ly lúng túng cười, cảm thấy không biết làm sao: "Cũng không có gì, lâu lâu lấy máu cũ ra để tạo máu mới thì thân thể mới tốt được." Dạ Ly Lạc nhìn chén nước, lạnh lùng nói: "Nàng uống, thân thể của nàng suy yếu, uống nó đi!"

Nhược Ly ngăn ra, cười cười giống như đang dỗ đứa bé, dụ hắn: "Lạc, chàng cần hơn, uống đi, như vậy mới có sức để công ta chứ!"

Nhược Ly ít khi làm nũng như vậy, ngay chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng vì Dạ Ly Lạc, nàng không thể để ý nhiều như vậy, nhưng gương mặt Dạ Ly Lạc vẫn lạnh lẽo như cũ.

"Lần này uống, vậy còn lần sau, nếu lần sau ta lại suy yếu, có phải nâng lại lấy máu để đổi nước hay không? Nàng biết rõ ràng những thứ ở đây chính là một cái động không đáy, nâng lấp đầy được sao?"

Dạ Ly Lạc thật sự nổi giận, hẳn là nam nhân, tại sao có thể để cho nữ nhân mình yêu mến vì mình bị thương chứ?

Nhược Ly cũng bướng bỉnh nói: "Nếu chàng có chuyện gì, ta sống còn có ý nghĩa gì? Dạ Ly Lạc, đừng tùy hứng như vậy nữa!" Nhược Ly nói xong liền cầm chén đưa tới: "Uống đi, chỉ cần chàng có thể sống là tốt rồi!"

Dạ Ly Lạc thực sự nổi điên, khẽ neho mắt lại sau đó vung tay lên, chén nước lập tức bị hất bay, "Nhược Ly, cho dù chết, Dạ Ly Lạc ta cũng không muốn nâng chịu bất kỳ thương tổn nào! Nhất là vì ta!" Dạ Ly Lạc nói xong liền cúi người xuống hôn lên môi Nhược Ly.

"Lạc!" Nhược Ly muốn khóc, nhưng nàng cũng không đành lòng trách cứ hắn, cũng không nhẫn tâm để cho hắn khổ sở, nhẹ nhàng Ha Phương đáp lại hắn. Đột nhiên có một mùi khét bay vào mũi hai người, Nhược Ly vội vàng nhìn sang.

Dạ Ly Lạc cũng cảm thấy có chút kỳ quái, liền buông tha cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Nhược Ly nhìn nhìn, bất giác lên tiếng kinh hô, chén nước mới bị hất xuống đất bốc lên một cỗ khói đen, không cần suy nghĩ, thứ này căn bản không phải là nước, mà là độc được xuyên trằng (thủng ruột).

Nàng bất giác nghĩ mà ớn lạnh, vỗ vỗ ngực của mình, rồi sau đó khản trương nhìn Dạ Ly Lạc, thật may là vừa rồi hắn không uống, nếu không... không phải là nàng tự tay hại chết hắn sao, "Lạc --"

Dạ Ly Lạc lại nhẹ nhàng cười xoa xoa đầu nàng, sủng nịnh cùng cung chiều nàng, cũng có áy náy, thật không ngờ lại có kẻ lợi dụng lúc Ám vương hắn suy yếu lại bày ra kế sách này, hơn nữa còn để cho chính nữ nhân của hắn phải chịu loại áp bức này.

"Không có việc gì, xem nàng sau này còn dám tự ý quyết định không, lãng phí một chén máu một cách vô ích, nhưng cũng tốt, nàng không phải đã nói đồ máu sẽ khiến thân thể cường tráng hơn sao?"

Nhược Ly biết Dạ Ly Lạc nói lời ác độc cũng chỉ không muốn nàng cảm thấy tự trách, trong lòng chua xót không dứt. Nhưng nàng nhìn hắn càng ngày suy yếu, lại nhất thời ê ẩm.

Nàng cố gắng để cho mình cười, nhưng nước mắt lại cứ chảy xuống, nàng không thể tiếp tục kiên cường nữa: "Lạc tại sao chàng lại tốt với ta như vậy...ta muốn có Ngự Linh Châu liền tới giúp ta lấy, nếu như chàng có chuyện gì, ta nên làm thế nào?"

Dạ Ly Lạc thật hận bản thân lúc này vô dụng, hắn lại chẳng biết nói gì với nàng, liền ôm nàng vào trong lòng: "Nếu như gia chết rồi, nàng cũng theo gia đi! Như vậy thì sẽ không tách ra nữa!"

Nhược Ly vòng tay ôm lấy hắn, nàng biết những lời này của hắn cũng chỉ để cho nàng an tâm, hắn làm sao có thể để nàng cùng chết với hắn, nhưng nàng rất nghiêm túc nói: "Lạc, chàng sống thì ta sống, chàng chết ta chết nên đừng bao giờ gạt ta!"

Dạ Ly Lạc vừa định lên tiếng, Nhược Ly lại vươn tay chặn lại miệng hắn, không thương lượng gì cả, Nhược Ly nàng nói được làm được: "Cho nên, chàng phải sống thật khỏe, như vậy chúng ta mới có thể cùng sống bên nhau!"

"Ha ha! Thật là cảm động! Khó trách muội muội ta không làm khó được các ngươi, buông tha các ngươi dễ dàng như vậy!" Trong hư không dần dần xuất hiện một bé trai khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, hai mắt to linh động, nhưng Nhược Ly không có chút hảo cảm nào với nó.

Đứa bé này cho nàng cảm giác quá tàn nhẫn, vừa rồi còn gạt nàng lấy máu đổi độc mà lúc này lại có cười vô hại như thế, thật cũng quá dễ tiện.

Hơn nữa đứa bé này còn dám đắc tội nàng, nàng nhất định sẽ nhớ, đến lúc đó sẽ khiến nó đẹp mắt.

Đứa bé kia giống như nhìn thấu ý nghĩ của Nhược Ly bèn nói: "Ta nói cô gái à, ta không phải là đứa bé, lại nói các ngươi nếu đã vào Mê Vụ sâm lâm thì cũng nên giác ngộ thời khắc sinh tử! Ngươi thật đúng là ngây thơ khiến ta không nở ra tay!"

Nhược Ly khản trương nhìn đứa bé này, cảm thấy nó còn khó đối phó hơn cô bé kia, nó lại nói tiếp: "Cô gái, lưu lại làm nữ nhân của ta hay là đi cùng hắn, ngươi nên cân nhắc cho kỹ, phía trước rất nguy hiểm đấy! Với lại hắn đã tã toi thế này rồi! Nếu lúc này ngươi chọn ta...ta sẽ đưa hắn đi ra ngoài! Được không?"

Điên rồi? Đây là là từ đầu tiên vụt qua đầu Nhược Ly, đứa nhỏ này có phải điên rồi hay không? Dạ Ly Lạc nghe vậy liền tức giận nhìn sang đứa bé phách lối đối diện, nhưng hắn biết lúc này không thể lấy cứng chọi cứng, tuy rằng tính khí hắn cũng không tốt, nhưng cũng không phải là mãng phu, biết rõ chuyện gì nên làm chuyện gì không.

Nhược Ly lại cười, "Tiên nhân, tướng mạo ta cũng quá già rồi, không xứng với ngươi! Cũng chỉ có hắn mới chấp nhận ta thôi! Vì vậy ta vẫn muốn đi theo hắn! Dù có tã toi cỡ nào đi nữa, cũng không có gì ghê gớm!"

Tên nhóc kia nghe vậy cũng bật cười: "Cũng được, gặp phải người như hoa anh túc này, ta đây nhất định phiền toái không ngừng! Các ngươi đi đi! Rồi khỏi đây, thân thể của hắn sẽ tốt thôi!" Nói xong nó dần dần biến mất không thấy bóng dáng.

Sa mạc nóng bỏng cũng biến mất không thấy đâu, thay vào đó là sự mát mẻ, mà sắc mặt Dạ Ly Lạc cũng đã tươi tỉnh hơn, cảm giác đè nén vừa rồi cũng không còn nữa.

Thật ra trên người Dạ Ly Lạc có linh lực thuần khiết, mặc dù chịu áp chế nhưng đến vạn bất đắc dĩ lúc vẫn có thể dùng được, nhưng hắn không muốn làm như vậy, quá mạo hiểm.

Nếu hắn phát động linh lực đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Nhược Ly phải làm thế nào. Cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không mạo hiểm.

Nhược Ly thấy sắc mặt Dạ Ly Lạc đã khôi phục bình thường, trong lòng hết sức vui mừng, kéo tay hắn đi về phía trước, "Lạc, năng lực là vô hạn, nhưng sức mạnh của tình yêu cũng là vô hạn!"

"Đi thôi!" Dạ Ly Lạc cũng cười cười, chỉ cần nhìn nàng cũng cảm thấy thỏa mãn, nếu như có thể cùng nàng một chỗ dù có biến thành phế nhân hắn cũng không ngại.

.

Rừng rậm trước mắt đột nhiên biến thành một cung điện rất lớn, Nhược Ly kinh ngạc mở to mắt nhìn, nơi này thật đúng là kỳ diệu. Nhưng trong lòng chợt thấy hơi uể oải, không biết còn phải đi bao lâu, hay là cả đời cũng không ra được.

Nhưng khi quay đầu lại thấy Dạ Ly Lạc, nàng lại cảm thấy chỉ cần hắn không bị thương, cả đời cùng hắn ở nơi này cũng không có việc gì. Đột nhiên, tay của nàng trở nên trống không, nàng hoảng sợ tìm khắp xung quanh, nhưng nào thấy bóng dáng của Dạ Ly Lạc, "Lạc --"

"Nhược Ly --" Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Nhược Ly, nàng vội vàng quay đầu lại, bất giác tròn to hai mắt, lên tiếng kinh hô.

Thi thể ngón ngang đầy mặt đất, trong đó có thi thể của Dạ Ly Lạc, còn có cả tứ đại hộ pháp, nhưng hiện tại tất cả đều bị ai đánh đến tàn phế.

Nhược Ly cắn môi, tận lực ổn định tâm thần của mình, nàng tự nói với mình những thứ này chỉ là ảo tưởng, nhưng nàng thật cảm thấy sự sợ hãi trong lòng không ngừng lớn dần.

Đột nhiên, một một cánh tay già nua xuất hiện trước mặt Nhược Ly, cánh tay kia ôm ái rút cây trâm trên đầu Nhược Ly ra, sau đó đưa cho nàng, mê hoặc nói: "Hài tử ngoan, chỉ cần ngươi chết đi, bọn họ sẽ không phải chết nữa! Chết đi! Chết đi!"

Lời nói dịu dàng này như một loại chú ngữ xông vào đầu Nhược Ly, nàng đỡ đầu nhìn cây trâm trong tay mình, nỉ non nói: "Giết mình, giết mình, bọn họ mới có thể sống sót!" Nói xong liền giơ cao cây trâm trong tay muốn đâm xuống ngực mình.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay nhanh chóng giữ được cây trâm, cây trâm nhọn sắc bén đâm trúng tay hắn, mùi máu tươi ngai ngái bắn lên mặt Nhược Ly khiến nàng nhất thời tỉnh táo, cũng thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Dạ Ly Lạc thở hổn hển, vừa rồi hắn bị một lực lượng vô hình trói buộc, chỉ có thể trở mắt nhìn Nhược Ly bị yêu thuật khống chế, cũng may một khắc cuối cùng hắn phá được trói buộc, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Hắn có chút run rẩy ôm Nhược Ly vào trong ngực, "Tiểu Nhược Ly, coi như người trong thiên hạ đều chết hết ta cũng muốn nàng còn sống, nếu không ta cũng sẽ chết đi!"

Nhưng Nhược Ly vẫn còn đắm chìm trong cảnh tượng thê thảm vừa rồi không tự thoát ra được, hơn nữa tâm trí cũng có chút phiêu đảng, nàng căn bản không có cách nào khống chế được suy nghĩ của mình.

Nàng nghẹn ngào nói, "Lạc, ta là một tai họa! Chẳng có biết không hả? Lúc trước chàng đâu có chịu khổ nhiều như vậy, mấy lần phải tìm đường sống trong chỗ chết, tại sao có thể chết như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tâm ma

"Nếu như không phải vì lấy Ngự Linh Châu cho ta, chàng cũng không khổ sở thế này, ta chính tai họa! Tai họa!"

Dạ Ly Lạc cau mày, kiên định lau nước mắt cho nàng, gần đây nàng rơi nước mắt thật sự là quá nhiều rồi, tim của hắn vì vậy cũng đau đớn theo, "Theo lời nàng nói, kẻ đáng chết hẳn nên là ta mới đúng!"

Nhược Ly kinh ngạc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thâm trầm của Dạ Ly Lạc, lại nghe hắn nói: "Nếu nàng không quen biết ta, cũng sẽ không trải qua nhiều khổ sở như vậy, nếu ta cường đại hơn, nàng cũng không cần vì ta mà lo lắng hãi hùng!"

Nhược Ly thấy ánh mắt của hắn trở nên âm trầm, muốn mở miệng nói nàng không phải có ý này, đột nhiên nhớ tới nàng và hắn từng chút một nhận thức đối phương, khi đó hắn đã khiến nàng kinh diễm cỡ nào, hôm nay hắn lại vì nàng nói lên những lời như vậy, nàng lại có tư cách gì ở đây yếu đuối?

Nghĩ vậy anh mất của nàng lại trở nên kiên cường, tâm ma đã qua, một khi nàng tỉnh táo thì sẽ không bị khống chế tâm trí của mình nữa.

"Cho nên, chúng ta cứ tiếp tục ích kỷ như vậy đi! Nhược Ly, đã là quân vương thì không thể tránh khỏi các cuộc tranh đấu, cho dù không có nàng thì mọi chuyện cũng sẽ theo lẽ thường tiến hành, cuối cùng cũng phải liêu nguoi chết ta sống mà thôi!"

Nhược Ly cái hiểu cái không gật đầu một cái, cuộc đời ngắn ngủi, sao nàng quan tâm được nhiều như vậy? Miễn còn sống là tốt rồi!

Đột nhiên, Nhược Ly thét lên chỉ vào một đồng ác linh đang tràn vào, nàng còn chưa kịp đối phó thì đã biến mất ở trong không khí. Dạ ly Lạc hoảng sợ, vừa định đuổi theo lại bị một đồng ác linh đen kịt không có thực thể vây quanh.

Hắn chợt cảm thấy như đầu liên tục tập tất cả linh khí trong cơ thể, tạo thành một vòng bảo hộ ở quanh thân, sau đó nhanh chóng bước vào bên trong.

Mặc dù Dạ ly Lạc có linh khí cường đại, nhưng dù sao cũng có hạn, hơn nữa đến nơi đây thì bị hạn chế. Không tới một khắc, bọn ác linh đã vây tầng tầng lớp lớp bên ngoài kết giới, bọn chúng nhìn chằm chằm theo bước đi của Dạ Ly Lạc trong kết giới.

Dạ Ly Lạc tập trung tinh thần, ngoài kết giới ác linh càng tụ ngày càng nhiều, bọn chúng đều ở đây quan sát đã mấy ngàn năm mà không hề gặp bất kỳ sinh linh nào, vì vậy bọn chúng cũng không quan tâm Dạ Ly lạc là ai, bất quá bọn chúng vẫn rất kiêng kỵ linh lực thuần khiết cực đại trên người hắn.

Bọn chúng vừa e dè vừa bám theo, nhưng đã ở cái nơi hắc ám tà ác này đợi cả ngàn năm, ngày trôi qua quá tịch mịch, tịch mịch đã lâu thì trở nên vô vị, vì vậy bọn chúng lúc đầu còn kiêng kỵ rồi từ từ chuyển thành không chút kiêng kỵ.

Những thứ kia ác linh quan sát một lát thấy Dạ Ly Lạc thể lực đơn bạc, liền không bán khoản nữa, không biết là con nào khơi mào dẫn đầu xông vào kết giới của Dạ Ly Lạc, cú va chạm này tạo ra rung động rất nhỏ khiến hắn nhũn mày.

Hắn bước nhanh hơn, những ác linh kia thấy kẻ tiên phong không hề bị tổn thương gì liền lập tức nhảy cẫng hoan hô, sau đó hết con này tới con khác đâm vào kết giới.

Dạ Ly Lạc ngừng lại bước chân rồi thêm vào một cỗ linh khí, tiếp tục tìm kiếm, trên người của Nhược Ly có dấu ấn của hắn, chỉ cần cách nàng gần một chút thì hắn có thể cảm ứng được.

Trên trán của hắn xuất hiện một tầng mờ hôi mông, nhưng hắn vẫn kiên trì, nhanh chóng đi tìm nhưng vẫn chưa cảm ứng được bất kỳ tin tức nào của nàng.

Lũ ác linh tập kích càng ngày càng ác liệt, Dạ Ly Lạc rõ ràng cảm giác được kết giới hắn thiết lập đã trở nên rất yếu, có thể không kiên trì được bao lâu nữa.

Hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, bước chân cũng càng ngày càng chậm. Nơi này tối đen như mực nên hắn cũng không biết trong đến cùng lớn bao nhiêu, hắn cũng không biết mình đã đi bao xa.

Có lẽ đã đi một nửa, cũng có lẽ chỉ mới được một góc nhỏ, nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì bước tiếp, mỗi bước đi này đều hết sức khổ cực nhưng hắn cam tâm tình nguyện.

Đột nhiên dưới chân hắn lao đảo, linh lực trong nháy mắt giảm bớt một nửa, bọn ác linh vừa nhìn thấy có cơ hội liền vội vàng tăng nhanh công kích.

Trong nháy mắt, kết giới mà Dạ Ly Lạc cố sức duy trì bị phá hủy, hàng ngàn hàng vạn con ác linh nhìn thấy thức ăn cuối cùng cũng được dùng, vội vàng ồ ồ kéo tới vây quanh Dạ Ly Lạc, không gian vừa rồi còn có chút ánh sáng trong nháy mắt dung nhập vào bóng tối, không có bất kỳ một tia sáng nào.

Nơi này nhất thời lâm vào một mảnh tối đen, trừ lũ ác linh phát ra âm thanh chéo chéo kinh khủng, không còn bất kỳ một âm thanh nào khác.

Đột nhiên, Dạ Ly Lạc vốn đang bị chôn vùi trong đó bỗng bật phát ra một đạo bạch quang, tia sáng kia mang theo linh khí thuần chính, làm khuấy động linh hồn vẫn đục của bọn ác linh, sáng chói khiến bọn chúng phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế.

Những ác linh ít tuổi không chịu nổi sự tra tấn như vậy nên định quay đầu chạy trốn, đáng tiếc còn chưa lui được mấy bước liền bị ánh sáng chiếu vào khiến hồn phi phách tán.

Bọn ác linh nhiều tuổi hơn thấy động bạn bị tiêu tán như vậy, nhất thời cảm thấy không ổn, trong lòng âm thầm suy đoán, xem ra người tới không phải nhân vật tầm thường, rất khó dây dưa.

Nghĩ vậy nên tính chạy trốn, lại cảm thấy không cam lòng buông tha khối thịt béo đã đến miệng như vậy, mới đứng lại do dự, lập tức bị linh khí thuần khiết của hắn gây thương tích, đành phải mang thương thể bỏ chạy trốn chết.

Vừa rồi còn hỗn loạn điên cuồng như vậy nhất thời trở nên hết sức an tĩnh, Dạ Ly Lạc nửa ngồi trên mặt đất, đè nén hơi thở hỗn loạn, vừa rồi hắn chỉ còn cách đập nổi đim thuyền (*), điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, hù dọa cho bọn ác linh hoảng sợ mà bỏ chạy.

Hắn cúi đầu, khuôn mặt vốn trắng nõn nay càng thêm tái nhợt, trên cái trán trơn bóng đã lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh.

Hắn cố gắng chống đỡ thân thể đứng thẳng tắp như cũ, nếu như không phải đôi môi mỏng tái nhợt mím chặt, người ngoài căn bản không nhìn ra bất kỳ

sự khác thường.

Hắn vẫn cố chấp bước đi tiếp, đôi mắt hoa đào nhìn về phía trước, không hề có một mục tiêu nào vì phía trước chỉ là một vùng tăm tối, sau lưng cũng tối đen như mực.

Linh khí trong cơ thể chạy đang tán loạn nhưng hắn vẫn cố chịu đựng. Mỗi một bước đi đều cố gắng hết sức, mặc dù một phần lớn ác linh đã rời đi, nhưng vẫn còn một ít con rất giảo hoạt không hề bỏ đi, bọn chúng vẫn núp ở chỗ tối quan sát.

Theo nhận biết của bọn chúng, sinh linh này hẳn không thuộc về Mê Vụ sâm lâm, nói cách khác cho dù hắn có linh khí thuần khiết đi chăng nữa ở lâu trong này cũng sẽ nhanh chóng bị cạn kiệt.

Bọn chúng đã đợi ở đây rất nhiều năm, lâu đến nỗi ngay cả chính chúng cũng không nhớ nổi, không sinh sôi thêm cũng không chết đi, cho nên bọn chúng không bao giờ thiếu kiên nhẫn, chờ đợi cũng chỉ là một chuyện rất bình thường trong cuộc đời bọn chúng.

Dạ Ly Lạc đương nhiên cũng cảm thấy những ánh mắt nhìn chằm chằm như hổ rình mồi của chúng, mỗi bước đi hắn đều rất cẩn thận, khí độ trầm ổn, bộc lộ khí phách của người đứng đầu vạn yêu khiến ai cũng không thể nghi ngờ.

Quanh người hắn giống như tản ra ánh sáng nổi bật nhất, tia sáng thần thánh kia không thể xâm phạm, cũng chỉ có chính hắn biết lúc này thân thể mình đã suy yếu nhiều, nhất định là không chịu nổi lần công kích tiếp theo của bọn ác linh.

Ánh sáng quanh thân hắn đột lên chiếu lên Mê Vụ sâm lâm tối tăm, khiến những con ác linh đang ẩn núp nhao nhao lên, Mê Vụ sâm lâm chỉ chốc lát sau liền rồi thành một núi.

Dạ Ly Lạc không biết mình đã đi bao lâu, nhưng vẫn không tìm được Nhữợc Ly, hắn cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, bắt đầu dừng bước lại, thờ dốt một hồi.

Ngay phút hắn ngừng lại đó, bọn ác linh vẫn đang nhìn chằm chằm hắn liền ùn ùn kéo tới, không biết bọn chúng có niềm tin mãnh liệt từ đâu, có thể là tịch mịch quá lâu khiến chúng không còn biết sợ là gì.

Bọn chúng cảm thấy rất vô vị, thật ra trong tiềm thức bọn chúng cũng chẳng còn hi vọng gì nữa, dù sao phải ở lại cái nơi kinh khủng như vậy không biết ngày tháng nào ra ngoài cũng là một loại hành hạ.

Dạ Ly Lạc thấy bọn chúng tấn công tới lập tức đứng lên, từ trong lòng hắn cũng tỏa ra bạch quang chói mắt, ánh sáng bén nhọn phát ra, lại một lần nữa đánh lui đám ác linh không biết trời cao đất dày kia.

Dạ Ly Lạc đứng nghiêm ở đó, thân thể hơi mảnh khảnh chẳng những không giảm thấp phong cách của hắn, ngược lại tăng thêm một phần siêu nhiên thoát tục, làm cho người ta có cảm giác chỉ có thể đứng xa mà nhìn.

"Bổn vương là Âm vương Yêu Giới, nếu như không muốn tìm cái chết thì đừng làm phiền mắt của Bổn vương!" Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói, âm thanh không lớn, nhưng đủ cho tất cả đang có mặt đều nghe được.

Bọn chúng vừa nghe là Âm vương Yêu giới mới cảm thấy hoảng sợ tột cùng, nhanh chóng chạy trốn tứ phía, mặc dù cuộc sống vô vị ảm đạm muốn chết, nhưng là trong tiềm thức cuối cùng vẫn muốn sống.

Nhất thời Mê Vụ sâm lâm hỗn loạn tung bùng, Dạ Ly Lạc nói xong, tiếp tục hướng phía trước đi, hắn tìm nửa ngày, vẫn không thu hoạch được gì, hắn có chút phiền não, trong lòng hết sức không muốn thừa nhận Nhữợc Ly đã biến mất.

Hắn đột nhiên ngừng lại, khẽ nhắm lại đôi mắt hoa đào, trong đầu nảy ra một ý nghĩ, đến khi hắn mở mắt ra thì đôi mắt hoa đào đã biến thành màu đỏ.

"Nhữợc Ly đang ở đâu? Nếu các ngươi không giao ra, Bổn vương sẽ phá hủy Mê Vụ sâm lâm!" Theo tiếng gầm nhẹ của hắn, những ác linh gần hắn nhất lập tức bị đánh tan.

Giết gà dọa khỉ, kết giới bao phủ Mê Vụ sâm lâm vừa rồi đã bị phá, hiện ra đáng vẻ nguyên bản của hắn khiến Mê vụ sâm lâm lúc này loạn càng thêm loạn, bất quá không có ác linh nào chịu lên tiếng nói cho hắn biết Nhữợc Ly đang ở đâu.

Dạ Ly Lạc vẫn bắt những con ác linh bên cạnh dò hỏi, bất quá bọn chúng thật sự chưa từng nhìn thấy Nhữợc Ly, bọn chúng đột nhiên được phóng thích ra ngoài nên căn bản cũng không biết chuyện gì. Lúc này chỉ cần bọn chúng lắc đầu đều bị bạch quang làm cho hồn phi phách tán.

Mặc dù những ác linh này không phải đối thủ của Dạ Ly Lạc nhưng hắn rút cuộc cũng không chịu nổi, linh khí trong cơ thể hắn càng ngày càng ít, ở nơi này hắn lại không thể phục hồi được linh khí nên chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, hắn không biết mình còn có thể cầm cự được bao lâu, có lẽ hắn không thể tìm được Nhữợc Ly nữa rồi.

Tiếng kêu rên càng ngày càng nghiêm trọng, mồ hôi trên trán Dạ Ly Lạc cũng càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, hắn chết lặng một lần rồi lại một lần hỏi bọn ác linh có nhìn thấy Nhữợc Ly hay không, nhưng mỗi một lần đều phải thất vọng.

"Kẻ nào dám xâm phạm Mê Vụ sâm lâm?" Một giọng nói trầm thấp từ bốn phương tám hướng truyền đến, thoáng chốc tất cả ác linh đều yên tĩnh lại, so với sự sợ hãi với Dạ Ly Lạc ban nãy thì lúc này bọn chúng càng thêm sợ hãi.

Những ác linh còn đang chạy trốn từ phía cũng tự động trật tự ngừng lại, nếu để ý có thể nhìn thấy đáng vẻ run rẩy bầy của bọn chúng.

Dạ Ly Lạc cảm thấy một cổ áp lực cường đại liền dừng tay lại, hần quay người lại đối diện với bóng tối sau lưng, người vừa lên tiếng nhất định đang ở đó.

"Người nào?" Dạ Ly Lạc cảm thấy áp lực từ phía đối diện càng lúc càng lớn, để tránh lát nữa ngay cả bản thân cũng không chống đỡ nổi chứ đừng nói tới chuyện đi tìm Nhưộc Ly, hần liền độ toàn bộ linh khí trong cơ thể vào tâm mạch của mình.

(*): Đập nổi chìm thuyền; Hán Việt: PHÁ PHỦ TRÀM CHÂU: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, Hạng Vũ ra lệnh cho binh sĩ chìm hết chiến thuyền, đập vỡ nổi niêu, đốt sạch doanh trại, binh sĩ chỉ được phép đem theo lương khô đủ ăn trong ba ngày, qua đó nhằm chứng tỏ đây là một trận tử chiến, chỉ có tiến chứ không còn đường rút lui nữa. Do đó, khi đoàn quân đến ngoại vi Cự Lộc, liền nhanh chóng lao vào trận đánh, sau 9 ngày kịch chiến đã đánh bại được quân Tần.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về chiến đấu đến cùng, quyết một trận tử chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thu tọa ky

Dạ Ly Lạc vừa bước lên phía trước liền bị sương mù vương cản nuốt, Dạ Ly Lạc có dùng linh khí hộ thân nên cũng không bị ăn mòn. Càng đi vào bên trong, Dạ Ly Lạc càng cảm thấy sự áp bức, hần khó chịu khẽ nhíu lông mày, điều chỉnh hơi thở xong mới tiếp tục đi lên.

Không khí đục ngầu như một loại a-xít dần dần ăn mòn linh hồn của hần, nhờ có ý thức tương đối mạnh nên chỉ bị ăn mòn rất ít, nhưng chỉ vậy thôi cũng làm cho hần hết sức khó chịu.

Thấy nơi này như vậy, hần không khỏi nghĩ đến chẳng phải Nhưộc Ly sẽ hết sức nguy hiểm sao, vội vàng bước nhanh hơn, ngay tại thời điểm hần xoay người, có một miếng thịt màu đen bắt ngờ tấn công hần.

Dạ Ly Lạc phản ứng cực nhanh, lách mình một cái tránh thoát khỏi nguy hiểm, miếng thịt kia cũng đâu chịu dễ dàng bỏ qua như vậy, tảng thịt kia giống như có linh hồn, bay vòng lại tiếp tục tấn công hần.

Thời khắc Dạ Ly Lạc xoay người cũng đã nghĩ ra, có thể hần đã tiến vào bên trong thực thể của sương mù vương rồi, nghĩ vậy hần liền không dám khinh địch, dù sao nếu bị nó hấp thụ thì hần đừng mong thoát ra được.

Trong lúc hần phân tâm, miếng thịt kia lại bay trở lại, Dạ Ly Lạc chớp mắt nghĩ ra được một cách, hần một bên trốn tránh nó, một bên lăm nhăm đọc cái gì đó.

Sau đó thân thể vốn trong suốt của hần càng thêm trong suốt, cũng chính là trong chớp nhoáng này, từ bên trong thân thể của hần bay ra một hồn phách giống hần, miếng thịt kia không hề nghĩ ngợi trực tiếp coi thường Dạ Ly Lạc, ngắt ngay tiêu sái ôm lấy hồn phách kia rồi bay đi.

Dạ Ly Lạc đưa mắt nhìn miếng thịt đã biến thành một quả cầu thịt, sau đó tỉnh bơ tiếp tục đi vào trong. Khi này hần sử dụng một phần linh khí hắc ám, tụ tập thành một chân thân giả, lừa gạt miếng thịt kia, nhưng hần biết trạng thái trong suốt này không duy trì được bao lâu, hần phải nắm chặt thời gian.

Quẹo trái quẹo phải, rốt cuộc nhìn thấy một chút ánh sáng, Dạ Ly Lạc nhắm mắt lại để cảm nhận, biết mình đã đến sát trung tâm của sương mù vương, khuôn mặt căng thẳng lúc này mới hơi thả lỏng.

Bởi vì hần cảm thấy được một chút linh khí yếu ớt của Nhưộc Ly, cho dù rất yếu nhưng đối với hần mà nói cũng là tin tức vô cùng tốt rồi.

Hần hơi suy tư một chút rồi dùng lực để mở ra bức tường thịt trước mặt, nhưng thử mấy lần vẫn không có hiệu quả.

Hần biết hần không thể làm ra động tĩnh quá lớn, liền vây quanh bức tường thịt trước mặt, hy vọng có thể tìm được cách phá, nhưng sau khi quay một vòng, trừ bỏ những lăm nhăm quả cầu thịt kia chui ra thì thấy không có gì biến đổi.

Quả cầu thịt bao lấy Dạ Ly Lạc, nhanh chóng tiến vào bên trong trung tâm sương mù vương, hần có thể cảm thấy rất rõ ràng, cơ thể như bị thiêu cháy khi xuyên qua bức tường thịt kia, nhưng hần vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo, lưu lại từng đợt linh khí dao động.

Cảm giác bị thiêu cháy rất cuộc giảm bớt, sắc mặt hần lúc này đã trở nên trắng bệch, cảm thấy bọn nhục cầu bắt đầu hành động, hần cũng không quản thân thể lúc này khó chịu liền dùng sức để tụ tập lại toàn bộ linh khí đang có, từ từ thiêu cháy từng quả cầu thịt, bắt quả động tác này không thể quá lớn, nếu không sẽ làm kinh động tới sương mù vương.

Đột nhiên sương mù vương phía bên ngoài kêu rên lên, cả thân thể sương mù vương đều co quắp, làn sóng dao động không lồ liên tiếp, chỉ nghe một tiếng quát khẽ rất thanh thúy.

Dạ Ly Lạc lập tức phản chấn, nếu hắn không nghe lầm, tiếng nói này là của Nhữc Ly, một đạo ngân quang đột nhiên từ phía trước lóe sáng, Dạ Ly Lạc liền men theo ánh sáng bay qua, đã nhìn thấy Nhữc Ly đứng đó, trong tay nàng cầm Ngự Linh Châu.

Nhữc Ly nhắm mắt hấp thu linh khí của Ngự Linh Châu, hàn độc màu đen trong thân thể dần dần biến mất, sắc mặt nàng cũng từ từ hồng nhuận, cho đến lúc Ngự Linh Châu không còn sáng bóng nữa Nhữc Ly đột nhiên mở mắt, chăm chú nhìn Dạ Ly Lạc nhếch môi cười, nụ cười này khiến Dạ Ly Lạc cảm thấy như trăm hoa đua nở, làm hắn không dời được tầm mắt.

"Lạc!" Một tiếng nhỏ nhẹ gọi thần trí của hắn trở về, Dạ Ly Lạc tiến lên ôm cổ Nhữc Ly, cánh tay hắn cũng run nhẹ.

"Tiểu Nhữc Ly, ta không thể không có nàng! Ta yêu nàng!" Dạ Ly Lạc rốt cuộc không có cách nào không chế được tâm tình của mình, hắn ở bên tai Nhữc Ly thì thầm, lúc trước hắn thật hối hận vì đã bỏ qua nhiều cơ hội như vậy để biểu đạt tâm ý của mình.

Nhữc Ly ở trong ngực hắn ngẩn ra, đột nhiên hiểu ý cười một tiếng, sau đó gật đầu nói: "Ta biết, ta cũng yêu chàng rất nhiều!"

Dạ Ly Lạc cảm thấy trái tim của mình như bị ai đó đánh trúng, ảm áp, lại ngửa ngửa, thật muốn cười quá, nhưng do thói quen ngoài cười nhưng trong lòng không cười, lúc này hắn cười to khiến dung nhan có chút cứng ngắc.

Hắn đột nhiên che giấu mặt mình, sợ nụ cười của mình cắt đứt mất phút giây tốt đẹp này, hắn có chút không tự tin cúi đầu nhìn Nhữc Ly đang nở nụ cười tình quái, lại hỏi: "Tiểu Nhữc Ly, nàng vừa nói gì?"

Nhữc Ly ngẩng đầu lên, đột nhiên cười giảo hoạt: "Lời hữu ích không nói hai lần!"

". . . ." Dạ Ly Lạc bất đắc dĩ lắc đầu, cũng biết lúc này không phải lúc nói chuyện yêu đương, thấy Ngự Linh Châu đã tới tay liền ôm Nhữc Ly vội vàng hướng bên ngoài chạy như bay.

"Lạc, sương mù vương bị ta dùng thuốc ngăn lại, hơn nửa khắc nữa sẽ không thức tỉnh, chúng ta có thể thối lui an toàn." Nhữc Ly cũng vội vàng nói, Mê Vụ sâm lâm là mê tâm của Yêu Giới, không thể phá hủy.

Dạ Ly Lạc biết lúc này không phải lúc để rồi rảnh, yêu lực của hắn mới vừa khôi phục nên vội vàng cất bước chạy như bay, không dám trì hoãn chút nào.

Vậy mà mới đi hai bước, đột nhiên có một trận gió lốc màu đen thổi qua, ngăn cản đường đi của hai người. Dạ Ly Lạc liếc mắt, lại là sương mù vương, lòng hắn cũng chìm xuống, xem ra trận chiến này không thể tránh khỏi.

Nhữc Ly cũng lo lắng, nàng dĩ nhiên biết yêu lực trong cơ thể Dạ Ly Lạc mới vừa vận khôi phục, trước đó lại bị oán khí ác linh xâm nhập, cần phải có thời gian tu dưỡng, nếu như lúc này miễn cưỡng dùng lực, e là

nguyên khí sẽ bị tổn thương nặng nề.

Nhưng Dạ Ly Lạc không quan tâm nhiều như vậy, trong cốt tủy hắn vốn luôn có khí phách không chịu thua bao giờ, lúc này hắn buông Nhữc Ly ra, làm một kết giới quanh thân nàng, sau đó huyền hóa ra Nguyệt Hoa kiếm.

Nhữc Ly nín thở đứng ở trong kết giới sau lưng hắn, quan sát gió lốc màu đen trước mặt, cảm giác có cái gì không đúng, bề ngoài nó giống như không phải thực thể thật sự, ở bên trong mới là thực thể.

Nhữc Ly đề khí, thử xem có thể vận dụng linh khí của Ngự Linh Châu vừa được hấp thu trong thân thể không, thân thể nàng bây giờ đã có thể tu luyện được rồi.

Nhưng trong cơ thể cũng không có linh lực dư thừa, tập trung một hồi chỉ có thể tập được một ít linh khí Dạ Ly Lạc đưa vào cơ thể nàng lúc trước, không cách nào loại bỏ linh khí, điều này khiến Nhữc Ly giống như bị một kích trí mạng.

"Chỉ một bộn tếp riu, lại dám trộm Ngự Linh Châu của ta, thật sự là tìm chết!" Giọng nói của sương mù vương rất nhẹ nhàng, hết sức linh hoạt kỳ ảo, Nhữc Ly cảm thấy bất thường, nhưng chính là không nghĩ ra, hình như so với trước đây không giống lắm.

Nhữc Ly khẽ kéo ống tay áo Dạ Ly Lạc, trong lòng hắn cũng ngầm hiểu, hắn cũng cảm thấy cổ hơi thở của sương mù vương giờ so với lúc trước có chút không giống.

Nhữc Ly rất tự tin với suy luận của mình, nàng biết thuốc mê của nàng nhất định là có tác dụng đối với sương mù vương, cho dù hắn có thể chất đặc biệt cũng không thể nào bình phục nhanh như vậy được, được này có tác dụng rất đặc biệt, thể nào cũng sẽ không chân trước mới vừa rồi đi, chân sau hắn đã tỉnh.

"Bỏn hoàng là Yêu Hoàng của Yêu giới, Ngự Linh Châu vốn là vật của bỏn hoàng, hôm nay thu hồi lại có gì không đúng?" Nhữc Ly hỏi ngược lại, giọng nói rất khí phách, hiển nhiên sức mạnh tràn đầy.

Sương mù vương lúc này lâm vào thế bí, hắn quay một vòng, sau đó liêu lĩnh quát: "Ta nói của ta thì chính là của ta!". Trong lời nói có vẻ như rất hứng trí, Nhữc Ly nghe vậy liền nhếch miệng nở nụ cười đắc ý, quả thật sương mù vương này có vấn đề.

Nàng nhảy mất với Dạ Ly Lạc, sau đó hai người ngầm hiểu lẫn nhau, Dạ Ly Lạc không do dự nữa, nâng kiếm tiến lên, trực tiếp sử dụng kiếm khí đánh

tan đám sương mù kia.

Con gió đen kia rõ ràng cả kinh muốn chạy trốn, nhưng sau khi đám khí đen bị thổi tan, để lộ ra bản thể của hắn, không ngờ là một con Phượng Hoàng đỏ như lửa.

Trong mắt Nhược Ly chợt lóe lên sự kinh ngạc, sau đó tụ tập tất cả linh khí xuất ra Ngân vũ, trường tiên bay múa, trực tiếp đánh úp về phía hỏa phượng hoàng kia. Tất cả sự chú ý của Phượng Hoàng đều đặt lên người Dạ Ly Lạc, nó căn bản không chú ý đến Nhược Ly nên trực tiếp bị roi quần lấy cổ, không giãy giụa được.

"Người dám đánh lên ta?" Hỏa phượng hoàng hết sức không xác định quá lên, đương nhiên đối với cái kết quả này hết sức bất mãn. Thì ra chỉ là một con tiểu phượng hoàng, nó chỉ muốn đùa chơi một chút, không ngờ lại bị bắt.

Nhược Ly cười lạnh lùng, rõ ràng rất khinh thường cái tâm trí hết sức đơn thuần này của nó, đây cũng không phải giang hồ tỷ võ, nói gì đạo nghĩa giang hồ a! Còn đánh lên gì, đây chính là thời điểm mạng treo lơ lửng.

"Người chưa từng nghe qua binh bất yếm trá (*) sao?" Nhược Ly cúi đầu nhìn tiểu phượng hoàng giờ đã bị vây trong kết giới, đột nhiên cảm thán, quả thật là một con tiểu phượng hoàng xinh đẹp.

Hỏa phượng hoàng toàn thân màu đỏ chói mắt, cả người lóe lên ánh sáng màu vàng, ở nơi âm trầm như Mê Vụ sâm lâm này đúng là rực rỡ như ánh mặt trời, chỉ là trong lòng Nhược Ly cũng nghi ngờ, chỗ này tại sao có thể có phượng hoàng?

"Hừ!" Tiểu phượng hoàng hiển nhiên bình thường bị chiều hư rồi, lúc này đứng trước mặt kẻ địch lớn cũng không cảm giác được gì, ngược lại còn nổi tính bướng bỉnh lên, hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu không để ý tới Nhược Ly.

Nhược Ly cũng không gấp, hiển nhiên tiểu tử phượng hoàng này ở Mê Vụ sâm lâm có địa vị không nhỏ, có con tin này trong tay, bọn họ tất nhiên cũng không cần gấp gáp.

"Tiểu phượng hoàng, cho người xem cái này nè!" Nhược Ly lấy ra một bình thuốc nhỏ màu trắng, sau đó ở trước mặt nó quơ quơ, thứ mới lạ này lập tức hấp dẫn sự chú ý của nó, mặc dù đầu chưa quay qua nhưng đôi mắt to đã không kiềm chế được liếc sang nhìn.

Tiểu phượng hoàng thấy tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt mỹ, toàn thân nàng tràn đầy khí phách, còn nhìn vào mắt nàng có thể khiến người ta an tâm tin tưởng, so với nam tử mặt lạnh bên cạnh thì thú vị hơn nhiều, nó rất thích, nhưng khi nghĩ đến thủ đoạn của nàng, trong lòng nó luôn cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nhị hoàng tử ghé thăm

Edit: Hà Phương

Tiểu phượng hoàng muốn đi tham quan thế giới bên ngoài nên đã cùng Nhược Ly lập ra một khế ước, cùng sinh cùng tử với nàng.

Bất chợt lại nghe thấy tiếng đông, Nhược Ly quay đầu nhìn lại thì thấy sương mù vương chân chính, lúc này sương mù tan đi, lộ ra một con Phượng Hoàng khổng lồ đỏ rực, đáng vẻ cùng tiểu tử Phượng Hoàng kia giống nhau như đúc.

Dạ Ly Lạc thấy người thân của tiểu Phượng Hoàng tới, trong lòng tăng thêm sự đề phòng, dù sao lúc này sương mù vương chỉ muốn giết chết bọn họ, hắn cảm thấy nên đề phòng vẫn hơn.

"Aizz, thật là oan nghiệt!" Đại phượng hoàng vừa thấy khế ước đã định, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bay đến bên cạnh tiểu phượng hoàng, nặng nề thờ dài nói.

Tiểu phượng hoàng vẫn là gương mặt hưng phấn, vì có thể đi ra ngoài, vì có thể cùng tỷ tỷ có vẻ rất kiên quyết này cùng nhau tác chiến, không có lý do gì mà không đi.

"Mẫu thân, là hải nhi tâm cam tình nguyện!" Tiểu phượng hoàng chớp mắt nói, khuôn mặt tràn đầy sự hưng phấn.

"Cũng được, Tiểu Hoàng, nếu là con đường do con chọn, về sau chỉ có thể dựa vào con." Đại Phượng Hoàng than thở một tiếng, sau đó nhìn Dạ Ly Lạc, người đàn ông này khí thế không thể khinh thường, bà biết hắn chính là Ám vương trong truyền thuyết.

Bà lại quay đầu nhìn lại từ đầu đến chân Nhược Ly này giờ vẫn lạnh lùng đứng ở đó, trong lòng cũng có một chút kính nể, tuổi còn nhỏ như vậy mà có thể lên làm Yêu Hoàng, hơn nữa nàng gặp nguy không loạn, xem ra hải tử của bà cũng có mắt nhìn người.

Nhược Ly khẽ gật đầu với bà, bình tĩnh nói: "Chỉ cần nó không phản bội ta...ta sẽ bảo vệ nó chu toàn."

Đại Phụng Hoàng nghe vậy liền biết Nhược Ly là người có thể phó thác, cũng thân thiện gật đầu một cái.

"Đã nhiều năm rồi không có người nào có thể xông vào Mê Vụ sâm lâm, hôm nay cũng coi là có duyên phận, ta sẽ giúp đỡ các vị binh an đi ra ngoài, nhưng mong rằng hai vị giữ bí mật của nơi này giúp, nếu không nơi này nhất định không được an tĩnh nữa."

Nhược Ly gật đầu đồng ý, Dạ Ly Lạc cũng khẽ vuốt cằm, coi như là đáp ứng, dù sao chuyện của nơi này không có chút quan hệ nào với bọn họ, hẳn đến đây cũng chỉ vì muốn lấy Ngự Linh Châu, hôm nay Ngự Linh Châu đã nằm trong tay, tất cả cái khác đều đối với hắn không có ý nghĩa gì nữa.

Nhược Ly lại càng cảm thấy không có hứng thú, bất ngờ có được một tọa kỵ coi như là phúc phận, nàng cũng không muốn gây nhiều chuyện thị phi.

Tiểu phụng hoàng cùng Đại phụng hoàng cúi đầu cáo biệt, sau khi lau nước mắt, tiểu phụng hoàng liền chở Nhược Ly cùng Dạ Ly Lạc bay lên trời, khí thế của nó cũng giống với Huyết Long của Dạ Ly Lạc.

.....

Chuyện Mê Vụ sâm lâm coi như chấm dứt, sau khi Nhược Ly cùng Dạ Ly Lạc trở lại hoàng cung liền bắt tay vào việc cải tạo Yêu Giới, lúc này Dạ Mị cũng đã điều tra được mấy vấn đề thối nát của Yêu giới.

Dạ Ly Lạc muốn mặc kệ những chuyện này, nhưng hắn nuông chiều Nhược Ly, chuyện này nàng muốn làm, nếu như nàng gặp phải phiền toái gì, hắn sẽ không chút do dự ra mặt, nhưng Nhược Ly không mở miệng, hắn cũng sẽ không hỏi, hắn nghĩ nếu mình không để nàng tự chủ trương thì nàng sẽ không trưởng thành được.

Kể từ khi Nhược Ly hấp thu linh khí bên trong Ngự Linh Châu đã có được yêu thân, có thể tu luyện bình thường, nhưng thân thể nàng là tiên chuyển yêu, cho nên tu luyện rất khổ cực.

Nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, giờ cũng không cần Dạ Ly Lạc phải ngày ngày lấy máu cho nàng uống nữa, nhưng lại đổi thành Dạ Ly Lạc mỗi ngày dùng linh khí giúp nàng tăng cường yêu lực trong cơ thể, tiết kiệm nàng tu luyện quá chậm.

Nhược Ly thực sự không muốn Dạ Ly Lạc phải hao phí tâm thần như vậy, nhưng cũng không có biện pháp, Yêu giới trăm việc đợi làm, cũng không có dư thừa binh lực đi tấn công các giới khác, mất công cuối cùng rước họa vào thân.

Mặc dù nàng không thêm đề ý, nhưng nếu nàng đã ngồi lên vị trí này thì nhất định phải làm được. Nàng muốn Yêu giới đứng đầu tứ giới, nhất thống Tứ giới.

Thế nhưng sống trước chưa dùng sống sau đã đánh tới, Nhược Ly đang cẩn thận xem xét sổ sách thì có trưởng thị vệ cầu kiến, lúc này Nhược Ly đã bỏ nhiệm vụ A Đại làm thống lĩnh hộ vệ hoàng cung.

Vấn đề an toàn của hoàng cung giao cho hắn trông nom, ngày hôm đó nàng đã thấy được bản lĩnh cùng mưu lược của hắn, biết hắn là người có thể trọng dụng, hơn nữa công việc huấn luyện đội hộ vệ trong cung cũng giao cho hắn.

Đội hộ vệ của hoàng cung từ rời rạc lác đác đã tăng thành ba ngàn người, nếu nghiêm túc huấn luyện, chắc hẳn về sau nhất định có thể trở thành một đội ngũ thực lực cường đại.

Nhưng hôm nay thấy A Đại thường ngày luôn luôn ôn trọng cũng có chút hoảng hốt, Nhược Ly biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Nhược Ly vẫn bình tĩnh, nàng tự nhủ vô luận xảy ra chuyện lớn gì cũng đều phải bình tĩnh, sau khi buông sổ sách trong tay xuống, nàng trầm giọng nói: "Chuyện gì, nói đi!"

Dạ Ly Lạc vẫn lười biếng tựa vào ghế xem sổ, gương mặt không thêm đề ý, dù trời có sập xuống cũng đã có hắn chống đỡ thay nàng, Nhược Ly thích làm thế nào thì làm thế đó, cho dù ngày mai nàng tru diệt toàn bộ người của Yêu giới, hắn cũng không chớp mắt lấy một cái.

Chỉ cần nàng vui là được.

"Hồi điện hạ, nhị hoàng tử Ma giới viếng thăm." Về mặt A Đại có chút lo lắng, nhị hoàng tử Ma giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết kia đột nhiên viếng thăm, nhất định không có chuyện gì tốt.

Nhưng Dạ Ly Lạc nghe là Nhị hoàng tử đến liền cảm thấy hứng thú, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự tò mò nghiên cứu nhìn A Đại, lười biếng hỏi một câu: "Nhị hoàng tử?"

Lời này mang theo sự không xác định, dù sao người bình thường chưa từng được nhìn thấy Nhị hoàng tử Ma giới, ngay cả Dạ Ly Lạc cũng không có chút tình nào với hắn.

Dĩ nhiên, trước kia Dạ Ly Lạc cũng không có giao tình với ai, hắn chỉ muốn độc lai độc vãng, nhưng tứ đại hộ pháp dưới tay hắn cũng chưa từng gặp qua Nhị hoàng tử Ma giới.

A Đại tuy là thủ hạ của Nhược Ly, nhưng nàng có ơn tri ngộ với hắn, hắn đã thề trung thành với Nhược Ly cho đến chết, nhưng A Đại biết Dạ Ly Lạc

đối với Nhược Ly rất quan trọng, vì vậy Dạ Ly Lạc tự nhiên cũng là chủ tử của hắn.

A Đại cung kính cúi đầu, hồi đáp: "Có lệnh bài hoàng tử Ma giới, hơn nữa khí độ bất phàm, Dạ Mị đại nhân đã đi trước, có thể xác định là Ma giới nhị hoàng tử."

"Hả?" Dạ Ly Lạc như có điều suy nghĩ, nhếch môi cười, hắn đang tính đi đoạt Ngự Linh Châu của Ma giới, không ngờ cơ hội này lại có dễ như vậy.

Nhược Ly lại không hiểu ra sao, khoảng thời gian nàng ở Yêu giới chưa lâu, căn bản chưa từng nghe qua sự tích về Nhị hoàng tử Ma giới. Lúc này nàng mở to mắt nhìn Dạ Ly Lạc, đáng vẻ thật ngây thơ khả ái.

Lúc này Nhược Ly lại quên mất mình đang là Yêu Hoàng, phải có khí thế chứ, Dạ Ly Lạc bắt đầu đi lắc đầu, sau đó phản phó A Đại: "Bảo Dạ Mị tiếp đón hắn thật tốt, Bốn vương cùng Điện hạ lập tức tới ngay."

A Đại lĩnh mệnh, cúi đầu trực tiếp đi ra ngoài, vì lúc bình thường Dạ Ly Lạc sẽ không lên tiếng, lúc này thay thế Nhược Ly hạ quyết định, hiển nhiên vấn đề này quan trọng nên không dám ngẩng đầu lên mà vội vã lui ra.

Đắc tội Nhược Ly còn có thể được toàn thân, nhưng nếu chọc giận Dạ Ly Lạc thì ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Nhược Ly thấy A Đại đã rời đi, trong điện không có người ngoài, liền lao vào trong ngực Dạ Ly Lạc để nghe hắn nói, không một lát nữa gặp nhị hoàng tử, không thể không biết gì về người ta.

"Ma giới có bốn hoàng tử và ba vị công chúa, Đại hoàng tử là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Tam hoàng tử cùng Đại hoàng tử là huynh đệ ruột thịt, nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử là một mẹ sinh ra, Tứ hoàng tử hiền lành lương thiện, Đại hoàng tử mưu lược hơn người, Tam hoàng tử có tài văn chương trác tuyệt, nhưng lại không để ý tới việc triều chính."

Nhược Ly thấy câu chuyện này bỏ sót Nhị hoàng tử, nàng ngẩng đầu lên, cũng không hỏi ngược lại, chỉ an tĩnh chờ hắn nói tiếp, Dạ Ly Lạc cũng dừng lại một chút để tìm từ ngữ hình dung về Nhị hoàng tử, nhưng suy tư một lát lại phát hiện, sự hiểu biết của hắn về vị Nhị hoàng tử này cũng rất mơ hồ.

"Mà Nhị hoàng tử, cho tới nay vẫn là một bí ẩn lớn." Dạ Ly Lạc cũng không kiêng dè, trực tiếp nói: "Hắn luôn luôn ở trong nhà, có tin đồn rằng hắn mắc đủ thứ bệnh, không còn sống lâu nữa, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào dược vật để kéo dài tính mạng, vì vậy không ai biết rõ về hắn."

Nhược Ly chớp đôi mắt to, đột nhiên nhếch môi cười: "Ta xem chưa chắc, hôm nay hắn có thể công khai đến đây, chắc chắn lời đồn kia không đúng sự thật, hắn nhất định có sở trường, hơn nữa đã tâm nhất định không nhỏ."

"Hả?" Dạ Ly Lạc ôm Nhược Ly, quay người lại, hai người cũng đối lại cung trang: "Có phải hay không, chúng ta đi gặp là sẽ rõ thôi."

.....

Trong phòng tiếp khách, có một công tử đang ngồi trên ghế, hắn mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, cả người toát lên hơi thở dịu dàng, có thể là do bị bệnh lâu, da tay của hắn trông trong suốt trắng nõn. Nhị hoàng tử này khiến người ta có cảm giác hắn là một tiểu hoàng tử dịu dàng lễ độ, đáng đáp hắn cũng không phải là cao lớn, nhưng khí chất trên người lại không thể khinh thường, hiển nhiên cũng không phải là một người dễ chọc.

Lúc này hắn đang cầm ly trà nhân nhả khói lá trà phía trên, đáng vẻ hết sức nhàn hạ, tự tại như đang ở phòng khách nhà mình. Dạ Mị ngồi đối diện hắn, trên mặt mang nụ cười, nhưng vị ngồi trước mặt cũng không để ý tới hắn, hơn nữa hiện tại cũng không lên tiếng, khiến hắn có chút xấu hổ.

"Không biết Nhị hoàng tử vì sao lại tới đây?" Suy tư hồi lâu, Dạ Mị rốt cuộc cũng lên tiếng, Nhị hoàng tử kia không lên tiếng thì Dạ Mị cũng không thể cùng với hắn ngăn người được!

Rốt cuộc Nhị hoàng tử cũng ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Mị ôn văn cười một tiếng, hết sức lễ phép, nụ cười khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. "Ta đến cũng vì một chút chuyện vụn vặt thôi, không hề có quan hệ với chuyện của hai giới, Dạ Mị hộ pháp không cần khẩn trương."

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Dạ Mị mới buông lỏng một chút, Nhị hoàng tử trong truyền thuyết đột nhiên tới chơi, lại không hề báo trước khiến hắn thật sự có chút khẩn trương.

Như vậy cũng tốt, so với việc Âm vương ghé thăm cũng giống nhau, so với Âm vương thì Ma giới Nhị hoàng tử còn thần bí hơn, có thể nói là người bí ẩn nhất trong Ma giới.

"Không biết Yêu Hoàng Điện hạ lúc nào thì mới có thời gian rảnh, ta muốn quấy rầy nàng một chút." Nhị hoàng tử đem ly trà để qua một bên, cười hỏi hết sức lễ phép, hiển nhiên đối với việc Yêu Hoàng chậm trễ không hề bất mãn.

Dạ Mị cũng cười trừ, theo lý thuyết giờ này Yêu Hoàng Điện hạ phải đến rồi chứ, thế nào mà..., đang muốn phái người đi hỏi, cửa chợt tối sầm lại, liền biết hai vị chủ tử cuối cùng cũng tới.

Nhược Ly vừa vào cửa đã nhìn thấy Nhị hoàng tử hết sức lễ độ đứng dậy khẽ cúi đầu hành lễ với nàng, Nhược Ly cũng không mơ hồ, vội vàng chấp tay cúi đầu, trên mặt hiện lên sự áy náy: "Vừa rồi mắc thường phục, cảm thấy không thỏa đáng nên đổi lại y phục, có điều chậm trễ, mong rằng Nhị hoàng tử không trách!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ân nhân cứu mạng

Nếu là Nhị hoàng tử trong truyền thuyết, Nhục Ly tất nhiên nhìn nhiều hơn một cái, thấy nam tử này hết sức quen mặt, trong lòng lại âm thầm nghiên cứu nhiều hơn.

Người này có thể ở trong hoàng tộc Ma giới tranh đấu gay gắt mà vẫn còn sống, hơn nữa trở thành một bí ẩn, chắc hẳn cũng không dịu dàng vô hại như vẻ bề ngoài.

Mặc dù Nhị hoàng tử chưa từng gặp qua Âm vương, nhưng cũng đã nghe nói qua, nhìn nam tử tướng mạo tuấn mỹ kinh người sau lưng Nhục Ly, trong lòng cũng tự biết, hẳn rất có lễ phép khế lạy: "Tham kiến Âm vương điện hạ."

Dạ Ly Lạc đối với Nhị hoàng tử trước mặt cũng khá tò mò, khó được còn có người khiến tứ đại hộ pháp của hắn cảm thấy mơ hồ.

Thấy Nhị hoàng tử bộ dáng vô hại, càng thêm cảm thấy kỳ lạ, nhưng biết hắn nhất định có chỗ gì hơn người, cho nên thái độ cũng rất lễ ngộ, rất đáp lễ hắn: "Nhị hoàng tử hữu lễ."

Hắn huyền xong, Nhục Ly thấy vị Nhị hoàng tử này ngay cả đại điển đăng cơ của nàng cũng không hề lộ diện, nay xuất hiện tất nhiên không phải chỉ đến chơi, ba người sau khi ngồi vào chỗ của mình, nàng liền hỏi thẳng: "Không biết Điện hạ đến vì chuyện gì?"

Nhị hoàng tử cũng không gấp, hắn ngồi ở vị trí bên dưới phía bên trái Nhục Ly, lại uống một hớp nước trà, sau khi để ly trà xuống mới ngẩng đầu lên nhìn Nhục Ly.

Nhị hoàng tử biết Âm vương thế lực siêu quần, nhưng ở nơi này lại do Yêu Hoàng định đoạt, có thể thấy được tin đồn bên ngoài rất chính xác, Âm vương cực kỳ cưng chiều Yêu hoàng.

"Nếu Điện hạ không khách khí, thì có thể gọi bốn hoàng tử là Từ Mặc!" Hoàng tộc Ma giới họ Hiến Viên, không ngờ Hiến Viên Từ Mặc vừa đến đã báo danh tính của mình, Nhục Ly nhất thời cũng không biết hắn có ý gì, là cố ý làm quen, hay là hắn vốn hiền hoà như thế?

"Vậy nếu Từ Mặc huynh không khách khí, gọi bốn hoàng là Nhục Ly được rồi!" Nhục Ly biết biết mục tiêu kế tiếp của Dạ Ly Lạc là Ngự Linh Châu của Ma giới, tự nhiên cũng muốn có quan hệ tốt với hoàng tử Ma giới, đến lúc đó lấy tin tức cũng dễ dàng hơn. "Vậy không biết Từ Mặc huynh đến vì chuyện gì?"

Thật ra thì Nhục Ly rất không thích lằng nhằng như vậy, nhưng cái tên Hiến Viên Từ Mặc này lại không thoải mái nói ra mục đích hắn tới đây, khiến nàng thấy thật nhức đầu.

"Tuy bốn hoàng tử đến rất đường đột, nhưng là vì ân nhân từng cứu mạng ta lúc trước." Hiến Viên Từ Mặc đột nhiên nói khiến Nhục Ly có chút kinh ngạc, người này sẽ là ai chứ? Lại có thể cứu Nhị hoàng tử Ma giới bí ẩn này, bình thường sợ rằng gặp được hắn cũng đã khó chứ nói gì đến cứu mạng hắn.

Dạ Ly Lạc vẫn cúi đầu im lặng ngồi bên cạnh Nhục Ly lúc này cũng khẽ nâng đầu lên liếc Hiến Viên Từ Mặc một cái, hiển nhiên là chờ đợi hắn nói tiếp.

Nhục Ly biết hắn sẽ nói tiếp, cũng không cắt đứt hắn, nhưng khi ánh mắt Hiến Viên Từ Mặc nhìn nàng có chút áy náy này thì nàng nở nụ cười ôn hòa với hắn, coi như khích lệ hắn nói tiếp.

"Ta đã thăm dò nhiều nơi, mới biết được Thổ Tộc công chúa mấy ngày trước đã đến đây, vậy mà tộc nhân của nàng ấy nói công chúa lạc rồi, đến nay còn chưa tìm được. Tiếp xúc một thời gian, ta biết rõ cô công chúa này tính tình đơn thuần, hôm nay bất vô âm tín, trong lòng ta thật lo lắng." Nói xong trên gương mặt tuấn tú của Hiến Viên Từ Mặc hiện lên vẻ âu sầu, sự lo lắng này nhìn thế nào cũng không phải là giả.

Nhục Ly khẽ híp mắt, hiển nhiên là hắn biết được nàng mấy ngày trước đây ở Mê Vụ sâm lâm có cứu được một tiểu thỏ yêu, mấy ngày nay vẫn bận rộn nên nàng cũng chưa ghé thăm.

Nhục Ly nhìn Dạ Ly Lạc, nàng không biết Hiến Viên Từ Mặc từ đâu biết được tin tức này, hay là có kẻ nào nhờ hắn giúp đỡ?

Dạ Ly Lạc mặt không biến sắc xoa tay Nhục Ly, muốn nàng bình tĩnh chớ nóng, trong lòng lại tính toán, xem ra ông trời đã giúp hắn rồi. Tiểu thỏ yêu này không chừng có thể giúp hắn đoạt được Ngự Linh Châu của Ma giới.

Nhục Ly bình tĩnh nhìn Hiến Viên Từ Mặc, ý bảo hắn nói tiếp, Hiến Viên Từ Mặc dịu dàng cười một tiếng, hiển nhiên không quan tâm tới thái độ giả ngu của Nhục Ly.

Hắn đứng dậy, khẽ vãi lạy, sau đó cười nói: "Hôm qua ta nghe nói Nhục Ly từ Mê Vụ sâm lâm mang về một tiểu thỏ, cho nên, hôm nay Từ Mặc mạo muội đến đây, muốn xem có phải tiểu thỏ được cứu kia có phải là Thổ Tộc công chúa hay không?"

Nhược Ly cũng đứng dậy, nàng nở nụ cười đáp lễ: "Đúng là mấy ngày trước đây bổn hoàng ở Mê Vụ sâm lâm cứu được một con tiểu thỏ yêu, hơn nữa còn đem về bên cạnh mình, Thỏ Tộc công chúa rất nhiều, vừa rồi thử cho bổn hoàng trong lúc nhất thời không nghĩ tới khả năng này, bổn hoàng sẽ phải người dẫn nàng ấy đến đây."

"Làm phiền Nhược Ly rồi!" Hiên Viên Tử Mặc không thèm để ý đáng về giả bộ hồ đồ của Nhược Ly, hắn chỉ muốn đạt tới mục đích, quá trình có thể nào cũng không quan trọng.

"Vẫn là phiền Tử Mặc huynh chờ trong chốc lát." Nếu hắn luôn cùng nàng ôn văn lễ độ, mặc dù mệt, nàng cũng không ngại cùng hắn diễn kịch.

.....

Lại nói tới tiểu thỏ yêu, thân phận của nó cũng không đơn giản, lúc này tiểu thỏ yêu - Bạch Tiểu Bảo đang nhàn nhã nằm trên nhuyễn tháp trong tầm cung ăn nho mọng nước.

Thật ra nguyên Thỏ công chúa sớm đã chết ở Mê Vụ sâm lâm, nơi đó độc vật lượn lờ nhiều như vậy nếu không chết, vậy tiểu công chúa Thỏ Tộc phải có yêu lực hết sức cường đại.

Mà Tiểu Bạch lúc này chính là một u hồn đến từ thế kỷ 21, kiếp trước nàng không cẩn thận rơi vào vách đá, đoán chừng thân thể đã tan xương nát thịt, nhưng hồn phách lại đến được nơi này.

Vốn là theo đầu trâu mặt ngựa đến điện Diêm vương trình diện, vậy mà thấy Diêm Vương nhìn nàng đầy áy náy, hừ, nàng vậy mà chết oan uổng.

Bạch Tiểu Bảo từ nhỏ đã có tâm nguyện làm con sâu gạo, thật vất vả mới học xong, tự mình kinh doanh một cửa hàng nhỏ, đang muốn hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã tốt đẹp thì đột nhiên bị tai họa bất ngờ. Lúc nghe Diêm vương nói vậy dù nàng có ôn hòa cách mấy cũng bùng nổ, nàng muốn đi tố cáo.

Mấy ngày nay đúng lúc Địa phủ đang trùng tu lại thiên điện, Diêm Vương sợ Bạch Tiểu Bảo phá hủy kiến trúc của mình, trái nghĩ phải nghĩ xong, quyết định để cho nàng sống thêm một lần.

nữa, kết quả nàng đã đến cái thế giới có yêu có ma có tiên này.

Cũng may nàng kế thừa trí nhớ của thân thể này, nếu không nàng nhất định đã bị bại lộ rồi, mặc dù yêu thuật nàng làm không đúng, nhưng là yêu lực phòng hộ nàng tu luyện rất tốt, bây giờ nàng tiếp tục làm sâu gạo của nàng.

Mấy ngày nay nàng ở lại chỗ Nhược Ly cảm thấy rất tốt, ngày trôi qua hết sức vừa lòng, thỉnh thoảng có một người đáng đáp hết sức tuấn mỹ nhưng có chút tà khí là Dạ Mị đến chọc phá cho nàng vui vẻ, cuộc sống này khiến nàng rất yêu thích.

Mấy ngày nay được gặp Nhược Ly có một lần, cũng cảm thấy nàng ấy rất có kiên quyết, khí độ phi phàm, nếu như đi theo nàng ấy chắc hẳn tiền đồ nhất định không cần phải nói, nàng có thể tiếp tục sự nghiệp làm sâu gạo.

Mới được vài ngày Bạch Tiểu Bảo có thể không ngờ, có một điều nàng đã tự động xem nhẹ một việc trong trí nhớ, cũng là nguyên nhân khiến sau này nàng phải nghiêng ngã lênh đênh. Nghe được Nhược Ly cho gọi nàng, Bạch Tiểu Bảo đang ăn nho liền ngưng lại, đây chính áo com cha mẹ của nàng hiện nay đây, đương nhiên phải coi trọng.

Nàng hiện tại xem Nhược Ly là người lãnh đạo trực tiếp, cấp trên hữu mệnh, cho nên mệnh lệnh của cấp trên nàng dù lên núi đao hay xuống biển lửa đều không từ.

Nàng vội vàng ném quả nho xuống, lanh lẹ nhảy xuống giường, vuốt vuốt cái tai lon khả ái trên đầu mình rồi vội vàng nhảy nhót nhót đi trước cả người tới truyền tin.

Mới ra cửa, Bạch Tiểu Bảo lao ngay vào ngực Dạ Mị, Dạ Mị ai u kêu lên một tiếng, nhưng vừa nhìn thấy cái lỗ tai lớn xù xù, vội vàng thu hồi lửa giận trong lòng, cúi đầu nhìn Bạch Tiểu Bảo, thấy chỉ có cái mũi nhỏ của nàng bị đụng đỏ, những chỗ khác không đáng ngại, lúc này mới yên lòng lại.

"Ta nói Tiểu Bạch này, người muốn làm cảm tử sao?" Dạ Mị quen trêu chọc nàng, vừa thấy mặt đã không nhịn được mở miệng tổn hại tiểu thỏ ngốc này.

Bạch Tiểu Bảo hung hăng trợn mắt nhìn mỹ nam xinh đẹp hay true ghẹo mình, đột nhiên cảm thấy bang son đại mỹ nhân bên cạnh Nhược Ly so với hắn còn tốt hơn, mặc dù Dạ Ly Lạc sẽ làm người chết rét, nhưng là ít nhất sẽ không trêu chọc nàng.

"Ta nói nhân yêu thúc thúc, đây là địa bàn của ta, cái người này vội vã đi vào mới là cảm tử đầu ấy!" Bạch Tiểu Bảo tính tình hết sức ôn hòa, nhưng cứ bị người ta trêu đùa hoài vậy, nàng cũng không thể nhịn, cũng trở trả đùa nói, hiển nhiên là cái mũi bị đụng đau nên không hài lòng.

Dạ Mị cũng nghe ra trong lời nói mùi thuốc súng, chắc chắn hai tiếng, biết không thể tiếp tục trêu chọc Tiểu Bạch nữa, tục ngữ nói không sai, thỏ nóng này còn cần người đẩy, hướng chỉ đây chính là một tiểu thỏ không bình thường.

"Được, được, là lỗi của bản đại gia, ta thấy người vội vàng vậy là muốn đi đâu a!" Dạ Mị rất tò mò, bình thường thỏ ngốc này có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi dậy, hôm nay lại chịu khó như thế, là muốn đi đâu?

Bị hắn nhắc nhở như vậy, Bạch Tiểu Bảo mới nhớ tới, bên kia vẫn còn đang đợi nàng kia, vội vàng xách váy chạy về phía trước, "Yêu Hoàng Điện hạ

cho truyền ta... ta mau mau!"

"Hà?" Dạ Mị khẽ cau mày, cảm thấy có chút kỳ quái với việc Nhược Ly đột nhiên cho gọi thờ ngốc này, hần vội vàng tiến lên một bước kéo tay Bạch Tiểu Bảo, Bạch Tiểu Bảo vừa muốn phản bác, Dạ Mị liền kéo nàng nhanh chóng bay đến chính điện phòng nghị sự.

nhìn hoa cỏ nhanh chóng lướt qua dưới chân, Bạch Tiểu Bảo cảm thấy rất hưng phấn, ui chao, cái này so với ngồi máy bay đã nghiền hơn nhiều, trong lòng đối với tên nam nhân yêu nghiệt này lại nhiều hơn một phần hảo cảm.

"Chiêu này thật là lợi hại, Dạ Mị, người dạy ta đi!" Bạch Tiểu Bảo nào biết đây là pháp thuật cấp thấp nhất Yêu Giới, nàng lại quên đây không phải là khinh công cổ đại mà khó luyện, ở Yêu Giới chỉ cần biết một chút yêu lực cũng có thể bay lên, chỉ là bất đồng về tốc độ cùng sự cao thấp thôi, mới trình độ mà này đã khiến nàng hưng phấn y như trúng độc đắc.

"...." Dạ Mị dĩ nhiên không biết Bạch Tiểu Bảo này không phải Bạch Tiểu Bảo nữa rồi, đối với dáng vẻ sung bái này của nàng, thật sự là không biết phải làm thế nào để biểu đạt tâm tình buồn cười của mình lúc này.

Nhưng lúc cúi đầu nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng, Dạ Mị lại không muốn nói ra lời làm nàng tổn thương, nàng lúc này thật sự là rất đáng yêu.

Ánh mắt to hồng của Bạch Tiểu Bảo loé lên ánh sang khát vọng, miệng nhỏ cũng bởi vì kinh ngạc hơi hé mở, gò má phấn nộn mềm mại. Đối mặt với tiểu thờ đáng yêu như vậy. Dạ Mị lần đầu tiên không đành lòng đã kích nàng.

"Được!" Mãi khi đến cửa đại điện Dạ Mị mới nhả ra một chữ, người cực kỳ huyền ảo như hần hiếm khi lại kiếm lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Nữ quỷ

Edit: Ha Phuong

Lúc này Bạch Tiểu Bảo rất tuân thủ truyền thống ăn no rồi ngủ, lười biếng nằm vui ở trên giường, rõ ràng rất không có hứng thú với chuyện của Hiên Viên Từ Mặc.

Sau khi Nhược Ly bàn bạc cùng Dạ Ly Lạc, đương nhiên biết để Bạch Tiểu Bảo ở bên cạnh Hiên Viên Từ Mặc sẽ có chút tác dụng, nhưng họ cũng không muốn vụng trộm lợi dụng Bạch Tiểu Bảo, nên Nhược Ly đã cho gọi Bạch Tiểu Bảo đến.

"Tiểu Bảo, ta vẫn coi ngươi là bằng hữu, cho nên, hôm nay có một số việc nhỏ muốn hỏi ngươi, ngươi nói cũng được, không nói cũng được." Nhược Ly ngồi đối diện Bạch Tiểu Bảo, băng quơ hời, cái chuyện ép buộc người khác này nàng luôn luôn khinh thường, sẽ không làm khó nàng ấy.

"Ừm" Bạch Tiểu Bảo hiển nhiên cũng không câu nệ, nàng cũng thích tiểu cô nương mạnh mẽ vanh dội này, mặc dù Nhược Ly có đáng đáp giống như một đứa bé, nhưng Bạch Tiểu Bảo vẫn không xem nàng là một đứa bé, người của Yêu giới có tuổi thọ rất dài, ai biết tiểu gia hòa này có phải đã sống hơn trăm năm rồi không. Tiểu Bạch bèn nói: "Nhược Ly, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra đi!"

Bạch Tiểu Bảo và Nhược Ly coi như vừa gặp đã thân, hai người cũng không câu nệ cấp trên cấp dưới, ngược lại giống như quan hệ giữa tứ đại hộ pháp vậy, lúc không có người ngoài cũng không phân thứ bậc lớn nhỏ.

"Tiểu Bảo, ngươi và Hiên Viên Từ Mặc có quan hệ gì?" Nhược Ly đi thẳng vào vấn đề, thấy Bạch Tiểu Bảo còn ngờ ngắc, nàng liền nói rõ: "Hiên Viên Từ Mặc là Nhị Hoàng tử Ma giới!"

"Ồ! Ngươi nói hần a!" Bạch Tiểu Bảo bừng tỉnh hiểu ra, sau đó vội nói cho Nhược Ly biết, do hần không cẩn thận nhìn thấy thân thể nàng, nhất định muốn chịu trách nhiệm Truyền chỉ được được đăng duy nhất tại.

Nhược Ly nghe vậy cũng hơi kinh ngạc, không ngờ giữa bọn họ lại dính đến thanh danh của Bạch Tiểu Bảo, độ khó của vấn đề giờ lại tăng lên nữa rồi.

"Ta cũng đâu có cần hần phụ trách, nếu hần lấy ta vì trách nhiệm thì cuộc hôn nhân này chẳng có ý nghĩa gì, ta vẫn nên đi tìm một người yêu mình chân thật thôi." Hiếm khi thấy Bạch Tiểu Bảo không mơ màng, đôi mắt to chớp chớp, ánh mắt sáng quắc nhìn Nhược Ly nói.

Nhược Ly thấy rất tán đồng với ý nghĩ này, nàng gật đầu một cái, nhưng lại có chút lo lắng hỏi: "Vậy còn trong sạch của ngươi thì làm sao?"

"Cái đó không sao, lại nói nếu người đó quả thật yêu thích ta thì sẽ không quan tâm chút vấn đề nhỏ này!" Bạch Tiểu Bảo dù sao cũng là người hiện đại, khi nhìn nhận sự việc cũng tương đối thoáng hơn.

"Ừ, nhưng Tiểu Bảo à, ngươi biết hiện tại ta cần Ngự Linh Châu, mà nó lại đang ở Ma giới, nếu Nhị hoàng tử đã tới, ta muốn. . . ." Nhược Ly nói đến đây thì dừng lại, nhìn về phía Bạch Tiểu Bảo.

Bạch Tiểu Bảo nhất thời sáng tỏ, đương nhiên biết ý tứ của Nhượng Ly, nhưng nàng cảm thấy rất vui vì Nhượng Ly có thể thẳng thắn như thế, trong nháy mắt tinh thần trọng nghĩa của nàng liền dâng lên, nàng ở chỗ Nhượng Ly vừa được ăn lại được uống miễn phí, nay vì Nhượng Ly mà làm chút công hiến cũng không thành vấn đề, dù sao nàng ấy đã thẳng thắn như vậy rồi.

"Ừ, có điều gì cần ta giúp, Nhượng Ly ngại cứ nói đi!" Bạch Tiểu Bảo hùng hồn nói.

Nhượng Ly thấy vậy bật cười thành tiếng nói: "Cũng không cần như vậy, trước cứ thông báo với ngại một tiếng, có làm hay không thì tùy ngại, sau này có điều gì ta cũng không gạt ngại."

"Ừm!"

.....

Hai ngày nay Hiên Viên Từ Mặc hết sức an phận, cũng không chủ động đi trêu chọc Bạch Tiểu Bảo, điều này khiến Bạch Tiểu Bảo vẫn vận sức chờ phát động có chút buồn bực, hừ, rốt cuộc hắn có ý định gì đây?

Nhượng Ly cũng đang buồn bực, nhưng chưa đợi nàng kịp suy nghĩ ra thì chuyện phiền toái đã tới. Lão Tộc Trưởng của Thỏ tộc không biết sống chết lại dám vụng trộm gây sự.

Khi Nhượng Ly biết được Tộc trưởng Thỏ tộc vụng trộm cấu kết cùng Tiên Tộc cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, nàng đang lo không có lý do chính đáng báo thù cho Bạch Tiểu Bảo, lúc này lại xuất hiện một cơ hội tốt như vậy.

Nàng cho gọi Bạch Tiểu Bảo tới, lúc này lại trực tiếp bỏ qua Dạ Ly Lạc, hai người bàn bạc muốn vụng trộm mang theo Dạ Mị đi đến Thỏ Tộc gây phiền phức.

Đương lúc mấy người Nhượng Ly định đi, lại gặp Dạ Ly Lạc lười biếng đứng tựa vào cửa, đôi mắt hoa đào đầy vẻ hài hước, khẽ nói: "Tiểu Nhượng Ly, muốn diệt Thỏ tộc phải huy động thêm lực lượng, ta sẽ phái thêm người đi."

Nhưng Nhượng Ly lại lắc đầu: "Dù sao cũng là người trong tộc của Tiểu Bảo, chỉ cần dạy dỗ cho đám đáng ghét kia không mở mắt ra nổi thôi, còn dân chúng vô tội, ta không muốn kinh động đến bọn họ!"

Dạ Ly Lạc suy tư một chút, chuyện Nhượng Ly muốn làm hẳn sẽ không ngăn trở, hơn nữa nhân dịp này có thể nhận biết sự trung thành cùng thực lực của Bạch Tiểu Bảo.

"Ừ, cẩn thận một chút." Dạ Ly Lạc khẽ nở nụ cười khuyếch thành, Bạch Tiểu Bảo liếc thấy liền chắc chắn hai tiếng, Yêu giới này thật đúng là nhiều mỹ nam! Tuy nhiên nàng lại không có hứng thú với băng sơn mỹ nam này.

Sau khi mấy người Nhượng Ly rời đi, Dạ Ly Lạc khẽ nói: "Dạ Lượng, ngại đi theo họ, không phải vận bất đắc dĩ thì đừng xuất hiện." Mặc dù có Dạ Mị đi theo, nhưng Dạ Ly Lạc vẫn không yên lòng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Nhượng Ly đơn độc đi "Gây chuyện".

Nhượng Ly vừa đi, Dạ Ly Lạc liền đi đến tiểu viện của Hiên Viên Từ Mặc, Hiên Viên Từ Mặc giống như biết Dạ Ly Lạc sẽ tới, hắn hờ hững ngồi ở bàn đá trong sân, trên bàn có hai ly trà xanh, rõ ràng đã chuẩn bị hết thảy.

Dạ Ly Lạc cũng không khách khí, trực tiếp đi qua ngồi xuống, giữa người thông minh không cần khách khí quá nhiều, như vậy ngược lại có vẻ có chút đối trá.

Dạ Ly Lạc thân nhiên ngồi đối diện Hiên Viên Từ Mặc, lắc lắc ly trà nói: "Muốn dẫn nàng ta đi sao?"

Hiên Viên Từ Mặc khẽ cười: "Xem ra nàng không thích, vậy ta cũng không nên cưỡng cầu, nhưng vẫn phải quấy rầy thêm ít lâu nữa."

"Bốn vương muốn có Ngự Linh Châu của Ma giới, đòi lại bốn vương có thể giúp ngại ngồi lên vị trí đứng đầu Ma giới." Dạ Ly Lạc nói rất nhẹ nhàng, trên mặt không nóng không vội, giống như chuyện đại quyền sinh sát chỉ là một câu chuyện phiếm sau bữa ăn.

Hiên Viên Từ Mặc cười khẽ, nhìn Dạ Ly Lạc hỏi ngược lại: "Ám Vương điện hạ sao có thể chắc chắn ta có dã tâm này, ở nơi cao có khi chẳng vui vẻ gì, cũng chưa chắc người người đều thích."

"Há? Ngươi có dã tâm hay không, Bốn vương không dám nói, nhưng nếu ngại muốn, Bốn vương sẽ hiệp trợ hết mình. Điều kiện chỉ có một, linh khí bên trong Ngự Linh Châu." Dạ Ly Lạc cũng không cùng hắn đánh đố, biết hắn không hề đơn giản, trực tiếp nói thẳng ra luôn.

"Tốt! Đồng ý!" Hiên Viên Từ Mặc lại đồng ý một cách sáng khoái, nhưng hắn không hề đề cập đến điều kiện kia.

"Bốn Hoàng tử còn muốn quấy rầy mấy ngày nữa, còn những vấn đề khác về sau chúng ta sẽ bàn lại, như thế nào?" Hiên Viên Từ Mặc nói xong liền nâng ly trà lên kính Dạ Ly Lạc.

"Tốt!" Dạ Ly Lạc cũng nghiêm túc đáp lại.

.....

Lại nói đến Nhục Ly, đã nói là âm thầm trừng phạt đám người kia, nên tất nhiên không thể ngênh ngang, có Dạ Mị làm hộ vệ, các nàng cũng không quá lo lắng.

Nhục Ly và Bạch Tiểu Bảo đều diện một thân y phục màu đen, trên mặt cũng được che kín mít chỉ để lộ đôi mắt, đáng tiếc Dạ Mị đại gia vẫn một thân y phục rực rỡ rất khoa trương, khiến Nhục Ly và Bạch Tiểu Bảo rất khinh thường.

"Đại thúc à, sao ngươi không chịu ăn mặc bình thường một chút? Ngày thường kỳ quái thì cũng thôi đi, nhưng hôm nay chúng ta mang tiếng là đi đánh lén, nhưng bộ dạng này của ngươi giống như sợ người khác không nhận ra mình vậy!" Bạch Tiểu Bảo nhìn không nổi nữa, lại biết Nhục Ly không đành lòng đá kích hấn, nàng liền làm thay.

Nhục Ly nín cười nhìn khuôn mặt giận dữ nhưng không dám phát tiết của Dạ Mị, cảm thấy cuối cùng cũng có người trị được hấn.

Dạ Mị hít một hơi thật sâu, sau đó nói: "Các đại tiểu thư của tôi ơi, ta đây là gương đồng kích tây đây, ta đi thăm viếng, sau đó các ngươi đi quấy rối, hiểu không?"

". . . ." Nhục Ly cùng Bạch Tiểu Bảo quăng cho Dạ Mị một ánh mắt khinh bỉ, không cần nghĩ cũng biết hấn đang bao biện cho mình, các nàng liền không thèm để ý đến hấn nữa.

Tuy bây giờ Nhục Ly đã có chút yêu lực, nhưng đối phó với bọn thị vệ của Thỏ tộc vẫn rất mất sức, vì vậy Nhục Ly một cước giẫm lên y phục sạch sẽ của Dạ Mị, nghe hấn gào khóc thảm thiết, sau mới thoải mái nhàn nhã nói: "Thay y phục, chúng ta đánh lén!"

Dạ Mị khóc không ra nước mắt, đành hậm hực đi thay y phục khác, sau đó dẫn đầu tiêu diệt chướng ngại.

Mẫu thân của Bạch Tiểu Bảo đã chết, nên mặc dù nàng là một công chúa, nhưng gia tộc này lại đối xử rất tệ bạc với nàng.

Cũng bởi vì nàng không muốn thành thân cùng tên nhị ngốc tử của Sài tộc, kể mẫu liền ném nàng vào Mê Vụ sâm lâm.

Chuyện này đã được làm sáng tỏ, nhưng phụ thân của Bạch Tiểu Bảo lại mặc kệ nàng, không hề phái người đi tìm nàng, thật sự là đáng buồn.

Bạch Tiểu Bảo mặc dù là người hiện đại, thế nhưng đoạn trí nhớ này khiến nàng cảm thấy rất ngọt ngào, dù gì cũng là máu mủ ruột rà, nàng cũng đâu cần ông ta phải nuôi nàng, nàng cũng không hề muốn tranh đoạt gì, như thế nào lại muốn giết chết nàng.

Nhục Ly và Bạch Tiểu Bảo lặng lẽ thâm nhập vào trong phòng Đại phu nhân, Đại phu nhân giờ đã không còn trẻ trung nữa, trên mặt đã có nếp nhăn, Tộc trưởng Thỏ Tộc tất nhiên cũng sẽ không ở lại nơi này của bà ta.

Lúc này đại phu nhân đang phần hện vừa lăm bầm mắng chửi vừa châm kim vào hình nhân, hiển nhiên là đang nguyên rủa tiểu thiếp được sủng ái.

Nhục Ly và Bạch Tiểu Bảo nhìn nhau, tính toán hù dọa bà ta một phen trước, sau đó sẽ trị tội bà ta, Dạ Mị nhìn ánh mắt của hai người, không nhịn được rung mình một cái, ôi, đây chính là một sự dạy dỗ bằng máu và nước mắt a! Vậy mới nói không nên đắc tội với nữ nhân.

Dạ Mị biết thân biết phận vội bày một kết giới, mặc cho hai nàng làm gì thì làm, nhưng hấn không ngờ, hai người này cư nhiên bắt hấn làm.

Nhục Ly bắt hấn cải trang thành một nữ quý, mà nữ quý này là Bạch Tiểu Bảo. Hai người lấy lý do là yêu lực yếu kém, nếu bị phát hiện thì trò chơi sẽ không thú vị nữa.

Lý do này mặc dù rất gượng ép, nhưng lại hợp tình hợp lý, Dạ Mị cũng không có cách nào cự tuyệt, đành phải biến đổi thân thể, biến thành bộ dạng Bạch Tiểu Bảo máu me be bét, bộ dạng thê thảm này khiến Bạch Tiểu Bảo không có can đảm nhìn vào.

Nàng không khỏi nghĩ đến, nếu lần đó không được Nhục Ly cứu, có lẽ hiện tại nàng chính là bộ dạng này rồi, thật là lại chết một lần. Lúc này nàng nhìn Đại phu nhân vừa mắng chửi vừa đâm kim vào hình nhân, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét cùng phần hện.

Bạch Tiểu Bảo nàng mặc dù lười, nhưng đạo lý của nàng là người không phạm ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ hoàn trả gấp bội.

Đay cũng là lý do nàng rất hợp với Nhục Ly, bởi vì hai người đều bướng bỉnh như nhau, cũng lộ ra sự tàn nhẫn, nhưng Bạch Tiểu Bảo thì lười biếng và hiền hòa hơn một chút, cũng không thích giết người, dù sao nàng cũng sinh ra ở thời hiện đại hòa bình, không có sự khát máu và giết chóc nhiều như vậy.

Dạ Mị đã làm tắt tất cả đèn trong phòng, sau đó nhẹ nhàng bay ra ngoài, đáng người thốt tha, ánh mắt tang thương, rất có dáng vẻ của một nữ quý bị chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trả thù

Edit: Ha Phuong (DĐLQĐ)

Bạch Tiểu Bảo rất khinh bỉ liếc mắt nhìn bộ dáng ông ọ của Dạ Mị, Nhược Ly thì tương đối bình tĩnh hơn, nếu không chắc chắn đã đập cho hắn một cước.

"Này, người ta là nữ quý bị chết oan, người hóa trang thành nữ quý xinh đẹp như vậy làm gì?" Nhược Ly thấy tạo hình của hắn không ổn, bèn nhỏ giọng nói. Dạ Mị nghe thấy liền run lên, cảm thấy giọng nói lạnh lùng này sao mà giống phong thái của chủ tử thế, lập tức không dám đùa nữa.

Nhanh chóng làm ra khuôn mặt nhợt nhạt, vô cùng thâm trầm, sau đó Dạ Mị nhẹ nhàng đáp xuống. Nhược Ly thấy hắn đã có dáng vẻ cần thiết, tức giận trong lòng cũng biến mất.

Tuổi của Đại phu nhân cũng không phải là lớn, bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, cũng coi là xinh đẹp, cũng có chút yêu lực. Dáng vẻ cũng thướt tha mềm mại, nhưng dù sao tuổi tác cũng đã lớn, không thể so sánh với những tiểu cô nương đáng vẻ mười sáu, mười bảy tuổi được.

Từ nhiều năm trước bà ta đã bị phu quân của mình chê già, nhưng bà ta dựa vào thủ đoạn khiến mình cùng phu quân có một nhi tử duy nhất, do vậy mới được lên làm đương gia chủ mẫu.

Tộc trưởng Thổ tộc, ngoài nhi tử này thì còn một nhi nữ duy nhất là Bạch Tiểu Bảo, vì vậy Tiểu Bảo trở thành sự đe dọa lớn nhất, Đại phu nhân dĩ nhiên phải tận lực nghĩ cách diệt trừ nàng.

Đại phu nhân đang đâm kim vào hình nhân hết sức thống khoái, khuôn mặt bà ta vặn vẹo dữ tợn. Bạch Tiểu Bảo đứng ở trên xà nhà, nhìn bà ta, trong lòng thấy khó hiểu, đây không phải thể giới có yêu ma sao, pháp lực cao như vậy, trực tiếp đi chém người có phải hơn không, sao phải dùng mấy thứ mê tín dị đoan này chứ?

Nhược Ly cùng Bạch Tiểu Bảo được Dạ Mị hạ ấn thân chú xuống người, với yêu lực của Đại phu nhân căn bản không phát hiện được. Nữ nhân của Yêu Giới trừ đặc biệt tu luyện, căn bản yêu lực đều không mạnh, chủ yếu là sợ sau khi được gả đi nếu có chuyện không hay trong gia đình thì xảy ra đại chiến.

Đột nhiên, một khuôn mặt trắng bệch xuất hiện trước mặt Đại phu nhân, bà ta kinh hãi hét lên một tiếng, ngã nhào xuống đất, cái miệng thiếu chút nữa té thành bốn cánh hoa.

Cũng khó trách Đại phu nhân luôn luôn hung ác lại bị dọa đến mức này, nữ quý do Dạ Mị biến thành trông rất kinh hãi, gương mặt trắng phờ phạc, mái tóc xòa tung, trên khắp gương mặt đều có rất nhiều vết máu, còn bốc mùi hôi thối.

Từng giọt máu trên gương mặt "hàng" nhỏ xuống, phát ra âm thanh "tạch, tạch", trong đêm thanh vắng nghe cực kỳ khiếp người.

Nhưng không hổ là Đại phu nhân đã từng làm rất nhiều chuyện xấu, bà ta rất nhanh đã trấn định lại, nhổ nước bọt lạnh nhạt nhìn Dạ Mị.

"Không biết người tới là ai?" Bà ta tận lực khắc chế giọng nói của mình, để cho mình thoát nhìn rất trấn định.

Câu hỏi này khiến Dạ Mị ngây ngẩn cả người, nhưng hắn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vây quanh Đại phu nhân quay một vòng, sau đó ưu thương nói: "Ta là Tiểu Bảo! Bà không nhớ ta sao?"

"?" Đại phu nhân đột nhiên tròn to mắt, nhưng là cũng chỉ là một khắc, giống như biết người này là Tiểu Bảo hèn yếu, bèn không sợ hãi nữa, một người bình thường chịu uất ức như vậy vẫn im lặng, coi như biến thành quý, cũng có thể dọa đến ai chứ.

Dạ Mị thấy điều Nhược Ly nói là đúng, trước muốn dọa bà ta sợ không phải là biện pháp hữu hiệu, lập tức trở nên hung hăng, cánh tay dài chậm rãi đưa lên muốn bóp cổ Đại phu nhân.

Đại phu nhân cũng không ngồi yên, lập tức sử dụng yêu lực, nhưng bà ta không phải đối thủ Dạ Mị, một trong tứ đại hộ pháp. Dạ Mị tóm được cổ bà ta dễ như trở bàn tay, dùng sức lắc qua lắc lại.

Trong mắt Đại Phu Nhân thoáng qua tia hoảng sợ, nhưng ngay sau đó khàn khàn quát: "Người không phải là Bạch Tiểu Bảo, người rốt cuộc là ai, là yêu tinh nào phái người đến?"

Dạ Mị nghe vậy lập tức nhận ra do mình sử dụng yêu lực cường đại nên đã bị bại lộ, trong lòng có chút ảo não, lúc này dọa mà dọa không được bà ta, thật đúng là thất bại.

Nhược Ly thấy chiêu này không dùng được nữa bèn bỏ đi thuật ẩn thân, kéo Tiểu Bảo nhảy thẳng xuống, đứng ở trước mặt Đại phu nhân, trên cao nhìn xuống bà ta.

Đại phu nhân nhìn thấy Bạch Tiểu Bảo không chết, mặt liền tái mét, trong lòng biết hai người này nhất định là trợ thủ do nàng tìm đến.

Dạ Mị cũng không ưa gì khi hóa trang thành hình dạng này, xoay người một cái, lại khôi phục lại bộ dáng thiếu niên đẹp trai, chỉ là khiêm tốn đổi thành màu đen, mặt mũi cũng thay đổi.

Đại phu nhân nhìn bọn họ, ánh mắt vốn lạnh nhạt thờ ơ lại lóe sáng loáng, bà ta đứng dậy, sửa sang lại y phục xốc xếch, sau đó khí thế bức người nhìn Bạch Tiểu Bảo một mực yên lặng không lên tiếng.

"Tiểu Bảo, nếu ngươi đã trở lại, sao không đường đường chính chính mà vào, lại còn giở trò đùa dai này, có ý gì?" Giọng nói chất vấn xen lẫn sự tức giận, thái độ hết sức khinh thường.

Nhìn bà ta hùng hổ, Nhục Ly rất không thích, nàng thân nhiên nhìn Đại phu nhân, sau đó một cước trực tiếp đạp vào đầu gối bà ta, khiến bà ta phải quỳ xuống.

Đại phu nhân bị khuất nhục như vậy, hiển nhiên không phục, đang vùng vẫy muốn đứng lên, mà Bạch Tiểu Bảo cũng chịu đủ rồi, nàng tức giận một cước đá qua, cú đạp này còn hung ác hơn cả Nhục Ly vừa rồi, trực tiếp đạp bà ta ngã chổng vó, Đại phu nhân đau đến mặt mũi trắng bệch.

"Đừng tưởng được nể mà lên mặt!" Giọng nói của Bạch Tiểu Bảo tuy còn non nớt, nhưng có thể nghe được, nàng rất tức giận.

Bạch Tiểu Bảo tại sao có thể không tức giận, nàng được thừa hưởng trí nhớ của thân thể này, ở trong đó, nữ nhân ác độc này đã đối đãi với Tiểu Bảo như nào chứ, động một chút là đánh chửi, truyện được đăng duy nhất tại *****, còn lựa những biện pháp ra tay rất sạch sẽ để không ai nhìn ra được là bà ta đã ra tay.

Hừ, dù nàng là người hiện đại đam mê hòa bình cũng nhìn không được nữa, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, ai nhìn được chứ Bạch Tiểu Bảo nàng cũng nhìn không được rồi.

Nhục Ly rất tán thưởng với hành động này của Bạch Tiểu Bảo, hài lòng nhìn Bạch Tiểu Bảo một cái, xem ra Tiểu Bảo cũng không phải cái bánh bao thích im hơi lặng tiếng.

"Ngươi!" Đại phu nhân tức muốn điên lên được, Bạch Tiểu Bảo luôn luôn bị bà ta giam ở dưới bàn chân lại dám đối xử với bà ta như vậy, nhưng bà ta đã quên tình cảnh của mình lúc này bất lợi như thế nào.

"Ta thế nào?" Bạch Tiểu Bảo yếu ớt nói: "Có phải nên là người chịu đựng sự giam押 của bà. Đại nương, Tiểu Bảo không phải cố ý, ai kêu ngực ngươi lớn như vậy, không đá cũng có lỗi với nó!"

". . . ." Dạ Mị đứng bên cạnh khoe miệng co quắp, Bạch Tiểu Bảo còn có thể ước lượng được ngực của Đại phu nhân, hiểu biết của hân với nàng lại tăng thêm về phương diện này, nàng ấy thật là nữ tử sao?

"Ngươi!" Đại phu nhân dù nhanh mồm nhanh miệng, nhưng cũng không thốt nên lời, bà ta trừng mắt nhìn chằm chằm nhìn Bạch Tiểu Bảo, hận không được nuốt luôn nàng.

"Bốp!" Một tiếng bập tai thanh thúy vang lên, Bạch Tiểu Bảo xoa bàn tay nhỏ bé ửng đỏ của mình, khuôn mặt vô tội nhìn Đại phu nhân bùm mặt nói không nên lời

"Ngươi!" Nửa bên mặt Đại phu nhân sưng lên, giận đến mức không nói được một câu từ tế.

Bạch Tiểu Bảo nhìn bà ta, chớp chớp đôi mắt to long lanh, sau đó thờ ơ nói: "Bà bị đánh là do ánh mắt của bà đó, Đại nương, ta thỏa mãn bà, sao bà còn tức giận chứ?"

Nói xòn lại tát bà ta thêm một cái: "A, chắc bà muốn đồng đều hai bên đúng không, giờ thấy thoải mái chưa?"

"Ngươi, tiện nhân!" Lúc này Đại phu nhân cuối cùng cũng nói được một câu, hai cái bập tai này khiến gò má bà ta của sưng lên thật cao, miệng cũng chảy máu, có thể thấy được hai cái tát này dùng bao nhiêu sức lực.

Đôi mắt phượng của Dạ Mị nhìn chằm chằm, nhìn là sợ hết hồn hết vía, sao hân có cảm giác nha đầu này giống Nhục Ly ở chỗ liễu mạng cùng nhẫn tâm nhĩ, trong lòng lập tức cảm thấy sợ, thật may là bình thường nàng không trả đũa hân, nha đầu này lúc trở nên hung ác cũng rất dọa người.

"Tiểu Bảo, cho ngươi." Nhục Ly đưa một cái bình màu đen cho Bạch Tiểu Bảo, sau đó nhẹ nhàng nói: "Đây là vạn kiến cần cốt."

Bạch Tiểu Bảo cẩn thận nhận lấy, đối với mấy cái chai lọ của Nhục Ly, nàng phải cẩn thận. Biết Nhục Ly là đệ tử của Dạ Mị, càng thêm trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, phương diện dụng độc hết sức âm độc.

"Nhỏ lên một giọt, bảo đảm bà ta sẽ đau ngứa vô cùng, gãi đến máu thịt lẫn lộn cũng sẽ không dừng lại." Nhục Ly cười lạnh nhìn Đại phu nhân về mặt đang phách lối, rất hài lòng nhìn sắc mặt bà ta dần dần trở nên thành trắng bệch theo lời nói của nàng: "Cảm giác tự mình gãi tới chết nhất định rất khó quên đúng không?"

"Ồ! Không đúng, ngươi đã chết rồi, có gì mà khó quên hay không khó quên chứ!" Nhục Ly tỏ vẻ như bưng bình hiểu ra, càng khiến sắc mặt Đại phu nhân thêm trắng bệch.

"Cầu xin. . . . Van cầu ngươi tha mạng!" Đại phu nhân rất thức thời, lập tức quỳ trên mặt đất, nhào đến chân của Nhục Ly, cầu xin tha thứ.

"Hả?" Nhục Ly không thèm để ý, một cước đạp bà ta ra, chán ghét nhìn ông quần bị Đại phu nhân nắm vào.

Nàng vừa lờm vừa dấm lên tay Đại phu nhân, theo tiếng kêu gào thảm thiết đại phu nhân, nàng càng dùng sức nghiền nghiền.

"Không ai nói cho người biết, đừng sờ loạn y phục của người khác sao?" Tâm tình Nhục Ly hiển nhiên rất không tốt, sống chung với Dạ Ly Lạc một thời gian, nàng cũng có hơi thích sạch sẽ, rất ghét người không liên quan đụng vào mình.

Đại phu nhân thấy vị này chính là chủ nhân máu lạnh, lập tức đem toàn bộ hi vọng đặt lên người Bạch Tiểu Bảo, bà ta biết, Bạch Tiểu Bảo là người dễ nói chuyện. Vội vàng nhào tới dưới chân của nàng, nhưng bà ta đã quên vừa có người mới dạy dỗ rằng bà ta không nên tùy tiện đụng vào y phục của người khác, một phát bắt được ống quần Bạch Tiểu Bảo, lên tiếng van xin.

"Tiểu Bảo, đại nương sai lầm rồi, người sẽ tha thứ cho ta đúng không? Về sau ta nhất định đối xử với người thật tốt!" Bà ta khóc lóc nước nỏ, bộ dạng biết vậy chẳng làm. Bạch Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn bà ta, trong lòng không khỏi bi thương, trước kia Tiểu Bảo thật đúng là một hài tử hiền lành, nếu đề cho nàng nhìn thấy Đại phu nhân thế này, chắc hẳn nhất định sẽ mềm lòng, đáng tiếc nàng không phải Bạch Tiểu Bảo trước kia nữa, nàng là người hiện đại, người hiện đại có thù oán tất phải trả.

Bạch Tiểu Bảo dùng yêu lực một cước đá bà ta bay ra, sau đó nhấc chân dấm lên cái tay còn lại của Đại phu nhân, nhất thời tiếng hét như tiếng lợn bị chọc tiết vang vọng trong phòng.

Bạch Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn bà ta, sau đó nói: "Mới vừa rồi tỷ tỷ không phải đã dạy bà, không nên tùy tiện đụng y phục của người khác hay sao, bà thật là vô tâm, vẫn không chịu đem lời của tỷ tỷ để ở trong lòng sao?"

Đại phu nhân vừa nghe, trong nháy mắt hoảng sợ nhìn về phía Nhục Ly, nuốt nước bọt, biết hôm nay không bị trừng trị, có lẽ sẽ không được Bạch Tiểu Bảo bỏ qua, vội vàng tát vào mặt mình, nói: "Ta vô tâm, là lỗi của ta, mong rằng nữ hiệp tha mạng."

"Ta không phải là nữ hiệp gì cả." Nhục Ly lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười này, khiến Dạ Mị cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Chỉ là, người đã nói người vô tâm, vậy ta muốn xem người có thật sự vô tâm hay không nhỉ!" Nhục Ly vừa lên tiếng, Đại phu nhân kinh sợ liên tiếp lui về phía sau.

"Cô nương tha mạng! Tiểu Bảo, mau cứu ta!"

Bạch Tiểu Bảo chỉ yên lặng nhìn bà ta, nàng biết Yêu giới có quy củ của Yêu giới, nàng không thể tùy tiện làm xáo trộn. Huống chi, nàng cũng cảm thấy đây là kết quả do bà ta này gieo gió gặt bão.

"Dạ Mị, khoét người bà ta, lấy trái tim ra xem thử, nhưng là đừng làm cho bà ta chết!" Nhục Ly thần nhiên nói, toát lên khí thế của bá chủ Yêu giới, lạnh nhạt coi thường Đại phu nhân giống như con kiến hôi dưới chân.

Dạ Mị lĩnh mệnh, trừng phạt này ở Yêu giới chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần moi trái tim ra một cách hoàn hảo, chắc chắn sẽ không thể chết. Cho nên chuyện này không khó.

Dạ Mị dùng định thân chú cố định Đại phu nhân một chỗ, sau đó đưa tay, chính xác lấy trái tim của bà ta ra, Nhục Ly chỉ thần nhiên nhìn trái tim đang đập trong tay Dạ Mị.

Bạch Tiểu Bảo dù sao cũng là người hiện đại, thấy chuyện máu tanh kinh hãi như vậy vội vàng nhắm mắt lại, hàng lông mi cũng hơi run rẩy, hiển nhiên rất sợ.

Nhục Ly cũng không ép nàng, dù sao không phải là mỗi người đều trời sanh khát máu giống như nàng.

Phượng: Ai mang truyện này ra khỏi ***** để đăng trên web khác thì không phải là người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cầu xin tha thứ

Dạ Mị chán ghét nắm lấy một góc quả tim rồi ném sang chiếc ghế bên cạnh, sau đó rút ra khăn tay nhỏ, tỉ mỉ lau chùi ngón tay của mình. Nhục Ly chậm rãi nhìn dáng vẻ của hắn, hơi nhíu mày, trong không khí có mùi ngai ngái khiến nàng hơi buồn bực, không chút đồng tình nhìn đại phu nhân đang khổ sở gầy giữa dưới đất.

Đối với kẻ ác độc, đồng tình quả thực là kiểu cách.

Nhục Ly ngồi xổm xuống nhìn Đại phu nhân đang nằm rạp dưới chân mình, lạnh nhạt nói: "Nói, chuyện Thò tộc làm loạn người biết được bao nhiêu?"

Sắc mặt Đại phu nhân càng thêm trắng bệch, sau đó vội vàng rên rỉ nói: "Phu thê ta quả thật không biết gì cả!"

Nhược Ly khẽ hừ lạnh, Đại phu nhân là người của Sài tộc, là chất nữ của Sài hầu vương, rốt cuộc Sài hầu vương vẫn không chịu từ bỏ ham muốn với ngôi vị chí tôn.

Nhược Ly vẫn chưa có thời gian để trừng trị ông ta. Điều không ngờ là khi nàng từ Mê Vụ thâm lâm trở về, Sài hầu vương đã thoái vị, nhưng hiện tại người thượng vị chính là nhi tử của ông ta, là một tên vô cùng nham hiểm, giờ càng thêm khó đối phó.

"Há? Ngươi không biết sao? Vậy ngươi không cần phải sống nữa." Nhược Ly mỉm cười nhìn bà ta, nụ cười mang theo sự lạnh lẽo tận xương tủy.

Nụ cười này khiến Dạ Mị cũng cảm thấy rét run, hẳn không tự chủ lui về phía sau hai bước, cảm giác khi Nhược Ly cười như vậy, khẳng định không có việc gì tốt.

"Tiểu Bảo, ngươi muốn xử trí bà ta như nào?" Nhược Ly lạnh lùng hỏi nhưng không quay đầu lại, đây coi như là một khảo nghiệm, xem Tiểu Bảo có phù hợp với phong cách của nàng không.

Lúc này Tiểu Bảo cũng đã thích ứng mùi máu tươi khắp phòng, nàng biết nơi này là Yêu giới, nếu muốn sống thật tốt, nhất định phải có một sự quyết tâm và tàn nhẫn.

Trước kia xem nhiều Anime (truyện tranh Nhật Bản) như vậy, cũng biết đã gọi là Yêu giới nhất định phải có máu tanh, kẻ mềm yếu chắc chắn sẽ bị xoi tái.

"Nhược Ly, đây là độc dược ngươi vừa cho ta, thử thí nghiệm trên người bà ta xem!" Bạch Tiểu Bảo lấy ra bình thuốc nhỏ màu đen Nhược Ly vừa cho nàng.

"Vạn kiến can cốt?" Độc dược của Nhược Ly quá nhiều, nàng cũng quên mất vừa rồi đã đưa cho Tiểu Bảo, "Cũng được, nếu như ngươi thích."

Trên trán Bạch Tiểu Bảo xuất hiện ba vạch đen, thứ này ai mà thích nổi chứ! Chỉ là muốn sinh tồn, không thích cũng phải thích.

"Ặc, cái này được rồi, đừng tìm nữa tốn thời gian lắm." Bạch Tiểu Bảo cũng không cảm thấy rất hứng thú với mấy món này, có bản lĩnh cũng không bằng được ăn no rồi đi ngủ.

"Ta đi hay ngươi đi?" Nhược Ly biết Bạch Tiểu Bảo trời sinh tính hèn nhát, có thể chủ động nói ra lời này đã không dễ dàng gì, những cái khác nàng cũng không trông mong gì nhiều.

"Ho. Thôi chuyện này để ta làm." Bạch Tiểu Bảo mặc dù lười, thế nhưng chút chuyện nhỏ này nàng cũng không muốn mượn tay người khác. Nữ nhân ác độc này, trước kia ngược đãi nguyên chủ của thân thể này cũng không ít, bây giờ không nhân cơ hội này mà báo thù thì thật có lỗi với linh hồn đã chết oan uổng kia.

Đại phu nhân nhìn thấy Bạch Tiểu Bảo bước tới, lập tức cảm thấy có hi vọng, bà ta nằm rạp dưới chân của Tiểu Bảo, lắp bắp nói: "Tiểu Bảo, ta dầu gì cũng là trưởng bối của ngươi, trước đây ta có gì không phải, mong ngươi tha thứ cho ta, ta, về sau ta nhất định sẽ yêu thương ngươi hết mình."

Bạch Tiểu Bảo hừ một tiếng, nhớ tới cái quá khứ hải hùng kia, bà ta từng dùng kiếm sắt đâm xuyên người nàng, còn dùng kim châm để hành hạ nàng, không có chuyện gì còn cầu vớ nàng, mấy chuyện này mới chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi, thù này, làm sao có thể vì mấy câu nói này của bà ta liền bỏ qua.

Trí nhớ được thừa hưởng từ thân thể này khiến cho nàng cảm thấy rộn cả tóc gáy, vừa nghĩ tới điều này, người luôn đi theo chủ nghĩa hòa bình như nàng cũng thấy cảm hận không thôi.

Bạch Tiểu Bảo mở to mắt, nhìn đại phu nhân đang ngửa đầu nghiêm mặt trừng nàng, đến lúc này rồi mà bà ta còn có ý ra lệnh cho nàng, không hề có chút hối cải. Bạch Tiểu Bảo thở dài một tiếng, kẻ đề tiện như vậy quả thật không nên sống nữa!

"Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, sự việc Thỏ tộc làm phản có quan hệ gì với ngươi?" Bạch Tiểu Bảo biết Nhược Ly muốn biết chuyện này, nàng sẽ cố gắng một chút, nghiêm hình bức cung mặc dù nàng không biết, nhưng nàng sẽ cố gắng hết mình.

"Ta! Ta thật sự không biết!" Đại phu nhân vẫn còn cố nguy biện, bà ta cho rằng trước mặt chỉ là một đám tiểu hài tử dễ lừa, căn bản rất xem thường ba người họ, chỉ cần trái tim vẫn còn, bà ta không phải sợ gì cả.

"Ba, hai, một!" Bạch Tiểu Bảo cũng không thêm để ý bà ta, trực tiếp đếm ngược, cái bình theo đó cũng dần dần nghiêng xuống.

Đại phu nhân thấy nàng không hề giả bộ, lập tức hoảng sợ, nếu thật trúng phải độc này, dù trái tim của bà ta vẫn hoàn hảo, bà ta cũng bị ngưng mà gài đến chết!

"Ta nói! Ta nói!" Bà ta hét lên, Bạch Tiểu Bảo liền dừng động tác trên tay, sau đó nhìn bà ta, lại liếc sang Nhược Ly, thấy nàng chỉ thản nhiên chờ Đại phu nhân nói, liền im lặng chờ theo.

"Nói." Nhược Ly lạnh lùng nói, khí thế này quả thật mang phong phạm của người đứng đầu Yêu giới.

Đại phu nhân khẽ nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy bà ta đã phạm phải sai lầm lớn khi xem thường tiểu nữ hải này. Lúc này bà ta tự nhiên nhớ ra điều gì đó lập tức tròn to mắt, gất gao nhìn chăm chăm tiểu nữ hải mang mạng che đứng trước mặt mình.

Yêu Hoàng của Yêu giới hiện giờ không phải chỉ là một nữ hải nhi sao? Chẳng lẽ? Bà ta biết, nhưng không dám thốt lên, bởi vì nếu bà ta nói ra, chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Hôm nay gặp phải người không nên gặp, bà ta cũng không thể giả bộ hồ đồ được nữa, chỉ có thể vội vàng chân chó nói: "Chuyện này đều là do Sài Hầu vương bí mật mưu đồ cũng trọng phụ ta, còn cụ thể là gì ta thật sự là không biết."

"Há? Nói như vậy, Thỏ Tộc thật muốn làm phản?" Nhượng Ly đã sớm biết, nhưng vẫn phải làm rõ chuyện này, mặc dù nàng sẽ không tha cho kẻ phản loạn, nhưng cũng sẽ không tùy tiện trừng trị người không có tội, lúc này Tộc trưởng Thỏ Tộc có thể bị vu oan.

"A!" Đại phu nhân vừa định hỏi có thể thả bà ta ra chưa thì Bạch Tiểu Bảo đã đổ cả bình "Vạn kiến cần cốt" lên người bà ta.

"Ta đã nói rồi, tại sao?" Đại phu nhân lúc này vẫn còn một chút tỉnh táo, bà ta thống khổ hỏi, dần dần cảm thấy cả người ngứa ngáy, thật sự là không chịu nổi, liền cố sức gãi, liều mạng gãi.

"Ta đếm xong người mới nói, quá chậm." Bạch Tiểu Bảo mỉm cười, quả thực là giống một phiên bản khác của Nhượng Ly. Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn có phần ngây thơ, không có cách nào hình dung nàng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Dạ Mị khẽ nuốt nước bọt, lúc này cảm nhận được sâu sắc câu nói nhìn người không nên nhìn về bề ngoài, tiểu nha đầu này, về sau hẳn muốn chọc giận nàng có thể phải cẩn thận hơn, đây cũng là một con hồ con đây!

Nhượng Ly rất hài lòng khẽ gật đầu, sau khi nhìn Đại phu nhân trong nháy mắt gãi đến máu thịt lẫn lộn, nàng lạnh lùng xoay người.

Bạch Tiểu Bảo cũng không nguyện ý nhìn, tiếng kêu thê thảm cùng khuôn mặt đầy vết máu, nhất thời máu tươi ra chảy đầy đất, Đại phu nhân gãi đến gãy cả móng tay, nhưng bà ta vẫn không cách nào dừng lại.

Độc này khi phát tác thật giống một loại bệnh mà Bạch Tiểu Bảo đã từng nhìn thấy trên TV, thật là thảm thiết. Lúc này Bạch Tiểu Bảo càng thêm bội phục Nhượng Ly, đúng là một nhân tài, vật này cũng có thể chế ra được, nàng thật tò mò không biết trong dị không gian nhỏ của Nhượng Ly còn có những thứ gì.

Nhượng Ly liếc nhìn trái tim vẫn còn đập trên ghế, cảm thấy thật chán ghét, sau đó sai bước đi tới, không chút do dự lạnh lẽo một cước đạp nát trái tim. Lúc nàng ra tay có bảy một kết giới nho nhỏ, máu tươi bắn ra bốn phía nhưng không hề có một giọt nào bắn lên người nàng.

Bạch Tiểu Bảo nghe phía sau vang lên tiếng kêu thảm thiết, chắc chắn hai tiếng, để bà ta chết như vậy thật lợi cho bà ta.

"Tiểu Bảo, tiếp theo chúng ta đi gặp đám tiểu thiếp." Nhượng Ly nhếch môi cười nói, mùi tanh của máu đã kích thích đến sự khát máu ẩn sâu trong thân thể nàng, thật không muốn dừng lại.

Tiểu Bảo bị nàng nhắc nhở như vậy lập tức nhớ ra, những tiểu thiếp kia cũng đều đối xử tệ bạc với thân thể này, có mấy người đứng là khi dễ nàng không ít.

Hôm nay có được cơ hội, nàng coi như báo thù cho linh hồn trước đây của thân thể này, cũng để cho nàng ấy có thể yên nghỉ, nhưng Bạch Tiểu Bảo vẫn có chút lo lắng, hôm nay khát máu như vậy, sau khi chết không biết vị Diêm Vương hồ đồ kia có buông tha cho nàng hay không nữa!

Bất quá lúc này đã đến Phương Phi Uyển, Bạch Tiểu Bảo nhìn từ xa đã thấy tam di nương trang điểm cực kỳ lộng lẫy, trong nháy mắt cảm thấy cho dù có bị lão hồ đồ kia trừng trị, cũng tốt hơn để cho nữ nhân ác độc này sống thêm.

"Tìm từng người như vậy quá phiền toái, Mị hộ pháp, người đưa tất cả bọn chúng tới đây, bao gồm cả lão đầu của Thỏ Tộc!" Nhượng Ly tựa vào hành lang bên cạnh, lạnh lùng nói, ở chung một chỗ với Dạ Ly Lạc, nàng cũng tương đối trở nên lười biếng, thật sự là không thích gây ra phiền toái.

Dạ Mị cũng cảm thấy nhàm chán, nghe kiến nghị này của Nhượng Ly liền phản chấn, lập tức phi thân đi, không tới một khắc đã trở lại.

Bên trong Phương Phi Uyển nhỏ nhỏ đứng đầy mỹ nhân muôn hình muôn vẻ, còn có người y phục trên người còn xốc xếch. Nhưng lúc này Dạ Mị cũng không có tâm tình đi thưởng thức, bởi vì đây là nữ nhân của kẻ khác, hơn nữa nhìn mấy người này hẳn thật không dám khen tặng, thật trái ngược hoàn toàn với quan điểm thẩm mỹ của hắn.

Trong đám mỹ nhân có một lão đầu, đôi mắt nhỏ hồng hồng, trên người toàn mùi rượu, vừa lùn vừa mập đến eo cũng chẳng nhìn thấy.

Dạ Mị chỉ vào lão rồi nhìn Bạch Tiểu Bảo, rất nghi hoặc hỏi: "Củ cái xấu xí kia chính là cha người?"

Bạch Tiểu Bảo cũng không muốn thừa nhận, thế nhưng lão củ cái kia chính là cha nàng, còn là một cận bã cha rất không có tình nghĩa với nữ nhi của mình.

"À. Trước kia là vậy, bây giờ không phải." Bạch Tiểu Bảo nói này không sai, ông ta lúc trước là phụ thân của Tiểu Bảo, nàng không có quan hệ gì với ông ta, ba ruột của nàng ngọc thụ lâm phong, hơn nữa hết sức từ ái. Nàng nhìn dáng vẻ của lão củ cái này, một chút nhân tính cũng không có, đều nói

hồ dữ cũng không ăn thịt con, còn ông ta không tính là người. (Phương DĐLQĐ: Câu này hơi kỳ, ông đâu có tính là người, ông là thỏ tính mừ ^^)

"Ai trong số các người đã từng khi dễ qua Tiểu Bảo, trực tiếp đứng ra, ta sẽ cho kẻ đó một quả sảng khoái, nếu không, Hừ!" Nhục Ly ngại phiền toái, từ lúc biết được Tộc trưởng Thỏ tộc có ý làm phản, nàng không có ý định để lại người sống. Nàng sẽ diệt trừ tộc trưởng đương nhiệm, đến lúc đó tộc trưởng mới nhận chức sẽ được nàng bồi dưỡng thành thể lực của mình.

"Hừ. . . . Nên nói thẳng ra là trong các người chẳng có ai chưa từng khi dễ ta cả." Bạch Tiểu Bảo lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ, rất đáng tiếc, trí nhớ của nàng rất tốt, lúc này nàng không khỏi cảm thán, Công chúa Thỏ tộc cũng thật là uất ức! Quả thật là cha không thương mẹ không yêu.

Lúc này chợt có hai người lặng lẽ đứng ra, một là mới tới, căn bản không biết Bạch Tiểu Bảo, một là Nhị di thái tâm địa thiện lương.

Những người khác nhao nhao muốn tiến lên, nhưng lại không có ai dám dẫn đầu, bỗng có một người trong đó gan lớn nhào tới bên chân Bạch Tiểu Bảo, than khóc nói: "Tiểu Bảo, là ta nhất thời hồ đồ, người hãy tha cho ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trừng phạt

Nhục Ly thờ ơ liếc nhìn người đàn bà lớn mật kia đang nắm chặt ống quần Bạch Tiểu Bảo, nàng rất không thích cách thức cầu xin tha thứ này của bà ta.

Bạch Tiểu Bảo cũng không thích bị người khác nắm chặt ống quần của mình không buông, bà ta lại còn dùng sức khiến quần của nàng muốn bị kéo xuống luôn.

Bạch Tiểu Bảo theo bản năng vẩy vẩy chân, muốn hát bà ta ra, thế nhưng cụ thể đàn bà này giống như bạch tuộc quấn chặt ống quần nàng không thả, lúc này nàng đang cảm thấy quần mình đang từng chút từng chút một tuột dần xuống.

Nhục Ly cũng nhận ra sự lúng túng của Bạch Tiểu Bảo, nhưng nàng không muốn nhúng tay, chỉ đứng ở một góc xem náo nhiệt.

Ngày quá nhàm chán, nếu nàng ra tay, mặc dù có thể nhanh chóng kết thúc, nhưng nàng lại lười. Nếu cuối cùng Bạch Tiểu Bảo không nhẫn tâm xuống tay được, đến lúc đó nàng sẽ ra tay dọn dẹp cục diện rồi rắc này.

Dạ Mị bên kia cũng rảnh rỗi nghịch nghịch ngón tay, hẳn đang nghĩ có thời gian chi bằng bắt lấy mấy người đem về thử thuốc, cũng tốt hơn ở nơi này xem náo nhiệt.

Bạch Tiểu Bảo lúc này đã nổi giận, một cước đạp bà ta ra, lúc động chân vẫn không quên túm lấy quần, sợ bị bà ta lôi đi.

Bà ta tưởng bà ta là ai mà có thể ở đây lên mặt chứ, phải làm cho bà ta biến mất mới được, bà ta không buông ra thì cần phải sử dụng bạo lực, như vậy mới chịu buông ra.

"Bớt giả bộ đi." Bạch Tiểu Bảo hừ lạnh một tiếng, nàng không phải Bạch Tiểu Bảo cam chịu bị người ức hiếp trước kia, hơn nữa nàng còn nhớ rất rõ đây, hèn chi bà ta lại mất bình tĩnh đến thế, những lúc không có Đại phu nhân ở nhà, bà ta sẽ hành hạ nàng vô cùng tàn nhẫn.

Lúc này Tộc trưởng Thỏ Tộc hết nhìn nổi nữa, ông ta nhìn Bạch Tiểu Bảo, vẻ mặt không hề hèn mọn, trên mặt tràn đầy sự tức giận, mắt trừng lên, ngay cả râu cũng vểnh cả lên.

"Bạch Tiểu Bảo, người cái đồ ngiệp súc này, dám mang theo người ngoài vào làm điều xằng bậy, đây là muốn tạo phản sao?" Tộc trưởng Thỏ tộc lúc này còn chưa nhận ra được tình hình, đưa cánh tay mập phì ngăn ngăn chỉ vào Nhục Ly.

Nhục Ly không cần suy nghĩ, ngón tay giương lên, chỉ thấy ngón tay tộc trưởng rơi xuống đất, ông ta đau đớn thét lên.

Lúc nhìn thấy ngón tay của ông ta rơi xuống đất, những nữ quyến kia cả kinh lại gào lên một trận, làm cho Nhục Ly nhíu chặt mày lại, "Kẻ nào còn ồn ào, ta sẽ khiến kẻ đó câm luôn!" Nàng lạnh lùng cảnh cáo, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng ai cũng đều nghe, giọng nói lạnh lẽo như vọng về từ âm phủ lọt vào tai khiến bọn họ rét run.

Trong nháy mắt, ngoại trừ Tộc trưởng đang kêu rên thì cả đại sảnh đều trở nên an tĩnh.

"Rất tốt!" Nhục Ly nhả ra hai chữ, Dạ Mị bên kia này giờ rảnh rỗi cũng thấy ngứa ngứa, cũng nên ra tay làm cho thế giới an tĩnh lại mới được.

Tộc trưởng Thỏ tộc đang kêu rên chỉ thấy có cái gì xẹt qua, đầu lưỡi ông ta rõ ràng còn đang nẩy lên lập tức rút xuống đất, mọi người rõ ràng có thể nghe âm thanh đầu lưỡi rơi xuống đất, cùng với tiếng ú ớ đầy kinh hãi của Tộc trưởng.

Bạch Tiểu Bảo vẫn lạnh lùng nhìn, nàng cũng không hề đồng tình với ông ta, là do ông ta gieo gió gặt bão. Nữ nhi của mình tìm được đường sống trong chỗ chết mà quay về, vậy mà ông ta không thèm hỏi một câu còn mắng nàng là nghiệt chủng.

Đúng là một người cha tốt.

Bạch Tiểu Bảo tiến lên một bước, nhấc chân giẫm xuống cái lưỡi bị đứt, sau đó nở nụ cười nhìn Tộc trưởng Thỏ Tộc giận đến gân xanh nổi đầy trán, chậm rãi nói: "Ta có phải nghiệt chủng hay không, hẳn là ông biết rõ chứ nhỉ?"

Tộc trưởng Thỏ tộc nghẹn họng, thiếu chút nữa nghẹn chết, được Nhị phu nhân bên cạnh vuốt vuốt cho nhuận khí. Nhị phu nhân tin Phật, tâm địa luôn thiện lương, cho nên mặc kệ gặp chuyện gì cũng đều hết sức bình tĩnh.

"Nhưng nhìn ông thế này, có thể sinh con hay không cũng là một chuyện, nói không chừng cả ta và các ca ca, tỷ tỷ đều là con hoang!" Bạch Tiểu Bảo nói xong nhìn lướt qua một ca ca, sáu tỷ tỷ và ba muội muội đang đứng im một chỗ không dám lên tiếng.

Phụ thân của mình sắp bị người ta ngược đến chết, mà bọn họ ngay cả một tiếng động cũng không phát ra, e là sợ phiền toái rơi xuống đầu mình, thật đúng là những hài tử ngoan.

"Ồ! Ta sao lại quên mất nhỉ, ông không có lưỡi, làm sao mà thú nhận được chuyện đã làm phản đây?" Nhược Ly đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, nhưng ngay sau đó khẽ mỉm cười, nàng đã có chủ ý.

"Thôi, cho người viết xuống đất vậy, dùng máu của mình ấy." Nhược Ly cực kỳ hài lòng với chủ ý này của mình, ban đầu nàng đi Mê Vụ sâm lâm đã nói trước rồi, kẻ phản bội sẽ không có kết quả tốt, ông ta đã biết rõ còn cố làm, tội chết là khó tránh khỏi.

Tộc trưởng Thỏ Tộc dù có bị đứt dây thần kinh cũng biết vị trước mặt này không dễ chọc vào, liên an tính không dám phát ra tiếng ô ô nữa, vội vàng gạt đầu đồng ý.

"Trừ Sài Tộc, còn có tộc nào tham dự nữa?" Nhược Ly lười biếng hỏi, thật ra dù ông ta có nói hay không, những kẻ khác nàng nhất định sẽ bắt được, tiêu diệt từng tên.

Tộc trưởng Thỏ Tộc nghe nàng hỏi vậy, lập tức cảnh giác, tội làm phản sẽ bị xử tru di cửu tộc, chuyện lớn này ông ta không thể thừa nhận được.

Ông ta liều mạng lắc đầu, muốn phủi sạch mọi chuyện. Nhược Ly mất kiên nhẫn nói: "Đại phu nhân của người đã thừa nhận, xem ra không lột da người thì người sẽ không chịu thành thật rồi."

"Để ta xem người cứng miệng được bao nhiêu!" Nhược Ly nói xong bước đến, tất cả nơi này đều được Dạ Mị bày kết giới nên căn bản d.đ.l.q.đ không sử dụng được yêu lực, hơn nữa Nhược Ly còn hạ độc nhuyễn cân tán, họ ngay cả động một cái cũng lao lực, vì vậy không sợ bọn họ sẽ phản kháng.

Nhược Ly lục lợi trong không gian của mình hồi lâu, đột nhiên lấy ra một bình nhỏ màu đỏ, sau đó lộ ra vẻ mặt hài lòng: "Chúng ta thử cái này một chút."

Nói xong Nhược Ly nhỏ một giọt ở trên đuôi tộc trưởng Thỏ Tộc, lập tức nơi đó bị lung một lỗ thật to, ông ta đau đến mức ngay cả ô ô cũng ô không nổi.

"Sao hả, những tộc kia là tộc nào?" Nhược Ly lạnh lùng nói, hiển nhiên chỉ là thuận miệng hỏi, căn bản cũng không trông cậy vào ông ta còn có hơi sức mà viết ra.

"Các người có ai biết, nói ra, có thể chết sáng khoái hơn." Nhược Ly đứng ở đó, tỏa ra khí thế của bậc đế vương, nàng cúi đầu nhìn đám người đang nằm rạp ở dưới chân.

Nhược Ly như vậy, khiến một người ngoài cuộc như Tiểu Bảo cũng cảm thấy nàng cao cao tại thượng không thể xâm phạm, trong lòng nổi lên một sự tôn kính, bất giác cúi đầu xuống, cam nguyện thuần phục dưới chân nàng.

Nhược Ly như vậy cũng xinh đẹp không gì sánh được, mặc dù có mạng mỏng che mặt, thế nhưng một cái nhìn mảy, một nụ cười, liền có thể hấp dẫn hồn phách của người khác.

Đám người kia gương mặt mờ mịt, muốn nói ra để cứu mạng mình, tuy nhiên họ thật chẳng biết gì mà nói.

"Thôi, bọn hoàng đã không còn kiên nhẫn!" Nhược Ly cau mày, không muốn dây dưa tiếp nữa.

Hai chữ bốn hoàng vừa thoát ra, đám người kia liền tái mặt, trong nháy mắt hiểu, đây chính là tiểu Yêu hoàng mới vừa lên ngôi, tin đồn nàng hết sức hung tàn, hôm nay thua bởi trên tay nàng, họ chỉ có thể van xin được chết thống khoái một chút.

Nàng quay đầu lại nhìn Bạch Tiểu Bảo, hỏi: "Tiểu Bảo, xử trí bọn họ như thế nào, người định đoạt đi." Đây dù sao cũng là người nhà của nàng, mặc dù không có ai từ tế, nhưng Nhược Ly biết chuyện này phải giao cho nàng ấy xử lý.

"Nhị phu nhân chưa từng làm gì nên tha cho bà ấy, những người khác xử trí như thế nào đều được." Bạch Tiểu Bảo cũng lười để ý đến, có người nhà như vậy, thật sự cảm thấy ngột ngạt.

Nhược Ly gạt đầu, hiển nhiên còn chưa nghĩ ra xử lý phải như thế nào đám người này. Lúc này Nhị phu nhân lại nhu nhu nhược nhược bước ra.

"Tiểu Bảo, Nhị nương bình thường đối với người không tôi, giết phụ thân là tội khó có thể dung thứ, người cũng không thể phạm vào! Nếu không sau khi chết sẽ không được yên lòng!" Nhị phu nhân hoàn toàn có lòng tốt khuyên can, bà cũng biết cuộc sống của Tiểu Bảo ở nhà hết sức khổ sở, thế nhưng tội giết phụ thân từ xưa tới nay đều bị thiên lôi đánh đấy.

Bạch Tiểu Bảo nhớ bà là một người phụ nữ dịu dàng, bà không có quyền thế gì, cũng thường xuyên bị ức hiếp, nhưng vẫn che chở cho Bạch Tiểu Bảo, ân tình này nàng luôn ghi nhớ.

Bạch Tiểu Bảo tiến lên đỡ Nhị phu nhân dậy, nói: "Nhị nương, chuyện sau khi chết thì sau này hẵng nói, hôm nay thù này không báo, nửa đời sau ta sẽ sống không thoải mái."

Nhị phu nhân bị thương nhìn vẻ mặt ngoan tuyệt của Bạch Tiểu Bảo, biết nàng lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, tính tình đã trở nên kiên cường, bất đắc dĩ thở dài, bà cũng coi như yên tâm về nàng.

"Tiểu Bảo, nếu như cần phải có người bị trừng phạt, vậy hãy để cho Nhị nương chịu đi, người phải sống thật vui vẻ nhé." Nói xong, Nhị phu nhân liền cắn lưỡi tự sát, mãi đến khi bà đã ngừng thở, Bạch Tiểu Bảo vẫn còn ngây người kinh ngạc.

Cho đến khi bà ấy ngã xuống đất, Bạch Tiểu Bảo mới dờ dẩn nhìn bà, đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, nàng biết đó là nỗi bi ai của thân thể này.

Nhược Ly không nghĩ đến chuyện sẽ như thế này, nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của Bạch Tiểu Bảo, trong lòng cũng không dễ chịu, mặc dù nàng đối với kẻ địch tàn nhẫn, nhưng đối với người mình nàng đa số rất mềm lòng.

Nhược Ly tiến lên một bước, nửa ngồi xuống, vỗ vỗ bả vai Tiểu Bảo, thấy nàng quay đầu miễn cưỡng cười với mình, lúc thấy Tiểu Bảo cười mà trong đôi mắt to cũng lóe nước mắt, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Tìm người hậu táng, Tiểu Bảo, chúng ta đi về trước, còn bọn họ để sau này xử lý." Nhược Ly biết, Nhị phu nhân như vậy, cũng chỉ không muốn làm cho trên tay Tiểu Bảo dính máu, nếu chuyện cũ đã qua, nàng liền thỏa mãn tâm nguyện của bà ấy.

Mọi người vừa nghe, trong nháy mắt thở phào một cái, nhưng bọn họ không biết, chuyện đang chờ đợi bọn họ càng thảm thiết hơn.

Nhược Ly quay trở lại, thấy Bạch Tiểu Bảo vẫn gượng cười, cũng không lời kéo nàng nữa, để cho nàng đi về nghỉ, còn mình thì đi xử lý những thứ tấu chương gây nhức đầu kia, Thỏ Tộc coi như là xong rồi, Sài Tộc, nàng còn phải nghĩ cách nào tốt nhất mới có thể trừ đi.

Dạ Ly Lạc vừa cùng Hiến Viên Tử Mặc uống trà xong, lúc này đi về thì phát hiện Nhược Ly đã trở lại, cũng không vội vã đi tìm nàng, chỉ cho gọi Dạ Lượng.

"Vương thượng!" Dạ Lượng hiện thân, cung kính thi lễ. Dạ Ly Lạc không ngừng lại, vẫn nắm thẳng chỗ của Nhược Ly bước đến: "Chuyện của Thỏ Tộc thế nào?" Dạ Ly Lạc miễn cưỡng hỏi, hiển nhiên hẳn tin tưởng Nhược Ly có thể xử lý rất tốt, chỉ là muốn biết nàng có bị thua thiệt gì không thôi, nhưng lại cảm thấy ý nghĩ của mình có hơi dư thừa, tiểu nha đầu kia, mới không mềm lòng để cho mình thua thiệt đâu.

Nhưng Dạ Lượng lại cứ ấp úng, Dạ Ly Lạc lúc này mới thấy không đúng, dừng bước lại, nhìn hắn, trong đôi mắt đã xuất hiện sự không kiên nhẫn, Dạ Lượng chưa bao giờ ấp úng trước mặt hắn.

"Hồi vương thượng, lúc đó, Nhị phu nhân Thỏ Tộc từng đối xử với Bạch Tiểu Bảo rất tốt tự sát, Bạch Tiểu Bảo bị kích thích, Điện hạ liền không xử trí bọn họ nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tình huống bất ngờ

Editor: Ha Phuong

Dạ Lượng bẩm báo sơ lược nguyên nhân, Dạ Ly Lạc cẩn thận suy nghĩ cũng biết chỗ lợi hại, nếu họ không thể ra tay vậy thì để hắn làm, cũng để đám người kia khỏi rục rịch làm chuyện không hay, đám xem thường hoàng tộc, xem thường Nhược Ly và hắn.

"Chuyện của Nhị phu nhân, cho người an táng hậu lễ, chiếu cáo với bên ngoài là Yêu Hoàng truyền về tin tức Tộc trưởng Thỏ tộc phản bội, lập tức tước bỏ yêu tịch, thoát ly gia phả Thỏ Tộc."

"Bộ tộc Thỏ Tộc làm phản, chứng cứ phạm tội rõ ràng, nay trị tội xuống, nam đưa đi xung quân, kẻ lớn tuổi thì lột da treo nơi cửa thành. Nữ thì cho Dạ Mị làm được nhân, thử thuốc chế."

Dạ Ly Lạc hừ lạnh nói: "Chiêu cáo cả Yêu giới, kẻ nào dám can đảm phản bội sẽ nhận lấy hậu quả như thế."

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

.....

"Có thể bồi tại hạ uống một ly trà không?" Hiền Viên Từ Mặc cầm trong tay một bầu rượu, đứng ở cửa viện của Bạch Tiểu Bảo.

Bạch Tiểu Bảo đang ở trong sân nhỏ cỏ đuôi chó, trong lòng buồn bức không có chỗ trút giận. Đây là lần đầu tiên có người vì nàng mà chết oan, sao nàng có thể không buồn bức cho được?

Nàng đã rất có lỗi vì đã chiếm dụng thân thể của "Tiểu Bảo", giờ lại còn gián tiếp hại chết người mà nàng ấy quan tâm, lúc này trong lòng cảm thấy có vật gì đó chặn ngang ngực, khiến nàng hít thở cũng cảm thấy lao lực.

Vừa vặn nghe Hiền Viên Từ Mặc đề nghị, như tìm được một nơi để thổ lộ, nàng nhanh chóng đứng dậy phui đất trên người, sau đó lại cảm thấy có chút không đúng, dù sao người ta cũng là Nhị hoàng tử Ma giới, dường như nên hành lễ, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra phải hành lễ thế nào cho phải.

Hiền Viên Từ Mặc giơ bầu rượu lên, cứ như vậy an tĩnh nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Bảo đang rối rắm, thấy nàng cứ ngây ngốc như vậy, mới mở miệng nói: "Bổn Hoàng tử chỉ âm thầm tới tìm cô nương, cô nương không cần câu nệ lễ tiết, ta và cô nương không phải là bằng hữu sao?"

Câu bằng hữu này khiến Bạch Tiểu Bảo cảm thấy hơi ngượng ngùng. Nàng thật ra đâu có xem hắn là bằng hữu đâu, hơn nữa, ai sẽ xem người chỉ mới gặp mặt một lần là bằng hữu chứ?

"Hôm đó nhờ có cô nương cứu, trong lòng ta hết sức cảm kích, hôm đó thấy tính tình cô nương tràn đầy hào khí khiến ta cảm phục thật sâu, từ đó trong lòng vẫn luôn xem cô nương là tri kỷ!" Hiền Viên Từ Mặc thấy Bạch Tiểu Bảo cũng không bài xích hắn, liền trực tiếp chủ động đi vào viện, tùy ý ngồi ở đối diện với nàng rồi đặt bình rượu xuống.

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, đoạn ký ức kia có thể tương đối khác sâu với thân thể này, mỗi chi tiết đều hết sức rõ ràng. Bạch Tiểu Bảo chỉ cần vừa nghĩ, người chưa từng trải đời như nàng trong nháy mắt cả khuôn mặt đỏ ửng.

"À à! Từ Mặc huynh cũng là nhân tài thể gian hiếm có, tiểu muội cũng muốn làm bằng hữu với Từ Mặc huynh, những việc kia có hay không đều được, cũng không cần nhắc lại khiến tổn thương cảm tình, tổn thương cảm tình!" Bạch Tiểu Bảo thấy Hiền Viên Từ Mặc ngồi đối diện gương mặt thẳng thắn vô tư, nhất thời lại cảm thấy mình có phần bỉ ổi, vội vàng xoay chuyển nói sang chuyện khác: "Đây là rượu gì, thơm quá!"

Hỏi xong, Bạch Tiểu Bảo vội vàng vươn tay quạt quạt, hít hít thử mùi rượu, nhưng thoáng chốc lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, bởi vì rượu căn bản chính là mỹ vị!

Hiền Viên Từ Mặc vẫn nở nụ cười dịu dàng, cũng không vạch trần Bạch Tiểu Bảo, hắn mở miệng nói, giọng nói dịu dàng như gió xuân loại làm cho người ta cảm thấy thoải mái:

"Chỉ là một loại rượu trắng, đồn rằng chỉ có chân chính người biết mới có thể nghe ra được mùi thơm ngát của nó." Vừa nghe cũng biết là nói bậy, thế nhưng lời nói dối này cũng làm cho người ta thoải mái.

Bạch Tiểu Bảo gật đầu đồng ý, đầy hứng thú nhìn bình rượu trong veo kia nói: "Không biết mùi vị như thế nào?"

Mới vừa mở miệng, Hiền Viên Từ Mặc liền cầm ly rượu bên cạnh lên rót cho Bạch Tiểu Bảo một ly, "Đều nói mụ rượu tiêu sầu, nhưng chuyện gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, nếu không cho dù là lời nói lúc say, khi tỉnh lại cũng sẽ gặp nhiều phiền toái."

Hiền Viên Từ Mặc nói xong ngửa đầu uống một ly, hết sức hào phóng, hắn như vậy thật ra khiến hai mắt Bạch Tiểu Bảo tỏa sáng, trong dịu dàng có sự phóng khoáng, chắc chắn, quả nhiên là tính phẩm.

"Tiểu Bảo, nếu chuyện xảy ra hôm đó cô nương không muốn ta chịu trách nhiệm, vậy bổn hoàng tử nhất định giữ kín như bưng, đây coi như là bí mật giữa ta và cô nương thôi." Hiền Viên Từ Mặc dừng một chút, sau đó lễ phép nói.

Trở thành bí mật, đây chính là sự kỳ vọng của Bạch Tiểu Bảo, nàng cũng không muốn vì chuyện này mà phải lập gia đình, hai người cũng không phải là người yêu, kết hôn cũng sẽ không hạnh phúc.

Đang tính phụ họa hai tiếng, ngoài cửa đã có người kêu la, không cần ngẩng đầu nàng cũng biết là cái người già éo là kia tới.

Vì sao nói là già éo là, Dạ Mị mặc dù thích sạch sẽ, thích y phục hoa lệ tươi mới, nhưng hình thức tác phong của hắn vẫn còn rất nam nhân, hơn nữa hàng đêm sinh ca (Phurong: Ý là Mị ca hàng đêm có thú vui ý ^^), Bạch Tiểu Bảo khi thân quen với hắn rồi thì gọi hắn là tên già éo là.

"Ta nói thô ngốc, người duy trì. . . ." Dạ Mị còn chưa nói hết câu chợt thấy Hiền Viên Từ Mặc, ánh mắt lướt qua chỗ hắn có chút địch ý, Dạ Mị nhìn thế nào cũng không giống nam nhân này có thời gian rảnh rỗi cũng thô ngốc uống rượu.

"Tham kiến Nhị hoàng tử!" Thấy có người ngoài, Dạ Mị liền nghiêm chỉnh lại, ôm quyền thi lễ, giống như hắn không hề để ý chuyện gì.

Hiền Viên Từ Mặc thấy hắn thận trọng như thế cũng đứng dậy đáp lễ, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, đối với thái độ mang chút địch ý của Dạ Mị cũng không để tâm: "Dạ Mị hộ pháp hữu lễ, Bổn hoàng tử chỉ tới đây ngồi một chút, cùng bằng hữu ôn lại chuyện cũ."

"Bằng hữu?" Lúc Dạ Mị hỏi câu này thì liếc nhìn Bạch Tiểu Bảo. Bạch Tiểu Bảo thấy Dạ Mị không lễ phép như thế, cũng thấy có hơi bất bình thay Hiên Viên Từ Mặc, dầu gì người ta cũng là Hoàng tử, lại hiểu lễ nghĩa như vậy, còn hấn tại sao lại thất lễ như vậy kia.

"Ừ, Từ Mặc huynh biết ta tâm tình không tốt, liền tới đây bồi ta uống rượu tiêu sầu!" Bạch Tiểu Bảo thấy Hiên Viên Từ Mặc bị Dạ Mị xem thường cũng không lên tiếng, coi như vì đáp lễ việc hấn mang rượu tới nên lên tiếng ủng hộ hấn.

Dạ Mị thấy hai người đồng lòng đồng thanh, trong lòng không biết vì sao cảm thấy rất phiền não, trên mặt đã xuất hiện sự không thân thiện.

"Nếu Dạ Mị hộ pháp tìm Tiểu Bảo có chuyện, vậy ngày khác ta đến tìm nàng cũng được." Hiên Viên Từ Mặc nói xong liền quay đầu lại chào tạm biệt Bạch Tiểu Bảo.

"Ngày khác ta sẽ trở lại tìm cô nương, Tiểu Bảo, đừng quên giữa ta và cô nương có một bí mật!" Nói xong liền nhanh chóng rời đi, bóng lưng vẫn như cũ phong lưu phóng khoáng.

Hiên Viên Từ Mặc vừa đi, Dạ Mị liền xù lông lên, châm chọc nói: "Ta

Hiên Viên Từ Mặc vừa đi, Dạ Mị liền xù lông lên, châm chọc nói: "Ta nói này thỏ ngọc, nàng cũng khá lắm, xem ra nàng vẫn luôn cùng Nhị hoàng tử Ma giới kè vai sát cánh!"

Bạch Tiểu Bảo tâm tình vốn đang rất phiền não, lại uống thêm một chút rượu, càng thêm cảm thấy đầu óc quay cuồng, lúc này đã cảm thấy Dạ Mị đang cố tình gây sự, trừng mắt liếc hấn một cái rồi lao đảo đi vào trong nhà, căn bản không có tâm tình để ý đến hấn.

Cả trong đại viện chỉ còn Dạ Mị thờ phỉ phò đứng ở đằng kia, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cuối cùng đem kẹo đường ôm trong ngực mà Bạch Tiểu Bảo thích ăn nhất hung hăng ném xuống đất, sau đó phẫn hận rời đi.

.....

Trong phòng hội nghị, Dạ Ly Lạc mới vừa tới cửa, Nhược Ly đã cảm nhận được, nàng cũng không ngần ngại đầu lên, cẩn chăm chú xem tấu chương, nhưng vừa lên tiếng đã mang theo sự chất vấn:

"Lạc, có phải chàng đem Tiểu Bảo bán đi không?" Chỉ là, lúc bình thường Nhược Ly nói chuyện với Dạ Ly Lạc luôn là mang theo sự nũng nịu cho nên dù là giọng điệu chất vấn vẫn rất dịu dàng, hết sức dễ nghe.

Dạ Ly Lạc thấy Nhược Ly lên tiếng chất vấn, xoay người một cái liền đi tới phía sau nàng, nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực, mặc dù Nhược Ly ngồi trên cái ghế hoa lệ, nhưng thật sự thấy không thoải mái, giờ tự nhiên có cái đệm người miễn phí, nàng cũng mừng rỡ, trực tiếp vùi vào trong ngực Dạ Ly Lạc.

Dạ Ly Lạc thuận tay cầm lên một quyển tấu chương, liếc mắt nhìn, liền lạnh lùng nói: "Như vậy không cần lưu tình, trực tiếp diệt trừ hậu họa."

Nhược Ly đồng ý, nàng cũng cho là như vậy, nhưng chuyện này không làm công khai, nàng sẽ bí mật phái ám vệ đi hoàn thành, không phục người của nàng, giữ lại cũng không dùng được.

"Ta vốn muốn cho nàng nhiều lựa chọn, chỉ là, ta nhất định phải có được Ngự Linh Châu của Ma giới." Dạ Ly Lạc đột nhiên nói, Nhược Ly mất một lúc mới phản ứng được thì ra là hấn cho nàng đáp án nàng vừa mới hỏi.

"Chàng nói là Nhị hoàng tử Ma giới thích Tiểu Bảo sao?" Nhược Ly quả thật không nhìn ra, nam tử dịu dàng như vậy, giống như đối với ai cũng có thể dịu dàng, thật không ngờ hấn đối với Tiểu Bảo lại có sự khác biệt.

Cho dù có sự khác biệt, nàng cũng cảm thấy là do hấn muốn thượng vị, cần phải mượn lực lượng của Yêu giới mà thôi, dù sao bọn họ cũng không tiếp xúc bao nhiêu. Nếu nói hấn vừa gặp đã thương, Nhược Ly không thể tin được.

"Cuối cùng cũng là thân bất do kỷ, không nói hấn nữa. Ta đã đồng ý giúp Hiên Viên Từ Mặc cướp lấy hoàng quyền, có lẽ mấy ngày nữa ta và nàng phải đến Ma giới một chuyến, còn về chuyện Yêu giới, có thể giao cho Dạ Mị thì giao cho hấn đi." Dạ Ly Lạc trầm ngâm nói, lần này đi Ma giới chỉ sợ sẽ không dễ dàng gì.

"Lạc, nếu như hao tổn tâm thần như vậy, cứ để ta từ từ tu luyện cũng được mà." Trải qua chuyện ở Mê Vụ sâm lâm, chứng kiến Dạ Ly Lạc cử tử nhất sinh, Nhược Ly quả thật rất sợ hấn sẽ lại xảy ra chuyện.

"Không cần lo lắng, ta nhất định phải đứng ở chỗ cao nhất, như vậy mới xứng đáng với Yêu Hoàng Yêu giới là nàng chứ." Dạ Ly Lạc mỉm cười nhìn người đang ôm trong lòng. "Nếu không gia phải đi ở rể thì còn đâu mặt mũi của gia."

"....." Nhược Ly im lặng, khi đó nàng chỉ nói đùa, không ngờ hấn lại tưởng là thật, nhưng nếu bọn họ đều có dã tâm xưng bá thiên hạ, vậy thì hành động thôi, nếu không ngày chẳng phải sẽ rất nhàm chán sao.

.....

Nhược Ly không ngờ chuyện đi Ma giới lần này lại khởi hành nhanh như vậy. Sáng sớm hôm sau, Hiên Viên Từ Mặc đã đến bãi kiến, trên gương mặt

vẫn tuần mỷ dịu dàng hiển khi xuất hiện sự nóng nảy.

Lúc Dạ Ly Lạc rời giường tỉnh tỉnh cũng chẳng dễ chịu gì, giờ phút này trằm mặt tựa vào trên giường, nhìn Nhượng Ly đang khoác xiêm y. Do hai người đã hiểu lòng đối phương, nên Dạ Ly Lạc vẫn rất dày mặt ngủ cùng với nàng, nói cho oai là bảo vệ nàng, cận thân bảo vệ nàng.

Bất quá, thân thể của nha đầu Nhượng Ly vẫn chưa tốt lên được mấy, Dạ Ly Lạc còn chưa thống nhất tứ giới, đứng ở chỗ cao nhất, chưa cưới nàng làm vợ, vì vậy hẳn vẫn an phận thủ thường, dĩ nhiên lâu lâu hẳn lại vô lại chiếm chút tiện nghi của nàng.

Nhượng Ly đã mặc y phục xong xuôi, thấy Dạ Ly Lạc vẫn còn lười biếng tựa vào trên giường, không hề có ý muốn tự đứng dậy, nàng đột nhiên cảm thấy đầu mình to ra.

Bên ngoài là Hiên Viên Tử Mặc đã đợi từ lâu, cho dù tính tình người kia có nhẫn nại đến mấy cũng không thể để người ta chờ lâu như vậy! Huống chi, Nhượng Ly cảm thấy người kia cũng không phải dạng hiền lành gì.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhượng Ly, đôi mắt hoa đào còn mang theo sự mộng lung lúc mới tỉnh ngủ, mái tóc dài như mực tán loạn ở phía sau, nhưng sợi tóc cũng rớt xuống trán để lộ sự quyến rũ chết người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

"Tiểu Bảo, ngươi có muốn đi Ma giới không?" Nhượng Ly ngồi trên ghế đá, thờ ơ xoay xoay ly rượu trên bàn, rất dễ nhận thấy, đi hoặc không đi đều do Tiểu Bảo quyết định.

Đúng là Nhượng Ly muốn có Ngự Linh Châu, nhưng cũng không vì thế mà lợi dụng bằng hữu của mình.

"Nhượng Ly, ngươi đi không? Ngươi đi ta sẽ đi!" Bạch Tiểu Bảo đang rảnh rỗi đến phát chán, hôm nay có cơ hội được du ngoạn Ma giới tự nhiên rất vui vẻ. Bất quá, nàng vẫn phải thuận theo Nhượng Ly, nàng vẫn còn chưa thích nghi lắm với cuộc sống ở đây.

"Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta lên đường, vì để tránh phiền toái, ngươi sẽ đi với tư cách là người Hiên Viên Tử Mặc muốn tìm, còn ta cùng Lạc là tùy tùng của ngươi. Chúng ta sẽ cải trang, đến lúc đó nhớ phối hợp cho tốt."

". . . ." Bạch Tiểu Bảo chợt cảm thấy trước mặt có một đàn quạ đen bay qua. Để bọn họ làm tùy tùng của nàng, đây không phải là tìm đường chết hay sao. ?

"Chỉ là, Tiểu Bảo, thân phận của ngươi có chút đặc biệt, đến lúc đó sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ngươi yên tâm, ta và Lạc sẽ luôn luôn bảo vệ ngươi." Nhượng Ly cũng không giấu giếm, nói thẳng ra.

Bạch Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lát, sau đó trịnh trọng đồng ý. Về sự kiện của gia tộc mình, Nhượng Ly có thể giúp nàng báo thù, đã thấy được nàng ấy chính là một người có nghĩa khí, nàng đương nhiên tin tưởng nàng ấy.

Nhượng Ly thấy Bạch Tiểu Bảo sáng khoái đồng ý, cũng hết sức vui vẻ, giữa bằng hữu, quan trọng nhất chính là tin tưởng, Tiểu Bảo có thể tin tưởng nàng như thế, quả không uổng công nàng xem nàng ấy là bạn: "Yên tâm, Tiểu Bảo, sau này ngươi chính là tỷ muội của ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!"

"Ừm! Ta Tiểu Bảo cũng thế, về sau có phúc cùng hưởng có họa cùng chia!"

"Tốt!"

Hai người vỗ tay thề nguyện, lại có thêm một người chiến hữu.

Còn những chuyện cần xử lý của Yêu giới, trọng trách này vốn là muốn giao cho Dạ Quý, nhưng Dạ Ly Lạc lại đột nhiên giao cho Dạ Mị, Nhượng Ly dù cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không ngăn cản.

Hôm sau nàng mới biết, đây cũng là một giao hẹn giữa Hiên Viên Tử Mặc và Dạ Ly Lạc, không thể để cho cái bình dấm chua Dạ Mị đi cùng, đỡ phiền phức.

Nhượng Ly cũng chợt hiểu ra, nàng quay đầu xem xét Bạch Tiểu Bảo, thế nào cũng không còn nhìn ra tiểu hổ ngọc giống như củ cải trắng này lại khiến cái tên hoa tâm Dạ Mị kia chú ý.

Quả thật là củ cải trắng, ai cũng có sở thích riêng. Bất quá, nàng cũng thăm thò dài cho Dạ Mị, nhìn Nhị hoàng tử Ma giới người ta đi, tên kia nhất định phải thương tâm rồi.

.....

Đoàn người của Hiên Viên Từ Mặc hết sức khiêm tốn, hần không mang theo tùy tùng đến, vì vậy lúc này chỉ có ba chiếc xe ngựa, hần và Bạch Tiểu Bảo ngồi một chiếc, Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly một chiếc, còn lại là tam đại hộ pháp.

Dọc đường đến Ma giới, đập vào mắt chính là ngàn dặm bỉ ngạn hoa, hoa đỏ như lửa, không khí hết sức quý dị.

Dạ Mị tự mình đưa bọn họ đi tới cổng vào Ma giới, thế nhưng hần vẫn không yên lòng, dù sao đến giờ hần chỉ mới nghe lời nói từ một phía, hần còn chưa hiểu rõ Hiên Viên Từ Mặc rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Dạ Ly Lạc đã hạ quyết tâm, hần đành phải đồng ý.

Lúc này Bạch Tiểu Bảo có chút khần trương ngồi ở trong kiệu, khuôn mặt tinh xảo không chút phấn son, chỉ mặc một thân váy dài màu xanh nhạt.

Mặc dù có nhiều người bảo vệ, nàng cũng đã có quyết tâm đánh đến cùng nhưng vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Bởi vì nàng nghe Dạ Mị nói Ma giới hết sức hỗn loạn, hiện nay chính là lúc tranh đoạt hoàng quyền, nếu gây chuyện không tốt nàng sẽ là người chịu tội thay.

Cho nên nàng phải bảo vệ thật tốt cái mạng nhỏ của mình, nếu không tất cả liền GAMEOVER rồi! Nàng cảm thấy áp lực của mình thật lớn.

Nhưng Bạch Tiểu Bảo thật sự là không biết làm sao đối diện với nam tử đang nở nụ cười không dứt kia.

Nàng bày ra khuôn mặt u sầu, thật sự là cảm thấy con đường phía trước quá mơ hồ, ngộ nhờ nàng bị bắt, có phải người này sẽ khoanh tay đứng nhìn không?

Hiên Viên Từ Mặc dĩ nhiên nhìn thấy sự khần trương của Bạch Tiểu Bảo, liền hạ xuống người nàng một đạo chú ngữ, nếu nàng gặp phải nguy hiểm hần sẽ biết, lúc đó sẽ cứu được nàng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đi được một lát đã đến trước địa phận Ma giới. Phía trước bị binh lính Ma tộc ngăn lại, thống lĩnh tiến đến, khom người cung kính thi lễ với Dạ Lượng: "Đại nhân, nếu tiến thêm sẽ vào địa phận của Ma giới, xin đại nhân dừng bước!"

Dạ Lượng kéo lại dây cương ngựa, giơ tay lên, cổ kiệu của Nhược Ly cũng tự nhiên ngừng lại. Thấy xe ngựa dừng lại, Bạch Tiểu Bảo liền vội vàng dựng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Không biết Ma Vương Điện hạ ở đâu?" Dạ Lượng âm thầm quét mắt nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy người nào đặc biệt. Hần cũng chưa từng diện kiến Ma vương, dù sao Ma giới cùng Yêu Giới là hai chủng tộc cả đời cũng không qua lại với nhau.

Đột nhiên, bầu trời xuất hiện một điểm đen, đội điểm đen đó bay đến gần thì nhìn thấy chính là một nam nhân có đôi cánh dài màu đen. Hần đang bay lượn trên bầu trời, cũng không có ý định đáp xuống đất, động tác ưu nhã trực tiếp đáp xuống trên người Tam Đầu Khuyển (chó ba đầu) địa ngục.

Vừa đáp xuống thân nó, đôi cánh sau lưng nam nhân kia liền biến thành một vệt những ngôi sao màu đen, vô cùng đẹp mắt. Người trong ma tộc thấy Ma vương bay tới thì vội vàng cúi đầu, cung kính hành lễ, từng tên đều ưu nhã giống như thân sĩ thời trung cổ.

Nếu Bạch Tiểu Bảo nhìn thấy trận thế này nhất định cảm thấy hiệu quả hiện trường hết sức phong cách, đáng tiếc nàng không vén màn kiệu lên nhìn nên cũng không biết lúc này xảy ra chuyện gì, bỏ lỡ một cơ hội ngắm nhìn tác phong của thái tử Ma giới.

Tam Đầu Khuyển Địa Ngục rất lớn, nam nhân toàn thân áo đen kia đứng nghiêm ở đỉnh đầu của nó, mái tóc dài màu xanh tím thỉnh thoảng tung bay theo gió. Nhược Ly nhìn thấy cũng ngây người, đây chính là Ma vương của Ma giới sao? Sao còn trẻ như vậy, không phải nói ông ta đã nhắm mắt xuôi tay rồi hay sao?

Dạ Ly Lạc cười nhạo một tiếng, néo néo cái mũi nhỏ của Nhược Ly, cất giọng chua lè: "Đây là thái tử Ma giới, Ma vương của Ma giới chắc hiện tại cũng đã đầu thân hai nơi rồi."

"Nhị đệ à?" Thái tử Ma giới thần nhiên mở miệng, âm thanh lạnh lẽo khiến người ta có một loại cảm giác rất khó chịu, giống như toàn thân bị đông lại.

Dạ Lượng cũng cúi người thi lễ, dù sao hần ta cũng thái tử Ma giới, nên có lễ phép phải có.

"Tham kiến hoàng huynh." Hiên Viên Từ Mặc bước xuống kiệu, khẽ lạy, thái độ rất cung kính.

Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly cũng xuống kiệu, nhưng hai người chỉ miễn cưỡng nhìn bọn họ, cũng không có hành động gì.

"To gan! Nhìn thấy thái tử của chúng ta, bọn yêu tộc cấp thấp như các ngươi dám không hành lễ sao?" Một tên đại thần không nhịn được lên tiếng, thái tử của bọn họ sao có thể tùy tiện bị bọn tiểu yêu này vũ nhục, thật là vô cùng nhục nhã.

Thái tử lại không có phản ứng gì, hần ta phát phát tay, ngăn lại đám đại thần đang kích động.

Nhược Ly cảm thấy có chút phiền não, vừa nhắc mắt đã nhìn thấy cách đó không xa có nam nhân đang đứng trên đầu Tam Đầu Khuyển. Thân hình hần thon dài, một mái tóc dài màu xanh tím trông rất quý dị không gió mà tung bay.

Khuôn mặt trắng nhợt trông có vẻ bệnh tật, mặt trái xoan tiêu chuẩn. Dung mạo này khiến người khác vừa thấy đã muốn thương tiếc, cả người hẳn toát lên một cảm giác, ừm, chính là một tên yêu nghiệt, so với nữ tử còn đẹp hơn, đúng là một mỹ nhân.

Nhưng thái độ của mỹ nhân có hơi lạnh lùng, toát ra vẻ từ chối người ngoài từ ngàn dặm, hơn nữa Nhược Ly có cảm giác nam nhân này tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu không sẽ chết rất thảm. Không biết vì sao sao hẳn chính là cho Nhược Ly loại cảm giác sợ hãi này, làm cho nàng hết sức không thích.

Hơn nữa nàng thật tò mò, nam nhân này vẫn nhìn chăm chăm vào nàng là như nào? Nàng ở chỗ này lại không thấy được, theo lý thuyết hẳn phải nhìn Bạch Tiểu Bảo mới đúng a!

Hiên Viên Từ Mặc lúc này thở dài, sau đó lui về một bước. Dạ Ly Lạc cũng đã biết, chỉ có Nhược Ly vẫn không biết, cho nên lặng lẽ giải thích cho nàng: "Ánh mắt của Thái tử có thể xuyên qua bất kỳ lớp ngụy trang nào."

Nhược Ly bừng tỉnh hiểu ra, nói hẳn như vậy hẳn ta có thể nhìn thấy diện mạo thực của nàng, xem ra ngụy trang ở trước mặt hẳn không có bất cứ tác dụng gì rồi, không trách được hẳn ta vẫn nhìn nàng chăm chăm như vậy.

Nhưng Nhược Ly lại không hiểu, hẳn không nhìn Dạ Ly Lạc, nhìn nàng làm gì chứ?

Mỹ nhân mặt lạnh đối diện nhìn Nhược Ly hồi lâu, lại đột nhiên cười, nụ cười kia mặc dù rất nhẹ, nhưng lại đẹp đến kinh ngạc.

Nhược Ly cũng không nhịn được nhìn thẳng mắt, trong lòng than thở, ký sinh du hà sinh lượng (Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng). Ông trời a, tại sao lại có một nam nhân như vậy kia chứ, quả thật khiến cho nàng thân là nữ nhi mà còn cảm thấy xấu hổ.

Nam nhân này dáng dấp nhìn rất giống nữ nhân, nếu không phải là một thân nam trang quá mức mạnh mẽ, Nhược Ly đã cho rằng hẳn chính là nữ nhân.

Đột nhiên, sau lưng thái tử lại mọc ra đôi cánh màu đen lóa mắt, nó vươn rộng ra, khí thế khổng lồ làm cho những người đang có mặt đây không tự chủ nhắm nghiền hai mắt. Chỉ thấy lông vũ tung bay, rồi xuống lại hóa thành điểm điểm tinh quang, vô cùng đẹp đẽ.

Nhược Ly mở to mắt, ngây ngốc đứng nhìn, rồi đột nhiên có cảm giác thân thể nhẹ bẫng, nhìn lại thấy mình đã bay ra ngoài, nàng bị dọa đến trừng to mắt, muốn lên tiếng, lại phát hiện nàng căn bản kêu không ra tiếng.

Nhược Ly 囧 rồi, đây là ý tứ gì, sẽ không phải là bắt nàng té thiên chứ? Càng ngày càng bay cao, khiến cho nàng không thể suy nghĩ nhiều, rồi nàng có cảm giác mình bị bế lên, có chút lo lắng mở mắt ra, đã nhìn thấy mình đang bị đại mỹ nhân ôm ngang vào trong ngực.

Thái tử cúi đầu nhìn bộ dáng Nhược Ly rồi cười nhạt: "Không cần sợ!"

Một bên Dạ Ly Lạc vừa muốn ra tay, lại bị Hiên Viên Từ Mặc kéo lại: "Không có chuyện gì, huynh ta chính là muốn buộc ngươi lộ diện. Yên tâm, người của ta đều đang theo dõi mọi nhất cử nhất động ở đây."

Dạ Ly Lạc nắm chặt quả đấm, cuối cùng nói lỏng ra, hẳn và Nhược Ly có cảm ứng nên cũng không sợ, hôm nay hẳn muốn xem vị Thái tử này đến cùng là dạng gì.

Lại nói về Nhược Ly đang bị ôm, nàng cảm thấy nàng đã là người có chồng mà bị một đại mỹ nhân đẹp trai như vậy ôm có chút không tốt. Muốn giãy giụa, nhưng phía dưới chính là vực sâu vạn trượng.

Nhược Ly thấy Dạ Ly Lạc không có động tĩnh, cũng biết rõ đây là muốn nàng tương kế tựu kế. Chỉ là, nàng vẫn có chút nghi ngờ, không thể để nàng tự đi được sao, cần gì hẳn ta phải ôm nàng thế này, không phải là muốn sở sàng chứ? Nhược Ly trong lòng âm

thầm mắng đại mỹ nhân đến N lần.

Nhược Ly vừa muốn giãy giụa đi xuống, nhưng đột nhiên Ma vương ôm nàng bay lên, nàng không khỏi cảm thán không khỏi là quạ đen, lại nhìn một chút phía dưới đúng là vực sâu vạn trượng. Phía dưới cùng, trên mặt đất khắp nơi đều là Bi Ngạn Hoa đỏ rực như lửa.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng Nhược Ly vẫn hơi sợ, đùa gì thế, nàng bây giờ yếu lực thấp kém, nếu té xuống, không phải té thành bánh thịt chứ còn gì nữa! Nào còn có tâm tình ngắm hoa!

.....

"Lát nữa ta sẽ dẫn các ngươi đến bái kiến Thái tử." Sắc mặt Hiên Viên Từ Mặc tương đối nặng nề, nhìn bộ dáng Thái tử như vậy, tựa như đã biết thân phận của Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly rồi, nhưng hẳn vẫn không nghĩ ra Thái tử rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ma giới không có ánh mặt trời, không có ánh trăng, chỉ có một viên dạ minh châu rất to treo ở bầu trời Ma giới, nó cũng không phải là rất sáng, vì vậy ở nơi này không phân biệt được ngày hay đêm.

Ma giới cũng chia Tam Lục Cửu Đẳng, ma cấp thấp nhất Ma giới đều ở biên cảnh, nơi này hết sức mê loạn. Càng ở gần trong trung tâm càng đại diện cho quyền thế ma lực cao, trung tâm Ma giới chính là Ma Cung, đó cũng là nơi ở của Ma vương.

Mặc dù nơi này phân Tam Lục Cửu Đẳng, nhưng lại có rất ít chính loạn, bởi vì bọn họ đại đa số rất an phận thủ thường, căn bản không muốn đi tranh

giành vị trí xa vời không với nổi đó. Các thế hệ Ma vương đều được kế thừa, cha truyền con nối, họ có ma lực thần thánh, không kẻ nào có thể địch nổi, tự nhiên cũng không ai muốn phiền phức mà đi tranh giành.

Ma cũng không cần thức ăn, cuộc sống của bọn họ cũng vì vậy mà thiếu đi một hoạt động cần thiết, thời gian lại càng thêm thừa thãi. Ma giới không có nhiều trói buộc như Yêu giới và Nhân giới, tất cả đều bình bình như vậy, nhưng cũng không xảy ra chuyện gì lớn, cũng tính là hòa thuận vui vẻ.

Ra đường cũng có thể tùy ý thấy được nam nữ ấp áp ôm ôm, niềm vui thú lớn nhất của bọn họ chính là vui đùa. Nhưng quân đội Ma giới lại hết sức cường đại, đây cũng là nguyên nhân khiến bọn họ tăng thêm sự thần bí.

.....

Thái tử ôm Nhục Ly đi tới tẩm cung của mình, cả tẩm cung đều là màu sắc đen đơn điệu. Nhục Ly nhìn thấy chợt có cảm giác đè nén, nơi này không có ánh mặt trời rực rỡ, khắp nơi đều là sắc điệu mờ tối khiến cho người có thói quen thích phơi nắng như nàng rất không thoải mái.

Cuối cùng cũng được hắt để xuống đất, Nhục Ly liền câu nệ đứng ở đó, một cử động cũng không dám, có chút thấp thỏm cười, nàng thật đúng là không biết kế tiếp nên làm những gì.

Nàng không biết vị Thái tử này rốt cuộc có chủ ý gì, nên chỉ có thể thận trọng ứng đối, địch không động ta không động.

Thái tử cũng chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cặp mắt xinh đẹp kia thỉnh thoảng chớp chớp, Nhục Ly cảm thấy trong lòng hốt hoảng, cuối cùng vẫn là nàng mở miệng trước: “Thái tử điện hạ, không biết ngài làm vậy là sao?”

“Bản điện hạ ngược lại tò mò, các người tới Ma giới làm gì?” Thái tử nhẹ nhàng cười nhìn Nhục Ly, thấy nàng tay chân luống cuống đứng ở đó, mới nhớ tới, hẳn quên đề cho nàng ngồi, vội vàng chỉ chỉ một bên ghế đệm: “Người ngồi đi!”

Nhục Ly cảm thấy nụ cười của mình cũng cứng ngắc, cùng vị Thái tử này khai thông thật đúng là lao lực, lời của hắn cũng quá ít đi, tối thiểu hắn phải nói tìm nàng tới làm chi a!

Nhục Ly nghe lời ngồi vào trên ghế, đột nhiên giật mình, vội vàng mở miệng nói: “Đừng có nhìn ta cười như vậy, khuôn mặt mỹ nhân băng sơn như người hợp với nụ cười, rực rỡ đến mức hoa cả mắt!”

Thái tử nghe xong hơi sững sờ, sau đó nhẹ nhàng cười: “Yêu Hoàng Điện hạ thật đúng là thắng thần!” Lại dịu dàng cười một tiếng, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt tuyệt mỹ kia khiến Nhục Ly có chút choáng váng, tên Thái tử này quả thật có hơi âm nhu, nhưng giọng tay nhắc chân cũng không hề toát lên khí chất của một nữ tử.

Nhưng nàng lại hết sức không vui, nàng muốn hắn đừng cười, hắn nghe không hiểu lời nói hay sao?

Như nghĩ tới chuyện gì, Nhục Ly bắt đầu lo lắng, không biết hắn hiện tại thế nào, không khỏi có chút lo lắng hỏi ra miệng: “Ma vương đại nhân, không biết thuốc giải, lúc nào thì - -”

“Thật ra thì ngài cũng không cần kinh ngạc, ta ở đại điện đang cơ của ngài từng nhìn thấy ngài, thật là phong hoa tuyết đại, cho nên hôm nay mới mạo muội tự hành động!” Thái tử giống như lâm vào hồi ức, Thái tử giống như lâm vào hồi ức, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc, nhưng trong lời nói lại lộ ra biểu tình ai oán.

Nói xong Thái tử si mê nhìn Nhục Ly, từ sau lần được nhìn thấy nàng hắn vẫn luôn tưởng nhớ, hôm nay được thỏa mãn mong muốn, có thể gặp lại nàng, hơn nữa có thể ở cùng nàng một quãng thời gian, hẳn có chết cũng không hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chinh phục Ma giới

Nhưng chờ đợi Thái tử không phải mỹ nhân thiện tướng mà là lưỡi dao độc, Nhục Ly nhanh chóng ra tay, trực tiếp hạ độc thủ.

"Thất tâm tán." Nhục Ly nở nụ cười, nhìn về mặt thái tử đầy kinh ngạc, hắn ta chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mờ hồ, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu trở nên mờ ảo.

"Đối địch với Ma giới thì phải bắt vua trước, vậy xem ra bổn hoàng đã khống chế vương của bọn chúng rồi. Hừ, kết quả không phải đã định rồi sao?" Nhục Ly nói xong lại âm thầm gia tăng sức cảm ứng.

Yêu lực của nàng càng ngày càng lớn mạnh, hôm nay nàng đã có thể sử dụng thất tâm tán một cách thành thạo, điều này tất có chỗ dùng.

"Ha, xem ra bản Điện hạ đã xem thường người." Hiến Viên Tử Hàn cười lạnh trông hết sức yêu mỉa động lòng người, trong ánh mắt không hề hốt hoảng.

"Người thật không quan tâm sao?" Nhược Ly đã truyền tin tức cho Dạ Ly Lạc, có lẽ không bao lâu nữa bọn họ sẽ chạy đến.

"Có gì mà phải quan tâm, mọi thứ cũng không phải do ta muốn." Hiên Viên Từ Hàn đau khổ cười một tiếng, có chút cô đơn nói: "Cũng đã chuẩn bị rồi, trận chiến này chắc chắn không thể tránh khỏi. Người cho rằng mẫu hậu ta là người dễ lừa gạt lắm ư, ta chết, nhưng vẫn còn có đệ đệ."

Nhược Ly nghe vậy lại cảm thấy hần có chút đáng thương, nhưng người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, nàng sẽ không đồng tình với hần.

"À, nếu sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh, đến lúc đó bọn hoàng sẽ đưa người một đoạn đường." Nhược Ly nói xong lười biếng ngồi ở một bên.

Nhưng Thái tử vốn dĩ nên bị dục vật khống chế lại đột nhiên đứng dậy, hần đè Nhược Ly ở phía dưới, ánh mắt hần sáng quắc nhìn nàng, giống như nhìn toàn thế giới.

Nhược Ly hoảng hốt, nghĩ cách đẩy hần ta ra, nhưng còn chưa dùng lực đã cảm thấy trên người chột nhẹ, hần ta liền bị ném ra ngoài.

"Lạc." Nhược Ly mừng rỡ, bọn họ tới rất nhanh.

"Không có chuyện gì!" Dạ Ly Lạc ôm Nhược Ly vào trong lòng, liếc mắt nhìn nam tử đang ngồi dưới đất cười điên cuồng, hần ta cười yêu mị như vậy, dường như muốn đem toàn bộ sinh lực ra để cười.

"Quả như hần nói, dù hần chết thì Ma Hậu cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, chắc chắn vẫn sẽ khai chiến." Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói: "Bọn vương sẽ là người đầu tiên ra tay với hần"

"Tốt, có thể chết trên tay Nhược Ly, Bản điện hạ cũng coi là được như ý nguyện, không còn cầu mong gì thêm!" Nói xong Thái tử nằm trên mặt đất, rất có dáng vẻ lộn chết không sợ phòng nước sôi.

Nhược Ly cau mày, nam nhân này thật đúng là làm cho người ta nhìn không thấu. Nhưng lập trường của họ bất đồng, nếu không nói không chừng có thể có chút giao tình.

Nhưng mọi người còn chưa buông lỏng được phút nào, chột có một con gió lốc màu đỏ thổi qua, trực tiếp quét mất Nhược Ly và vẫn không quên mang theo Hiên Viên Từ Hàn bất động nằm trên mặt đất.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Dạ Ly Lạc còn chưa kịp ra tay thì người đã không thấy tăm hơi, hần trừng mắt nhìn về phía trước, chột Hiên Viên Từ Mặc bên cạnh kéo lại, hần nói: "Đây là khai chiến."

"Vừa rồi Tử đệ hồi bẩm với ta, nói Ma Hậu đã tụ tập mọi người, đại binh đã vây quanh Hoàng Thành, tình hình hết sức căng thẳng, chúng ta nhanh đi, Nhược Ly chắc cũng đang ở đó."

Ma cung

Hiên Viên Từ Hàn dần tỉnh lại, đột nhiên con gió màu đỏ cuốn vào, cửa chính trong nháy mắt khép chặt. Hần cau mày nhìn người vừa tới, khi nhìn thấy Nhược Ly đã ngất nằm trong lòng người kia thì hần đột nhiên trừng mắt lên.

"Nhược Ly thế nào?" Nói xong hần bước nhanh đến phía trước, nhưng mới đi mấy bước liền bị đứng tại đó, động thế nào cũng không động được, hần lo lắng nhìn Nhược Ly.

"Mẫu hậu!" Hiên Viên Từ Hàn nhìn nữ nhân xinh đẹp đứng trước mặt, trong lòng chẳng dễ chịu gì.

"Hoàng nhi, mẫu hậu sẽ giúp ngươi thống nhất thiên hạ!" Ma Hậu cười ha ha lên, bà phải giúp Hiên Viên Từ Hàn hoàn thành nghiệp lớn này, nếu không có quyền hành to lớn trong tay, sống cũng chỉ là một loại hành hạ.

"Tại sao Nhược Ly lại ở trong tay của người?" Toàn bộ sự chú ý của Hiên Viên Từ Hàn đều đặt trên người Nhược Ly, nhìn nàng ngất đi như vậy, trong lòng hết sức lo lắng.

Ma Hậu giống như lúc này mới chú ý tới Nhược Ly trong ngực, nhếch lông mày nhìn nàng một cái, sau đó lại cười ha ha lên: "A, sao ta lại quên mất nàng ta chứ?"

Lời nói này Hiên Viên Từ Hàn còn lâu mới tin, mới này bà ấy còn vuốt mặt Nhược Ly kia mà, đáng vẻ đó quả thật có chút khiếp người.

"Hàn nhi, Mẫu hậu sẽ giúp ngươi, hơn nữa cuối cùng nữ nhân này cũng sẽ là của ngươi!" Ma Hậu nhìn Hiên Viên Từ Hàn một cái, sau đó quý dị cười một tiếng. "Chỉ là, mẫu hậu phải mượn thân thể ngươi một chút!"

Ma hậu vừa dứt lời thì Hiên Viên Từ Hàn cảm thấy đầu mình rất đau, sau đó liền mất đi tri giác, nhưng trong lòng hần lại có sự sợ hãi thật sâu, hần sợ mẫu thân hần sẽ gây ra điều bất lợi với Nhược Ly.

Hai quân giao chiến, đối với hai người Dạ Ly Lạc cùng Hiên Viên Từ Mặc mà nói quả thực là sống một ngày dài như một năm. Thật vất vả nhìn thấy mặt trời mọc, Dạ Ly Lạc cho Hiên Viên Từ Mặc một ánh mắt, suy nghĩ muốn đến nơi giao nhau với Nhân giới, mà Dạ Mị cũng đã sắp xếp xong xuôi ở đó.

Nhưng mới đi được một nửa, Dạ Ly Lạc liền bị một đám thầy ma công kích, trong đó còn có đại ma vật, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào phá vòng vây.

Tại nơi giao nhau giữa Ma giới và Yêu Giới.

Trong Ma cung không biết vì sao nửa đêm lại dựng lên một tòa đài cao, dưới đài chất rất nhiều củi đốt, nhìn hành động này có thể ngẫm ra là muốn dùng hỏa hình(thiêu sống) với ai đó.

Quả thật trời vừa sáng thì xác định rõ ràng, trên đài cao quả thật trói một bạch y nhân, người nọ cúi đầu, vì khoảng cách hơi xa nên không thấy rõ rốt cuộc là ai.

Lúc này Hiên Viên Tử Mặc đã trở lại, Hiên Viên Tử Kính nhìn ánh mắt huynh mình có chút tịch mịch, trong lòng rất lo lắng.

Đột nhiên binh lính báo lại, nói là địch quân dựng một đài cao, phía trên trói một nữ nhân, binh sĩ cẩn thận thăm dò liền phát hiện nữ nhân kia có dung mạo rất đẹp.

Hiên Viên Tử Kính nghe vậy liền cảm giác dòng máu khắp người giống như bị đông cứng lại, hắn có chút ngờ ngác nhìn Hiên Viên Tử Mặc, máy móc hỏi: "Ca, chắc không phải là Nhưộc Ly chứ?"

Hắn có cảm giác, nữ nhân này tám phần là Nhưộc Ly. Nếu quả thật là nàng, chờ Dạ Ly Lạc đưa cứu binh trở về có lẽ sẽ phát điên mất, chắc sẽ không giết bọn họ chứ?

Hiên Viên Tử Mặc nhắm mắt lại, lúc mở ra chỉ còn lại sự trấn tĩnh: "Cũng có khả năng, nhưng hi vọng là không phải, nếu không ta và đệ cũng sẽ không tốt hơn!"

Nhưng dòng suy nghĩ của hắn lại hết sức không yên ổn, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Quả thật hai người vừa chạy tới trước hoàng cung, bằng nhãn lực của bọn họ đều có thể thấy rõ bị người trói trên đài.

Mặc dù Nhưộc Ly khẽ cúi đầu, giống như còn chưa tỉnh táo nhưng Hiên Viên Tử Mặc chỉ cần liếc mắt đã có thể nhận ra nàng, hắn tròn tròn mắt, một giây kế tiếp muốn xông lên.

"Ca, bình tĩnh một chút, Ma Hậu không chế nàng rồi!" Hiên Viên Tử Kính nhắc nhở, lúc này không phải là thời điểm hành động theo cảm tính.

Hiên Viên Tử Hàn đứng thẳng tắp, nhưng cặp mắt trống rỗng vô hồn, giống như suy nghĩ đang bay tạt đâu đâu, có lẽ cũng không còn trên người nữa. Thị vệ cận thân bên người hắn mặc dù cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không nhìn ra được điểm gì khác biệt.

Bọn họ cũng không hiểu nổi, tại sao trong một đêm, Thái tử điện hạ lại làm ra quyết định như thế. Dựng lên đài cao, còn đem một mỹ nhân tuyệt thế cột lên trên đó, hiển nhiên là muốn thực hiện hỏa hình.

Nhưng hoàng mệnh khó cãi, bọn họ mặc dù khôn hoặc, lại không thể cãi lời, hôm nay nhìn phản ứng của những người này, xem ra thân phận của nữ tử này không nhỏ.

"Nói với bọn chúng, nếu muốn giữ mạng của nữ nhân này, thì lấy một mạng đổi một mạng!" Hiên Viên Tử Hàn lạnh lùng nói, nhưng cách nói giống như không hề được suy nghĩ qua, chỉ như máy móc lặp lại: "Ta muốn mạng của Hiên Viên Tử Mặc!"

Nhưộc Ly vừa tỉnh lại, đột nhiên bộc phát gầm lên giận dữ: "Hiên Viên Tử Hàn, ta hận ngươi! Ngươi chắc chắn không được chết từ tể!"

Trên đài cao, Hiên Viên Tử Hàn tay cầm cung tên khẽ run lên, sau đó hắn có chút giật mình mở to mắt, mê mang nhìn về phía trước. Nhìn thấy Nhưộc Ly đang bị treo trên đài cao thì nhanh chóng túm lấy cổ áo hộ vệ bên cạnh, giận dữ hét: "Người nào trói nàng lên đó?"

Hộ vệ bị Hiên Viên Tử Hàn túm cổ áo, hoảng sợ nhìn khuôn mặt giận dữ của hắn gần trong gang tấc, run rẩy bẩm báo: "Điện hạ! Là ngài tự mình hạ lệnh!"

Một câu nói khiến Hiên Viên Tử Hàn thần thờ nhẹ buông tay, tên hộ vệ kia vội vàng lui về phía sau. Bộ dáng thái tử điện hạ bây giờ quá dọa người, thiếu chút làm tim của hộ vệ hắn ngưng đập.

Giữa không trung, Ma Hậu nhìn thấy Hiên Viên Tử Hàn thoát khỏi sự khống chế, tức giận vừa định gia tăng pháp thuật, ai ngờ một bóng dáng màu đỏ bay thẳng tới, tiếp cận đài cao.

Ma Hậu thầm nói không ổn, vội vàng hất tay đánh ngắt Hiên Viên Tử Hàn, sau đó phóng ra một luồng khí, ngăn chặn bóng dáng màu đỏ kia.

Trên bầu trời, dưới mặt đất đều loạn cả lên, Hiên Viên Tử Mặc chớp lấy thời cơ, vội vàng quát to một tiếng, chỉ huy quân đội vọt tới.

Ma cung bên kia, Hiên Viên Tử Hàn bị đánh choáng váng, tất cả tướng sĩ cũng rối loạn trận tuyến. Thái y nhìn cũng bó tay hết cách, chỉ có thể đợi Tam hoàng tử Hiên Viên Tử Lăng chỉ huy.

Hai phe thù lĩnh không chết cũng bị thương, trận đánh này đột nhiên trở nên thực hoang đường.

Dạ Ly Lạc vội vàng ra tay ngăn cản sự công kích của Ma Hậu, sau đó bay lơ lửng giữa không trung, khẽ nheo đôi mắt hoa đào, ánh mắt chứa đầy lửa giận nhìn Ma Hậu xinh đẹp trước mặt đang cười yếu ớt.

Hắn đứng ở phía góc chết nhìn Nhưộc Ly, thấy bóng dáng cứng ngắc của nàng, khi tầm mắt quét đến dòng máu vẫn đang chảy trên đùi nàng, ánh mắt hắn liền trở nên đỏ bừng.

"Ám Vương điện hạ, ngươi không nên làm bừa!" Ma Hậu cười hả hê: "Ta đã để trên người nàng ta một ít sợi tơ, nếu người làm ta nhất thời kích động, không cẩn thận kéo mấy sợi tơ kia, làm nàng mất đi bộ phận nào đó, vậy thì thật có lỗi với khuôn mặt mỹ hoặc chúng sinh kia rồi!"

Cánh tay rũ bên người Dạ Ly Lạc nhanh chóng nắm chặt thành quả đấm, hắn hết sức duy trì sự bình tĩnh trên mặt, đôi mắt hoa đào tối tăm đáng sợ, hắn cắn răng hỏi: "Ma Hậu, ngươi rút cuộc muốn thế nào?"

Nhưộc Ly nhìn Dạ Ly Lạc đang lơ lửng giữa không trung, tất cả những thứ nàng cố đè nén đều vỡ òa, nàng không ngừng được nhẹ giọng ní non: "Thật xin lỗi, bởi vì ta vô dụng."

Dạ Ly Lạc rất đau lòng, muốn nhanh chóng đưa nàng xuống, nhưng Ma Hậu lại nhanh hơn hắn một bước đi đến bên cạnh Nhưộc Ly, Dạ Ly Lạc bất động giữa không trung, ánh mắt bi thương nhìn bộ dạng thống khổ của Nhưộc Ly.

Nhưng hắn không thể tiến lên, vì hắn vừa động, Ma Hậu lập tức kéo mạnh ba sợi tơ, một sợi trên đầu, một sợi trên cánh tay và một sợi trên chân nàng, đây là ảo ảnh, độc môn tuyệt kỹ của Ma tộc.

Nhưng sợi tơ này không dùng để khống chế tượng gỗ mà dùng để khống chế người, chỉ cần dùng lực để lôi kéo có thể hủy đi thân thể, chết rất kinh khủng.

Ma Hậu chỉ có thể khống chế ba đường, có nghĩa là bà ta chưa luyện được thành thực, nhưng cho dù như vậy Dạ Ly Lạc cũng là không dám phớt lờ.

Hắn ở giữa không trung, không dám hành động thiếu suy nghĩ, vừa rồi không dễ dàng gì đột phá thi yêu trận, mặc dù hắn là Yêu Vương, pháp thuật cao siêu, nhưng bởi vì nóng lòng nên trên người cũng bị thương chút ít, lúc này cũng cảm nhận được sự đau đớn từ vết thương.

Hắn vận khí để che chở vết thương, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Ma Hậu, chỉ sợ động tác kế tiếp của bà ta sẽ tổn hại Nhưộc Ly. Đối phương ngược lại chỉ cười yếu ớt, giống như thiên thần trông coi chúng sinh, nhìn những người đang hoảng sợ phía dưới, cùng Dạ Ly Lạc tâm thần thấp thỏm và lửa giận ngút trời.

Nhưộc Ly muốn mở miệng, nhưng Ma Hậu lại nhẹ nhàng lắc sợi tơ trong tay, Nhưộc Ly đau đớn kêu lên một tiếng, cả người lập tức toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh, không còn có hơi sức để nói gì.

Dạ Ly Lạc cắn răng, cố nén kích động muốn cá chết lưới rách (hai bên tranh đấu cuối cùng đều bị tận diệt) xông lên. Hắn phải.. "nhẫn", ít nhất phía sau còn có Dạ Mị cùng tam đại hộ pháp, coi như hắn gặp chuyện không may vẫn còn có hy vọng cứu được Nhưộc Ly.

"Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?" Dạ Ly Lạc cắn răng nghiêng lợi hỏi, lúc này hắn vô cùng căm hận Ma Hậu, nếu như có thể, hắn hận không được băm bà ta thành trăm mảnh.

Bà ta muốn có pháp lực ngao thị quần hùng, bà ta muốn hắn phải cúi đầu xưng thần với bà ta, bà ta muốn đánh bại hắn, thậm chí phé hắn cũng không hề hối tiếc.

"Ta muốn cái gì? Ta muốn có cả thiên hạ này!" Nói xong, Ma Hậu một tay nâng mặt Nhưộc Ly lên, để cho nàng nhìn về phía Dạ Ly Lạc.

Ma Hậu cúi đầu xuống bên tai Nhưộc Ly, cảm nhận vành tai trong suốt của nàng, quả thật khiến người khác phải thương. Ma hậu biến thái khé liếm lên vành tai nàng, cố ý kích giận Dạ Ly Lạc, sau đó nhẹ nhàng nói: "Giết Hiền Viên Từ Mặc và Hiền Viên Từ Kính, ta sẽ trả lại nàng cho ngươi!"

Nhưộc Ly định lên tiếng, nhưng giọng nói giống như giống như bị lửa thiêu, không phát ra được một âm tiết, nàng muốn nói hắn đi đi, không cần hy sinh vì nàng.

"Đừng mơ tưởng!" Dạ Ly Lạc dùng nội lực chuyển lời nói đến tai bà ta.

Ma hậu gắt gao nắm chặt cằm Nhưộc Ly, hít thở mấy hơi mới lại khôi phục dáng vẻ bình thường, mở miệng nói: "Vậy ngươi cứ nhìn nàng chết đi!"

Nàng giãy giụa muốn tránh thoát bàn tay của Ma Hậu, nhưng cuối cùng chỉ phí công, ngược lại khiến móng tay dài của bà ta đâm sâu vào da nàng, máu tươi chảy ra xung quanh, quả thật vô cùng thể thảm.

Dạ Ly Lạc thấy Nhưộc Ly lại bị chảy máu, trong lòng hết sức lo lắng, lúc này thái độ đã không cách nào che giấu. Ma hậu thấy được biểu hiện của Dạ Ly Lạc, lại thấy sự châm chọc cùng đã kích.

"Được, nếu đã như vậy, dùng mạng của ngươi đổi với nàng!" Nói xong, bà ta vung tay lên, một thanh trường tiên màu bạc liền xuất hiện trong tay.

Không hề dừng lại, bà ta giơ tay vung lên, một cây roi đánh vào trước ngực Dạ Ly Lạc, thật may là lúc trước hắn đã vận khí bảo vệ quanh thân, lúc này cũng không chịu bao nhiêu thương tổn.

Nhưng sợi roi của Ma Hậu là một Thần khí Thượng Cổ, một roi đánh bất ngờ này cũng đủ khiến Dạ

khí huyết dâng trào, nhưng hấn sợ Nhược Ly lo lắng, cứng rắn đem ngum máu nuốt trở vào, bên ngoài làm như không có việc gì, thật ra thì bên trong thân thể đang dao động mãnh liệt.

Ngay từ lúc Ma Hậu vung roi, Nhược Ly chỉ lo lắng liều mạng muốn tránh thoát trối buộc, đáng tiếc sợi tơ không hề nhúc nhích, thân thể lại xuất hiện thêm nhiều vết thương. Nhìn thấy Dạ Ly Lạc không có việc gì thì nàng mới thả lỏng đôi chút, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn hấn.

Lúc này Ma Hậu đã buông cầm Nhược Ly ra, bay về phía trước một đoạn. Nhược Ly nhìn Dạ Ly Lạc liều mạng lắc đầu, chỉ hy vọng hấn có thể rời đi, nàng không muốn nhìn thấy hấn vì nàng mà bị thương, nhưng hấn vẫn đứng bất động ở đó.

Dạ Ly Lạc kiên định nhìn Nhược Ly, hiện tại hấn nhất thời thật không nghĩ ra biện pháp gì. Hấn dự định sẽ dẫn dụ Ma Hậu, sau đó đám người Hiên Viên Tử Mặc sẽ đến cứu Nhược Ly, nhưng hôm nay có ảo ảnh khổng lồ, bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ, nên hấn vẫn chậm chạp chưa phát ra tín hiệu.

"Dạ Ly Lạc, ngươi đã không muốn chảy máu, vậy thì để cho người trong lòng ngươi đổ máu vậy!" Nói xong, Ma Hậu ngửa roi về phía sau, chính xác đánh vào trên người Nhược Ly, mặc dù chỉ dùng ba thành lực, nhưng cũng khiến Nhược Ly miệng phun máu tươi, ngay cả ngẩng đầu cũng phí sức.

"Nhược Ly!" Dạ Ly Lạc muốn tiến lên, lại bị Ma Hậu vung roi ngăn lại, lúc này hấn lại không dám dùng linh khí bảo vệ thân thể, chỉ có thể cứng rắn đón lấy.

Roi này Ma hậu dùng đến mười phần công lực, mạnh tay quá xuống, dù là Dạ Ly Lạc cũng không chịu đựng được, bị lùi lại mấy chục bước, miệng phun một búng máu tươi lớn mới đứng vững được thân hình.

Hấn hít một hơi, sau đó lại đứng thẳng người, không khuất phục nhìn Ma Hậu, lạnh nhạt nói: "Chỉ có vậy thôi sao?"

Lại một roi đánh về chân trái Dạ Ly Lạc, cảm giác đau đớn trong nháy mắt đánh úp toàn thân hấn, chân trái co giật đau đớn, Dạ Ly Lạc lập tức ý thức được, chân hấn có thể sẽ bị đứt.

Nhưng khi Ma Hậu lại quát thêm một roi nữa, Dạ Ly Lạc đột nhiên chống lại, một phát bắt được roi, một đạo yêu lực khổng lồ trực tiếp đánh tới Ma hậu.

Một kích này hết sức bất ngờ khiến Ma Hậu chưa kịp phản ứng, bị đánh trọng thương. Bà ta nhỏ một ngum máu tươi té xuống đất, ảo ảnh trên tay cũng bị chấn vỡ.

Bà ta khó tin nhìn Dạ Ly Lạc, không thể ngờ được chỉ trong nháy mắt hấn đã có thể tụ tập yêu lực lớn như vậy. Ngay cả độc môn tuyệt kỹ của bà ta cũng bị phá giải, lúc này bà ta mới hiểu được vừa rồi là hấn cố ý chịu đựng công kích của bà ta, nhiều loạn bà ta, vậy mà bà ta vẫn còn đắc ý dào dạt, quả thật quá khinh suất.

Dạ Ly Lạc tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Ma Hậu, đôi mắt hoa đào khẽ híp lại, trực tiếp xé nát thân thể bà ta ra, mùi máu tanh cùng nội tạng bắn ra đầy đất (Phương Hux, ghê quá a). Tận đến lúc chết Ma Hậu còn không cam tâm từ bỏ, thẳng tắp nhìn chăm chăm Dạ Ly Lạc.

Ma giới đại loạn, hôm đó sau khi trận chiến hoang đường kia kết thúc, Ma giới liền rơi vào hỗn loạn. Ma Hậu chết trận, toàn bộ hi vọng của Ma cung đều ký thác vào trên người thái tử, vậy mà hôm đó, sau khi hấn giải huyết cho Nhược Ly xong, cười lớn một tiếng rồi phun máu, sau đó vẫn hôn mê bất tỉnh. Ba ngày sau trong Ma cung cũng không hề trông thấy bóng dáng hấn.

Như thế, bởi lúc trước Thái tử chấp chính, Tam hoàng tử lại vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử, lúc này bề đáng của Thái tử không còn ai đứng đầu. Một ngày sau, Hiên Viên Tử Mặc được chỉ định sẽ là người cai quản Ma giới.

Ba ngày sau, Ma giới bước đầu thống nhất, lấy quốc hiệu là Hắc Vụ, chưa tới bảy ngày, Hắc Vụ Đại Đế Hiên Viên Tử Mặc lên ngôi, Hiên Viên Tử Kinh được phong là Hộ quốc Đại Tướng quân.

Hiên Viên Tử Mặc cũng tuân thủ cam kết, hao hết tâm lực lấy được Ngự Linh Châu dâng lên cho Nhược Ly. Nhược Ly vốn bị thương nhẹ, sau khi hấp thu linh khí của viên Ngự Linh Châu thứ hai, lập tức thay đổi chóng mặt, yêu lực tăng nhiều.

Tuy nàng vẫn không có tu vi cường đại, nhưng những kẻ có chút tu vi muốn làm loạn cũng đã có thể đối phó được, hơn nữa trên người nàng có Khử Yêu Ngọc, có thể nói là một đại bí ẩn của Yêu Giới, bình thường không có người nào dám tùy tiện động đến nàng.

Chỉ cần Dạ Ly Lạc đừng tự làm khó mình nữa, chính nàng hiện nay cũng đã vào hàng ngũ Thập đại cao thủ Yêu giới, mặc dù không phải mạnh nhất nhưng cũng có thể tự vệ.

Ma giới cùng Yêu Giới lập ra hiệp định, lúc Nhược Ly còn tại vị, Ma giới cùng Yêu Giới sẽ luôn chung sống hòa bình, hơn nữa Ma giới thấp kém hơn Yêu Giới nên coi như tạm thời bắt được Ma giới, thống nhất hai giới.

Kế tiếp, chính là Nhân giới.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Vị hôn phu?

Editor: Ha Phuong

Nhược Ly cùng Dạ Ly Lạc chạy không ngừng nghỉ tới Nhân giới, hai người cũng dịch dung đôi chút, mái tóc của Nhược Ly được biến đổi thành màu đen, màu sắc ánh mắt cũng được che giấu.

Dạ Ly Lạc biến thành một con hồ ly, nhưng hình thức bên ngoài vẫn rất đẹp a, Nhược Ly cảm thấy bất đắc dĩ, yêu nghiệt này nhìn thế nào cũng không mất đi vẻ soái ca, cũng không quần hấn nữa.

Nhân giới có khế ước với ba giới còn lại, khắp Nhân giới đều có kết giới khổng lồ, có nhiều nơi có linh khí cảm ứng kết giới, những người của ba giới khác nếu đã tiến vào Nhân giới thì không thể sử dụng pháp thuật. Bởi nếu như pháp thuật của người đó không đủ cường đại, một khi sử dụng pháp thuật đã thương người, các đạo sĩ khắp nơi sẽ đuổi đến, tu vi của đạo sĩ dưới trần gian cũng khá cao nên bình thường sẽ không ai dám tùy tiện sử dụng pháp thuật, Nhân gian vì vậy coi như an ổn.

Dạ Ly Lạc đã tạo cho mình một thân phận ở nhân gian nên không mang tứ đại hộ pháp đi cùng, bởi nếu như bại lộ yêu khí sẽ đưa tới đạo sĩ, đến lúc đó lại phiền phức.

Còn Nhược Ly có Khử Yêu Ngọc bên người nên sau khi nàng sử dụng yêu thuật có thể dùng nó để ẩn nấp, vì vậy lúc này nàng trở thành lực lượng chủ chiến.

Bạch Tiểu Bảo cũng muốn theo Nhược Ly, đáng tiếc yêu lực của nàng thấp kém, ngay cả một tên yếu kém cũng không khống chế được nên đành phải ngàn ngoãn ở lại Yêu giới.

Hoàng đế Nhân giới cũng đã già, Hoàng đế có mười vị hoàng tử, nhưng người còn đủ sức cạnh tranh ngôi vị cũng chỉ còn lại khoảng ba người.

Những người còn lại không phải trong tình trạng thể thảm thì cũng bị chết rồi. Thái tử thì phong quang vô hạn, Tứ hoàng tử vẫn khiêm tốn trầm mặc, mặc dù hẳn là người có tài hoa nhưng đáng tiếc đôi mắt không thể nhìn thấy.

Ngũ Hoàng Tử cùng Tứ hoàng tử có quan hệ rất tốt, nhưng Ngũ Hoàng Tử là một vị tướng quân rất tốt, không có ý định tranh đoạt thiên hạ, chỉ nguyện dốc hết sức trợ giúp Tứ hoàng tử.

Thái tử còn có một đệ đệ ruột, tài hoa cùng mưu lược của hắn khiến người khác phải kinh ngạc ngất ngời nhưng tuổi còn quá nhỏ, năm nay mới mười ba tuổi, so với những hoàng tử đã trưởng thành khác có chút gượng ép. Vì vậy, để bảo đảm thể lực, không trở thành mục tiêu cho kẻ khác hãm hại nên hẳn ủng hộ Thái tử.

Còn có một hoàng tử, chính là Nhị hoàng tử, hắn luôn bị bệnh tật triền miên, nhưng vẫn còn còn sống. Dạ Ly Lạc tìm được hắn cùng hắn đạt thành hiệp nghị, giúp hắn chữa khỏi bệnh, sau đó sẽ thay hắn đoạt được đế vị, cuối cùng sẽ đem ngôi vị Hoàng đế trả lại cho Nhị hoàng tử.

Lúc này Dạ Ly Lạc đã biến thành Nhị hoàng tử, tên là Ngô Mặc Nhiên.

Nhược Ly nhàn rồi không chuyện gì liền ra phố đi dạo, kết quả lúc đi dạo lại nhảy ra một người tự xưng là vị hôn phu của nàng, điều này khiến nàng choáng váng.

Nam tử này tiến lên nắm cánh tay Nhược Ly, choáng, tính theo tuổi của con người thì nàng mới mười bốn tuổi, chẳng lẽ mới có tuổi này đã có vị hôn phu?

"Chúng ta quen nhau sao?" Nhược Ly thử thăm dò, nam tử này bị nàng hỏi như vậy sững sốt một chút, phải nói là rất quen đi, dù sao hai người đều có ý định thành thân, nhưng hắn vừa nghĩ tới hắn đã từng làm những chuyện không hay với Nhược Ly, liền hết sức hối hận.

"Ừ. . . . Yên Nhi, nàng không nhớ sao? Ta là vị hôn phu của nàng mà!" Ngô Cảnh Thiên hơi nghiêng mắt, nhìn lên trời thấy mặt trời vô cùng gay gắt, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất lạnh, giọng nói buồn bực đáp lại nàng, hắn không muốn thảo luận thêm về vấn đề này.

"Ừ, ta không nhớ rõ, cho nên đừng nắm tay của ta!" Nhược Ly lạnh lùng nói, rất dễ nhận thấy nếu người này còn tiếp tục như vậy nàng cũng không ngại vịn gãy cánh tay của hắn.

Ngô Cảnh Thiên nghe vậy mới nhớ tới lẽ nghi, vội vàng luống cuống tay chân buông tay Nhược Ly ra, còn hết sức cung kính nói lời xin lỗi, tự hắn cũng thấy buồn cười với hành động này của mình.

Nhược Ly nhìn không được liền bật cười, nam tử trước mặt đáng đáp cao lớn, mày kiếm mắt sáng, trông hết sức khỏe mạnh, nhìn đáng đáp hẳn như vậy nàng còn hơi sững sờ.

Ngô Cảnh Thiên nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt liền quay đầu lại, vô cùng sững sốt, người trước mặt phục trang hết sức đơn giản, nhưng không hề mất đi sự thanh thuần và xinh đẹp.

Ngô Cảnh Thiên nhìn đến si ngốc, không phải vì khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, mà vì khóe miệng của nàng nở nụ cười nghịch ngợm, như vậy ít nhất còn chứng minh trong lòng Tô Yên Nhi không bài xích hẳn, hai người có thể trở về như lúc ban đầu.

Ngô Cảnh Thiên cứ như vậy nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Nhược Ly, không tự chủ cũng lộ ra nụ cười, diện mạo cương ngạnh nhờ vậy cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Nhưng một câu nói của Nhược Ly khiến nụ cười của Ngô Cảnh Thiên tắt ngấm "Vị huynh đài này, có phải người đang bị sốt không? Sao trông người cười còn khó coi hơn cả khóc vậy?"

Ngô Cảnh Thiên cứng ngắc người lại, từ sau khi Tô Yên Nhi mất tích, hắn chưa từng nở nụ cười. Nhanh chóng thu hồi nụ cười, hắn biết do quá lâu không cười nên khi cười lên nhất định sẽ hết sức dọa người, nhưng hắn nhìn thấy Nhược Ly sẽ không kiềm hãm được mà bật cười.

"Ngô Cảnh Thiên." Qua thật lâu, Ngô Cảnh Thiên mới lên tiếng, giọng nói do bị đè nén đã trở nên hết sức khàn khàn.

Nhược Ly mất một lúc mới phản ứng được là Ngô Cảnh Thiên đang nói tên của mình, "Cảnh Thiên.?"

Ngô Cảnh Thiên nghe nàng lặp lại tên hắn như vậy, thân thể không tự chủ được run lên, đã lâu lắm rồi mới được nghe Yên Nhi gọi tên hắn làm hắn suýt nữa rơi nước mắt, hắn giật giật vai trái, đầu đón kịch liệt khiến lý trí hắn trở về, hắn nhanh chóng xoa tan sự yếu đuối kia.

"Chủ tử! Người phía bên kia tới, lực lượng không hề ít, chúng ta phải làm thế nào?" Ngay lúc Ngô Cảnh Thiên xúc động thì bên kia rất không thức thời truyền đến tiếng gọi ầm ĩ lo lắng, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.

Ngô Cảnh Thiên cũng đỡ người, hắn không ngờ tên tiểu tử kia có bản lĩnh đến thế, nhanh như vậy đã tìm được nơi này, hắn vội vàng kéo tay Nhược Ly muốn kéo nàng rời đi.

Mơ hồ có thể nghe Ngô Cảnh Thiên phân phó cùng thị vệ: "Chăm sóc tiểu thư cho tốt, dù có chết cũng phải bảo vệ nàng an toàn!"

Ngay lúc Ngô Cảnh Thiên vừa lên tiếng, Nhược Ly liền cảm thấy trái tim của mình run rẩy một phen, giống như rất uất ức, tuy nhiên nó là cái gì nàng cũng không nhớ nổi.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng dáng màu đen, trong ngực liền cảm thấy ấm áp. Dạ Ly Lạc hiện thân, hắn cau mày nhìn bộ dạng si ngốc của Nhược Ly. Ặc, dĩ nhiên, không thể nhìn thấy dáng vẻ cau mày của đại gia hồ ly, bởi vì hắn đang mang gương mặt hồ ly đen thui.

Sau đó Nhược Ly có cảm giác đôi môi của mình bị một bàn tay vuốt ve, kế tiếp là một móng vuốt nhỏ mềm mại liều mạng chà xát môi miệng của nàng.

Nhược Ly cúi đầu xem xét, thấy tiểu hồ ly đang bốc đồng cố chấp lau miệng của nàng, một lần lại một lần, giống như trên miệng nàng có vật gì rất bẩn vậy.

Nhược Ly khẽ nheo mắt lại, đột nhiên hiểu hắn làm vậy là vì đâu, đây là chê nàng cùng nam nhân khác nói chuyện, còn cười với người ta. Nhược Ly hừ nhẹ một tiếng, sau đó vờn tay sử dụng tuyệt chiêu, hai tay ra sức kéo mặt hồ ly Dạ Ly Lạc ra hai bên.

Dạ Ly Lạc bị đau lạc lập tức buông lỏng tay, nhìn đôi mắt nhỏ của hồ ly Dạ Ly Lạc đầy oán hận, đáng vẻ thật là đáng yêu.

Tâm của Nhược Ly mềm nhũn, vội vàng buông tay ra, cẩn thận vuốt vuốt khuôn mặt hồ ly bị nàng kéo đau. Dạ Ly Lạc lúc này mới hải lòng, lại miễn cưỡng ôm Nhược Ly như không có chuyện gì xảy ra, hắn có chút bất mãn nói: "Nha đầu, nàng tin lời hắn nói sao?"

Nhược Ly nhàn rỗi vừa đi vừa vuốt ve cánh tay Dạ Ly Lạc, mềm nhũn rất có cảm xúc, mà Dạ Ly Lạc được nàng vuốt vuốt cũng hết sức thoải mái, không coi ai ra gì mà ôm nàng, một bộ dáng vẻ đại gia.

Nhược Ly lại nghiêm túc tự hỏi, không biết vì sao lúc này nàng lại cảm thấy người kia không nói dối, lúc trước nàng không có trí nhớ, nói không chừng trước đây nàng đã ần núp ở nhân gian, sau đó mới đến Yêu giới

"Nửa tin nửa ngờ.".

"Ôi, quả thật đã thông minh ra rồi đó!" Dạ Ly Lạc hip đôi mắt hồ ly, ánh mắt thương thức nhìn Nhược Ly : "Yên tâm, ta sẽ phái người điều tra chuyện này, không chừng có thể tra ra thân thể của nàng."

Nhìn Dạ Ly Lạc vẫn bất mãn oán trách, Nhược Ly đột nhiên cảm thấy sau khi hắn bỏ đi dáng vẻ của Âm vương lại trở nên rất đáng yêu, không kiềm chế được đặt lên khuôn mặt đen của tiểu hồ ly một nụ hôn.

Dạ Ly Lạc đang thao thao oán trách đột nhiên im bặt, sau đó cặp mắt hồ ly đang hip lại trong nháy mắt tròn xoe, đôi mắt lúc này trở thành màu đỏ au.

Nhược Ly nhìn hắn kinh ngạc như vậy cũng ý thức được mình đã làm cái gì, nàng. Nàng cư nhiên đánh lén hắn, lại còn không kiềm hãm được.

Nhược Ly vội vàng ngẩng đầu lên, ngửa đầu than thở, ông trời ơi, Nhược Ly nàng nhất định là bị hòng đầu rồi, nếu không sao lại đi đến bước này a, ở trên đường cái khinh bạc một con hồ ly.

Sau đó nàng nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng, Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng cười, âm thanh kia hết sức dễ nghe khiến Nhược Ly có chút mê man, đột nhiên dâng lên một loại ý tưởng kỳ quái, nếu như ngày ngày có thể nghe tiếng cười của tiểu hồ ly này, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

"Này, nha đầu, thật ra thì nàng là nữ nhân của ta, trước đây ta đã để lạc mất nàng, bọn họ đều lừa gạt nàng." Một câu nói, thành công khiến Nhược Ly hóa đá trong nháy mắt.

Nàng đột nhiên muốn khóc, nàng rút cuộc gả cho mấy người rồi! Lại còn vượt qua cả chủng tộc, nhân, yêu cũng gả cho, thật là ông trời ơi! Đại địa ơi! Muốn nàng sống thế nào đây?

Ngày hôm sau, Dạ Ly Lạc liền tra ra được thân phận của Nhược Ly, quả thật nàng đã từng sống ở nhân gian. Trước đây nàng đều sống ở nhân gian, mẫu thân là tiểu thiếp thứ mười của phủ Thừa Tướng, cuộc sống trôi qua hết sức khiêm tốn.

Có tin đồn rằng Nhược Ly không phải là con của Thừa tướng, do Thừa tướng thấy mẫu thân nàng hết sức xinh đẹp mới thu vào trong phủ, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì, Thừa tướng không hề đến gian phòng của mẫu thân Nhược Ly nữa nhưng vẫn chu cấp đủ cuộc sống hằng ngày cho mẫu tử nàng.

Lúc này Nhược Ly đang nằm trên ghế đệm trong phủ Nhị hoàng tử, nhàm chán ăn quả nho, nhìn Dạ Ly Lạc đang ngồi đọc sách chợt cảm thấy không có ý nghĩa, sau khi biết được thân phận nàng cũng không hề cảm thấy hứng thú, bất quá cái thân phận nữ nhi Thừa tướng này có lẽ có thể lợi dụng được.

"Nàng đương nhiên không phải là nữ nhi của ông ta, nàng có tiền cốt, là thần tiên." Dạ Ly Lạc đột nhiên lên tiếng, nhưng những lời này khiến Nhược Ly rất không thích.

"Không biết vì sao, mặc dù ta thân là tiên thể nhưng ta lại hết sức chán ghét thiên tộc." Nhược Ly lạnh nhạt nói, hiển nhiên không thích nhắc tới bọn họ.

"Hả? Không sao, đợi đến khi có được Ngự Linh Châu của Nhân giới, yêu lực của nàng sẽ được tăng lên, chúng ta cùng nhau tiến đánh Thiên giới, đến lúc đó sẽ biết được nguyên nhân thôi." Dạ Ly Lạc cũng không ngẩng đầu lên, vẫn tập trung xem sách nhưng lời nói ra đầy khí phách.

"Hừ, cũng được!" Nhược Ly nói xong liền nằm vật xuống ghế đệm, nghĩ tới nên làm thế nào để lợi dụng thân phận trước kia của nàng. Mặc dù thân phận của Dạ Ly Lạc là Nhị hoàng tử, nhưng Nhị hoàng tử nhiều năm có bệnh, lại không quyền không thế, muốn đoạt quyền thật sự rất khó khăn.

Chỉ cần nhìn cái phủ đệ rách nát này cũng đủ biết, Nhị hoàng tử rất không được coi trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tiến công Nhân giới

Edit: Hà Phương

Nhược Ly lười biếng dựa vào ghế phơi nắng, nhìn Dạ Ly Lạc rồi chậm rãi nói: "Xem ra ngày mai ta phải trở về phủ Thừa Tướng một chuyến, xem thân phận của ta đến tột cùng là như nào!"

"Hừm? Có muốn ta đi cùng nàng không?" Dù sao đây là Nhân giới, Nhược Ly lại không thông thuộc nên Dạ Ly Lạc không yên tâm lắm.

"Không cần, bây giờ trên người ta có yêu lực, há có thể sợ phạm nhân tay trái gà không chặt ư?" Nhược Ly chậm rãi nói, "Nếu trước đây họ có lỗi với mẫu thân ta, ta nhất định không tha cho bọn họ, ngày cũng bớt nhàm chán rồi."

"Hả? Tiểu Nhược Ly muốn làm gì?" Dạ Ly Lạc nghĩ nàng nhất định sẽ không giấu hấn, không muốn vòng vo liền trực tiếp mở miệng hỏi.

"Thuận lợi khiến Thừa tướng coi trọng ta, sau đó trợ giúp chàng đoạt được ngôi vị Hoàng đế, chỉ đơn giản như vậy." Nhược Ly lẩm bẩm, ánh mắt trời âm ập chiếu vào người khiến nàng hết sức thoải mái, mơ mơ màng màng trả lời.

Nét cười dịu dàng ánh lên trong đôi mắt Dạ Ly Lạc, hần như vậy trái ngược hoàn toàn với vị Ám vương tà ác khiến chúng yêu nghe tin đã sợ mất mật.

.

Ngày hôm sau, Nhược Ly đã đến trước cửa phủ Thừa Tướng. Phủ đệ trông tương đối khí thế khoáng đạt, Nhược Ly đi xung quanh cửa chính một hồi, nhìn hai con sư tử đá hết sức dữ tợn trước cửa, cười lạnh một tiếng.

Nàng đường đường là tiểu thư của phủ Thừa tướng, nhưng đứng ở cửa cả nửa ngày mà tên giữ cửa không hề nhận ra nàng, xem ra địa vị của nàng trước đây chẳng là gì cả.

Nhược Ly âm thầm nghĩ, được, rất tốt, tốt vô cùng, nếu bọn họ không nể mặt nàng, cũng đừng trách nàng giầy vò bọn họ.

Nhược Ly đứng ngay trước cửa, đang tính sử dụng một chút yêu lực làm cánh cửa phải mở ra, sau lưng đột nhiên xuất hiện một cái bóng, Nhược Ly vội vàng xoay người lại, vừa định ra tay thì thấy mặt người tới liền dừng lại.

"Yên Nhi, muội đã trở lại!" Ngô Cảnh Thiên kinh ngạc nói, đôi mắt to chất chứa tình yêu nồng đậm, nhưng Nhược Ly nhìn vào chỉ cảm thấy nổi da gà.

"Người muốn vào trong sao?" Nhược Ly hỏi, Ngô Cảnh Thiên liền gật đầu xác nhận.

"Ừm! Yên Nhi muội đã trở lại, ta vốn là muốn đi tìm muội, thuận tiện đến bái kiến bá phụ, không ngờ lại gặp được muội ở đây, đúng là duyên phận." Ngô Cảnh Thiên mỉm cười nói, vô cùng thẳng thắn.

Dù Nhược Ly không thích hần lăm, nhưng vẫn rất thương thức sự thẳng thắn của hắn, giờ xem ra không cần dùng vũ lực để vào bên trong, đương nhiên là rất tốt.

Nếu chưa thăm dò được nội tình ở đây mà mà lờ mờ đi vào, nhất định sẽ bứt dây động rừng, kinh động đến đám người thành tinh này, có thể không ổn.

"Ta vào chung với người!" Quả thật cùng Hoàng gia thân thích tiến vào phủ Thừa Tướng hết sức dễ dàng, Nhược Ly vận một thân trường sam màu xanh nhạt, tướng mạo của nàng ở dưới nhân gian được xem là hết sức nhu nhược, nhưng lại xinh đẹp động lòng người.

Tầm mắt của Ngô Cảnh Thiên luôn dán chặt trên người nàng, thật lâu vẫn chưa rời đi.

Biết Ngô Cảnh Thiên qua bãi phòng, Thừa tướng đang ở nhà nghỉ ngơi liền ra nghênh tiếp, dù sao Ngô Cảnh Thiên cũng là Hào Gia.

Thừa tướng năm nay đã hơn 70 tuổi, nhưng vẫn rất uy phong, dung mạo cũng còn trẻ trung, nhưng nhìn đáng vẻ cũng biết là một người lạnh bạc.

Nhược Ly vừa nhìn thấy ông thì khẽ mỉm cười, sau đó xá một cái:"Yên Nhi tham kiến phụ thân." Nhược Ly cũng không biết có đúng hay không, cứ như vậy mà gọi ra.

Ở nhân gian Nhược Ly được gọi bằng cái tên Đường Từ Yên, hết sức thanh tú, cái này cùng tính cách của nàng quả thật chẳng có chút liên can, nhưng mặt ngoài càng vô hại thì bọn họ sẽ càng được sự kinh ngạc lớn.

Đường Thừa Tướng gặp lại được Nhược Ly thì hết sức kinh ngạc, há to miệng, hồi lâu vẫn chưa thốt được lời nào, cuối cùng chỉ thờ dài, có chút run rẩy hỏi: "Mẫu thân của ngươi đâu? Nàng sống có tốt không?"

Nhược Ly khẽ cau mày, lão gia này bây giờ còn ở đây giả bộ làm người tốt, thật ra Nhược Ly cũng không biết mẫu thân nàng hiện ở nơi nào, chỉ biết là lạnh ít dữ nhiều.

"Mẫu thân, mẫu thân đã đi rồi!" Nhược Ly yếu ớt nói, đáng vẻ như cảnh liêu trước gió, thật sự là vừa thấy đã thương.

Gương mặt Đại phu nhân không chút thay đổi, rất thâm thúy nhưng trên gương mặt lộ ra sự chán ghét cùng cực, điểm này dĩ nhiên không qua được mắt Nhược Ly.

Ngồi bên cạnh bà ta lần lượt là Nhị phu nhân, Tam phu nhân và một loạt phu nhân khác, Nhược Ly thờ ơ quét mắt qua bọn họ, trừ Tam phu nhân trên tay cầm Phật châu, còn lại đều có thân sắc khinh bỉ nàng, xem ra nàng cũng chẳng được yêu thích gì.

Nhược Ly âm thầm hừ lạnh một tiếng, nhưng trên mặt biểu hiện như muốn té xỉu tới nơi, Đường lão gia tử vừa thấy, phát phát tay, có chút chi tiết rèn sắt không thành thép nói: "Từ Yên, ngươi đã quay lại thì nhanh đi nghỉ ngơi đi!"

"Dạ, Yên nhi cảm ơn phụ thân!" Nói xong, dưới sự dẫn dắt của hạ nhân Nhược Ly quay trở về nơi ở của mình.

Kiến trúc của phủ đệ này nàng còn chưa quen thuộc, đáng tiếc nàng cũng không có hứng thú tìm hiểu. Mục đích của nàng là muốn trong thời gian ngắn nhất, xử trí những kẻ làm nàng khó chịu, sau đó khiến Thừa Tướng trợ giúp Dạ Ly Lạc đoạt ngôi vị Hoàng đế.

Việc quân điều giao cho Dạ Ly Lạc xử lý, còn chuyện trong triều và phe cánh Thừa Tướng nàng phải làm thật tốt. Nhược Ly nhìn đồng hồ nát xung quanh, xem ra phủ Thừa Tướng đối xử với nàng thật tàn nhẫn, cười lạnh một tiếng, nàng liền lẳng lặng ngồi ở đây chờ đám cận vệ kia đến.

Quả nhiên, còn chưa kịp nhắm mắt nghỉ ngơi, kẻ nên đến cũng đã đến, Nhược Ly nhìn nữ nhân vừa tiến vào mà không thèm gõ cửa. Đây nhất định là nữ nhi được sủng ái của Đại phu nhân, có vẻ như luôn tính kế với nàng, chắc là hãm mộ và ghen tỵ nàng có được vị hôn phu là Hào gia.

Nhược Ly miễn cưỡng tựa vào ghế đệm, cả căn phòng cũng chỉ có chỗ này làm nàng cảm thấy thoải mái đôi chút.

Nàng kia thấy tiểu muội luôn hèn yếu giờ lại không thèm đếm xỉa tới nàng ta, lập tức giận dữ, nàng ta tiến lên níu lấy y phục của Nhược Ly, định cho nàng một bạt tai, nhưng Nhược Ly liền xoay người, thoát khỏi tay của nàng ta, phát tay cho nàng ta một bạt tai thật là vang dội.

Nữ nhân kia ngậy người, dò dẫm nhìn Nhượng Ly, Nhượng Ly phất phất tay, sau đó chậm rãi nói: "Còn những ai từng ức hiếp ta, trực tiếp kêu bọn họ tới đây, nếu không ta sẽ phá hủy mặt của người!"

Nói xong Nhượng Ly vung tay lên, một mảnh gỗ vụn bay ra ngoài, trực tiếp phá vỡ mặt của nữ nhân kia, nàng ta kinh sợ thét chói tai.

Người hầu ở bên ngoài vừa nghe liền gào thét vọt vào, thấy tiểu thư được sủng ái nhất đã bị hủy dung, nhanh chóng đi lên kéo cánh tay Nhượng Ly, muốn trừng trị nàng.

Nhưng Nhượng Ly sao có thể để cho bọn họ được như ý, vung tay lên, bọn họ lập tức bị đánh bay ra ngoài cửa, ngã sấp xuống đất, sức lực mạnh đến nỗi khiến bọn họ máu thịt be bét.

Nhượng Ly tựa vào cạnh cửa, nở nụ cười hỏi: "Còn ai muốn đến không?"

Rất dễ nhận thấy Nhượng Ly không muốn ở đây cùng bọn họ lục đục đầu đá, lãng phí thời gian.

Đại phu nhân nghe động tĩnh vội vàng chạy đến, vừa nhìn thấy bộ dáng cao ngạo quá đáng của Nhượng Ly, sao có thể dễ dàng tha thứ, kêu gia đình đến xử trí Nhượng Ly. Nhượng Ly cũng biết nếu như lại dùng yêu thuật sẽ dẫn bọn họ đến chỗ chết, nhưng nếu bọn họ đến thì cũng đơn giản, trực tiếp hạ độc hết.

Nhất thời tiếng kêu rên vang khắp phủ Thừa Tướng, Nhượng Ly chỉ lạnh lẽo đứng ở đó nhìn họ, nhẹ giọng cười yếu ớt, đây chính là hậu quả của việc đắc tội với nàng, sống không bằng chết.

Chuyện này náo đến tai Đường Thừa tướng, ông ta nhìn người nhà mình từng người một té ra đất kêu rên, trong nháy mắt nổi giận.

"Đường Từ Yên, người là đứa súc sinh!" Đường Thừa tướng rống lên.

Nhượng Ly chỉ cười thờ ơ: "Là họ trêu chọc ta trước." Ánh mắt nàng cũng lạnh lẽo xuống: "Đường lão gia, ông đối với việc triều chính cảm thấy thế nào?"

Đây coi như là nửa uy hiếp, Nhượng Ly không có tâm tình cùng bọn họ đầu đá, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, mục đích của hai người họ chỉ là Ngự Linh Châu, còn chuyện sau đó, bọn họ không rảnh để quan tâm.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Đường lão gia thần thờ trợn to mắt, biết nữ nhi này chắc chắn không từ bỏ ý đồ kia.

"Không có gì, chỉ là thấy Tam hoàng tử tài lược hơn người, Phụ thân, nữ nhi hi vọng ông có thể ủng hộ hần, nếu không, ta không thể bảo đảm không để cho những người này nhận được quả báo trừng phạt!" Nhượng Ly cười yếu ớt, dung nhan tuyệt mỹ như vậy lại lộ ra sự tàn khốc.

Đường lão gia thờ dãi một tiếng, rốt cuộc phải thỏa hiệp.

Nhượng Ly cũng không để ý, phương pháp kia mặc dù không quang minh lỗi lạc gì nhưng nó là tốt nhất, đơn giản nhất lại không dùng, chẳng lẽ nàng lại đi chọn cái phiền phức hay sao?

Bên kia Dạ Ly Lạc đã phái người vào trong quân đội làm nội ứng, từng chút từng chút xói tái thể lực của địch trong quân, nếu không chịu sự uy hiếp của cảm dỗ sẽ chết thảm.

Trong lúc nhất thời lòng quân bàng hoàng, các vị hoàng tử cũng cảm thấy có lẽ sắp thay người cầm quyền rồi.

Thái tử dễ kích động nhất, đáng tiếc mới vừa ra khỏi cửa liền bị một tảng đá đập trúng đầu, trong nháy mắt đổ máu đầm đìa, té xuống đất mất đi tri giác.

Từ đó thái tử chưa từng tỉnh lại, mặc dù chưa tắt thở, nhưng chỉ như người thực vật, có lẽ ở thời điểm tranh đấu kịch liệt thế này chắc không sống được bao lâu.

Hoàng đế vừa nghe thấy tin dữ này, trong nháy mắt già đi rất nhiều, thân thể cũng không được tốt như xưa, chuyện tranh đoạt ngôi vị giữa các hoàng tử từ ngầm ngầm dần trở thành công khai.

Trong này khiêm tốn nhất chính là Dạ Ly Lạc đang sắm vai Nhị hoàng tử, hần một mực yên lặng không lên tiếng ở phía sau thao túng tất cả.

Nhượng Ly vẫn ở trong phủ Thừa Tướng, thứ nhất, đỡ cho lũ đạo sĩ ngoài kia sinh lòng nghi ngờ, thứ hai, nàng muốn trông chừng lão Thừa Tướng này, đỡ cho trong ngày đoạt quyền, ông ta lại gây họa.

Nhất thời triều đình rung chuyển lo lắng, lòng người bàng hoàng.

Thiên giới

Thiên đế nhằm chán nghịch quyền sách trong tay, ông ta không hề liếc nhìn người đang quỳ dưới đất, qua hồi lâu mới chậm rãi mở miệng.

"Bọn họ đi Nhân giới sao?" Thiên đế mở miệng, âm thanh hết sức ôn hòa, tuy nhiên vào tai người phía dưới thì cả người hần cũng không nhịn được run rẩy, lúc Thiên đế như vậy là lúc đáng sợ nhất.

"Dạ, nhưng thuộc hạ vô năng, cũng không tra được chỗ ở của bọn họ, trên người Yêu Hoàng có Khử Yêu Ngọc, mà yêu lực của Âm vương lại quá mạnh mẽ, hần muốn ần giấu yêu lực, chúng thuộc hạ không thể nào tra được." Người nọ run rẩy bẩm báo, cảm thấy mệnh mình chắc không còn lâu nữa, hần thế nhưng không hoàn thành chuyện Thiên đế phân phó.

"Hả?" Thiên đế cười khê, sau đó lắc đầu: "Vậy hãy để cho đạo sĩ Nhân giới đi tìm bọn chúng, đem tin tức bọn chúng ở nhân gian làm loạn truyền đi, một khi có sự việc khác thường xảy ra, tất cả chắc chắn đổ lên đầu bọn chúng."

"Dạ!" Nhưng nam tử kia mới vừa trả lời xong, liền bẻ đầu chảy máu, đầu trong nháy mắt tách ra, hần đến chết cũng không hiểu được chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

"Người vô dụng không cần giữ lại!" Thiên đế cười khê, "Những chuyện này cũng không cần ngại đi làm nữa!"

Nói xong trong không khí truyền liền đến một tiếng linh mệnh nhẹ nhàng, tất nhiên đã có người khác đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Dẫn dụ

Lúc đầu mọi chuyện ở nhân gian hết sức thuận lợi, đảng phái của Thái Tử đã không có chút tác dụng, chỉ cần dùng phương pháp hết sức thực dụng để đối phó. Còn những hoàng tử khác, Dạ Ly Lạc đơn giản ra lệnh cho tử sĩ Yêu giới tiêu diệt toàn bộ, nhưng Tử hoàng tử có một đám hộ vệ là đạo sĩ, từ sĩ Yêu Giới không thể đối phó với nhiều đạo sĩ cao tay như vậy.

Càng làm cho Dạ Ly Lạc kinh ngạc là lúc Hoàng thượng hấp hối sắp chết, liền đem ngôi vị hoàng đế truyền Tử hoàng tử bị mù, nhưng hôm sau lại truyền ra tin đồn, Tử hoàng tử cũng chính là Đương kim Hoàng thượng hiện tại không hề bị mù.

Chỉ trong thời gian ngắn Nhân giới lòng người bàng hoàng, nhưng Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly cũng không lo lắng, bọn họ không hề bị lộ ra chân tướng.

Nhưng đột nhiên trong một đêm, khắp phố lớn ngõ nhỏ truyền lời đồn rằng Yêu Hoàng cùng Âm Vương của Yêu giới đã đến Nhân giới, vì muốn chiếm đoạt Nhân giới liền ra tay sát hại các Hoàng tử. Tất cả giới đạo sĩ lúc này đều tụ tập lại, khắp nơi tìm kiếm tung tích của hai người.

Nhược Ly lúc này đang lười biếng ở trong phủ Thừa Tướng, nàng phải trấn giữ ở nơi này, bất quá ở bên ngoài hò hét ầm ĩ khiến nàng rất khó chịu, nàng đã lường trước Thừa tướng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao cái mạng nhỏ của ông ta vẫn còn ở trong tay của nàng.

Toàn bộ sự chú ý của Dạ Ly Lạc lúc này cũng chuyển dời đến các tử sĩ, bên ngoài mặc dù huyên náo vô cùng nhưng không có ai hoài nghi đến bọn họ, vì hần vẫn dấu kín yêu lực của mình, hơn nữa không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, hần sẽ không sử dụng.

Đúng lúc Nhược Ly đang ở trong sân phơi nắng, đột nhiên cảm thấy có một cái tay che miệng của nàng, nhảy mấy cái đã mang nàng ra bên ngoài. Nàng biết người đến không có ý tốt, nhưng cũng không sử dụng yêu lực để chống đối, tình hình lúc này bất lợi nên đành phải tùy cơ ứng biến.

Sau một hồi quẹo trái quẹo phải, người kia đột nhiên dừng lại ở một phòng rất giống trong cung điện, Nhược Ly bị đẩy ngã xuống đất, cái miệng nhỏ của nàng cũng phát đau, nhưng nàng cố nén lửa giận không xé nát người trước mắt ra.

Nàng vừa xoa cái miệng thiếu chút nữa bị té thành bốn cánh hoa, vừa hung hăng trừng mắt nhìn người khởi xướng, nhưng người mặc áo đen kia không hề nhìn nàng một cái.

Nhược Ly đảo tròn mắt, đứng dậy muốn chạy ra ngoài, bởi vì trực giác nói cho nàng biết, không khí nơi này rất u ám, có rất nhiều đạo sĩ, lưu lại thật sự rất không tốt!

Nàng vẫn nhớ, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, nhưng còn chưa đi ra mấy bước, lại bị tên đầu gối kia kéo lại, "Bộp!" một tiếng, lúc này cái miệng của nàng không thể nghi ngờ đã trở thành tám cánh hoa rồi.

Nhược Ly cũng hết nhịn nổi, đều nói thô nóng này còn cần người, huống chi Nhược Ly cũng không phải thô mà là tiên vừa biến thành yêu đấy! Hơn nữa còn hấp thu hai viên Ngự Linh Châu, nhìn hoàn cảnh chung quanh rất đè nén, nàng bèn im hơi lặng tiếng, nhưng nàng thề nhất định sẽ cho tên kia đẹp mặt.

Nàng không chạy nữa, dù không thể sử dụng yêu lực nhưng nàng cũng sẽ không chịu thua, trực tiếp đánh thẳng một quyền vào mặt tên đầu gối kia. Tên đầu gối vốn tưởng rằng Nhược Ly chỉ muốn chạy trốn, ai ngờ nàng còn ra tay đánh hần.

Cứ như vậy bị đánh một quyền, nhất thời mắt trở nên xanh đen, biến thành mắt con gấu trúc luôn, đau đến mức hần phải ngửa đầu lên trời để tránh bị rơi lệ.

Hần ngàn lần cũng không ngờ thiên hạ này đệ nhất sát thủ là hần cũng có một ngày bị một tiểu nha chưa dứt sữa đầu đánh lén, lúc này hần cảm thấy vô

cùng bị thương.

Nhưng an ủi là đáng đắp nha đầu này thật đúng là đẹp mắt, có lẽ truyền đi cũng không đến nỗi quá mất mặt, có thể nói hân thưởng hương tiếc ngọc, không đành lòng xuống tay với nàng.

Nhược Ly làm gì có thời giờ để ý tên đầu gỗ bị bệnh thần kinh này ở đó ăn năn hối hận, nàng xoa xoa nắm tay của mình, khóc không ra nước mắt, vừa rồi dùng quá sức, tay của nàng cũng bị tê rần.

"Nhược Ly, xem ra ta thật sự đã khinh thường ngươi!" Đang lúc Nhược Ly ngẩng đầu muốn chạy thì một bạch y nữ nhân tiến vào, đứng chặn ngay cánh cửa nhỏ.

"Cạch!" Cánh cửa nhỏ đại biểu cho sự tự do cứ như vậy bị đóng lại, Nhược Ly bất mãn tròn mắt nhìn nữ nhân kia một cái, trực giác nói cho nàng biết, nữ nhân này không phải là người tốt.

Nàng cố gắng hạ thấp yêu lực trong thân thể đến mức thấp nhất, mặc dù có Khử Yêu Ngọc nhưng cũng không bảo đảm sẽ không có đạo sĩ cường đại, nếu như rơi vào trong tay bọn họ, chắc chắn sẽ rất khó đối phó.

Không nên hỏi nàng tại sao, bởi vì nàng cũng không biết, nếu như nhất định nói ra một lý do, đó chính là nhìn thấy bản mặt của nữ nhân kia xụ xuống, mà ánh mắt nàng ta nhìn nàng của cũng quá dọa người.

Nàng không tự chủ lùi về phía sau một bước, thật là trước mặt, sau lưng đều là địch! Không còn đường để chạy!

"Ngươi biết ta?" Nhược Ly thử hỏi một câu, nàng cảm giác nữ nhân này biết nàng, hơn nữa nhìn mặt nàng ta rất quen, đương nhiên là ở phương diện không tốt.

"Đúng vậy! Ta biết ngươi, ngươi là hoàng tẩu của ta, sao ta không biết ngươi được chứ?" Nữ nhân u ám nói: "Ta là Hoàng muội của ngươi! Ngươi quên rồi sao?"

Nhược Ly nghi ngờ nhìn nàng ta, trong đầu đang cố nỗ lực tiếp thu cái từ Hoàng tẩu này, nhưng nàng chưa từng nghe qua người trong phủ Thừa Tướng nhắc tới.

"Hoàng tẩu? Là sao?" Nhược Ly nghiêm túc hỏi khiến nữ nhân kia thoáng sững sờ, sau đó nàng ta cười lớn.

Nhược Ly nhìn đáng vẻ bệnh thần kinh của nàng ta, không nhịn được liến bữ môi, chạy ra của muốn trốn đi, nhưng đi tới cửa lại bị nữ nhân kia kéo lại.

"Bốp!" Ngay sau đó một bạt tai giáng xuống mặt Nhược Ly, Nhược Ly che nửa bên mặt bị đánh, tức giận nhìn nàng ta.

"Ngươi làm gì thế?"

Nàng ta nở nụ cười giải thích: "Ta đang cùng ngươi chào hỏi!"

"Bốp!" Đang lúc nàng ta vui vẻ thì Nhược Ly cũng không có khách khí tặng cho nàng ta một cái tát thật kêu, cái tát này còn nặng tay hơn cái tát của nàng ta gấp mấy lần, đánh cho nàng ta lệch cả đầu.

Nữ nhân kia khó tin quay đầu lại nhìn Nhược Ly, tính cách của nàng giờ so với trước kia thật khác quá, theo nàng ta biết Đường Từ Yên vẫn luôn là một quả hồng mềm, ai cũng có thể vuốt ve, nhưng nữ tử khí thế bức người trước mặt này, đến cùng có phải là Đường Từ Yên hay không?

Nàng ta vươn tay run run chỉ vào Nhược Ly, hồi lâu cũng không nói được một câu. Thân phận của nàng ta như vậy, chưa từng bị ai đánh, giờ trong lòng vô cùng tức giận, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói cái gì: "Ngươi. . . . Ngươi!"

"Cùng ngươi chào hỏi! Ngươi nên nhận lấy!" Nhược Ly liếc Cảnh Tổ một cái, vuốt vuốt bên mặt đau nhức, trong lòng hết sức không vui, nếu như không phải cảm thấy bên cạnh có hàng loạt đạo sĩ, dám đụng vào mặt của nàng, nàng không rút da của nàng ta cũng uống!

Thiên hạ đệ nhất sát thủ đầu gỗ đứng một bên xem trò vui lúc này không thể duy trì được vẻ mặt lạnh lùng nữa, "Xi" một tiếng bật cười, cả khuôn mặt hân được bịt kín bằng miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi mắt trong trẻo, lúc này cũng cười cong thành hình trăng lưỡi liềm, dĩ nhiên trên mắt vẫn bị đen kịt một vòng.

Tên đầu gỗ ý thức được hành động của mình lập tức ngửa đầu lên nhìn trời, thật là quá mất mặt rồi!(Phượng: Minh mới đăng truyện được khoảng 10' là bị copy rồi, buồn ghê á, truyện này mình chỉ đăng duy nhất trên ***** thôi nhé, bị nhiều nên xen zô đây mấy chữ) Mà nữ nhân kia đã muốn điên lên, nàng ta tốn một đồng tiền lớn mướn cái người được xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ này về không phải để cho hân xem náo nhiệt!

"Ta không phải mướn ngươi tới xem náo nhiệt!" Nàng ta gầm lên, thật sự là không thể nhịn được nữa! Nhưng ai ngờ tên đệ nhất sát thủ kia lại không để ý đến nàng, không biết cứ ngửa mặt lên trời làm cái gì.

Nhược Ly một chút cũng không muốn quan tâm hai người thần kinh kia, đẩy ra nữ nhân nổi điên đang cản trở cánh cửa, ý định đẩy cửa ra rồi đi nhưng ai ngờ lại bị nàng ta kéo trở về.

Hành động này quá đột ngột, khiến Nhược Ly lùi về phía sau mấy bước! Nhược Ly thật sự nổi giận, đừng có quên quên thân phận của nàng là Yêu chứ,

mặc dù không thể dùng sức mạnh yêu thuật nên nếu đối phó với người võ công cái thể có thể sẽ rất thảm, nhưng mà đối phó với một tiểu nữ nhân đang phát điên thì dư sức!

Cho nên, Nhược Ly bộc phát!

Nàng một tay túm váy của nàng ta, một tay tát lia lia vào mặt nàng ta, cho đến khi mặt nàng ta bị tát thành đầu heo, nàng mới dừng tay, sau đó liếc mắt nhìn thiên hạ đệ nhất sát thủ đang choáng váng, lạnh lùng nói: "Không muốn ngày mai chết không toàn thây thì mau rút!"

Có trường hợp nào mà đệ nhất sát thủ hần chưa từng thấy qua, sao có thể bị hai nữ nhân đánh nhau hù dọa được, nhưng hần thật sự ngây dại, bởi trong mắt Nhược Ly toát ra sát ý, mạnh mẽ khiến hần rất kinh hãi, hần vội vàng xoay người phi thân lên, biến mất ở trong không khí.

Nhược Ly hừ lạnh, đối với cái người tự cho mình là đệ nhất sát thủ này rất coi thường, nhưng tất cả tâm tư nàng lúc này đều đặt vào hai chữ "Hoàng tẩu" lúc này.

Nàng cúi đầu nhìn nữ nhân đã thoi thóp chỉ còn một hơi, hỏi: "Tại sao lại gọi ta là Hoàng tẩu?"

"Ta. . . ." Nữ nhân kia đã bị đánh đến mơ hồ, thờ hồn hèn nửa ngày lại thấy Nhược Ly đang muốn nổi giận, vội vàng nói: "Tứ ca của ta muốn thành thân với người, đã cho người đưa sinh lễ đến."

"Hả?" Nhược Ly lạnh nhạt nói, lão đầu Đường Thừa tướng kia cư nhiên không nói tiếng nào, xem ra trong này đã có biến cố gì đó.

Nhược Ly vội vàng cảnh giác lên, vậy mà còn chưa kịp chuẩn bị, xung quanh lập tức trở nên tối đen, liền có một đám đạo sĩ vây quanh, chính giữa còn có một nam tử tướng mạo thanh tú, nhưng ánh mắt của hần lại mờ mịt.

Nhưng Nhược Ly biết hần có thể nhìn thấy, người này nàng có ấn tượng, ở Yêu giới đã từng gặp qua. Lúc này càng thêm xác định, hần chính là Hoàng đế hiện nay, cũng là Tử hoàng tử trước kia.

"Xem ra không cần phí sức dẫn dụ nàng tôi!" Hần cười nói, giống như cùng nàng trò chuyện tán gẫu việc nhà, tuy nhiên nó mang theo giọng điệu có thể chết người.

"Yêu Hoàng Điện hạ, cảm ơn nàng đã giúp ta trừ đi bọn người chướng mắt." Hần cũng không kiêng dè, những đạo sĩ trong hoàng cung lúc này đều là mưu sĩ của hần, vì vậy hần không hề e ngại điều gì.

Nhược Ly là Yêu Hoàng, xung quanh lại có nhiều đạo sĩ như vậy, hần chỉ cần lẳng lặng đứng một bên liền có thể diệt nàng, đến lúc đó diệt trừ Yêu giới liền dễ như trở bàn tay.

"Hả?" Nhược Ly hừ nhẹ một tiếng, trong miệng lẩm nhẩm một khẩu quyết, sau đó nhìn Hoàng đế cười nói: "Nếu người đã biết rõ, bản hoàng cũng không muốn diễn trò với các người nữa."

Nói xong liền có một đám lửa khổng lồ bay đến chỗ bọn họ, nhất thời những vật xung quanh đều bị đốt nóng, lửa hồ ly màu lam vây lượn xung quanh.

Nhược Ly đứng trong ánh lửa màu xanh nhạt cười yếu ớt, nhìn những tên đạo sĩ đang bị thiêu đốt gào khóc thảm thiết, tâm tình hết sức vui vẻ.

Những tên đạo sĩ đạo hạnh cao thâm kia căn bản không nghĩ tới Nhược Ly sẽ tung chiêu này, hơn nữa còn là lửa hồ ly hết sức khó dập tắt, trong lúc nhất thời vừa phải bảo vệ Hoàng Thượng không bị thương, còn phải đối phó với các loại độc dược của Nhược Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Gặp phải phiên toái

Edit + Beta: Ha Phuong

Mặc dù lửa hồ ly lợi hại, nhưng có vài đạo sĩ đạo hạnh cao thâm nên cuối cùng cũng dập tắt được lửa hồ ly của Nhược Ly. Nhược Ly thấy tình thế không ổn, lập tức biến ra Ngân vũ, nàng một thân y phục trắng thuần, cầm trong tay Ngân vũ đỏ rực đứng bên trong vòng lửa màu xanh lam, nở nụ cười nhìn những đạo sĩ bên ngoài đang hết sức chật vật.

Nàng đánh giá sơ sơ tình huống trước mặt, trước loại bỏ những đạo sĩ bị thiêu bỏng không có sức chiến đấu, sau đó ước chừng còn dư lại hai mươi đạo sĩ vẫn ở trạng thái tinh thần rất tốt, còn có khoảng ba người nhìn có vẻ có đạo thuật rất cao siêu.

Nhược Ly biết, bằng yêu thuật của nàng không đối phó được với đám đạo sĩ này, nàng chỉ có thể kéo thời gian chờ Dạ Ly Lạc chạy tới. Nàng đã phát tín hiệu, nhưng Dạ Ly Lạc vẫn chưa đến, chắc hẳn do tên Hoàng đế kia nửa đường bày mai phục, không biết chỗ của hần có bao nhiêu tên đạo sĩ như thế, cũng không biết tình huống chiến đấu có kịch liệt không.

Thật ra thì nàng vẫn còn hơi lo lắng, nếu như chỉ có đạo sĩ thì tứ đại hộ pháp liền có thể ứng phó trong nháy mắt. Nhưng hôm nay, mấy người bọn hắn lại chưa đột phá được vòng vây, có thể tưởng tượng được bọn người bên kia nhất định không đơn giản.

Nhưng Nhược Ly không thể nghĩ nhiều nữa, bởi vì tình hình bên này cũng rất nghiêm trọng, nàng chỉ có thể kéo dài được một lúc, tận lực tránh giao thủ cùng đám người này, nếu như vẫn không đợi được bọn họ, nàng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Hoàng đế lấy ra từ trong ngực một hạt châu trong suốt, sau đó nhìn Nhược Ly cười nói: "Nếu ta đoán không lầm, Yêu Hoàng đến là vì cái này phải không?"

Nhược Ly vừa thấy đó chính là Ngự Linh Châu có thể làm cho yêu thuật của mình tiến một bước, trong mắt sáng lên, nhưng chỉ là trong giây lát, nàng liền không chế tâm tình của mình, ép xuống sự kích động vui mừng.

Nhưng nàng vẫn cảm khái, thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, Đông Phương Tử Mặc cũng chính là Hoàng đế (Lời editor: Tổ không hiểu tại sao các hoàng tử khác họ Ngô mà Tử hoàng tử lại mang họ Đông Phương, sau này tác giả còn có hẳn một ngoại truyện về anh này nữa cơ, tổ cảm thấy rất khó hiểu, *gãi đầu*) lại tự mình đem ra, đỡ mất công nàng đi tìm.

Nhược Ly quan sát thấy vẻ mặt nhẹ nhàng của đám đạo sĩ trước mặt, trong lòng cũng rõ ràng, thế lực của đối phương cao hơn nàng, nếu không tên Đông Phương Tử Mặc cũng sẽ không trắng trợn lấy ra Ngự Linh Châu, rõ ràng muốn nhiễu loạn tinh thần của nàng.

Nhược Ly cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó vung vẩy Ngân vũ trong tay, Bạc Bềnh cũng tùy thời đợi lệnh, dĩ nhiên lúc này thừa dịp còn chưa động thủ, Nhược Ly cũng không còn nhàn rồi, nàng cẩn thận đem các loại độc dược vung ra xung quanh mình, đến lúc đó có thể có tác dụng được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

"Hoàng đế bệ hạ, không biết phải làm sao người mới có thể giao Ngự Linh Châu cho ta? Nếu muốn lấy kỳ trân dị bảo để đổi, muốn bao nhiêu, người cứ việc nói." Nhược Ly dĩ nhiên hiện tại không muốn động võ, mặc dù nàng chủ trương dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, nhưng tình hình hôm nay thấy thế nào nàng cũng chịu thua thiệt, nàng đương nhiên không ngốc, nếu có thể sử dụng đồ để đổi là tốt nhất.

Đông Phương Tử Mặc khẽ cười một tiếng, sau đó cất Ngự Linh Châu vào trong ngực, khẽ ngửa đầu nhìn Nhược Ly: "Yêu Hoàng diện hạ tuổi còn nhỏ nhưng xem ra không hề đơn giản nhì! Nếu bốn hoàng đế cho người thời gian để nói, còn cần phải xung đột vũ trang như thế sao? Bất quá, nếu như người nguyện ý giao Yêu giới ra, sau này phải cúi đầu xưng thần với Nhân giới, ta có thể suy xét đem Ngự Linh Châu đưa cho người làm quà tặng."

Nhược Ly hừ lạnh một tiếng, sau đó môi mím khẽ động, Bạc Bềnh nhanh chóng bay ra ngoài, những đạo sĩ đứng đối diện dĩ nhiên cũng chú ý tới, lập tức niệm khẩu quyết ngăn cản Bạc Bềnh.

Nhưng Nhược Ly xuống tay hết sức nhanh, hơn nữa bất ngờ, đối phương dù nhìn thấu được ý đồ của nàng thì Bạc Bềnh cũng đã xuyên qua, trực tiếp lao về phía Đông Phương Tử Mặc.

Nhưng do bị đám đạo sĩ quấy nhiễu, Bạc Bềnh cũng chỉ xẹt qua má phải của Đông Phương Tử Mặc, trên má hắn xuất hiện vết máu, sau đó Bạc Bềnh cũng mất đi sức mạnh rơi xuống mặt đất.

Ngay sau đó có một lão đạo sĩ râu dài lấy một huyết sắc phù dán vào phía trên Bạc Bềnh, Nhược Ly còn muốn xuất thủ nhưng vẫn không kịp.

Nhược Ly cả kinh, xem ra lão đạo sĩ này đạo hạnh không nhỏ, trận đánh này có lẽ nàng không giành được lợi thế.

Nàng gầm nhẹ một tiếng, lập tức gọi Tiểu Hoàng ra. Tiếng gọi của nàng vừa dứt, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, một cơn gió màu đỏ từ mặt đông thổi qua, mạnh đến mức cây cối cũng bị cuốn lên, dường như không thể chống đỡ được cơn gió màu đỏ kia.

Gió lốc chung quanh còn phiếm ngọn lửa màu đỏ, thiêu đốt rừng rực, chạm vào lá cây khiến chúng lập tức bị thiêu cháy hầu như không còn, có thể nói khí thế vô cùng lớn.

Cơn gió lốc màu đỏ cuốn qua lũ đạo sĩ kia, dù bọn họ kịp thời bày kết giới, nhưng vẫn có mấy tên đạo hạnh thấp đã bị cuốn lên, lúc rơi xuống chỉ còn lại có một bộ xương khô héo đen nhánh, mức độ nguy hiểm kia không cần nói cũng biết.

Cái khác đạo sĩ vừa thấy sắc mặt đều tái đi, cơn gió lốc này không cần lộ ra chân thân, nhưng bọn họ cũng có thể nhìn ra là cái gì, dĩ nhiên chỉ có thượng cổ Thần thú Phương Hoàng mới có thể có uy lực lớn như vậy, lửa này so với lửa hồ ly lợi hại hơn rất nhiều, nếu quả thật bị đốt, bằng vào đạo hạnh lúc này của bọn họ, muốn dập tắt rất khó khăn.

Về mặt của Đông Phương Tử Mặc trắng bệch nhất, hắn không hề có đạo hạnh gì, nếu như bị ngọn lửa màu đỏ kia đụng phải, có lẽ không tới một khắc hắn đã bị hóa thành tro bụi, ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn. Dù hắn được đám đạo sĩ bảo hộ ở chính giữa, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác nóng rực từ ngọn lửa màu đỏ kia, nó hắt vào da hắn khiến hắn rất khó chịu.

Đông Phương Tử Mặc đột nhiên cảm thấy hối hận khi tự mình đến đây, đáng lẽ hắn nên thăm dò thật kỹ Yêu hoàng có bao nhiêu thế lực rồi hãy hành động mới đúng. Hắn biết đại đa số Nhược Ly đều dựa vào Âm vương, nên lần này hắn đã phái hàng loạt đạo sĩ đi trước ngăn cản Âm vương, lại bố trí nhiều cấm bẫy trên đường đi, chỉ vì muốn cầm chân, tiêu hao thế lực của Âm vương, đợi bắt được Yêu hoàng, bằng sự thương yêu của Âm vương với Yêu hoàng, không sợ Âm vương không đi vào khuôn khổ. Đợi đến lúc đánh bại luôn Thiên giới, hắn liền có thể thống nhất Tứ Giới, viễn cảnh vô cùng sáng lạn như vậy, vốn cho rằng vì tương lai như vậy nên cố gắng phấn đấu, nhưng xem ra giờ hắn phải liệu cái mạng nhỏ của mình rồi.

Hôm nay, hắn đã không còn đường lui.

Con lóc màu đỏ xoay mấy vòng rồi trở lại bên cạnh Nhục Ly, nó thu hồi hào quang màu đỏ rực quanh thân, trong nháy mắt biến thành màu vàng kim, ánh vàng kim này chói mắt như ánh mặt trời rực rỡ, khiến ánh mắt mọi người như bị đui mù, nhưng Nhục Ly rất có sức miễn dịch với loại màu sắc này, bởi vì nàng cùng Tiểu Hoàng đã định ra khế ước, nên tất cả hành động công kích của nó đối với Nhục Ly đều không có hiệu quả.

Sau khi ánh sáng màu vàng thối lui, một con Phượng Hoàng đỏ rực như lửa trong nháy mắt xuất hiện trước mắt mọi người. Nó mở to mắt nhìn chăm chăm đám người kia, đáng vẻ cao cao tại thượng, đột nhiên nó phủ phục nửa quỳ ở trước người Nhục Ly, chờ đợi nàng cười trên người nó, đáng vẻ chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhục Ly biết giờ khắc này ở trên người Tiểu Hoàng coi như là an toàn nhất, nàng bèn ngồi vào trên người của nó, một bên vẫn không quên vờn tay vô vô lông vũ nơi cổ nó, bày tỏ an ủi: "Tiểu Hoàng, vất vả cho ngươi rồi!"

Ở thời điểm muốn chiến đấu, Phượng Hoàng tất nhiên sẽ không nói chuyện, bởi vì Tiểu Hoàng vẫn còn là một đứa bé, nếu như một khi mở miệng, chỉ sợ sẽ làm giảm lực uy hiếp, vì vậy Tiểu Hoàng chỉ gật đầu một cái.

Đám đạo sĩ kia vẫn còn không cầu xin tha thứ, Tiểu Hoàng hiển nhiên không có kiên nhẫn, hai cánh giương rộng ra, một cổ gió nóng rực liên tục quạt tới, cuộn cuộn nổi lên tầng tầng sóng nhiệt. Vì Phượng Hoàng xuất hiện, còn là thượng cổ Thần thú Phượng Hoàng, nhiệt độ trong nháy mắt tăng lên không ít.

Đồng Phung Tử Mục trên trán cũng bắt đầu đỏ mồ hôi, không phải mồ hôi lạnh, mà bởi vì nhiệt độ quá cao khiến hắn không chịu nổi.

Hắn khê ho khan mấy tiếng, điều chỉnh lại trạng thái của mình, nếu như lúc này sợ hãi khí thế ngông cuồng của Nhục Ly và Phượng hoàng, chỉ sợ khí thế của bọn họ sẽ mất hết, tất cả cũng sẽ tiêu tụt.

Đồng Phung Tử Mục do dự trong chốc lát, chợt hắn nhìn ra được, Nhục Ly đang muốn kéo dài thời gian, hắn lập tức phản phó: Đừng vọng vo với nàng ta nữa, trực tiếp tiến công đi, tóm nàng ta cho bằng được, bằng không đợi đến khi nàng ta và Âm vương tụ hợp, các ngươi sẽ chết không phải nghi ngờ!"

Hai mươi mấy đạo sĩ còn lại vừa nghe, ngay lập tức cũng hiểu. Bọn họ nhìn kỹ lại cũng cảm thấy Nhục Ly đang có phô trương thanh thế, bọn họ biết Yêu Hoàng của Yêu Giới trừ bỏ chế độc được, những yêu thuật khác không hề biết tí gì.

Hôm nay nàng đột nhiên sử dụng lửa hồ ly khiến bọn họ giật mình, nhưng lửa hồ ly này uy lực quá nhỏ, ngầm nghĩ lại, có lẽ nàng chỉ biết mỗi lửa hồ ly, nếu không tại sao hồi lâu vẫn chưa sử dụng chiêu khác. Hơn nữa lửa hồ ly này uy lực cũng không lớn, rõ ràng còn chưa luyện thành thực, càng nghĩ càng cảm thấy ngoại trừ Phượng Hoàng có sức uy hiếp bên ngoài ra, Nhục Ly căn bản không đáng nhắc tới.

Độc được được bố trí xung quanh Nhục Ly bọn họ dĩ nhiên cũng nhìn thấy, nhưng lúc bọn họ xuất đạo, đã được một vị đạo trưởng có vạn năm y thuật chế ra thuốc giải bách độc.

Bọn họ đều đã uống, hơn nữa cũng thí nghiệm qua, ngay cả dị độc được cải biến còn có thể chống cự, lại thêm có kết giới xung quanh, nếu như những độc được này có cường đại yêu lực chống đỡ, vậy căn bản không thể rơi hết vào trong kết giới. Tất cả chiêu thức của Nhục Ly đều bị bọn họ phá giải, tất nhiên bọn họ chẳng phải sợ hãi gì nữa.

Một người trong đó thiếu kiên nhẫn, vừa thấy có cơ hội tốt để lập công ngay trước mắt, tất nhiên sẽ không bỏ qua, cầm theo phù chú bay thẳng ra ngoài, dĩ nhiên ông ta vẫn không quên bày kết giới quanh thân mình, nếu không chỉ với một ít độc được của Nhục Ly, có lẽ còn chưa tiếp cận được nàng, cũng đã bị độc phát bỏ mình rồi.

Tiểu Hoàng vừa thấy liên lay động cánh, một quả cầu lửa bay thẳng vào tên đạo sĩ kia, Nhục Ly vẫn không quên ở bên trong thêm dầu thêm mỡ, gần một chút hóa cốt phần. Hóa cầu này uy lực quá mức mãnh liệt, hơn nữa đánh bất ngờ, trực tiếp quạt bay xa tên đạo sĩ không biết đến trời cao đất, lúc này ông ta bị thiếu kèm với hóa cốt phần, trực tiếp nghiền xương thành tro bụi.

Những tên đạo sĩ còn lại chứng kiến không khỏi thổn thức, càng thêm e dè Tiểu Hoàng, bọn họ biết nếu muốn thuận lợi bắt được Nhục Ly, nhất định phải giữ chặt con phượng Hoàng thượng cổ này, nếu không cũng giống như có Âm vương bên cạnh, không thể động vào người Nhục Ly được.

Trong số đó có một đạo sĩ vẫn luôn im lặng đột nhiên tiến lên một bước, mở miệng nói: "Tiểu đạo tu luyện hàn băng, cũng có một thượng cổ thần thú, có lẽ lúc này có chút công dụng!"

Vị đạo sĩ này có Thượng Cổ Thần Thú là Thanh Long, hơn nữa ông ta tìm được nó ở vùng đất vô cùng giá lạnh, sau đó cũng thuận phục được Thanh Long. Lúc ấy ông ta thiếu chút nữa mất mạng, mới dùng phù chú giữ chặt Thanh Long, vì tính tình của nó rất táo bạo cho nên nếu không phải là tình huống khẩn cấp không còn cách nào khác, ông ta cũng sẽ không đem nó ra, nếu như tình huống không tốt, có lẽ nó sẽ chạy trốn hoặc cắn ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thu phục nhân giới

Tiểu Hoàng vừa nhìn thấy Thanh Long cũng có chút sợ, dù sao nó cũng còn tuổi, còn Thanh Long xem ra sống rất lâu rồi.

Sau khi Thanh Long xuất bầu trời, Nhục Ly liền cảm giác nhiệt độ giảm xuống, nàng cũng biết khắc tinh của Tiểu Hoàng tới.

Nàng vội vàng ngưng thần nín thở tụ tập toàn bộ lực trong cơ thể, mắt nhìn chăm chăm vào hai tay mình.

Tên đạo sĩ kia hít sâu hơi sâu, trong lòng sóng trào mãnh liệt, với những gì ông ta hiểu biết cũng chưa từng nghe có người có được đồng thời hai loại lửa hồ ly. Nên biết, lửa hồ ly màu xanh lam thuộc loại bình thường, còn màu đỏ lại là thượng thừa, thiên tính vô cùng bá đạo, hơn nữa có sức hủy diệt rất khủng khiếp.

Hai loại lửa này, bình thường giống như kẻ thù, cực kỳ liên quan đến nhau, nhưng nếu nó đồng thời cùng tồn tại trong thân thể của người, chỉ có thể tưởng tượng đến loại kết cục, đó chính là hai luồng ổn định va chạm vào nhau, kết cục cuối cùng, dĩ nhiên là nổ tung, hủy diệt lẫn nhau.

Tên đạo sĩ kia cũng hiểu rõ cuộc hoàng trải qua chuyện gì, tại sao có được đồng thời hai loại lửa hồ ly, nhưng ông ta có thể chắc chắn được điều rằng, trong khắc khi hai loại lửa kia xuất , khí trong cơ thể nàng vốn ôn thuận, đột nhiên trở nên dữ dội vô cùng.

"Người này cho gọi ra hai loại lửa hồ ly, đến tốt cùng là muốn làm gì?" Tên đạo sĩ lớn tuổi nghiêng đầu, mồ mướt suy nghĩ, nhìn thiếu nữ bị vây quanh bởi tầng độc màu đen. Ở đó, vị hoàng trẻ tuổi có khuôn mặt tuyệt mỹ, hình như mơ hồ nở nụ cười điên cuồng.

mặt Nhục Ly vẫn mang theo nụ cười, tên đạo sĩ lớn tuổi trông thấy khỏi cảm thấy lạnh run lên, ngừng lo lắng. Đôi tay ông ta khẽ chuyển, hàn băng đầu khí, ở quanh thân tạo thành cái lồng băng hình tròn, bảo hộ Hoàng đế cùng những người liên can vào trong đó.

Đối mặt với Nhục Ly, mặt tên đạo sĩ cho gọi Thanh Long bắt đầu đỏ mồn hôi lạnh, rằng, Nhục Ly có thể đồng thời có hai loại lửa hồ ly khiến ông ta bị đá kích nặng nề.

để ý đến Thanh Long từ từ ra trước mặt, ánh mắt Nhục Ly vẫn chăm chú nhìn chăm chăm hai luồng lửa màu sắc bất đồng trong tay, khoe miệng khoe co quắp. lát sau, nàng cắn răng, mang hai loại lửa hồ ly trong tay, chậm rãi hướng về phía chính giữa.

"Hoàng điên rồi, kẻ điên, kẻ điên! Người này tuyệt đối điên rồi!" Trong đám đạo sĩ đứng chắn phía trước cửa có người rồi rít nghị luận, bằng kinh nghiệm của bọn , làm như vậy khác gì tìm cái chết, đây phải là chưa đánh bại rồi sao?

Lão đạo sĩ kinh hãi nhìn hành động của Nhục Ly, mọi người tự thông tri cho nhau rồi thối lui ra sau đoạn. Sau đó đứng xa xa nhìn Nhục Ly, ngay cả gã đạo sĩ triệu hồi Thanh Long cũng ngưng lại, vội vàng thối lui vào trong kết giới của bọn họ, Thanh Long được triệu hồi nữa, Tiểu Hoàng gấp gáp đột nhiên yên tĩnh lại.

"Nàng ta muốn làm gì, nếu nàng ta chết rồi, bốn hoàng lấy cái gì để uy hiếp Âm vương?" Lúc lui về phía sau, Hoàng thượng Đông Phương Tử Mặc còn la ầm lên, vì nghĩ rằng, cho dù trong cơ thể Nhục Ly đồng thời tồn tại hai loại lửa hồ ly, nhưng tuyệt đối cũng thể làm cho hai loại lửa cuồng bạo tiếp xúc lẫn nhau, mà còn được bình an vô .

Bọn người kia làm ra loạt động tác, cũng làm cho Nhục Ly có bất kỳ chần chờ nào, đây cũng là lần đầu tiên nàng gọi ra được hai loại lửa hồ ly trong ý niệm điên cuồng của nàng. Nếu đều là lửa hồ ly, vậy đem chúng dung hợp lại với nhau , làm vậy chắc hẳn cũng khó khăn chứ?

Chỉ cần sức mạnh của loại lửa, khiến nhóm này đạo sĩ phải kiêng kỵ, nếu hai loại lửa này cũng dung hợp chung chỗ, và chạm lẫn bộc phát sức mạnh, như vậy hiệu quả chắc chắn tăng gấp đôi! Có lẽ như vậy dù đạo sĩ có đạo hạnh cao thâm cũng phải là đối thủ của nàng.

Đây là lần thí nghiệm điên cuồng. Dĩ nhiên, cũng vô cùng nguy hiểm. Nhưng, nếu thành công Nhục Ly nàng có thể tạo ra được thể lực riêng của hoàng, nàng cũng bị thiếu hụt tuyệt chiêu nữa. Ngược lại nếu thất bại, nàng cũng chấp nhận, tuyệt đối liên lụy đến Dạ Ly Lạc.

Nhục Ly hai tay run rẩy, ngọn lửa màu xanh lam cùng hồng sắc hỏa diễm, chậm rãi tiếp xúc lẫn nhau.

"Àm!"

Ngay lúc hai ngọn lửa mới vừa tiếp xúc, tiếng vang như sấm rền truyền đến, bắt đầu từ trong lòng bàn tay Nhục Ly bộc phát ra, nhất thời, hai tay của nàng đều bị ma sát đến chảy đầy máu, nhìn tư thế này, nếu phải tại Nhục Ly có lực cường đại, e rằng bị nổ tung tại chỗ.

Con người Nhục Ly đỏ như máu , nàng cố nén đau nhức từ bàn tay truyền tới, bên trái nàng ngọn lửa màu xanh lam lượn lò, bên phải lượn lò hồng sắc hỏa diễm, xanh đỏ luân phiên, trông cực kỳ quý dị.

Cẩn rằng, Nhục Ly thêm quan tâm năng lượng kinh khủng phát tán ra ngoài do va chạm từ hai ngọn lửa, gian bắt đầu trở nên méo mó, đôi tay gắt gao áp sát về phía chính giữa.

Đôi tay áp sát giữa trung, chỉ cách khoảng nửa cm mà thôi, nhưng cũng khiến Nhục Ly vận dụng hết tất cả lực trong cơ thể, hoàn toàn điều động ra ngoài, mới có thể chậm rãi xuất ra. Máu tươi từ trong lòng bàn tay ngừng tràn ra rồi chảy xuống, hai ngọn lửa màu xanh đỏ, từ từ cũng giảm xuống, nhưng rằng, ngay lúc nó bị nén xuống, Nhục Ly cũng phải chịu đựng hai ngọn lửa phản phệ.

Ngay lúc này, Nhược Ly rót cuộc chịu đựng được thét lên tiếng, phun ra ngum máu tươi, rơi vào trong ngọn lửa, trong khoảnh khắc đó tưởng như nàng bị đốt cháy thành hư vô.

Nhược Ly cắn chặt răng, nàng là người cố chấp, thậm chí có lúc, có thể đem chấp nhất làm thành loại cố chấp, dưới loại trạng thái này, Nhược Ly rất muốn thử chút, dựa vào năng lực của bản thân xem có thể chế tạo tuyệt chiêu thuộc về mình hay .

Trong khoảnh khắc, bên trong tròng mắt màu đỏ của Nhược Ly đột ngột trở nên mờ mịt, nhưng cũng chính thời khắc này đầu ngón tay của nàng trở nên cực kỳ linh hoạt, ngọn lửa nhanh chóng di chuyển mười đầu ngón tay, lực của nàng cũng từ từ dung nhập vào trong đó.

Theo lực được rót vào, hai ngọn lửa ngo ngoáy cuồng bạo cũng từ từ yên tĩnh lại. Cuối cùng trong ánh mắt rung động của mọi người, chậm rãi ngưng tụ thành hóa cầu màu xanh lá cây

Nhược Ly nhìn hóa cầu trong tay mình lóe lên ánh sáng màu xanh thâm trầm, từ từ lộ ra nụ cười nhạt, nàng biết quả cầu lửa này uy lực nhất lớn hơn rất nhiều so với cái vừa rồi.

Hóa cầu màu xanh lá cây lặng yên tiếng động xẹt qua hư , dọc đường ngay cả tiếng gió cũng nghe được. Vậy mà, chính là tư thái nhàn như vậy, cũng khiến cho đám đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đứng đứng lông tơ, bọn họ sợ quả cầu lửa kia rơi thẳng xuống đầu mình, vì chính họ cũng biết kết giới mà mình bày ra có thể chịu nổi uy lực của nó hay?

Quả cầu lửa màu xanh lá cây đột nhiên hạ xuống kết giới của bọn đạo sĩ, trực tiếp đánh úp về phía bọn họ, ngay lập tức tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trung.

"Bùm!"

Y như năng lượng hủy diệt, theo nơi tiếp xúc mà khuếch tán ra, bọn người núp trong trong kết giới thể chịu nổi uy lực khổng lồ này mà trở nên tán loạn, Nhược Ly thừa thắng xông lên, quả tiếp quả, đánh cho bọn họ có cơ hội trở tay.

Lúc Nhược Ly thu tay lại, nhìn thấy mặt đất đều là tứ chi của chúng đạo sĩ, nàng hừ lạnh tiếng, cuối cùng nhìn thấy viên Ngự Linh Châu nằm mặt đất, nàng liền hút nó vào trong tay.

Lúc Nhược Ly vừa lấy được Ngự Linh Châu vào tay, Dạ Ly Lạc cũng giải quyết xong đám người mai phục, vội vã chạy tới. Khi nhìn thấy khắp mặt đất là phần còn lại của chân tay bị cụt cũng khẽ kinh ngạc, sau đó cười ngênh đón, ôm lấy Nhược Ly vào trong lòng.

"Xem ra gia đình là nhất được báo bồi rồi! , về nhà thôi!"

Nhược Ly thán nhiên nở nụ cười, thấy Dạ Ly Lạc có chuyện gì, nàng cũng yên tâm rất nhiều, có thể giữ chân được Dạ Ly Lạc cũng nhất định là bọn người rất khó đối phó.

Tam đệ hộ pháp trở về trước để thông báo cho Dạ Mị. Dạ Ly Lạc cũng gấp, liền lôi kéo Nhược Ly từ từ rời , thuận tiện du sơn ngoạn thủy.

Dạ Lượng biết Dạ Ly Lạc sao, còn mang theo Nhược Ly cùng Ngự Linh Châu trở lại, cũng yên tâm, liền kêu Tiểu Bạch mang theo thánh dược trị thương giao cho bọn họ, nhân tiện để mặc cho bọn họ du sơn ngoạn thủy.

Về đến lãnh địa giới là nửa tháng sau, Dạ Ly Lạc lấy cơ vết thương người chưa lành nên vẫn ngủ ở phòng nàng, thỉnh thoảng hôn trộm Nhược Ly kiêm chiếm chút tiện nghi.

Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly thương lượng, đợi sau khi thống nhất Tứ giới, bọn họ chơi cho , quan tâm chức vị gì đó, giao tất cả cho Dạ Mị. Dạ Ly Lạc mang theo Nhược Ly, dựa vào thân pháp lực xông vào giang hồ, du sơn ngoạn thủy.

Mà tại Nhân giới, Đông Phương Tử Mặc tìm được đường sống trong chỗ chết liền giống như phát cuồng, ra sức tìm kiếm nữ tử dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, hao tài tổn của tìm hơn nửa tháng vẫn có kết quả. Cuối cùng bị đám đạo sĩ khuyên ngăn, liền trở nên hết sức tiêu cực. Nhất thời thể cực ở nhân gian càng khản trương hơn, lòng người vô cùng bàng hoàng.

lúc này, Nhược Ly cùng Dạ Ly Lạc trở lại Giới, trực tiếp hạ thông điệp bảo là muốn tấn công Nhân giới, trừ phi Hoàng thượng nhân giới chịu cúi đầu xưng thần, nếu phá hủy kết giới bảo vệ nhân giới khỏi ba giới khác, sau đó bắt tay nhau cùng đánh chiếm Nhân giới.

Đông Phương Tử Mặc bị trọng thương, nghe xong chuyện này đột nhiên thổ huyết, trực tiếp ngã bệnh, còn sức đứng lên nữa.

Con được thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng do tuổi còn nên cũng thể lãnh binh đánh giặc, cho nên chỉ có thể xưng thần với giới, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, giới thống nhất được ba giới.

Dạ Ly Lạc nhìn giới từ từ được mở rộng, mục tiêu còn lại chính là Thiên giới, đến lúc đó thống nhất Tứ giới, trở thành người đứng đầu Tứ giới, thân phận như vậy mới có thể xứng với hoàng của giới, với thân phận của Nhược Ly.

Đợi đến lúc đó cử hành hôn lễ lớn, để cho Nhược Ly trở thành tân nương nổi bật nhất thế giới, để cho nàng lưu danh bách thế, cùng tên của đời đời kiếp kiếp ràng buộc chung chỗ.

Sau đó bọn họ buông tha tất cả, cùng nhau vân du tứ hải, bốn biển là nhà, quản những chuyện này nữa, chỉ làm những gì mình thích, hoặc là tìm chỗ an

cư lạc nghiệp, sống cuộc sống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chuẩn bị xuất chinh Thiên giới

Thiên giới.

Sau khi Thiên đế biết được việc vẫn im lặng mỉm cười ngồi đại diện Kim Long, thần nhiên nhìn từng đại thần cúi đầu đứng dưới điện.

Các đại thần mỗi người đều quý thẳng tắp, biết qua bao lâu nhưng Thiên đế vẫn chưa chịu lên tiếng, dù bọn họ đều có tiên lực che chở, nhưng vẫn thể chịu được bầu khí ngột ngạt này.

Có vài người chân bắt đầu run lên, bọn họ đều biết Thiên đế mặc dù nhìn hết sức hòa ái, nhưng tính tình hiểm độc ác, còn có chút ham mê biến thái, chỉ cần câu hợp, ông ta gặp vận dụng cực hình, hơn nữa ông ta thích nhất chính là nhìn người khác chịu cực hình.

"giới gây hấn đến Thiên giới, các ngươi có ý tưởng gì?" Thiên đế nở nụ cười ôn hòa hỏi.

Đáng tiếc các đại thần dưới kia đều đoán ra ý tứ của , chỉ biết đứng câm nín chỗ, Thiên đế che miệng khẽ cười tiếng, sau đó đứng dậy rồi , trước khi vẫn quên bổ sung câu: "Vậy các ngươi cứ ở đây tiếp tục suy nghĩ, đợi ngày mai bản đế hỏi lại."

Phía dưới đều hít vào hơi, nếu Thiên đế cho phép bọn họ đứng dậy, vậy họ phải quỳ ở đây đêm a!

.....

Trong Hậu điện

"Điện hạ, đường đến giới, thuộc hạ bắt được vài nữ!" nam nhân cúi đầu bẩm báo với Thiên đế xem sách.

"Hừm? Cho Văn Vũ Tướng quân , thích nhất là mấy chuyện này!" Thiên đế cười khẽ : " cho biết, muốn xử trí thế nào làm thế ấy, lúc này cần xem trọng mặt mũi giới!"

.....

Ngay biên giới giữa giới cùng Thiên giới, Văn Vũ đại tướng quân vừa lĩnh mệnh, lại được thông báo tùy ý xử trí liền lập tức vui vẻ. Ghim chặt dây cương, quay đầu lại nhìn cái vị cô lẽ là quân sư : "Bọn nữ nhân kia đều được mang đến cả chứ?"

Vị thư sinh nho nhã yếu đuối nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó miễn cưỡng gật đầu, Văn Vũ đại tướng quân vừa nghe nhất thời cười lớn, tiếng cười khiến chim chóc bị kinh động rồi rít bay lên, dường như chúng cũng cảm nhận được hơi thở của chết chóc, "Các huynh đệ, chúng ta hồi Thiên giới, cùng nhau vui vẻ thôi!" Nhất thời cả đội ngũ đều vui mừng.

Đám người kia đem mười mấy run lẩy bẩy nhét vào trong xe ngựa, sau đó gào thét chạy về phía trước. Nơi này đến biên giới của Giới và Thiên giới, có hai con đường, dẫn đến Thiên giới, dẫn đến giới.

Chạy ước chừng mấy canh giờ, trước mặt loáng thoáng có thể nhìn thấy tòa thành trì, đây là nơi ở của Văn Vũ đại tướng quân trú đóng ở biên cảnh Thiên giới.

Sau đó bọn gãm thét tiếng, mấy nam nhân giữ cửa vừa thấy bọn họ trở lại, mừng rỡ cười híp cả mắt nhanh chóng vọt tới, sau đó tham lam mà ngắm nhìn số nữ nhân trong xe.

Những nữ tử có chút tư sắc đều bị dồn chung vào chỗ, khắp nơi đều là tiếng tiếng khóc trầm thấp bị đè nén. Nơi này cách xa trung tâm của Thiên giới. Trời cao Hoàng Đế ở xa, bọn chúng tự nhiên cũng tùy tiện rất nhiều, đài cao đối diện mười mấy đại hán nhậu nhẹt biết ăn mừng cái gì, trong trong ngoài ngoài đều là hán tử tục tằng, hề có hình ảnh đẹp đẽ mà Thiên giới nên có, khắp nơi tràn ngập mùi máu tươi, nơi này xem ra chẳng khác gì địa ngục.

Mười mấy nam tử vóc người to lớn vây quanh người đàn ông trung niên, hiển nhiên là người có địa vị tương đối cao trong đám bọn chúng.

"Đại ca, hôm nay khi nào bắt đầu! Các huynh đệ chạm vào nữ nhân lâu đến mức muốn biến thành hòa thượng hết rồi!" tên nam nhân trông rất bị ối có vết sẹo bằng đao khá lớn mặt bước đến bên cạnh Văn Vũ tướng quân nịnh nọt, vừa dứt lời những huynh đệ khác cũng đua nhau cười ầm lên.

"Ta , tiểu tử ngươi mới có vậy mà thể chịu nổi, là gấu, rượu này mới uống vài hớp, nhanh vậy hứng thú rồi à!" nam nhân đứng cạnh Văn Vũ đại tướng

quân vừa khiển trách vừa cước đạp tới, khiến gã mặt sẹo kia bị té xuống đất. Tên mặt sẹo kia vội đứng dậy, cưỡi cọt nhả liếc mắt nhìn mấy nữ tử bên kia.

Lại quay đầu, thô bỉ nhìn nam tử mới đạp cước cười nhạo : "Nhị ca à, ngươi cũng đừng cố cứng rắn nữa, nhiều nương xinh đẹp như hoa thế kia, ngươi muốn thương nhưng nhớ sao?" Tên nhị ca kia nhìn cái, sau đó uống hớp rượu, hừ lạnh tiếng, nhưng cũng lên tiếng phủ nhận.

Gần đây Thiên giới quân nghiêm, giới cùng Thiên giới lại hết sức căng thẳng, quả bọn họ lâu rồi có khai trai, nếu trong lòng muốn, đó là thể nào, nhưng là tuyệt đối có chừng mực, lúc này lão đại còn chưa mở miệng bọn họ sao dám lên tiếng, phải là tự chuốc họa sao?

Văn Vũ đại tướng quân hôm nay nhận được lệnh đặc biệt, trong lòng dĩ nhiên rất vui mừng, tâm tình cũng trở nên rất tốt, đột nhiên lên tiếng: "Các huynh đệ cũng nhìn đến sốt ruột rồi!" Vừa dứt lời, lập tức kích thích trận hưởng ứng, sau đó là cười ha ha.

"Các huynh đệ, chọn ra mấy người tướng mạo tốt! lát tỷ võ người nào thắng được ném trước! Hơn nữa đến trận chiến tấn công giới, cho tiên phong đề lập công!"

Chúng huynh đệ vừa nghe nhất thời lớn tiếng ồn ào, nhiều chuyện như đám nữ nhân. Nếu có thể tiên phong lập công đồng nghĩa có được địa vị cùng quyền lợi đấy! Nhất thời đám người trở nên hết sức hưng phấn. Mấy tiểu lâu la nhận được lệnh, vòng vo qua mấy nữ tử, chọn mấy người tướng mạo hết sức xuất chúng, vẫn quen dưới sờ hai cái, chiếm chút tiện nghi.

Mạnh tay kéo các nàng ra ngoài rồi ném tới giữa sân, mấy nữ tử kia co rúm lại chỗ, cũng phần nào đoán được số mạng bi thảm của mình, sợ đến mức muốn khóc cũng khóc được, đều trừng lớn mắt, y như con thỏ bị kinh hãi.

Mặc dù các nàng là , tính tình rất coi mờ, nhưng bị đối đãi như vậy, là nữ nhân đều chịu được, hơn nữa bị phải tới đóng ở biên cảnh Thiên giới đều là những tên diện mạo hết sức xấu xí, hề có vị thần tiên thanh nhã nào. Nhìn diện mạo của bọn , các nàng chỉ muốn nôn, làm gì có bộ dáng đẹp mắt như nam nhân giới.

Mấy tên tiểu lâu la hề để ý đến cảm giác của các nàng, cười đều tới, kéo nữ nhân lại, tay vừa dùng lực, y phục liền bị tan tác như bông bay theo gió.

Những nữ tử khác bị dọa đến hét to lên, mà tiếng kêu này hề khiến bọn nam nhân kia động tâm dừng lại hành động bỉ ổi, ngược lại càng làm cho bọn chúng thêm hưng phấn, cười ha ha, mấy tên khác nhìn thấy vậy, liền lột sách y phục của những nữ tử mới được lựa chọn.

Mấy nữ tử bị nhục nhã chịu nổi đã kích, sớm hôn mê bất tỉnh, mà những nữ tử còn lại ai cũng đều run lấy bầy, sợ bọn họ dẫn mình ra ngoài, có mấy người cũng bất tỉnh nhân .

Cũng có mấy người định dùng lực để phản kháng, đáng tiếc những kẻ kia đều là tiên nhân có linh lực lớn, chống lại cũng vô ích, chỉ có thể tro mắt để bị bắt lại, còn bị phê kinh mạch, sau này thể tu luyện được lực nữa. (Phượng: Mấy đám này mà được kêu là Tiên á, đến sức sinh cũng bằng ấy, đúng là được cai trị dưới tay lão cha Thiên đế ác độc của Nhục Ly, "Thượng bất chính, hạ tắc loạn")

Văn Vũ đại tướng quân chỉ chỉ vào mấy nữ tử bị ngắt ở giữa sân, cười ha ha : "Văn là nữ nhân của giới xinh đẹp, làm dâu , bên phải để lại cho ta, còn lại đều lên thử chút ! Người thắng cuộc được tùy ý chọn lựa" Mọi người vừa nghe, nhất thời huyền não.

Có mấy gã sớm nhẫn nại được, nhảy ra ngoài, cặp mắt lươn chần chằm vào mấy nữ tử kia, khóe miệng cũng chảy nước miếng, "Tướng quân, ta tới trước!"

Văn Vũ đại tướng quân vừa nghe, gật đầu cái, biên giới người ở thừa thớt, lại lạnh lùng khiếp, rất thích xem vật lộn, nhìn nam tử vừa mới nhảy ra, chính là Nhị đương gia vừa mới cho gã mặt sẹo cước.

Gã mặt sẹo bỉ ổi thấy vậy, khuôn mặt sầm xuống: "Nhị đương gia, phải ngươi có hứng thú ư? Mau nhường cho các huynh đệ !" đùa, Nhị đương gia này từ lâu đại ra ai cũng đánh lại , nay ra mặt phải khiến mấy huynh đệ khác mặt chết sao?

Nhị đương gia nghe vậy nhất thời nhỏ giọng, mắng: "Nam nhân lẽ mà làm gì, đánh cầu xin tha thứ, lúc này lão từ kìm nén đến khó chịu rồi!" Nhị đương gia xong cũng chà xát tay, những huynh đệ khác vừa nghe, nửa hã hê, nửa cười đùa.

"Thôi, Nhị đương gia, ngài lựa chọn trước ! Huynh đệ uống nhiều quá, nhà xí !" Lời này vừa ra, lập tức khiến cả lũ cười ồm lên, tên Nhị đương gia kia lại nhỏ thêm giọng, khinh bỉ nhìn cái, sải bước đến nữ tử kiều mỵ bị coi sạch .

phen vác nàng ta vai, tới bên cạnh, cũng kiêng dè gì trực tiếp cởi quần xuống làm ngay tại chỗ, đau đớn kịch liệt khiến nữ tử kia thức tỉnh, đau đớn đến tê tâm liệt phế khiến nàng hét to kinh hãi, tiếng hét đầy kinh sợ này khiến các nữ tử khác hoảng sợ khóc thút thít.

Lũ nam nhân bằng cảm thú kia hề mấy may động tâm, ngược lại như xem kịch vui đứng nhìn màn này, tên Nhị đương gia hiển nhiên bị nữ tử kia làm cho phiền, động tác càng kịch liệt hơn, nữ tử kia lại càng vùng vẫy kháng cự.

Móng tay dài cào vào mặt tên Nhị đương gia đến chảy máu, tất cả mọi người đều sùng sốt, tên Nhị đương gia bị đau, liền tát nàng cái, mặc dù chỉ dùng mấy phần hơi sức, nhưng cũng làm cho mặt nữ tử kia sưng đỏ mẩn, khóe miệng đỏ máu.

" lát ngươi biết tay đấy!" Vừa bị xô xuyên, lại bị đánh cái tát, nữ tử kia ngay cả khóc cũng có hơi sức. Lũ nam nhân kia thấy vậy, nhất thời mất hứng, ngược lại nhìn chằm chằm những nữ tử khác, chỉ chờ Văn Vũ đại tướng quân ra lệnh tiếng, bọn chúng ngay lập tức phát tiết.

Văn Vũ đại tướng quân nhìn màn này, hơi nường mị, sau đó : " là mất hứng, tiếp tục, tiếp tục ! Nghe nữ nhân kia kêu như vậy, khiến máu toàn thân lão tử cũng sôi lên!" Chúng huynh đệ vừa nghe, nhất thời tinh thần tỉnh táo, cái này chỉ là chuyện chọn nữ nhân, nếu như biểu tốt, cũng có thể thăng làm Phó tướng, ai mà mong được thăng chức, chuyện nữ nhân thăng lên thành nữ nhân cùng tiền tài và địa vị.

Đánh xong mấy hiệp, những tên nam nhân đắc thắng liền ôm mấy lấy mấy nữ nhân, tùy tiện tìm nơi xung quanh để hành .

biết trải qua bao lâu, thanh cũng dần dần , lũ cận bã kia liền đổi nơi vui vẻ, tiền sảnh uống rượu náo nhiệt, mơ hồ có thể nghe thanh ly rượu va chạm, cùng tiếng cười vui vẻ của lũ cận bã. Cuối cùng cũng còn tiếng động gì nữa, khắp mặt đất đều là những thân thể nữ nhân trắng bạch, tư thế quý dị, mỗi người đều mặt xám như tro tàn, ngay cả tiếng khóc cũng có, trong khí tràn ngập mùi vị thối nát.

Những nữ tử còn có chút ý thức sớm cần lưỡi tự sát, nhưng thi thể vẫn được lũ cận bã kia bỏ qua cho, còn lại dù có tủi nhục cách mấy, nhưng ngay cả hơi sức tự vẫn cũng có!

.....

Trong Hoàng cung giới, Nhục Ly xem tấu chương, đột nhiên có cấp báo, là biên giới Thiên giới có khiêu khích, nàng xuyên thấu qua kính thuật liền nhìn thấy cảnh tượng thê thảm nữ nhân, trong nháy mắt tức giận ném tấu chương xuống đất.

Dạ Ly Lạc thân nhiên đứng dậy, cười lạnh tiếng, sau đó : "Có muốn thư giãn gân cốt chút ? Coi như cho bọn chúng cảnh cáo!"

Nhục Ly nghe vậy lập tức tỉnh táo, khoe miệng nở nụ cười quý dị, sau đó xoay người kéo cánh tay Dạ Ly Lạc, hơi nghịch ngợm : "Cũng tốt, trước lúc chính thức khai chiến mà đám người Thiên giới kia dám ức hiếp người của chúng ta! Đánh chó còn phải ngó mặt chủ nhân chứ!" Mới ra cửa đại điện, ngay cửa đột nhiên thoáng mười mấy người áo đen, xem hơi thở người bọn họ, liền biết là người của Thiên giới.

Những hộ vệ mới được Nhục Ly huấn luyện, sớm xuất bảo hộ ở trước người bọn họ, Nhục Ly ngạo nghễ đứng ở trận tiền, cúi đầu quan sát bọn tiên nhân đối diện, lộ lạnh nhạt cùng kiên nhẫn.

Mười mấy tên khách cũng khấn trương nhìn Nhục Ly, nhìn khinh thường mặt nàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Sau đó xoay người lại nhìn thế lực của mình mang đến, nhất thời vô cùng lo lắng.

Bọn chúng chỉ nghĩ mang đến mười mấy đệ nhất sát thủ của Thiên giới, nhất định có thể diệt trừ vị hoàng ngao mạn này, nhưng xem ra... Nhục Ly nhìn lướt qua những tên chỉ như con kiến hôi trong mắt nàng, cuồng ngao nở nụ cười, như thần thánh cai quản sinh tử của bọn chúng, vung tay lên, vài tên thích khách tiên lực mạnh liền bị quạt bay.

Nhục Ly lên tiếng: "Các người lui xuống trước , để bản hoàng hoạt động gân cốt chút!" Dạ Ly Lạc nhìn bộ dạng hào hứng tung bùng của Nhục Ly, bắt đầu dĩ cười lắc lắc đầu, cũng đứng qua bên, biết những thứ nàng mới vừa tu luyện nhất định có chỗ dùng, hôm nay có cơ hội luyện tập, dĩ nhiên ngăn trở.

Bên này hoàng nhất thời khí thế dâng trào, hét lớn tiếng, về mặt khí thế thấy thắng bạc rồi, đối phương thậm chí thấy ổn, thấy Hoàng chỉ cần cái phát tay, huynh đệ ít phần mười, nhất thời vừa kinh sợ vừa khủng hoảng, nhưng ai cũng dám chạy tứ tán, chỉ có thể gắng gượng.

Nhục Ly liếc mắt nhìn Dạ Mị bên vẫn còn đùa giỡn nữ , bắt mắt : "Chỉ có mấy loại mặt hàng này, người để bản hoàng chơi cái gì!" thanh lớn, nhưng tất cả thích khách đều nghe được.

Dạ Mị liếc mắt nhìn nữ trong , nhất thời thấy phiền não, thiết là, "Thiên giới sao lại phái tới mấy cái mặt hàng này, khiến người ta mất hứng! Điện hạ, ai biết Thiên giới muốn chơi cái gì, nếu ta tới giúp ngài xử lý!" Dạ Mị cũng cảm thấy thú vị.

Nhục Ly lắc đầu, vất vả mới có cơ hội để luyện tập, mặc dù tuyệt chiêu này chưa ra hình dáng gì, nhưng xem ra cũng có chút sức mạnh, ngay sau đó oán trách nữa.

Nhục Ly khinh thường cười khế, ánh mắt độc nhìn bọn họ. Muốn tìm nàng gây phiền toái, liền giết tha! Mười mấy tên thích khách bên này khí thế dần xuống thấp, lập tức cảm thấy tốt, thể dục thêm nữa, người trong đó hét lớn tiếng: "Lên!" Nhục Ly thấy vậy giận quá hóa cười, lộ ra dung mạo xinh đẹp kinh người, đám tiểu cũng quên mất mình chiến trường, nhao nhao lộ ra vẻ si mê.

Nhưng Nhục Ly đột nhiên ra tay, chương nhắm vào tên nam nhân mới hô lên, đánh cho học máu, bọn thích khách còn lại đều sững sờ, biết phạm vào đại kỵ, vội vàng tiến lên hỗ trợ, tách rời ra.

Bọn chúng đều sử dụng toàn lực đánh úp về phía Nhục Ly, tuy bị trúng chương nhưng nàng hề bị tổn thương, đôi mắt thoáng chốc trở nên đỏ ngòm, mang theo nồng nặc sát khí nhìn xung quanh, nhất nhất quét qua những người khác.

Những thích khách kia nhìn thấy Nhục Ly bị chúng hợp lực đánh mười mấy chương mà mặt vẫn đỏ sẫm, đôi mắt nàng càng thêm đỏ kinh người, toàn thân bọn chúng bắt đầu run lên.

Nhục Ly đột nhiên phản công, đôi tay duỗi cái, liền cứng rắn xé nát tên thích khách, máu thịt be bét. Tiên thể bị nội lực mạnh mẽ làm cho chấn động khiến máu thịt tung bay, dù bọn chúng kinh qua nhiều trường hợp, cũng bắt đầu sợ run người.

Nhục Ly quả nổi giận, lần đầu tức giận như vậy, sớm còn tâm tình cùng bọn chúng chơi đùa, lúc này nàng suy nghĩ, nhìn bọn chúng hận được đem bọn chúng nghiền xương thành tro.

Gầm tiếng, tay Nhực Ly đưa đến chỗ nào liền có thích khách bị xé nát, trước cửa chánh điện, nhất thời mảnh máu tanh. Chỉ thời gian cái chớp mắt, tất cả những thích khách đứng gần nàng đều bị phân thân, những người khác sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Nhực Ly lại vung tay lên, vòng lửa màu xanh lá cây nàng vừa mới luyện được xuất đem bọn chúng vây ở trong đó, nếu như bọn chúng tùy tiện đụng phải, nhất định bị đốt cháy sạch.

Bọn chúng hết đường lui, chỉ có thể nhắm mắt tiến lên. Mái tóc dài của Nhực Ly tung bay, khoe miệng mang theo nụ cười khát máu: "Thuận ta sống nghịch ta chết!" Tám chữ trầm thấp, như loại nguyên rửa chảy vào trong lòng tất cả thích khách, khiến bọn chúng tự chủ được chấn động toàn thân.

Sau hồi gió tanh mưa máu, chỉ còn dư lại mấy tên thích khách cũng bị phân thân, khắp nơi là tứ chi bể tan tành, sau đó bốc lên luồng ánh sáng màu xanh, dần dần biến thành nguyên hình, những tiểu thích khách khác sợ đến choáng váng.

Dạ Ly Lạc tiến lên, đưa lên chiếc khăn tay trắng như tuyết. Nhực Ly quay đầu lại mỉm cười nhận lấy, chiếc khăn tay được nàng cho thêm chút thuốc đồ tươi, loại thuốc đặc biệt này trong nháy mắt đem máu lau đến khi sạch, Nhực Ly tiện tay khề ném.

Lúc quay đầu nhìn xuống dưới, sớm có nồng tình mật ý khi nhìn Dạ Ly Lạc, ánh mắt nàng lúc này đầy sát khí.

lũ vô năng như vậy khiến Nhực Ly mất hứng, nàng ngược lại tương đối mong đợi đối mặt với cái tên Văn Vũ đại tướng quân ở biên giới kia. "Người xử lý!" Dạ Ly Lạc hípc đôi mắt hoa đào nhìn Dạ Mị. tự nhiên là nhìn ra Nhực Ly có hứng thú, tiến lên ôm eo Nhực Ly rồi. Hai người cười toạ kỵ Huyết Long của Dạ Ly Lạc, bay về phía biên giới Giới, tứ đại hộ pháp muốn cùng, đáng tiếc cũng có cơ hội, chỉ có thể lưu lại canh chừng Hoàng cung.

Dạ Mị nhìn mấy thích khách còn sót lại, mang theo dịu dàng cười, tàn nhẫn, "Giết!" Giọng dịu dàng bay vào trong tai bọn chúng, lại là tuyên bố tử vong của chúng, còn chưa kịp phản ứng chạy trốn, quân hộ vệ ngoài điện chờ đến nhìn được liền lên trước chém giết.

Dạ Mị lười biếng tựa vào cây cột, khẽ cười nhìn tất cả, khắp nơi đều là tiếng kêu rên, nhưng Dạ Mị lại như thưởng thức kịch hay, tới khác, mấy trăm quân hộ vệ liền chém giết hầu như còn sót lại mảnh vụn thích khách nào, khắp nơi tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc!

Dạ Lượng sớm chịu nổi ham mê biến thái này của Dạ Mị nữa, nhất là là cái vẻ mặt rất hưởng thụ kia. vội vàng nhỏ ngum, sau đó xoay người rồi, Dạ Quỷ nhìn hai tên oan gia kia cũng thấy rất nhức đầu, thừa dịp bọn họ chưa đánh nhau, cũng rồi, tiết kiệm lát liên lụy đến.

Hiển nhiên Dạ Mị muốn Dạ Lượng trông thấy, cho đến lúc này, nhìn khắp mặt đất đầy máu tanh, khắp người đều là mùi thúi mới bắt mắt nhãn mũi, vung tay lên, chất bột màu vàng vương khắp nơi, lóe lên những đốm ánh sáng, đối lập hoàn toàn với màu máu tanh.

Bột rơi đến chỗ nào chỗ đó lập tức bốc lên bột xèo xèo, từ thi đất trong nháy mắt bị hòa tan, biến thành máu, ở trong lửa nhanh chóng biến thành thể khí.

Chỉ chớp lát sau bên ngoài đại điện lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, nếu như phải thanh đao của gần trăm quân hộ vệ còn mang theo máu, ai nghĩ vừa rồi có màn tru diệt vừa xảy ra. Xử lý tốt tất cả xong, Dạ Mị cau mày, bước lên bậc thang, mấy ngày gần đây đều thấy Tiểu Bạch, hơn nữa cái tên Ma vương của Ma giới vẫn cứ mò đến đây, thấy phiền lòng vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Edit: Ha Phuong

Nhực Ly cùng Dạ Ly Lạc đi thẳng tới biên giới, khi nhìn thấy trên mặt đất là tình trạng bi thảm của con dân mình thì trong nháy mắt Nhực Ly như ngừng thở, nàng nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn những người đã chết mà y phục trên người họ không còn một mảnh.

Bên trong thành lâu vẫn cảnh thái bình ca múa mừng vui, Nhực Ly cùng Dạ Ly Lạc cười trên Huyết Long cũng còn có thể nghe âm thanh ** bên trong. Nhực Ly tức giận vung tay lên, liền xuất hiện một đám lửa hồ ly bay qua, vây quanh thành tường một vòng, trong nháy mắt khuếch tán bốc cháy lên.

Lửa hồ ly sau khi thăng cấp ngay cả tường thành cũng có thể đốt rụi, trong nháy mắt ngọn lửa bao vây cả thành trì.

Văn Vũ đại tướng quân vừa thấy cảnh tượng này lập tức giận dữ, xách theo đại đao phi thân ra, vừa thấy Huyết Long thì khuôn mặt lập tức biến sắc, nhưng hơn nữa là sự hưng phấn.

Hắn gầm lên một tiếng như hổ gầm, ngay lập tức có một Thanh Long bay ra, hiển nhiên tên Văn Vũ Đại tướng quân này lai lịch cũng không nhỏ, nếu không Thiên đế cũng sẽ không dung túng hắn như thế.

Nhược Ly thấy máu trong cơ thể mình cũng sôi trào theo hấn, nàng cười lạnh một tiếng, sau đó triệu hoán Tiểu Hoàng hiện thân. Nhược Ly nhún người một cái liền trực tiếp an tọa trên người nó.

Nhược Ly cũng không hề yếu thế, trong tay phe phẩy Ngân vũ, phía trên nó chứa đựng độc dược, hơn nữa lửa hồ ly màu xanh lá cây lấp lánh từ trên tay của nàng lan dần đến trên roi.

Thanh roi của nàng vút qua tường thành, trong nháy mắt tường thành liền bị thiêu cháy đen nhánh thành bột tiêu tán trong không khí.

Văn Vũ đại tướng quân thấy vậy sắc mặt càng thêm cẩn trọng, lập tức thu lại vẻ cười cợt trong ánh mắt.

"Lạc, đề ta." Nhược Ly chỉ sợ Da Ly Lạc nhúng tay vào, đây chính là con dân của nàng nên nàng muốn tự mình ra tay báo thù cho họ, nếu không vị trí Yêu Hoàng này nàng cũng đừng nên làm nữa.

"Hừ, Yêu Giới không có người sao? Lại để Yêu hoàng tự mình ra tay? Bất quá cũng được, để lão phu trực tiếp đem tiểu nương tử này tóm lại, cùng nàng vui vẻ."

Câu nói kế tiếp của Văn Vũ đại tướng quân còn chưa dứt đã thấy sợi roi của Nhược Ly quất tới, Ngân vũ trong nháy mắt đuổi dài đánh thẳng qua.

Văn Vũ đại tướng quân quát to một tiếng, Thanh Long lập tức bay đến, chỉ tiếc là nhận mệnh quá muộn nên không thể phản ứng kịp, hấn ta lúc này chỉ có thể cứng rắn giao đao nghênh đón.

Đạo đao của Văn Vũ Đại tướng quân ngay lập tức xuất hiện một vết màu đen khiến hấn càng thêm cẩn thận. Tâm trạng chơi đùa lúc này biến mất hoàn toàn.

Ngay lúc này hai người không dùng vũ khí nữa, Văn Vũ đại tướng quân sắc mặt trầm xuống, sau đó nhanh chóng ngưng tụ tiên khí trong cơ thể, chuẩn bị xuất ra một chiêu sát kỷ (tuyệt chiêu chí mạng)

Tiên khí trong suốt như bạch ngọc xen lẫn ánh lửa màu vàng từ từ trở nên to lớn.

Nhược Ly thấy vậy cũng ngưng thần tụ khí, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, nàng chấp tay trước ngực, chậm rãi hấp thu sức mạnh của Yêu giới.

Nàng là Yêu hoàng, lại hấp thu Ngự Linh Châu Yêu giới, hiển nhiên Vạn Yêu đều là con dân của nàng và cũng đều là một phần yêu lực của nàng.

Đó là sự ngưng tụ sức mạnh của cả một chủng tộc, tất cả toàn bộ sức mạnh đều ngưng tụ ở trên người nàng rồi tạo thành một loại khí thể uy áp, lan tràn ra khắp xung quanh.

Trong lúc mơ hồ, đây là Chúa tể chí cao vô thượng nhất Yêu giới, nắm trong tay sự hưng suy của Yêu giới vạn vật. Trong nháy mắt, sức mạnh của nàng không ngừng tăng trưởng, tựa như có một loại sức mạnh thần bí nguyên thuộc về sức mạnh của Yêu Giới, liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể nàng.

"Chỉ là một Yêu giới hèn mọn mà muốn chống lại Thiên giới, chẳng lẽ các ngươi nghĩ có thể chống lại được bọn ta sao?" Văn Vũ đại tướng quân cười lạnh thành tiếng, sau lưng hấn hiện ra mười hai cặp cánh màu trắng, cánh chim nhẹ nhàng quơ múa khiến cho sức mạnh Yêu giới mới ngưng tụ trực tiếp bị đảo lộn rồi bị nghiền nát, hóa thành vô số ánh sáng màu vàng quần quanh cánh chim. Trên gương mặt cuồng dã thô lỗ của hấn lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

"Bất quá, nếu ngươi không biết chết sống, vậy hôm nay bản đại gia sẽ để cho ngươi biết sự lợi hại của Thiên giới! Để cho ngươi bỏ đi ý định vọng tưởng chinh phục Thiên giới." Văn Vũ đại tướng quân cười lạnh châm chọc.

"Hãy để thuộc hạ lên trước!" Tên Phó tướng vẫn luôn im lặng đột nhiên chui ra, con mắt nhỏ thứ ba ở giữa trán ánh lên sắc máu lạnh lẽo âm u. Hấn quát lạnh một tiếng rồi vung tay lên, ngay sau đó sau lưng hấn xuất hiện một hố đen lạnh lẽo.

Theo hành động của hấn, một cái đầu lâu màu trắng bay ra trôi lên giữa miếu ra khỏi hố đen. Bên trong hố đen chính là một tòa Huyết Ngục lạnh lẽo, có vô số sinh linh đang khổ sở rên rỉ.

Sắc mặt Dạ Ly Lạc khẽ biến, người này lại có Khô Lâu hố đen khiến hấn có chút chán ghét, không ngờ bọn Thiên giới luôn tự phụ ngạo mạn lại có thứ pháp thuật tà ác như thế.

Khô Lâu hố đen được luyện hóa từ ngàn tên đồng nam đồng nữ bị đốt cháy mà thành, quá trình của nó tàn nhẫn làm cho người ta ghê tởm, mà bất ngờ nhất là người sở hữu nó lại là đám người Thiên giới tự cho mình là người thanh cao.

Khô Lâu hố đen va đập thẳng vào Nhược Ly, bên trong nó có thu khí cổ xưa, âm hàn ươn ướt, hình như có ý muốn trực tiếp bắt Nhược Ly vào bên trong Khô Lâu hố đen.

"Tốt lắm! Hôm nay bản hoàng sẽ giải oan cho các ngươi!" Nhược Ly khẽ quát một tiếng, mặc dù âm thanh nhỏ nhưng khí thể hào hùng khiến Văn Vũ đại tướng quân phải nhíu mày một cái.

Mái tóc màu bạc của nàng tung bay theo gió, nhìn thấy Khô Lâu hố đen đánh thẳng tới thì trong miệng cười lớn một tiếng, uy phong凛凛. Lực quang trong tay chợt lóe, tất cả linh khí vừa mới hấp thu của Yêu giới đều tụ tập trên tay của nàng. Nàng bá đạo vung tay nhắm thẳng vào Khô Lâu hố đen đang

hướng tới, ở dưới bàn tay mang theo linh khí thuần chánh của Yêu giới có thể tiêu diệt thiên địa vạn vật, không chút khách khí đánh thẳng vào Khô Lâu hổ đen.

"Phanh!" Một tiếng vang thật lớn, một vài Khô Lâu bị đánh rớt ra khỏi hổ đen ngay lập tức hóa thành bột phấn.

Khô Lâu hổ đen này giống như có một sức mạnh rất lớn, không biết do cái gì chế tạo thành mà cực kỳ cứng rắn.

Nhưng khi bị một chưởng của Nhược Ly đánh trúng. Tại chỗ bị đánh trúng bị sức phá hoại nghiêm trọng, nhưng cũng chỉ giằng co trong nháy mắt. Mặc dù hổ đen không bị đánh nát, nhưng cũng bị linh lực trong tay Nhược Ly đánh bay về phía sau.

"Yêu hoàng! Chớ có liều lĩnh, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi." Văn Vũ đại tướng quân thấy Khô Lâu hổ đen của Phó tướng bị cản trở, miệng phun máu tươi té ở một bên, bèn không dài dòng nữa, hất hết lớn một tiếng vọt thẳng tới.

Nhưng do đại đao của mình đã bị hỏng nên hắn đã đổi thành một thanh lợi kiếm, thanh kiếm này là do Thiên đế thưởng cho hắn, có thể nói là một Thần khí Thượng Cổ.

Nhưng lạ ở chỗ là đồ của Thiên giới lại chứa đựng ma khí, đây là một thanh ma kiếm đen nhánh, trên chuôi ma kiếm có vô số hoa văn của thần tiên bị đọa ma, tạo thành ma văn cổ xưa.

Văn Vũ đại tướng quân căn bản không cho Nhược Ly có một cơ hội nghỉ ngơi nào, trực tiếp ra chiêu, ma kiếm lấy tốc độ kinh người hướng Nhược Ly chém qua. Ma kiếm vừa động, vô số thần tiên đọa ma liền cất tiếng kêu khóc, hết sức khiếp người.

Nhược Ly âm thầm khinh bỉ một hồi, Thiên giới này chẳng qua cũng chỉ như thế, lại có thể có được một đồ vật biến chất như vậy, xem ra thật là hữu danh vô thực.

Ma kiếm vừa ra, lúc này áp lực cường đại trong nháy mắt tăng lên theo cấp số nhân, nhưng Nhược Ly vẫn lạnh lùng đứng đó, nàng duỗi ngón tay ra trực tiếp đâm thẳng vào ma kiếm.

Đầu ngón tay có ánh sáng xanh u, chỉ có chút thay đổi là trong đó có lẫn màu vàng kim nhàn nhạt, rõ ràng lửa hồ ly bây giờ đã không giống lúc trước nữa rồi.

"Ầm!" Một tiếng va chạm cực lớn vang lên

Trong con ngươi của Nhược Ly bắn ra kim quang đáng sợ, Ngân vũ trong tay từ từ biến thành màu đỏ như máu, cây roi trực tiếp cắm thẳng vào cổ họng Văn Vũ Đại tướng quân.

... ..

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hộ pháp gặp tập kích, Thiên giới khiêu khích

Trong nháy mắt máu tươi bắn ra tung tóe.

Đám phó tướng bên cạnh đều dờ dẫm, Nhược Ly thu hồi roi, hết sức chán ghét mùi máu tươi dính vào roi liền chậm rãi rải bột lên, loại trừ vết máu phía trên.

"Nói cho Thiên đế biết, chúng ta muốn cùng ông ta đánh một trận!" Nhược Ly ngạo nghễ nhìn đám binh lính Thiên giới đứng bên dưới lạnh lùng nói.

"Nhưng truyền lời thì chỉ cần một người là đủ, người nào đi thì các ngươi tự mình chọn ra, còn dư lại người cuối cùng chính là người may mắn, nếu không bốn hoàng sẽ đại khai sát giới!"

Vừa dứt lời, phía dưới nhanh chóng diễn ra sự chém giết, Nhược Ly cười lạnh nhìn một đoàn hỗn loạn phía dưới, xì mũi coi thường. Thiên giới chẳng qua cũng chỉ có thế.

Nhưng không biết có người nào không chế, trong nháy mắt phía dưới đột nhiên yên tĩnh lại, không có bất kỳ âm thanh nào nữa, ngay lúc này tất cả đám người kia đồng loạt hành động, nhắm thẳng hướng Nhược Ly bay đến.

"Ha ha! Giết Yêu hoàng, Thiên đế tất có trọng thưởng, chúng ta cùng liều lĩnh đánh cược!" Không biết người nào dẫn đầu hô lên, trong lúc nhất thời đám thiên binh mới vừa hỗn loạn chém giết nhau lập tức cùng đồng thanh hiệp lực.

Nhưng Nhục Ly chỉ bình tĩnh cười cười, nàng ở giữa không trung vung tay một cái liền thấy lửa hồ ly bốc cháy lên, bá đạo nhắm đánh thẳng vào đám thiên binh đang vọt tới.

Áp lực cực lớn giống như có một tòa núi khổng lồ nghiền ép xuống, đám thiên binh đông đảo liền bị đè ở phía dưới, bị lửa hồ ly thiêu đốt giống như con sâu cái kiến. Cái loại uy áp khí thế này, ngay cả có là chúa tể cũng có cảm giác hít thở không thông.

"Giết!" Đám kia vẫn không hề sợ chết, ai còn sống cũng bất cứ giá nào vọt tới, trong đó có một vài tên phó tướng có thân thủ tốt cũng rất khó dây dưa.

Trong mắt Nhục Ly lần nữa bắn ra kim quang đáng sợ, trường tiên trong tay hướng thẳng một tên không biết sống chết đang vọt tới dưới chân nàng.

Nhục Ly chợt cảm thấy rất phiền, lần nữa tụ tập linh khí Yêu giới rồi ném ra toàn bộ, lúc này rõ ràng có thể nhìn ra được có một tòa linh khí khổng lồ sáng chói bay thẳng đến đám thiên binh.

Mới vừa có một tên thiên binh không biết chết sống xông tới, trực tiếp bị cuốn vào đó. Toàn bộ thân hình đều bị oanh xuống rồi bị văng xa vài chục vạn trượng.

Nhưng bọn họ đã đập nổi chìm thuyền (không còn gì để mất), có lẽ là bị Nhục Ly ép quá nên căn bản không có đường lui, khiến bọn họ quyết tâm phản kháng tới cùng.

Nhưng Nhục Ly cũng không thêm để ý, để bọn chúng tự chém giết cũng không có gì thú vị, còn không bằng nàng giúp bọn chúng hoàn thành tâm nguyện, vừa đúng luyện tay một chút, nói không chừng còn có thể phát sinh được chiêu số tuyệt kỹ nào đó nữa.

Phía dưới vẫn còn đang gầm thét.

"Giết! Giết! Giết!" Trong miệng gầm thét, tiếng bước chân hỗn loạn.

Đại diện Thiên giới.

Thiên đế đứng trước bảo kính (dạng kính có thể nhìn xuyên thấu một không gian khác), lạnh nhạt nhìn chuyện đang xảy ra ở biên giới, nhưng không hề có ý định phái người tăng viện.

Mặc dù bên kia có kết giới nhưng thông qua bảo kính ông ta có thể thấy rất rõ ràng. Nhưng thấy cảnh tượng kịch chiến kia, nhìn Nhục Ly đã lớn lên, Thiên đế không hề thấy chút nhẹ nhõm cùng khuây khoả, trên khuôn mặt là sự trầm trọng nặng nề.

Thực lực hai bên uy thế chênh lệch quá lớn như vậy, đây chỉ mới là sức mạnh của một mình Nhục Ly, Dạ Ly Lạc ở một bên cũng không có ra tay. Văn Vũ đại tướng quân là Đại thiên sứ có tới mười hai cánh chim, cư nhiên lại không chịu nổi một kích, thực lực cường đại như vậy khiến cho ông ta có chút lo sợ.

Nhục Ly có thực lực, mà sức mạnh ấy lại không thể lường trước được. Đây chính là thực lực có thể bẻ gãy và nghiền nát mọi thứ.

"Thiên đế, chúng ta thật không ra tay sao?" Một hộ vệ không thể nhìn nổi nữa bèn tiến lên một bước thỉnh cầu.

Đám cự thần đều giật mình, hít sâu một hơi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm về mặt Thiên đế, dám chất vấn Thiên đế, tên hộ vệ này thật không muốn sống nữa rồi.

Nhưng ngoài dự đoán của họ, Thiên đế lại không có hành động gì. "Chờ một chút!" Trên mặt Thiên đế không có bất kỳ khác thường nào, chỉ trầm ổn nói ra một câu. Trong lời nói mang theo uy tín cường đại, khiến cho toàn bộ mọi người bình tĩnh lại.

Thiên đế nhìn kính thần, thầm nghĩ trong lòng: Nay thực lực của Nhục Ly đã cường đại như vậy, rốt cuộc ông ta nên làm như thế nào? Ông ta đột nhiên cảm thấy là mình đã thả cọng về núi rồi.

Nhục Ly trải qua một hồi đánh nhau, bởi vì tự thân vận dụng linh khí Yêu giới cho nên lúc này hết sức mệt mỏi.

Dạ Ly Lạc thấy Nhục Ly chơi vui vẻ, đối với việc nàng một mình dính vào nguy hiểm cũng không nhẫn tâm trách cứ, hần tiến lên nắm cả hông của Nhục Ly, trực tiếp đưa nàng về chính điện. Còn dư lại liền giao cho người khác xử lý.

Chuyện tấn công Thiên giới căn bản đã rất rõ ràng cho nên bọn họ cũng không cần tính toán cái gì, hôm nay chỉ cần tập trung binh lực, trực tiếp tấn công lên Thiên giới.

.....

Bởi vì thể lực của Yêu giới trước đây cũng không cường đại, vì vậy binh lực của Yêu giới cũng không có nhiều, đa phần đều là người già yếu, cũng không thể lấy cho đủ số lượng bởi bọn họ không làm được cái gì cả.

Nhưng Nhục Ly cùng Dạ Ly Lạc cũng không lo lắng, ám vệ của Dạ Ly Lạc cùng đội hộ vệ hoàng gia của Nhục Ly thể lực siêu quần, lấy một địch một trăm cũng không thành vấn đề, chỉ cần không ra vấn đề, đến lúc đó bọn họ sẽ bắt giặc phải bắt vua trước, cho nên Nhục Ly cũng không để ý lắm.

Từ trong biên cảnh hoàng vu của Yêu giới lấy ra được một lượng lớn vũ khí, được làm từ đá thần thời thượng cổ, Nhược Ly vừa nghe trong nháy mắt lên tinh thần. Dạ Ly Lạc liền phái Dạ Mị cùng Dạ Quý đi lấy.

Hai người một người nóng nảy một người trầm ổn, dĩ nhiên là có thể đem ngàn cái binh khí thu hồi, mặc dù lúc này Thiên giới cùng Yêu Giới hết sức căng thẳng, nhưng bọn họ vẫn có tự tin, cho dù bị bọn chúng đánh lên, Dạ Mị cùng Dạ Quý cũng có thể ứng phó.

.....

Bởi vì mang theo xe ngựa nên không thể bay được, hơn nữa cũng muốn giữ thực lực, cho nên chừng một ngàn binh lính sử dụng tốc độ bình thường đi lấy binh khí.

Không có ai đuổi theo, cũng không có ai công kích, Dạ Quý cùng Dạ Mị phòng bị hồi lâu, Thiên giới cũng không có một chút động tĩnh, mắt thấy phía trước chỉ còn khoảng hơn mười dặm, hai người âm thầm cảm thấy khó hiểu nhưng cũng an lòng.

Chỉ có mười mấy dặm lộ trình, có lẽ tạm thời không có biến, Dạ Quý cùng Dạ Mị ngày đêm hành quân, hướng đến Hư Cảnh hoang vu.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu sáng cả vùng đất, rất yên tĩnh, rất đẹp, gió đêm quét hiu hiu xào xạc truyền đến nhiều tiếng vang, khắp nơi đều có vẻ thanh tịnh và đẹp đẽ.

"Cuộc sống này đúng là nhàm chán!" Dạ Mị miễn cưỡng tựa vào chiến mã, tư tưởng đã sớm bay trở về hoàng cung, gần đây càng ngày càng không thấy bóng dáng Tiểu Bạch, trong lòng hần cảm thấy rất sốt ruột.

"Vèo." Lờn Dạ Mị còn chưa dứt, bên dưới ánh trăng lạnh lẽo chợt có một mũi tên nhọn ánh lên kim quang màu bạc đột nhiên xé rách sự tĩnh lặng, xé gió mà đến. Nó đến nhanh như điện, thế tới kinh người, cũng trong lúc đó một cổ khói mù màu đỏ từ bốn phương tám hướng mãnh liệt lan ra, tràn ngập khắp thiên địa nơi này.

Nhất thời sắc mặt Dạ Quý liền biến đổi, cổ tay khẽ đảo một cái liền một phát bắt được đại đao trên thân ngựa, một đao đánh bay mũi tên vừa bắn tới.

Dạ Mị vừa thấy có đồ chơi, trong nháy mắt trở nên hết sức hưng phấn, ứng biến cũng thật nhanh, năm ngón tay liền lấy ra bên hông từng cây ngân châm, trầm giọng quát to: "Lui về phía sau, bế khí, có độc." Sáu chữ dứt khoát đơn giản vang vọng trong không trung.

Chỉ nghe "phịch" một tiếng tiếng va chạm dòn dã vang lên, mũi tên hung hăng kia bị Dạ Quý một đao chém thành hai nửa rơi xuống đất, mà thân thể Dạ Quý cũng lắc lư một cái, cũng vì cú va chạm với bị mũi tên này mà đau nhói, hần không khỏi biến đổi sắc mặt, xem ra người tới cũng không phải dạng vừa.

Kim quang bắn ra bốn phía, độ mạnh yếu này khiến tay cầm đao của Dạ Quý cũng run lên, bất quá sau khi hần sợ bóng sợ gió một hồi rốt cuộc cũng thờ phào một cái.

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt, lúc này những người khác mới phản ứng được, nhất thời một mảnh hốt hoảng, tiếng ngựa hí người gọi khiến bọn chim chóc cũng giật mình bay tán loạn.

"Không phải hốt hoảng." Dạ Quý quát to một tiếng cực kỳ uy nghiêm. Tiếng nói còn chưa dứt, sương mù dày đặc màu đỏ đã từ bốn phương tám hướng phong tỏa khắp không gian, Dạ Quý cùng Dạ Mị trong nháy mắt bị bao phủ bên trong sương mù, mờ mờ mông lung, không nhìn thấy tung tích.

Trong sương mù dày đặc màu đỏ, ánh sáng rùng mình giống như sao Mai nơi chân trời, từ bốn phương tám hướng phá không mà bay đến bên nhọn một tiếng, cơ hồ khiến lòng người run sợ.

Hoàn toàn mông lung, cái gì cũng nhìn không thấy, ánh mắt nhìn thấy chỉ là một mảnh màu đỏ, trong tai chỉ nghe từ bốn bề tiếng mũi tên nhọn đang lao đến, Dạ Mị khề cau mày.

Người của Thiên giới từ khi nào thì bắt đầu luyện độc, hơn nữa còn là loại âm độc như thế, Thiên giới không phải vẫn khinh thường mấy thứ này sao, không phải luôn tỏ ra thanh cao sao? Xem ra vì đối phó bọn họ biện pháp âm độc gì cũng có thể sử dụng được, mặc dù loại độc này đối với hần vô dụng, nhưng tình trạng của những người khác có lẽ không được tốt lắm.

Dạ Mị không kịp nghĩ kỹ nguyên do trong đó, mười ngón tay nhanh chóng đem toàn bộ độc châm bắn ra ngoài, đáng tiếc cư nhiên không có một chút vang động.

Hần không khỏi cả kinh, xem ra trong đó nhất định có huyền cơ. Không có thời gian suy nghĩ nhiều, hần vội vàng lấy ra Thiên Âm cảm, đây là vũ khí của Dạ Mị, nhanh chóng kích thích, tiếng đàn vọt vang ra bay lên trời, vô số âm lưỡi dao chồng chất bay ra, kết thành một kết giới khổng lồ vây hần cùng mọi người bên trong tiếng đàn.

Dạ Mị phải một mực đánh đàn cho nên không thể phân tâm, Dạ Quý vừa thấy hai người bị bao phủ ở trong sương mù, hơn nữa sương mù màu đỏ càng lúc càng dày đặc, hần phản ứng cũng mau, một tay cầm đao, một tay nhắc Dạ Mị lên bay lui về phía sau.

Hai người vừa mới rời khỏi lưng ngựa, tuần mã không có kết giới của Dạ Mị liền bị trúng tên, ngay cả tiếng hí dài cũng chưa kịp phát ra, phịch một tiếng ngã xuống liền bị sương mù màu đỏ dày đặc có chứa kịch độc cắn nuốt.

Dạ Quý nghe thấy âm thanh thì cảm thấy căng thẳng, càng thêm không dám chậm trễ, mang theo Dạ Mị điên cuồng lui về phía sau.

Mặc dù có kết giới của Dạ Mị, nhưng kết giới này hết sức hao phí yêu lực, tuy hấn có một thân thể bách độc bất xâm, nhưng Dạ Mị không thể hành động một mình vì vậy căn bản không thể động thủ, lúc này có thể nói là hai mặt thù địch.

Là bọn hấn sơ suất khinh địch, căn bản không có nghĩ đến Thiên giới lại có thể sử dụng loại độc vật âm hiểm này, bởi dạng này không phải là tác phong thường ngày của bọn chúng mà!

Tiếng đàn mãnh liệt, âm sắc càng lúc càng nhanh, âm lưỡi dao nhẹ như nước chảy theo đầu ngón tay bắn ra, điên cuồng nhắm thẳng hướng sương mù dày đặc bốn phương tám hướng, sương mù dày đặc màu đỏ này chính là kịch độc.

Dạ Quỷ cùng những binh lính khác không có thân thể bách độc bất xâm, kết giới này cũng không thể duy trì bao lâu nữa nên nếu hấn không thể mở ra được một con đường thoát thân, bọn họ cũng không chịu nổi bao lâu nữa.

Âm lưỡi dao tung bay, chống lại mũi tên nhọn xé gió bay đến, chỉ nghe âm thanh va chạm mãnh liệt thanh thúy, trong sương mù màu đỏ dày đặc một mảnh giòn vang.

Lui càng nhanh, sương mù màu đỏ dày đặc càng bao phủ nhanh, lại càng phải bay nhanh lui về phía sau, chỉ thấy nó cơ hồ giống như một con chim ưng lớn, không có cách nào thoát ra được.

Bóng dáng bay động, hàn quang hiện ra, trong sương mù màu đỏ dày đặc vang lên tiếng kinh phong, là bọn người mai phục ra tay. Trong nháy mắt thật giống như toàn bộ xung quanh đều là người, kiếm phong, ánh đao đan vào một chỗ, lạnh lẽo khác thường.

Sát khí, đều là sát khí lạnh lẽo cơ hồ có thể đóng băng tất cả. Tuy đang trong thời tiết mùa hè nóng bức, nhưng trong nháy mắt Dạ Quỷ cùng Dạ Mị đều cảm thấy giống như đang ở trời đông giá rét, không khí chung quanh đều hạ thấp xuống, tràn ngập sát khí bén nhọn.

Dạ Quỷ cùng Dạ Mị đều sững sờ, sát khí nồng đậm như thế căn bản cũng không giống như là người của Thiên giới, bọn họ trong lúc nhất thời có chút kỳ quái, Thiên giới hôm nay rốt cuộc đã biến thành dạng gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thoát thân

Edit: Ha Phuong

"Đến chỗ bọn chúng thiết đặt kết giới còn xa lắm không?" Lúc này Dạ Mị đã không thể sử dụng được yêu lực nữa.

"Cứ tiếp tục chạy thế này thì mất thời gian khoảng nửa nén hương!"

"Nửa nén hương, cũng đủ thời gian cho chúng biến hóa, nếu chúng ta không trốn thoát được, sợ rằng"

"Có thể triệu hoán thần thú không?"

Dạ Mị cũng có thần thú, nhưng để triệu hoán phải mất rất nhiều yêu lực, mà lúc này hấn đã mất hết hơi sức rồi, căn bản không triệu hồi nổi, hơn nữa hấn còn phải để dành một chút thể lực để đối phó với đám thiên binh biến dị kia nữa.

Dạ Mị vừa phân tâm một chút thì kết giới liền bị tổn hại. Dạ Quỷ sắc mặt biến đổi, không kịp suy nghĩ kĩ đã trở tay một đao liền hạ xuống chính mình, một đao này đã chém mất một mảng lớn da thịt, ngay lúc bọn oán trùng định chui qua da thịt hấn thì bị trúng một đao này liền bị chém rơi ra.

Dạ Mị cũng cảm nhận được động tác của Dạ Quỷ, trong bụng căng thẳng, mười ngón tay tung bay, toàn bộ tâm lực đều đặt vào trên dây đàn, âm nhận vô hình chất đồng tầng tầng lớp lớp sau lưng hai người bọn họ, lần nữa tăng cường phòng hộ.

Dạ Mị chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng đau, ngay cả hít thở cũng không thông nhưng ranh giới kết giới vẫn chưa nhìn thấy, nhất thời tâm tư phiền loạn, nếu như trước khi đám tử thi kia biến hóa xong mà vẫn không thể trốn ra, vậy thì tất cả đều đã chậm.

"Nhược điểm của hai người chúng ta giống như đều bị biết rõ, chỉ có thể chạy mau!" Dạ Mị yếu ớt nói nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, mười ngón tay lúc này đã rướm máu.

Điểm mạnh của Dạ Quỷ là có sức mạnh khổng lồ, nhưng lúc này có hơi sức cũng không có chỗ dùng, hơn nữa ở nơi này có một loại áp bức vô hình khiến hấn bị kiềm chế gắt gao, không thể sử dụng được bất kỳ một loại sức mạnh nào.

Còn Dạ Mị lại thiên về dùng độc, nhưng hiển nhiên đối phương không hề sợ. Từ nhỏ hấn đã được luyện thành một dược nhân, mà thứ duy nhất giờ phút này có thể sử dụng là Thiên Âm cầm lại quá tiêu hao năng lực, cơ hồ khiến Dạ Mị không chịu nổi.

Dạ Quỷ thấy truy binh sau lưng không hề ngừng lại, hơn nữa những tử thi kia lại bắt đầu khẽ chuyển động, hiển nhiên đã muốn bắt đầu biến hóa rồi. Hắn cần rằng không thềm quan tâm vết thương trên người. Lại tăng lên nội lực, thân hình cũng nhờ vậy trở nên cực nhanh.

Bọn oán trùng sau lưng vẫn chưa tìm được ký chủ, nếu muốn thoát khỏi truy kích của chúng chỉ có thể nhanh hơn chúng nó, chỉ cần chúng không ngửi thấy mùi máu tanh nữa sẽ dừng lại, nếu không thì chỉ còn lại một đường là chết.

Dạ Quỷ cảm thấy kết giới đã bày trước mặt họ, hẳn vui mừng vội vàng gia tăng tốc độ, hét lớn một tiếng chỉ thấy thân hình như điện. Nhưng vừa quẹo cua một cái thì nhìn thấy tình cảnh phía trước, trái tim của hai người giống như bị xối một thùng nước lạnh, lạnh hoàn toàn.

Bởi vì phía trước cách đó không xa, một đội hắc y nhân đang đứng la liệt dọc theo kết giới, từng tên một có ánh mắt đỏ như máu, mang theo thiết kiếm trường đao cùng sát khí dày đặc đang ngắm chuẩn phương hướng của bọn họ.

Dạ Quỷ không ngừng bước, lúc này chỉ có thể xông lên mới còn cơ hội. Chỉ cần lao ra khỏi kết giới này, là có thể phát ra tín hiệu cho Dạ Ly Lạc bọn họ!

Vừa rồi ở trong áp lực chạy như điên nên yêu lực của Dạ Quỷ cũng bị tiêu hao không ít, lúc này vung đao lên liền nhận rõ sức mạnh cũng không được mạnh mẽ như vừa rồi.

Đội ngũ mười mấy tên áo đen trước mặt lăm lăm thanh đao, thân hình đang đứng bất động, đột nhiên đồng loạt ra tay, một đao liền mạnh mẽ chém tới hai người, kinh khí mãnh liệt kích thích khiến một cơn mưa nhanh chóng dội xuống, chỉ nghe "Ầm" một tiếng trầm muộn, thân thể Dạ Quỷ cùng Dạ Mị đồng thời thoáng một cái, cú tấn công này khiến bọn họ mất đi sự bảo hộ, Thiên Âm cảm cũng bị đánh rơi xuống đất hòa cùng nước mưa, mà đối phương lại hoàn toàn không có sơ động.

Trong đầu hai người đồng thời lóe lên ý nghĩ, chẳng lẽ hôm nay chính là ngày chết của bọn họ, không khỏi khẽ cười lên, nghĩ mình lại có thể vô năng đến thế.

"Là hộ pháp của Yêu giới, không đến lúc chết thì không được buông tay, thật sự là mất hết mặt mũi của gia!" Ý niệm mới chợt lóe lên trong lòng hai người, đột nhiên có một giọng nói hết sức lãnh khốc cuồng vọng phá không vang lên, vô cùng nghiêm trang cùng mãnh liệt.

Âm thanh này, chính là..., hai người trong lòng cả kinh bất giác trợn to hai mắt, thiếu chút nữa vui đến bật khóc, là Dạ Ly Lạc, vua của bọn họ - Dạ Ly Lạc đã tới.

Dạ Ly Lạc vừa tới, tâm của Dạ Mị vốn đang lạnh thấu bỗng nhiên hừng hực lửa nóng, là ngài ấy, là vị vương bách chiến bách thắng của họ đã đến. Ngài ấy đến rồi, bọn họ nhất định sẽ không có việc gì, nhất định sẽ như vậy.

Dạ Quỷ vẫn âm trầm, trong lòng như bị che phủ bởi bụi bặm lập tức hai mắt trong nháy mắt tràn lộ ra ánh sáng không có gì sánh kịp, chỉ thấy trong đó tràn đầy nhiệt huyết cùng kỳ vọng.

Vừa nghe giọng nói Dạ Ly Lạc, mặt mày bọn họ đều sáng lên, vua của bọn họ tới, vấn đề trước mặt liền có thể được giải quyết được rồi.

Ngay sau đó xóc lấy Dạ Mị, điên cuồng xông thẳng vào đám hắc y nhân đang xếp thành hàng, vận dụng toàn bộ một thân công lực ở trên hai chân, tốc độ càng điên cuồng tăng lên hơn khi nãy, liền mạng chạy thẳng tới tới kết giới, bọn oán trùng vừa mới biến dị cũng bị hấn bỏ xa.

Một tiếng rống gầm cắt qua không trung, mang đến hy vọng sống sót.

"Rầm rầm rầm!" Trong màn mưa phía sau hai người, tiếng xé gió đột nhiên vang lên, giống như có thứ gì đó được nâng lên, truyền đến trن trن tiếng va chạm nặng nề.

Ngay sau đó một cỗ mùi vị làn da bị cháy tràn ngập xung quanh, theo nước mưa nhanh chóng nhiễm vào tất cả mọi thứ phía sau bọn họ.

Ánh sáng từ ngọn lửa màu xanh lá cây từ trong màn mưa gào thét mà đến, một vài quả cầu lửa động xuống làn nước trên mặt đất, ngay sau đó một bức tường lửa màu xanh lá cây ầm ầm cháy rộng ra, bùng lên trong màn mưa trắng xóa.

Mưa rơi rất lớn, nhưng bức tường lửa màu xanh kia còn lớn hơn cả mưa, trong nháy mắt cơ hồ ngay cả giọt mưa giữa không trung cũng bốc cháy lên, ngọn lửa màu xanh lá cây từ từ bay lên không trung, giương nanh múa vuốt nở rộ trong đêm mưa, chiếu sáng rực cả một góc trời, cảnh tượng vô cùng quý dị.

Lửa hồ ly đã được Nhục Ly nâng cấp, còn cao cấp hơn tam vị chân hỏa ba phần, nhưng ngọn lửa này đều chịu sự định đoạt của Nhục Ly, thu phóng tự nhiên.

Oán trùng từ trên mặt đất nhanh chóng bắn tới với tốc độ thật nhanh, ngu ngốc đâm đầu vào bức tường lửa vừa mới dựng lên, bình thường bọn chúng vốn không hề sợ lửa, nhưng ngọn lửa này âm u như lửa địa ngục, cho dù bọn chúng lợi hại nhưng chung quy vẫn là vật còn sống không thể chịu được.

Chỉ nghe một hồi tiếng lách tách vang lên, mấy con oán trùng cùng lúc đụng vào bức tường lửa kia ngay lập tức bốc lên mùi da thịt bị cháy khét.

Mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể bọn chúng đang giãy giụa bên trong ngọn lửa màu xanh âm u kia.

Có vài con quạ quyết xông qua bức tường lửa màu xanh, mang theo một thân ngọn lửa chạy về phía trước. Chỉ thấy lăm lăm ánh lửa nở rộ xuyên qua

trong màn mưa, nhưng số này cũng càng ngày càng ít.

Nhược Ly không thể đem tất cả yêu lực đều đặt vào ngọn lửa này, cho nên khi thấy oán trùng bị thiêu cháy gần như toàn bộ liền thu tay, còn bọn tử thi kia cũng rất phiền toái, nhưng có điều bọn chúng vẫn chưa biến hóa xong nên bọn họ quyết định chưa xử lý.

Sau khi ngọn lửa màu xanh chiếu sáng cả một góc trời liền dần dần nhỏ xuống, thật ra thì lúc này Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly vẫn còn ở ngoài kết giới, chỉ phóng lửa hồ ly vào trước thôi.

Lúc này yêu lực của hai người bên trong kết giới đều bị tiêu hao hết sức nhanh, cho nên bọn họ căn bản không có thời gian chú ý tình huống sau lưng.

Dạ Quỷ cùng Dạ Mị điên cuồng xông lên phía trước, cách đội áo đen càng ngày càng gần cũng đồng thời lập tức lọt vào trong tầm ngắm của phi tiêu có chứa chất độc.

Hai người chạy không ngừng nghỉ, bọn họ chỉ lo xông về phía trước, còn lại tất cả đều giao cho Dạ Ly Lạc, Nhược Ly cũng với hai hộ pháp khác ở ngoài kết giới trông chừng, nhiệm vụ của họ lúc này chính là lao ra khỏi kết giới mà không bị oán linh kiềm chế.

Trong lúc hai người họ lướt đi, từ trên vách núi bên ngoài kết giới trước mặt họ trượt xuống một bóng dáng màu đỏ, ánh sáng màu xanh yếu ớt cũng chiếu rõ bóng dáng của tọa kỵ Huyết Long chỉ thuộc về Dạ Ly Lạc.

Dạ Lượng hết kiên nhẫn nổi liền trực tiếp quay vòng cây đại chùy, lưỡi đao lóe lên ánh sáng chói mắt trong đêm mưa, chọc thủng âm thanh của giọt mưa, chỉ nghe một tiếng nổ vang vọng khắp đất trời.

Sắc mặt bọn áo đen đều bất động, hoành đao trên người chợt lóe lên liền chém vào lưỡi đao hình chùy đang bay đến, lưỡi đao nhỏ nhỏ này có thể lẩn gì được bọn chúng.

Bởi vì Dạ Mị cùng Dạ Quỷ vẫn còn ở trong kết giới nên Dạ Ly Lạc cùng Nhược Ly không dám giống trống khua chiêng mà đánh qua, sợ sẽ làm tổn thương tới bọn họ. Lại nói oán linh bên trong kết giới này quả thật kỳ quái, ngay chính họ cũng có một ý nghĩ mơ hồ là cự tuyệt tiến vào. Nhược Ly biết lúc này không thể công kích bọn chúng, mà một chùy chém xuống lại căn bản không đến gần thân thể bọn chúng được.

Nhược Ly lập tức thêm một chút bột vào chùy hình lưỡi đao, bột vừa gặp nước lập tức tan ra, chất lỏng màu đen mang theo một cỗ hương thơm nhanh chóng theo nước mưa mà phát tán.

Màu đen, khắp đất trời đều là màu đen, trong lúc người khác chưa kịp chú ý liền có càng ngày càng nhiều chùy hình chém phá kết giới, sắc trời lúc này càng lúc càng đen kịt.

Nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt, hắc y nhân vốn một hàng đội ngũ chỉnh tề được che chở trong kết giới, không hề báo trước đột nhiên cùng nhau nhảy lên, vốn không có bất kỳ biểu tình nào trong mắt lại chợt lóe lên nồng đậm khiếp đảm và hoảng sợ, kết cấu trong nháy mắt xuất hiện chỗ sơ hở.

Máu nhanh chóng chảy tràn ra, một mùi vị giống như thiêu đốt theo màn mưa lan tỏa, đó là mùi vị ăn mòn.

Nhược Ly bỏ bột lẫn vào màu nước đen, nước đen tràn tới đâu nơi đó phát ra tiếng vang xèo xèo, tất cả mọi thứ tại đó bắt đầu bị hòa tan, giống như chỉ cần bị dính vào một chút sẽ lập tức bị hòa tan luôn.

Đám hắc y nhân vốn ban đầu không hề chú ý, đột nhiên bị dịch thể màu đen này ăn mòn hai chân sau đó thần tốc lan tràn lên phía trên, nhanh chóng ăn mòn thân thể của bọn chúng.

Máu nhanh chóng nhỏ xuống mặt đất, vết thương biến hóa càng lúc càng lớn.

Hắc y nhân thấy vậy bắt đầu không ngừng nhảy lên, căn bản không dám để dịch thể màu đen dính vào chân bèn rút dùng vũ khí trong tay làm giá đỡ nhảy sang chỗ khác.

Dạ Mị vừa thấy vậy trong lòng thầm mừng một tiếng, thật may là Dạ Quỷ chạy trốn mau, nếu không hai người họ nhất định cũng bị ăn mòn rồi.

Nhược Ly đã ra tay thì sao có thể để cho chúng thoát dễ dàng như vậy, ngay lập tức những mũi tên nhọn màu đen phá vỡ không khí, bắn thẳng vào đám hắc y nhân đang không ngừng nhảy tới nhảy lui, trước, sau, trái, phải, đều vậy chặt chẽ không có chỗ hở.

Dĩ nhiên vì muốn dùng độc nên phải dùng trên lưỡi đao thật sắc bén, coi như đây cũng là lần đầu tiên công kích người thật.

Mũi tên nhọn nhô lên cao, cơ hồ toàn bộ đều bắn ra khắp xung quanh, gắt gao dồn đám hắc y nhân vào một góc, tả xung hữu đột cũng không phá vòng vây ra được.

Trong lúc nhất thời bọn hắc y nhân vừa muốn không bị rơi xuống đất, vừa muốn phòng bị mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng bắn tới, hơn nữa bên trên lại kiếm còn có kịch độc quả thật khó khăn vô cùng, tự lo bản thân còn không xong nên đội hình hoàn toàn tan rã, ngay cả cơ hội thở dốc một cái cũng hoàn toàn không có.

Mũi tên nhọn rơi xuống dịch thể màu đen dưới chân đám hắc y nhân, vốn bị mưa cuốn đi lại càng trở nên nồng đậm hơn, bột nước cùng chất lỏng màu đen văng khắp nơi, chúng đánh phải lấy lợi kiếm chống đỡ, một vài người không chống đỡ được rơi xuống đất.

Chất lỏng màu đen lập tức ăn mòn từ một chỗ rồi từ từ uốn lượn mà lên, nơi nó đi qua thật giống như một cái miệng to vô hình, cắn nuốt toàn bộ người kia. Vết ăn mòn càng lúc càng lớn, xương cốt cơ hồ đều bị lộ ra ngoài, xương trắng trong nháy mắt đầy đặc.

Dạ Quỷ cùng Dạ Mị vốn đã sắp thoát ra khỏi kết giới, vậy mà Dạ Quỷ chợt lách người, tránh khỏi một chỗ dịch thể màu đen lại bị một hắc y nhân đang bị ăn mòn nắm được, Dạ Quỷ nhú mày một cái, không muốn để cho tên áo đen này lôi kéo mình lại, hơn nữa nếu bị hắn lôi kéo, rất có thể một lát cũng sẽ bị ăn mòn, trên người hắn nói không chừng cũng có oán trùng.

Dạ Quỷ cũng không do dự giờ tay chém xuống, một phát chém đứt tay trái của mình liền thoát khỏi hắc y nhân, cùng lúc đó trong y phục của tên áo đen có mấy oán trùng chui ra.

Dạ Mị cùng hắn sống vai chạy vừa thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng vô hạn đau thương, nhưng chỉ cần trái tim không bị hao tổn, sau này tu luyện thật tốt thì khoảng trăm năm nữa sẽ mọc ra lại.

Dạ Mị âm thầm cảm thán, xem ra khả năng dụng độc của Nhược Ly đã tăng thêm một tầng nữa rồi. Trong ánh sáng lạnh lẽo của mũi tên nhọn, có vài tên áo đen bị ngã xuống dịch thể màu đen, tay chân liền rút gân, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp một khoảng không, thể lương vô cùng.

Nếu so với âm độc, ai cũng không sánh bằng sự hung ác của Nhược Ly, cư xử với kẻ địch nặng không chút do dự.

"Mau chạy ra khỏi kết giới!" Tiếng hét lãnh khốc vang vọng trong đêm mưa, cùng với tiếng thét điên cuồng của nàng, vô số cây đuốc bắt đầu chiếu sáng khắp khu vực có dịch thể màu đen nơi bọn hắc y nhân đang bị vây hãm.

Nhược Ly dĩ nhiên cũng nhìn thấy Dạ Quỷ bị thương, trong lòng cũng rất tiếc hận, nhưng bọn họ không thể xuống dưới, bởi một khi đi xuống sẽ bị vây trong kết giới, đến lúc đó sợ lại xảy ra rắc rối.

Mũi tên nhọn cũng nhất tề hạ xuống, hướng thẳng vào đám hắc y nhân kia, không hề lưu lại cho chúng bất kỳ cơ hội bỏ trốn nào.

Vừa rồi sử dụng Thiên Âm cầm đã khiến Dạ Mị hao phí rất nhiều yêu lực, bây giờ đã không thể chịu đựng được bất kỳ sự uy hiếp nào nữa.

Dạ Quỷ bị mất một cánh tay nhưng vẫn cứ chạy như điên tới, mắt thấy kết giới đang ở trước mắt, Dạ Quỷ nhất thời rống to một tiếng, nắm chặt cánh tay Dạ Mị rồi ném Dạ Mị ra bên ngoài kết giới, hắn mang theo Dạ Mị căn bản là chạy hết nổi rồi.

Ngoài kết giới Dạ Lượng vừa nhìn thấy vậy, thân hình giống như điện vọt ra, vươn tay về phía không trung chỗ Dạ Mị bị ném ra đỡ lấy hắn, xoay người giao cho thuộc hạ mang đi chữa thương.

Cũng trong lúc đó, Dạ Quỷ một cước nặng nề đạp xuống mặt đất, thân hình phiêu dật giống như một con chim ưng lớn cất cánh bay lên trời, đập lên đỉnh đầu của bọn hắc y nhân xông ra ngoài.

Dạ Mị sau khi nhìn thấy Dạ Lượng mới thả lỏng, trực tiếp nhắm mắt hôn mê bất tỉnh, cả người không còn tri giác.

Bọn hắc y nhân bị bức rơi xuống dịch thể màu đen, vừa thấy Dạ Quỷ đang chạy đi, mà dịch thể màu đen trong nháy mắt dưới sự bào mòn của nước mưa cũng nhạt đi rất nhiều, từng tên một thấy vậy không khỏi muốn đứng dậy đuổi theo.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp làm ra động tác gì, bọn oán trùng vốn đang đuổi theo Dạ Mị cùng Dạ Quỷ liền điên cuồng xông lên, nhanh chóng chui vào thân thể của bọn chúng nghỉ ngơi.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không gian, trong âm u càng thêm bén nhọn cùng kinh khủng, trong màn mưa đêm giống như tiếng gào khóc thảm thiết.

Vậy mà này vẫn chưa hết, bọn áo đen vừa bị oán trùng chui vào thân thể cũng đều đứng lên, từng người từng người đều **, găm cắn những hắc y nhân khác.

Cho dù chúng có võ công cũng tiên lực cao hơn nữa, cũng chỉ là thân thể có máu có thịt, bị người khác từng miếng từng miếng cắn nát, hết sức thê thảm.

Đám người Nhược Ly cũng vội rút lui, vì theo lời Dạ Ly Lạc, trong đêm mưa như này bọn họ không thể xem xét đám người kia tồn tại bao nhiêu người và bao nhiêu cạm bẫy nên tự nhiên muốn cẩn thận.

Trời tạo nghiệp chương vẫn còn có thể sống, nhưng tự mình gây nghiệt thì không thể sống. Lấy oán trùng và oán thi để công kích người khác, ai sẽ nghĩ tới cuối cùng chính bản thân mình bị cắn trả.

Giữa không trung, Nhược Ly cười lạnh một tiếng, sau đó lửa hồ ly bùng lên trực tiếp đốt bọn chúng thành tro bụi.

Nàng gầm nhẹ một tiếng, một đám lửa hồ ly lan tận chân trời, trực tiếp đốt luôn cửa chính của Thiên giới, đây coi như là hạ chiến thư. Thiên giới lại dám mai phục hộ pháp của bọn họ khiến hai người đó bị thương nặng, Nhược Ly nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Thiên giới, dĩ nhiên Dạ Ly Lạc cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chương 91: Đạt được thần lực

Nhược Ly đứng ở biên giới giữa Thiên giới và Yêu Giới, vừa định hạ chiến thư lần nữa thì đột nhiên một nam nhân dáng dấp hiền lành xuất hiện, ông ta đứng đó nhìn Nhược Ly.

Ngay sau đó ông ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và biểu tình mừng rỡ, ông ta tiến lên một bước muốn kéo Nhược Ly nhưng Nhược Ly lắc mình một cái tránh thoát, thấy ông ta không có ác ý mới không ra tay hạ độc thủ.

Nàng luôn cảm thấy người này rất quen mặt, nhưng hình như nàng rất chán ghét người này, giống như người này đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ với nàng, nhưng mắt một lúc cũng không nhớ ra được.

"Hài tử ngoan, ta chính là phụ hoàng của ngươi!" Thiên đế dịu dàng nói, khóe mắt lóe lên nước mắt kích động. Nhược Ly khẽ cau mày, cảm thấy buồn cười, ông ta đang nói cái gì? Nói ông ta là phụ hoàng của nàng sao? Ý kia không cần nói cũng biết, nàng chính là nữ nhi của Thiên đế?

"Nhưng mà, làm sao trên người ngươi lại có yêu khí, ngươi là tiên thể mà?." Thiên đế kinh hô, lại muốn tiến lên một bước, tuy nhiên lại bị Nhược Ly dùng một lực tinh thần khổng lồ cản lại, ông ta thấy vậy cũng không mạnh mẽ đột phá, mà chỉ thử nói: "Cùng phụ hoàng về nhà có được không?"

Nhược Ly càng nhủ chặt chân mày, trên mặt lộ vẻ khó xử, ngay cả đầu cũng cảm thấy hơi đau, Dạ Ly Lạc đứng bên cạnh vừa thấy liền tiến lên ôm lấy Nhược Ly, để cho nàng tựa vào người mình.

Hắn cũng cảm thấy khó có thể tiếp nhận, hắn biết Nhược Ly là Thiên nữ của Thiên giới, chỉ không ngờ nàng lại là nữ nhi của Thiên đế, chuyện này. Bọn họ cho rằng nàng chỉ là con của một tiên nhân nào đó trên Thiên giới, không ngờ.

Nhược Ly im lặng một lát, sau đó quay đầu lại cười với Dạ Ly Lạc một cái, coi như là an ủi: "Lạc, ta muốn đi Thiên giới một chuyến, chung quy ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, trở về đó biết đâu lại nhớ lại được những ký ức trước đây."

Dạ Ly Lạc vốn định ngăn cản nhưng khi nhìn ánh mắt kiên định của Nhược Ly lại không thốt được nên lời, đành gật đầu đồng ý, hắn tin tưởng Nhược Ly có thể tự mình xử lý tốt chuyện này, hơn nữa hắn và Nhược Ly còn tâm ý tương thông nên nếu nàng có chuyện gì, hắn cũng có thể xuất hiện trước tiên để cứu nàng, coi như cũng bớt đi nỗi lo về sau.

Nhược Ly cùng Thiên đế tiến vào Thiên giới, tất cả mọi chuyện đều quá thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến Nhược Ly có chút không thoải mái, đáng tiếc nàng còn chưa kịp phản ứng, Thiên đế lại đột nhiên ra tay. Nhược Ly nhất thời lo lắng phòng bị nên cũng không tránh kịp, tuy nàng đối với vị Thiên đế này có phòng bị, nhưng vẫn cảm thấy bọn họ chảy chung dòng máu nên chắc ông ta sẽ không ra tay, nhưng nàng vạn vạn không ngờ rằng Thiên đế lại thật sự xuống tay với nàng.

Nhược Ly bị Thiên đế đánh ngã xuống đất, lúc trước vì trợ cứu Dạ Mị cũng Dạ Quý nên yêu khí đã bị hao tổn quá lớn, lúc này lại phải chịu một ngoại lực lớn như thế nên không chống đỡ nổi mà ngất xỉu.

Ngay lúc nàng hôn mê trong lòng cũng tràn đầy bi phẫn, vị phụ thân ruột thịt này không ngờ lại đối xử với nàng như thế, thật còn không bằng heo chó, nàng nhất định sẽ không tha thứ cho ông ta một cách nhẹ nhàng đâu!

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Nhược Ly cũng không cảm thấy thân thể đau đớn nữa mà chỉ cảm thấy giống mình đang ở trong một cái lò luyện âm áp, thân thể dần dần khôi phục, ý thức cũng dần dần tỉnh táo lại. Toàn thân được bao bọc trong một cỗ áp chế thoải mái không nói nên lời giống như căn bản nàng chưa từng bị thương.

Nhược Ly thử chậm rãi mở mắt ra, nàng phát hiện thân mình đang ở trong một mảnh ánh sáng màu vàng trong, nàng cúi đầu nhìn qua thân thể của mình, lại vận chuyển yêu khí trong người thì thấy cũng không có bất kỳ nơi nào khó chịu, tất cả công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Nhược Ly không khỏi thì thào nói: "Ta đã chết sao?" Nàng vừa thốt lên liền nghe thấy một giọng nói dịu dàng hiền hoà vang lên bên tai: "Không, con à, con chưa chết, con còn sống, chỉ là thân thể của con đang ở trong lĩnh vực do linh lực cuối cùng của ta thành lập được mà thôi."

Nhược Ly toàn thân chấn động vội ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy ở bên cạnh mình có một một mỹ nữ phong hoa tuyệt đại đang lơ lửng, nàng cảm thụ năng lượng âm áp kia là từ trên người đối phương truyền tới, nàng không khỏi sinh ra một loại cảm giác thân thiết không rõ, mà khuôn mặt của bà ấy và nàng thật sự là quá giống nhau, nàng không nhịn được run giọng hỏi: "Bà là ai? Cái gì gọi là một chút linh lực cuối cùng của bà chứ?"

Nữ nhân giống như nữ thần kia khẽ cười nói: "Ta là Thiên nữ đời trước của thiên giới, mà con, con nên gọi ta." Dừng lại một chút, trong mắt bà dâng lên một tầng hơi nước, chậm rãi nói: "Con nên gọi ta là mẫu thân."

Nhược Ly nghe vậy cảm thấy chuyện mình phỏng đoán trước kia không hề sai, nhưng nghe chính miệng người của Thiên giới nói ra nàng vẫn cảm thấy có hơi khó tiếp nhận, toàn thân nàng chấn động, thất thanh nói: "Cái gì? Ta...ta phải gọi bà là mẫu thân sao? Điều này, điều này làm sao có thể?"

Hai hàng nước mắt từ trên khuôn mặt người kia chảy xuôi xuống, bà nện ngào nói: "Ta không nói dối đâu, con nên gọi ta là mẫu thân, bởi vì con là nữ nhi duy nhất của ta!"

Nhược Ly hoàn toàn mờ mịt, vừa rồi mới xuất hiện một tên phụ hoàng ác độc, lúc này lại nhảy ra một người mẫu thân, ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc nàng phải nên làm như thế nào, toàn thân nàng hơi run rẩy: "Ồ, đây tốt cùng là chuyện gì, sao ta lại đột nhiên biến thành nữ nhi duy nhất của Thiên đế, mà tại sao ông ta lại muốn hại ta, bà nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đây là chuyện gì xảy ra?"

Nữ nhân kia thở dài một tiếng sau mới chậm rãi nói, chỉ là giọng nói rất nện ngào, hiển nhiên là cũng không kim hãm được: "Ta đương nhiên muốn nói rất nhiều chuyện với con nhưng ta không có bao nhiêu thời gian, ta đã dùng chút linh lực cuối cùng để có thể dùng linh hồn ở đây đợi con, cũng là vì có một ngày có thể nói cho con biết chân tướng của sự thật. Bây giờ cũng nên khôi phục trí nhớ cho con rồi."

Nữ nhân kia chậm rãi ưu nhã nâng tay phải lên, tức thì Nhược Ly chỉ cảm thấy có một bóng dáng thoáng lên trước mắt, nữ nhân kia cũng đã đi tới trước mặt nàng, Nhược Ly muốn phản kháng, tuy nhiên nàng cảm thấy cả người một chút hơi sức cũng không có, ngón tay của nữ nhân kia đặt ngay tại mi tâm của nàng "Khôi phục đi!"

Một điểm ánh sáng từ đầu ngón tay nữ nhân ảo ảnh lóe sáng, Nhược Ly lập tức cảm giác trong đầu mình giống như bị cự chùy mãnh liệt đập một cái, kịch liệt đau đớn nhất thời bao lấy toàn thân, khiến nàng không tự chủ được kêu thành tiếng.

Những hình ảnh mơ hồ giống như ảo ảnh lúc trước xuất hiện trong đầu dần trở nên rõ ràng, một màn tiếp một màn thoáng qua trước mắt. Ý thức cũng mở rộng vô hạn để dung nạp trí nhớ bất thành linh này.

Đầu nàng đau đớn vô cùng, nước mắt cũng không nhịn được chảy ra, người nam nhân kia, người nam nhân kia là phụ thân trên danh nghĩa của nàng, rốt cuộc ông ta đã làm cái gì?

Sao nàng lại có thể quên, mẫu thân bị đóng đinh trên Thiên trụ để làm kết giới một cách vô cùng bi thảm, nàng bây giờ hối hận đến chết đi được, oán hận mình nóng nảy, tại sao nàng có thể quên mẫu thân cũng thù hận của mình, tại sao có thể quên cừ hận của mình?

"Không --" Nhược Ly khổ sở hô to, vô số tia điện màu đen vây quanh thân thể của nàng không ngừng tàn sát bừa bãi. Khiến cho các đám mây khắp xung quanh đều kịch động.

Nhược Ly than nhẹ một tiếng, hai tay quét qua, đám mây xung quanh mới khôi phục bộ dáng lúc trước, lúc này Nhược Ly cũng đã từ từ khôi phục bình thường, không hề co quắp nữa nhưng trong mắt nàng lại tràn đầy vẻ mê mang.

Nhưng sự mê mang lại từ từ bị hận ý thay thế, trong đôi mắt nàng là nỗi bi ai thê lương đến tận xương tủy, ánh mắt như thế khiến mẫu thân Nhược Ly cũng cảm thấy khô sở, bà đột nhiên thấy hối hận vì đã khiến Nhược Ly nhớ lại những điều trước kia, rốt cuộc có đúng hay không, có còn ý nghĩa gì hay không?

Bà vội ôm Nhược Ly vào trong lòng mình, chán nản nói: "Là mẫu thân có lỗi với con, mới khiến con phải khổ sở như vậy, ta thật sự hi vọng có thể đem nỗi khổ sở của con san hết lên người mẫu thân! Nhưng con à, nếu như mẫu thân không nói cho con biết tất cả thì không biết tên phụ hoàng âm độc kia sẽ lợi dụng con làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì, cho nên con ngoan, sau này có khai chiến cũng không cần phải xuống tay lưu tình với ông ta, nếu không người bị thương tổn chỉ có thể là con, mẫu thân thật không đành lòng."

Nhược Ly lúc này cũng đã bình tĩnh lại, nàng rúc vào trong lòng mẫu thân, lạnh nhạt nói: "Mẫu thân, tại sao lại như vậy, người thiện lương như người tại sao lại gặp phải loại người như ông ta, thế đạo này thật là không công bằng."

Nhược Ly biết đây thời khắc cuối cùng nàng được ở bên mẫu thân, thân thể của mẫu thân thật ra chỉ là ảo ảnh, đợi đến chút linh lực cuối cùng này bị tiêu tán, mẫu thân của nàng cũng sẽ biến mất hoàn toàn trên thế giới này.

Linh hồn bị đóng đinh ở Thiên trụ trọn đời không được siêu sinh, không được đầu thai, không được giải thoát, tan thành mây khói, đến cuối cùng cũng không còn tồn tại.

Đó sự tàn nhẫn đến mức nào, tàn nhẫn đến mức nào?

Vừa nghĩ tới đó nội tâm của nàng lại không thể bình tĩnh, cảm thấy nhất định phải hủy diệt cái gì đó thì mới có thể thoải mái. Nhưng được mẫu thân ôm trong ngực lại khiến nàng thấy rất ấm áp, không dễ cho nàng lại cảm thấy mình muốn giết người.

Nhược Ly đột nhiên đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, con biết rõ trong thân thể mình còn có linh khí Tiên giới bị phong ấn, người hãy trả lại thần lực cho con đi. Con muốn cùng Thiên Đế quyết chiến một phen. Con muốn phá hủy Thiên trụ của Thiên giới, trả lại sự yên bình cho các người!"

Mẫu thân của Nhược Ly chấn động, thê lương nói: "Con à, sao con phải khổ sở như vậy chứ? Chẳng lẽ con không biết bây giờ con đã là yêu thể, làm sao đột nhiên có thể hấp thu nhiều linh khí Thiên giới như vậy, còn chưa bao giờ có người làm được như thế, vạn nhất nếu có cái gì bất trắc."

Nhưng Nhược Ly lại lạnh lùng nói: "Mẫu thân, chẳng lẽ người muốn con cả đời phải sống trong khổ sở, ông ta và con chỉ có một người có thể còn sống!"

Trong ánh mắt mẫu thân nàng tràn đầy vẻ phức tạp, mặc dù bà muốn Thiên đế chết, nhưng bà thật sự không muốn nữ nhi của mình mạo hiểm. Nhưng với tính tình của Nhược Ly, bà cũng biết một khi nàng đã quyết định thì nhất định sẽ làm cho bằng được, huống chi đây là còn là một lần duy nhất, cũng là một cơ hội cuối cùng có thể giúp nàng mở ra phong ấn, nếu như bỏ qua thì sức mạnh không lồ trên người nàng nhất định sẽ vĩnh viễn bị phong bế, như

vậy cũng không công bằng với Nhược Ly.

Huống chi, coi như Nhược Ly không gây hấn đánh nhau với Thiên đế một trận, Thiên đế cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, mà ông ta có thực lực sâu không lường được, cho dù có Âm vương giúp một tay, cũng không biết có thể đánh thắng được ông ta hay không, nếu như nhất định là số mạng bị chém giết, vậy không bằng liều lĩnh đánh cuộc một phen, nói không chừng còn có thể có một phần thắng.

Mẫu thân Nhược Ly cắn răng một cái, sau khi suy nghĩ sâu xa nửa ngày cuối cùng cũng trầm trọng gật đầu, nói: "Được rồi, chỉ là, con nhất định không thể hành động theo cảm tính, thời khắc đều phải lấy tính mạng của mình làm trọng, hơn nữa phải chờ Âm vương, nếu không hậu quả không thể lường trước được đâu."

Nhược Ly nặng nề gật đầu, nàng biết chuyện như vậy nhất định sẽ có nguy hiểm nhưng nàng cũng tin tưởng nàng nhất định có thể vượt qua, hóa nguy thành an, vì chính nghĩa luôn luôn chiến thắng.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, khẽ thở dài: "Mẫu thân, con nhất định sẽ báo thù cho người! Tin tưởng con, con yêu người! Con hi vọng người có thể được giải thoát, mẫu thân."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Trận chiến cuối cùng!

Edit + Beta: Hà Phương

Mẫu thân Nhược Ly vừa nghe thấy lời này thì toàn thân chấn động, bà lâm bầm: "Có lẽ đây chính là nghiệp chướng, nhưng con à, con nhất định phải cẩn thận!" Nói xong thân thể của bà dần dần trở nên trong suốt, bà lại lâm bầm đọc lên một loại chú ngữ phức tạp tức thì trong không trung xuất hiện một cái hắc động lớn, hắc động giống như nước xoáy kịch liệt chuyển động, năng lượng khổng lồ kia không ngừng hấp xả chung quanh đám mây.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng màu đen từ trong hắc động bắn ra, chính xác chiếu thẳng vào đỉnh đầu Nhược Ly, nàng chỉ thần nhiên mỉm cười nghênh đón năng lượng vốn thuộc về mình. Ánh sáng màu đen chợt lóe sáng hoàn toàn bao bọc lấy thân thể của nàng vào bên trong.

Mẫu thân Nhược Ly không ngừng lâm bầm đọc chú ngữ, chỉ thấy ở bên trong ánh sáng màu đen có một ký hiệu thiên sứ khổng lồ màu vàng kim, nó xuất hiện sau lưng Nhược Ly, thân lực khổng lồ từ ký hiệu dần dần tản ra. Năng lượng khổng lồ này đã tiêu hao một lượng lớn linh lực của mẫu thân Nhược Ly khiến bà cũng có chút không chịu nổi, suýt nữa thì tiêu tán.

Ánh sáng kịch liệt vận vẹo, từng tia lôi điện màu vàng không ngừng vây quanh ánh sáng màu đen tàn sát bừa bãi. Mẫu thân Nhược Ly dựa vào một tia linh lực cuối cùng để không bị tiêu tán, bà nhìn ánh sáng màu đen trước mặt mà ngây ngẩn cả người, chính bà cũng không biết để cho nữ nhi của mình khôi phục lại sức mạnh nguyên bản rốt cuộc là đúng hay sai. Bà cũng không nắm rõ sau khi yêu lực cùng tiên lực dung hợp đến tột cùng có thể tạo ra bao nhiêu năng lượng. Hiện tại bà cảm thấy hơi sợ, đúng, hơi sợ, bà vừa lo lắng cho nữ nhi mình sẽ cùng với vị Thiên đế vô tình vô nghĩa kia đánh nhau đến chết đi sống lại, cũng vừa lo lắng Nhược Ly cũng lúc chịu hai loại năng lượng khiến cơ thể nhất thời không tiếp thu được, sẽ bị năng lượng khổng lồ này làm cho tiêu tán.

Ánh sáng màu đen xuất hiện lần nữa nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể Nhược Ly, ánh sáng màu vàng vừa nhập vào cơ thể nàng chợt lóe sáng, kim quang trong nháy mắt bị ánh sáng màu đen cắn nuốt.

Thần sắc Nhược Ly toát lên vẻ thống khổ, hai hàng lông mày nhíu chặt giống như đang vũng vầy, cuối cùng trải qua thời gian khoảng mười phút, hàng lông mày của nàng dần giãn ra, cùng lúc này sau lưng của nàng xuất hiện hai cánh chim khổng lồ, hình thái cánh chim có mấy phần giống với thiên sứ Thần giới nhưng lại có vẻ lớn hơn rất nhiều. Cánh chim thu hẹp ở sau lưng, cơ hồ che phủ toàn bộ thân hình Nhược Ly, kỳ lạ nhất là, hai cánh chim to lớn này lại có màu vàng.

Nhược Ly vươn tay cảm Ngân vũ đã trở nên mạnh mẽ hơn, nàng cảm nhận được sức mạnh trước nay chưa từng có, tu vi của nàng đã tiến thêm một bước mới, hơn nữa cũng không phải một sức mạnh của Yêu giới cộng với một sức mạnh của Thiên giới tăng lên, mà đó là sự dung hợp năng lượng khổng lồ của hai giới Thiên-Yêu.

"Mẫu thân. . . ." Nhược Ly mắt đỏ hoe nhìn mẫu thân mình đang từ từ trở nên trong suốt, nàng cắn môi muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt của mẫu thân, nhưng cánh tay nàng lại đột nhiên xuyên thấu thân thể của bà.

"Con ta, con đường sau này con muốn đi ta không ngăn cản, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ không nên bị thù hận che mờ, cuộc đời của con phải thật vui vẻ!" Bà nở nụ cười nhạt nhòa, yêu thương vươn tay đặt trên đầu Nhược Ly, nhưng không có cách nào chạm vào nàng được nữa.

Ánh sáng màu vàng dần dần tụ tập trên người mẫu thân Nhược Ly, sau đó những ánh sáng kia đột nhiên tứ tán, từ này trở về sau nàng sẽ không còn được gặp lại mẫu thân của mình nữa.

Nhược Ly đỏ mắt nhưng nằng cố nén không khóc, sau đó xoay người lại, trong mắt lộ ra sự quyết tuyệt, sau này bất cứ giả nào nàng cũng phải còn sống, vui vẻ mà sống.

Thiên đế bị vây ở ngoài kết giới đã hơn nửa ngày, sau khi tức giận qua đi ông ta mới dần dần phát hiện kết giới này rất ảo diệu, đây là một kết giới rất chắc chắn, giống hệt như kết giới bảo vệ một giới, vô cùng chắc chắn và tuyệt đối không có cách nào công phá. Để tạo ra một kết giới như vậy cần phải có một năng lượng to lớn cơ hồ là không thể tưởng tượng nổi, nhưng ông ta thật sự là không hiểu rốt cuộc là ai lại đột nhiên bày ra kết giới này để cứu Nhược Ly một mạng, hơn nữa rốt cuộc trong kết giới có những gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao ông ta lại cảm thấy có một lượng lớn linh lực đang lưu động?

Nhưng ông ta có thể khẳng định được một điều là kết giới này tất nhiên sẽ không chống đỡ được trong thời gian lâu, nghĩ tới đây Thiên đế quát bảo chúng binh lính Thiên giới ngưng lại việc công kích kết giới, bình tĩnh chờ đợi, yên lặng theo dõi biến hóa.

Phán đoán của ông ta rất chính xác, theo thời gian trôi qua năng lượng kết giới càng ngày càng yếu, binh lính bên ngoài kết giới Thiên giới cũng toát ra vẻ mặt lo lắng, họ đang không ngừng tập trung tiên lực, hình như chỉ chờ kết giới vừa biến mất liền lập tức phát động công kích.

Thiên đế hừ lạnh, trong lòng cũng vui vẻ, kết giới này phong bế tất cả chuyện của Nhược Ly ở bên trong nên cũng ngăn trở Dạ Ly Lạc cảm ứng được sự nguy hiểm của Nhược Ly, chuyện này ngược lại trợ giúp ông ta rất nhiều.

Chỉ cần lát nữa kết giới vừa vỡ, ông ta liền lập tức chém giết Nhược Ly để phòng hờ Dạ Ly Lạc tới quấy rối, hơn nữa để phòng ngừa vạn nhất, ông ta còn thiết kế xung quanh nơi đây một đại kết giới. Chốc nữa, tốt nhất là Dạ Ly Lạc không cảm ứng được Nhược Ly gặp nguy hiểm, nếu hấn cảm thấy, ông ta sẽ không dùng Nhược Ly thật dễ uy hiếp hấn mà chính là giết chết Nhược Ly, sau lại dùng Nhược Ly giả để đối phó Dạ Ly Lạc, ông ta suy tính như vậy thì thấy mọi chuyện thật là dễ dàng.

Sau khi thấy kết giới trước mặt từ từ mà trở nên yếu ông ta mới lạnh lùng nói: "Mọi người chú ý, một khi kết giới biến mất, lập tức toàn lực đánh giết phản nghịch Thiên giới -- Nhược Ly, mà bất kể từ trong đi ra sinh vật nào khả nghi nào đều giết chết không chừa một mống."

"Vâng, Thiên đế." Bọn thiên binh đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi, nếu bọn họ có thể ở nơi này lập được công lao nhất định sẽ được thăng chức rất nhanh, chỉ cần tiêu diệt Nhược Ly - Yêu Hoàng của Yêu giới, tam giới lập tức hoàn toàn trở thành địa bàn của bọn họ.

Rốt cuộc, năng lượng để chống đỡ kết giới không thể trụ được nữa, ánh sáng chợt ảm đạm xuống, chỉ chớp mắt toàn thân Thiên đế đã vỡ trang đầy đủ, ông ta cảm trường thương màu vàng trong tay sau đó vurun tay sờ xuống bộ khôi giáp của mình, ánh sáng sắc lạnh trong con ngươi thâm thúy bắn ra bốn phía, chỉ cần năng lượng phòng ngự biến mất cũng chính là lúc ông ta quyết chiến với Nhược Ly, với thực lực của thiên nữ Thiên giới, ông ta tự nhiên sẽ không để nàng được sống.

Ngay vào lúc này, đột nhiên trong kết giới xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ màu đen, một sức mạnh dồi dào đẩy toàn bộ Thần tộc bao gồm cả Thiên đế ở bên trong cửa thối lui liên tiếp khỏi mười bước xa mới ngừng lại.

Vòng xoáy màu đen đột nhiên xuất hiện, lúc đầu Thiên đế có cảm giác người tới là người của mình, thế nhưng khi lúc ông ta cảm nhận được năng lượng khổng lồ kia thì trong lòng không khỏi rét lạnh, mặc dù hào quang màu vàng óng này có chút giống ánh sáng năng lượng Thiên giới, nhưng năng lượng cường đại như vậy ở Thiên giới ngoại trừ ông ta ra vẫn chưa có người nào có được, hơn nữa năng lượng khổng lồ này mặc dù có màu vàng nhưng lại ẩn chứa hơi thở thuộc về Yêu giới.

Sắc mặt Thiên đế biến hóa, trong mắt lóe lên sự kinh sợ, hơi mất đi sự trấn tĩnh nói: "Chẳng lẽ Nhược Ly đã khôi phục toàn bộ tiên lực của Thiên nữ Thiên giới sao?" Ông ta không nhịn được tự lẩm bầm nói: "Nhưng tiên lực của Thiên giới và yêu lực của Yêu giới làm sao có thể hợp hai làm một, tại sao nó không làm tên phản tặc đó chết đi?"

Năng lượng màu vàng óng chợt yếu bớt, Nhược Ly cảm Ngăn vũ trong tay xuất hiện ngay giữa chúng tiên. Toàn thân nàng tản ra ánh sáng màu vàng mãnh liệt khác thường, khí thế khổng lồ kia khiến trái tim Thiên đế không khỏi run lên.

Thiên đế vẫn luôn nhận định Nhược Ly chính là cường địch cho dù nàng chính là huyết nhục của mình, ông ta không hề có một chút tình cảm nào với nàng. Đối với kinh địch ông ta vẫn luôn rất kiêng kỵ.

Thấy Nhược Ly đột nhiên trở nên cường đại, Thiên đế cười lạnh nói: "Thật không ngờ! Ngươi lại có thể dung hợp được cả tiên lực Thiên giới cùng yêu lực Yêu giới, không hổ là thiên nữ của Thiên giới, nữ nhi của ta!" Thiên đế lại thừa nhận nàng là nữ nhi của ông ta, nhưng ngay tại lúc này ông ta không quan tâm cái gì là xấu hổ nhục nhã, dù sao đại chiến sắp tới tranh thủ làm giảm khí thế của nàng xuống, hơn nữa còn phải khiến nàng công theo tội danh giết chết phụ thân.

Thiên đế tiếp tục nói, lúc này sớm mất đi tư thái ôn tồn nho nhã, giọng nói tràn đầy châm chọc và chán ghét: "Ta thật sự sai rồi. Mạng của ngươi thật lớn! Đến bây giờ cũng không chết. Xem ra, ban đầu ta xuống tay vẫn còn nhẹ lắm. Chỉ là, nếu hôm nay đã như vậy, ngươi lại là nữ nhi của ta, ta không so đo tội danh phản bội của ngươi nữa, như vậy đi, chỉ cần ngươi lại trở lại Thiên giới, cam nguyện trở thành thủ hạ của ta, ta sẽ để cho ngươi ngồi ở vị trí dưới một người trên vạn người. Như thế nào?"

Đối mặt cường địch, đại não của Thiên đế đã khôi phục sự tỉnh táo. Hắn cảm giác được một cách rõ ràng, hôm nay Nhược Ly có thể dung hợp được hai lực lượng để sinh ra uy lực khổng lồ như vậy, hơn nữa thêm Dạ Ly Lạc có thể chạy tới, một khi ông ta cùng nàng động thủ, sợ rằng hôm nay chưa chắc có thể lấy được phần thắng. Vì thắng lợi cuối cùng, ông ta không thể không lên tiếng lung lạc Nhược Ly, đến lúc đó cùng liên thủ đối phó Dạ Ly Lạc, cuối cùng sẽ giết chết nàng.

Nhược Ly lơ lửng trong không trung, lạnh nhạt nhìn Thiên đế, lạnh lùng nói: "Thù hận giữa chúng ta cũng không phải có thể dễ dàng rửa sạch. Thù của mẫu thân ta nhất định phải báo, mà ông, nhất định nợ máu phải trả bằng máu! Giữa chúng ta trừ chiến đấu, sẽ không còn gì khác nữa. Hôm nay kết quả duy nhất chính là ông không chết thì ta phải lia đời!"

Thiên đế vừa nghe mặt liền biến sắc, ông ta hiểu được, hôm nay không thể làm tốt rồi nhưng ông ta không muốn dễ dàng buông tha như vậy, lạnh lùng nói: "Được, đã như vậy hãy để cho chúng ta quyết một trận tử chiến, trước khi ta và Thiên nữ chưa phân thắng bại, ai cũng không được phép ra tay." Ông ta hạ lệnh như vậy là có mục đích, nàng biết nếu như ông ta đánh không lại nàng thì những người khác cũng đều chỉ đánh đám giả bộ, căn bản dùng để chỉ trích nàng nhằm khiến nàng phân tâm.

Hộ vệ Thiên giới cấp tốc lui về phía sau, nếu đã nhận được mệnh lệnh bọn họ phải nhanh chóng tuân theo, nếu không đến lúc đó Thiên đế trách tội, bọn họ dám đương không nổi, hơn nữa bọn họ cũng đều biết một khi Nhược Ly cùng Thiên đế giao thủ, tất nhiên sẽ sinh ra lực phá hoại không lồ.

Nhược Ly và Thiên đế bay lơ lửng ở giữa không trung, cách xa nhau một khoảng cách đang nhìn nhau, trung gian dần dần tụ tập một oán niệm khổng lồ.

Hai người không tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, một mũi sắc nhọn màu xanh dương tựa như ảo mộng chợt lóe sáng, đôi cánh màu trắng bạc của Thiên đế nhanh chóng mở rộng ra rồi đột nhiên gia tăng tốc độ, sau đó chợt lóe lên trước người Nhược Ly.

Hai người trên không trung đổi vị trí, bởi vì tốc độ quá nhanh, khi bọn họ hoàn toàn bất động thì trong không trung phát ra một tiếng đình, một làn sóng va chạm cực lớn từ vị trí bọn họ mới vừa rồi giao thủ chợt phóng ra dày đặc, trong nháy mắt tràn ngập đến mọi góc ngách xung quanh.

Thật ra ngay tại thời điểm Thiên đế phát động công kích, Nhược Ly đã âm thầm vận dụng Hàn Băng, chỉ trong nháy mắt hóa giải sự công kích mạnh mẽ kia.

Lần thứ nhất giao thủ, bọn họ cũng không có ai chiếm được tiện nghi. Trong lòng Nhược Ly hơi động, xem ra không thể xem thường sức mạnh của ông ta.

Trường thương trong tay Thiên đế thật sự rất mạnh mẽ! Nhược Ly âm thầm cảm thán, nhưng đến lúc này thì nàng không thể lui về sau nữa, hơn nữa bên ngoài còn có kết giới khổng lồ, Dạ Ly Lạc nhất thời không thể cảm ứng được nàng, mà dù có cảm ứng được thì chắc hẳn bên ngoài Thiên giới nhất định là nguy cơ tứ phía, Dạ Ly Lạc muốn chạy tới chắc hẳn phải hết sức khó khăn.

Nhược Ly âm thầm cảm thán, xem ra mẫu thân của nàng lo lắng cho nàng là cần thiết, hôm nay nàng muốn chiến thắng Thiên đế, nhất định phải không tiếc tánh mạng, liều mạng mới được.

Chi khí của Thiên giới rõ ràng tăng cường lên rất nhiều, trường thương Thiên giới trong tay Thiên đế phát huy ra uy lực to lớn, chi khí khổng lồ của Thiên giới trong khoảnh khắc bao phủ thân thể của Nhược Ly, mấy đạo hào quang màu u lam mang theo năng lượng khổng lồ đâm về hướng Nhược Ly.

Sự lạnh lẽo trong mắt Nhược Ly lên đến cực điểm, một tay nàng cầm Ngân vũ nghênh đón trường thương của Thiên đế. Ngân vũ màu vàng quơ múa ra vòng xoáy màu vàng óng, bao phủ tất cả hào quang màu u lam ở bên trong, hai cổ lực lượng kịch liệt đánh thẳng vào, kéo theo sức mạnh cực đại như nước xoáy, trong tiếng ầm ầm nổ vang, thân thể Nhược Ly cùng Thiên đế đồng thời bị chấn động phải bay ngược về phía sau.

"Thiên -- giới -- trường -- thương!" Thiên đế sâu kín hô lên, mang theo hơi thở âm hàn, ánh sáng màu u lam khổng lồ chợt bỏ tới Nhược Ly.

Nhưng lần này Nhược Ly không hề lùi bước, nàng thân nhiên quơ múa Ngân vũ, kéo theo sự lưu động không khí khổng lồ trực tiếp nghênh đón đòn tấn công của Thiên đế.

Ngay trong tia sáng lóng lánh, trong tiếng nổ vang ầm ầm hai người lần nữa bị đẩy lùi ra sau, chỉ là lần này Thiên đế cũng không cho Nhược Ly có cơ hội thở dốc, "Vạn -- ánh -- chi -- tông --" Thiên đế đột nhiên hóa ra vô số phân thân từ bốn phương tám hướng vọt tới chỗ Nhược Ly.

Nhược Ly không ngừng quơ múa Ngân vũ, bởi vì một khi nàng ngừng lại nhất định sẽ bị phân thân ảo giác này làm cho mê hoặc, đến lúc đó chỉ sợ bất chấp bên này không lo được bên kia, chắc chắn sẽ lâm vào nguy cơ.

Nhược Ly cùng Thiên đế đứng cách nhau một khoảng khá xa nhìn nhau trừng trừng, hô hấp của bọn họ trở nên dồn dập, trên bả vai Nhược Ly xuất hiện một vết thương, mà Thiên đế cũng không có tốt hơn bao nhiêu, trước ngực của ông ta cũng bị vết roi Ngân vũ đã thương.

Hai người trên không trung không ngừng giằng co, đều tập trung vận dụng linh lực của mình nhằm hóa giải năng lượng do đối phương đánh vào trong cơ thể.

Mặc dù vết thương của Thiên đế sâu hơn, nghiêm trọng hơn Nhược Ly, nhưng năng lực hồi phục của ông ta lại mạnh hơn nàng, cho nên hai người cơ hồ đồng thời khôi phục, hiển nhiên thể lực ngang nhau.

Sắc mặt Thiên đế hết sức khó coi, tay trái ông ta nắm trường thương, trầm mặt nhìn nàng rồi khẽ nheo mắt lại, hiển nhiên đã mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Ông ta biết rất rõ ràng nếu hôm nay muốn thắng nàng e rằng phải trả một cái giá không hề rẻ chút nào, là do trước đây ông ta đã quá kinh thường nữ nhi này.

Nhược Ly cũng biết đã đến thời khắc sinh tử, trong đôi mắt nàng không hề lộ ra chút tình cảm nào, toàn bộ tinh thần đều đặt hoàn toàn vào Ngân vũ trong tay, thần lực khổng lồ màu vàng óng ngưng tụ lại và không ngừng tăng lên, con ngươi màu đỏ trong mắt ẩn chứa sát ý mãnh mẽ và tràn đầy khí phách, giống như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, khát vọng máu tanh.

Thiên đế cũng nổi giận, ông ta đã xưng bá Thiên giới mấy ngàn năm vậy mà hôm nay lại bị một hậu bối vũ nhục, sao ông ta có thể chịu được? Ông ta khề neo mắt lại lộ ra sự hung tàn trong xương tủy, hiển nhiên ở phương diện này Nhược Ly hoàn mỹ thừa kế sự tàn nhẫn của ông ta, "Hôm nay, ta nhất định khiến ngươi trở thành một thành viên trong Thiên Trụ."

Nhược Ly cũng không vì Thiên đế đột nhiên tỏ thái độ mà trở nên khuất phục, nàng thờ ơ nói: "Vậy thì tới đi, xem xem ông có bản lĩnh khiến ta chôn vùi ở chỗ này hay không. Nhưng ta có thể xác định, hôm nay nhất định là ngày ta báo thù cho mẫu thân!" Đồng thời, khí thế hai người chợt tăng lên, trải qua lúc trước thử dò xét lẫn nhau, lúc này mới chính thức triển khai trận quyết chiến sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đánh bại Thiên đế

Nhược Ly cau mày nhìn về phía Thiên đế đối diện, trường thương trong tay ông ta lóe lên ánh sáng màu vàng kim, khí thế không ngừng tăng lên.

Ngay trên mâu trượng màu vàng kim lại không phải hiện lên hình cái đầu thiên sứ Thiên giới mang vẻ tinh khiết, mà nó giống hệt như phù chú có hình hoa văn là những cái đầu ác ma.

Chân mày Nhược Ly càng nhíu sâu hơn, nhớ tới lúc trước Dạ Mị và Dạ Quỷ cũng từng bị những tên sát thủ quý dị phục kích, trong lòng nàng càng thêm khinh bỉ Thiên đế, xem ra thứ ông ta tu luyện chính là một loại linh lực tà ác.

Thiên đế nâng trường thương lên trước mắt mình. Ánh sáng màu xanh lam trên cây trường thương càng trở nên rực rỡ hơn, trong khoảnh khắc bao bọc toàn bộ thân thể ông ta.

Theo uy lực chân chính phát ra từ trường thương màu vàng, tròng mắt thiên đế cũng trở thành màu đỏ sậm, ông ta ngưng mắt nhìn trường thương trước mặt, nhẹ giọng nói giống như đang u mê: "Oán -- niệm -- sóng --"

Một cỗ oán niệm ngập trời từ trong con ngươi màu đỏ sậm của Thiên đế bắn ra tán loạn, ngay lập tức chiếu rọi lên trường thương màu vàng kim trước mặt ông ta, ánh sáng màu xanh lam cũng dần dần trở thành màu đen, linh lực quý dị kia khiến Nhược Ly hết sức kinh ngạc.

Lúc này Nhược Ly mới chú ý tới, trường thương trong tay Thiên đế lại nổi lên các loại hoa văn quái dị, mà theo chú ngữ từ trong miệng ông ta phát ra, những thứ hoa văn quái dị kia giống như có sự sống, từng tiếng gào thét thảm thiết như ầm ầm hiện vang lên.

Nơi họ đang đứng đột nhiên tối đi, từng trận gió lạnh không ngừng phiêu đảng, một vầng ánh sáng lớn màu xanh đen đồng thời bao phủ lấy Thiên đế cùng Nhược Ly, lúc này Nhược Ly chợt cảm giác được sự sợ hãi khác thường.

Những oan hồn bị nhốt trong trường thương tựa hồ đang hướng bọn họ vẫy gọi, thôi thúc giống như một khúc nhạc dạo trước khi quyết chiến, Nhược Ly cau mày, nàng biết loại linh lực tà môn này thuộc loại tà ác nhất nên nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự.

Nhược Ly biết đây chính là trận quyết chiến cuối cùng giữa nàng và Thiên đế, nàng vội vàng tập trung tinh thần, ngay khi Thiên đế phóng thích sức mạnh tà ác không lồ thì bản thân nàng cũng bắt đầu chuyển động.

Ngân vũ trong tay múa lượn như mộng ảo, không ngừng phiêu đảng trên không trung mang theo từng đạo ánh sáng màu xanh lục, mang theo lửa hồ ly mới luyện thành của nàng, ánh sáng giống như đóa hoa nở rộ bao phủ lấy thân thể nàng, tạo ra một hệ thống phòng ngự khổng lồ.

Thần lực màu đen xen lẫn với linh lực của Thiên giới, hai cỗ lực lượng của họ bắt đầu dần hợp hai làm một, dẫn đến biến hóa xảy ra, đạo ánh sáng màu xanh lục tỏa ra trên mặt Nhược Ly khiến khuôn mặt nàng trông có vẻ quý dị, lửa hồ ly âm u vây quanh nàng đang kịch liệt biến hóa.

Trường thương trong tay Thiên đế không ngừng sinh ra một loại tà khí từ bốn phương tám hướng đánh thẳng vào tuyến phòng ngự của Nhược Ly. Nhưng ngay khi gặp phải đạo ánh sáng màu xanh lục cùng lửa hồ ly liền bị triệt tiêu, vì vậy cũng không tạo ra được thương tổn thực sự gì cho Nhược Ly.

Nhược Ly vẫn đang không ngừng quơ múa Ngân vũ trong tay, đạo ánh sáng màu xanh lục vẫn duy trì chung quanh thân thể nàng. Chỉ là, như vậy hết sức tiêu hao linh lực, nàng biết nếu cứ tiếp tục thế này e rằng nàng sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn, nhưng nhất thời nàng cũng không tìm được cách nào để đột phá.

Thiên đế vốn đang hết sức có ưu thế nhưng biên giới bên kia lại truyền đến tiếng hỗn loạn, ông ta biết có thể là Dạ Ly Lạc đã cảm ứng được Nhược Ly gặp nguy hiểm nên chạy đến, nhưng ông ta cũng có tự tin, những thủ hạ kia cũng có thể tạm thời cầm chân được Dạ Ly Lạc.

Dù sao hiện tại Tứ đại hộ pháp của hắn đã bị thương mất hai người, căn bản không có lực chiến đấu, mà tứ đại hộ pháp chính là nhược điểm của hắn, Dạ Ly Lạc mặc dù cường đại, nhưng sẽ không đứng yên nhìn hộ pháp của mình chịu chết, cho nên chỉ cần ra sức tấn công hộ pháp của Dạ Ly Lạc, nhất định sẽ kiềm chế được hắn, đây cũng biện pháp lúc trước ông ta đã nghĩ tới.

Trong nháy mắt ông ta miên man suy nghĩ mà phân tâm, Nhược Ly đang một mực tại chờ đợi cơ hội cho nên ngay khi Thiên đế phân tâm Nhược Ly đã phát giác ra.

Nàng không chút do dự cầm chắc Bạc băng mới được tích trữ đầy năng lượng, phi thẳng vào người Thiên đế, tốc độ cực nhanh, trong miệng nàng cũng lầm bầm, lạnh lùng thốt lên: "Trả lại người một chiêu! Nụ -- hôn -- Bạc -- băng--"

Bạc băng tuy rất nhỏ nhưng sức mạnh không hề nhỏ, nó mang theo linh lực thuần chính Thiên giới trên người của Nhược Ly, mang theo khí rét lạnh màu bạc, bất ngờ nhanh chóng đánh về phía Thiên đế.

Nhưng Thiên đế dù sao cũng là thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận đánh cũng không hề run sợ), chỉ trong phút chốc ông ta đã tỉnh táo lại, trong lòng cũng thầm mắng mình tại sao ngay thời khắc này lại có thể phân tâm suy nghĩ chuyện khác? Hơn nữa, kẻ địch lại có thực lực mạnh mẽ không thua gì mình, mà còn là hậu bối của mình, phạm phải sai lầm đơn giản như vậy khiến ông ta có chút khinh thường bản thân.

Nhưng ông ta cũng chỉ do dự một chút, cảm thấy ưu thế làm chủ trận đánh đã mất đi, ông ta nhanh chóng nhìn hướng Bạc băng đang phi tới bên dẹp sự tự trách sang một bên, đưa cây trường thương màu vàng kim mang theo hơi thở tà ác ra ngang trước người, trong miệng ông ta lầm nhảm, trong trường thương màu vàng kim bất chợt dần dần biến thành màu đen mang theo hơi thở tà ác rồi đột nhiên khuếch tán rộng lớn.

Thiên đế cũng không tránh né Bạc băng đang lao tới mà trực tiếp nghênh đón, vòng xoáy màu đen cường đại hướng về phía hào quang màu trắng bạc của Bạc băng, hai cổ lực lượng vừa chạm vào nhau thì Bạc băng bị đánh chệch hướng, Thiên đế cảm trường thương trong tay muốn lợi dụng thời cơ bất ngờ, đánh thẳng vào người Nhược Ly.

Nhưng Nhược Ly lại như không nhìn thấy trường thương càng ngày càng đen đang đâm về phía nàng, đôi tay vẫn như cũ nắm thật chặt Ngân vũ.

Thật ra nàng cũng đang tích trữ năng lượng trong cơ thể nhằm chuẩn bị cho bước cuối cùng liều chết đánh một trận, lửa hồ ly quanh quần khắp cơ thể, ánh sáng màu xanh lục cũng dần dần trở nên lớn, giống hệt như một vòng nước xoáy cực lớn.

Hào quang rực rỡ sáng lên, từng tiếng nổ vang lên kịch liệt khiến Thiên đế cùng Nhược Ly cũng không khỏi nhú mày, hai cổ lực lượng không tương hợp đánh thẳng vào nhau, linh lực trong thân thể Thiên đế và Nhược Ly cũng tương đối tiêu hao, điều này cho thấy nếu không có bên nào bất ngờ giành phần thắng sẽ dẫn đến hai bên cũng bị tổn hại, ánh sáng màu vàng đen cùng ánh sáng màu xanh lá cây trên không trung tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Nhược Ly niệm khẩu quyết càng lúc càng nhanh, đột nhiên sự lạnh lẽo trong mắt nàng dâng lên cực đại, "A --" nàng hét một tiếng, Ngân vũ trong tay múa càng lúc càng nhanh, tạo thành những đao khí vô hình muốn đánh úp về phía Thiên đế, trực tiếp hóa giải một kích cuối cùng của ông ta, hiển nhiên hết sức lợi hại.

Thiên đế âm thầm kinh hãi, nhớ năm đó, ông ta chính là dựa vào một kích này mà đánh bại Thiên đế Thiên giới đời trước để trở thành Thiên đế kế nhiệm. Nhưng hôm nay Nhược Ly lại có thể hóa giải một kích cuối cùng này của ông ta, thật là hết sức khó giải quyết.

Thiên đế chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh phản phệ đến, khiến ông ta không nhìn được lui về phía sau, đang ở thời điểm ngàn quân nguy kịch, ông ta rút ra từ trên người một sợi tơ màu bạc được làm từ sức mạnh của các thể hệ Thiên nữ dùng hộ thân.

Một đạo ánh sáng màu vàng hoàn toàn bao phủ thân thể ông ta, giống như đang ra sức bảo vệ một tiểu hài tử.

Nhược Ly vừa cảm nhận được hơi thở quen thuộc này thì trong nháy mắt giận dữ, hơi thở này không phải của mẫu thân nàng ư? Thiên đế đáng giận này, mẫu thân nàng chết rồi mà ông ta cũng không bỏ qua cơ hội lợi dụng chút hơi thở trên người bà.

Nhược Ly giận dữ, tất cả linh lực ẩn bên trong thân thể đều bị tập trung lại, hiển nhiên sức mạnh trên người nàng lại tăng thêm một tầng.

Thiên đế bị bó buộc bên trong hơi thở của Thiên nữ cũng hơi kinh hoàng, bất quá ông ta vẫn tin tưởng năng lực phòng ngự của mình.

Nhược Ly dĩ nhiên sẽ không cho Thiên đế có cơ hội thở dốc, nàng không hề thu hồi Ngân vũ trong tay, trực tiếp tấn công về phía ông ta, Ngân vũ nhanh chóng xoay tròn, so với đao còn sắc bén hơn, quả thực là chém sắt như chém bùn, hơn nữa Nhược Ly vẫn liên tục không ngừng rót vào linh lực, có thể nói uy lực cực lớn. Nhược Ly một kích trực tiếp đánh tan tám khiên của Thiên đế, bóng dáng Thiên đế lần nữa lại xuất hiện, sắc mặt của ông ta càng ngày càng tái nhợt, Nhược Ly vẫn không buông tha Thiên đế, lại nhanh chóng đánh ra một kích nữa, trực tiếp chém bị thương chân trái của Thiên đế.

Thiên đế bị đòn nghiêm trọng, nhìn không được phun ra ngụm máu tươi, ông ta vội vàng thu hồi trường thương màu vàng đen nhưng rất dễ nhận thấy, ông ta đã không còn khí thế cường đại như lúc đầu nữa.

Khuôn mặt của Thiên đế lúc này trở nên vụn vỡ, cảm hận nói: "Tốt, tốt, tốt lắm. Ta không ngờ bản thân lại bị thương trong tay người."

"Nhưng mà, người cho rằng như thế thì có thể thắng được ta sao? Hôm nay ta nhất định khiến cho người cũng giống như người mẫu thân ngu ngốc của người, vĩnh viễn không bao giờ được siêu sinh!"

Không biết trong miệng Thiên đế mặc niệm cái gì, chỉ thấy vết thương trên người ông ta trong nháy mắt liền khép miệng, hơn nữa khí thế của ông ta lại lần nữa khôi phục, thậm chí còn cường đại hơn lúc trước, ánh sáng trong đôi mắt màu đỏ sậm chợt bộc phát, ông ta như vậy, ngược lại cùng ánh mắt của Nhược Ly hết sức tương tự, không đúng, là ánh mắt của Nhược Ly cùng ánh mắt hiện tại của ông ta giống nhau như đúc, mang theo hơi thở tà ác thích giết chóc, hiển nhiên đây là thực lực tà ác chân chính của Thiên đế.

"Đừng quên, dù sao ta cũng là chúa tể của một giới, người cho rằng chỉ như vậy thì có thể chiến thắng ta sao? Người sai lầm rồi, bằng vào năng lượng hội

tự lại khi ta thống trị Thiên giới, trừ phi người một kích hủy diệt trái tim của ta, nếu không ta vĩnh viễn sẽ không bị thương. Đi chết đi, Thiên -- giới -- biến!"

Năng lực quá lớn, Nhược Ly có chút kinh hoàng múa lượn Ngân vũ trong tay, ở trước người mình bày ra một tầng lại một tầng phòng ngự màu xanh đậm.

Nhưng một kích cuối cùng này của Thiên đế uy lực quá lớn, mặc cho sức mạnh của Thiên giới và Yêu giới kết hợp trên người Nhược Ly cũng đều không thể ngăn trở được sức mạnh tà ác vô biên này.

Lửa hồ ly phòng ngự quanh thân Nhược Ly cũng dần dần biến thành màu xanh nhạt, ánh sáng huy hoàng ban nãy dần dần biến mất, điều này như thông báo rằng tuyến phòng ngự của Nhược Ly đang dần yếu đi.

Trong lòng Thiên đế mừng như điên, một kích cuối cùng này của ông ta cơ hồ tiêu hao toàn bộ linh lực, xem ra có thể thành công tiêu diệt được kẻ địch trước mắt này, mặc dù giá cao không lồ, nhưng không có Nhược Ly này nữa, Dạ Ly Lạc cũng dễ đối phó, chỉ cần một Nhược Ly giả đã đủ khiến Dạ Ly Lạc vĩnh viễn không bao giờ được siêu sinh.

Nhược Ly là cốt nhục của Thiên đế, cho nên muốn mô phỏng để chế ra một Nhược Ly hoàn toàn tương tự cũng không phải là không thể nào, hiện tại Dạ Ly Lạc đang bị Nhược Ly giả cầm chân.

Ở trong kết giới của ông ta, Dạ Ly Lạc sẽ không cảm ứng được liên lạc giữa hai người bọn họ, có lẽ sau khi tiêu diệt Nhược Ly xong Dạ Ly Lạc cũng sẽ bị Nhược Ly giả giết chết, đến lúc đó tứ giới sẽ là vật trong túi ông ta rồi.

Đang lúc ông ta hưng phấn không thôi thì đột nhiên thấy nụ cười khinh thường trên môi Nhược Ly, Thiên đế không khỏi kinh ngạc và cảm thấy lo lắng, Nhược Ly đã gặp phải một kích như thế lại không có chuyện gì, hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng có vẻ như một kích vừa rồi của ông ta căn bản không có tác dụng.

Ông ta lập tức thấy có một dự cảm không tốt, nhưng dự cảm kia đã tới quá muộn, lửa hồ ly khổng lồ quanh thân Nhược Ly đột nhiên sáng lên, bao vây nàng bên trong.

Mặc dù Thiên đế đã phòng ngự nhưng cái gì cũng đã muộn. Ánh sáng màu xanh sẫm bao lấy toàn thân Nhược Ly, thậm chí đã lan tràn đến cả Thiên giới.

Ngân vũ ở trong tay Nhược Ly nhanh chóng múa lượn, trực tiếp biến thành lưỡi dao cứng rắn sắc bén, nhanh chóng đánh úp về phía Thiên đế, phía trên thì bị kẹp bởi kết giới lửa hồ ly khổng lồ, phía dưới là lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt bao vây lấy Thiên đế khiến ông ta không có chỗ nào để tránh né.

Thiên đế muốn giãy giụa nhưng thân lực của Nhược Ly đã tăng lên tới cực hạn, mà linh lực của ông ta sau một kích vừa rồi vẫn kịp chưa khôi phục như cũ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhược Ly phát ra một kích trí mạng.

Hào quang màu xanh lục sâu kín biến mất, lửa hồ ly quanh thân Nhược Ly cũng tắt dần, Ngân vũ trong tay Nhược Ly trực tiếp xuyên thấu qua ngực của Thiên đế khiến trái tim ông ta bị đánh nát.

Toàn bộ thế giới trong nháy mắt an tĩnh, một khắc cuối cùng trước khi Thiên đế nhắm mắt lại, ông ta nhìn thấy Dạ Ly Lạc trên người đầy máu đang chạy như bay đến.

Tại một khắc cuối cùng ông ta than thở một tiếng, ông ta thua, bị đánh bại hoàn toàn, Dạ Ly Lạc không bị Nhược Ly giả mê hoặc, ông ta rất muốn cười phá lên, tuy nhiên ông ta đã không thể cười được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Kết thúc

"Tiểu Nhược Ly, nàng như thế nào?" Dạ Ly Lạc vừa thấy được Nhược Ly liền vội vàng chạy tới, bản thân hắn lúc này cũng đang chịu trọng thương do gặp phải Nhược Ly giả trước cổng Thiên giới.

Hắn căn bản không hề phòng bị nên bị Nhược Ly giả làm cho trọng thương, mặc dù không trí mạng, hơn nữa có thể khôi phục rất nhanh, nhưng vừa rồi hắn mạnh mẽ vận dụng linh lực để tìm kiếm vị trí của Nhược Ly nên bị động căn cơ, lúc này khôi phục đặc biệt chậm, tạm thời là không khôi phục được linh lực.

Lúc này nhìn thấy Nhược Ly không có chuyện gì, gánh nặng trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, nhưng hắn vẫn tự trách bản thân không thể đến giúp nàng.

Nhược Ly nhìn thấy Dạ Ly Lạc người dính đầy máu thì trong lòng cũng hết sức gấp gáp, tiến lên vài bước đỡ hắn, nhớ tới lúc nãy Thiên đế nói dùng Nhược Ly giả để lừa gạt Dạ Ly Lạc nên nàng biết rõ nguyên nhân hắn chịu tổn thương nặng như vậy, cõi đời này nếu như có thể thương tổn được Dạ Ly

Lạc, chỉ sợ chỉ có duy nhất Nhược Ly nàng thôi.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, không cần nhiều lời cũng biết nguyên do ở trong đó.

Nhược Ly xoay người lại nhìn quân đội Yêu giới đang chạy tới phía sau, lại quay người nhìn binh lính Thiên giới đứng đối diện, cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Thiên giới nếu có người không phục, giết không tha!"

Mệnh lệnh này hiển nhiên là ra lệnh cho binh lính Yêu giới phía sau nàng, mặc dù binh lính Yêu giới ai cũng bị đã thương nặng nhẹ khác nhau, nhưng lực chiến đấu cùng lực sát thương không hề vì vậy mà giảm đi, bởi vì họ chính là ám vệ của Dạ Ly Lạc, còn có tử sĩ hết sức lợi hại được Nhược Ly huấn luyện ra.

Thiên giới không có Thiên đế giống như rắn mất đầu, lại nói bọn họ cũng chịu không ít áp bức từ Thiên đế, lúc nào cũng mang trong lòng áp lực tùy thời bỏ mạng, giờ Thiên đế chết rồi bọn họ như trút đi được áp lực, ngược lại thở phào một cái.

Nhược Ly nhìn Thiên Trụ cách đó không xa, nàng nhắc tay phát ra lực, Thiên Trụ chỉ nháy mắt bị đánh nát, những oan hồn bị vây khốn mấy ngàn mấy vạn năm dần dần phiêu tán, Nhược Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng nàng cảm thán, rốt cuộc nàng cũng đã báo thù cho tộc nhân của mẫu thân, từ nay trở về sau Thiên giới không còn Thiên nữ nữa!

Mọi người vốn tưởng rằng chuyện đã kết thúc nhưng ngay thời điểm họ đang muốn rời đi, xung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió lốc màu đen đen cuồng cuộn tới, cuốn Dạ Ly Lạc vào trong đó.

Vừa rồi Dạ Ly Lạc đã bị thương do gặp phải Nhược Ly giả, mặc dù thân thể tráng kiện nhưng lúc này còn chưa kịp khôi phục nên nhất thời không tránh thoát được sự trói buộc của cơn lốc màu đen.

Dạ Ly Lạc vốn mang linh lực Yêu giới cường đại, ở Thiên giới vốn đã phải chịu trời buộc, hôm nay lại bị trọng thương nên muốn tránh thoát khó càng thêm khó.

Nhược Ly muốn đi giúp hắn, nhưng nàng vừa cùng Thiên đế đại chiến cũng đã bị thương rất nặng, linh lực lúc này cơ hồ cũng đã tiêu hao hết, mà Dạ Lượng, Dạ Vồng cùng đi theo cũng vì bị công kích mãnh liệt nên lúc này tất cả linh lực cơ hồ đều hao hết, có thể tất cả đều đã thế suy sức yếu.

Nhược Ly lạnh lùng nhìn vòng xoáy màu đen cuộn cuộn nổi lên trước mặt, biết đây nhất định là linh lực hắc ám còn sót lại của Thiên đế, cái này coi như là hành động giã giũa cuối cùng trước khi chết của ông ta.

Nhược Ly hít một hơi rồi chậm rãi hội tụ linh lực trên người mình, tiếc rằng nó còn dư lại thật sự là quá ít, mà nhìn trước mặt Thiên đế đang gắng sức lần cuối cùng, hiển nhiên dùng tất cả sức mạnh cùng tính mạng còn sót lại của bản thân để giã giũa.

Cho dù Thiên đế thắng bọn họ thì ông ta cũng không sống được, có thể nói là muốn ngọc nát đá tan, Nhược Ly tận lực để cho mình tỉnh táo, cố gắng thông qua vòng xoáy màu đen để cảm ứng tâm trí của Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly chậm rãi nhắm mắt lại, tập trung cao độ cảm ứng, nàng biết Dạ Ly Lạc nhất định sẽ phát ra tín hiệu cảm ứng.

Nhìn thấy Thiên đế đã sống lại nên dĩ nhiên nàng không dám chậm trễ, hai bên nhân mã lúc này đang đánh nhau trên không trung nên không thể tách rời ra, nhưng Nhược Ly lại xuyên thấu qua màu đen nhìn thấy Dạ Ly Lạc.

Vốn là đang ở hoàn cảnh phi thường hỗn loạn nhưng ngay thời khắc ánh mắt của hai người chạm nhau, lại đột ngột trở nên yên tĩnh.

Nhược Ly chỉ có cảm giác thân thể mình trở nên ấm áp, một cỗ lực lượng mới tràn đầy toàn thân, nàng đột nhiên hiểu rõ, thì ra là yêu lực cùng linh lực Thiên giới sau khi dung hợp quả thật là có chút tác dụng phụ.

Mà nàng cũng dùng quá mau, không cho chúng có thời gian để dung hợp, hiển nhiên dòng nước ấm lúc này mặc dù cường đại, nhưng nàng lại không có cách nào không chế.

Nhưng nàng lại không hề tỏ ra khó chịu, chỉ sợ Dạ Ly Lạc cảm ứng được, hiện tại bị vây ở trong vòng xoáy màu đen hỗn loạn này khiến linh lực của hắn đã bị tiêu hao hầu như không còn, nếu vẫn mạnh mẽ dùng lực chỉ sợ thân thể sẽ bị tan nát, nàng không muốn thấy hậu quả này.

Hắn vốn là nhân vật vĩ đại nhất Yêu Giới, là nhân vật khiến Tứ giới sợ hãi, lại lần lượt vì nàng mà rơi vào hiểm cảnh như thế, cho nên, nàng không hy vọng hắn vì nàng mà lại gặp phải chuyện không hay.

Nàng động lòng cười một tiếng, tăng nhanh sự dung hợp hai cỗ lực lượng bên trong thân thể, cộng thêm thân thể của nàng có chứa linh lực của Ngự Linh Châu vì vậy công lực càng tăng mạnh hơn lúc trước, nhưng linh lực càng cường đại thì tác dụng phụ cũng hết sức khổng lồ.

Đột nhiên Nhược Ly một kích đánh úp về phía vòng xoáy màu đen do linh lực hắc ám của Thiên đế hình thành, một kích này giúp Dạ Ly Lạc từ trong vòng xoáy màu đen xuất ra, nàng tung người một cái, đi tới trước người Dạ Ly Lạc rồi đưa tay đã thông mấy huyết đạo trên người hắn đồng thời truyền một ít linh khí cho hắn, lúc này sắc mặt tái nhợt của hắn cùng hơi thở hỗn loạn trong nháy mắt tốt hơn nhiều.

Sau khi Dạ Ly Lạc cử động được thì động tác thứ nhất chính là bá đạo dứt khoát kéo Nhược Ly vào lòng, hắn chôn đầu vào hõm vai Nhược Ly, khẽ sát mái tóc màu bạc của nàng hít một hơi thật sâu.

Dạ Ly Lạc lúc này ngang ngược giống như một đứa bé, gắt gao ôm chặt lấy vật yêu thích của mình, cho đến khi cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực ngán ra, hần mới buồn buồn nói: "Đừng nghĩ một mình chống lại tất cả! Tiểu Nhược Ly, đừng như vậy"

Dạ Ly Lạc có thể cảm nhận được linh lực bên trong thân thể Nhược Ly thay đổi, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.

Hần nhìn màu đen sau lưng từ từ trở nên nồng đậm, trong lòng có cảm giác hết sức không tốt, có lẽ bọn họ hôm nay họ thật sẽ táng mệnh ở nơi này, nhưng Dạ Ly Lạc không hề hốt hoảng, bởi vì lúc này trong ngực hần chính là Nhược Ly, chỉ cần nàng ở trong lòng hần, như vậy là đủ rồi.

Nhược Ly vui ở trong ngực Dạ Ly Lạc, mồ hôi chảy ra lẫn vào chung với máu khiến mùi vị ngai ngái nồng đậm hơn, nhưng không có ai quan tâm. Cho dù quanh thân tràn đầy mùi máu tanh nồng đậm, nhưng Nhược Ly vẫn rất thích cảm giác ấm áp được ôm trong lòng như thế này, để cho nàng có khoảnh khắc gạt mình thất thần, thật sự là không muốn mất đi lần nữa.

Nàng biết bây giờ linh lực của hai người bọn họ có tăng lên cũng không chống lại được luồng khí hắc ám càng ngày càng lớn mạnh phía sau, lúc này đã không thể cứu vãn được nữa. Nhược Ly biết Dạ Ly Lạc giờ đã bị thương tổn căn cơ, vừa rồi hần lại mạnh mẽ phá vòng vây, lúc này khí tức bên trong càng thêm đại loạn, không điều dưỡng mấy trăm năm chắc chắn sẽ không tốt lên được, nhưng nàng vẫn bóc đồng gắt gao ôm lấy hần, không để ý miệng vết thương trên người hần càng ngày càng chảy nhiều máu.

"Lạc, bởi vì ta yêu chàng." Nhược Ly đột nhiên nói một cách cực kỳ trịnh trọng, sáu chữ giống như lời thề sấm sét, khắc vào trong lòng hai người, một bút một vạch, đều là máu tươi đầm đìa.

Dạ Ly Lạc đã cảm thấy điều bất thường nhưng còn chưa kịp lên tiếng, thân thể đã không thể chuyển động, Nhược Ly đã điểm huyết của hần, hần muốn há miệngร้อง giận, tuy nhiên không thể làm được, hần vẫn duy trì tư thế ôm Nhược Ly như vậy, không có cách nào nhúc nhích.

Nhược Ly biết lúc này một người hy sinh vẫn tốt hơn hai người cùng chết.

Tuy nàng không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải đi tới bước này khiến nàng thật rất khó để tiếp thu, trước kia nói rất hay, nhưng đến lúc thật sự phải đối mặt với sự sống chết trước mắt, nàng làm sao có thể nhìn Dạ Ly Lạc cùng chết với nàng, đây là chuyện nhà của nàng, là mối thù của gia tộc nàng.

Nàng chết rồi, Dạ Ly Lạc vẫn như cũ có thể làm người đứng đầu vạn yêu, làm Ám vương của hần. Nàng vẫn ôm thật chặt Dạ Ly Lạc, nàng cắn môi, qua hồi lâu mới dùng hơi sức toàn thân, thân nhiên nói: "Lạc, bảo trọng!"

Dạ Ly Lạc mở to mắt nhìn phía trước, cảm thấy sự ấm áp trước ngực không còn, cơn gió lạnh lạnh thổi vào, hần chỉ có thể duy trì tư thế cũ, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn lại nàng một cái cũng làm không được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn phía trước.

Khi nghe câu nói vừa rồi của nàng hần chỉ cảm thấy rất đau, vẫn là lời nói yêu thương đó nhưng lại khiến hần đau đớn đến nghẹt thở, từ trong lồng ngực lan tỏa cái cảm giác đó, giống như là bị người dùng dao cùn cứ hướng trong lòng đâm vào từng nhát, còn cổ tình huống nơi sâu nhất trong lòng mà đâm vào, từng chút xé rách vết thương.

Nàng nói, "Lạc, bảo trọng!" Ba chữ, hần đã đoán được nàng muốn làm gì, Dạ Ly Lạc hận không được tại đây ngay lúc này mà chết đi, hận không được. Nhưng cái gì đều không làm được, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không thể làm được.

Nhược Ly biết trong lòng Dạ Ly Lạc khó chịu, nàng không đành lòng quay lại nhìn hần một cái, tánh mạng của tất cả mọi người ở trong mắt nàng đều chẳng qua là con kiến hôi, nhưng Dạ Ly Lạc không phải, nàng không thể để cho hần chết, cái gì mà sống chết gắn bó, đến lúc phải đối mặt với thời khắc sinh tử thật sự nàng lại không làm được.

Nàng tình nguyện để hần hận nàng cũng muốn hần sống sót thật tốt.

Trong vòng xoáy màu đen xuất ra một trường thương, nó lớn hơn nhiều so với ban nãy, Nhược Ly tránh thoát trong gang tấc, cùng với cử động này vết thương trên người lần nữa rách ra, máu màu bạc từ vết thương tràn ra ngoài rơi vào trên đất trông như những bông hoa tuyết.

Dạ Ly Lạc bị cố định bên kia nên chỉ có thể nhìn thấy máu màu bạc rơi trên đất càng ngày càng nhiều, nhưng ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, hần gắt gao tròn tròn mắt không dám nhắm lại, không dám để sót mắt bất kì tin tức nào, hần sợ, một khi hần nhắm mắt lại, xuất hiện trước mặt hần sẽ là thi thể Nhược Ly.

Mấy chiêu qua đi, Nhược Ly đã có vẻ không đỡ được, thể lực của nàng đã cạn kiệt, lại qua một chiêu, hai bên giằng co giữa không trung.

Nhược Ly nhìn tám màn đen đối diện đã dần dần muốn tạo thành hình người, tâm ý đã quyết, không có lựa chọn nào khác, nàng cắn răng để khí ngưng thần, đột nhiên tĩnh tọa ở giữa không trung, quanh thân cũng phát ra ánh sáng nhu hòa màu bạc, cùng với đám mây đen giăng đầy trên bầu trời tạo ra một đạo ánh sáng kỳ dị.

Trong lòng Dạ Ly Lạc kinh hãi, hần làm sao không biết Nhược Ly muốn làm cái gì, nàng đang muốn tập trung toàn bộ linh khí của Ngự Linh Châu trong cơ thể liều chết đánh cuộc một phen, mặc dù uy lực vô cùng lớn nhưng cái giá phải trả cũng rất đắt, quả thực ngọc nát đá tan.

Dạ Ly Lạc đương nhiên không thể cứ bị định thân như vậy được, hần hao hết toàn lực muốn phá giải huyết đạo trên người, hần nỗ lực ở trong lòng cầu nguyện, nhất định hần phải vượt qua được, không thể để cho Nhược Ly xảy ra bất cứ chuyện gì, không thể.

Trong vòng xoáy màu đen, Thiên đế dần dần biến thành hình người, ông ta đương nhiên cũng đã nhận ra điều bất lợi, vừa muốn phản kích nhưng đã không kịp nữa, ngay khi kim quang bắn tới, nhất thời ông ta cảm thấy cả người giống như bị lửa đốt, khiến ông ta không nhìn được muốn chạy trốn,

nhưng kim quang bốn phương tám hướng bắn tới khiến ông ta đau đớn muốn hét lên, tuy nhiên ông ta phát hiện mình không thể phát ra được một tiếng nào.

Ông ta nghĩ sau khi mình hóa thành hình người sẽ phản kích lại, tuy nhiên ông ta phát hiện ra da của mình dần dần bị bỏng, làn da mịn màng giống như bị nướng chín lên, đột nhiên trở nên đen thui xấu xí, cuối cùng thân thể vừa mới hình thành một chút xíu liền biến thành bụi than, ông ta không ngờ lại có thể biến thành như vậy, sau đó nương theo một tiếng gầm kinh khủng, thế giới lại khôi phục sự an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hạnh phúc

Edit + beta: Ha Phuong

Dạ Mị bị thương còn chưa khỏi, giờ phút này che ngực ngồi ở trên ghế cười đến nghẹn, lại động vào miệng vết thương đau đến nhe răng trợn mắt, mà Dạ Ly Lạc mặt đen lại, hai mắt ngập đầy lửa giận nhìn thiếp cùng vàng bạc châu báu, kỳ trân dị bảo có một không hai do các chư hầu đưa tới.

Trời ạ, người đứng đầu tứ giới là hần hôm nay muốn thành thân, đám người kia cư nhiên dám không đến dự, chắc là chán sống rồi!

"Vương, cũng không thể trách bọn họ, mỗi lần tụ hội đều phải chết mấy người, bọn họ cũng sợ hãi! Ít nhất lễ này thu vào cũng không ít, sau khi Điện hạ xem xét khắp nơi đã hết sức vui mừng." Dạ Ly Lạc nghe thế nào cũng có cảm giác Dạ Mị đang nói mát mình, nhưng lại không phản bác được, dù sao mỗi lần hần không vui, luôn muốn giết mấy người, bọn họ thật sự sợ hãi cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là, Dạ Ly Lạc nhìn phía trên thiếp viết chữ "Xin phép" cùng những nguyên nhân xin không đến dự hết sức ly kỳ cổ quái, nhất thời có chút buồn bực, hần chỉ muốn tổ chức một hôn lễ long trọng đây có được không, sao không có ai xem là long trọng là thế nào?

Nhược Ly không biết mới đi đâu về, nàng nhìn trước mặt đều là vàng bạc cùng kỳ trân dị bảo, ngược lại tương đối hài lòng nở nụ cười, nhân nhật nói: "Vay trả lời bọn họ, nếu không đến thì những lý do bọn họ nêu ra trên thiếp sẽ thành sự thật!"

Dạ Mị vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt sau đó cười càng thêm âm hiểm, hết sức tán đồng phụ họa nói: "Điện hạ, cũng là người nhìn xa trông rộng, nghĩ ra cách tuyệt vời như vậy!"

.....

Hôm nay Dạ Ly Lạc đã là người đứng đầu Tứ giới, người đứng đầu Tứ giới muốn thành thân với Yêu hoàng Yêu giới, dĩ nhiên khắp chốn mừng vui, hơn nữa ngày mười tháng sáu là ngày hoàng đạo sẽ chính thức cử hành, hôn lễ này có thể nói là danh chấn thiên hạ.

Tuy nói Dạ Ly Lạc là người đứng đầu Tứ giới nhưng hần không lo công việc cụ thể của tam giới, Yêu giới hôm nay trăm việc đợi làm, nhưng lại vui vẻ hòa thuận, khắp nơi yên bình, nhưng Ma giới lúc này lại rối thành một núi.

Ma giới đang trong giai đoạn rối loạn, lúc này Nhị hoàng tử vừa đăng cơ, hiển nhiên bình định nội loạn là việc cấp bách phải làm.

Dĩ nhiên Nhược Ly không biết Ma giới xảy ra chuyện gì, mấy ngày gần đây nàng nhưng còn bẽ bộn thử lễ phục, tu luyện công lực, có thể nói là vui mừng cũng không biết thế nào, hơn nữa chuyện của các giới khác, hiện tại nàng cũng không cảm thấy hứng thú, dù sao Yêu giới còn chưa trị hoàn hảo, chuyện sau này thì để sau này hãy nói.

Ngày mai sẽ là ngày thành thân, theo lệ thường thì hôm nay Nhược Ly không được gặp Dạ Ly Lạc. Lúc này nàng đang ở trong phòng nhìn lễ phục, cười hết sức ngọt ngào, giờ phút này nàng đã bỏ đi một thân lệ khí, chỉ giống như một tiểu cô nương, mặc cờ đỏ bùng mặt, vô cùng dễ thương, mặc dù giá ý đồ thâm này không phải hết sức xa hoa nhưng lại mỹ lệ khác thường, khiến nàng yêu thích không muốn buông tay, một bên Tiểu Bạch cũng hưng phấn nhảy tới nhảy lui.

"Nhược Ly tỷ tỷ, tỷ mau mặc vào đi, trời cũng sắp sáng rồi đó!" Lúc này trời vừa mới tối, Tiểu Bạch liền không nhịn được đã thúc giục Nhược Ly thay giả y sớm một chút.

"Ặc, Tiểu Bạch, lúc này trời vừa mới tối thôi mà! Hiện tại thay ra có phải sớm quá không?" Thật ra Nhược Ly cũng muốn xem xem bản thân mặc lên giá ý sẽ trông như thế nào, nhưng cái gì cần dè dặt cũng phải có, nếu không ma ma bên kia sẽ cười nàng đấy, dù sao nàng cũng là chúa tể một giới, cần phải có dáng vẻ nên có chứ.

Quả thật hai ma ma bên cạnh chịu trách nhiệm trang điểm cho nàng nhú mày, nhìn lại sắc trời bên ngoài, cũng cảm thấy lúc này chưa phải lúc để thay giá ý, nhưng lại không dám ra lệnh cho Nhược Ly, dù sao đây chính là Vương hậu của Tứ giới đấy, dưới một người trên vạn người, ai dám chọc nàng chứ.

Tiểu Bạch sẵn sốc lôi kéo Nhược Ly trở lại giường, ngọt ngào nói: "Nhược Ly tỷ tỷ đi ngủ sớm một chút, sáng ngày mai còn phải dậy sớm! Là Tiểu Bạch nóng lòng!"

Nhược Ly cười cười, nhưng tối này sao có thể ngủ đây chứ, nghĩ tới nàng lại trần trọc trở mình, nhớ đến thời gian qua cùng Dạ Ly Lạc, có chua xót, có mừng rỡ, rồi sẽ nhanh chóng cùng hắn trở thành phu thê, Nhược Ly nghĩ tới đây không khỏi cười khẽ một tiếng, trong lòng ngọt như mật.

Đột nhiên, tất cả mọi người ngốc lạng tại chỗ, Nhược Ly cũng bị sợ đến trừng mắt lên, ngay cả lúc đối mặt với một kích cuối cùng của Thiên đế nàng cũng không hốt hoảng như thế, nhưng khi nhìn thấy Dạ Ly Lạc một thân hồng y đi vào, một cái lắc mình liền chạy tới bên giường, ôm chặt lấy Nhược Ly khiến nàng cảm thấy rất vui mừng.

"Lạc, sao chàng lại tới đây? Tối nay không phải là không thể gặp nhau sao?" Nhược Ly vui người trong lòng Dạ Ly Lạc, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn tìm một vị trí thoải mái để dựa vào, nàng đúng là đã quen luôn có Dạ Ly Lạc bên cạnh làm bạn.

Dạ Ly Lạc một câu cũng không giải thích, trực tiếp ôm lấy Nhược Ly vào phòng, Nhược Ly nhìn ma ma đứng ở cửa từng người một há hốc miệng không khép lại được, lại quay đầu lại tìm nhìn Dạ Ly Lạc đang thân nhiên ôm mình nằm xuống giường, đột nhiên cười thầm, bọn họ chỉ cần vui vẻ là được rồi, cần gì phải quan tâm đến những lễ nghi rườm rà cùng với ánh mắt người đời chứ.

Dù sao đã trải qua thiên tân vạn khổ, có thể cùng người mình yêu mến ở cùng một chỗ chính là chuyện hạnh phúc nhất.

Ngày hôm sau trời còn sớm nhưng Nhược Ly đã ra khỏi giường, nhưng ngay cả khi dậy sớm như vậy, bên cạnh cũng không có bóng dáng của Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly nhìn bên giường trống rỗng, còn chưa có phục hồi tinh thần lại thì đã được một lão ma ma bên cạnh đỡ lên, vừa rửa mặt vừa thay đồ, mà bên ngoài càng thêm kèn trống giao vang, tiếng người huyên náo, thật là phi thường náo nhiệt!

Cuối cùng cũng đã đến giây phút có thể thật sự gả cho Dạ Ly Lạc rồi, cả khuôn mặt nàng cũng trở nên đỏ ửng, càng thêm yêu kiều tươi đẹp hơn hoa. Giá ý đồ thâm, cùng với tấm khăn trùm đầu nửa che nửa lộ, càng thêm có một loại phong tình khó nói.

Giờ lành đã đến, Nhược Ly được người đưa lên kiệu hoa đỏ thắm, mười sáu người nâng kiệu hoa xinh đẹp lên, lượn quanh vương điện một vòng sau đó trở lại chánh điện, tiến hành bái đường. Nhược Ly ngồi trong kiệu hoa, nhìn chúng yêu tập hợp bên ngoài xem.

Nhìn bọn họ tò mò bình phẩm dáng vẻ của nàng, đột nhiên trong lòng thấy khẩn trương khác thường, có lẽ giờ phút này nàng mới nhiều hơn một phần thẹn thùng của nữ nhi đi xuất giá. Nhưng nàng cũng từng thấy qua các mặt của đủ loại người trong xã hội, vì vậy tận lực giữ vững tư thế đoan chính, đột nhiên có một trận gió phát qua, khăn trùm đầu của nàng cũng bị thổi lên.

Toàn trường liền phát ra một trận âm thanh hít vào, cho đến khi kiệu hoa đã đi qua, chúng tiểu yêu đang vây xem vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, từ nay về sau, Nhược Ly sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thật ra thì ngay cả chính nàng cũng không biết thế nào mà được cái phong hiệu này.

Dạ Ly Lạc đã sớm chờ ở ngưỡng cửa chánh điện của vương điện, thấy kiệu hoa tới đã không kịp chờ đợi lập tức tiến lên một bước, không để ý cái gì là lễ số, trực tiếp vén màn kiệu lên ôm Nhược Ly xuống kiệu hoa, bức rèm che đung đưa, khiến chúng yêu trong đại môn lại được nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Nhược Ly.

Phương pháp đón dâu kinh hãi thế tục như thế này chắc cũng chỉ có người đứng đầu tứ giới - Dạ Ly Lạc lần đầu tiên áp dụng, nhưng mà hắn không biết, hành động này của hắn ngược lại trở thành trào lưu đón dâu phổ biến một thời ở Yêu giới.

Dạ Mị lắc lắc đầu cười, ngồi trên xe lăn lôi kéo Tiểu Bạch đứng ngay ngắn, lần này hắn là chủ trì nên đám cưới này cũng không thể để xảy ra bất kỳ sự cố nào, hắn dò xét xung quanh một vòng, sử dụng ánh mắt cảnh cáo đám người xung quanh, để cho bọn họ chớ chảy nước miếng mắt xấu hổ, nếu không một lát nữa Dạ Ly Lạc nổi đóa, Dạ Mị chắc chắn sẽ không quản được.

Có thể ở trong chánh điện quan sát buổi lễ đều là chúng yêu có thân phận, cho nên khi bị ánh mắt Dạ Mị đảo qua như vậy nhất thời liền hiểu, nên không muốn làm vật hy sinh thì phải khiêm tốn.

Dạ Ly Lạc thành thân với Nhược Ly sẽ không bái thiên địa, đây là quy củ mỗi đời Yêu Hoàng thành thân truyền xuống, chỉ cần phu thê tam bái coi như kết thúc buổi lễ, từ đó trừ phi chết đi nếu không cả đời không thể phản bội lẫn nhau, nếu không sẽ bị trời phạt, đây cũng là chú ngữ tuần hoàn đối với việc Yêu hoàng thành thân.

"Phu thê tam bái!"

"-Một --"

"Hai --"

"Ba --"

"Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng!" Theo một câu kết thúc buổi lễ, Dạ Ly Lạc trực tiếp ôm lấy Nhược Ly đi về phía sau phòng, hôm nay bọn họ đã thành thân, chiếu cáo khắp thiên hạ, cũng đã trước mặt khắp thiên hạ hoàn thành lễ này, vĩnh viễn không chia cách.

.....

Nhược Ly thấp thỏm ngồi trong hỷ phòng, nhìn cả phòng đỏ thắm, nhịp tim đập loạn, có chút chờ đợi Dạ Ly Lạc sớm trở lại, nhưng lại có một chút sợ, nàng không biết phải đối mặt thế nào, dù sao cũng là lần đầu tiên nên vẫn rất khẩn trương.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm thấp, hơi nhẹ nhàng, Nhược Ly nín thở chờ đợi, nhìn cửa mở ra, thấy Dạ Ly Lạc một thân hỷ phục đỏ thắm có chút bông bênh đi vào lại khẩn trương nói không ra lời.

Cho đến khi Dạ Ly Lạc đi tới trước người nàng, Nhược Ly mới phục hồi lại tinh thần, "Nương tử!" Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng gọi một tiếng, giọng nói tràn đầy kích động vui sướng, Nhược Ly vừa nghe vậy cái mũi đỏ lên, cổ nín lại mới không rơi lệ, ngày nàng chờ đợi cuối cùng cũng đã tới.

Sau nhiều lần cừu tử nhất sinh cuối cùng họ cũng có được ngày hôm nay, ngay lúc Nhược Ly đang suy nghĩ thì Dạ Ly Lạc đã nhẹ nhàng vén lên rèm che trước mặt nàng, dung nhan tuyệt mỹ chiếu vào ánh mắt của hắn, làm ấm áp trái tim của hắn.

Nhược Ly chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, nàng hơi cúi đầu ngượng ngùng, bởi vì khẩn trương nên những ngón tay mảnh khảnh đan lại với nhau, mà Dạ Ly Lạc sau khi vén lên rèm che đã sớm nhìn đến ngay người, đây chính là nương tử của hắn, là nương tử đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không bao giờ chia cách.

Hắn muốn lên tiếng nhưng lại có chút lo lắng, sợ đây chỉ là một giấc mộng, hắn sợ hắn vừa lên tiếng tất cả liền tiêu tán. Nhược Ly thấy Dạ Ly Lạc thật lâu không lên tiếng cũng không có động tác nào khác, nghĩ thầm hắn không phải là bị người khác điểm huyết chứ? Vội vàng lo lắng ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, đắm đuối đưa tình, Dạ Ly Lạc lúc này mới phục hồi lại tinh thần, đem mũ phượng nặng nề trên đầu Nhược Ly gỡ xuống, kéo tay của nàng đi tới bên bàn, duỗi tay ra, ly rượu bên cạnh liền bay tới, hắn tiếp được tự mình uống một hớp, sau đó đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của Nhược Ly, lấy miệng độ rượu.

Dù đã từng cùng hắn hôn môi nhưng Nhược Ly cũng bị hành động đột ngột này của hắn dọa sợ trừng lớn đôi mắt, nhưng nàng vẫn nuốt rượu xuống.

Có chút rượu theo cái miệng nhỏ nhắn của nàng chảy ra, theo cổ chảy vào trong khiến nàng thấy lạnh lạnh, Dạ Ly Lạc nhìn cảnh tượng này, hít một hơi thật sâu, giải thích: "Coi như chúng ta đã uống rượu giao bôi rồi nhé! Nương tử!"

Một câu nương tử khiến Nhược Ly ngây người, đột nhiên có chút kích động muốn khóc, nàng hút hút cái mũi nhỏ, quay người ôm Dạ Ly Lạc, "Vẫn câu nói đó, thiếp yêu chàng!" Một Nhược Ly vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng giọng nói lúc này cứ nhiên hơi nghẹn ngào, nghĩ lại đoạn đường mà bọn họ đã trải qua để đi đến được đây, thật đúng là không dễ dàng gì.

Dạ Ly Lạc liền bế ngang nàng lên, hướng giường đi tới, rượu kia là tiên cất, đối với Dạ Ly Lạc mà nói không có gì, nhưng mà đối với người không uống rượu như Nhược Ly mà nói thì khiến nàng tương đối nhức đầu.

Lúc này nàng mơ mơ màng màng vòng quanh hông của Dạ Ly Lạc, thỉnh thoảng còn cọ cọ hắn khiến hắn không tự chủ được bước nhanh hơn.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly trong lòng mình đang mỉm cười ngọt ngào, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng khát vọng đã lâu, gấn bó chặt chẽ giữa răng vào môi, nghe thấy Nhược Ly nhẹ giọng nỉ non: "Lạc --"

Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng cụng vào trán nàng, nhìn cặp mắt mờ mịt của nàng, hắn nhẹ giọng nói: "Tiểu Nhược Ly, đời đời kiếp kiếp, Dạ Ly Lạc chỉ cần một mình nàng!"

Một giây kế tiếp, Nhược Ly liền ôm cổ của Dạ Ly Lạc, dâng lên chiếc môi thơm, kỹ thuật hôn vụng về nhưng lại làm cho Dạ Ly Lạc điên cuồng. Hắn cũng đưa tay ra ôm cổ nàng, chuyển bị động thành chủ động.

**, hết sức căng thẳng, Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng hôn môi Nhược Ly rồi từ từ chuyển xuống dưới, ở nơi cổ lưu luyến, đôi tay đã nhanh chóng cời ra giá y phức tạp trên người nàng, Nhược Ly bị hôn đến đầu văng hoa mắt, vô lực ư ư mấy tiếng, bất lực vươn tay muốn nắm lấy cái gì thì đụng trúng rèm che, nàng liền đem rèm che kéo xuống, che luôn cả cảnh xuân kiều diễm bên trong.

.....

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Kết cục của những nhân vật khác

Một: Hai đại thần thú Tiểu Hoàng và Huyết Long

"Nè, người đừng đi theo ta nữa được không? Tuổi đã lớn như vậy." Tiểu Hoàng bất đắc dĩ nhìn nam tử to lớn sau lưng, phẩy phẩy bàn tay nhỏ bé trắng nõn.

Nam tử phía sau tuổi chừng hơn hai mươi, khuôn mặt cương nghị, mày kiếm mắt sáng, có khí khái hết sức cường tráng, nhưng hắn nghe thấy Tiểu Hoàng nói như vậy cũng nhắm mắt làm ngơ, vẫn hăng say đi theo sau nàng.

Tiểu Hoàng thấy hắn vậy thì dùng sức dậm chân một cái tỏ vẻ rất không hài lòng, nàng chu cái miệng nhỏ, tức giận ngồi xuống băng đá bên cạnh, sau khi quan sát chung quanh một chút thấy không có ai mới giận dữ hét: "Nè, Huyết Long đại thúc, người làm ơn đừng đi theo ta nữa được không? Ta đến nhân gian chính là để gặp gỡ soái ca, người cứ tò đi theo sau ta như vậy thì còn có nam nhân nào nguyện ý gặp mặt ta nữa!"

"." Huyết Long đứng ở đối diện nàng hơi nhủu mày, rất khinh bỉ liếc nhìn từ đầu đến chân Tiểu Hoàng một phen, thấy đáng về nàng hiện tại chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đôi mắt to cứ đảo qua đảo lại, thiếu chút nữa hắn đã không nhận được mà cười ra tiếng.

Nàng không biết quan niệm ở nhân giới hay sao? Một tiểu cô nương nhỏ như vậy thì có thể hấp dẫn được ai kia chứ! Có chăng cũng chỉ là những kẻ phóng đảng phong lưu mà thôi.

"Yêu Hoàng Điện hạ muốn ta đi cùng để chăm sóc nàng!" Huyết Long đành đem lời dặn dò của Nhược Ly lặp lại, ban đầu hai người bọn họ trực tiếp phui mờ đi mất rồi đem hai thân thú của mình ném xuống nhân gian, giờ hắn không chăm sóc tiểu phượng hoàng này thì ai chăm sóc đây chứ!

"." Lúc này đến phiên Tiểu Hoàng hết ý kiến, những lời này nàng đã nghe đến tám trăm lần rồi đó, không thể tìm được một lý do nào khác nữa hay sao chứ? "Ta nói."

Còn chưa nói hết, trước mặt liền nhảy ra một đám người trông có vẻ lưu manh hèn mọn, Tiểu Hoàng thấy vậy thì bĩu môi, vẫn lạnh nhạt nhìn bọn chúng.

"Này. Đường này là ta." Tên nam nhân cao to đứng trước mặt hai người cứ lấp ba lấp bắp mà hồi lâu cũng chưa nói xong được câu dạo đầu kinh điển của đám cướp bóc, Tiểu Hoàng miễn cưỡng nhìn hắn, sau đó ngáp một cái.

"Cướp bóc? Ta không có tiền." Nói xong, Tiểu Hoàng liền phui mờ muốn rồi đi! Nhưng mấy người trước mặt đột nhiên tung ra một loại bột gì đó, Tiểu Hoàng thăm hô không tốt nhưng đã chậm quá, chỉ thấy Huyết Long đột nhiên nhanh chóng thoát ra đem Tiểu Hoàng bảo hộ sau lưng mình, hứng chịu loại bột có thể ăn mòn thân thể kia, lúc này hắn không khỏi kinh ngạc, nơi này lại có hơi thở của đạo sĩ, chắc chắn là do đám người này đánh cướp được từ bọn đạo sĩ.

Làn da tiếp xúc với bột trở nên nóng rực nhưng Huyết Long cũng không quan tâm đến, hắn gầm nhẹ một tiếng, đánh bay đám người kia, nhưng hơi sức quá lớn khiến mặt đất bị nứt một đường lớn, đất ở đây vốn mềm xốp hơn nữa bên cạnh là một con sông chảy xiết, một cú này khiến tất cả mọi đều bị rơi xuống sông.

Tiểu Hoàng là Phượng Hoàng nên chắc chắn không biết bơi lội, giờ đột nhiên gặp phải tình huống này khiến nàng nhất thời quên mất rằng mình có yêu lực, đang lúc muốn chìm tới đáy sông thì bên hông bất chợt có một cánh tay to lớn ôm lấy, nhanh chóng mang nàng hướng lên trên.

Tiểu Hoàng ngồi ở trên bờ nhìn Huyết Long toàn thân ướt đầm giống như mình, trong mắt khẽ ửng hồng. Tai nạn lần này khiến một tiểu nha đầu mới ra đời, kinh nghiệm sống chưa nhiều như nàng hết sức sợ hãi.

Bột thuốc dính trên người Huyết Long vốn cũng không có gì e ngại, chỉ cần vận dùng một chút yêu lực đẩy ra là được nhưng không ngờ chất bột vừa gặp nước thì uy lực lại gia tăng mãnh liệt, vốn dĩ vừa rồi hắn có thể trước tiên dùng yêu lực loại trừ nó đi, nhưng vì cứu Tiểu Hoàng mà bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, lúc này hắn đưa lưng về phía nàng, hô hấp có vẻ nặng nề.

Huyết Long có cảm giác trước ngực mình rất đau đớn, nơi bị bỏng sẽ không thể nhanh chóng tốt lên được, hắn lại không muốn làm cho Tiểu Hoàng lo lắng nên vẫn quay lưng về phía nàng.

Tiểu Hoàng giờ vừa sợ vừa hoảng, nàng nhận ra chuyện lần này có thể xảy ra lần nữa, nàng chưa từng gặp phải nên không có kinh nghiệm, nếu nhờ bị thương sẽ không biết phải làm gì.

Nàng muốn thử đến gần Huyết Long nhưng Huyết Long lại gầm nhẹ ra tiếng: "Nàng nhanh nhanh trở lại Yêu giới đi, ở chỗ này chỉ thêm phiền cho ta!"

Tiểu Hoàng mới vừa bước lên một bước nghe vậy liền ngừng lại, nàng cắn môi, nàng biết lần này mình tự ý chạy đến nhân giới chơi là không đúng, nàng cũng đã nhận ra sai lầm rồi mà sao người này còn trách cứ nàng như vậy.

Tiểu Hoàng cố nén lệ trong mắt, muốn giải thích mấy câu với hắn nhưng thấy Huyết Long một mực đưa lưng về phía nàng, trong lời nói của hắn nghe đã có vẻ mất hết kiên nhẫn, trong lòng nàng đau xót liền nâng váy quay đầu chạy đi, nàng nghĩ trở lại Yêu giới rồi nhất định sẽ không để ý đến cái người thô kệch này nữa.

Huyết Long nghe sau lưng không còn âm thanh nào nữa mới thở phào một cái rồi chậm rãi té xuống đất, vết thương trên người hắn mặc dù không trí mạng nhưng trước ngực đã bị đá thương, nhìn rất dọa người, Huyết Long không muốn khiến Tiểu Hoàng nhìn thấy sẽ sinh ra áy náy cùng lo sợ nên mới phải đuổi nàng đi.

Sắc mặt Huyết Long chợt tái nhợt, hắn nhìn lên bầu trời xanh thẳm, từ từ vận khí chữa trị vết thương, có lẽ nhanh nhất cũng phải buổi tối mới có thể tốt được, hắn nhìn phương hướng tiểu nha đầu kia rồi đi, không dẫn lòng được nở một nụ cười chua xót.

Ngay cả chính hắn cũng không biết từ lúc nào tâm ý đối với nàng đã thay đổi, từ lúc nào nàng ở trong lòng của hắn lại quan trọng như thế, hắn tình nguyện để cho nàng nghĩ ngờ mình cũng không muốn nàng phải khó chịu.

Huyết Long than nhẹ một tiếng, tự biết Long tộc đời đời kiếp kiếp cũng không trốn thoát được tình kiếp, trong lòng hắn có vị chua nhưng hơn nữa là ngọt ngào, nhưng một hồi lại biến thành nhức đầu, chút nữa khi trở về không biết phải giải thích với tiểu nha đầu kia thế nào nữa.

Huyết Long vốn không muốn nói cho nàng biết tâm ý của hắn sớm như vậy, hắn sợ sẽ dọa tiểu nha đầu chưa có nhiều kinh nghiệm sống kia chạy mất, hắn không khỏi có chút tự giễu, không biết cẩn thận như vậy tương lai có thể hòa hợp với nàng hay không nữa.

"Huyết Long, sao ngươi lại bị thương thành như vậy!" Một âm thanh thanh thúy từ đỉnh đầu vang lên, Huyết Long lúc này mới chú ý tới, Tiểu Hoàng đã đi mà còn quay lại, nhìn thấy giọt nước mắt thật to từ trong mắt nàng rơi xuống, trong lòng hắn cũng cảm thấy đau đớn.

Hắn giùng giàng ngồi dậy, sợ nàng khóc nhiều hơn nên cố ý hù dọa nàng: "Tiểu nha đầu, không phải ta kêu nàng trở về sao, sao nàng lại quay lại đây hả?"

"Ta. Ta không biết đường!" Tiểu Hoàng lắp bắp nói, nhưng nàng hoàn toàn không cảm thấy Huyết Long dữ tợn mà sợ, nàng rất lo lắng vết thương trên ngực hắn, huyết nhục mơ hồ trông rất dọa người.

Nàng run rẩy đứng ở một bên, giống như đứa bé làm sai chuyện gì cần môi cúi đầu nói: "Đại đầu, thương thế kia là vì ta có đúng không? Sao ngươi không nói với ta? Tự mình chịu trận ngồi ở đây một mình, nhờ may có chuyện gì thì phải làm sao đây!"

Tiểu Hoàng nói thao thao bất tuyệt, mà Huyết Long chỉ tựa vào bên cạnh tảng đá nhìn nàng cười khẽ, hoàn toàn quên mất đau đớn trên người.

"Ngươi. Ngươi cười cái gì?" Tiểu Hoàng đột nhiên cảm thấy có chút mất mặt, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ ửng như trái táo, nhưng nàng vẫn mặc kệ sự ngượng ngùng, lo lắng nói: "Trước tiên để ta đỡ ngươi về Yêu giới đã, ngươi đã bị thương thành thế này kéo dài sẽ không tốt!"

"Tiểu Hoàng, tại sao quan tâm ta như vậy?" Huyết Long thân nhiên nói, nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn nàng lại mang theo một luồng nhiệt nóng bỏng.

Tiểu Hoàng cả kinh, theo thói quen cắn môi, qua một lúc lâu mới mở miệng: "Chỉ không muốn chàng xảy ra chuyện, nếu không ta cảm thấy khó chịu. . . ."

Huyết Long nghe vậy lập tức cười vui vẻ kéo Tiểu Hoàng vào trong ngực, hắn tựa vào cổ nàng cười nói: "Tiểu nha đầu, nàng là của ta!"

Tiểu Hoàng có cảm giác hơi thở mình có chút không ổn, nhịp tim đập nhanh hơn, nàng cũng không có ý cự tuyệt, vì nàng cũng không biết tại sao khi nghe hắn nói như vậy, bị hắn ôm vào trong ngực, trong lòng vui vẻ như thế, nhưng nàng cũng không gấp gáp, cuộc sống sau này còn dài, không lo không hiểu được tình cảm của chính mình và đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngoại truyện 2: Đông Phương Tử Mặc

Edit: Ha Phuong

Nhân gian lại khôi phục hòa bình vốn có, Đông Phương Tử Mặc đăng cơ làm Hoàng đế, mặc dù hôm đó bị bại trận nhưng hắn vẫn nuôi dưỡng tâm bùng bồng, chỉ là mỗi khi đêm khuya thanh vắng, có lẽ chỉ có chính hắn mới có thể hiểu rõ được sự cô tịch của chính mình.

Những lúc cô đơn hắn lại nghĩ, nếu như sử dụng tất cả những thứ hắn phần đầu cả đời mới có được, bỏ qua thiên hạ để đổi lấy nữ nhân kia, có phải hắn sẽ không do dự mà làm như thế hay không? Đáp án không có ai biết, ngay cả chính hắn cũng không biết, bởi vì hắn không có cơ hội này.

Cho nên đây là bí mật trong lòng hắn, bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra được bí mật này.

Bởi vì Đông Phương Tử Mặc vĩnh viễn sẽ không thể quên ở Yêu giới từng nhìn thấy một nữ tử đẹp như tiên nhân, không quên được dáng vẻ hoạt bát của nàng, lúc đó nàng nhìn hắn nở nụ cười, cuộc gặp gỡ ngày hôm đó đối với hắn mà nói thay đổi số mạng cả đời hắn, là đúng hay sai, hắn đều không muốn truy cứu nữa.

.

Từ nhỏ Đông Phương Tử Mặc đã phải chịu sự cô độc, mặc dù hắn có mẫu phi, có phụ hoàng, nhưng hắn vẫn cô độc có một mình.

Mẫu phi của hắn là một nữ nhân xinh đẹp nhất nhân giới, bà sở hữu một đôi mắt phượng càng nhìn càng thích, nhưng từ khi hắn biết nhận thức thì chưa

từng nhìn thấy nụ cười của bà.

Mẫu phi hẳn lúc nào cũng buồn bực không vui, đối với hẳn mặc dù không thể nói là xa cách nhưng cũng không thân mật như những mẫu phi khác đối với con mình, lúc nào bà cũng nhìn hẳn bằng ánh mắt đầy bi thương.

Mặc dù mẫu phi hẳn xinh đẹp không giống người phạm thế nhưng hẳn lại không có cách nào thân cận bà, cũng không có cách nào thích bà, hai người tựa như quen thuộc lại như những người không quen biết nhau.

Phụ hoàng hẳn dù thích mẫu phi nhưng lại không tới gần, bởi vì trong lòng mẫu phi không có ông, đó là một sự sỉ nhục đối với người làm đế vương, nhưng ông lại vô pháp bỏ qua, ông đem phần ân tình này đặt trên người hẳn, nhưng sự yêu thích này cũng chỉ vì hẳn lớn lên giống mẫu phi, mẫu phi hẳn không biết cười nhưng hẳn sẽ cười với phụ hoàng.

Nhưng kể từ lúc Đông Phương Tử Mặc biết được chân tướng thì không hay cười nữa, phụ hoàng cũng vì vậy mà xa lánh hẳn, trong hoàng cung rộng lớn này không có lấy một người nào thân thiết với hẳn.

Nhưng hẳn không quan tâm, hẳn chỉ muốn bình thân qua hết cả đời này, không có dã tâm gì, không muốn tranh ngôi vị hoàng đế với ai cả.

Nhưng có lẽ hoàng gia chính là như thế, không biết vì sao đám người kia cố tình không buông tha hẳn, hẳn còn nhớ rõ hôm đó mặt trời rất chói mắt, mẫu phi vì cứu hẳn mà không an tâm chết ở trong lòng của hẳn.

Đó cũng là lần đầu tiên mẫu phi tỏ ra hối hận và có lỗi với hẳn không thôi, hôm đó Hiên Viên Tử Mặc mới biết mẫu phi cũng rất yêu hẳn, chỉ là bà không thương phụ hoàng hẳn nên mới phải buồn bực không vui.

Mẫu phi hẳn hôm đó rất xinh đẹp, đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng máu trên khóe miệng bà hẳn lau thế nào cũng không hết, máu giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại, ngạc nhiên là hẳn vẫn có thể lạnh nhạt như vậy, hẳn không nóng giận, cũng không điên cuồng làm loạn.

Hẳn nghe được lời cuối cùng của mẫu phi hẳn, bà đã âm thầm giúp hẳn nhanh chóng lấy được thiên hạ, đó cũng là lời chúc phúc cuối cùng mẫu phi hẳn dành cho đứa con của bà.

Ngày ấy, lần đầu tiên Đông Phương Tử Mặc rơi lệ, trước kia dù bị mọi người vứt bỏ ở trong góc hẳn cũng không cảm thấy khổ sở, nhưng hôm đó hẳn lại có cảm giác bầu trời đều sụp xuống.

Ngay sau đó phụ hoàng hẳn cũng chạy tới, y hết một con gió lốc nhào lên lại bị Đông Phương Tử Mặc đẩy ra, cũng là hôm đó, phụ tử hẳn lần đầu tiên chính thức đối đầu, thế giới của hẳn cũng thay đổi, trở thành người không ai muốn gặp mặt, rồi vào một ngày kia nữ nhân ác độc kia đã độc mù hai mắt của hẳn.

Cũng là hôm đó, cái ngày tàn phế đó Đông Phương Tử Mặc gặp được sư phụ của hẳn, theo lời dặn dò của mẫu phi lúc lâm chung, sư phụ hẳn giúp hẳn khôi phục thị lực, nhưng đôi mắt hẳn gần như bị mù một nửa, tuy sáng trong nhưng không hề có thần thái.

Cũng chỉ trong mấy năm hẳn đã nắm được thực quyền, nhưng hẳn lại không cảm thấy sung sướng, cả ngày hẳn phải ở trong âm mưu, đã sớm quên phải nở nụ cười bình thường là thế nào.

Hẳn không biết mình thích gì, chỉ có một tín niệm duy nhất chính là hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân hẳn, xưng bá thiên hạ, nhưng sau khi xưng bá thiên hạ thì sẽ thế nào? Hẳn không biết, hẳn cũng không muốn biết, chỉ muốn cứ như vậy trôi qua, bởi vì hẳn biết rõ, không suy nghĩ cũng sẽ không đau lòng.

Cho đến khi gặp được tiểu cô nương giống như thiên sứ đó, hẳn mới như được cứu vớt, đáng tiếc hẳn và nàng lại phải đối địch với nhau.

Hôm đó lúc hẳn gặp nàng trong đầu đột nhiên có một ý tưởng, nếu như có thể lưu nàng lại thật tốt, cái ý nghĩ này giống như độc được dần dần xâm nhập sâu vào lục phủ ngũ tạng của hẳn.

Hẳn muốn bẻ gãy đôi cánh của nàng khiến nàng ở lại bên cạnh hẳn, nhưng bên cạnh nàng đã có Dạ Ly Lạc, hẳn không thể so sánh với Dạ Ly Lạc, hẳn quá nhỏ bé.

Bọn họ có năm tháng vô tận vô cùng, còn bản thân hẳn sẽ già yếu chết đi, hẳn căn bản không xứng với nàng, sau khi suy nghĩ như vậy hẳn liền thay đổi, hẳn muốn phá hủy nàng, không chiếm được thì sẽ phá hủy.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó hẳn lại không có cách nào khống chế, hẳn thật sự mê mang, Nhược Ly lặp đi lặp lại nhiều lần là do hẳn bị thương, bên ngoài hẳn tỏ ra không sao cả nhưng tâm của hẳn đau đớn vô cùng.

Hôm đó quyết đấu, Đông Phương Tử Mặc biết hẳn đã tự tay cắt đứt sự liên hệ vô cùng mong manh giữa nàng và hẳn, khiến Nhược Ly hoàn toàn hận hẳn, mặc dù nàng không giết hẳn nhưng hẳn biết đời này hẳn và nàng ngay cả làm bằng hữu cũng không thể.

Có lẽ sẽ có người hoài nghi hẳn yêu quá hóa ích kỷ, nhưng hẳn chính người như vậy.

Hẳn mở mắt nhìn về phía trước, hẳn không biết là lần thứ mấy nhớ lại cuộc đời của mình, trong đôi mắt toát ra sự hối hận thật sâu, đối với tương lai mờ mịt của chính mình hẳn cũng chẳng quan tâm.

"Ý. Đông Phương Tử Mặc? Thật xin lỗi, hạ xuống lộn chỗ rồi!" Nhược Ly thản nhiên nói, sau đó xoay người bay đi, lưu lại Hiên Viên Tử Mặc đứng như một người mất hồn.

Hắn biết khoe mắt của hắn đã có nếp nhăn, hắn cũng biết hắn đã già rồi, nhưng nhìn người vừa thoáng qua kia, nàng vẫn như lần đầu tiên hắn gặp, xinh đẹp như thiên tiên.

Cho đến khi trên không trung không còn thấy bóng dáng của nàng nữa hắn mới kịp phản ứng lại, nghĩ đến chuyện cũ trước kia, hắn bật khóc không thôi.

Cả cuộc đời của hắn chắc chắn không có duyên với nàng, vô duyên vô phận, không cưỡng cầu được.

Đột nhiên hắn nín khóc cười to, không ngờ tuổi trên năm mươi rồi hắn mới nghĩ thông suốt, yêu, là nên nhìn nàng hạnh phúc, nhưng tại sao lòng hắn vẫn đau như thế, đau đến mức hắn tưởng giây tiếp theo mình sẽ chết đi, nhưng lại vẫn hi vọng đến kiếp sau có thể được gặp lại nàng một lần, khi đó hắn sẽ nói với nàng ba chữ.

"Thật xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 3: Bạch Tiểu Bảo, Dạ Mị cùng Hiên Viên Tử Mặc

Bạch Tiểu Bảo ngồi ở trong phòng nhìn Dạ Mị trước mặt đang bận rộn, nàng chớp chớp đôi mắt màu hồng, có thể nhìn ra nàng rất mệt rồi, không muốn đợi thêm nữa.

"Này."

"Nàng nôn nóng muốn gặp tên Ma vương kia đến thế sao?" Dạ Mị cực kỳ tức giận, hình như hắn nhìn một hồi rồi cuộc chịu không nổi nên phát hỏa rồi.

Bạch Tiểu Bảo chớp chớp mắt, rõ ràng không hiểu tại sao hắn lại nổi giận, "Hắn tới đón ta đến Ma giới chơi, đương nhiên ta cảm thấy hưng phấn, ở chỗ này buồn muốn chết!"

"Tiểu Bạch, ở lại bên cạnh ta có được không?" Rồi cuộc Dạ Mị cũng buột miệng nói ra lời vẫn kìm nén bấy lâu.

Bạch Tiểu Bảo sững sờ, nàng không biết hắn từ lúc nào thì thích nàng, mặc dù nàng là người hiện đại, đối với mấy chuyện này không phải rất thẹn thùng nhưng cũng không phải dối bụng ăn quàng.

Người vẫn luôn bị nàng coi là nhân yêu (Gay đấy ^^) sao lại đột nhiên có ý định này.

Dạ Mị thấy Bạch Tiểu Bảo hiện lên biểu tình trên thì cảm thấy rất thất bại, hắn muốn lên tiếng lặp lại nhưng lại thấy ngượng ngùng nên thôi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn tỏ lộ tình cảm với một nữ tử, trước kia đều là người khác chủ động tỏ lộ với hắn đấy!

Trong lòng Bạch Tiểu Bảo cũng rất rối loạn, nhưng nàng biết nàng không thích người nam nhân trước mắt này, tuy rằng hắn đối với nàng rất tốt nhưng không thích chính là không thích, nàng không thể lừa hắn.

Bạch Tiểu Bảo có phần muốn lảng tránh nên nhìn hắn rồi cười ngượng nói: "Dạ Mị đại nhân, chờ ta trở lại chúng ta lại nói chuyện này được không? Ta nhất thời có chút không tiếp thu nổi."

Dạ Mị ngăn ra, bị nàng nhắc nhở như vậy cũng cảm thấy mình có hơi đường đột, chớp mắt mấy cái sau đó coi như đồng ý, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, hắn cảm giác hắn sắp bỏ qua cái gì đó, nhưng là cái gì thì chính hắn cũng không biết.

Nếu Dạ Mị biết lần này hắn bỏ qua chính là Bạch Tiểu Bảo không biết hắn còn buông tay để nàng đến Ma giới du ngoạn không?

Chủ nhân hiện tại của Ma giới cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hắn đã đặt tâm tư lên người Bạch Tiểu Bảo lâu rồi, hơn nữa nhất định phải có cho bằng được.

Bởi vì, ân cứu mạng không gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp. Cho nên Ma Vương đại nhân càng có lý do chính đáng để đến gần Bạch Tiểu Bảo hơn Dạ Mị đại nhân.

Lúc này, Ma vương đã đợi ở bên ngoài đại điện rất lâu rồi, nhưng hắn vẫn như cũ không nhanh không chậm bình thản uống trà, có vẻ rất nhàn nhã.

Bạch Tiểu Bảo đã không nhìn được muốn tham quan Ma giới rồi cuộc trông như thế nào lắm rồi, nàng cũng đã ở Yêu giới một thời gian khá lâu nên cũng

thấy hơi chán ngán, tuy vẫn bị lời tỏ tình bất ngờ của Dạ Mị làm cho bối rối nhưng khi vừa nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Hiên Viên Từ Mặc, Bạch Tiểu Bảo liền cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, nàng không khỏi thầm nghĩ nụ cười dịu dàng của nam tử này không ngờ còn có thể trị liệu, nàng chỉ cần nhìn một cái thì tâm tình của mình đã trở nên vui vẻ.

Hiên Viên Từ Mặc thấy Bạch Tiểu Bảo rút cuộc cũng đi ra bèn để ly trà xuống, nhẹ nhàng đứng dậy mỉm cười nhìn nàng: "Tiểu Bạch, có đồ muốn mang theo thì để ta giúp nàng cầm."

Giọng nói dịu dàng này rất hợp khẩu vị của Bạch Tiểu Bảo, nàng thích nam nhân dịu dàng, thật ra thì nàng không có ý định đi tới mấy ngày, mà vừa rồi chạy trốn chết ra nên không nhớ tới chuyện hành lễ.

Hiên Viên Từ Mặc rất biết nhìn mặt nói chuyện, dĩ nhiên nhìn ra Bạch Tiểu Bảo vội vã chạy ra, ánh mắt khẽ động liền biết chuyện này khẳng định có liên quan đến Dạ Mị.

Hắn tiến lên một bước ôm lấy Bạch Tiểu Bảo, sau đó lập tức vươn ra đôi cánh màu đen không lồ bay lên, hắn không muốn cho Dạ Mị có bất cứ cơ hội nào nên vội vàng rời đi.

"Không chuẩn bị gì thì thôi vậy, dù sao chỗ của ta cũng không thiếu thứ gì cả, thôi, ta mang nàng đi dạo một chút." Hiên Viên Từ Mặc đột ngột ôm lấy Bạch Tiểu Bảo bay lên, vẫn không quên giải thích với nàng để không hù đến tiểu nữ nhân trong ngực.

Sau khi đến cung điện hai người liền rơi vào trầm mặc, Hiên Viên Từ Mặc lẳng lặng nhìn Bạch Tiểu Bảo, hiển nhiên vẫn chưa nghĩ ra muốn đi đâu. Nhưng Tiểu Bạch lại không bình tĩnh được, cứ như vậy không buồn chết thì cũng ghen chết đấy!

"Ta chưa từng tiếp đãi một cô nương nào nên nhất thời không biết dẫn nàng đến nơi nào tham quan, như vậy đi, trước đưa nàng đến chỗ ở, sau đó muốn đi đâu thì chúng ta thương nghị lại, có được không?" Nói xong hắn đứng lên, mặc dù vẫn thân sĩ đưa tay về phía Tiểu Bạch nhưng cả người hắn vẫn toát lên khí phách đặc biệt của một Ma vương, quả thật không thể đánh giá một người qua vẻ bề ngoài.

Tiểu Bạch do dự một chút cuối cùng vẫn mỉm cười thân thiện đưa tay ra, dù sao nàng vẫn là một người hiện đại nên chuyện bắt tay thế này cũng rất bình thường, nhưng nếu nàng biết ở thời này nữ tử là không ra công trước không bước công trong sẽ không rộng rãi như thế rồi, dễ dàng khiến Ma Vương đại nhân hiểu lầm.

Phòng này khắp nơi đều ngập tràn hương vị ánh mặt trời, nàng không khỏi chạy vào phòng hưng phấn xoay một vòng. Đợi xoay xong nàng quay đầu nhìn thấy Hiên Viên Từ Mặc đang nở nụ cười nhìn nàng, nàng mới phát giác được vừa rồi hình như bản thân có chút hưng phấn quá độ, nàng không khỏi xấu hổ cười một tiếng, sau đó cúi đầu âm thầm tự trách, dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người ta nên an tĩnh một chút, không thể càn rỡ như thế.

"Như thế nào, nàng có hài lòng không? Tạm thời chỉ được thế này thôi nên có thể sẽ hơi đơn sơ một chút." Hiên Viên Từ Mặc dịu dàng nói, Tiểu Bạch nhìn ánh mắt thân thiện của hắn thì bất giác nở nụ cười.

"Bây giờ cũng khuya rồi, ngày mai lại dẫn nàng ra ngoài đi dạo tiếp nhé?" Trong lòng Hiên Viên Từ Mặc đã có tính toán, hắn không có ý định "Tiến công" quá nhanh mà chỉ muốn từ từ đánh bại tiểu thỏ ngọc Bạch Tiểu Bảo này.

"Được, được!" Tiểu Bạch một đường theo hắn bay tới cũng đã rất mệt mỏi, giờ có thể nghỉ ngơi cũng cảm thấy rất tốt, chứ nếu lập tức phải đi du ngoạn có lẽ chính nàng cũng không chịu nổi.

Hành lang bên ngoài đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, một nhóm cung nữ người trước người sau trên tay bê một cái hộp, vội vàng chạy tới hướng này. Tiểu Bạch chưa rõ họ muốn làm gì liền nghe được tiếng gõ cửa, vội vàng sửa sang lại quần áo đi ra mở cửa.

Mới mở cửa liền bị một nữ tử có một chiếc sừng dài trên đầu dọa sợ đến mức vội vàng lui về phía sau một bước, thật đúng là ma nữ, trên đầu đều có một cái sừng dài như vậy, nhưng cũng rất đáng yêu.

"Bạch tiểu thư, đây là Điện hạ phân phó chúng nô tỳ mang tới cho người!" Cung nữ này mặc dù đáng ghét đáng yêu nhưng lại trầm mặc, lạnh lẽo làm Bạch Tiểu Bảo cảm thấy không thoải mái, nụ cười trên mặt dần dần đông cứng lại.

Nàng gật đầu một cái, biết cự tuyệt là không lễ phép liền thuận theo nghiêng người cho họ mang đồ vào, không gian rộng lớn trong phòng phút chốc đã chật kín đồ.

Bạch Tiểu Bảo ngờ ngác đứng ở đó nhìn bọn họ bận bịu. Chỉ chốc lát sau trong phòng lại khôi phục sự chỉnh tề, chỉ có điều bây giờ chất đầy đồ. Nhưng nàng không hiểu Hiên Viên Từ Mặc đưa đến chỗ đồ này cho nàng để làm gì?

"Sợ nàng buổi tối nhầm chán nên ta đưa những thứ này tới, nàng hãy tự mình chọn một món yêu thích đi!" Hiên Viên Từ Mặc không biết từ lúc nào đã quay lại, hắn đi tới trước cửa, trên mặt vẫn là nụ cười trong trẻo, chỉ cần nhìn cũng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Bạch Tiểu Bảo vội vàng mở miệng: "Người cũng không cần đưa ta đồ trang sức, tơ lụa gì đâu, phá phung phí rồi!"

Hiên Viên Từ Mặc lại không phản bác, nhưng nụ cười càng thêm dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Là ta đem nàng trở thành tâm thưởng rồi!" Sau đó hắn vỗ nhẹ tay, lập tức xung quanh xuất hiện mấy hắc y thị nữ, họ cúi thấp đầu cung kính nhận mệnh, "Mang những thứ này đi, khôi phục lại nguyên dạng căn phòng!"

Bạch Tiểu Bảo âm thầm khiêm tốn, mình cái gì cũng không biết, mình có phải người tâm thưởng hay không á, aizz, nàng vội vàng thân thiện cười một

tiếng, dòirề tài: "Ta thật đúng là đàn, cái gì cũng không biết, đã khiến người mất hứng rồi!"

"Không đâu, là do ta tiếp đãi không chu đáo, tối hôm qua nàng ngủ có ngon giấc không?" Bạch Tiểu Bảo nghe hắn nói như vậy thì chớp chớp mắt, thật ra nàng ở trước cửa sổ ngồi một đêm! Thế chất của yêu đúng là rất tốt, thức cả đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi.

"Người dẫn ta đi dạo quanh Ma giới một chút đi!" Bạch Tiểu Bảo đột nhiên giả hoạt cười một tiếng, hai mắt thật to nhất thời híp lại thành một đường thẳng, đáng yêu quyến rũ khiến Hiên Viên Từ Mặc Điện hạ dù đã từng nhìn qua vô số mỹ nữ phải nhìn đến ngây người.

Bạch Tiểu Bảo thấy dáng vẻ ngờ ngác của hắn, trong lòng nhất thời thấp thỏm, vội vàng bước đến kiễng chân lên đuổi thẳng cánh tay quơ quơ trước mắt hắn, muốn gọi thần trí hắn trở về. Trong lòng cũng đang chỉ trích, không có việc gì cao như vậy để làm gì!

"Nàng vui là tốt rồi! Ta đưa nàng ra ngoài đi dạo!" Hiên Viên Từ Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, lại lộ nụ cười quyến rũ chết người không cần đèn mạng, thiếu chút nữa khiến đôi mắt Bạch Tiểu Bảo đui mù luôn!

Bạch Tiểu Bảo lại nghịch ngợm hỏi: "Người nói muốn dẫn ta xem hoa, thế nào, ở đâu?"

Hiên Viên Từ Mặc khẽ mỉm cười, vẻ mặt quyến rũ khiến Tiểu Bạch hơi ngây người, nàng cũng nở nụ cười, trêu đùa nói: "Quả thật là người còn yêu kiều hơn hoa!" Hiên Viên Từ Mặc nghe vậy cũng không tức giận.

Trước đây nếu như có ma nhân nào để lộ ánh mắt tán thưởng vẻ đẹp của hắn, hắn sẽ đem người đó nghiền xương thành tro, nhưng hôm nay bị Bạch Tiểu Bảo ca ngợi như vậy tâm hắn lại mang theo sự vui thích, lần đầu tiên có cảm giác đáng đáp mình kiểu mỹ nữ như thế cũng là một chuyện rất tốt.

Hắn tự nhiên nắm lấy cánh tay đang buông thõng của Bạch Tiểu Bảo khiến nàng hơi ngượng ngùng, nhưng thân là người hiện đại, cảm thấy dất tay cũng không có gì ghê gớm lắm liền mặc cho hắn cầm lấy.

Lúc hắn nắm tay Bạch Tiểu Bảo thấy tay nàng có chút lạnh lẽo, hắn vung tay lên liền có một cái áo choàng khoác trên người của nàng, áo choàng màu hồng càng làm nổi bật hai gò má trắng nõn của nàng khiến hắn ngắm mãi không biết chán.

"Có điều bất ngờ muốn cho nàng xem, nàng có thể nhắm mắt lại không?" Hiên Viên Từ Mặc cười hỏi, có thể cùng nàng an tĩnh chung đụng như thế khiến hắn cảm thấy quả thật mình đã không sống uổng bao nhiêu năm nay.

Bạch Tiểu Bảo cũng rất tín nhiệm hắn, nghe hắn nói như vậy cũng chỉ cười gật đầu một cái.

Hiên Viên Từ Mặc luôn có tâm tư kín đáo, cái gì cũng không biểu lộ, chỉ để ở trong lòng, nhưng lúc này hắn hơi đồ dẫn nhìn bàn tay nhỏ bé trong tay mình.

Hắn cẩn thận nắm tay Bạch Tiểu Bảo đi đến hoa viên, Bạch Tiểu Bảo nhắm mắt thận trọng đi theo hắn, đột nhiên hắn buông tay ra khiến Bạch Tiểu Bảo nàng sợ hãi ngừng lại, muốn gạt tấm khăn lụa che mắt ra nhưng lại có chút do dự, liền thử thăm dò kêu một tiếng: "Từ Mặc?"

"Nhìn xem có thích không?" Hiên Viên Từ Mặc cảm thấy vừa lòng khi nghe Bạch Tiểu Bảo gọi hắn là Từ Mặc, tâm tình trở nên trở nên hết sức vui vẻ.

Bạch Tiểu Bảo nghe vậy vội vàng gạt khăn lụa, chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp trước mắt thì kinh hãi nói không nên lời, khắp nơi là một biển hoa màu lửa đỏ, màu đỏ chói mắt khiến người xem có chút hoa mắt.

Càng hiếm lạ là nàng nhìn thấy những bông hoa đỏ bập bênh, khẽ đung đưa theo ngọn gió dịu dàng, Bạch Tiểu Bảo đột nhiên có chút buồn bực, loại hoa này rất giống với Bi Ngạn Hoa nhưng hình như không phải.

Nàng quay đầu lại muốn hỏi Hiên Viên Từ Mặc đây là hoa gì, nàng đột nhiên quay lại khiến người đứng bên cạnh nàng đang hết sức chăm chú nhìn nàng cũng bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Hiên Viên Từ Mặc cúi đầu, hắn vốn có đôi mắt rất đẹp, lúc này bốn mắt nhìn nhau, cự ly này gần như vậy khiến Bạch Tiểu Bảo cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

"Loại hoa này dùng máu của ta tưới nên trông nó rất kỳ lạ!" Bạch Tiểu Bảo vừa ngồi xổm xuống tình tế đánh giá loại hoa xinh đẹp vừa nghe Hiên Viên Từ Mặc nói.

Nó đỏ như máu, vẫn không an phận đong đưa qua lại giống như một tinh linh, nhưng vừa nghe là dùng máu Hiên Viên Từ Mặc tưới vào nàng lập tức kinh ngạc quay đầu lại, "Máu sao?"

Hiên Viên Từ Mặc đột nhiên trừng nhìn Bạch Tiểu Bảo, nở nụ cười âm áp nói: "Đây cũng chính là biển tương tư của ta, mỗi lần nhớ tới tiểu cô nương khả ái kia, ta liền đến nơi đây ngắm hoa!"

"Ban đầu cũng chỉ có một cây nhưng không nghĩ đến tương tư quá nhiều, cứ nhiên trở thành cả một biển hoa lớn như này."

Bạch Tiểu Bảo nghe vậy trong nháy mắt khuôn mặt trở nên đỏ ửng, nàng ngượng ngùng quay đầu, không khí lập tức trở nên rất xấu hổ.

"Hoa lá cũng đã gặp lại rồi này!" Hiên Viên Từ Mặc nói sang chuyện khác, lời vừa dứt thì từ trong biển hoa đỏ đột nhiên vươn lên những chiếc lá cây màu xanh lục.

Bạch Tiểu Bảo nghe tiếng nhìn lại, thấy tất cả cảnh tượng trên liền trọn mất kinh ngạc, lúc này nàng nghĩ những bông hoa này đẹp thì đẹp thật nhưng hình như thiếu mất thứ gì đó, giờ phút này nàng mới thấy nó đã trở nên hoàn mỹ.

Nhưng chỉ trong một khắc tất cả bông hoa đều tàn lụi, chỉ còn lưu lại lá cây xanh mon mồn khiến Bạch Tiểu Bảo có chút ừ ừ.

"Thật đáng tiếc quá! Nhanh như vậy đã lụi tàn rồi!" Bạch Tiểu Bảo quay đầu lại vừa vặn trông thấy hắn có chút ngậm ngẫn, liền giơ tay lên trước mặt hắn quơ quơ.

Hiên Viên Từ Mặc lấy lại tinh thần, lại rất tự nhiên kéo lấy tay nàng: "Ồ chỗ này có cảm thấy nhàm chán không?"

Hiên Viên Từ Mặc đột nhiên cô đơn hỏi nàng như vậy, Bạch Tiểu Bảo nhìn người trước mắt mặc dù khóe miệng mang theo nụ cười, nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy nổi cô tịch của hắn.

Giờ khắc này mới cảm thấy Hiên Viên Từ Mặc cũng như những người bình thường khác, đều có tình cảm, lúc này nàng chỉ có thể nắm lấy tay hắn, còn cái khác nàng thật không biết nên như thế nào đối với hắn.

Hiên Viên Từ Mặc cảm giác trong tay ấm áp, lại khôi phục dáng vẻ như cũ: "Tiểu Bạch, đi, ta dẫn nàng qua chỗ khác!"

Khiến Bạch Tiểu Bảo giật mình là hồ nhân duyên nổi danh Ma giới lại có hình trái tim màu hồng, Hiên Viên Từ Mặc ôm nàng bay đến trên hồ, hồ nước không lớn cũng không có hình trái tim, rất có cảm giác giống như một quả tim đang đập, không máu tanh khiến Bạch Tiểu Bảo liên tưởng đến hai chữ 'lãng mạn'.

Lúc hai người đáp xuống đất, Bạch Tiểu Bảo mới phát hiện bốn phía chính là cây Đê Huyết, nàng thật không ngờ ở nơi này lại có Đê Huyết, hơn nữa đang là thời điểm hoa nở rộ, cánh hoa thỉnh thoảng bay xuống, tựa như ảo mộng.

Thời điểm Hiên Viên Từ Mặc ôm Bạch Tiểu Bảo hạ xuống, hắn phát phát tay, hạ xuống thân thể hai người thủ thuật che mắt, sau đó lôi kéo Bạch Tiểu Bảo tiến vào chính giữa, vừa tiến vào liền nhìn thấy tình cảnh người người tập nập, đại đa số đều là những đôi nam nữ trẻ tuổi.

Trên gương mặt họ đều nở nụ cười, phần lớn các cô nương đều tươi cười xấu hổ, tay cầm một nhánh cây Đê Huyết, màu đỏ trên thân Đê Huyết làm nổi bật một đám người yêu kêu hơn hoa.

Bạch Tiểu Bảo không khỏi tò mò: "Hôm nay ngày gì, mà đây là nơi nào?"

Hiên Viên Từ Mặc đột nhiên cảm thấy hắn không thể chờ đợi được nữa liền bắt đầu tiến công, hắn chậm rãi cúi đầu, tận lực gần sát bên tai Bạch Tiểu Bảo thổi khí, sâu kín nói: "Không phải là ngày đặc biệt gì cả, nơi này chỉ là một nơi chứng kiến tình yêu nam nữ ở Ma giới."

Bạch Tiểu Bảo hết sức tò mò, ngẩng đầu mong đợi hỏi: "Là thế nào?"

Hiên Viên Từ Mặc cũng không nói chuyện, lôi kéo Bạch Tiểu Bảo theo dòng người đi về chân núi cạnh hồ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một tòa kiến trúc giống như cái miếu, quả thật, từng đôi nam nữ đi vào đứng xếp hàng làm lễ, sau đó quỳ gối trên đệm hình trái tim ở chính giữa, thành tâm cầu nguyện.

Bạch Tiểu Bảo nhìn thấy sau khi bọn họ đi ra ngoài, trong tay nam tử đều đang cầm một con thuyền giấy màu hồng, Bạch Tiểu Bảo không khỏi nghĩ đến, đây chắc là để thả vào hồ nhân duyên, nhưng thuyền giấy nhìn có vẻ trong suốt, nhất định mỏng vô cùng, vừa vào nước không phải sẽ chìm sao?

"Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp, nếu quả thật là lương tình tương duyệt, thuyền giấy chắc là sẽ không chìm!" Hiên Viên Từ Mặc giống như nhìn thấu ý tưởng của Bạch Tiểu Bảo bèn kiên nhẫn giải thích, sau đó chỉ chỉ hồ nước dưới chân núi.

Hiên Viên Từ Mặc khẽ mỉm cười, trong mắt tinh quang chớp lóe, hiển nhiên là có ý tưởng gì đó bèn lôi kéo Bạch Tiểu Bảo đi vào, hắn vẫn giữ bốn phía xếp hàng, Bạch Tiểu Bảo không hiểu bèn kiên nhẫn nhỏ giọng hỏi: "Từ Mặc, chúng ta tới đây làm gì?"

"Chúng ta cũng đi cầu xin, xem linh hay không linh?" Hiên Viên Từ Mặc cúi đầu, ghé vào bên tai Bạch Tiểu Bảo nhỏ giọng nói, tư thế có vẻ mập mờ khiến Bạch Tiểu Bảo lập tức đỏ mặt.

Đến phiên hai người bọn họ, Hiên Viên Từ Mặc cầm tay Bạch Tiểu Bảo để thuyền giấy xuống, thuyền giấy không hề chìm xuống, Bạch Tiểu Bảo kinh ngạc quay đầu lại nhìn Hiên Viên Từ Mặc, hiển nhiên cũng không mấy tin tưởng.

"Tiểu Bạch, ta yêu nàng." Hiên Viên Từ Mặc thản nhiên nói, hắn nở nụ cười hết sức dịu dàng, mặc dù không phải là lời tỏ tình động lòng người nhưng lại khiến Bạch Tiểu Bảo vốn đang đỏ bừng mặt, lúc này càng trở nên đỏ ửng.

.....

Kể từ sau khi Hiên Viên Từ Mặc thổ lộ, khi Bạch Tiểu Bảo ở chung một chỗ với hắn không khí liền trở nên hết sức xấu hổ, Bạch Tiểu Bảo có chút lẩn tránh Hiên Viên Từ Mặc, hơn nữa nói rằng ngày mai muốn trở về Yêu giới.

Hiên Viên Từ Mặc lại không gấp, hắn nhận thấy cảm tình Bạch Tiểu Bảo đối với hắn không tầm thường, vì vậy hắn có tự tin vào bản thân.

"Vừa đúng lúc ta có một số việc nhỏ muốn đi Yêu giới xử lý, để ta tiễn nàng đến đó được không?" Hiên Viên Tử Mặc vẫn luôn dịu dàng như thế.

Bạch Tiểu Bảo biết chính nàng không thể quay về, nhưng lúc này cảm thấy mình đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, ở Yêu giới vẫn có Dạ Mị đang chờ nàng trở lại, bên này lại có Hiên Viên Tử Mặc.

Trong lúc nhất thời khiến Bạch Tiểu Bảo dù người hiện đại cũng cảm thấy không biết phải làm gì cho đúng, nàng ngồi ở trên giường dọn dẹp chiến lợi phẩm mấy ngày nay, càng dọn dẹp càng thấy tâm tình phiền loạn.

Hiên Viên Tử Mặc không biết đứng ở cửa từ bao giờ, trên môi nở nụ cười âm áp nhìn nàng, sau đó gõ cửa một cái, dáng vẻ hết sức thân sĩ, nam tử như vậy giống như đắm chìm dưới ánh mặt trời, tuần tú dịu dàng khiến Bạch Tiểu Bảo bỗng nhiên động lòng.

Hiên Viên Tử Mặc nhìn Bạch Tiểu Bảo đột nhiên đỏ mặt, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng lớn, "Đi thôi, ta đưa nàng trở về! Chẳng qua ta sẽ không buông tay!"

Hiên Viên Tử Mặc cầm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Bạch Tiểu Bảo, đột nhiên bá đạo nói, hắn đương nhiên biết ở Yêu giới còn có tên Dạ Mị đại phiền toái, cho nên hắn không thể phớt lờ.

Có lẽ là sẽ có một hồi "Ác chiến".

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Bạch Tiểu Bảo cùng Hiên Viên Tử Mặc.

Thật ra Hiên Viên Tử Mặc biết hôm nay hắn không nên lên đường, hôm qua hắn đang luyện công thì đột nhiên có người đánh lén, mặc dù không có gì đáng ngại nhưng khí huyết trong cơ thể vẫn bị lật chuyển, có chút không thuận.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của Bạch Tiểu Bảo khi đối mặt với hắn thì hắn cũng không tiện cự tuyệt, một đường từ Ma giới đến Yêu Giới cũng không xa, có lẽ sẽ không có người nào chán sống mà tìm đến gây phiền toái.

Lúc này xe ngựa đã chậm rãi xuất phát, sau giữa trưa ánh mặt trời âm áp hơi có chút chói mắt khiến người ta có cảm giác uể oải, nhưng lúc này hai người trên xe không hề buồn ngủ, chỉ ngồi đó mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tử Mặc, người thật sự không có chuyện gì chứ?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bạch hiện lên vẻ rất nghiêm túc, vấn đề này nàng đã hỏi không dưới ba lượt! Nhìn sắc mặt Hiên Viên Tử Mặc rất yếu ớt, hơn nữa cũng không mang nàng bay trở về như lúc đến nên cảm thấy thật kỳ quái.

Hiên Viên Tử Mặc đột nhiên cười, đôi mắt hắn khi cười rất đẹp, ánh mắt lấp lánh, hắn đột nhiên trêu chọc: "Yêu ta sao?"

Đột nhiên hắn thốt ra những lời này khiến Bạch Tiểu Bảo ngây người một lát mới phục hồi tinh thần, lúc này Hiên Viên Tử Mặc đã tiến sát vào nàng, hai khuôn mặt cách nhau rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở phả vào nhau.

Bạch Tiểu Bảo phản xạ có điều kiện ngửa người ra sau, chỉ là đầu đã kề đến vách xe, nàng vươn tay chống đỡ vào ngực của hắn để cho hắn dừng đến gần thêm nữa, không được tự nhiên quay đầu đi nói: "Ta thấy sắc mặt của người rất xấu, hơn nữa còn ngồi xe ngựa trở về!"

"Vậy nàng có yêu thích ta không? Hiên Viên Tử Mặc nhất quyết không tha hỏi tới, bờ môi mỏng hơi lạnh ở trên lỗ tai Bạch Tiểu Bảo thổi khí nóng, thành công khiến lỗ tai Bạch Tiểu Bảo nhất thời đỏ ửng.

Hiên Viên Tử Mặc vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, khóe miệng khẽ nhếch cười, nhưng lúc này Bạch Tiểu Bảo lại đột nhiên giả chết khiến Hiên Viên Tử Mặc sững sờ, sau đó cũng cười rồi ngửa về phía sau, cuối cùng buông Bạch Tiểu Bảo ra, "Nha đầu này thật đúng là đáng yêu!" Giọng nói mang theo sự cưng chiều rõ ràng.

Hiên Viên Tử Mặc e ngại mình làm Bạch Tiểu Bảo sợ nên cũng không trêu chọc nàng nữa, hắn quay người lại cứ như vậy an tĩnh nằm xuống, để tài vừa rồi vẫn không giải quyết được gì.

Bạch Tiểu Bảo giả chết một lúc lâu, đến khi không nghe thấy động tĩnh gì nữa mới cẩn thận mở mắt ra, thấy Hiên Viên Tử Mặc đã ngủ an ổn bèn trở tay cầm lên một quyển sách lật xem để giết thời gian, lại nói cái xe này tuy nhỏ nhưng cũng rất thoải mái, hai người ở bên trong cũng rất rộng rãi, dầu gì cũng là xe bốn ngựa kéo nên dù sao cũng thấy thoải mái hơn xe lừa kéo.

Cả buổi chiều Hiên Viên Tử Mặc cũng không tỉnh lại, Bạch Tiểu Bảo cũng vui vẻ tỉnh táo, sau khi ăn chút bánh ngọt liền để nguyên quần áo mà ngủ, ngoài cửa phu xe nghiêm cẩn đánh xe rất cẩn thận, thoáng một cái nàng đã ngủ rất thoải mái.

.....

Bạch Tiểu Bảo đang mơ mơ màng màng ngủ chột cảm giác bên tai có tiếng gió, rất ồn ào, hơn nữa cũng cảm thấy hơi lạnh mới vô cùng miễn cưỡng mở mắt ra, thấy mặt đất vùn vụt qua trước mắt, cỏ cây cũng vùn vụt thoáng qua, rất có cảm giác mình đang ngồi trong một chiếc xe thể thao.

Một giây kế tiếp liền phản ứng kịp là nàng đang bị người ta khiêng chạy vụt vụt về phía trước, vừa định kêu to chột nghe tiếng nói. "Là ta!" Giọng nói Hiên Viên Từ Mặc truyền đến từ bên dưới, nghe có chút mệt mỏi.

Nhìn phía nhóm truy binh dần dần bị bỏ lại phía au, Bạch Tiểu Bảo liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, bọn họ bị người khác đánh lén, bọn kia có tận ba người đấy, nàng nhất thời có chút luống cuống nhưng vẫn kỳ vọng hỏi: "Từ Mặc, có chuyện gì vậy?"

"Bị người theo dõi!" Hiên Viên Từ Mặc vừa mới đại chiến một trận, vì bảo vệ Bạch Tiểu Bảo mà trúng một chương, linh khí trong cơ thể càng thêm rối loạn, lúc này lại cố gắng chạy như điên nên có chút mệt mỏi vì vậy giọng nói có chút khàn khàn.

"Người không phải là Ma vương sao? Như thế nào mà phải chạy trốn thế này? Không phải người nên giống như trong tiểu thuyết, phát tay một cái sẽ chết một đám sao?" Bạch Tiểu Bảo rất khó tiếp nhận sự thật này, đám người kia không phải đều là người trong Ma giới sao? Sao lại phải chạy trốn, còn chạy thật ẹ nữa chứ!

Trong lòng Hiên Viên Từ Mặc cũng hết sức băn khoăn: "Tối hôm ta qua bị thương, bây giờ công lực còn chưa kịp hồi phục, lại nói dưới chân núi có ít nhất cả ngàn tên! Trong lúc nhất thời khó có thể phá vòng vây, chẳng qua ta đã tung tín hiệu rồi, có lẽ cứu binh sẽ lập tức đến."

Bạch Tiểu Bảo chớp mắt mấy cái mới tiêu hóa được tất cả, ý của Hiên Viên Từ Mặc chính là hắn đang bị thương, lúc này không hề năng lực chống cự, dưới chân núi lại hơn có hơn một ngàn binh sĩ và vẫn chưa có viện binh đến cứu hai người bọn họ? Đột nhiên Hiên Viên Từ Mặc đặt Bạch Tiểu Bảo xuống, Bạch Tiểu Bảo lao đảo mắt thẳng băng, nhưng lúc thấy rõ phía sau là vách núi dựng đứng thì đầu hơi choáng váng, vụt một cái liền chạy đến sau lưng Hiên Viên Từ Mặc.

Hiên Viên Từ Mặc chỉ im lặng nhìn ánh lửa dưới chân núi càng ngày càng gần, "Vậy không phải chúng ta chỉ còn một con đường là chết sao?" Bạch Tiểu Bảo xem xét tình cảnh hiện tại, buồn buồn hỏi.

Nghe nàng nói vậy Hiên Viên Từ Mặc bèn rất nghiêm túc tự hỏi, sau một lát mới bình tĩnh trả lời: "Phải là chết chắc!" Bạch Tiểu Bảo nghe vậy trong nháy mắt hít vào một hơi, khóe miệng co giật, bây giờ là một câu cũng không nói được.

Binh lính dưới chân núi cuối cùng cũng xông tới, mỗi một hàng đều chỉnh tề kéo cung, chỉ chờ lệnh một tiếng là vạn tên cùng bắn ra!

Hiên Viên Từ Mặc vung tay lên đem Bạch Tiểu Bảo ra sau lưng mình, tâm của nàng đều muốn thót lên cổ họng rồi, lúc này ngay cả thở cũng không dám thở một cái.

Cầm đầu đội ngũ là một tên hán tử cao to, thần thái sáng láng, có lẽ hắn vẫn kính trọng người trước mặt bèn ôm quyền cung kính nói: "Thượng mệnh khó vi phạm nên đành phải đắc tội, hôm nay bất buộc phải lấy được thủ cấp của Ma vương ngài!"

"Người đã biết ta là Vương của Ma giới mà còn dám trắng trợn hành thích? Chẳng lẽ muốn đoạt quyền sao?" Hiên Viên Từ Mặc không nhanh không chậm nói, không thêm đề ý đến mấy ngàn binh mã trước mắt khiến tâm trạng đang thấp thòm của Bạch Tiểu Bảo đã được khuyến khích đôi chút.

"Lệnh trên khó vi phạm!"

Trong lòng Hiên Viên Từ Mặc cũng rõ ràng, lúc này vết thương cũ trên người hắn chưa lành, lại nhìn tình hình hiện tại thấy xem ra khó thoát khỏi một kiếp rồi.

Mặc dù là đêm tối nhưng không thể đếm hết những cây đuốc chiếu sáng ngồi xung quanh, sáng rực giống như ban ngày. Một cơn gió thổi qua, ánh sáng lập lòe chiếu lên từng bóng người đang đứng kia.

Đột nhiên Hiên Viên Từ Mặc mở miệng phá vỡ thời khắc giương cung bạt kiếm. Khí thế như vậy, ít đi một phần lười biếng bình thường nhiều hơn một phần khí phách, lời nói ra khiến lòng người kinh ngạc: "Người các người muốn đối phó là ta, thả nữ nhân của ta đi!"

Hiên Viên Từ Mặc vừa dứt lời thì hơi dùng lực một chút, liền đẩy Bạch Tiểu Bảo còn chưa kịp phản ứng chuyện gì ở sau lưng sang bên cạnh.

Hiển nhiên Bạch Tiểu Bảo còn chưa ý thức được tình huống không ổn, đợi ổn định bước chân, lúc xoay người ngẩng đầu nhìn lại thì Hiên Viên Từ Mặc đã cách xa mấy bước, lòng của Bạch Tiểu Bảo đột nhiên nhói đau, Hiên Viên Từ Mặc một thân áo trắng bay bay trong gió, về mặt hết sức lạnh nhạt đứng cạnh vách núi đen, không chút biểu cảm nhìn lão tướng quân kia.

Lão Tướng quân suy tư một khắc rồi trầm trọng gật đầu một cái. Thấy Lão tướng quân rút cuộc cũng gật đầu Hiên Viên Từ Mặc mới lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, tâm Bạch Tiểu Bảo rất đau, nhưng nàng vẫn không nghĩ ra hắn muốn làm cái gì, Hiên Viên Từ Mặc có ý gì, là muốn một mình chịu chết sao?

Trong lòng Bạch Tiểu Bảo không khỏi xoắn lại với nhau, Hiên Viên Từ Mặc nhìn về phía Bạch Tiểu Bảo, đột nhiên cười, giống như thường ngày bình thân nói: "Mau trở về Yêu giới --"

Còn chưa nói hết, hắn liền ngửa mặt lên thả mình rơi xuống vách đá, Bạch Tiểu Bảo đầu tiên là run lên, một giây kế tiếp nàng chạy về phía trước mấy bước, tung người một cái cũng nhảy xuống. Cả quá trình xảy ra quá nhanh đến nỗi khiến ngay cả đám binh lính kia cũng không kịp phản ứng.

Lão kia Tướng quân sững sờ đứng bên vách núi trống rỗng, lão tiến lên trước mấy bước nhìn dưới vách núi, do dự một chút mới xoay người, lớn tiếng nói: "Nghịch tặc đã bị bắn chết rơi xuống vách đá! Các người nghe rõ chưa?"

"Dạ!" Chúng tướng sĩ đều hiểu rằng lời nói lão tướng quân chứa đầy hàm ý, lão tướng quân làm như vậy để bọn họ không cần xuống phía dưới tìm tòi, bọn họ cũng vui vẻ thanh nhàn, tự nhiên sẽ không lắm mồm. Hơn nữa núi này nổi danh có vách núi dựng đứng, té xuống chắc sẽ không thể sống sót, như vậy có lẽ cũng không có phiền toái gì.

Sau đó hô to một tiếng, "Rút lui!" Mấy ngàn người giơ cây đuốc lỏng lẻo hùng dũng rút lui, vốn là vách núi huyền ảo sáng rực lại trở nên tối tăm, trống trải an tĩnh.

.....

Bạch Tiểu Bảo cố sức chớp mắt mấy cái, mặc dù là buổi tối nhưng trăng sáng vẫn còn, loáng thoáng có thể nhìn thấy rõ phía dưới, sau khi xác định phía dưới không có Hiên Viên Từ Mặc, nàng có cảm giác giống như chính mình bị sét đánh, chẳng lẽ chỉ mình có năng rót xuống?

"Từ Mặc, Hiên Viên Từ Mặc!" Bạch Tiểu Bảo hô một tiếng, phía dưới không hề có tiếng đáp lại. Đang lúc nàng tưởng như tuyệt vọng, đột nhiên phía trên truyền đến âm thanh quen thuộc: "Ta ở trên này!" Cánh tay bị một người lôi kéo, Bạch Tiểu Bảo liền ngẩng đầu lên nhìn.

Ngay lúc ngẩng đầu liền chống lại đôi mắt dịu dàng cùng với biểu tình tức giận trên mặt Hiên Viên Từ Mặc, hần duỗi cánh tay dài một cái liền ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, cánh tay còn lại thoáng một cái, một đạo bạch quang thoáng qua, hai người liền văng vẳng rơi xuống đáy vực.

Lúc này Hiên Viên Từ Mặc đã thu hồi vẻ mặt kinh ngạc khi chứng kiến Tiểu Bạch nhảy xuống vực theo mình, đôi mắt hoa đào mang theo vẻ chế nhạo nhìn nàng, ôm lấy tay của nàng không buông ra, vui đùa hỏi: "Tiểu Bạch, không nỡ để ta chết sao?"

"Ta, ta chỉ không muốn thấy người phải chịu chết một mình, ta chỉ là" Cảm giác vừa rồi thật sự khiến Bạch Tiểu Bảo hoảng sợ, lúc ý thức được mình chỉ còn lại một mình, trên đời này không còn Hiên Viên Từ Mặc nữa, nàng liền không chút do dự nhảy xuống, khi đó, nàng chỉ hi vọng được chết chung với hắn.

Bạch Tiểu Bảo còn chưa nói hết, đôi môi mỏng của Hiên Viên Từ Mặc đã chặn lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn có chút om sòm của nàng.

Từ cạn đến sâu, vốn là chỉ là muốn lướt qua một cái rồi dừng nhưng không nghĩ vừa hôn đã nghiện, cho đến khi Bạch Tiểu Bảo lại một lần nữa thờ không ra hơi, Hiên Viên Từ Mặc mới không nỡ rời đi đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Nhìn đôi môi của Bạch Tiểu Bảo bị hôn đến sưng đỏ, khoe miệng hần triển khai một loại đường cong gọi là hạnh phúc, lúc này Bạch Tiểu Bảo vì đầu có chút thiếu dưỡng khí mà thở mạnh, trên dưới phập phồng, chỉ cần một chút là có thể đụng vào đôi môi mỏng của Hiên Viên Từ Mặc, tựa như từng chút muốn chạm vào bờ môi mỏng của hắn.

Đội Bạch Tiểu Bảo lấy lại tinh thần mới ý thức được tư thế mập mờ này thì theo bản năng dùng sức đẩy hắn ra, vốn tưởng rằng đẩy không ra, thế nhưng cũng rất dễ dàng thoát khỏi lồng ngực của hắn.

Hai chân Bạch Tiểu Bảo chạm đất rồi nhưng Hiên Viên Từ Mặc lại bị đẩy lao đảo lui về phía sau mấy bước mới đứng vững thân hình. Bạch Tiểu Bảo cảm thấy kỳ quái vươn tay muốn đỡ hắn nhưng Hiên Viên Từ Mặc lại cười lắc lắc đầu.

Bạch Tiểu Bảo thấy hắn không có việc gì liền thu tay về, có chút tức giận nói: "Làm ta hoảng sợ! Chàng"

Bạch Tiểu Bảo còn chưa nói hết chợt thấy Hiên Viên Từ Mặc phun ra một búng máu tươi, bắn cả vào trên mặt Bạch Tiểu Bảo đứng cách đó không xa.

Ban đầu nàng còn chưa phản ứng kịp, khó tin vươn tay xoa xoa vết máu còn ấm nóng trên mặt, lúc này Bạch Tiểu Bảo mới từng lớn mắt lập tức nhào tới, mà lúc này Hiên Viên Từ Mặc đã hôn mê bất tỉnh ngã trên mặt đất.

"Từ Mặc! Chàng đừng làm ta sợ!" Nhưng đáp lại Bạch Tiểu Bảo chỉ có một hồi im lặng, Bạch Tiểu Bảo lập tức ôm lấy Hiên Viên Từ Mặc vào người, ngón tay run rẩy đưa đến mũi của hắn, cho đến khi có cảm thấy hô hấp ấm áp phun đến trên tay, cả thân thể cứng ngắc của nàng lúc này mới mềm mại xuống, xụi lơ chống một tay xuống đất mới không bị ngã xuống.

Xung quanh đều tối đen, Bạch Tiểu Bảo chỉ có thể mượn nửa vầng trăng rằm mới thấy rõ bốn phía xa cách họ mấy bước có một khối đá bằng, lại gọi Hiên Viên Từ Mặc thêm vài tiếng nhưng hắn vẫn không có phản ứng, nhưng cũng may hô hấp hắn vẫn vững vàng, Bạch Tiểu Bảo cũng thoáng thả lỏng tâm tình.

Nàng ôm lấy Hiên Viên Từ Mặc thật chặt, chỉ sợ hắn lạnh, đây cũng là điều duy nhất nàng có thể làm cho hắn trong lúc này, bây giờ Bạch Tiểu Bảo muốn khóc cũng không khóc nổi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chăm chăm Hiên Viên Từ Mặc, hi vọng hắn có thể tỉnh lại.

Lúc này Bạch Tiểu Bảo mới ý thức được rằng vị trí của Hiên Viên Từ Mặc ở trong lòng của nàng là quan trọng cỡ nào, quan trọng đến mức nàng không thể mất đi hắn, lúc này nàng mới hiểu được mình đã yêu hắn mất rồi!

Bạch Tiểu Bảo nhỏ giọng nức nở, cuối cùng biến thành gào khóc, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Bạch Tiểu Bảo khóc nhiều như vậy, không biết thế làm sao nàng rất sợ Hiên Viên Từ Mặc không tỉnh lại nữa, lúc này nàng mới ý thức được, nàng thích Hiên Viên Từ Mặc nhiều hơn rất nhiều so với mình tưởng tượng.

"Chàng Tỉnh đi, ta còn chưa nói cho chàng biết, ta thích chàng Không, ta yêu chàng!"

"Thật?" Đột nhiên trong ngực vang lên một giọng nói yếu ớt, mặc dù nhỏ nhưng Bạch Tiểu Bảo vẫn nghe được, vội vàng dừng lại thút thít, cúi đầu nhìn về phía trong ngực.

"Ừm! Há? Chàng đã tỉnh?" Nhìn thấy đôi mắt đen âm áp cuối cùng cũng mở ra, Bạch Tiểu Bảo vui mừng hươ tay múa chân!

Mới nói được hai câu Hiên Viên Từ Mặc đã ho kịch liệt, điều này khiến Bạch Tiểu Bảo đang vui mừng hoan hỉ mạnh mẽ dừng lại, nước mắt còn chưa khô lại chảy ra: "Từ Mặc, chàng không sao chứ!"

"Không có việc gì!" Hiên Viên Từ Mặc cười cười vươn tay xoa nhẹ đầu Bạch Tiểu Bảo, vô cùng dịu dàng, những ngón tay thon dài dưới ánh trăng trắng có chút trong suốt, giống như có thể sẽ tiêu tán bất cứ lúc nào.

"Đề ta đỡ chàng đến chỗ nào thoải mái cho chàng nghỉ một chút!" Bạch Tiểu Bảo hít mũi, muốn đỡ hắn đi về phía trước, thấy trước mặt có một gian phòng rách nát nhưng hình như cũng hơi xa, chắc khoảng mấy chục mét.

"Từ Mặc, bên trái có một căn nhà cũ nát, ta đoán là không có người ở, chúng ta đi đến đó thôi!"

Hiên Viên Từ Mặc do dự một chút mới khẽ gật đầu, theo tình huống bây giờ của hắn đúng là không nên cử động nhiều, mau mau điều dưỡng mới tốt, cũng không thể để Bạch Tiểu Bảo cùng hắn ở nơi này ngồi một đêm hứng chịu gió lạnh và sự ẩm ướt được.

Hắn miễn cưỡng đứng lên nhưng vừa đề khí lại động vào vết thương, hắn lại phun ra một búng máu tươi, Bạch Tiểu Bảo hoảng sợ vội vàng tiến lên đỡ lấy thân hình lão đạo muốn ngã của Hiên Viên Từ Mặc.

Lúc này bước chân của Hiên Viên Từ Mặc đã không vững vàng nên không thể bước được nữa, Bạch Tiểu Bảo khẽ cắn răng, dùng sức đưa hắn ra sau lưng.

Thân thể của Hiên Viên Từ Mặc chẳng khác gì một ngọn núi lớn đối với thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Bạch, nàng phải hao phí hết sức mình mới không để chân hắn lết xuống đất.

Hiên Viên Từ Mặc cũng đã tận lực làm giảm sức nặng của mình còn một nửa nhưng chỉ một nửa này cũng đủ khiến Bạch Tiểu Bảo chống đỡ rất vất vả. Hắn muốn giãy giụa để xuống nhưng cả người đã không dư thừa hơi sức để giãy giụa.

"Tiểu Bạch, đề ta xuống!"

Bạch Tiểu Bảo không để ý tới hắn, nhưng vì bị hắn đè ép nên giọng nói có chút khó chịu: "Nếu chúng ta còn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian, lỡ như cái căn nhà hoang kia bị người ta chiếm mất đến lúc đó còn chỗ nào để nghỉ chân nữa? Nam tử hán đại trượng phu phải biết co biết duỗi (biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể), công chàng một lúc cũng không chết được! Ta còn không chê chàng nặng chàng còn giãy cái gì chứ!"

Hiên Viên Từ Mặc biết lúc này hắn không lay chuyển được Bạch Tiểu Bảo nên đành ngồi im, tận lực đề khí giảm bớt trọng lượng của mình, hành động này khiến sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, Bạch Tiểu Bảo đang công hắn nên không nhìn thấy.

"Tiểu Bạch, ta thật sự rất yêu nàng!"

Bạch Tiểu Bảo nghe vậy theo bản năng quay đầu lại, ánh trăng soi rõ đáng vẻ nghiêm túc của Hiên Viên Từ Mặc, nước mắt nàng nhất thời tràn ra, Hiên Viên Từ Mặc muốn an ủi Bạch Tiểu Bảo nhưng lúc này hắn thật sự không còn hơi sức nữa, ngay cả cúi đầu hôn nàng thể hiện sự ngọt ngào cũng không thể làm được.

Nhưng Hiên Viên Từ Mặc lại không ngờ Bạch Tiểu Bảo một tay đỡ hắn, một cái tay khác ôm cổ của hắn, một giây kế tiếp cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã đặt trên đôi môi mỏng của hắn, Trái đất đung vào Sao Hỏa rồi! Đã xảy ra là không thể ngăn cản!

Hiên Viên Từ Mặc không biết lấy sức mạnh từ đâu phản bị động thành chủ động, hắn kéo Tiểu Bạch vào trong ngực, dùng sức hôn nàng.

.

Quảng đường ngắn ngủi chỉ khoảng vài chục mét nhưng Bạch Tiểu Bảo công Hiên Viên Từ Mặc trên lưng đi mãi vẫn chưa đến, lúc này cũng không biết Bạch Tiểu Bảo lấy đâu ra sức mạnh, dù công hắn trên lưng nhưng có cảm giác người nhẹ như yến, bước đi như bay, có thể thấy được sức mạnh vĩ đại của tình yêu quả là đáng sợ. Nhìn căn nhà cũ nát gần ngay trước mắt nhưng kỳ thực còn phải đi cả hơn chục mét nữa, dưới chân càng không ngừng cố gắng đi tới.

Nhưng bọn họ còn chưa đến được đó thì thủ hạ của Hiên Viên Từ Mặc đã tìm được bọn họ, Bạch Tiểu Bảo nhìn một đám người đang quỳ trước mặt, lại nhìn Hiên Viên Từ Mặc đang được công trên lưng thì lập tức thả hắn xuống, dù gì cũng Ma Vương đại nhân, khí thế vẫn rất cần đấy.

.

Dạ Mị không ngờ lần này Bạch Tiểu Bảo du ngoạn Ma giới trở về thì Ma vương đã đưa rất nhiều sinh lễ đến. Dạ Mị đứng trong đại sảnh, nhìn sinh lễ chất thành hàng dài, nhất thời không thốt nên lời cũng không hề động đậy, cứ đứng im như trời trồng vậy.

Dạ Quý ở bên cạnh cũng đã nhận ra không khí bất thường, định tiến lên khuyên Dạ Mị đôi câu nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

"Đại ca, ta đã làm sai cái gì sao?" Hồi lâu, Dạ Mị mới thốt ra một câu hỏi, hần vốn tưởng rằng thời gian còn dài, hần có thể chậm rãi chờ nàng nhưng hần chờ được điều gì đây, chờ đến lúc Bạch Tiểu Bảo muốn lập gia đình nhưng người nàng muốn gả không phải là hần.

"Dạ Mị, đừng như vậy, nam tử hần đại trượng phu cảm lên được thì cũng bỏ xuống được!" Dạ Quý cũng cảm thấy lời khuyên này có hơi tàn nhẫn, nhưng mọi chuyện đều thành kết cục đã định, bọn họ còn có thể làm được cái gì?

"Ta không muốn làm đại trượng phu, ta muốn đoạt lại nàng!" Đây chính là điều Dạ Mị suy nghĩ lúc này nhưng khi hần nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Bạch Tiểu Bảo thì cuối cùng cũng lựa chọn buông tay.

Khi đó mặc dù hần cười đến mức vô cùng xán lạn nhưng trong lòng giống như đang rỉ máu, nhưng hần không hối hận, bởi vì Bạch Tiểu Bảo có thể hạnh phúc thì đó cũng chính niềm hạnh phúc của hần.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Dạ Nhược (một)

Ven đường, có một nam tử một thân trường bào màu trắng bên hông trang bị một thanh trường kiếm sát sẹ, trong tay hần cầm một quyển《Giang hồ chí》xem say sưa, đột nhiên không biết nhìn thấy cái gì khiến hần nhướng mày, có một mùi hương son phấn xẹt qua mũi hần. Chân mày d.đ.l.q.đ hần càng nhíu chặt lại, hiển nhiên là nhìn thấy chuyện gì đó khiến hần mất hứng.

"Tiểu. . . ." Người kia còn chưa nói hết lời thì vị công tử ôn nhuận như ngọc kia đã quay lại, ánh mắt tức giận quét qua tiểu nam đồng kia một cái, nam đồng kia ngẩn ra, lập tức cười hi hi chữa lời: "Tiểu gia, ngài để ta đi điều tra xem nhé!"

Nam tử kia nghe vậy lập tức vui vẻ, sau đó cuộn quyển sách lại, nghịch ngợm gõ nam đồng một cái, cười đùa nói, "Tiểu tử ngươi còn rất cơ trí đấy! Danh hiệu này Bản công tử rất thích, A ha ha ha. Khụ! Khụ!"

"Công tử, hoàn cảnh nơi này không thể so với trong nhà, người nên có chừng mực, người mở miệng cười lớn như vậy bụi cũng hút tới trong bụng, ta vừa mới nhìn thấy có một con đại hắc mã ở đằng kia dùng chân nghịch cái gì đó, bụi nhiều như vậy khó trách vừa rồi người hít phải một ít vào trong miệng. . . ." Tiểu đồng vừa nói vừa biểu hiện ra vẻ mặt chế nhạo.

Còn chưa dứt lời đã thấy sắc mặt của bạch y công tử trở nên hết sức khó coi, hần vội vàng rút ra một cây quạt giấy từ bên hông, bộp một tiếng mở ra bảo vệ miệng mình, "Nơi này quá nguy hiểm, Tiểu Bạch chúng ta mau lên lầu!" Nói xong, vị bạch y công tử liền hoảng hốt chạy bừa lên trên lầu. Tiểu đồng kia vừa nhìn thấy dáng vẻ mất mặt của công tử nhà mình thì chắc chắn hai tiếng, d.đ.l.q.đ về mặt hết sức bất đắc dĩ, sau đó hần chấp tay sau lưng từng bước một bình tĩnh đi lên lầu, trông cứ như thể hần mới là đại gia thực sự.

Trong phòng thuê trên lầu hai, bạch y công tử sau khi được hô hấp không khí trong lành ánh mắt không khỏi không kích động đỏ lên, trong lòng cảm khái, ánh mặt trời bên này tuyệt đẹp!

"Tiểu thư, người cũng thật không có tiền đồ!" Sau khi Tiểu Bạch đóng cửa lại thì tức giận nói, nhưng mới vừa quay đầu lại liền bị một thanh quạt giấy tập kích vào đầu, nàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bạch y công tử, không, bạch y công tử nữ giả nam trang thật trọng nhìn chung quanh, chỉ sợ có người nào đó nghe được có người gọi "hần" một tiếng tiểu thư.

"Không phải nói rồi sao, đi ra khỏi nhà phải cẩn thận hành sự, ta xuất môn để làm việc lớn, trước khi nổi danh giang hồ mà bị người ta nhận ra thì muội phải đi xem mắt thay ta đấy, ta không đi đâu nhá!"

"Nơi này không có người, lại nói nếu người sợ nguy hiểm tại sao chỗ ghi danh trên khách sạn lại viết ba chữ Chiến Bắc Vi vào chứ!"

Đúng, vị bạch y công tử của chúng ta chính là người sắp tiếp quản chín chi của gia tộc, là nữ nhi duy nhất của Chiến gia, tên là Chiến Bắc Vi, năm nay mười tám tuổi. Đáng tiếc, hiện tại nói cho oai chính là ra giang hồ rèn luyện kinh nghiệm thực tiễn một phen, kì thực là len lén chạy ra ngoài để trốn tránh việc đầu tháng sau phải tham dự đại hội xem mắt do mẫu thân dịu dàng xinh đẹp của nàng sắp đặt.

Chiến Bắc Vi thấy chơi rất vui vẻ, nàng tự động coi thường bộ dạng Tiểu Bạch khinh bỉ nàng, hết sức kiêu ngạo nói: "Muội lại không hiểu rồi, ta đây gọi giấu đầu hở đuôi, tìm đường sống trong cỏi chết."

Tiểu Bạch lại càng khinh bỉ sâu hơn, ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó hết sức nghiêm túc cắt đứt sự đắc chí của nàng: "Tiểu thư, trước tiên người nên suy nghĩ xem về sau chúng ta sẽ sống thế nào đi! Trước khi xuất môn bạc chúng ta mang theo cũng không nhiều, người lại tiêu tiền như nước nên có lẽ không đủ cho chúng ta sống quá nửa tháng nữa đâu!" Tiểu Bạch vừa nói còn vừa đếm bạc trong túi, càng đếm càng đau lòng, càng đếm càng lo lắng.

Tiểu Bạch nói khiến Chiến Bắc Vi cũng ý thức được đây là một chuyện hết sức trọng yếu, hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa có thể nào không có bạc đây? Nàng nặng nề thờ dài, uống một hớp trà Long Tỉnh, sau đó quệt miệng, đáng tiếc đối với lời nói oán trách của Tiểu Bạch là vào tai trái ra tai

phải mất rồi.

Tiểu Bạch còn muốn tiếp tục nói lại bị Chiến Bắc Vi bịt chặt miệng lại, nàng bắt mẫn vừa định giãy giụa chợt nghe thấy sát vách loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện.

"Cái tên phá của kia, lại dám đem cảm ngọc Lưu Ly gia truyền. Trịnh Tông bị đưa con trai này làm cho tức giận, phải tốn mười vạn lượng bạc mới chuộc về được đây."

"Như thế rất tốt, cả võ lâm đều biết ngọc Lưu Ly đang ở Trịnh gia, e là sắp xảy ra một cuộc tranh đoạt rồi! Trịnh gia lâm vào đại họa rồi!"

Chiến Bắc Vi đột nhiên kiễng chân lên, ngọc Lưu Ly? Đây chính là tin tức gây xôn xao gần đây, tương thân yển (tiệc xem mắt) cũng không bằng một hạt châu đầu! Nếu mang theo viên ngọc này bên người, có thể trường sinh bất lão, trẻ mãi không già, nếu mài nhỏ rồi trộn chung với ngọc Thất Tinh sau đó ăn vào, liền cải tử hồi sinh, đúng là vật chí bảo.

Mặc dù võ công Tiểu Bạch không bằng Chiến Bắc Vi nhưng cũng là người luyện võ bao nhiêu năm nên nhĩ lực cũng cực tốt, nhưng nàng cũng không biết rốt cuộc nó có ích lợi gì, mê mang ngẩng đầu lên thì thấy tiểu thư nhà mình hai mắt tỏa ánh sáng đang nhìn mình, nàng hoảng sợ lui ra sau tránh thoát cái nhìn của tiểu thư.

Chiến Bắc Vi cũng không để ý nàng, thu quạt lại đứng dậy muốn đi: "Tiểu Bạch, đi, chúng ta đi đoạt bảo vật!"

"Tiểu thư, người cần hạt châu kia làm gì chứ!" Tiểu Bạch vội vàng đuổi theo, nàng chỉ nghĩ cái viên ngọc đó chính là một phiến toái, dù đoạt tới tay vẫn ngày ngày vì làm phiền đây!

"Bán không được thì coi nó như trân châu bình thường vậy!"

"."

Nghe người bán hàng nói Trịnh gia kế tục phái Thiếu Lâm, có chút công phu, mặc dù không có ai làm quan trong triều nhưng lại cực kỳ có tiền, cũng coi như là bá chủ nhỏ nhỏ ở một phương, bọn họ cũng thường làm vài chuyện ức hiếp kẻ yếu. Nhưng triều đình luôn luôn mở một mắt nhắm một mắt với người trong giang hồ, Trịnh gia lại có tiền, tự nhiên sẽ không có người nào quản thúc.

"Ta không hiểu, nhân sĩ võ lâm trong giang hồ vì sao lại để thành như vậy!" Người bán hàng rong chạy nạn đến biên giới tức giận nói.

Chiến Bắc Vi đột nhiên nảy lòng thương cảm, một hơi mua ba chiếc gương nhỏ khiến người bán hàng rong nhất thời cười không khép miệng được.

Cầm gương nhỏ lên soi trái soi phải, nàng càng soi càng thấy chính mình một thân nam trang nổi bật lên về ngọc thụ lâm phong, nhưng cuối cùng dưới tầm mắt cực kỳ khinh bỉ của Tiểu Bạch, Chiến Bắc Vi rút cuộc cũng đem gương cất vào trong ngực, ho khan hai cái hồng tìm lại một chút mặt mũi.

Nàng đã nghĩ xong, sau khi đoạt được bảo bối sẽ ở trên võ lâm đại hội khoe khoang một phen, hơn nữa phải buông lời phách lối như vậy: "Ngọc Lưu Ly đang ở trong tay Chiến Bắc Vi ta, có bản lĩnh thì tới đây mà đoạt lại!" Thật là vô cùng có khí thế, không sợ Chiến Bắc Vi nàng sẽ không nổi danh.

Dĩ nhiên nàng cũng nghĩ xong, nếu như không có ai đoạt lại nàng sẽ mài thành bột trân châu rồi trở về hiếu kính mẫu thân đáng yêu kiêm kinh khủng của mình, tránh khỏi bị mẫu thân nàng trị nàng tội đào hôn, đây chính là một kế hoạch hoàn mỹ một hòn đá hạ hai con chim.

Tiểu Bạch tuy có chút bận tâm với hành động lần này của Chiến Bắc Vi, nhưng Chiến Bắc Vi lại chỉ ra với võ công của nàng d.đ.l.q.đ thì chỉ có thể trở thành gánh nặng nên nàng giận dỗi ở lại khách sạn.

Ánh trăng sáng chiếu trên dòng sông, cùng trong nhà không giống nhau. Hình như có vẻ gần hơn, lại làm cho người ta thấy trong lòng buồn cực kỳ.

Chiến Bắc Vi che mặt bằng một tấm sa mông màu đen, tóc dài buộc lên, một thân trang phục nam tử, nàng ôm chút nỗi sầu bi vì nhớ nhà nên thật bất hạnh lạc đường ở trong Trịnh gia vô cùng to lớn này.

Đầu óc choáng váng đi xuyên qua ba đình viện, nghe thấy ở hướng đông bắc mơ hồ có tiếng đánh nhau.

Chiến Bắc Vi bừng tỉnh hiểu ra, mũi chân nhẹ lướt lên nóc nhà, vội vàng nghe để nhận biết vị trí tiếng động, sau đó đột nhiên mở mắt ra chạy về phía phát ra tiếng động.

Chỉ là hình như nàng đã tới chậm.

Quả thật, dọc theo đường đi có nhiều gia đình hoặc chết hoặc bị thương ngã xuống đất, tiếng rên rĩ vang lên khắp nơi, Chiến Bắc Vi vội vàng bước nhanh hơn, cửa chính phòng ngủ đã bị đánh nát, có một thiếu niên quần áo hoa lệ cùng một ông lão đang co rúm lại ở góc tường, mà một người một thân màu trắng dạ hành đang đánh nhau tụi bụi với một đại hán trắng kiện.

Vị đại hán trắng kiện kia hiển nhiên là một kẻ từ nơi khác đến để giành ngọc Lưu Ly, khuôn mặt râu quai nón, không cần che mặt cũng làm cho người ta không nhìn rõ được khuôn mặt của hắn, thân thể d.đ.l.q.đ hắn cao lớn vạm vỡ, càng làm nổi bật vẻ yếu đuối nhỏ nhả của bạch y thiếu niên.

Bạch y? Chiến Bắc Vi chắc chắn hai tiếng, trong lòng không khỏi cảm thán, đã tới nhà người ta ăn trộm mà còn mặc toàn thân y phục màu trắng, cái này mà để Tiểu Bạch nhìn thấy chắc sẽ không bao giờ nói mất thâm mỹ của nàng xấu tệ nữa, vị trước mắt này mới chính là cực phẩm đây.

Đang lúc Chiến Bắc Vi đang vui vẻ ỷ (tự sướng) thì vị bạch y công tử nọ đã cầm cái hộp bay tới, đứng ngay hướng của nàng đang đứng, dĩ nhiên theo phía sau hán chính là đại hán lỗ mãng kia..

Chỉ là tốc độ cùng thân thể đại hán kia đúng là có quan hệ trực tiếp, khinh công cực tốt, mấy bước liền đuổi kịp tên bạch y công tử kia, một chưởng đánh tới trước ngực của hắn, đem cái hộp đoạt mất. Chiến Bắc Vi thấy trước mặt mình bị che phủ bởi một màn màu trắng, chỉ thấy vị công tử tuấn mỹ kia đã ngã vào người nàng, khiến nàng bị bại lộ triệt để, không nên hỏi nàng làm thế nào xuyên thấu qua tấm vải che mặt màu trắng để nhìn thấy dung nhan vị công tử kia, vì nàng chính là cảm thấy như vậy.

Sau đó tên đại hán lỗ mãng cũng tiến tới, Chiến Bắc Vi âm thầm than thở, từ xưa đến nay đều là anh hùng cứu mỹ nhân, vậy làm sao đến phiên nàng lại biến thành mỹ nhân cứu anh hùng thế này, còn là một anh hùng bất đắc dĩ.

Thôi kệ, nàng nhân cơ hội này để vang danh thiên hạ luôn đi, mắt thấy cây đại đao kia sắp bổ xuống người của nàng, nàng lại không nhanh không chậm từ bên hông rút ra Khuynh Hồng kiếm cân lại.

Hai kiếm đụng nhau, đại hán kia có thể khiến mười người đánh không lại nhưng lại không đánh lui được Chiến Bắc Vi một bước, lúc này thân thể của nàng chợt lóe lên, một cái tay khác đánh vào tay cầm hộp gỗ từ đàn của đại hán, cái hộp vừa buông lỏng ra liền bị nàng bắt được. Sau đó nhấc chân đá đại hán kia phải lui về phía sau mấy bước mới đứng vững được thân hình.

Đại hán kia rõ ràng ngẩn ra, vừa rồi giao kiếm hắn đã biết nội lực của mình không bằng đối phương, dù không cam lòng nhưng vẫn tràn trề sức mạnh mà rống lên: "Ngươi là ai?"

Đôi phụ tử đang núp trong góc tường kia cũng trợn to hai mắt nhìn lại, trên mặt tràn đầy nghi vấn, dù sao cũng không có ai biết trên giang hồ lại có một tên ẻo lả sức mạnh đáng sợ như vậy.

Chiến Bắc Vi chờ chính là câu này, nàng nhét cái hộp vào trong lòng sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi tay ôm quyền trầm giọng nói: "Giang Nam Chiến gia, Chiến Bắc Vi!"

"Ngươi chính là mỹ nhân đang đào hôn đó hả? Vóc người cũng chả có gì đặc biệt?" Đại hán kia biết không thể giành cái hộp lại, chắc chắn hai tiếng, bắt đầu tung người công kích.

". . . ." Chiến Bắc cảm thấy mình lẹ roi đầy mặt, trong lòng không ngừng oán hận mẩu thân mình cũng quá lãng mạn đi, cần gì phải điểm tô cho nàng đẹp giống như là một mỹ nhân mong manh dễ vỡ như vậy, lại nói người nào quy định nữ nhân Giang Nam phải là mỹ nhân ôn nhu như nước chứ, chẳng lẽ không thể sản sinh ra một nữ tử đỉnh thiên lập địa như nàng hay sao?

"Cẩn thận!" Mổ nữ đang cảm khái chợt nghe thấy có tiếng cảnh cáo, sau đó thấy đại hán đối diện vung một kiếm chém tới đây, mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng Chiến Bắc Vi đã nhanh chóng giơ kiếm nghênh đón, hơi chậm một phần nên có lẽ sẽ bị thương ngoài da một chút.

Nhưng ngay khi nàng muốn nâng kiếm thì một bóng trắng đánh về phía hắn, tiếp theo cảm thấy trước ngực mình một mảnh ấm áp, một mùi vị ngai ngái vọt vào trong mũi Chiến Bắc Vi, nàng chớp mắt mấy cái nhìn bạch y công tử nọ đã thay nàng cầm một đao, nhất thời cảm thấy giận dữ.

Đại hán đối diện cũng sững sốt không phản ứng kịp, Chiến Bắc Vi đã đặt vị công tử kia qua một bên, sau đó một kiếm đâm tới. Trước thời điểm xuất môn, Chiến Bắc Vi còn không biết võ công của mình đến cùng như thế nào, nhưng lúc này lại rõ ràng, thì ra lúc trước các sư huynh cũng không phải khiếm nhượng mà quả thật là đánh không lại nàng.

Chỉ dùng mấy chiêu, đại hán kia liền bị Chiến Bắc Vi một kiếm đâm ngã không đứng lên nổi, nàng hừ lạnh một tiếng, thu hồi kiếm sau đó ôm lấy bạch y công tử hôn mê bất tỉnh, lớn tiếng nói: "Nói cho võ lâm nhân sĩ trong giang hồ biết, ngọc Lưu Ly đang ở trong tay Chiến Bắc Vi ta, muốn thì tới mà đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Dạ Nhược (Tiếp)

Nhìn mỹ nam nhu nhược trên giường, Chiến Bắc Vi cũng lộ ra vẻ buồn rầu, nàng thở hắt ra một hơi rồi gọi Tiểu Bạch đang cháy nước miếng tỉnh lại.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?" Tiểu Bạch vội vàng tới gần, hiếm khi được thấy tiểu thư nhà mình mặt mày ủ dột, nàng có thể phải quan tâm tiểu thư nhiều hơn, nếu không tiểu thư sẽ buồn chết đấy, không về nhà được vậy nàng liền thăm.

Chiến Bắc Vi nghe được giọng nói của Tiểu Bạch lại thở hắt ra cái nữa, sau đó quay đầu lại, gương mặt đau khổ: "Tiểu Bạch, hán xả thân cứu ta một mạng, ta nên báo đáp như thế nào đây!"

Chiến Bắc Vi nàng từ nhỏ đã được răn dạy không nên thiếu nợ nhân tình của người ta, từ lúc nàng mười ba tuổi đã bắt đầu tuân thủ cái nguyên tắc này, còn nhớ rõ lúc ấy nàng muốn có châu chấu, Đại sư huynh liền mất cả đêm bắt châu chấu cho nàng, kết quả ngày hôm sau vì để báo đáp sư huynh nàng

liền trộm Kim Thiên của cha đưa cho huynh ấy.

Nhưng lúc nàng mới đưa cho Đại sư huynh xong thì nghe mẫu thân gọi đi ăn điểm tâm. Đại sư huynh vì vậy liền bị gán tội danh lấy trộm rồi bị đánh cho một trận, sau khi Chiến Bắc Vi ăn uống no say trở về mới hay Đại sư huynh vì nàng mà bị đánh oan. Cho nên từ đó về sau Chiến Bắc Vi đành để mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm, chưa bao giờ dám có ý nghĩ báo đáp nữa.

Tiểu Bạch nhìn đôi mắt đầy oán của Chiến Bắc Vi, không nhịn được rung mình một cái, nàng quả thật cảm thấy rất ghê tởm: "Tiểu thư, nếu người nhất định nghĩ là mình nợ hắn, vậy chờ khi nào mỹ nam công tử tỉnh lại, người lấy thân báo đáp luôn đi!"

"....."

Chiến Bắc Vi không phản bác được, bởi vì lời khuyên của Tiểu Bạch cũng trùng với tâm tư của nàng, lấy thân báo đáp cũng không tồi, nàng nhìn vị công tử mảnh mai đang nằm trên giường, đáng đáp thật là một **!

Nhìn lồng ngực vô cùng mịn màng của hắn, tâm của Chiến Bắc Vi không khống chế được nhảy dựng lên, đừng hiểu lầm, nàng không có đói bụng ăn quàng lột sạch y phục của hắn đâu nhé, do trước ngực hắn trũng một đào nên nàng giúp hắn bôi thuốc băng bó lại, khó tránh khỏi sẽ có tiếp xúc da thịt.

Đang lúc Chiến Bắc Vi nhìn đến thất hồn lạc phách thì vị công tử kia đột nhiên mở mắt ra, đó là một đôi mắt như thể nào nhi, đôi mắt như ngọc thạch mang theo sự trong trẻo khiến nàng và Tiểu Bạch bàng hoàng.

Công tử kia nhìn Chiến Bắc Vi rồi khẽ cúi đầu nhìn lướt qua ngực mình, thấy trên đó quần băng vải nhưng không có mặc y phục thì khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt dâng lên một lớp đỏ ngất, môi mím chặt lại.

Lúc này Chiến Bắc Vi mới ý thức tới bốn chữ "phi lễ chó nhìn", nàng lập tức cảm chân móng bên cạnh đạp lên cho vị công tử kia, sau đó đứng lên, rất nghiêm chỉnh ôm quyền nói: "Tại hạ Chiến Bắc Vi, đa tạ công tử cứu giúp chi ân." Thật ra khi nói những lời này trong lòng nàng rất bí ai, vốn là nàng có thể dễ dàng đón lấy một đào kia, cùng lắm thì chỉ bị thương ngoài da một chút, nhưng hắn lại vọt lên ngăn trở nàng xuất kiếm, thôi vậy, dù gì vị huynh đài này cũng đã xả thân cứu nàng, trong lòng nàng cũng rất cảm kích, hơn nữa còn là một đại mỹ nam đó!

Công tử kia giống như bị vẻ mặt nghiêm túc này của Chiến Bắc Vi làm cho sững sờ, một lát sau mới tỉnh hồn lại, hắn nhếch môi cười, để cho hai người cảm thấy có một loại cảm giác như có trăm hoa đua nở, thật là cười một tiếng liền khuynh thành.

"Ta tên là Dạ Nhược." Giọng nói của hắn rất êm tai, trầm thấp khàn khàn mang theo từ tính, giống như yêu tinh mê hoặc lòng người, Chiến Bắc Vi không nhịn được nuốt nuốt nước bọt, mà Tiểu Bạch bên cạnh đã khống chế không được mà đưa tay áo ra lau nước miếng của mình rồi.

"Dạ. Dạ Công tử." Chiến Bắc Vi tuyệt đối không phải là cố ý cà lăm, nhưng nàng thật xuân tâm nhộn nhạo rồi, mỹ nam như thế này ai mà cầm lòng cho được hả trời!

"Gọi ta là Dạ." Hắn vòng hai cánh tay ra sau để gối đầu, tuy nhiên thân thể hắn quá yếu đuối nên khi làm ra động tác này khiến trên trán hắn rỉ ra mồ hôi lạnh, hắn nhìn đáng vẻ ngây ngô Chiến Bắc Vi thì ngẩn ra, lại lộ ra nụ cười: "Không cần khách khí, nếu không phải vì ta cũng sẽ không liên lụy đến tiểu thư."

Tiểu. Tiểu thư? Chiến Bắc Vi nhìn lại mình một thân nam trang ngọc thụ lâm phong, người này như thế nào lại gọi nàng là tiểu thư? Chẳng lẽ nàng tỏ ra ẻo là sao, có sao? Dạ Nhược nhìn biểu cảm giật mình của Chiến Bắc Vi, cúi đầu cười một tiếng xong nói ra ngọn nguồn: "Bắc Vi không phải là vị tiểu thư của Chiến gia đã trốn khỏi tương thân yếm hay sao?" Câu nghi vấn cũng là câu khẳng định, còn mang theo một sự chế nhạo rõ ràng.

Chiến Bắc Vi mới chột hiểu ra vừa rồi nàng khí thế bùng bùng đem đại danh báo ra rồi, lúc này nàng có chút ngượng ngùng nở nụ cười, hiếm khi lộ ra sự thẹn thùng của một cô nương: "Không phải trốn khỏi tương thân yếm, chẳng qua là lễ thành nhân thôi." Đột nhiên nàng chột ngắc đầu, lộ ra thần thái kiên định: "Lần này ra ngoài nhất định phải nổi danh giang hồ, để cho bọn họ biết nữ tử cũng có thể so với nam tử!"

Nàng nhìn vào đôi mắt như bảo thạch của Dạ Nhược, hai đôi mắt trong nháy mắt văng lên vô số tia lửa trên không trung, một hồi Chiến Bắc Vi thua trận đành thẹn thùng cúi đầu.

"Ân cứu mạng của công tử, tiểu nữ không biết lấy gì báo đáp. Ta." Chiến Bắc Vi lại lắp bắp, tim của nàng đột nhiên đập cực nhanh, há miệng nói: "Ta nguyện lấy thân báo đáp."

Nói xong ba người cũng sững sờ, Chiến Bắc Vi càng cúi đầu sâu hơn, nàng hận không được cắn đứt đầu lưỡi của mình, vừa rồi nàng rõ ràng là muốn nói nguyện làm một chuyện để báo đáp ân cứu mạng, nhưng nàng thế nào. Thế nào.

Dạ Nhược là người hồi phục tinh thần lại đầu tiên, hắn dịu dàng cười: "Không ngại ta gọi ngươi là Tiểu Bắc chứ?" Giọng nói hắn dễ nghe như thế, mang theo sự mê hoặc thật sâu, Chiến Bắc Vi không nhịn được ngẩng đầu rồi gật đầu một cái, nàng cố gắng trấn định nhưng trong lòng lại mơ hồ mang theo một phần mong đợi.

"Tiểu Bắc, ngươi còn chưa trưởng thành." Hắn cười nhạt nói, rõ ràng nhìn thấy Chiến Bắc Vi lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng hắn lại nói tiếp: "Nếu lúc ngươi trưởng thành rồi vẫn còn muốn lấy thân báo đáp, ta cũng không có ý kiến."

Lúc này mặt trời vừa mới lên, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào trên người vị công tử yếu ớt trên giường, ánh mắt màu xanh ngọc của hắn lộ ra thần thái khác thường, sáng rực rỡ, Chiến Bắc Vi trông thấy vẻ tuấn mỹ của hắn thì trên gương mặt ửng hồng, lộ ra sự thẹn thùng, đáng vẻ xinh đẹp không sao tả xiết.

Chuyện này. Coi như là tự định chung thân cả đời rồi sao?

Nghe Dạ Nhược nói hẳn là con em thế gia trong Kinh Thành, nhưng gia cảnh trở nên sa sút, thúc thúc hẳn thấy hẳn có mấy phần võ công liền giam giữ cha mẹ của hẳn, uy hiếp hẳn phải đi cướp ngọc Lưu Ly về, thời hạn giờ chỉ còn có năm ngày, nếu không thể mang ngọc trở về đúng hạn, cha mẹ hẳn tất sẽ gặp bất trắc.

Chiến Bắc Vi nghe vậy liếc mắt nhìn Dạ Nhược đang nằm trên giường ngay cả động một cái cũng tốn sức, trong lòng nhất thời cảm thấy hết sức nặng nề, nàng không hề nghĩ ngợi liền ra một quyết định, phải đưa hẳn trở về nhà trừng trị người thúc phụ vô lương kia.

Sau khi Dạ Nhược nghỉ ngơi một ngày, tuy thân thể còn suy yếu nhưng cũng đã có thể xuống đất đi lại, mỗi lần Chiến Bắc Vi nhìn sắc mặt dần dần hồng hào của hẳn cũng mắc cỡ đỏ bừng mặt, Tiểu Bạch thì cứ trái cảm thán phải than thở, vì tiểu thư nhà mình mà vô cùng lo lắng.

Nhà của hẳn cách nơi đây chỉ hai ngày lộ trình, Chiến Bắc Vi tính toán một chút thấy thời gian không đủ, liền mượn một chiếc xe ngựa, mang theo Dạ Nhược lên đường.

Lúc này đang là mùa hè, vết thương trên người rất dễ sinh mủ nên Dạ Nhược ở trong xe chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thoáng có thể nhìn thấy được lớp băng quấn dính máu bên trong, hẳn hơi hít mắt lại lười biếng nghiêng dựa vào gối mềm, hô hấp chậm chạp, có vẻ như cực kỳ mệt mỏi.

Chiến Bắc Vi nghiêm chỉnh ngồi tựa vào thành xe, giống như một tiểu hài tử làm sai việc gì, mắt không dám nhìn loạn. Đột nhiên Dạ Nhược sâu kín nói: "Tiểu Bắc, lần này rất cảm ơn nàng, nếu không phải là nàng trợ giúp nghĩa tương trợ, ta thật sự khó thoát khỏi cái chết." Âm thanh hẳn lộ ra một phần lười biếng, Chiến Bắc Vi nghe mà tâm thần nhộn nhạo, nàng vội vàng ngừng đầu lên cười, hết sức chân chó (nịnh hót) nói: "Dạ, không cần phải khách khí, đã là người trong giang hồ thấy chết mà không cứu chẳng phải là."

Chiến Bắc Vi còn chưa hùng hồn nói xong thì xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại, nó dừng quá đột ngột khiến nàng suýt nữa bay ra ngoài, còn chưa nổi giận, ngoài xe ngựa liền vang lên tiếng gáo thét điên cuồng: "Chiến Bắc Vi, mau chóng giao ngọc Lưu Ly ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Chiến Bắc Vi thấy trên trán mình lập tức trượt xuống ba đường vạch đen, nàng thấy Dạ Nhược đã ngồi thẳng người lên xem xét tình hình, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của hẳn liền lập tức như mở cờ trong bụng, nở nụ cười trấn an với hẳn xong liền vén rèm xe lên bước ra ngoài. Nàng một thân áo bào trắng trong tay cầm Khuynh Hồng kiếm, nếu như không đứng bên cạnh Dạ Nhược quả thật rất ngọc thụ lâm phong, hoa gặp hoa nở người gặp người thích.

"Người tới là ai!" Chiến Bắc Vi quét mắt một lượt, nhận thấy có mười mấy tên đại hán vây quanh, từng tên trông rất hung ác dữ dằn, nhìn công phu cũng không yếu. Mặc dù nàng có võ công cao nhưng kinh nghiệm thực chiến còn chưa đủ, nhiều người như vậy chắc cũng không chiếm được tiện nghi gì, nàng quay đầu nhìn Tiểu Bạch phân phó: "Muội bảo vệ Dạ, mang theo hẳn chạy trước." Nàng vừa thấy gương mặt Tiểu Bạch không yên lòng, lại bổ sung một câu: "Hai người các ngươi ở lại cũng vô dụng." Sau đó nàng kiểm soát xông tới.

Chiến Bắc Vi cùng đám người kia đánh túi bụi, từ trên xuống dưới khó phân thắng bại nhưng đột nhiên trong bọn chúng có hai người xông ra ngoài, chạy thẳng tới xe ngựa, trong lòng Chiến Bắc Vi thầm kêu không ổn, vừa đánh vừa lui, nhưng rõ ràng bọn chúng muốn bắt lấy hai người trên xe để dùng họ uy hiếp nàng.

Chiến Bắc Vi biết rõ hai người kia tuyệt đối không chạy được nên nàng vội vàng lui trở về, bảo hộ ở bên cạnh xe ngựa, lúc này đã có ba đại hán bị kiếm đã thương không đứng dậy nổi, nhưng những tên còn lại vẫn nhìn chòng chọc xe ngựa không thả, ý đồ rõ ràng.

Đột nhiên hai đại hán phá vòng vây, một kiếm đánh ngã Tiểu Bạch, Chiến Bắc Vi lúc này không cách nào phân thân, đang lúc nàng không còn hy vọng gì thì Dạ Nhược lại nâng kiếm bước ra ngoài, hẳn nhanh chóng đánh ngã hai tên đại hán, bảo hộ ở bên người Tiểu Bạch.

Đám người còn lại thì Chiến Bắc Vi thừa sức đối phó, nhưng không ngờ từ bốn phương tám hướng lại nhảy ra hơn mười người áo đen, không công kích nàng mà ngược lại công kích Dạ Nhược.

Trong lòng Chiến Bắc Vi chợt lạnh, nhìn Dạ Nhược bên kia đang cắn răng kiên trì, trên người đã bị vài đạo vết thương, nàng đột nhiên bộc phát, hét lớn một tiếng, chỉ mấy kiếm liền đánh ngã bọn kia, sau đó nàng giống như một con sóc vọt tới chỗ bọn áo đen.

Mỗi một kiếm cũng có thể đâm tới người, máu tươi ảm áp văng đầy mặt nàng, nàng cực kỳ không thích thứ mùi này nhưng lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, nàng đã đồng ý sẽ bảo vệ hẳn chu toàn nên nàng không thể nuốt lời.

Tiểu Bạch bị đánh ngã xuống đất nhưng không có ngất đi, thấy tiểu thư nhà mình lúc này quả thật như Tu La trong địa ngục, toàn thân đều là máu tươi, bộ dáng chật vật đến nỗi một chút mỹ cảm cũng không còn, cùng trên sách viết quả thực là cách xa vạn dặm, vẻ ngoài có thể so với gấu mù bỏ nhào vào bấp, thật là mất mặt.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Chiến Bắc Vi đã đánh ngã tất cả bọn người áo đen, mặc dù nàng gần như điên cuồng nhưng khí lực vẫn không đủ, cho nên những người áo đen kia cũng không bị đâm chết, phần lớn đều chỉ bị trọng thương.

Thấy tất cả mọi người thối lui, Chiến Bắc Vi vội quay đầu lại nhìn Dạ Nhược được nàng bảo hộ phía sau, hẳn đã sớm bị kiếm làm bị thương thêm, dù trên người hẳn hiện đầy vết kiếm nhưng khí độ vẫn bất phàm như cũ, không hề có chút nhếch nhác nào mà Chiến Bắc Vi thì lại nhếch nhác đến khó coi.

"Dạ, ngươi không sao chứ?" Chiến Bắc Vi hơi thở hỗn loạn, giọng nói cũng run rẩy nhưng lại lộ sự lo lắng rõ ràng, Dạ Nhược nhìn thấy Chiến Bắc Vi như vậy cũng ngại ngần cả người.

Sau một lát hần mới tìm được giọng nói của chính mình, có chút không xác định hỏi: "Tiểu Bắc, tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao lại liều mạng cứu ta?"

"Bởi vì ta đã đồng ý bảo hộ ngươi chu toàn!"

.....

"Tiểu thư, người dù gì cũng là một tiểu thư khuê các, người đừng như vậy, thật là mắc cỡ chết người!" Tiểu Bạch oán hận phe phẩy bàn tay bị dẫm đến đỏ bầm, càng xem nàng lại càng bị thương, không nhịn được u oán nói: "Người trông người xem, vừa thấy được mỹ nam lại có thể đắc ý vênh vảo thành ra như vậy, người nhìn tay của muội đi này, tiểu thư, ở thời điểm người hỏi Dạ công tử có làm sao không, sao người cũng không xem xem dưới chân người giẫm lên chính là tay của ai chứ!"

Chiến Bắc Vi nằm ở trên giường a a cười khúc khích, đối với sự lên án của Tiểu Bạch cũng vô lực giải bày, dù sao lúc ấy nàng thật là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, cư nhiên giẫm lên tay của nàng ấy.

Tiểu Bạch nhìn Chiến Bắc Vi cả người đầy vết thương nằm trên giường, đột nhiên mắt đỏ lên không đành lòng oán giận nữa, mười sáu năm qua tiểu như nhà nàng cũng chỉ bị thương một lần duy nhất lúc treo cây bắt chim bị té thôi, đã khi nào bị thương đến thế này, Tiểu Bạch vội thuốc cho Chiến Bắc Vi xong cột băng lại rồi quay đầu đi, chỉ sợ tiểu thư nhìn thấy nước mắt trong mắt nàng.

Chiến Bắc Vi vẫn còn cười, hôm nay nàng không mặc nam trang, bởi vì trên người có thương tích nên mặc một chiếc váy màu trắng rộng rãi, càng tôn lên mái tóc đen tán loạn, ít đi một chút sự ngang ngược khí thế, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Đang lúc Chiến Bắc Vi muốn khuyên Tiểu Bạch thì đột nhiên sát vách truyền đến một tiếng động, mặc dù hơi nhỏ nhưng cũng chạy không thoát lỗ tai của nàng, nàng sợ đám người áo đen kia đã đi mà còn quay lại, trong bụng gấp gáp, cũng không quản mình tóc tai bù xù cùng khắp người bị thương, cầm kiếm bên cạnh lên liền hướng sát vách chạy đi, bởi vì sát vách là nơi ở của Dạ Nhục.

Cửa phòng đang đóng, Chiến Bắc Vi không hề nghĩ ngợi liền một cước đá văng cánh cửa ra nhưng bên trong không có đao quang kiếm ảnh như nàng tưởng tượng, có chăng chỉ là. Chỉ là mỹ nam đang thay y phục.

Dạ Nhục lúc này đang thay trung y, đáng tiếc mới mặc được một nửa cửa phòng liền bị người ta đá văng ra, chính lúc này vòm ngực cường tráng lộ ra, mê người vô cùng.

Dạ Nhục thấy đáng vẻ Chiến Bắc Vi trợn mắt há hốc miệng, cũng không gấp mặc y phục vào mà ngược lại nở nụ cười, Chiến Bắc Vi nhìn đến ngây dại, không phải vì dung nhan hần nghiêng nước nghiêng thành mà vì nụ cười ấy rất ấm áp, tràn đầy ý vị cưng chiều trong đó.

"Ai, Tiểu Bắc, lại bị nàng xem sạch rồi." Dạ Nhục làm như thờ dài, sâu kín nói.

Chiến Bắc Vi ngẩn ra, thuận miệng nói luôn suy nghĩ trong lòng: "Ta sợ ngươi có chuyện." Nói xong mới phát giác được mình quá mức trực tiếp, có khuê nữ nhà ai lại không biết rụt rè như vậy không, mặt nàng nhất thời đỏ lên, vội vàng xoay người muốn vọt ra cửa.

Dạ Nhục lại đột nhiên gọi nàng lại: "Tiểu Bắc, tay ta không tiện." Một câu nói thản nhiên khiến Chiến Bắc Vi đang then thùng vô hạn đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, nam tử này cả người đều bị thương mà vẫn còn cố chút hơi sức cuối cùng che chở cho nàng.

Đêm qua nàng nổi điên sử dụng sát kiếm, trong lòng chỉ nghĩ cùng lắm là lưỡng bại câu thương thôi, hoàn toàn không hề nghĩ đến đường lui, nếu không phải do Dạ Nhục nâng kiếm bảo hộ ở góc khuất phía sau nàng, có thể nàng đã chết không biết bao nhiêu lần.

Nàng xoay người, mắt khẽ ứng hồng đi tới trước người Dạ Nhục, nàng cực kỳ nghiêm túc giúp hần sửa sang lại bộ trung y trên người, sau đó cầm lên một cái áo khoác phủ lên cho hần, tay của nàng vòng qua đầu vai hần giúp hần mặc y phục tử tế, lại trên vòng một cái quanh hông giúp hần buộc lại vạt áo.

Hần và nàng đứng gần nhau như thế, hô hấp đều tựa như quấn lấy nhau, Dạ Nhục khẽ cúi đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chiến Bắc Vi, vẻ mặt không rõ, mang theo ý cười nhợt nhạt, chỉ là nụ cười kia thế nào cũng mang theo một sự u sầu.

Đôi tay nhỏ bé của Chiến Bắc Vi vuốt lên nếp uốn trên y phục hần, hài lòng nhìn kiệt tác của mình sau đó nở nụ cười từ tận đáy lòng, lúc nàng ngẩng đầu thì Dạ Nhục cũng đã thu hồi lại vẻ mặt cô đơn vừa rồi, trên mặt giờ chỉ còn lại nụ cười dịu dàng.

"Tiểu Bắc, ta có thể coi đây là da thịt chi thân không?"

Hần lại còn phải nói câu thật tình thế này khiến Chiến Bắc Vi kinh ngạc trợn trắng mắt, sau đó có chút lo lắng nói: "Nữ nhi trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết." Thật ra là nàng muốn nói vậy chẳng tới nhà ta cầu hôn đi, nhưng nàng lại cảm thấy một cô nương gia tốt không nên nói như vậy nên ngay sau đó cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Nàng biết nàng đã thích hần, mặc dù chỉ biết mấy ngày nhưng nam nhân này cũng không để ý tánh mạng cứu nàng hai lần, đối với nàng tình tứ dịu dàng như thế, nàng sao có thể không động tâm đây, nhưng nàng cũng rất thấp thòm, dù sao nàng là nhi nữ giang hồ mà Dạ Nhục lại là con em thế gia, hần sẽ phải cưới một hoàng hoa khuê nữ dịu dàng hiền thực mới đúng.

"Tiểu Bắc, đợi ta giải quyết chuyện gia đình xong sẽ đến nhà của nàng cầu hôn được không?" Dạ Nhược cúi đầu nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Chiến Bắc Vi, hần nờ nụ cười dịu dàng như nước, xinh đẹp như trăm hoa đua nở.

Chiến Bắc Vi thấy trong lòng một hồi mừng như điên, không nhịn được mở miệng nói: "Tốt." Nàng thích hắn, mà hắn cũng thích nàng, bất luận con đường phía trước có bao nhiêu khó khăn nàng đều không muốn buông tay, có người đối với nàng vô dục vô cầu, mỗi lần đều liều mình cứu giúp cho nên phần ân tình này nàng không muốn mất đi.

Nàng lại mơ hồ lặp lại: "Tốt."

Chiến Bắc Vi không ngờ chuyện trùng trùng phụ hắn lại thuận lợi như thế, nàng chỉ nói tên tuổi của nàng thì vị thúc phụ này liền mang theo gia quyến của hắn chạy trốn chết, hạ nhân bị buộc vẽ đường cho hươu chạy(*) liền đem hai vị lão nhân chỉ còn da bọc xương dẫn đến.

(*): Câu này là ví hành động dung túng, bày vẽ cho kẻ khác làm những việc không tốt.

Chiến Bắc Vi thấy Nhị vị lão nhân nhìn nàng cười hết sức hòa ái, lại nhìn lại nụ cười của Dạ Nhược, đột nhiên cảm thấy vạn vật trên thế gian thật là thần kỳ, hai vị lão nhân hết sức bình thường này tại sao có thể sinh ra đại mỹ nam kinh thiên động địa như vậy đây.

Sau đó nàng tìm được đáp án trong《Giang hồ chí 》, danh tiếng của nàng đã danh chấn giang hồ, không hề thua kém phụ thân nàng.

.....

Sau hôm từ biệt, Chiến Bắc Vi đã có nửa tháng không gặp Dạ Nhược, hôm nay hắn thật tới cầu hôn rồi, nghe người ta nói, sinh lễ có khoảng chừng chín mươi chín cái rương, cảnh tượng cũng thật là hoành tráng.

Núp mình phía sau cây cột, Chiến Bắc Vi len lén liếc mắt nhìn Dạ Nhược một thân này áo bào màu xanh nhạt, trong nháy mắt mặt đỏ tim đập nhanh, Dạ Nhược phát hiện được cũng nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng nở nụ cười.

Đến ngày xuất giá, Chiến Bắc Vi mặc một thân giá y do mẫu thân nàng chuẩn bị, ánh mắt hai người đều khẽ ửng hồng, vừa định lên tiếng chợt cảm thấy thân thể mềm nhũn, mất đi ý thức.

.....

Khi tỉnh lại, Chiến Bắc Vi liền nghe tiếng cãi vã kịch liệt.

"Dạ nhi, con là yêu nàng là người, con nhảm chán chạy đến Nhân giới chơi ta cũng không nói gì, nhưng bây giờ con lại muốn cưới nàng, làm sao con"

"Con thích nàng ấy!" Dạ Nhược lạnh lùng nói, thật ra thì hắn vốn chỉ chạy đến Nhân giới du ngoạn, vậy mà, thiên ý khiến cho hắn gặp nàng.

"Con." Dạ Ly Lạc thật là không biết nên xử lý như thế nào nữa, cũng may hắn kịp thời chạy đến nếu không thì từ của hắn thật đem cô nương loài người này cưới về, bọn họ làm sao có thể phụ lòng tiểu cô nương này như vậy được.

"Nghe Dạ nhi nói xong đi!" Vẫn là Nhược Ly tinh táo nhất, nàng có thể nhìn ra Dạ Nhược rất nghiêm túc, còn tiểu cô nương bên cạnh này cũng có thể là thật tâm thích hắn.

"Con." Dạ Nhược định lên tiếng tiếp thì nhìn thấy Chiến Bắc Vi đã tỉnh lại, hắn nhất thời không phản bác được nữa chỉ có thể sững sờ nhìn nàng: "Tiểu Bắc, ta là yêu."

"." Chiến Bắc Vi im lặng một hồi rồi đột nhiên cười hỏi: "Vậy chàng có yêu ta không?"

Lúc này đến phiên Dạ Nhược ngập ngừng, qua thật lâu hắn mới nặng nề gật đầu: "Ta có, khi nàng bắt chấp tất cả cứu giúp ta thì ta đã yêu nàng, vốn là muốn rời đi, không muốn lừa dối nàng nhưng mà ta lại không làm được, mà đến cuối cùng ta vẫn còn lừa nàng! Ta muốn cùng nàng từ từ già đi, nhưng mà ta lại phát hiện ta trở nên tham lam hơn, ta muốn nàng cũng giống như ta, cả đời đều ở bên nhau, ta thật sự là không cách nào tưởng tượng một ngày không có nàng ta sống thế nào!"

Một câu thật dài khiến Chiến Bắc Vi ửng đỏ mặt, nàng hít mũi: "Đến lúc đó chàng không không ngại ta già là tốt rồi!"

"Làm sao có chuyện đó được, ta cũng sẽ cùng nàng già đi, nếu nàng chết rồi, ta liền sinh từ gắn bó cùng nàng!" Dạ Nhược nói hết sức nghiêm túc, trong mắt, trong lòng chỉ có một mình Chiến Bắc Vi.

"Chàng đã an đậu hũ của ta rồi, không thể không cưới!"

Dạ Nhược nghe vậy đột nhiên cười rất vui vẻ, mà Nhược Ly cũng lôi kéo Dạ Ly Lạc rời đi, nếu thật sự yêu thương nhau thì bọn họ như thế nào lại ngăn trở, chỉ là con đường của tương lai phải do chính hai đứa nó tự bước đi thôi!

"Tiểu Bắc, đợi đến ngày mai ta lại tới đưa sinh lễ, đến lúc đó ai cũng không thể ngăn trở chúng ta!" Dạ Nhược bộc phát tính trẻ con, nhưng mà lần này hắn yêu thực sự, lần đầu động lòng, hắn không muốn buông tay.

Mặc dù hắn biết ngàn vạn năm sau sẽ trôi qua hết sức cô tịch nhưng hắn không oán cũng không hối hận, chỉ cầu xin có thể cho hắn và nàng ở bên nhau thật lâu, để cho hắn có được một hồi ức thật đẹp.

"Ừ, Dạ." Dù lúc này Chiến Bắc Vi vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được nhưng nàng muốn thuận theo lòng mình, chỉ cần có thể ở bên cạnh Dạ Nhược, mặc kệ hắn là người, là yêu hay là ma, người nàng yêu chỉ là hắn, mà hắn yêu cũng là nàng, như vậy là đủ rồi!

.....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Yêu Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.